

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည်.ပမာ
သိန်းဖေမြင့်

(ပထမတွဲ)

တင်ထွန်းဟု မှည့်ခေါ်ပုံ

ကျွန်တော့်နာမည် တင်ထွန်းမှာ ငယ်နာမည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်ငယ်နာမည်မှာ ကျွန်တော့်အကိုက ဘဦးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်က ဘထူးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မြန်မာစာသင်ကျောင်း (၀၁) လောကဓာတ်ကျောင်းမှ ထွက်၍ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သောအခါမှ ကျွန်တော့်နာမည်ကို တင်ထွန်းဟု ပြောင်းလိုက်ပါသည်။

အကြောင်းကား ဘထူးဟူသောအမည်မှာ နေ့နံနှင့် မကိုက်ရုံမက ရိုးလည်း ရိုးလွန်းသည်။ ကျွန်တော် မှာ စနေသားဖြစ်သဖြင့် စနေနံဖြင့်စပြီး စနေအညွန့်တက်ရလျှင် အလွန် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမည်၊ ကျော်ကြားမည်၊ ပညာထွန်းမည်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာပေါမည် စသည်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရွာမှ ဗေဒင်ဆရာ ဦးအံ့ကြီးကဆိုကာ ဆရာအံ့ကိုယ်တိုင် ကျောက်သင်ပုန်းတွင် စနေပေါ် စနေအညွန့် တက်သော နာမည်များစွာရေး၍ ကျွန်တော့်အား ရွေးချယ်စေသောကြောင့် တင်ထွန်းဟူသော အမည်ကို ရွေးချယ်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်အဘိုးမှာ လျှောက်လွှာစာရေးကြီးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်အဖေမှာ မြေတိုင်းစာရေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အမေမောင် ကျွန်တော့်ဦးလေးမှာ မြို့အုပ်ရုံးစာရေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အဒေါ် တစ်ယောက်၏ယောက်ျား၊ ကျွန်တော့် ဦးလေးတော်သူမှာ ဒီစကြိုတ်ကောင်စီ စာရေးဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အမျိုးမှာ စာရေးမျိုးဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပါ။

စာရေးမျိုးမှာ လူဖြစ်ရခြင်းအတွက် ကျွန်တော်က မကျေမနပ်ဖြစ်ရကောင်းမှန်း မသိသော်လည်း ကျွန်တော့်အဖေသည် များစွာ မကျေမနပ်ဖြစ်ဟန် တူလေသည်။ “စာရေးဖြစ်ရတာလောက် နံတာ လောကမှာမရှိဘူး” ဟု ကျွန်တော့်အဖေက ခဏခဏ ပြောလေ့ရှိလေသည်။

စာရေးဘဝတွင် ကျွန်တော့်အဖေ အသည်းအနာဆုံးအလုပ်မှာ လယ်ဝန် (သို့မဟုတ် မြေစာရင်း ဝန်ထောက်) အား ဘုရားထူးရခြင်းနှင့် ရှိခိုးရခြင်းအလုပ် ဖြစ်လေသည်။ ရှိခိုးရခြင်း ဆိုသည်မှာ

စကားတင်စား ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ တကယ်ပင် လယ်ဆယ်ဖြာကြာပဒုံဖြင့် နဖူးပြင်တင်၍ ရှိခိုး ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အဖေ အသည်းအနာဆုံး အလုပ်များတွင် တဖျစ်တောက်တောက် မေ့ပျောက်မရအောင် အသည်းနာခြင်း အထွတ်သရဖူမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့် မြေတိုင်းကျောင်းနေဖက် သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်သည် သူ့လို မြေတိုင်းစာရေးဘဝမှ အင်္ဂလိပ်စာအလွတ်သင်ပြီး ဆယ်တန်းအောင်၍ အလုပ်တက်သွားရာ နောက်ဆုံး ခေတ္တ လယ်ဝန် မင်းပင် ဖြစ်သွားလေသည်။ သူသည် ခေတ္တလယ်ဝန်မင်းအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်တော့်အဖေ၏ အုပ်စုသို့ ကွင်းဆင်းလျက် စစ်ဆေးလေသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းဟောင်း ခေတ္တလယ်ဝန်မင်း အားလည်း ကျွန်တော့်အဖေသည် ဘုရားထူးလိုက်ရပါသည်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အဖေက “ငါ့သား၊ မင်း အင်္ဂလိပ်စာ တတ်အောင်သင်ရမယ်၊ တစ်နေ့ လယ်ဝန်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်ဟု ကျွန်တော့်ဘဝ အတွက် လမ်းညွှန်သမှု ပြုပါလေသည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော့်အဖေသည် သာရိုးကုန်းဆိုသော အုပ်စုကို ကိုင်ရလေသည်။ ကျွန်တော့် အသက်ကား အတော်ပင်ငယ်သေးသည်ထင်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သာရိုးကုန်းရွာတွင် နေကြ လေသည်။ ထိုရွာကား ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးပေါ်မှာပင် တည်ရှိ၏။ သားရိုးကုန်းတွင် နေကြခိုက် မျက်နှာဖြူလယ်ဝန်တစ်ဦး လာရောက်လေသည်။ ရွာတွင် ဗိုလ်တဲမရှိခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ဗိုလ်တဲသဖွယ် လုပ်ပေးထားရလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ကော်ဇော များ ငှားကာ ခင်းပေးထားရာ မျက်နှာဖြူလယ်ဝန်မင်းက ဖိနပ်ကြီးစီး၍ ကော်ဇောပေါ်မှာ လျှောက် ၏။ သူ့စားပွဲထိုးအား ကျွန်တော်တို့က ကြက်၊ ကြက်ဥ၊ သားငါးများ ပေးရ၏။ ၎င်းက အထူးထူး သောနည်းများဖြင့် ဗိုလ်စာပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်၍ လယ်ဝန်မင်းအား ပွဲတော်ဆက်ရ၏။ ကျွန်တော် တို့ အသုံးပြုနေသော ယိုအိမ်သာရှိပါလျက် မျက်နှာဖြူလယ်ဝန်မင်းအတွက် နီးကြော်ဖျာကာ၍ အိမ်သာသစ် လုပ်ပေးရ၏။ ကျွန်တော်မှတ်မိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤသို့စိတ်မှာ ဖြစ်မိ လေသည်။ ဤမျက်နှာဖြူလယ်ဝန်မင်းကြီးသည် အသားအရောင်လည်း ငါတို့နှင့်မတူ၊ စားပုံ လည်း ငါတို့နှင့်မတူ၊ ယိုပုံလည်း ငါတို့နှင့်မတူ၊ ဧကန္တ သူ့ချေးသည်လည်း ငါတို့နှင့် မတူမဟုတ်။ ထိုသို့စိတ်မှာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်သည် သူယိုထားသောချေးကို သွားကြည့်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ချေးနှင့် တူနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ များစွာ အံ့သြနေမိလေသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် မျက်နှာဖြူလယ်ဝန်မင်းအား ကျွန်တော့်လောက် အထင်ကြီးမကြီးကိုကား မပြောတတ်။ သို့သော် သူ့အား ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကော်ဇောပေါ်တွင် ဖိနပ်စီးလျှောက်စေသည့် တိုင်အောင် ပြုစုစည့်ခံသည်ကို ထောက်လျှင် အတော်အထင်ကြီးသည်ဟုကား ဆိုနိုင်ပေသည်။ မျက်နှာဖြူလယ်ဝန်မူကား ကျွန်တော့်အဖေကို အတော်အထင်သေးဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်အဖေအား နင်နှင့်ငါနှင့် စကားပြော၏။ ဤမျှမကသေး၊ ကွင်းစစ်ရင်း 'ဒမ်းဖူး' ဟုအော်ကာ မြေပုံလိပ်ဖြင့် ကျွန်တော့်အဖေ၏ မျက်နှာကိုပေါက်၏။ ကျွန်တော့်အဖေ၏ မျက်နှာမှာ နီမြန်းသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် လက်အုပ်ချီ၍ နောက်ဆုတ်သွားပြီး လယ်ဝန်မင်းကွယ်ရာမှာ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထန်းရည် နင်းသောက်ခြင်းကိုသာ လုပ်နိုင်ရှာလေသည်။ နောက်ကျွန်တော် သိတတ်သော အရွယ်ရောက်မှ ကျွန်တော့်အဖေ ပြောပြသည်မှာ သူသည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ပြီး မျက်နှာဖြူ လယ်ဝန်မင်းကြီး ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲရန် သံတုတ်တစ်ချောင်း ဆောင်ထားသေးသည်။ အချက်ကောင်း ပေါ်၍ ရိုက်လိုက်မည်လုပ်သောအခါ ကျွန်တော့်အဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာများကို ပြေးမြင်ပြီး “အင်း၊ ငါရမ်းလိုက်ရင် သူတို့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့တော့မှပဲ” ဟု သူ့စိတ်ကိုသူ ဆုံးမလိုက်ရ သည် ဆိုပေသတည်း။

ထိုအကြောင်းကို ပြန်ပြောရင်း..

“အင်း၊ စာရေးလုပ်ရတာလောက် နံ့တာ လောကမှာဘာမှမရှိဘူး။ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းဆက်နေနိုင် အောင် လေးတန်းစကောလရှစ် ရအောင်သင်။ အင်္ဂလိပ်စာတတ်မှ မြေတိုင်းစာရေးမဖြစ်ဘဲ လယ်ဝန်ဖြစ်မှာ၊ နားလည်လား” ဟု သင်ခန်းစာပေးပြန်လေသည်။

ကျွန်တော့်အဖေမှာ နံ့လှသော မြေတိုင်းစာရေးဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုလှ၏။ ထို့ကြောင့် စွန့်လွှတ် နိုင်ရန် တစ်ဖက်က ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်စမ်း၏။ ဆေးလိပ်ခုံထောင်ကြည့်၏။ အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ပဲ၊ သနပ်ခါးခေါက်၊ ဆီးသီးများ ပို့စမ်း၏။ ငံပြာရည်ရောင်း၏။ အရောင်းအဝယ် မစွဲရုံမက မိဘအမွေအနှစ်ဖြစ်သော ယာတောနှစ်တောဆုံး၊ နေအိမ် ချစ်တီးလက် အပ်ရသည်အထိ ဖြစ်သွားလေ၏။ မြေတိုင်းစာရေးအလုပ်ကို အကူစာရေးလက်တွင် မျက်နှာလွှဲ ထားရာ အမှားမှားအယွင်းယွင်း လစ်ဟင်းခြင်းတွေများပြီး သူပါအလုပ်ပြုတ်တော့မတတ် ဖြစ်သွား လေသည်။ ကံကောင်း၍ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ် မဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ဒုံရင်းအတိုင်း မြေတိုင်း စာရေး ပြန်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် စာရေးဘဝကို တော်လှန်လို၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် မတော်လှန်ရှာတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အားသာ သူ၏တော်လှန်ရေးမှီခိုရာ၊ တည်ဆောက်ရာ၊ အားထားရာ၊ မျှော်လင့်စရာ အဖြစ်ဖြင့် သတ်မှတ်ထားပါလေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် မြန်မာစာ ၄-တန်းတွင် စကောလားရှစ် ရရမည်။ အင်္ဂလိပ်စာ ဆယ်တန်းအောင်အောင် သင်ရမည်။ မြေတိုင်းစာရင်း အင်စပတ်တော် ကျောင်းတက်ရမည်။ အင်စပတ်တော် လုပ်ငန်းလုပ်ရင်း အလုပ်ကို ကြိုးစားကာ လယ်ဝန်ဖြစ်ရမည်။

ကျွန်တော့်မှာလည်း ဥာဏ်ကလေးကလည်း အထိုက်အလျောက်ရှိ၊ လုံ့လလည်း အတော်အတန် ထုတ်သဖြင့် မြန်မာစာ ၄-တန်း စကောလားရှစ် စာမေးပွဲကို အောင်ပါလေသည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်ကျောင်း ပြောင်းနေရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် နာမည်သစ် တင်ထွန်းကို ရွေးယူလိုက်ပါသည်။

နာမည်သစ်ရွေးသည့်နေ့က ဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးအံ့အား ကျွန်တော့်အဖေက-

“သားသုံးမျိုး ရှိတဲ့အနက်က ကျွန်တော့်သားက အတိဇာတသားဗျ။ အဖေထက်မြတ်တဲ့သား၊ ဇာတာခွင်ကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။ အဓိပတိဖွား၊ ကြည့်စမ်း ဥစ်ဘယ်နှချပ်ရသလဲ”

ဦးအံ့ကြီးသည် ကွမ်းသွေးဖြစ်ခနဲထွေးပြီး ကျောက်စလင်းအစစ် မျက်မှန်အောက်မှ မျက်လုံးများကို ပင့်မ၍ ဇာတာခွင်ကို ကြည့်နေလေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း “နောဇကနော၊ ဒွေးကုတ်” စသည်ဖြင့် ရွတ်နေပါသည်။

ကျွန်တော့်အမေကား လက်ဖက်ကို တို၍တို၍ မြို့လျက်-

ဖခင်ကြီးကား ပါးစပ်ကိုရွဲ့၍ ဇာတာကိုကြည့်ပြီးနောက်-

“ကျွန်တော့်သား မျက်နှာမြင်ခါနီးမှာ အိပ်မက်ထူး မြင်ထားတယ်ဗျ။ ဘုရားသခင် ကောင်းကင်က ဈာန်ကြွလာတာ ဖူးရတယ်လို့။”

ကျွန်တော်ကား ဇာတိချက်ကြွေ ရုပ်ရွာမြေကို စွန့်ခွာရလေပြီ။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းရှိရာ မြို့သို့သွား၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား ဖြစ်ရလေပြီ။

ယောကျ်ားဘသား လယ်ဝန်ဖြစ်ရမည်။

ဤသည်ကား ကျွန်တော့်ဖခင်၏ အားပေးသံတည်း။

ဤသည်ကား ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် အစောဆုံးသော ခံယူချက်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအသက် ၂၅နှစ် တစ်ဝိုက်အရွယ် ယခု ကျွန်တော့်ဘဝ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းစရသော အခြေရောက် ခါမှ ထိုကဲ့သို့သော ဖခင်၏ အားပေးပုံနှင့် ဤကဲ့သို့သော ကျွန်တော်၏ ခံယူပုံတို့ကို ပြန်လည် သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖခင်ကြီးကို သရော်ချင်သလိုလို၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ် သနားစရာ ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါလေးပါကလားဟု ဆိုချင်သလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း၊ ထိုစဉ်ထိုအခါကမူ ဖခင်ကြီးအား အမြော်အမြင်ကြီးသူအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ခေါ်သလောက် စံမြောက်သော သားအဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း ထင်မှတ်ခဲ့ပါလေသည်။

ယောကျ်ားဘသား လယ်ဝန်ဖြစ်ရမည်။

J

ဘဝရည်မှန်းချက်

ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ခေတ်ပညာကို သင်ရလေပြီ။

ကျွန်တော့် စကောလားရှစ်မှာလည်း မများ၊ အဖေပို့ပေးနိုင်သော ငွေမှာလည်း မများ၊ ကျွန်တော့် အဖေမှာလည်း စာရေးဘဝကို စွန့်လွှတ်ချင်လှ၍ ကုန်ကူးရာမှ ချစ်တီးအား နေအိမ်အပ်ရသော အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ရုံမက မပြေလည်သေးသဖြင့် လခထဲက ကြွေးဖဲ့ဆပ် နေရလေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဘော်ဒါမှာ လခကြီးပေး၍မနေနိုင်။ ကျွန်တော့်အဒေါ်နှင့် လင်တော်မောင် ဒီစကြိုတ် ကောင်စီ စာရေးကြီးအိမ်မှာ နေရလေသည်။ စာရေးကြီးဆိုတော့ အစေခံမငှားနိုင်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်မလုပ်သူ ကျွန်တော့်အဒေါ်အား အိမ်တွင်းမှု ဗဟိုရက်စွဲများတွင် ကူညီရလေသည်။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား ဆိုသော်လည်း ရေထမ်းရသည်။ ဈေးသွားဝယ်ရသည်။ ဆွမ်းစောင့်လောင်း ရသည်။ တံမြက်စည်းလှည်းရသည်။ ဤမည်သော မြားမြောင်သည့်ကိစ္စတို့မှ အားလပ်လျှင်သာ စာဖတ်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ စာဖတ်နေစဉ် ဦးလေးတော်က တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းပြန်သဖြင့် ပြေးလိုက်လွှားလိုက်ရလေသေးသည်။ သည်မျှမကသေး၊ ဦးလေးတော်က မိန်းမငယ်နေသည် ဟုဆိုပြီး အဒေါ်သည် ညညလိုက်ချောင်းရာ ကျွန်တော်က နောက်ကအဖော်အဖြစ် လိုက်ရလေ သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ကျောင်းသွားချိန်ကလွဲ၍ ကျောင်းသားနှင့် မတူလှပါ။ အခိုင်းအစေကလေးနှင့်သာ တူနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် စာသင်ပျက်မည်စိုးရာသော ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်အား အခြားအိမ်တစ်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးပြန်ပါသည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်တော့်အဖေနှင့် ငယ်စဉ်က မိတ်ဆွေဖြစ်ဖူး၍ ယခု ကျွန်တော်တို့၏ ကျောင်းမှာပင် အထက်တန်းဆရာ ဖြစ်နေသူဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ့အိမ်ဆိုတော့ စာလည်းပိုဖတ်ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအိမ်မှာလည်း တစ်အိမ်လုံးအတွက်

ရေထမ်းရာ ဆရာအတွက် တောက်တိုမည်ရလုပ်ရန် ပြေးရလွှားရရုံမက ကလေးတွေဗရဖွဲ့၊ ကလေးပင် ထိန်းပေးနေရ ပြန်ပါလေသည်။

အိမ်ရေးအိမ်ကိစ္စအလုပ်များပြီး စာကျက်ချိန်နည်းသဖြင့် ကျွန်တော်လည်းစိတ်မကောင်း၊ ကျွန်တော့်မိဘများလည်း စိတ်မချမ်းသာ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းနေ၍ ခေတ်ပညာ သင်ချင်လျှင် သည်နည်းသာရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား သူတို့အခိုင်းများ၍ စာကျက်ချိန် သိပ်မရသော်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် စာသင်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးသဖြင့် ကျွန်တော့်ဦးလေးအားလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့်အဖေမိတ်ဆွေ ထိုဆရာအားလည်းကောင်း၊ ယနေ့တိုင် ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် သတိရနေပါသည်။ ၎င်းပြင် ယခု ပြန်စဉ်းစားလိုက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားဟု ဝိုက်ကြီးဆိုက်ကြီးနှင့် မနေရဘဲ ရေထမ်းခြင်းကအစ လုပ်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်တော့်အား အကျိုးများစေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျိုးနွံသည်၊ စိတ်ကြီးမဝင်၊ စသောအရည်အချင်းများကို ကျွန်တော့်အား ပေးခဲ့သည်ဟု ယူဆပေသည်။

စာကျက်ချိန်နည်းခဲ့သော်လည်း စာမေးပွဲများကိုအောင်ရုံမက အတန်းကျော်၍ တက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဤအတွင်း ကျွန်တော့်အဖေ၏ အခြေအနေမှာလည်း တစ်စတစ်စ ကောင်းမွန်လာလေသည်။ ကြွေးကျေးသွားပြီ။ မြေတိုင်းခ၊ မြေပုံကူးခ၊ ဦးပိုင်ပြောင်းခ စသော တရားသော လာဘ်သပ်ပကာများအပြင် မြေခွန်တော် လျော့အောင်ပေါ်အောင် သို့မဟုတ် ကောက်ပဲသီးနှံ လုံးဝမအောင်ဆိုပြီး လုံးဝပလပ်နိုင်သော တန်းခိုးရှိခြင်းကြောင့် ‘အပို’ လာဘ်သပ်ပကာများလည်း ရရှိလေသည်။

ကျွန်တော့်အဖေကား အခြေအနေ ချောင်ချိသည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော့်အား ဘော်ဒါသို့ပို့၏။ ကျွန်တော်က ဘော်ဒါမနေလိုလျှင် အိမ်ငှားရမ်း၍ ထမင်းလခပေးစားနိုင်ရန် စီစဉ်ပေး၏။ သူ့အာရုံစိုက်သော အရာကား ကျွန်တော်စာကျက်ချိန် များရန်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို သူများ သင်ရိုးသင်ချိန်ထက် ထက်ဝက်မကစော၍ အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ဆယ်တန်းအောင်လေပြီ။ မူလမှန်းသလို မြေစာရင်း အင်စပက်တော်ကျောင်းကို သွားမလော၊ ကျွန်တော့်အဖေ၏ မှန်းချက်ကား တက်သွားပြန်လေပြီ။

ဆယ်တန်းမအောင်ခင်ကမူ သူ့အား နိုင်ချင်သလိုနိုင်သွားသော၊ သူက ဘုရားထူးရှိခိုးလိုက်ရသော လယ်ဝန်များနှင့် သူ့သားအား တန်းတူဖြစ်စေချင်၏။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသောအခါ သူ့သားအား လယ်ဝန်များအထက်က နေရမည့်ရာထူးကို ရောက်စေချင်၏။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဘီအေအောင် ရမည်။ ဘီအေအောင်ပြီး အိုင်စီအက်စ်အောင်ရမည်။ ဤသည်ကား ကျွန်တော့်အဖေ၏ အသစ် ပွားတိုးလာသော မှန်းချက်ပေတည်း။

သူ့မှန်းချက်အတိုင်း ကျွန်တော်က ခံယူပါသလား။

ဆယ်တန်းအောင်ချိန်၌ ဤအမေးကို ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် ဆင်ခြင်မကြည့်မိပါ။ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းပြောင်းနေစဉ်က လယ်ဝန်ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော်ရည်မှန်းခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းတွင် စာသင်သောအခါ ထိုမှန်းချက်သည် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။ အခြား မှန်းချက် တစ်ခုခု မည်မည်ရရက သူ့နေရာကို ယူသည်ကား မဟုတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းနေ၍ အင်္ဂလိပ် ပညာ သို့မဟုတ် ခေတ်ပညာ သင်ရသောအခါကစ၍ ပညာတတ်အောင်သင်မည်။ စာမေးပွဲ အောင်ရမည်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ကသာ တစ်စတစ်စ လွှမ်းမိုးလာရာ ဆယ်တန်းအောင်သည် အထိ ဖြစ်ပါ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ စာဖတ်ရင်းသော်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားစပ်မိ၍ ပြောကြရင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပညာတတ်ပြီးလျှင် ငါဘာလုပ်မလဲ၊ သို့မဟုတ် ကြီးရင် ငါ ဘာလုပ်မလဲဟူသော ပြဿနာ ပေါ်လာတတ်ပေသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ အဖေက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ သွင်းပေးခဲ့သော လယ်ဝန်ဖြစ်ရမည်ဆိုသော မူလရည်မှန်းချက်အပြင် အခြားမှန်းချက်များလည်း ပေါ်လာတတ်ပေသည်။

ဥပမာ-ဦးရွှေရိုး၏ ဝေဝေလွင်ဇာတ်ကားကို ကြည့်ပြီးနောက်၊ ဦးရွှေရိုး၏ ကပြဟန်ကို အလွန် နှစ်သက် စွဲလန်းခြင်းဖြစ်ပြီး “ငါတော့ ကျောင်းထွက်ရင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက် လုပ်မကွာ” ဟု သူငယ်ချင်းများအား ပြောမိလေသည်။

ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း၊ ဆာဝါလ်တာစကော့၊ ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်တို့၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရသောအခါ ဝတ္ထုများကို နှစ်သက်စွဲလမ်းသလောက် ဝတ္ထုရေးဆရာများကို ကြည့်ညိုအားကျလေသည်။ ထို့ကြောင့် "When I become a man, I will be a novelist, if can" (ငါလူလားမြောက်

သောအခါ တတ်နိုင်လျှင် ဝတ္ထုရေးဆရာလုပ်မည်) ဟူသော ကဗျာဆန်သည့် စာကလေးကို ကဗျာ ဆန်သော စိတ်ကူးဖြင့် ရေးမိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အလွန်ငယ်ရွယ်၍ အတန်းငယ်လှသောအချိန်တွင် ဆာဂျေအေမောင်ကြီးသည် ခေတ္တ ဘုရင်ခံကြီး ဖြစ်လာလေသည်။ ဆာဂျေအေမောင်ကြီးသည် ခေတ္တဘုရင်ခံအဖြစ်ဖြင့် တိုင်းခန်း လှည့်လည်လေရာ ကျွန်တော်တို့မြို့သို့ ရောက်လာပေ၏။ ထိုအခါ မြို့သူမြို့သားများက ကြိုဆိုကြရာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားကလေးများလည်း လမ်းမှာ စီတန်း၍ ယူနီယံဂျက် အလံကိုလွှင့်ကာ "အောင်ဆုဩဘာမင်္ဂလာဖြင့်၊ ဆယ်ဖြာလက်မြောက်၊ ဆက်ကာလျှောက်ပိမ့်" အစချီသော ဂျော့ဘုရင်ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို သံပြိုင်ရွတ်လျက် ကြိုဆိုကြရပါသည်။ ထိုအခါတုန်းကမူ အကြီးဆုံးသော အရာရှိကြီးဖြစ်ရန် ပြင်းထန်သောဆန္ဒ ကျွန်တော့်တွင် ဖြစ်၍လာပါသည်။

တစ်နေ့သောညနေခင်းတွင် ကျောင်းဘောလုံးကွင်း မြက်ခင်းပေါ်၌ သူငယ်ချင်းများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ စကားပြောကြရာ တင်လှနှင့်စိုးဝင်းတို့က ဆရာဝန်အလုပ် ကောင်းမကောင်း ငြင်းခုံကြလေရာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အငြင်းအခုံကား ဆုံးဖြတ်ချက်မကျ။ ကျွန်တော်ကမူ "ငါတော့ ဆရာဝန် လုပ်မကွာ" ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဤမည်မျှမည်သော ရန်မှန်းချက်များကား စန္ဒရာပေါ်တွင် ကြောင်ချန်တက်ရာမှ ပေါ်ထွက်လာသော ဂီတသံမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ နရီတိုက်၍ အစီအစဉ်နှင့် ပေါ်လာသော ဂီတသံမျိုး မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းဆိုက်သလို စကားအလျဉ်းသင့်သလို ပေါ်လာသော ရည်မှန်း ချက်များသာ ဖြစ်ပါလေ၏။ ။

၃

အဖေမှန်းချက်မှာ နှမ်းထွက်နှင့် ကွာသည်

ဆယ်တန်းအောင်၍ ကောလိပ်ရောက်သော်လည်း ဘဝရည်မှန်းချက်များနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် များစွာတိုးတက်မှုရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ ပို၍ရည်မှန်းချက်များလာသည်၊ ထွေပြားလာသည်ဟုသာ ဆိုရလိမ့်မည်။ အိုင်စီအက်ဖြစ်ရမည်ဟူသော ကျွန်တော့်ခေါင်းတွင်းသို့ အဖေသွင်းပေးလိုက်သည့် ရည်ရွယ်ချက်များမှာလည်း လယ်ဝန်ဖြစ်ရမည်ဆိုသော မူလမှန်းချက်လိုပင် နောက်ကွယ်မှာသာ ချောင်ခိုနေလေ့ရှိပါသည်။ ရှေ့ဆုံးကနေသည့် ဘဝရည်မှန်းချက်ဟုပင် ခေါ်နိုင်မည်မဟုတ်သော မှန်းချက်မှာ ပညာသင်ရမည်၊ စာမေးပွဲအောင်ရမည်ဟူ၍သာ ဖြစ်ပါလေသည်။

စာဖတ်သူတို့ သိပြီးဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တည်းဟူသော ယူနီဗာစီတီမှာ ပညာသင်ကြားရာ၌ ကုန်ကျစရိတ် အလွန်ကြီးလေးပါသည်။ ဟိုက်စကူးကျောင်းတုန်းက ဘော်ဒါ၊ ကောလိပ်မှာတော့ ဟော်စတယ်လ်ခေါ်သည့် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားနေရလျှင် အဖေ မြေတိုင်း စာရေးလခကို အိမ်မှာစားဖို့မချန်ဘဲ ပို့မှ လောက်ငှရုံလောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ထမင်းလခပေါပေါ အိမ်နေခပေါပေါနှင့် ရမည့်နေရာ ရှာပြီး နေ့ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် ကျောင်းတက်ရလေသည်။ ခရီးစရိတ်မကုန်အောင် ကောလိပ်ကျောင်းနှင့်လည်း နီးရမည် ဖြစ်ရာ ကမာရွတ်မှာပင် နေရလေသည်။

အလယ်တန်းအထက်တန်း အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားတုန်းကလို ရေထမ်းခြင်းစသည့် အိမ်မှုရေးရာ ကိုကား မလုပ်ရတော့ပေ။ သို့ရာတွင် အရပ်ထဲနေသည့်အတိုင်း ရပ်မှုရေးရာများတွင် ပါရလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မည်မျှထိ စပ်စုပါသနည်းဆိုသော် အရပ်ထဲတွင် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဆွမ်းခံ၍ ဆွမ်းကြီးလောင်းသော ဆွမ်းကြီးလောင်းအသင်းကိုပင် ပိတ်ဖြူဝတ်စုံဝတ် အသင်းသားအဖြစ်ဖြင့် ပါဝင် ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ပိတ်ဖြူဝတ်ထားသော ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီး ဆွမ်းဆန်တောင်းထမ်း၍လည်းကောင်း၊ ကြေးစည်ရိုက်၍လည်းကောင်း ဆွမ်းဆန်ခံထွက်နေသည်ကို တွေ့နိုင်ကြပါသည်။

၎င်းပြင် ထိုစဉ်အခါက ကမာရွတ်သည် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ အားအကောင်းဆုံးသော အခြေခံ ရုပ်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်နေလေပြီ။ ကမာရွတ် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို ၁၉၃၄ ခုလောက်က စတင် တည်ထောင်ခဲ့ရာ စတင်တည်ထောင်ခဲ့သူများမှာ သခင်သိန်းဖေနှင့် သခင်ခင်မောင်တို့ ဖြစ်သည် ဟု သိရလေသည်။ ကျွန်တော် ကမာရွတ်ရောက်ပြီးနောက် ကမာရွတ်သခင်များနှင့် လုံးမိချိန်တွင် သခင်သိန်းဖေသည် ကာလကတ္တားသို့ ရောက်နေပြီဟု သိရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့လိုက်ရ တော့ပါ။ ၎င်းကားတက်ဘုန်းကြီးဝတ္ထုကို ရေးသောကြောင့် တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေဟု ကျော်ကြား လာသောသူပင် ဖြစ်ပါသည်။

သခင်ခင်မောင်မှာမူ ကမာရွတ်သား ရှမ်းမြန်မာဖြစ်ပြီး ကမာရွတ်မှာပင်နေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ရပါသည်။ သခင်ခင်မောင်မှာကား ဖြူဖြူပုပု ခပ်တုတ်တုတ်ဖြစ်လေသည်။ သခင်ဗစိန်သည် သူ့ထံသို့ အစည်းအရုံးကိစ္စနှင့် လည်းကောင်း၊ အလည်အပတ်လည်းကောင်း လာတတ်လေရာ ကျွန်တော်မြင်တွေ့ဖူးရပါသည်။ သခင်ဗစိန်မှာ ညိုညိုပုပုခပ်ဝဝပင်ဖြစ်၏။ သူ့အား ဖြည်းဖြည်း နှေးနှေး သွားလာနေသည်ကို ဘယ်တော့မှမမြင်ဖူးပါ။ သူသည် ပုသဖြင့် သူ့ခြေတိုနေသည်ကို အမြဲသတိရကာ ခြေတိုနေသည်နှင့် ကာမိအောင် တမင်ပင် အလှမ်းကျယ်ကျယ်ကြီး လှမ်း၍ သွက်သွက်ကြီး လျှောက်ဟန်တူလေသည်။

၎င်းပြင် သူ့စကားပြောတိုင်း ဒေါနှင့်မောနှင့် မပြောသည့်အခါဟူ၍ မတွေ့မမြင်ဖူးပါ။ တရားဟော စင်မြင့် ပေါ်မှာလည်း ဒေါမောနှင့်၊ နှစ်ယောက်တမ်းပြောလည်း ဒေါမောနှင့်၊ လူသူလေးပါး မကြားအောင် တိုးတိုးပြောရာမှာလည်း ဒေါမောနှင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် မခင်ဆိုသော အမျိုး သမီး တစ်ယောက်နှင့် ညားသွားပြီဟု သတင်းစာထဲတွင် ပါလာသောအခါ ကျွန်တော် ပထမဆုံး စဉ်းစားကြည့်လိုက်သော အရာကား သူ သမီးရည်းစားစကား ပြောပုံတည်း။ သူဘယ်လိုများ သမီး ရည်းစား စကားပြောပါလိမ့်။ ဒီ ဒေါဒီမောနှင့် ပဲလေလား။

ကမာရွတ်ထဲမှာနေရင်း ကျွန်တော်သည် သခင်များနှင့် တွဲလောင်းတွဲလောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အပေါင်းပါ ရဲဘော်သုံးကျိပ်တွင် ဗိုလ်လင်းယုန်နှင့် ဗိုလ်မိုးညိုဟု ဖြစ်လာကြသော သခင်များမှာ ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူလိုဖြစ်သဖြင့် ပိုလိုတွဲမိပါ သည်။ သခင်များနှင့် ကျွန်တော်သည် တပူးတွဲတွဲဖြစ်နေသည်ကို ကမာရွတ်လူထုက အမှတ်ထား မိဟန် မတူသော်လည်း ပုလိပ်ကား ကောင်းစွာအမှတ်ထားလေ၏။ ကျွန်တော့်အား ကောလိပ်

ကျောင်းသား နိုင်ငံရေးသမားကြီးအဖြစ်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ ကမာရွတ်ဌာနမှ တိုင်ချက်ပို့ဟန် ရှိပေ၏။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော့်အဖေထံက ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံနှင့် ချူသံပါအောင် ညည်း ညူညံ ရောပြွမ်းထားသော စာတစ်စောင်လာသောကြောင့်တည်း။ ကျွန်တော့်အဖေအား မြို့အုပ်မင်း က ခေါ်၍ “မင်းသားဟာ သခင်တွေနဲ့တွဲပြီး နိုင်ငံရေးလုပ်နေတယ်လို့ ဘုရင်ခံမင်းကြီးဆီက စာ လာတယ်၊ အစိုးရအမှုထမ်း သားသမီးဟာ နိုင်ငံရေးမလုပ်ရဘူးဆိုတာ သတိပေးဖို့လိုတယ်။ မင်းသားဆီကို စာချက်ချင်းရေးလိုက်” ဟု မိန့်ကြားသည်ဟု ထိုစာကဆိုလေသည်။ အဖေက ကျွန်တော့်အား နိုင်ငံရေးသမား လုပ်သည့်အတွက် ဆူလိုက်လေသည်။ “ငါအလုပ်ပြုတ်အောင် လုပ်တာလား” ဟုလည်း ငေါ့တော့တော့မေးလိုက်သည်။ မြို့အုပ်မင်းက ထိုသို့ စကားခေါ်ပြော သောအခါ မိုးကြိုးအပစ်ခံရသလို အဖေခံစားမိကြောင်း၊ အိမ်ရောက်သောအခါ “ငါယောကျာ်းရင့်မ ကြီး ငိုကြွေးချက်မဖြစ်မိကြောင်း” ကို ရေး၍ ညည်းညူသံပေးလေသည်။ ၎င်းနောက် “အိုင်စီအက် အောင်အောင်သင်ရမည်” ဟူသော မှန်းချက်ကိုမမေ့ဖို့၊ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကွာဖို့ သတိပေး နှိုးဆော်လိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာ ပုလိပ်အစီရင်ခံသလို နိုင်ငံရေးသမားကြီး မဟုတ်ပါ။ အရပ်ထဲနေရင်းက အရပ်ကိစ္စများ ထမ်းရွက်ရင်းက သခင်များနှင့် ပေါင်းသင်းမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေး စင်မြင့်သို့ တက်၍ တရားဟောခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ ဆန္ဒပြပွဲခေါင်းဆောင်ခြင်း သော်လည်း ကောင်း၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ရန်ပုံငွေကောက်ခံခြင်းသော်လည်းကောင်း မလုပ်ခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေးမှာတော့ စိတ်ဝင်စားသည်၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကလည်း ရင်တွင်းမှာ ဝင်နေပြီးဖြစ်ပါသည်။

ငယ်ငယ်ကလေးတုန်းက မင်းသားဦးစပယ်သစ်နှင့် မင်းသမီးဦးဖူးညိုတို့၏ ရုပ်သေးကို ကြည့်ရ စဉ် “ဟင်္သာစလုတ်ထွန်းပြီ၊ မြန်မာတို့ ခေတ်ကောင်းချိန်နီးပါပြီ” ဟု ရုပ်သေးစင်ပေါ်က တရား ဟောသံ ကြားနေရကတည်းက အမျိုးသားအသိတရားတွေ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း နေ တုန်းကလည်း ဆရာတော်ဦးနန္ဒမာလာနှင့် သပြေပင်ရွာမှ လူကြီးများက နှစ်ကျိတ်ရစ်သောင်းသော သံခမောက်ဆောင်း စစ်သည်များကို ကွပ်ကဲလာမည့် မင်းလောင်းပေါ်မည့်အကြောင်း၊ ထိုမင်း လောင်းသည် မြန်မာပြည်ကြီးအား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများလက်အောက်မှ ကယ်တင်မည့်အကြောင်းများ ပြောဆိုဆွေးနွေးနေကြသည်ကို ကြားရလေရာ ကျွန်တော့်မှာ များစွာ စိတ်အားထက်သန် နေမိ ပေသည်။ အတန်ကြာအောင် မင်းလောင်းမျှော်သည့် ဝါဒစွဲနေသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့၊ ခြောက်တန်းလောက်တွင် ရှိနေတုန်း သာယာဝတီသူပုန်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မည်မျှ ချောက်ချားသွားပါသနည်း၊ ကျွန်တော်တို့ မည်မျှ သွေးကြွသွားပါသနည်း။ ဂဠုန်ဆရာစံသည် သံခမောက်ဆောင်း၍ ဂဠုန်ကိုစီးကာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ထိုးဆင်းလာလေမည်လော။

၎င်းနောက် ရန်ကုန်သက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသည် ဂဠုန်သူပုန် ထောက်ခံရေးများ ခေါင်းဆောင်၍ နိုင်ငံခြားအထည်အလိပ် သပိတ်မှောက်ရေး၊ စီးကရက် မသောက်ရေး စသည်များ လုပ်ကြသည်ဟု ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေ လိုက်လုပ်ကြသေးသည်။ ပင်နီအပေါ်အင်္ကျီ ဝတ်လိုက်ကြသေးသည်။ မျိုးချစ်စိတ်၏ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်မဆန်လိုသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ကေတွေ ပယ်ကာ ခေါင်းတုံးပင် တုံးလိုက်ကြသေးသည်။

ကမာရွတ်မှာနေ၍ သခင်များနှင့် ပေါင်းမိသောအခါ နိုင်ငံရေးတွင် စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် မူလရှိပြီး မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်တို့သည် တိုးတက်ပွားများလာသည်ကိုကား ဝန်ခံပါသည်။ ၎င်းပြင် သခင်များကို ကျွန်တော် ကြည့်ညှိလာကြောင်းကိုလည်း ဝန်ခံရပေမည်။

ဥပမာ- ‘ခွေးခေါင်း ပြောင်းပြန် ကပ်လိုက်သည်’ ဟူသော ကိစ္စ၌ အချို့သူတို့က တောင်ငူ သခင်လှမောင်သည် မိုက်ရူးရဲလုပ်ကြောင်း၊ အကျိုးမရှိတဲ့လုပ်ငန်း လုပ်ကြောင်း ပြောဆိုရှုတ်ချလေသည်။ ကျွန်တော်ကား သခင်လှမောင်အား ချိုးကျူးပါသည်။ နှောင်းလူတို့ နားလည်နိုင်ရန် အနည်းငယ် ရှင်းပါရစေ။ တောင်ငူမှ သခင်လှမောင်ဆိုသူသည် တစ်နေရာသို့ စာရေးပို့ရာ စာအိတ်တွင် ဂျောဘုရင်တံဆိပ်ခေါင်းကို ပြောင်းပြန်ကပ်ပြီး အောက်မှ ‘ခွေးခေါင်းပြောင်းပြန် ကပ်လိုက်သည်’ ဟု ရေးလိုက်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ပြစ်မှုကြောင့် ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် ရလေသည်။ သခင်လှမောင်သည် ဤအလုပ်ကို အမှတ်တမဲ့ လုပ်လိုက်သည်မဟုတ်။ တမင်ပင် အင်္ဂလိပ်အုပ်စိုးမှုကို ဆန့်ကျင်သော ဆန္ဒပြပွဲတစ်ရပ်အနေနှင့် တစ်ကိုယ်တည်း သူနားလည် စိတ်ကူးပေါက်သောနည်းဖြင့် ကျင်းပလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယင်းဆန္ဒပြပွဲကား ထိရောက်လှပေသည်။

သခင်များသည် အခြားနိုင်ငံရေးသမားကြီးများနှင့်မတူ။ အငတ်အပြတ် အဆင်းရဲခံ၍ နိုင်ငံရေး လုပ်ကြ၏။ သွားလာစရာ စရိတ်မရှိလျှင် ခြေလျှင်လျှောက်၏။ သားမယား၊ ဆွေမျိုးမိဘနှင့်

ပြတ်စဲမည်လား၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပြတ်စဲမည်လား ရွေးချယ်ရလျှင် တို့ဗမာအစည်းအရုံး လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် မပြတ်စဲနိုင်ဟု ရွေးသူများဖြစ်ပေ၏။ ထောင်တန်းကိုလည်း မကြောက်သူများဖြစ်၏။ ထောက်ကျလျှင် ဝမ်းမနည်း၊ စိတ်ဓာတ်မကျ၊ ‘အရှေ့ကနေဝန်း ထွန်းသည့်ပမာ တို့ခေတ်ကိုတော့ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါ’ ဟူသော တို့ဗမာသီချင်းကို ဆိုလျက် စိတ်တင်းကာ ခံရုံသူတွေဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးသမားများ ဖြစ်ပါလျက် လက်ထိပ်ခတ်ခြင်း၊ လူဆိုးရာဇဝတ်ကောင်ကိုလုပ်နည်း အလုပ်ခံရသောအခါ သခင်အကျဉ်းသမားများသည် ထိုင်သပိတ် မှောက်ခြင်း၊ အစာငတ်ခံခြင်း၊ စသည်တို့ဖြင့် ဆန္ဒပြကြ၏။ ခုံခံကြ၏။ အခွင့်အရေး ရအောင် ဆောင်ရွက်ကြလေ၏။ သူတို့လိုမလုပ်နိုင်ဦးတော့၊ ကျွန်တော်သည် သူတို့ကို မကြည်ညိုဘဲ ရှိနိုင်ပါမည်လော။

ကမာရွတ်တွင် စက်ရုံများရှိလေရာ အကြီးဆုံးစက်ရုံမှာ တယောစွပ်ကျယ်စက် ဖြစ်လေသည်။ စွပ်ကျယ်စက်မှ အလုပ်သမားများသည်လည်း ကျွန်တော့်လိုပင် သခင်များကို ကြည်ညို၏။ သူတို့၏ စွန့်စားမှုအတွက် ချီးကျူး၏။ ကမာရွတ်မှာ သခင်တရားပွဲကျင်းပလျှင် တယာတ်ဆိပ်စွပ်ကျယ်စက်ရုံမှ အလုပ်သမားများသည် အားတိုက်အင်တိုက် တက်ရောက် အားပေးကြ၏။ ကျွန်တော်သည် သခင်များကို ကြည်ညိုအားပေးရာ၌ တစ်ယောက်ထီးတည်းကြီး မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်မမှားနိုင်ပါ။ တစ်ယောက်ထီးတည်းဖြစ်လျှင်ကား “ငါများ မှားနေပြီလား” ဟု ပူစရာ ရှိသေးသည်။ ယခုမူ ပူစရာမရှိပါ။ ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားများလည်း ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရှိနေလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေးတွင် စိတ်ဝင်စားသည်။ မြန်မာ့ခေတ်ကောင်းချိန်ကို မျှော်သည်။ မြန်မာ့ လွတ်လပ်ရေးကို လိုလားသည်။ သခင်နိုင်ငံရေးသမားများကို ကြည်ညိုသည်။ အားပေးသည်။ ထောက်ခံသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံရေးသမားကြီး၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်ဖို့ကား စိတ်ကူးပင် မထည့်မိရိုး ဧကန်အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

ပုလိပ်ကတော့ ကျွန်တော့အား နိုင်ငံရေးသမားကြီးအဖြစ် စာရင်းသွင်းထားလေပြီ။ မြို့အုပ်မင်းက ကျွန်တော့်အဖေ မြေတိုင်းစာရေးကို ခေါ်၍ အစိုးရအမှုထမ်း သားသမီးဆိုတာ နိုင်ငံရေးမလုပ်ရဘူး ဟု သတိပေးစကား ဆိုလေပြီ။ အစိုးရအမှုထမ်းများကား မလွတ်လပ်၊ ၎င်းတို့၏ သားသမီးများ ပင် မလွတ်လပ်ကြ။ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေ များလှဘိတော့သည်။ ဤသည်ကား ခံယူလိုက်သော သင်ခန်းစာ ပေတည်း။

အစိုးရအမှုထမ်းအလုပ်ကို ကျွန်တော်စိတ်နာလာသည်။ အရာရှိကြီးဖြစ်ဦးတော့၊ အိုင်စီအက်စ် ဖြစ်ဦးတော့ မလွတ်လပ်ဟူသော အမြင်ကို မြင်လာပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီးပေးလိုက်သည့် အိုင်စီအက်စ်ဖြစ်ရမယ်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ကို မစွန့်လွှတ်သော်လည်း လွတ်လပ်တဲ့အလုပ် လုပ်ရရင် ကောင်းမှာပဲဟု ထွက်ပေါက်ရှာမိလေသည်။ ရှေ့နေ၊ ဝတ်လုံလုပ်ရရင် မကောင်းပေ ဘူးလား။ လွတ်လည်းလွတ်လပ်မယ်၊ ဂုဏ်လည်းရှိမယ်၊ ဝင်ငွေလည်း ကောင်းနိုင်တယ်။ ငါ့ အကြိုက် ဖြစ်နိုင်တယ်။

ရည်မှန်းချက် ရွေးချယ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် ဘက်တစ်ဖက်တစ် ကြက်တောင်လို ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ အခြေအနေ အဖြစ်အပျက် အမျိုးမျိုးတို့၏ ကြားဝယ် ရိုက်ပုတ်ထုတ်သည့် ဘက်သို့ ကူးနေရလေသည်။

ကောလိပ်ကျောင်းတွင် အသင်းအမျိုးမျိုးရှိ၏။ မွေးရပ်ဒေသဆိုင်ရာ အသင်းများ၊ ပညာဘာသာရပ် ဆိုင်ရာ အသင်းများ၊ ကျောင်းဆောင်အလိုက် အသင်းများ၊ ဘာသာရေးအသင်းများ၊ ကျန်းမာရေး အသင်းများနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂတို့ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နေ့ကျောင်းသားများကလည်း အသင်းဖွဲ့ထားသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂသို့လည်း ဝင်ထားလေသည်။ ၎င်းပြင် ပညာဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ အသင်းအချို့ကိုလည်း ဝင်ထားလေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းကိုလည်း လက်မလွှတ်ပါ။ အသင်း အပင်း ဗာဟီရကိစ္စများမှာ အတော်များပေ၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသမဂ္ဂသည် အရှိန်တက်နေတုန်း ဖြစ်လေသည်။ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌရွေးကောက်ပွဲနှင့် အမှုဆောင်ရွေးကောက်ပွဲများတွင် ကိုယ်တိုင်ဝင် အရွေးမခံသော်လည်း သခင်ဆန်သော ကျောင်းသားများဘက်မှ အနိုင်ရအောင် ကျွန်တော်တို့ ဝင်လုံးပန်းရ ပါသေးသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်စရောက်သည့်နှစ်မှာ ၁၉၃၅-၃၆ ဖြစ်လေရာ ကျောင်းသားလောကသည် အထူးသဖြင့် အုံကြွသည့်နှစ်ပေတည်း။ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံ ပြီးသည့်နောက် အကြီးဆုံး ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံ ပေါ်လာသောနှစ်ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်ခါစနှစ် လည်းဖြစ်၊ အဖေ့ဩဇာ ပူဇွန်းနေတုန်းလည်း ဖြစ်ပြန်လေရာ ထိုကျောင်းသားအရေးတော်ပုံတွင် ကျွန်တော်၏အခန်းမှာ ဘာမျှပြောစမှတ်မပြုလောက်ပါ။ ဒီရေထဲမျောပါနေသော ဗေဒါပင်လောက်

သာ ဖြစ်ပါသည်။ အများနည်းတူ သမဂ္ဂထဲဝင်လိုက်သည်။ အများနည်းတူ သမဂ္ဂမှ ကြီးမှူးသော တရားပွဲများသို့ သွားနာသည်။ အများနည်းတူ လက်ခုပ်တီးသည်။

အများနှင့် တူနိုင်မည်မဟုတ်သော အတွေ့အကြုံကလေး တစ်ခုခုစုံခုတော့ ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့ကား ဤသို့တည်း။ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာသူ ကိုနုသည် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မရောက်မီ နှစ်ပေါင်း များစွာက ဘီအေအောင်ပြီး ကျောင်းဆရာလုပ်နေခဲ့သည်။ နောက်မှ ဥပဒေသင်တန်းတက်ရန် တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့လူငယ်တွေနှင့် ဆုံစည်းရခြင်းဖြစ်၏။ သူ့မှာ ရှင်းလင်းပြတ်သားသော မျက်နှာရှိ၏။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် သူ့အသက်အရွယ်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားကလေးများနှင့်စာသော် ညီအစ်ကိုအများအပြားတွင် အစ်ကိုအကြီးဆုံး နှင့် ညီအထွေးဆုံးတွေလို ဖြစ်နေပေရာ ကိုနုသည် ကျွန်တော်တို့၏ ချစ်ကြောက်ရုံသေခြင်းကို ခံရလေသည်။ သူသည် စကားပြောသော်လည်းကောင်း၏။ ပြတ်သားစွာ ပြောရုံမက လှုပ်ရှား အောင် လှုံ့ဆော်၍ ပြောဆိုသည်။ ဤအချက်များတွင် အများအတွေ့အကြုံနှင့် ကျွန်တော့်အတွေ့ အကြုံခြားနားလှမည်မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ကိုနုက ကျောင်းအုပ်ကြီး မစ္စတာစလော့စ်နှင့် အခြား မျက်နှာဖြူပါမောက္ခများကို မဃာအပေါ် ဟော့ရမ်းခြင်း၊ မောက်မာခြင်းများအတွက် ရှုတ်ချလိုက် သောအခါ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံသည် အများအတွေ့အကြုံနှင့် တူနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် ပရိသတ်ထဲက အခြားသူများကို မဆိုထားဘိ၊ ထိုစကားကိုပြောသော ကိုနု ထက်ပင် ထိုစကား၏ သဘောသကန်ကို နားလည်ပေသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ငှားပေးရသော ကော်ဇောပေါ်တွင် ဖိနပ်ဖြင့် လျှောက်သော မျက်နှာဖြူလယ်ဝန်မင်းသည် ကျွန်တော့်အဖေအား “ဒမ်ဖူး” ဟု ဆဲပြီး မြေပုံလိပ်ဖြင့် မျက်နှာကို ပေါက်ခဲ့သည်ကို ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။

တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်တို့၏ အပြုအမူများကို ကန့်ကွက်သောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့သမားတို့ပေးသော ကျွန်ပညာကို ဖော်ထုတ်ရှုတ်ချသောအားဖြင့် လည်းကောင်း ကိုနုက ဘီအေဘွဲ့ကို ပြန်အပ်သောအခါ ယင်းသို့အပ်ခြင်းသည် အများတကာမှာထက် ကျွန်တော့် အပေါ် တွင် ပို၍စူးရှထက်မြက်သော အာနိသင်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်စာသင်မည်၊ စာမေးပွဲအောင်ရမည်ဟူသော မှန်းချက်ဖြင့် ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သည်။ နောက် ဘီအေအောင်ရမည်၊ အိုင်စီအက်စ်ဖြစ်ရမည် ဟူသော ပြဋ္ဌာန်းချက်များဖြင့် ကောလိပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဤပြဋ္ဌာန်းချက်များကို နှလုံးပိုက်၍ ပညာသင်နေစဉ် ကိုနု၏ ဘွဲ့ပြန်အပ်သော အလုပ်သည် ဇက်ကြီးဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်နှင့် တူပေ၏။ ယင်းသို့သော ပြဋ္ဌာန်းချက်များ၏

ဘောင်အတွင်းမှာ စဉ်းစားနေရာမှ ထိုဘောင်ကို ခွဲဖျက်လိုက်ပြီး လွတ်လပ်စွာ စဉ်းစားစေသည်နှင့် တူပေ၏။ သင်ကြားနေရသော ပညာရပ်တစ်ခုလုံးကို ပြန်လည်စဉ်းစားလာ၏။ ပညာရေးစနစ် တစ်ခုလုံးကို ဝေဖန်စပြုလာ၏။ ထိုပညာရေးစနစ်ကို ဖန်တီးပေးလိုက်သော နယ်ချဲ့အုပ်ချုပ်ရေး အဆောက်အအုံ တစ်ခုလုံးကို ခြုံ၍ ဆင်ခြင်သုံးသပ်လာလေတော့၏။

ကျွန်တော့်အတွေးအခေါ်ကား ပြောင်းလဲမှုစလေပြီ။

သို့ရာတွင် အလုပ်ကားမပါလှသေးပါ။ ဓလေ့ထုံးစံ အကျင့်စသည်တို့၏ အရှိန်အာနိသင်သည် ကြီးမားလှပေစွ။ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ စာသင်သည်ဟူသော ဓလေ့ထုံးစံသည် ခြွင်းချက်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ၁၉၃၆ ခု၊ ကျောင်းသားသပိတ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် အများ နည်းတူ သပိတ်မှောက်၍ လိုက်ခွဲသော်လည်း တောင်းဆိုချက်ရလျှင် ကျောင်းပြန်၍ စာမေးပွဲ ဖြေရမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကား အမြဲရှိနေလေသည်။ အိုင်စီအက်စ်အောင်ရမည် ဟူသော မှန်းချက်ကလေးက ဦးနှောက်၏ နောက်ကွယ်တစ်နေရာမှ စက်ပုန်းခုတ်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။ သပိတ်မှောက်စဉ် ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်တွင် သပိတ်စခန်းသို့ မှန်မှန်ရောက်၏။ ညအိပ်သည့် အခါ အိပ်လိုက်သေး၏။ နောက် သပိတ်နှင့်အာဏာပိုင် အရေးဆို၍ အကြိတ်အနယ်ဖြစ်လာသော အခါ ကျွန်တော်သည် မိဘရပ်ထံသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော့်အဖေက သပိတ်မှောက်ရာသို့ ပါရပါမည်လားဟု ဆီး၍ကြိမ်းလေရာ “အများလုပ်တော့ လိုက်လုပ်ရတာပေါ့ အဖေရဲ့။ သံဃာ အား ဘုရားမဆန်သာလို့တောင် စကားပုံရှိတယ် မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က အဖြေပေး လေသည်။ အမေက ပြန်ရောက်လာသည့်သားအား အေးမြခြင်းနှင့် ချစ်ခြင်းကိုသာ ပြရမည်ဟု ကူပြောလေသည်။ အဖေစိတ်မှာ မပြေတတ်သေး။ ကျွန်တော်က-

“ကိစ္စမပြီးပြတ်သေးခင် ဟိုမှာနေရင် စာမဖတ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တာ။ အိမ်မှာစာဖတ်မယ်”

ဖခင်ကြီးသည် စိတ်ပြေသွားပြီး အခွန်တော်ပြောစာများ ကုန်းရေးနေလေသည်။ သူ့အလုပ်လုပ်ပုံ ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော့် နောက်ဆုံးစကားကြောင့် အလုပ်နှစ်ဆတိုးလုပ်ရန် စိတ်ထက်သန် သွားဟန် ရှိပေသည်။

ဤကား ၁၉၃၆ ခု သပိတ်အတွင်းက အဖြစ်အပျက်။

နောက်နှစ်များတွင်လည်း ကျွန်တော်သည် သခင်ဆန်သော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များကို စိတ်အားဖြင့် လုံးဝထောက်ခံ၏။ လက်တွေ့အားဖြင့် မဲပေးခြင်း၊ အစည်းအဝေးတက် နားထောင်ခြင်းမျိုးဖြင့် ထောက်ခံ၏။ ကျွန်တော်တို့ ထောက်ခံသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များတွင် ကိုဘဂျမ်း၊ မိတ္ထီလာကိုလှမောင်၊ ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုဘဟိန်း၊ ကိုဗဆွေ၊ ကိုထွန်းရှိန် စသည်တို့ကို အထူး သတိရပေသည်။ သူတို့ထဲတွင် ကိုဘဟိန်းနှင့် ကိုထွန်းရှိန်တို့မှလွဲ၍ အခြားသူတို့မှာ ရုပ်လက္ခဏာ မကောင်းကြပါ။ ကိုဘဂျမ်းမှာ မထိတထိ အားမလိုအားမရ မျက်နှာရှိသည်။ ကိုလှမောင်မှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာရှိသည်။ ကိုအောင်ဆန်းကား စုတ်ချွန်းချွန်း မှုန်တေတေ မျက်နှာရှိသည်။ ကိုဗဆွေမှာ ပျင်းရိထိုင်းမိုင်းသော မျက်နှာရှိသည်။ သို့ရာတွင် ရုပ်လက္ခဏာသည် အရေးကြီးလှသည်ဟု မထင်ပါ။ သူတို့အားလုံးသည် ကျောင်းသားအရေးများ စိတ်ပါလက်ပါ ရိုးရိုး သားသား ဆောင်ရွက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့အားလုံးသည် တိုင်းပြည်ကို တကယ် ချစ်မြတ်နိုးဟန် ရှိ၏။ ထို့ပြင် သူတို့အားလုံးသည် ကျွန်တော့်ထက် စွန့်လွှတ်နိုင်သော သတ္တိများ ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့အား ကြည်ညိုပါသည်။

သည်လိုနှင့် ၁၉၃၈ ခုနှစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ထိုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ၌ ကိုဘဟိန်း ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကိုလှရွှေက ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ၊ ကိုဗဆွေက အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်ကြလေ၏။

ထိုနှစ်၏ နောက်ပိုင်းကား ဤဝတ္ထု စတင်အကွက်ဖော်သည့်အချိန် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ပြည်ပုံးကားကို မ..မတင်မီ ကျွန်တော်၏ အရင်က အခြားအဖြစ်အပျက် အချို့ကိုလည်း အတိုချုံး၍ အစီရင်ခံဖို့ လိုသေးသည်ဟု ထင်ပါ၏။ သို့မှ ချစ်စွာသောစာဖတ်သူသည် ဤဝတ္ထုတွင် ကြုံတွေ့နေရမည့် ကျွန်တော့်အား ပိုမိုအကဲခတ်နိုင်ရန် အခြေခံရထားပါလိမ့်မည်။ ။

၄

ကိုရင်ကြီး ဦးဘသန်း၏ ဖိုမကိစ္စ သင်ကြားချက်များ

ဘဝတစ်သက်တာ ရည်မှန်းချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အဖေသည် ပုဗ္ဗာစရိယ လက်ဦး ဆရာ ဖြစ်သော်လည်း မရေး၊ ဖိုရေး၊ ချစ်ရေး၊ ကြိုက်ရေးတွင်ကား ပုဗ္ဗာစရိယမဟုတ်ပါ။ လက်ဦးဆရာများနှင့် တွေ့ပြီးမှ ကျွန်တော့်အဖေက နှောင်းဆရာအဖြင့်ဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ရခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။

ယင်းကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်လက်ဦးဆရာကား ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်း ဖြစ်ပေသတည်း။ ဖိုမအရေး၊ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးတွင် ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးက လက်ဦးဆရာဖြစ်ရသည်။ “ထူးပေ ဆန်း ပေသည်” ဟု ဆိုကြမည်လား။

ဖြစ်ပုံကမူ ဤသို့တည်း။ ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ ၇-တန်းစာမေးပွဲ ပြီးသောအခါ ကျောင်းပိတ်၍ ရွာပြန်လာသည်။ အသက် ၁၄နှစ်မျှ ရှိလေပြီ။ ကျောင်းပိတ်တုန်း အချိန်အလဟဿ မကုန်ဘဲ ကုသိုလ်ရစေရန် ဆရာတော် ဦးနန္ဒမာလာကျောင်းတွင် ကိုရင်ဝတ်နေလေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ၁၀ယောက်ခန့်အပြင် ကျွန်တော်ပါ ကိုရင်၄-ပါးရှိလေ၏။ ၎င်းတို့အနက် ၂ပါးမှာ များစွာငယ်၍ အကြီးဆုံးမှာ ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်းဖြစ်လေသည်။ သူသည် အသက် ၁၇နှစ်၊ ၁၈နှစ်မျှ ရှိလိမ့်မည်။ ညနေမှောင်ရီလာပြီဆိုလျှင် ကျောင်းသားရော ကိုရင်ပါ စာအံကြရ၏။ တစ်နာရီ စာအံပြီးလျှင် ရပ်နားကာ ငယ်ရွယ်သူများမှာ အိပ်ကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့ကား ဆရာ တော်အား ဝတ်ဖြည့်ကြရ (ဝါ) နင်းပေးကြရ၏။ ၎င်းနောက် ဆရာတော်ကား မိန်းလေပြီ။ ဘယ် အချိန် ကျိန်းစက်သည်ဟုကား မသိရ၊ မသိနိုင်။ ကျွန်တော်တို့ စကားသံနည်းနည်း မြည်လာလျှင် “ဟဲ့အိပ်ကြ” ဟူသော ဆရာတော်အသံကား ပေါ်လာမြဲတည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင် သို့မဟုတ် ကျောင်းသင်္ခမ်း အတွင်းသို့ မှုန်တိ မှုန်မွှား တိုးဝင်လာသောလရောင်တွင် တိုးတိုး စကားစမြည်ပြောကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုရင်ကြီး ဦးဘသန်းကား အတွင်းကျကျ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသော တိုးတိုးဖော် တိုးတိုးဖက်များတည်း။

ကိုရင်ကြီးက လောကနီတိလာ ဣတ္ထိဝံဂံ၊ နဒီဝဂံစသော စကားများဖြင့် မိန်းမအကြောင်းစ၏။ မိန်းမများ ကောက်ကျစ်ပုံ ပြောပြရာမှ ချစ်စရာကောင်းပုံသို့ ရောက်၏။ မိန်းမများ ရာဂကြီး သည်ဟု ဆိုရာမှ ယောကျာ်းများကြာခိုပုံသို့ ရောက်၏။ သူနှင့် လက်ပွန်းတတီး တွေ့ဖူးသည် ဆိုသော မိန်းမများအကြောင်း ပြောပြ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ဤမျှအရသာရှိသော စကားများကို ယခင် က တစ်ကြိမ်မျှမကြားဖူးပါ။ ကိုရင်ကြီးအပြောကြောင့် ကျွန်တော်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း များ ဖြစ်ရ၏။ ကိုရင်ကြီးက အပျိုတွေ ဘယ်လိုချစ်အောင် လုပ်ရမည်ဆိုသော နည်းများကို ရွတ်ဖတ်ပြ၏။ ၎င်းပြင် အပျိုတစ်ယောက်နှင့်၊ နှစ်ယောက်တည်း လူကြီးများ မမြင်ကွယ်ရာမှာ တွေ့လျှင် ချက်ချင်း လက်ကမြင်းရန်လည်း သညာပေးလိုက်လေသည်။

ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်း၏ ဖိုမကိစ္စ၊ ချစ်ရေးကြိုက်ရေး ပညာများကြောင့် ကျွန်တော် ချောက်ကျဖူး လေပြီ။

ကျွန်တော် ကိုရင်လူထွက်ပြီး အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ သွားသောအခါ သူပေးလိုက်သော သင်ခန်းစာ များသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် လည်းကောင်း၊ သွေးထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိလေသေးသည်။ ကျွန်တော်နေသော ဆရာအိမ်တွင် အသက် ၁၄နှစ်၊ ၁၅နှစ်အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ဦးသည် ကလေးထိန်းလုပ်လျက် ရှိလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ဆရာ၊ ဆရာကတော်နှင့် အခြားသူ များပါ အိမ်တွင်မရှိ။ အဆိုပါသူငယ်မသည် ကလေးချို၍လာရာ ကျွန်တော်က ဘာမပြော ညာမ ပြောနှင့် ကိုရင်ကြီး၏သင်ခန်းစာကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးကာ၊ လက်သရမ်းလိုက်လေသည်။ သူငယ် မသည် ချုံးချ၍ငို၏။ သူ့ဘာသာသူ ငိုရုံဆိုလျှင်တော်သေး၏။ ထိုသို့ကားမဟုတ် ဆရာကတော် ပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော်လက်သရမ်းကြောင်း ဆီးတိုင်၏။ ကျွန်တော့်မှာ အတင်း ဘူးကွယ်၍ သာ နေရလေတော့သည်။ “ကလေးကိုဆွဲယူတာပါ” ဟု ခပ်တည်တည် လိမ်ရလေသည်။

အကယ်၍ကျွန်တော့်မှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား စားရေးကြီးသားမဟုတ်ဘဲ အခိုင်းအစေ သော်လည်း ကောင်း၊ ကျောင်းပြာတာ သော်လည်းကောင်း ဆင်းရဲသားထဲက ဖြစ်ဘိမူ၊ ဆရာကတော်နှင့် ကြားကြားသမျှသော မင်းယောကျာ်း မင်းမိန်းမတို့သည် “ဟဲ့ တဏှာရူး၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်” စသည် ဖြင့် ဆဲရေးကာ ကြွက်သေကို ခွေးတွေဝိုင်းဆွဲသလို ဆွဲငင်ဆုတ်ဖြုတ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ဆရာကတော်က “ဟဲ့ကောင်မလေး၊ မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့။ မောင်တင်ထွန်းဟာ လူရိုးကလေး။ တို့က အတွင်းသိ၊ အပြင်သိ၊ အင်မတန်သိကွာရှိတဲ့ ကောင်ကလေး” ဟု သာပြောပြီး ကောင်မ ကလေးကို ငြိမ်သွားစေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုကား ဘာမျှမပြောကြပေ။

ကျွန်တော်သည် ဤကိစ္စတွင် ‘ချောက်’ မှ လွတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် ရှက်လှပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးကိုလည်း မဟုတ်မခံသဖြင့် ရိုသေမိပေသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ပြုံးပွဲလို နေရာမျိုးမှာပင် လက်မဆော့တော့ပါ။

သို့ရာတွင် ဤအမှားကို ကျူးလွန်မိသော်လည်း ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်း၏ သင်ကြားချက်များ အားလုံးကို စွန့်ပယ်ခြင်းမပြုပါ။

ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်းက “ကောင်မတစ်ယောက်က မင်းကို သုံးခါတိတိစေ့အောင် ပြုံးကြည့်ပြီဆိုရင် မင်းကိုကြိုက်လို့ပဲလို့ မှတ်ပေတော့” ဟု သင်ကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

ကျွန်တော်နေသော အိမ်အနီးရှိ မြန်မာစာသင်ကျောင်းတွင် ၇-တန်း၌ စာသင်နေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူလောက်ပင်။ အသားမှာ ဖြူဝင်းနေ၏။ မျက်စိခပ်မှေးမှေး ပေါ်တွင် သုံးရက်လ၊ ခုံးမျက်စသည် ဝဲခွေလျက်နေ၏။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်တွင် ဆုံတိုင်း သူက ကျွန်တော့်အား နီမြန်းသောနှုတ်ခမ်းကလေးများဖြင့် ပြုံးပြ၍ မျက်လုံးမှေးကလေးများဖြင့် ကြည့်လေ့ရှိ၏။ သုံးခါမက ဆယ်ခါမျှ ပြုံးကြည့်သည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဒင်းတော့ ငါ့ကြိုက်နေပြီ ဟု ကျွန်တော်ထင်မှတ်လိုက်၏။

သို့သော် စာရေးရန်ကား မဆုံးဖြတ်သေး။ ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား သူက မြန်မာ ကျောင်းသူ။ ကျွန်တော်က လယ်ဝန်လောင်း၊ သူက အစွမ်းကုန်ဖြစ်လှမှ မြန်မာကျောင်းဆရာမ။ ဤမျှ အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားနေသောကြောင့် မပိုးလို။ ဤကားတစ်ဖက်။ အခြားတစ်ဖက် တွင် ကျွန်တော်သည် ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်း၏ သင်ခန်းစာကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးလိုပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် “စမ်းကြည့်ပေါ့၊ အပန်းကြီးတာလိုက်လို့၊ အရှုံးလည်းမရှိနိုင်ပါဘူး” ဟူသော ကိုရင်ကြီး၏ ဆင်ခြင်တုံတရားကို သတိရပြီး ရည်းစားစာပေးလိုက်လေသည်။ ဤကား ကျွန်တော် ၏ ပထမဆုံးသော ရည်းစားစာတည်း။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူက အရင်ကလိုပင်ပြုံးကာ အရင်က လိုပင် ကြည့်၍ ပြန်စာကလေး လှမ်းပေးသွားလေသည်။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိပြီးဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်း ပါသတဲ့။ ကိုရင်ကြီး၏ ဩဝါဒက လွဲမှားသလား၊ ကျွန်တော့်ကံကပဲ ခေလွန်းနေသလား မပြော တတ်တော့ပါ။

ကျွန်တော် ဇွတ်တန်းရောက်သောအခါ လူပါးအတော်ဝလာပြီးဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးရေးရေး ကိုပင် မြင်နိုင်သဖြင့် အတောင်အလက်စုံသောအရွယ်ဟုပင် ဆိုနိုင်ပေသည်။ ရွယ်တူရွယ်တန် သို့မဟုတ် ကိုယ့်ထက်အတော်အတန်ကြီးသော မိန်းမပျိုများကိုမြင်လျှင် စိုက်ကြည့်ပြီး အကြည့် ချင်းဆုံမိလျှင် ဖိန်းခနဲ၊ ရှိန်းခနဲ၊ အရသာခံစားတတ်လေပြီ။ ထိုအခါ ဖ-တန်းတွင် မိန်းမချောလေး တစ်ယောက် ရှိလေ၏။ အသားဖြူဖြူ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ် ပါးစပ် လှလှ၊ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလေးမှာလည်း စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် ယဉ်စစ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကျွန်တော်အချစ်ဆုံးသော အရာများမှာ သူ၏ဆံတောက်ကလေး ဖြစ်သည်။

အမည်ကတော့ မမြဝင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မမြဝင်းအား ကျိတ်၍ချစ်နေ၏။ ဘယ်သူ့ကိုမျှမပြော၊ မမြဝင်း၏ မျက်နှာကလေး ကို မြင်နိုင်ရာတစ်ထောင့်ထောင့်က တစ်မိမိမိမိကြည့်နေမိ၏။ သူ့အားမြင်နိုင်ရန် သူတို့ ဖ-တန်း ရှေ့တွင် လမ်းသလားရသည်မှာလည်း အမောပင်။ ကျောင်းတက်နေတုန်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ ဆရာကိုတိုင်၍ အပြင်ထွက်ပြီး ဖ-တန်းအခန်းပေါက်ဝနားက ဖြတ်လျှောက်၏။ သူတို့အိမ်ရှေ့က သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ လိုက်သွားပြီး စာဖတ်ဟန်ဆောင်၍ သူ့အားကြည့်၏။ သူနှင့်ကျွန်တော် အကြည့်ချင်းဆုံသောအခါများ၌ ပီတိလှိုင်းတကြွကြွနှင့် မူးမေ့မတတ် ဖြစ်နေ တတ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အား ဘယ်မျှအထိ ချစ်ပါသနည်းဆိုသော် အတည်ကြံသည်အထိ ဖြစ်၏။ သူ့အား ရည်းစားစာမရေး၊ ဖွင့်မပြောဘဲနေခြင်းမှာ ကိုယ့်ဘက်က သေချာချင်၍ ဖြစ်ပေသည်။ မသေချာလျှင် သူကလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမည်ကို မလိုလား။ ကျွန်တော့် ဖခင်ကြီးအား အကြောင်းစုံဖွင့်ပြော၍ တိုင်ပင်လေသည်။

“သူ့အဖေက ဘယ်သူလဲ”

“ရှေ့နေဦးတင်လေ၊ အဖေသိမှာပါ”

“အေးအေး၊ သူ့အဖေကို ငါသိပါတယ်၊ နေပါဦးငါ့သားရယ်၊ မင်းပညာဆက်သင်ပါအုံး။ လယ်ဝန် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါဦး။ အဲဒီတော့ မင်းကောင်မလေးထက် ပိုလည်းလှ၊ ပိုလည်းပစ္စည်းရှိတဲ့ဟာ သည့်ထက်သာတာတွေ ရနိုင်ပါတယ်၊ စောင့်ပါဦးကွာ”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အဖေ၏ ဆင်ခြင်တုံတရားကို လက်ခံလိုက်လေသည်။ သည့်ထက်သာ တာတွေ ရနိုင်မည့် အနာဂတ်ကိုသာ စောင့်စားနေလိုက်တော့သည်။

နောက်များမကြာမီ မမြဝင်းသည် သူ့ထက် အသက်များစွာကြီးသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် မိဘများစီမံသည့်အတိုင်း လိုက်နာ၍ လက်ထပ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဟိုအရွယ်တုန်း က ကျွန်တော်တို့နှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေးများထက် ယောကျ်ားလုပ်သူများက ဖြန့်စိတ်ကြီးလျှင် အသက်ကွာလွန်းလှသည်ဟု ထင်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ဝယ် မမြဝင်းခရာမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ညားသွားပြီဖြစ်လေဟန် နှမြောသတ ယူကျိုးမရ ဖြစ်မိလေသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော့်အား စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်မပေး။ အိပ်မက်ထဲကအချစ်မျိုးတွင် မွေ့ပျော် နေခွင့်မပေး။ ပျော်သလိုမနေရ၊ တော်သလိုနေရမည်ဆိုသော စကားလို ချစ်တာကိုမယူရ တော်တာ ကို ယူရမည်ဆိုသော ဩဝါဒကို ပေးခဲ့လေသည်။ တော်မတော်၏ မှတ်ကျောက်ကား လယ်ဝန် ဖြစ်ရေးတည်း။ လယ်ဝန်ဖြစ်လျှင် သည့်ထက်ပိုလှသောမိန်းမ၊ သည့်ထက် ပိုပစ္စည်းပေါသော မိန်းမကို ရမည်ဟုထင်သလို လယ်ဝန်ဖြစ်ရေး သို့မဟုတ် အရာရှိဖြစ်ရေးကို အထောက်အကူ ဖြစ် စေလျှင် တော်သောမိန်းမဟု ယူဆဟန်တူလေသည်။

အကြောင်းသော်ကား မမြဝင်းထက်ပိုလှသော ပို၍လည်းပစ္စည်းရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့၏။ သူ့အဖေအမေများက ကျွန်တော့်အားလိုလား၏။ ကျွန်တော့်အမေက ထိုချွေးမလောင်းကို သဘောကျ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ချစ်နိုင်ပါ၏။ ကျွန်တော့်အဖေသည် မိန်းကလေးမိဘများအား အတိအလင်း မေးလိုက်လေသည်။ “ကျွန်တော့်သားကို လယ်ဝန်ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ပညာဆက် သင်ပေးသွားမလား”

သူတို့က အင်းမလိုက်သောအခါ အဖေက ကျွန်တော့်အား “ငါ့သား လျော့ဈေးမလေးနဲ့” ဟု ကုန်သည်စကားနှင့် သင်ကြားလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဖခင်ကြီး၏ ကုန်သည်တွက်ကိန်းကို အလွယ်တကူပင် လက်ခံလိုက်လေသည်။

သည်တို့ကား စတန်း၊ ဇတန်း၊ ဝတန်း လူပျိုပေါက်အရွယ်တွင် ဖိုမကိစ္စ၊ ချစ်ရေး ကြိုက်ရေးတို့၌ ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ရသော အတွေ့အကြုံတို့ ဖြစ်ပေ၏။ ယင်းကိစ္စတို့၌ ဆရာများမှာ ကိုရင်ကြီး ဦးဘသန်းနှင့် အဖေတို့ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဝတ္ထုစသောအချိန်၊ အသက် ၂၅နှစ်တစ်ဝိုက်အရွယ်၌ လူပျိုပေါက်ဘဝကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်လိုက်သောအခါ ဤသို့တွေ့ရ၏။ ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်းသည် ကျွန်တော့်အား အမှားကိုမလုပ်လုပ်အောင် သင်ပြပေးသူဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့အား ကျွန်တော် ရန်ငြိုးမထားရုံမက မုန်းပင်မမုန်းနိုင်ပါ။ သူ့ကြောင့်အမှားလုပ်မိသည်။ အမှားလုပ်မိ၍ အမှန်ကို မြင်ရပေသည်။ “မမှားသောရှေ့နေ မသေသောဆေးသမား မရှိ” ဟူသော ဆိုရိုးစကား ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ဥပမာ- ကျွန်တော်သည် ကောလိပ်ရောက်သည့်တိုင် ဖိုမကိစ္စ၊ ချစ်ရေးကြိုက်ရေး ကိစ္စတို့၌ ကိုရင်ကြီးကိုဘသန်း၏ ဩဇာမှမကင်းသေးပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို သုံးကြိမ် သုံးခါ ပြုံးကြည့်လျှင် ကိုယ့်ကြိုက်လိုဟု ထင်တတ်ပါသေးသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ့နှမအကြောင်း ကိုယ့်ခဏခဏပြောပြပြီး သူ့နှမနှင့်ကိုယ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလျှင် သူငယ်ချင်းက ကိုယ်နှင့်သူ့နှမ ပေးစားဖို့လုပ်နေသည်ဟု ထင်တတ်ပါသေးသည်။ နဒီဝင်္ဂီ စသော အစွဲနှင့် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ တန်းမတူဟူသော အစွဲများမှာလည်း မကုန်တတ်သေးပါ။

ဤသည်တို့ကား ကျွန်တော်၏ နောက်ခံကားပေတည်း။ အခန်း ၁-၂-၃ နှင့် ၄-တို့ဖြင့် နောက်ခံ ကား ဖော်ပြခဲ့ပေသည်။

ဤနောက်ခံကားကို သိထားမှ ဤဝတ္ထုတွင် အရေးကြီးသောတစ်နေရာ ယူထားသည့် ကျွန်တော့် အား နားလည်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဤနောက်ခံကားကို သိထားမှ ကျွန်တော့်အား သစ္စာမဲ့သူ ဟု လည်းကောင်း၊ တွေဝေယိမ်းယိုင်သူဟုလည်းကောင်း၊ လွတ်ခနဲ အပြစ်တင်မစောဘဲ ကျွန်တော်၏ ချွတ်ယွင်းချက်များကို ထောက်ထောက်ညှာညှာ စဉ်းစားနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကား ချွတ်ယွင်းချက်မြောက်မြားစွာနှင့် လူတစ်ယောက်။

ကျွန်တော်ကား မပြည့်စုံသေးသော လူတစ်ယောက်။

ကျွန်တော်ကား လူလားမမြောက်သေးသော လူတစ်ယောက်။ ။

၅

ဝတ္ထုစချိန်၏ နိုင်ငံရေးနောက်ခံကားချပ်

ချစ်စွာသောစာဖတ်သူ၊ စိတ်မရှိပါနှင့်ဦး။ ပင်မဝတ္ထုကြီးကိုမစမီ ချွတ်ယွင်းချက် မြောက်မြားစွာနှင့် ကျွန်တော်၊ မပြည့်စုံသေးသော ကျွန်တော်၊ လူလားမမြောက်သေးသော ကျွန်တော်၊ ထိုကျွန်တော် ဤကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရသော ထိုအချိန်ထိုကာလ နိုင်ငံတကာဖြစ်ပျက်ရပ်များ၊ ဗမာ့ဖြစ်ပျက်ရပ် နောက်ခံကားများကို အနည်းငယ် ဖော်ပြလိုပါသေးသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော့်အား ရိုက်ခတ်အပ်သော ထိုဖြစ်ပျက်ရပ်တို့၏ အာနိသင်သည် ကျွန်တော့်ပင်ကို ဓာတ်ခံစိတ်နှင့် ဉာဏ်တို့ထက်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့်ဖခင်ထက်လည်းကောင်း၊ ကိုရင်ကြီး ကိုဘသန်းထက် လည်းကောင်း ပိုမိုစူးရှထိရောက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်တွေ့ဖြင့် နိုင်ငံရေးတွင် စိတ်ဝင်စားသော်လည်း နိုင်ငံရေးစာအုပ်စာတမ်းနှင့် နိုင်ငံရေးလွှမ်းသော သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ဖတ်သူမဟုတ်ပါ။

သို့ရာတွင် ဥရောပ၌ နာဇီနှင့်ဖက်ဆစ်များ စခန်းထလာပြီး ဟစ်တလာ မူဆိုလိုနီတို့ တန်ခိုးထွား လာသည်ကိုကား မကြားဘဲမနေနိုင်ပါ။

မူဆိုလိုနီက အာဖရိကကန္တာရကြီးမှ အဘီဆီးနီးယားဆိုသော တိုင်းငယ်ပြည်ငယ် ဂျင်ကလယ် ကလေးကို အတင်းအဓမ္မ ချင်းနင်းတိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နယ်ချဲ့လက်နက်နိုင်ငံကြီးဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်၏ သိမ်းပိုက်ထားခြင်းခံနေရသော ကျွန်လူမျိုးများ ဖြစ်၏။ အခြားနယ်ချဲ့နိုင်ငံဖြစ်သော အီတလီက ကျွန်တော်တို့နှင့် ဘဝတူဖြစ်သော နိုင်ငံငယ် ကလေးအား ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်သောအခါ အဘီဆီးနီးယားဘက်သို့ စာနာထောက်ထား ကရုဏာမပွားဘဲ မနေနိုင်ပါ။

ဂျပန်နယ်ချဲ့သမားသည် အကွဲကွဲအပြားပြားနှင့် အားနည်းလျက်ရှိသော အောက်ကျနောက်ကျ နိုင်သည့် တရုတ်ပြည်ကြီးကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိလေသည်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး

စိတ်ဓာတ်ခံရှိနေသော ကျွန်တော်တို့သည် ကျူးကျော်ခံရသော တရုတ်ပြည်ကြီးဘက်သို့ ကိုယ်ချင်းစာခြင်း မေတ္တာသက်ဝင်ခြင်း မရောက်ဘဲမနေနိုင်ပါ။ ၎င်းပြင် တရုတ်ပြည်သူပြည်သား တို့က မည်မျှပင် အင်အားကြီးမားသော ရန်သူဖြစ်စေကာမူ စည်းလုံးညီညွတ်စွာ အနိုင်မခံ အရှုံး မပေးဘဲ ခုခံတိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်အားတက်မိလေသည်။ ရှိုင်ဖယ်နှင့်လာသော ရန်သူကို ဝါးချွန်နှင့်ပင်ဖြစ်စေ၊ လှံတံဆွဲလျက်ပင်ဖြစ်စေ ခုခံကဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော အကြောင်း ရပ်သည် လက်နက်ဆို၍ ဖိလက်မအရွယ်ရှိ ဓားကိုပင် ကိုင်ဆောင်ခွင့်မရှိသော ကျွန်တော်တို့အား အင်္ဂလိပ်ရှိုင်ဖယ်ကို မကြောက်အောင် အားမွေးမြူပေးနေလေသည်။

အိန္ဒိယမှ ဂန္ဓီ၊ နေရှူး စသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ခေါင်းဆောင်သည့် အိန္ဒိယအမျိုးသားကွန်ဂရက်ကြီး၏ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲများမှာလည်း ကျွန်တော်တို့အား လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင်အောင် ဖိတ်ခေါ်လှုံ့ဆော် နေသည်နှင့် တူဘိ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ ပြည်တွင်းမှာလည်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးသည် ရေနံချောင်းမြို့၌ကျင်းပသော ပထမညီလာခံကြီးမှ အစပြု၍ တစ်ဟုန်ထိုးတိုးတက်လာခဲ့ရာ တရားစွဲ၊ ထောင်ချ၊ ပုလိပ်ညှဉ်း ပြုနေသည့်ကြားမှပင် ပြည်သူအများက ထောက်ခံအားပေးသော အဖွဲ့အစည်းကြီးဖြစ်လာပေသည်။ ၂၁ဦး၊ ၄၁ဦး၊ ၄၁ဦးပွင့်ဆိုင်၊ ဆင်းရဲသားအဖွဲ့စသော သမားရိုးကျ ပျော့ဖတ်ဖတ်နိုင်လှသည့် အခြေခံ ကျွန်ဘဝကို အမြစ်ပါလှန်၍မပြောင်းလဲဘဲ ကျွန်ဘဝတွင်းတွင် အဆောင်အယောင်ပြောင်ရုံ၊ ကျွန်အကြီးစား၊ ကျွန်အမောက်စားဖြစ်ရုံရှေးရှုသော အဖွဲ့အစည်းပါတီများ၏ အတိုက်အခံပြုခြင်းကို ခံနေရသည့် ကြားမှပင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးသည် တိုးတက်လာခဲ့၏။ ယင်းသို့သော အဖွဲ့အစည်းပါတီတို့၏ ခေါင်းဆောင်များသည် မြန်မာနိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေး (၁၉၃၅)ဥပဒေက ခွင့်ပြုချက်အရ အင်္ဂလိပ်ကပေးလိုက်သော ရာထူးရာခံများကို ခွဲဝေယူရေး၊ အခွဲအဝေမတည့်လျှင် အချင်းချင်း ခွက်စောင်းခုတ်ရေးတို့ကို လုပ်နေကြပေရာ၊ ကျွန်တော်တို့လူငယ်များသည် ၎င်းတို့အား စက်ဆုပ်ကြပေသည်။ ကျွန်တော်တို့လူငယ်များကား ကိုယ်တိုင်လုပ်နိုင်သည် မလုပ်နိုင်သည် အပထား၍ နိုင်ငံရေးအားသစ်ဖြစ်သော တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့် ခေါင်းဆောင်များကိုသာ အားကိုးတစ်ခု ထောက်ခံပြုကြရလေသည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးက တိုင်ပင်ပေးလိုက်သော “ကမ္ဘာမကြေ၊ ဗမာတွေ၊ ဒါတို့ပြေ- ဒါတို့မြေ” ကို ကျွန်တော်တို့က လိုက်ဆိုကြသည်။

“တို့ဗမာပြည်ကို တိုင်းရင်းသားအကုန်အစင်၊ တို့ပြည်လို့မှတ်ထင်၊ တို့ဝတ္တရားပင်၊ တို့ဗမာသခင်” ဟု ဟစ်အော်သီဆိုကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကြသည်။ လက်ရုံးဆန်းကြသည်။

အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်ကို လှုံ့ဆွပြီး နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲများသို့ တို့ဗမာလူထုအား တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးက သွင်းပေးလိုက်သည့်အတိုင်း အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေး အုံကြွမှုကြီးသည် ကြီးထွားလာခဲ့ပေသည်။ ထိုအုံကြွမှုကြီးသည် နေရာတကာကို ရိုက်ခတ်၍လာပေရာ၊ အင်္ဂလိပ်ပါမောက္ခများ ကြီးစိုးနေသော ကျွန်တော်တို့၏ စာသင်ခန်းများကိုလည်းကောင်း၊ ပန်ကာလေဖြင့် တမြမြအေးနေသာ စာဖတ်ခန်းကိုလည်းကောင်း ရိုက်ခတ်လာပေသည်။ ထိုအုံကြွမှုမှာ ကျွန်တော်သည် အဖေ့ဩဝါဒကြောင့် ရှောင်တိမ်းရန်ကြံသည့်အတိုင်း ရှောင်တိမ်းနိုင်ပါလျှင် ကျွန်တော့်အား ဆန့်ကျင်သော လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဟုပင် ခေါ်ရပေလိမ့်မည်။

၁၉၃၈ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ရေနံမြေအလုပ်သမားများ သပိတ်ကြီးသည် အင်္ဂလိပ်အရင်းရှင်တို့၏ အရှိုက်ကို ထိုးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ ယင်းသပိတ်ကြီးကို တိုင်းပြည်နှင့်အဝှမ်း ထောက်ခံကြ၍ ယင်းသပိတ်၏ ခေါင်းဆောင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ ဟစ်ဆိုလိုက်သော “အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည်ပမာ၊ တို့ခေတ်ကိုသာ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါ။ တို့ဗမာ၊ ဟေ့တို့ဗမာ” ဟူသော သီချင်းသံသည် ကျွန်တော်တို့ရင်ဝယ် ပဲ့တင်ခတ်လာပေသည်။

ထိုအချိန်ကား ဤဝတ္ထု၏ ပင်မဇာတ်လမ်း စချိန်ပေတည်း။ ။

၆

ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ကောလိပ်ကျောင်းသား

ဝင်နီဖေ(ခေါ်) မသိန်းဝင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပထဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံကြပုံမှာ တော်တော် ဆန်းသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား ကောလိပ်ကျောင်းသားဖြစ်သူ ကျွန်တော်သည် မသိန်းဝင်းအား ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက ဆွမ်းလောင်းသူ ဒကာမကလေးအား တွေ့ပုံတွေ့နည်းနှင့် တွေ့ရသောကြောင့်တည်း။

ဝင်နီဖေ(ခေါ်) မသိန်းဝင်း၏ဖခင် ဦးဖေမှာ အငြိမ်းစားဝန်ထောက်ကြီး ဖြစ်၍ ကမာရွတ်နှင့် အင်းလျားကြား ခြံကြီးတစ်ခြံတွင် နေထိုင်လေသည်။

အထက်တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ကမာရွတ်မှာနေ၍ ကောလိပ်ကျောင်းသို့ တက်စဉ် အရပ်ထဲက ဆွမ်းကြီးလောင်းအသင်းတွင် ပါဝင်ပြီး ပိတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်လျက် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဆွမ်းဆန်ခံလေ့ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဦးဖေ၏ခြံသို့ ဝင်၍လည်း ဆွမ်းဆန်ခံကြရ၏။ ဦးဖေ၏ခြံမှ အပတ်စဉ် ငွေတစ်ကျပ်နှင့် ဆန်တစ်ပြည် လောင်းလေ့ရှိပေသည်။

ဦးဖေမှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော မိဘများက ဆင်းသက်သည့်အတိုင်း ကမာရွတ်တစ်ဝိုက်တွင် မြေဧကတော်တော်များများ ပိုင်ခံ့ဖူး၏။ သို့သော် အသုံးကြီးသူဖြစ်သဖြင့် မြေများကို တစ်စတစ်စ ရောင်းချစားခဲ့ရာ ထိုအချိန်တွင် သူတို့နေသောခြံမြေနှင့် မြေဧကအနည်းငယ်မျှသာ ကျန်လေတော့၏။ သို့ရာတွင် အသုံးကားမလျော့၊ မြင်းပွဲသို့လည်း အပတ်စဉ်မှန်မှန် သွားလိုက်သေးသည်။

“မြင်းပွဲမသွားရင်လည်း ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ ပျင်းစရာကြီး” ဟု ဦးဖေက မြင်းပွဲသွားခြင်းကို ကန့်ကွက်သော မိတ်ဆွေများအား ဖြေကြားလေ့ရှိလေသည်။ မှန်လှပေသည်။ သူသည်လည်းကောင်း၊ သူ့ဇနီးသည် ဒေါ်ဌေးကြည်သည်လည်းကောင်း၊ သားသမီးများသည် လည်းကောင်း၊ သူ့အားမှီခိုနေကြသော အမျိုးကြီးဆွေမျိုးများသည်လည်းကောင်း အသက်မွေးမှုအလုပ်ဆို၍ ဘာ

တစ်ခုမျှ မလုပ်ကြ။ ထို့ကြောင့် မြင်းပွဲသည်သာ သူတို့အား တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လုံး မအားမလပ်ရအောင် အလုပ်ပေးထားနိုင်၏။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် စနေနေ့ကပြီးခဲ့သော မြင်းပွဲကို စားမြုံ့ပြန်ကြသည်။ တနင်္လာနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့များတွင် မြင်းများ၏ရာဇဝင်ကို လေ့လာကြသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရှေ့အပတ်ပြိုင်ပွဲဝင်မည့် မြင်းများကို လေ့လာကြသည်။ ခဲတွက်ကြသည်။ ကြာသာပတေး၊ သောကြာနေ့များတွင် တစ်ရှာဖွေကြသည်။ တတ်နိုင်လျှင် ကိုယ်တိုင် မြင်းစောင်းများဆင်း၍ စနည်းနာကြသည်။ သည့်ထက်တတ်နိုင်လျှင် ဗေဒင်ဆရာကို သွားတွေ့ပြီး မြင်း၏ဇာတာ၊ ဂျော်ကီ၏ ဇာတာစသည်များကို တွက်စစ်၍ နိုင်ခြေကို ရှာကြရလေသည်။ ထို့ကြောင့် “မြင်းပွဲမသွားရင်လည်း ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ ပျင်းစရာကြီး” ဟူသော ဦးဖေ၏ပြောစကားမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ဦးဖေတို့ မြင်းပွဲသွားခြင်းကို နားလည်နိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အလုပ်ရှိပါသည်ဆိုသော အလုပ်များလုပ်ပါသည်ဟု ညည်းညူလေ့ရှိသော ဥပဒေလွှတ်တော်အမတ်များ ဝန်ကလေးဝန်ကြီးများ၊ ဝန်ကြီးချုပ်များ (ယခုခေတ်တွင် ဝန်ကြီးဟု ခေါ်တွင်သူများကို ယခင်ခေတ်က ဝန်ကြီးချုပ်ဟု ခေါ်ကြ၏) ကုန်သည်ပွဲစားများ၊ စာရေးစာချီများ မြင်းပွဲသွားသည်ကိုကား နားမလည်နိုင်ပါ။ ၎င်းပြင် ကောလိပ်ကျောင်းသားအချို့ပင် မြင်းပွဲသွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အပြင်းအထန် ရှုတ်ချမိပေသည်။ ဤကား စကားစပ်မိသဖြင့် ကြားညှပ်၍ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးဖေတို့အကြောင်း ဆက်ပါဦးမည်။

ဦးဖေခြံသည် အတော်ကျယ်ဝန်း၍ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ တညင်း၊ ကနစိုး၊ ကံ့ကော်၊ ခရေ၊ သပြေစသော ပင်စောက်ကြီးများဖြင့် စိုပြည်စည်ကားလှပေ၏။ ခြံကြီးအလယ်တွင် အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးရှိ၏။ အမိုးမှာ ခနီ၊ နံရံနှင့်အခင်းမှာ သစ်သားဖြစ်လေသည်။ သစ်သားနံရံများကို အထပ်ထပ် ရေနံသုတ်ထားသဖြင့် ညိုမှိုင်း၍နေ၏။ ထိုကဲ့သို့ အထပ်ထပ်ရေနံသုတ်ထားခြင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့် ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်းခြင်းကို ဖုံးအုပ်ထားသလိုရှိပေ၏။ အခင်းကြမ်းပြင်မှာ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ထားသဖြင့် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ၏။ သို့ရာတွင် တောက်ပနေသော အခင်းအရောင်သည် ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်းခြင်းကို မဖုံးအုပ်နိုင်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခြေနင်းထားသဖြင့် ခြေတိုက်စားသောကြောင့် ခွက်နေသောနေရာများကို ထိတွေ့နိုင်သည်။ ဆွေးသဖြင့် ကျိုးကျသော နေရာများတွင် ဖာထေးထားသည်ကိုလည်း မြင်နိုင်သည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ခင်းထားသော ကုလားထိုင်စားပွဲများမှာလည်း မည်မျှပင် ပွတ်တိုက် သုတ်လိမ်း ထားထား၊ မည်သို့ပင် ဇာအလှတို့ဖြင့်ဖုံးဖုံး၊ ဟောင်းနွမ်းသော အသွေးအမွှေးနှင့် ရှေးဆန်သော ပုံသဏ္ဍာန်များကို မဖုံးလွှမ်းနိုင်ချေ။ သူတို့အိမ်ဧည့်ခန်းတွင် ပွတ်လုံးတပ် ကုလားထိုင်များကို လည်းကောင်း၊ ဘုရားတန်ဆောင်းတွင် ပန်းပုထုထားသလို ထုလုပ်ဆင်ယင်ထားသော စားပွဲများ ကိုလည်းကောင်း ခင်းကျင်းထားလေသေး၏။ အကယ်တော့ ဧည့်ခန်းသို့ကြွပါဟု ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မခံရဘဲ ထိုအခန်းတွင်းသို့ဝင်မိချေသော် ရှေးဟောင်းအိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်း ပြခန်းတစ်ခုသို့ ဝင်ရောက်နေသည်ဟု ထင်မိပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဧည့်ခန်း၌ ကျုံ့ကျုံ့ယုံ့ယုံ့ကလေး ထိုင်နေကြ၏။ ဧည့်ခန်းအဝင်ဝ၌ ဆွမ်းဆန်တောင်းကို ချထားသည်။ ဆွမ်းဆန်တောင်းထမ်းသူများမှာ အခန်းထဲမဝင်ကြဘဲ ပြင်ဘက်ဝရန်တာတွင် ရပ်နေကြသည်။ ကြေးစည်ရိုက်သူတို့ကား အိမ်ပေါ်သို့ပင် မတက်ခဲ့ကြ။ အိမ်အောက်ခုတ်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်သူထိုင်၊ လှဲသူလှဲ၊ အိမ်အောက်ရှိရေအိုးစင်မှ ရေခပ်သောက်သူ သောက်၊ ကျွန်တော်နှင့် ဦးလေးမြင့်တို့သာ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။ ကျွန်တော့်လက် မှာ အလှူခံငွေဖလားရှိ၏။ ဦးလေးမြင့်မှာ ဆွမ်းခံရာတွင် ဘာတာဝန်မျှ ထမ်းဆောင်ဖို့မလို၊ မျက်နှာပြုဖို့သာ လိုသောကြောင့် သူ့လက်ဝယ် ဘာမျှကိုင်ဆောင်မထားချေ။ ဦးလေးမြင့်မှာ သတင်းစာတိုက်တစ်တိုက်တွင် ဒုတိယဖိုမင်လူကြီးဖြစ်ပြီး ရပ်ရွာသာရေးနာရေးတွင် မားမား မတ်မတ် ဆောင်ရွက်သဖြင့် လူသိများသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေတည်း။ ကျွန်တော်တို့သည် စောင့်နေကြ၏။ စောင့်နေကြစဉ် နံရံရှိ ချိန်သီးတပ်နာရီကြီးမှ ဒေါက်ဒေါက်- ဒေါက်ဒေါက် အသံနှင့် ကျွန်တော်၏ အသည်းနှလုံးခုန်သံများကို ကြားနေရလေသည်။

တစ်အောင်လောက်ကြာလျှင် အတွင်းခန်းမှ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး ဝင်လာလေ သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဆွမ်းဆန်တစ်ပြည်နှင့် ငွေတစ်ကျပ်။ အကယ်၍ သူ့လက်ထဲမှာ ဆွမ်းဆန် တစ်ပြည်နှင့် ငွေတစ်ကျပ်မပါလျှင် ကျွန်တော်သည် သူ့အား ထိုခြံ၊ ထိုအိမ်၊ ထိုဧည့်ခန်းမှ မိန်းမပျိုလေးဖြစ်သည်ဟု ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မှတ်ယူမည်မဟုတ်ပေ။ ပင်စောက်ကြီးများဖြင့် ဖုံးအုပ် နေသော ထိုအိမ်ကြီးနှင့် ထိုဧည့်ခန်းဟောင်းတို့သည် ထိုမိန်းမပျိုကလေး၏ လတ်ဆတ်ပျိုမျစ်ခြင်း နှင့် သဘောမတူ ခြားနားလှချေဘိ၏တကား။

သူ၏အသားမှာ စိုပြည်ဝါဝင်းနေ၍ ပါးမို၊ လက်ဖဝါးစသည်တို့တွင် သွေးစိုကာ နီကြန့်ကြန့် ဖြစ်နေပေသည်။ အိမ်ထဲကညောသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် တည်ကြည်သော မျက်နှာတို့မှာ

ကြည်ညိုနှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုဘီးခံ၍ နောက်တွဲထုံးထားပေရာ အိမ်နေရင်းသဘာဝကျကျ မခိုတရို့အလှကို တမင်ဖော်ထုတ်ပြနေရာ ရောက်ပေ၏။

သူမသည် ဣန္ဒြေရသောမျက်နှာကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ မူထားသဖြင့် တောက်ပနေသော မျက်လုံးများ နှင့် တင်းလည်းမတင်း၊ လျော့လည်းမလျော့ဘဲ စေ့ထားအပ်သော နှုတ်ခမ်းနီကလေးများကို သတိ ပြုမိပေ၏။ ၎င်းပြင် သူမ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်သို့ အာရုံစိုက်ထားသည် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်လက်ထဲက အလှူခံဖလားဆီသို့သာ အာရုံစိုက်ထားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိ ပေးသေး၏။ သို့ကလို ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် အာရုံစိုက်သည်ကို သတိပြုမိသောကြောင့် စိတ်ထဲ မှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်မိသေး၏။

သူမသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲက ဖလားထဲသို့ ငွေတစ်ကျပ်ကို ရိုသေစွာထည့်ပြီး အပေါက်ဝရှိ ဆွမ်းဆန်တောင်းထဲသို့ ဆွမ်းဆန်ကို ထည့်လောင်းပြီးနောက် အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်မည်ပြုသော အခါ ဦးလေးမြင့်က လှမ်း၍မေးလိုက်လေသည်။

“ဒေါ်ဌေးကြည်တို့ကော ရှိရဲ့လား”

သူမက ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ကိုယ်ကိုမလှည့်၊ ခေါင်းကိုလှည့်ပြီး-

“မာမိရှိပါတယ်၊ ခုပဲထွက်လာပါလိမ့်မယ်”

သို့ကလို လှည့်ပြောရင်း ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သော်လည်း သူမ၏အာရုံသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ တစ်ဆံ့ခြည့်မျှရောက်ဟန်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အနိမ်ခံရသလို ထင်မိပြီး မာနအငွေ့အသက်ကလေး ရောယှက်သည့် ဒေါသကလေးပင် ထွက်မိသေး၏။ သို့ရာ တွင် လှည့်အကြည့်လိုက် မီးရောင်ထဲမှာ စိန်ကိုလှည့်လိုက်သောအခါ ဖျတ်ခနဲထွက်လာသော အရောင်နှင့်အတူ သူမ၏ အလှရောင်ကိုကား မချိုးကျူးဘဲမနေနိုင်ပါ။

ဤသည်ကား ဝင်နီဖေ(ခေါ်) မသိန်းဝင်းနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ကြပုံတည်း။

နောက်တစ်အောင်လောက်ကြာသောအခါ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာလေသည်။ အသက်မှာ ၃၈-၃၉နှင့် ၅၀ကြား ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပင်စင် အငြိမ်းစား ယူလောက်သော အရွယ်မဟုတ်ချေ။ ပို၍တိကျစွာဆိုရသော် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပင်စင် အငြိမ်းစားကြီးတစ်ဦး၏ ဇနီးအရွယ်မဟုတ်ချေ။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မင်းကတော်ကြီးနှင့်သာ တူပေ၏။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အရပ်အမောင်းကောင်းလှ၏။ ဝပြုံးအိစက်၏။ အသား ဖြူဝင်း၏။ မျက်နှာချိုပြုံး၍ ဖော်ရွေ၏။ ကျွန်တော်သည် မြင်မြင်ချင်း ဒေါ်ဌေးကြည်ပဲဟု သိလိုက် ပေသည်။ သူမက ဦးလေးမြင့်ဘက်သို့-

“အောက်ကသူငယ်တွေ ဆေးလိပ်သောက်ကြရဲ့လား”

သောက်ကြရပါတယ်။ ဒေါ်ဌေးကြည်ရဲ့ အိမ်ကလူတွေက နိစ္စပတ်ကုသိုလ် ဝတ္တရား ကျေပွန်ကြပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မလာခင်ကတည်းက ဆေးလိပ်တွေချထားတယ်”

“ကျွန်မတို့ ဝတ္တရားကျေတာက ဘာဟုတ်သေးလဲရှင်။ ဦးမြင့်တို့ ကုသိုလ်ရေး ကျေပွန်တာကမှ တကယ် ချီးမွမ်းလောက်တယ်။ ကျွန်တို့လို သူငါ ကုသိုလ်ပြုနိုင်အောင် နိဗ္ဗာန်ဆော်ပေးတဲ့ အတွက် ပိုပြီး ကုသိုလ်ကြီးပါတယ်ရှင်”

ဒေါ်ဌေးကြည်နှင့် ဦးလေးမြင့်တို့သည် ဒါနသီလ ဘာဝနာ အကြောင်းများကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေကြလေသည်။ ဒေါ်ဌေးကြည်သည်လည်း သူ့သမီးကဲ့ သို့ပင် ကျွန်တော်ဘက်သို့ အာရုံကျက်စားခြင်း ရှိဟန်မတူပါ။ ကျွန်တော်ကား သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ခုလုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်ပြီး အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှအရွယ်တင်ပါသနည်း။ သူ့သမီးကို သူမ ဘယ်အရွယ်တုန်းက မွေးခဲ့ပါလေသနည်း။ သူ့သမီးနှင့်သူ့အမေ ဘယ်နေရာတွင် တူညီကြပါ သနည်း။ သူမ၏စိန်ကြယ်သီးသည် အစစ်လောအတူလော။ သူမ၏ဆံပင်သည် မည်မျှ ရှည်သ နည်း။ အငြိမ်းစားဝန်ထောက်ကြီး ဦးဖေက သူ့အား မည်ရွှေ့မည်မျှ ချစ်ပေလိမ့်မည်နည်း- စသည် ဖြင့် အမျှင်မပြတ် မအားမလပ် စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

ယင်းသို့ ဘာသိဘာသာ စဉ်းစားတွေးတောနေဆဲ ဒေါ်ဌေးကြည်က ဆတ်ခနဲ ကျွန်တော်ဘက် လှည့်၍-

“ဒီသူငယ်က ဘယ်သူလဲ၊ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးပါကလား”

ကျွန်တော့်မှာ ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ကျီးကန်းလူမိ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသေးသည်။
နောက်မှပြုံးလိုက်ပြီး အဖြေပေးရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ဦးလေးမြင့်က ဝင်ဖြေလိုက်လေသည်။

“သူ့နာမည်က မောင်တင်ထွန်းတဲ့၊ ကျွန်တော်တို့အရပ်ထဲမှာနေပြီး ကောလိပ်ကျောင်း ဘီအေမှာ
တက်နေတယ်”

ဒေါ်ဌေးကြည်၏ မျက်နှာ သိသိသာသာကြီးချိုသွားပြီး ကျွန်တော့်ဘက် လုံးလုံးလှည့်လိုက်သည်။

“ဪ၊ မင်းက ကောလိပ်ကျောင်းသားကိုး၊ သာဓုကွယ်သာဓု၊ ကြည့်စမ်း- ကြည့်စမ်း၊ ဗကာလိပ်
ကျောင်းသားဆိုပြီး သွေးမကြီးဘူး၊ ဆွမ်းကြီးလောင်းအသင်းမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဝင်ပြီး
ဆောင်ရွက်တယ်နော်၊ သာဓုကွယ် သာဓု”

ယခုမှ သူတို့သည် ကျွန်တော့်အား အသိအမှတ်ပြုကြပေတော့သည်။ ထိုအချိန်ထိ ကျွန်တော့်မှာ
ဒေါ်ဌေးကြည်နှင့် သူ့သမီးတို့၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်း မခံရဘဲ နှိမ်ထားသလို ခံစားနေရသော
ကြောင့် စိတ်အားငယ်ကာ လူနေပါကျူးနေခဲ့ပါသည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်သည် ရင်ကိုကော့နိုင်ပြီ။
မျက်နှာကို မော့နိုင်ပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘုရားသာသနာတော်အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရာမှာ လူချမ်းသာပဲ၊ ဆင်းရဲသားပဲ၊ မင်းပဲ၊
နင်းပြားပဲ၊ သခင်ပဲ၊ ကျွန်ပဲ၊ ကောလိပ်ကျောင်းသားပဲ၊ လူ့အန္တပဲ ခွဲခြားဖို့ မလိုပါဘူးခင်ဗျာ၊
ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ပြီး ကုသိုလ်ရေးလုပ်တယ်ဆိုရင် အားလုံးတန်းတူချည်းပါပဲ။ ခု- ကျွန်တော်
တို့ အထဲမှာဆိုရင် ဘတ်စ်ကားစပယ်ယာ၊ မြင်းလှည်းသမား၊ ဈေးသည်၊ ကျောင်းသား အစုံ
ပါကြတာပါပဲ။ ကုသိုလ်ရေး ကြိုးစားကြတာမှာ ချွေးထွက်ကြတာ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မပိုကြ
ပါဘူး”

ဒေါ်ဌေးကြည်က တပြုံးပြုံးနှင့် နားထောင်နေရာက-

“ကြည့်စမ်းကြည့်စမ်း၊ အန်တီတူကလေးက စကားပြောကလည်း တတ်လိုက် လိမ္မာလိုက်တာနော်”

ငှင်းနောက် ကျွန်တော့်မွေးရပ်ဌာနီနှင့် မိဘများအကြောင်း မေးလေသည်။ ကျွန်တော်က လုံးစေ့ ပတ်စေ့ ပြန်ဖြေသောအခါ-

“အဲဒီ မင်းတို့နယ်ကို အန်တီတို့ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ မင်းအန်ကယ်လ် မြို့အုပ်လုပ်တုန်းက ရောက်ဖူးတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ဒေါ်ဌေးကြည်သည် ကွဲကွာနေသော ရပ်ဆွေရပ်မျိုးကို တွေ့လေဟန်၊ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ် စကားများပြောပြီး ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးမှုယူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်သည့်ပန်း။

“အေး၊ အန်တီတို့နှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာလို သဘောထားပြီး ဆက်ဆံနော်။ အလည်သက်သက် လာခဲ့ဦး မောင်တင်ထွန်းရေ၊ မင်းအန်ကယ်လ်ကြီးနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ခုတော့ အန်ကယ်လ်ကြီးက မရှိဘူး။ သူ့သမီးအငယ်ရယ် သားကလေးရယ်ခေါ်ပြီး အန်တီ့ရဲ့မောင် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမြဘူးအိမ် သွားလည်ကြတယ်။ သမီးအကြီးဝင်နီတော့ အိမ်မှာရှိတယ်။ ခုနင်က တွေ့လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်ဌေးကြည်က မေးလိုက်ပုံမှာ ပြုံးစိစိမို့ ရိုးရိုးမေးသည့်အမေးဟု မယူဆပါ။ ကလိဆွသည့် အမေးဖြစ်ဟန် ရှိပါသည်။

“အဲဒါ ဝင်နီတဲ့လား၊ မြင်တော့ မြင်လိုက်ရပါရဲ့”

“ဪဪဪ၊ မြင်ရုံသာမြင်လိုက်ရပြီး အသိမဖွဲ့လိုက်ရဘူးပေါ့၊ ဟဲဟဲ အသိဖွဲ့ပေးရမှာပေါ့။ ဝင်နီ ရေ ဝင်နီ သမီးရေ လာပါဦးကွယ်”

ဝင်နီမှာ ခပ်ဝေးဝေးမှာ နေဟန်မတူ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ကပ်နေသော အတွင်းခန်းမှာသာ ရှိဟန် တူ၏။ ခေါ်လိုက်သံနှင့် ထူးသံမှာ ဆက်နေပါသည်။ ထူးသံကြားရပြီး ဘာမျှမကြာခင် ဝင်နီဖေ (ခေါ်) မသိန်းဝင်း ရောက်လာလေသည်။

“ဘာလဲမာမီ” ဟု မေးပြီး အမေ့ဘေးမှာ ကန္တကလျလာ၍ ရုပ်နေလေသည်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံး အစုံကား ဝင်နီမျက်လုံးကလေးပေါ်တွင် လွဲဖယ်၍မရအောင် ငြိတွယ်နေကြလေသည်။

“ထိုင်ပါဦး သမီးရဲ့”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ယဉ်ကျေးသပ်ရပ်စွာ ဝင်ထိုင်သော ဝင်နီနှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်သွားကြလေသည်။

“ဟောဒါက ကောလိပ်ကျောင်း ဘီအေမှာသင်နေတဲ့ မောင်တင်ထွန်းတဲ့၊ လက်စသတ်တော့ မာမီတို့နဲ့ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း ရုပ်ဆွေရုပ်မျိုးထဲကကိုးကွယ်”

ဝင်နီက ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အပြုံးကလေးမှာ ကျွန်တော့်ရင်ကို အေးခနဲ ဖြစ်သွားစေပါသည်။

“သမီးရဲ့၊ မောင်တင်ထွန်းဟာလေ သွေးကြီးမွေးကြီးမလုပ်တတ်ဘူး။ ကြည့်စမ်း၊ ကုသိုလ်ရေးမှာ ဘယ်လောက်အားထုတ်သလဲ ပြီးတော့ စကားပြောလည်း အင်မတန်ကောင်းတယ်”

ယင်းကဲ့သို့ ချီးကျူးစကားပြောနေလေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ်နှင့် မျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်လာပါသည်။ ဝင်နီမှာကား ချီးကျူးစကားများကို ပြုံးပြုံးကလေး စူးစိုက် နားထောင်၍သာ နေလေသည်။

“မောင်တင်ထွန်း၊ ဘီအေအောင်ပြီး ဘာလုပ်မလဲဟေ့”

ကျွန်တော့်မှာ အဖြေရုတ်တရက်မပေးနိုင်ဘဲ ခဏတွေနေလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့် ရည်မှန်းချက်များမှာ အထူးထွေပြားနေချိန်ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တော့ ခိုင်ခိုင်မာမာ၊ မည်မည်ရရ ဘာမှမဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး၊ အဖေကတော့ အိုင်စီအက်စ်အောင်အောင် ကြိုးစားရမယ်တဲ့”

ဒေါ်ဌေးကြည်သည် ခိုင်မာစွာပြဋ္ဌာန်းအပ်သော မျက်နှာဖြင့်-

“ဒါမှပေါ့ကွဲ့၊ အိုင်စီအက်စ်အောင်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

ဝင်နီကပြုံး၍ ခေါင်းကို မသိမသာညီတိကာ အမေကိုထောက်ခံလိုက်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ ဦးလေးမြင့်ကား ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ကမူ သူတို့အားလည်း မကန့်ကွက်ချင်၊ အိုင်စီအက်စ်လောင်းအဖြစ်ဖြင့် သူတို့က ကျွန်တော့်အား မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြည့်နေစေချင်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ရှိတာတွေကိုလည်း ဖွင့်မပြောချင်သေးရကား ပြုံးစိစိနှင့်သာ လုပ်နေလိုက်ပေသည်။ ထိုအတွင်း အပေါ်က ဓနိပိုးစာလုံး ကလေးများသည် ပြောင်ချောသောကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျလာလေရာ ကျွန်တော်သည် ၎င်းတို့ကို ကြည့်နေမိလေသည်။ ထိုအခါ ဟောင်းမြင်းယိုယွင်းနေသောအိမ်နှင့် လတ်ဆတ်လှပသော ဝင်နီတို့ သဘာဝမကျ ပန်မရပုံသည် ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ပေါ်လာပြန်လေ၏။ ဒေါ်ဌေးကြည်၏ စိတ်မှာ လည်း ဓနိပိုးစာလုံးကလေးများနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်လာဟန်လက္ခဏာရှိလေသည်။

“အန်တီတို့လည်း ရှေ့နှစ်ခါကျရင် ဒီအိမ်ကိုဖျက်ပြီး တိုက်တည်ရဦးမယ်။ ဒီအိမ်ကခုလို အမြဲနေဖို့ ဆောက်ထားတဲ့အိမ်မဟုတ်ဘူး။ ခြံထဲအလည်လာတော့ တည်းခိုဖို့ ဒီအိမ်ကိုဆောက်ထားတာ၊ တိုက်ဆောက်ဖို့လေ၊ ဟိုမြူနီစပယ်ရုံးကြီးကိုဆောက်တဲ့ ဦးတင်ကိုတောင် ပုံစံအဆွဲခိုင်းထားပြီးပြီ”

ဤမျှပြောပြီး စကားရပ်ကာ ဒေါ်ဌေးကြည်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်က ဘာမျှစကားမထောက်၊ စကားမဖြည့်။ ဝင်နီကလည်း ထိုအတူ၊ ဦးလေးမြင့်ကလည်း ထိုနည်း။ သို့ဖြင့် နံရံကနာရီကြီး၏ ချိန်သီးသံသာလျှင် လွှမ်းမိုးနေလေတော့သည်။ ဦးလေးမြင့်က ထလိုက်ပြီး-

“ကိုင်း၊ ကျွန်တော်တို့ သွားလိုက်ဦးမယ်။ ဆွမ်းဆန်ခံစရာ အိမ်နည်းနည်းကျန်သေးတယ်”

ကျွန်တော်လည်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး-

“ကျွန်တော်လည်း သွားပါဦးမယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“အေးအေး သွားဦးရော၊ နောက်လာလည်နော်။ မင်းအန်ကယ်လ်ကြီးနဲ့ တွေ့ရအောင် လာဖြစ်အောင် လာခဲ့နော်”

ဒေါ်ဌေးကြည်က တဖွဖွလိုက်မှာနေလေသည်။ ကျွန်တော်က ဝင်နီအား ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

“သွားဦးမယ်နော် ဝင်နီ”

ဝင်နီသည် ထိုင်ရာမှထရင်း-

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုတင်ထွန်း”

ဤကား ဝင်နီဖေ(ခေါ်) မသိန်းဝင်းနှင့် ကျွန်တော် စကားအပြန်အလှန် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြောရခြင်းတည်း။

?

ငါးပီရည်ကြိုက်သွားသော အညာသား

ညနေညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်များတွင် ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့ တိုက်ရိုက်ပြန်လေ့မရှိ။ ကြည့်လိုက်ရင် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအသင်းတိုက် စာကြည့်ခန်းသွား၍ စာနယ်ဇင်းများ ဖတ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နိုင်ငံရေးစာအုပ်များငှားခဲ့၏။ အိုင်ယာလန် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ငါတို့၏ စွန့်စားချက်များ၊ အိုင်ယာလန်သူပုန် ဗုံးအဖွဲ့စသော အိုင်ယာလန်လွတ်လပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်များ၊ အိန္ဒိယပြည်လွတ်လပ်ရေးနှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသားကွန်ဂရက်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဂန္တီ၊ နေရူး၊ မစ္စကီနိုင်းယီဒူး၊ စူတတ်စ်တို့ စသော ခေါင်းဆောင်များရေးသည့် စာအုပ်များ၊ ရုရှားတော်လှန်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်စာတမ်းများကို တွေ့ရပေသည်။

ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ စာကြည့်ခန်းသည် တက္ကသိုလ်ပိဋကတ်တိုက် စာဖတ်ခန်းထက် ပိုကောင်း၏။ အခင်းအကျင်း၊ စားပွဲကုလားထိုင်၊ ပန်ကာတို့ဖြင့် တခမ်းတနား ထားသည့်အပြင် အလင်းရောင်လည်း ပိုရ၏။ ညနေစောင်း အိုင်လျှင် ဆင်ဝင်ဘက်ထွက်၍ ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးများ ချကာ စာဖတ်နိုင်သည်။

ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ စာကြည့်ခန်းတွင် စာဖတ်ရင်း မျိုးချစ်စိတ်ရှိသော ကျောင်းသားများနှင့် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များကို တွေ့ဆုံကာ မိတ်ဖြစ်ရတတ်လေသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကိုထွန်းရှိန်၊ ကိုအောင်ကျော်၊ ကိုအေးငွေ စသူတို့နှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ရပေသည်။ သူတို့ကား ကျွန်တော်တို့နှင့် ရွယ်တူရွယ်တန်မျှ ဖြစ်ကြပေ၏။ ၎င်းပြင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအစားမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်စားတည်းလိုလို မပိန်မဝ၊ မပုမရှည်များ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ခြားနားချက်များတော့ ရှိပေသည်။ အသားအရေအရောင်အဆင်း ကွဲကြ၏။ ကိုအောင်ကျော်မှာ မည်းသည်။ ကိုထွန်းရှိန်မှာ ညိုညိုနှင့် ဝဲပေါက်နေသည်။ ကိုအေးငွေမှာ ဖြူသည်။ ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် ကိုအောင်ကျော်၏မျက်နှာမှာ အထူးခြားဆုံးဖြစ်ပေသည်။ မာတောက်တောက် ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နိုင်လှသော မျက်နှာနှင့် ခေါင်းတုံးဗိုလ်ကေကို တစ်ခါမြင်ပြီးလျှင် မမေ့နိုင်ပေ။ ကိုထွန်းရှိန်ကား ကြီးမားသော ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း ထင်းခနဲပေါ်အောင် ပြုံးနေတတ်

၏။ သူစကားပြောပုံမှာ အညာလေမပျောက်။ ကိုအေးငွေမှာ နှုတ်ခမ်းမဟဘဲနှင့် ပြုံးနေသော မျက်နှာရှိ၏။ သူစကားပြောသောအခါ တမင်အားထုတ်ဟန် လက္ခဏာမရှိဘဲနှင့် အသံစာစာနှင့် ပြောလေ့ရှိ၏။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်အား နိုင်ငံရေးသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်ရန်ဆုံးဖြတ်ဖို့ မကြာခဏ တိုက်တွန်းကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် စာကြည့်ခန်းတွင် စာထိုင်မဖတ်တော့ဘဲ စာအုပ်ငှားပြီး ပြန်တော့ မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် စာအုပ်ဗီရိုရှေ့မှာ ရပ်၍ စာအုပ်ရွေးလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော့် နောက်နားက လူတစ်ယောက်လာရပ်သည်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့်သိလိုက်၏။ ကြိုက်သောစာအုပ် ရှာမတွေ့သဖြင့် လှည့်မကြည့်အားလောက်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

ငှင်းသူက-

“ဘာစာအုပ် ရှာနေတာလဲ”

ထိုအခါမှ သူ့အားကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ငှင်းသူမှာ ကိုကျော်ငြိမ်းဖြစ်၏။ သူ့မှာ ပိန်လှသည့်အပြင် ပြိုလဲတော့မည့် ကိုယ်နေမျိုးရှိလေသည်။ ဝတ်ထားသောအပေါ်အင်္ကျီမှာ သူပိုင်မှ ဟုတ်ပါလေလားဟု သံသယဖြစ်လောက်အောင် ချောင်၍ တွဲကျနေလေသည်။ လေယာဉ်ပျံ ကွင်းထိုးဖိနပ်ကိုလည်း အားရှိပါးရှိ စီးနင်းမထား၊ တောရုံသာ တောထားဟန် ရှိပေ၏။ ကိုကျော်ငြိမ်း ကို ကျွန်တော် သိကျွမ်းဖူးသည်မဟုတ်ပါ။ ကိုကျော်ငြိမ်းသည် ဘီအေအောင်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာပေ ဌာနတွင် နည်းပြဆရာ (ကျူတာ) လုပ်ရင်း အိုင်စီအက်စ်စာမေးပွဲ ဝင်နေသူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကျော်ငြိမ်းအား ကျွန်တော်က အဝေးမှမြင်ပြီး ကိုကျော်ငြိမ်းဟု သိထားပါသည်။

ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်ရာက ပြုံးပြီး-

“ဟာ.. ဆရာပါလား၊ ဘာစာအုပ်ရယ်လို့တော့ မည်မည်ရရ ရှာတာမဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ဖတ် ကောင်းမယ့်စာအုပ် ရှာနေတာပါပဲ”

ကိုကျော်ငြိမ်းသည် စာအုပ်များကို ကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ခပ်မော့မော့ထားသဖြင့် မျက်မှန်များက ဝင်းနေပေသည်။ ၎င်းနောက် အကြောဆွဲသော ဟန်မျိုးဖြင့် ခေါင်းတစ်ဖက်စောင်းသွားအောင် မေးကိုဆတ်ခနဲထိုးလိုက်ပြီး-

"Secret Agent of Japan" (ဂျပန်သူလျှို့) ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးပြီလား.... အဲဒါမျိုးက ဖတ်လည်းကောင်းတယ် ဗဟုသုတလည်းများတယ်။ နိုင်ငံရေးသူလျှို့လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေဟာ ဖတ်လိုက်ရင် မပြီးမချင်း စာအုပ်ချမထားနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်လည်း တိုးတက်စေတယ်၊ စွန့်စားလိုတဲ့ စိတ်ဓာတ် လည်း ရင့်သန်စေတယ်။ မင်းဖတ်ချင်ရင် ကိုယ်ရှာပေးမယ်”

“ဖတ်ချင်ပါတယ် ဆရာ၊ ရှာပေးစမ်းပါ”

“ဒါ့ထက် မင်းနာမည် ဘယ်သူတဲ့လဲ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ကိုကျော်ငြိမ်းတို့ သိကျွမ်းသွားကြပါသည်။ ထိုနေ့က ချက်ချင်းပင် သူ့ အခန်းသို့ လိုက်ခဲ၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ယူရန် ခေါ်သေး၏။ ကျွန်တော်က မအားသဖြင့် မလိုက်နိုင် သေးကြောင်း၊ သူ့အခန်းသို့ လာ၍ယူမည့်အကြောင်း ပြော၍ ရက်ချိန်းလိုက်ရပေသည်။

ကျွန်တော် မအားသည့်အကြောင်းမှာ ဝင်နီဖေ(ခေါ်) မသိန်းဝင်းတို့အိမ်သို့ သွားရန်ရှိသဖြင့် ဖြစ် ပေသည်။ မသိန်းဝင်း၏ လတ်ဆတ်သောအလှကလေးကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်နူးနိုင်ရန် လည်းကောင်း၊ ဦးဖေနှင့် မိတ်ဖွဲ့ရန်လည်းကောင်း သူတို့ထံ အလည်သွားရန် လွန်စွာ စိတ်စော နေလေသည်။

ဒေါ်ဌေးကြည်ကိုယ်တိုင်ပင် ကျွန်တော့်အား ဦးဖေထံသို့ခေါ်သွား၏။ ဧည့်ခန်းနှင့်ဆက်လျက် အိမ် ဦးတွင် အကာမပါ ဝရန်တာတပ်ထားသော အဖိကလေးတစ်ခုရှိလေသည်။ ထိုအဖိတွင် ခန်းလုံး ပြည့်မျှကျယ်သော ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံး ရှိလေရာ ဦးဖေသည် ခြေပစ်လက်ပစ် ဖိမ်ရှိရှိနှင့် ထိုင်နေလေသည်။ ဦးဖေ၏အသက်အရွယ် ရုပ်ရည်ရူပကာမှာ အငြိမ်းစား ဝန်ထောက် ကြီး ပီသရုံမက သူဌေးရုပ်လည်း ပေါ်နေလေသည်။ ငွေရောင်ဆံပင်နှင့် ပြည့်ဖြိုးဝဖောင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှာ ဦးဖေအား ကြီးစွာသောကျက်သရေ ဖြစ်စေပေ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ဝန်ထောက်

ကြီးဘဝ၌ မာနရောင်ရှိန် ထိန်ကောင်းခဲ့ပေမည်။ ယခုမူကား ချိုသာလှပေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဦးဖေအား မြင်မြင်ချင်းခင်မင်သွားပေသည်။

ဒေါ်ဌေးကြည်က-

“အစ်ကိုကြီး ဟောဒီသူငယ်ပေါ့၊ အကြည်ပြောတဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းသား မောင်တင်ထွန်းဆိုတာ၊ မောင်တင်ထွန်းရေ ဟောဒါပဲ မင်းအန်ကယ်လ်”

ဦးဖေ၏ ခြေထောက်များသည် အခြားကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် တင်လျက်ရှိနေရာ ဦးဖေသည် ခြေတို့ကို ရုပ်သိမ်းပြီး ထိုကုလားထိုင်ကို ကျွန်တော့်အားပေးလေသည်။

“ထိုင်ဟေ့ ထိုင်ပါ မောင်တင်ထွန်း ခုဘယ်က လျှောက်လာသလဲ”

“ကဲ ကဲ စကားပြောကြဦး၊ အန်တီ မီးဖိုဘက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မောင်တင်ထွန်း ညစာစားပြီးမှ ပြန်ရမယ်နော်”

ဒေါ်ဌေးကြည်ကား ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်က “နေပါစေ ဒေါ်ဒေါ် မစားပါရ စေနင့်” ဟုမှ မပြောလိုက်ရ။ ဦးဖေမေးသည်ကိုသာ ဖြေရတော့၏။

“ကျွန်တော် ကျောင်းကအဆင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ စာကြည့်ခန်း ကို ခဏဝင်တယ်။ ပြီးတော့ ဦးနှင့်တွေ့ရအောင်ဆိုပြီး ဒီကိုတန်းလာခဲ့တာပဲ”

“မင်းတို့ သမဂ္ဂမှာ တရားပွဲတွေ ခဏခဏလုပ်တယ်လို့ သတင်းစာမှာ ဖတ်ရတယ်၊ အန်ကယ်လ် တစ်ခါလောက် လိုက်နားထောင်ချင်တယ်။ ဒေါက်တာဘမော်နဲ့ ဦးစော တရားပြိုင်ဟောမယ် လို့ ဆိုတာ လုပ်ဖြစ်မလား”

“လုပ်ဖြစ်မယ်လို့ ကြားတယ်၊ ဘယ်တော့လဲတော့ မသိဘူးခင်ဗျ”

“အေး လုပ်ဖြစ်ရင် အန်ကယ်လ်ကို လာခေါ်စမ်းဟေ့၊ လိုက်နားထောင်မယ်”

ဤသို့လျှင် ဦးဖေသည် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ လုပ်ငန်းများနှင့် နိုင်ငံရေး ဟောပြောပွဲများတွင် စိတ်ဝင်စားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အတော်ဝမ်းမြောက်မိ၏။ ဦးဖေအား ရင်းနှီးခင်မင်မှုမှာလည်း ကြီးမားလာလေ၏။ ဦးဖေက ဒေါက်တာဘမော် စကားပြောကောင်းပုံ၊ အင်္ဂလိပ်စာတော်ပုံ ချီးကျူး၏။ အင်္ဂလိပ်စာ ၆-တန်းအောင်သော ဦးစောက အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ဒေါက်တာဘမော်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ကာ မည်သို့ပြောနိုင်မည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နေ၏။

“ဦးစောက ကြိုးစားတယ်ဦးရဲ့၊ ပြောရဲဆိုရဲ သတ္တိလည်းရှိတယ်”

“အင်း၊ သူလည်း လူတော်တစ်ယောက်ပဲနော်၊ ကြည့်စမ်း ဦးဘဖေက သူ့ကို လက်သပ်မွေးလာခဲ့တာ၊ သူရိယတိုက်မှာ အစုဝယ်ပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်အောင်လည်း ဦးဘဖေကပဲ သွင်းလာတာပဲတဲ့။ ခုတော့ ဦးဘဖေလိုလူကိုတောင် ဘေးဖယ်ပစ်ပြီး ကိုယ်တိုင်တက်လာတယ်။ မျိုးချစ်ပါတီကိုလည်း ခွဲထောင်တယ်၊ လူတော်ပဲဟေ့”

ဦးဖေက သူ့အမြင်ဖြင့် ဒေါက်တာဘမော်နှင့် ဂဠုန်ဦးစောတို့အား ချီးကျူးနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်ကား တိုင်းပြည်လွတ်လပ်အောင် ခေါင်းဆောင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ကား ချီးကျူးဖွယ် မရှိဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ထို့အပြင် ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ဥပဒေပြုလွှတ်တော် မင်းတိုင်ပင်အမတ်ဆိုသော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် ကြီးများကို များစွာစက်ဆုပ်နေလေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလူကြီးတွေရော၊ သူတို့နောက်က မင်းတိုင်ပင်အမတ်တွေရောဟာ အလကား လူတွေချည်းပဲထင်တယ် အန်ကယ်လ်။ တိုင်းပြည်ရောင်းစားပြီး ကိုယ်ကျိုးရှာနေကြတဲ့ လူတွေပဲ”

ဦးဖေသည် ကျွန်တော့်စကားဖြင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်ဟုထင်၏။ နဖူးရေများ တွန့်သွားအောင် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ခါးဆန့်၍ထိုင်ကာ-

“ဆိုစမ်းပါဦး မောင်ရ”

“ကျွန်တော် အထူးပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ မကြာသေးခင်က ခုနန်းရင်းဝန် ဒေါက်တာဘမော်ရဲ့ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးချုပ် ဦးပေါ်ထွန်းပြောတာကို သတင်းစာထဲမှာ ဦးဖတ်လိုက်မိ

မှာပေါ့။ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဖွဲ့ခါနီး အမတ်ဈေးတွေ ၂၅၀ဝိ-၃၀၀ဝိ တက်သွားတာတို့၊ ထောက်ခံဖို့ အမတ်တွေကို ဖာအိမ်လိုက်ခေါ်ရတာ တို့လေ ”

ဦးဖေက တဟားဟားရယ်လိုက်ပြီး-

“အင်း အင်း သူကတော့ ပြောမှာပဲ၊ ပါးစပ်က ခပ်လွယ်လွယ်ရယ်။ ပရိယာယ်လည်းမရှိဘူး။ အန်ကယ်လ်မြို့အုပ်ဖြစ်စက သူက နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်၊ သူ့လက်အောက်မှာ ခဏလုပ်လိုက်ရ သေးတယ်။ လူချင်းလည်းခင်ပါတယ်။ သူပြောပုံတွေ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောစမ်းပါဦး ဟား ဟား ဟား”

ထိုအခိုက် ဝင်နီသည် ခြံထဲမှတက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှဖြတ်ကာ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင် လိုက်ပေသည်။ ကျွန်တော်က အာသာငမ်းငမ်းဖြင့် သူမအား လှမ်းကြည့်မိသော်လည်း သူက ကျွန်တော့်အား တစေ့တစောင်းမျှ ကြည့်မသွားပါ။ ကျွန်တော့်စကားစဉ်သည် အနည်းငယ်ပင် ဆွဲသွားသေး၏။

“သဲကုန်းမြို့နယ် အင်းမရွာမှာ ပြောတာဦးရဲ့။ ဥပဒေပြုလွှတ်တော်ခေါ်တဲ့ ကောင်စီမှာ အမတ် ၇၀ကျော် ထောက်ခံမှ အစိုးရအဖွဲ့ ဖွဲ့နိုင်တယ်တဲ့။ ဦးပေါ်ထွန်းရဲ့ လှိုင်မြတ်ပေါ်ပါတီမှာ ၁၄ယောက်၊ ဒေါက်တာဘမော်ပါတီမှာ ၁၆ယောက်သာရှိတယ်။ ဒီတော့သည့်ပြင် အမတ် ၄၀ကျော် ရအောင် ဆွဲရတယ်။ ကုလားအမတ်တို့ကို ချော့မော့ချူးနှပ်ယူရတယ်။ ငါးပွင့်ဆိုင်ပါတီမှာရှိတဲ့ အမတ်အချို့ကို ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူးနေရာ ပေးပါမယ်ဆိုပြီး ဖဲထုတ်ရတယ်။ ဒေါက်တာသိန်းမောင် ကို ငါးပွင့်ဆိုင်ပါတီက ဖဲထုတ်ပြီး ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဝန်ကြီးချုပ်ရာထူး ပေးရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာသိန်းမောင်နဲ့ အမတ်ဆယ်ယောက်ဟာ ညွန့်ပေါင်းဘက်ကူးလာတယ်။ ဒါနဲ့ မလုံလောက်သေးတော့ တချို့အမတ်တွေကို ငွေပေးခေါ်ရတယ်။ နှစ်ဖက်-အကြိတ်အနယ် ဆွဲခေါ် နေလေတော့ အမတ်ဈေးဟာ ၂၅၀ဝိ-၃၀၀ဝိ အထိ တက်တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့တောင် စိတ်မချရသေးလို့ အမတ်တချို့ကို ကားနဲ့တင်ခေါ်ပြီး မဲပေးချိန်မရောက်မချင်း ဝှက်ထားရသတဲ့။ အချို့အမတ်တွေ ကို ဖာအိမ်မှာ လိုက်ခေါ်ရတယ်တဲ့။ ဒါတွေဟာ ဦးပေါ်ထွန်းကိုယ်တိုင် ထုတ်ပြောတဲ့ စကားတွေပဲ အန်ကယ်လ်”

ဦးဖေကား တဟားဟား ရယ်နေပြန်လေသည်။

“ဒီလောက်လုပ်တာတောင်မှ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဟာ သူ့နှာခေါင်းနဲ့သူ့ အသက်ရှူနိုင်သေးဘူးဦးရဲ့။ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို ထောက်ခံတဲ့ အမတ်ဦးရေဟာ ငါးပွင့်ဆိုင်၊ ဖေဘီယံ၊ တို့ဗမာစတဲ့ အတိုက်အခံ အမတ်ဦးရေထက် သိပ်သာလှတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်မဲ၊ နှစ်မဲပဲ သာတယ်။ ဒီတော့ ကြားနေပါတယ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်မဲ-စမဲကို ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ တည်မြဲရေးအတွက် အားကိုးနေရသေးတယ်။ ဒီတော့ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဟာ ဘုရင်ခံမကြည်သာတာကိုတော့ ထားပါဦး။ အင်္ဂလိပ်အမတ်စယောက် မကြည်သာတာကို ဘာမှမလုပ်ရဘူး။ ငါးပွင့်ဆိုင်က ပြန်တက်ချင်ရင်လည်း အင်္ဂလိပ်မဲစမဲကို သဘောကျအောင် လုပ်ပြီးမှ တက်ရမှာပဲ”

“အေးလေ၊ ၄၀၀ဝိ-စား၊ ၅၀၀ဝိ-စား ဝန်ကြီးချုပ်တွေ၊ နန်းရင်းဝန်တွေ လုပ်ချင်ရင်တော့ ဒီလိုပဲ လုပ်ရပေမှာပေါ့။ ဒီတစ်ပွဲမှာတော့ ဒေါက်တာဘမော်တို့၊ ဦးပေါ်ထွန်းတို့က ဉာဏ်သာသွား တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဟား ဟား ဟား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကလိမ်ဉာဏ် သာသွားတာပဲ”

ဦးဖေကား တဟားဟား ရယ်ပြန်သည်။ ဦးဖေရယ်ပုံမှာ အားရပါးရရှိလှသည်။ နောက် ဣန္ဒြေရုတ်ခြည်း ဆည်လိုက်ပြီး-

“မောင်တင်ထွန်း သဘောက ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးက လှုံ့ဆော်နေသလို အမတ်အားလုံး ပါတီမရွေး ညီညွတ်ပြီး ရာထူးလက်မခံ၊ အစိုးရမဖွဲ့ဘူးလို့ တစ်သံတည်း ငြင်းပယ်ရမယ်။ ပြီးတော့ မြန်မာပြည် (၁၉၃၅) အုပ်ချုပ်ရေးဥပဒေကို ဖျက်ပစ်ရမယ်”

“မောင်တင်ထွန်းက သခင်လားဟေ့”

“သခင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သခင်ဝါဒနဲ့ သခင်တွေကိုတော့ ကြိုက်တယ်”

ကျွန်တော် ဦးဖေ၏ နောက်ဆင့်မေးခွန်းတစ်ခု လာလိမ့်နိုးနိုးနှင့် စောင့်ရင်း ခြံထဲသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ဦးဖေကား ဘာမျှမပြောဘဲ စဉ်းစားနေဟန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဌေးကြည် ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ရောက်လာသည်ကို သတိမထားမိလိုက်ချေ။

“ကဲ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မောင်တင်ထွန်း လာကြ၊ ထမင်းစားကြရအောင်”

“ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး အန်တီ”

“ဘို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြင်ဆင်ပြီးပြီ၊ မင်းက ဒေါ်ဒေါ်တို့ခင်သလို မခင်လို့ ထမင်းမစားတာလား”

ဒေါ်ဌေးကြည်က ကလိခွသောအပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်အား မေးလိုက်သည်။

ဦးဖေက ထိုင်ရာမှထရင်း-

“အိုင်ဆေး လာ စားရအောင်၊ ပေါ့တ်လပ်စ် (ကံကောင်းရင် ဟင်းကောင်းလိမ့်မယ်) ပေါ့ကွယ်”

ကျွန်တော့်မှာ မငြင်းသာပြီ။

ထမင်းစားခန်းမှာ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင် အဆောင်ငယ်နှင့် အိမ်မကြီးကြားတွင်ရှိ၍ ဧည့်ခန်းမှ တစ်ဆင့် အိပ်ခန်းများကြားမှ ဖြတ်သွားရလေသည်။ ဤအခန်းကား ဒေါ်ဌေးကြည်နှင့် ဦးဖေတို့၏ အိပ်ခန်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ ဤအခန်းကား ဝင်နီတို့ညီအစ်မ၏ အိပ်ခန်းဖြစ်ပေမည်လော။ ဤအခန်းမှာ အဝတ်တန်ဆာပြင်ဆင်ရာ အခန်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်ရာ၏ စသည်ဖြင့် ခန့်မှန်းရင်း ဦးဖေနောက်က လိုက်သွားရပေသည်။

ထမင်းစားခန်းမှ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတို့သည်လည်း ခေတ်မမီ၊ ဟောင်းမြင်းသော ပုံသဏ္ဍာန် အရောင်အဆင်းတို့ကို ဆောင်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် လင်းထိန်နေသော မီးသည်လည်းကောင်း၊ တပုူးဟူးတိုက်ခတ်နေသော စားပွဲတင်ပန်ကာသည်လည်းကောင်း၊ အဆီအအိမ့် အချိုအချဉ် အငန်အစပ် အသားအသီးအရွက် စုံလင်စွာနှင့် ပြင်ဆင်တည်ခင်းထားအပ်သော ထမင်းစားပွဲပိုင်းကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ထို့ပြင်တစ်ဝ နှစ်လိုဖွယ်ရာပျူငှာစွာဖြင့် ကြိုဆိုနေသော ဝင်နီသည် လည်း

ကောင်း၊ ကျွန်တော့်အား သံလိုက်ဓာတ် ဆွဲငင်သလို ဆွဲငင်နေကြပေရာ ဟောင်းမြင်းသော ပရိဘောဂတို့ကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ အမှတ်ပင်မပြုမိတော့ချေ။

ထမင်းစားပွဲတွင် ဦးဖေနှင့် ဒေါ်ဌေးကြည်တို့က မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဝင်နီတို့ကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်။

ဦးဖေက သူ့ပန်းကန်ထဲ ထမင်းထည့်ပြီး ကျွန်တော့်ထံ ထမင်းအုပ်ကို ကမ်းလိုက်ရင်း-

“ကဲ အိုင်ဆေး များများထည့်မောင်၊ အကြည်ရေ မေစီကော မစားသေးဘူးလား”

ဒေါ်ဌေးကြည်က ခပ်သံ့သံ့ပြုံးပြီး-

“မေစီ မစားသေးဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ သူ့ကို ဟင်းလိုက်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတယ်။ ဩော်-ဒါထက် မောင်တင်ထွန်းနဲ့မေစီ မိတ်ဆက်မပေးရသေးဘူးနော်၊ မေစီရေ သမီး မေစီရေ”

“လာပြီမာမီ” ဟူသော အသံနှင့်အတူ မေစီထွက်လာလေသည်။ မေစီ၏ အရပ်အမောင်း အသား အရေ စသည်တို့မှာ ဝင်နီနှင့် တစ်ထေရာတည်းလိုပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မေစီ၏ နှာတံမှာ ပိုပေါ်၍ နှာခေါင်းနည်းနည်းချွန်သည်။ မျက်လုံးကလည်း ပိုကျယ်ပြီး မျက်ခုံးပိုထူသည်။ ကုလား ဆင်ကလေးဟု ဆိုထိုက်ပေ၏။ ဆံပင်ကို လိပ်ပြာအတောင်ဖြန့်သလို ပုံသဏ္ဍာန်ပြုထားသော ဖဲကြိုးဖြင့် စည်းထားလေသည်။

“မောင်တင်ထွန်း၊ ဟောဒါ သမီးအငယ် မေစီလေ”

ကျွန်တော်က ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ “နေကောင်းပါရဲ့လား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တွေ့ရတာ အင်မတန် ဝမ်းသာနေပါတယ်”

ဒေါ်ဌေးကြည်က ကြက်သားဆီပြန်ဟင်းကို ခပ်၍ ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲ ထည့်ရင်း-

“အန်တီက ဒီနေ့ည မေစီကို ထမင်းလိုက်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတယ်။ ဟဲ ဟဲ ဒီနေ့ညအဖို့ စားပွဲထိုး ခန့်ထားတာပေါ့ကွယ်။ အန်တီကလေ သမီးတွေကို အိမ်မှုရေးရာ သင်ပေးတယ်။ အစေခံ တွေရှိမယ့် သူတို့လည်း အချက်အပြုတ်၊ အကျွေးအမွေး ဧည့်ခံတာတွေမှာ ဝင်လုပ်စေတယ်။ ဒါမှ တတ်မှာကိုး မောင်တင်ထွန်းရဲ့။ ဝင်နီရေ သမီးဘက်က ငါးချဉ်ရေပန်းကန်ကို မောင်တင်ထွန်း ဘက် ပေးပါကွယ်”

“နေပါစေ အန်တီ ကျွန်တော်မိပါတယ်။ ဟဲ ဟဲ နေပါစေ ဝင်နီ ကိုတင်ထွန်း မိပါတယ်။ ခုလို သိပ်ဂရုစိုက်ကြတော့ စားရတာတောင် အားနာတာတာ ဖြစ်လာတယ်။ ဟဲ ဟဲ ထမင်းထည့်ပါဦး မေစီ”

အားလုံးက ဟဲ ဟဲ နှင့် လိုက်ရယ်ကြသည်။

ဒေါ်ဌေးကြည်က-

“မောင်တင်ထွန်း ငါးပိရည်ကြိုက်ပြီလား”

“ငါးပိရည်မပါရင် ထမင်းမစားတတ်သလောက် ဖြစ်နေပြီအန်တီ”

“ဒါဖြင့် အညာသား အညာမပြန်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကျွန်တော်က ဟဲ ဟဲ ဟဲ နှင့် ဒေါ်ဌေးကြည်နှင့်အတူ လိုက်ရယ်သည်။ ကျန်လူများက ပြုံးရုံသာ ပြုံးကြသည်။

သို့ဖြင့် ဦးဖေ ဒေါ်ဌေးကြည်တို့၏ အိမ်မှာ ကျွန်တော့်စားအိမ်သောက်အိမ်သဖွယ် ဖြစ်လာလျက် ဦးဖေ၏ အိမ်မိသားစုနှင့် အထဲဝင် အပြင်ထွက် ရင်းနှီးလာခဲ့ပေသည်။ ဝင်နီဖေ(ခေါ်) မသိန်းဝင်း နှင့်မူကား ရိသဲသဲ၊ ချိတ်တိတ်တိတ်၊ ထေ့တော့တော့ ပြုကြမိလျက် ဘာကလိုလို၊ ဘိုကလာတာတာ အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပေသတည်း။

၈

အယူအဆပြောင်းပုံများ

၁၉၃၈ခုနှစ် အတွင်းတွင် ရက်တွေကူးပြောင်း လတွေညောင်းလာလေလေ (၀၁) ၁၉၃၆ခုနှစ်သည် နုရာမှရင့်ပြီး ဦးရာမှ နှောင်းလာလေလေ၊ ကျွန်တော်၏ အယူအဆများသည် ပြောင်းလဲလာလေ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပေ၏။ သင်ကြားနေရသောပညာနှင့် ပတ်သက်သော အယူအဆတို့တွင် နုရာမှ ရင့်၍ရင့်၍လာသည်။ နိုင်ငံရေးအယူအဆတို့တွင် ပျော့ရာမှ ပြင်း၍လာပေသည်။

ဖခင်ကြီးက ကျွန်တော်ခေါင်းတွင်း ထည့်ပေးလိုက်သော အိုင်စီအက်စ် အောင်ရမည်ဟူသော ဘဝ ရည်မှန်းချက်ကား လုံးဝပျောက်ကွယ်မသွားရုံတစ်မည်သာ ကျန်တော့၏။ နောင်တော့မှ ဘာလုပ် လုပ်၊ ကျောင်းနေရင် ကျောင်းကပေးတဲ့ ပညာကိုတော့ အစွမ်းရှိသမျှ သင်ယူရမည်ဟူသော ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ပြောင်းလဲမှုများ ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ တို့သင်နေရသော ပညာဟာ ဘယ်လိုပညာမျိုးလဲဟု ဝေဖန်မှုပြု၍ လာလေတော့သည်။

အင်္ဂလိပ်စာပေကထိကဆရာက ဝါတ်စ်ဝါတ်၏ကဗျာများကို အရသာခံပြု၏။ ကဗျာဆရာ သီကုန်း ခြယ်မှုန်းထားသော သဘာဝအလှကလေးများကို ထောက်ပြ၏။ ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်မှ သင်ခန်း စာ ထုတ်ယူထားပုံကို ချီးကျူးပြု၏။ ကျွန်တော်သည် စောစောက ထိုအသင်အပြုမျိုးကို နှစ်သက်၏။ ကျွန်တော်၏စိတ်သည် ကထိကဆရာ၏ အသံနှင့်အတူ၊ လိပ်ကလေးများနှင့်အတူ၊ မိုးရွေ့ငှက်ကလေးများနှင့်အတူ သဘာဝအလှများဆီသို့ ရောက်သွားပြီး သဘာဝအလှထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားလေ့ရှိပေ၏။ ၁၉၃၈ခုနှစ် ပြက္ခဒိန်ကို လှန်သွားလေလေ ထိုအသက်အပြုမျိုးကို မနှစ် မြို့လာလေလေ ဖြစ်ပေ၏။ လူ့လောကနှင့် ကင်းဝေးလှသော စာပေများပါတကားဟု အပြစ်မြင်မိ ၏။ လူ့အသက်တစ်ချောင်းထက် လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင်၏ အသက်ကို ပိုတန်ဖိုးထားသော စာပေမျိုးပါတကားဟု စဉ်းစားမိ၏။

သင်ပေးနေသော ရာဇဝင်ပညာတွင်လည်း အပြစ်တွေမြင်လာပေသည်။ နပိုလီယံ၏ တစ်ဦးတည်း ပိုင် စွမ်းရည်များသက်သက်ကြောင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ တန်ခိုးကြီးမားလာသလိုလို၊ နပိုလီယံ အလို

ရမ္မက်ကြီးလွန်း၍ ပြင်သစ်အင်ပိုင်ယာကြီး ပြုလဲရသလိုလို ရေးပြီး ပြင်သစ်အရေးတော်ပုံက ဖြန့်ပေးလိုက်သော လူထုစိတ်ဓာတ်နှင့် ဟပ်မိလှသည့် လွတ်လပ်ရေး၊ တန်းတူရေးနှင့် တရားမျှတရေး သင်ခန်းစာများကို ဖုံးနိုင်သမျှ ဖုံးပေးသည့် ရာဇဝင်ပညာရပ်မျိုးကို ကျေနပ်ရောင့်ရဲစွာ လက်မခံလိုတော့ချေ။

၎င်းပြင် သင်ပေးနေသော ဘောဂဗေဒ၌ ကျွန်တော်တို့ ဗမာဆင်းရဲသားများ အပါအဝင်ဖြစ်သော ကမ္ဘာဆင်းရဲသား လူအများအတွက် သက်သာချောင်ချိရေး၊ ချမ်းသာကြီးပွားရေးနှင့် ဗမာပြည် ခေတ်မီ၍ ဘယ်သို့လျှင် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနိုင်အံ့နည်း။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ကပေးနေသော ပညာရပ်များ၏ အခြေခံများကို အမြစ်ပါလှန်၍ သုံးသပ်ဆင်ခြင်နေပါပြီ။ ယင်းအခြေခံများကို ယုံကြည်မှု လျော့ပါးနေပါပြီ။ ယင်းအခြေခံများကို ယုံမှားသံသယဖြစ်နေပါပြီ။ ယင်းအခြေခံများတွင် ယုံကြည်မှုပြင်းထန်မှ၊ ယင်းအခြေခံများတွင် ယုံမှားသံသယကင်းပါမှ ယင်းသို့သော ပညာရပ်များကို ပိုင်နိုင်တတ်မြောက်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းပညာများကို ပိုင်နိုင်တတ်မြောက်မှ အိုင်စီအက်စ်စာမေးပွဲကို အောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အဖေက ခေါင်းထဲသွင်းပေးလိုက်သော ဘဝရည်မှန်းချက်မှ ဘေးဖဲ့ကာ ဉာဏ်ကွန့်မြူးနေပြီဟု ဆိုရပါတော့မည်။ အို-ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကြီး၊ သားမောင်သည် ဖခင်ကြီး၏ သြဇာကို တော်လှန်ဖယ်ရှားနေမိပါပြီ။ အို-ကျေးဇူးရှင်ဆရာတို့၊ တပည့်ကျော်သည် ဆရာတို့၏ သြဇာကို တော်လှန်ဖယ်ရှားနေမိပါပြီ။ ကျွန်တော့်အား ပြစ်တင်မောင်းမဲကြအံ့လော။ ပြစ်တင်မောင်းမဲပြုချင် ပြုပါတော့၊ ကျွန်တော်ကား မတတ်နိုင်ပြီ။

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ပိဋကတ်တိုက်သို့ အရောက်နည်းသည်ထက် နည်းလာ၏။ တက္ကသိုလ်ပိဋကတ်တိုက် စာကြည့်ခန်းသည် ကျွန်တော့်အဖို့ အသက်ရှူကျပ်သလိုလို၊ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်း သလိုလို၊ မှောင်သလိုလို ထင်မိတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ စာကြည့်တိုက်သို့သာ အရောက်များသည်ထက် များလာတော့၏။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂစာကြည့်ခန်းသည် ကျွန်တော့်အဖို့ အသက်ရှူချောင်သည်၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသည်၊ အလင်းရောင်ထွန်းသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျယ်ပြန့်၍သားနားသော စာသင်ခန်းထက် ကျဉ်းကျပ်၍ နံ့ချာသော နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးခန်းများကို ပိုလိုမြတ်နိုးနေပေပြီ။ နည်းပြဆရာ၏ သင်တန်းတွင် စာစီစာကုံးရေးရသည်

ထက် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း တက္ကသိုလ်ကဏ္ဍနှင့် သတင်းစာများတွင် ဆောင်းပါးရေးသည် ကို ပိုလို၊ နှစ်သက်စိတ်ဝင်စားနေပြီ။

ထိုနှစ်တွင် နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးပွဲများမှာလည်း ပို၍များလာ၏။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ခန်းမကြီးထဲတွင် လူစည်ကားသော နိုင်ငံရေးတရားပွဲများသာမက သမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးအခန်း၊ ဥက္ကဋ္ဌအခန်း၊ ဒဂုန်မကြီး ဦးကံသိန်း၏အခန်း၊ တိုလီမိုလီကိုထွန်းတင်၏ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်အခန်း၊ ကျောင်းဆောင်များရှိ သခင်ကျောင်းသားများအခန်း စသည်တို့တွင်လည်း နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးပွဲများ ရှိတတ်လေသည်။ ထိုမျှသာမကသေး၊ ညအချိန်အခါ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏အခန်းနှင့် စာသင်ခန်းများကြား မှောင်ရိပ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းနှင့် အင်းလျားကန်ကြားရှိ မှောင်ရိပ်တွင်လည်းကောင်း တိတ်တိတ်စုဝေးကာ နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးခြင်းများလည်း ပြုလုပ်ကြသေး၏။ မှောင်ရိပ်ဆွေးနွေးပွဲ တစ်ခုတွင် ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဂန္တီဝါဒကို သုံးသင့်မသုံးသင့်၊ ဗမာ့ရန်သူများကို ချောင်းမြောင်းသတ်ဖြတ်ရမည့် **Terrorist** ဝါဒကို သုံးသင့်မသုံးသင့်၊ လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်ခြင်းကို လုပ်သင့်မလုပ်သင့် ဆွေးနွေးကြလေသည်။

အခန်းတွင်းဆွေးနွေးပွဲများ၌ ကျောင်းသားတိုက်ပွဲများအကြောင်း၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးအကြောင်း၊ လယ်သမားအလုပ်သမား လှုပ်ရှားမှုများအကြောင်း၊ အိန္ဒိယပြည် လွတ်လပ်ရေးလုပ်ငန်းများ အကြောင်း၊ နာဇီဂျာမနီနှင့် ဟစ်တလာ၊ ဖက်ဆစ်အီတလီနှင့် မူဆိုလိုနီ၊ ဗြိတိသျှနှင့် ချိန်ဘာလိန် တို့၏ အကြောင်းများ၊ တရုတ်ဂျပန်စစ်ပွဲနှင့် တရုတ်ပြည်၏ ခုခံရေးအကြောင်းများကို ဆွေးနွေးကြသည်။ သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော ကိုထွန်းရှိန်၊ ကိုအောင်ကျော် စသူတို့က ကျွန်တော့်အား ထိုဆွေးနွေးပွဲများသို့ လာခေါ်လေ့ရှိသည်။

ယခင်ကမူ ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေးတွင် စိတ်ပါဝင်စားရုံသာဖြစ်၏။ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများတွင်လည်း နောက်ကသာ ထောက်ခံအားပေးခဲ့၏။ ယခုမူ ကိုထွန်းရှိန်စသူတို့၏ ဆွဲဆောင်ချက်အရ စာအုပ်လိုက်ရောင်းခြင်း၊ အလှူငွေကောက်ခံခြင်းနှင့် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၌ တစ်နေရာ တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်လေသည်။

နေရာသီကျောင်းပိတ်အပြီး ကျောင်းဖွင့်ခါစ ညတစ်ည၌ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးအခန်း၌ ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုကို တက်နေလေသည်။ အခန်းထဲ၌ ကိုထွန်းရှိန်၊ ကျွန်တော်နှင့် အခြားကျောင်းသား ၂၀ခန့်အပြင် ကိုဘဟိန်းစသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်

များလည်း ရှိလေသည်။ ထိုစဉ်က ကိုဗဆွေရှိမရှိ ကျွန်တော်မမှတ်မိပါ။ ၎င်းပြင် ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးသော မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်လည်း ရောက်လာပါသည်။ သူကား ဆရာကိုကျော်ငြိမ်းတို့ အရွယ်မျှရှိပြီး၊ ချည်လုံချည်နှင့် ပင်နီအင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် အပြင်မှ သခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ သူ့မှာ အရပ်မတိုမရှည်နှင့် ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်သည်။ သူ၏ မျက်နှာသည် ပြုံးနေသည်မဟုတ်။ သို့သော် ကြီးမားသော ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း ပေါ်နေအောင် သွားဖြဲကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။ မျက်မှန်မှာ တလက်လက်ဝင်းနေ၏။ သူ့မျက်ခုံးများသည် ဘယ်မျှ ထူပါသနည်းဆိုသော် မျက်မှန်၏ ထူသောကျွဲကော်ကိုင်းကိုပင် လွှမ်းမိုးနိုင်ပေသည်။ သူကား တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေ ဖြစ်သည်ဟုသိရ၏။ ကိုသိန်းဖေသည် ကာလကတ္တားတက္ကသိုလ်မှာ နေနေရာက နွေရာသီကျောင်းအပိတ်မှာ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် မကြာမီက ရေနံချောင်းသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် ရေနံချောင်းအလုပ်သမားများသည် သပိတ်မှောက်လျက်ရှိလေသည်။

အခန်းထဲတွင် လူသုံးဆယ်ခန့်ရှိနေသဖြင့် ပြည့်ညပ်နေရာ အချို့မှာ ထိုင်စရာပင် နေရာမရကြသောကြောင့် ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ် ထိုင်သူထိုင်၊ မပိတ်တတ်ရပ်လျက် နေသူနေရ၏။ အပြင်မှာ မိုးရွာလျက်ရှိလေသည်။

ကိုသိန်းဖေက ကျွန်တော်တို့အား ၁၉၃၇ခု၊ ဒီဇင်ဘာလမှစ၍ မှောက်ခဲ့သော ရေနံချောင်း အလုပ်သမားများ သပိတ်အကြောင်း ပြောသည်။ အစပိုင်းတွင် ကိုသိန်းဖေက ရေနံမြေအလုပ်သမားတို့၏ အခြေအနေကို သူ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့အဖြစ်ဖြင့် ဝတ္ထုရေးဆရာပီပီ မျက်စိထဲမြင်လာအောင် ဖော်ပြသည်။ အလုပ်သမားတန်းလျားများသို့ သူ့သွားကြည့်ပုံ၊ တစ်အိမ်ထောင်နေရသော အခန်းကလေးများ ကျဉ်းမြောင်းပုံ၊ ကျန်းမာရေးနှင့်မညီညွတ်ပုံ၊ အိမ်သူအိမ်သားများ စိတ်ညစ်နေပုံ၊ အဝတ်အစား ချို့တဲ့ကြပုံ၊ အခကြေးငွေနည်းပါးပုံ စသည်များကို ပြောပြနေရာ ကိုဘဟိန်းက ကြားဝင်ပြီး “ကိုယ့်လူတွေ ဒီနှစ်မြန်မာ့အလင်းနှစ်သစ်ကူးမှာ ကိုသိန်းဖေရေးတဲ့ ‘ရေနံ’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကလေးတွေလိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား”

အားလုံးကလိုလို “တွေ့လိုက်တယ်” ဟု ဖြေကြ၏။ ကျွန်တော်လည်း ထိုဝတ္ထုတိုကို ဖတ်လိုက်ရပေသည်။

“အဲဒီ ဝတ္ထုကလေးထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ရေနံမြေအလုပ်သမားများ အခြေအနေ....”

ထို့နောက် ကိုသိန်းဖေက ဆက်ပြောလေသည်။ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီသည် အရင်း စတာလင်ပေါင် ၁၅သန်းနှင့် အလုပ်လုပ်လျက် တစ်နှစ်တစ်နှစ်တွင် ပေါင်သန်းပေါင်းများစွာမြတ်ရာ သုံးလေးနှစ်နှင့် အရင်းကျခံ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အလုပ်သမားများမှာ လူနှင့်တူအောင်ပင် မနေရကြောင်း၊ ဗမာပြည်မှာ ရေနံထွက်၍ ကြွယ်ဝသည်ဆိုသော်လည်း ဗမာလူမျိုးမှာ ရေနံတွင်းများ၏ ကောင်းကျိုးမခံစားရဘဲ မွဲပြာကျနေကြောင်း ပိုင်းခြားဝေဖန်ပြသွားလေသည်။

၎င်းပြင် သပိတ်မှောက်အလုပ်သမားတို့၏ တောင်းဆိုချက်များကို တစ်ချက်စီ ရှင်းပြလေသည်။ ရေနံမြေရပ်သွားတာပဲ။ အလုပ်သမားတွေက ညီညီညာညာ သပိတ်မှောက်ကြတော့ စာရေးတွေလည်း လိုက်မှောက်တယ်။ အစည်းအဝေးကြီးတွေလည်း ခဏခဏလုပ်တာပဲ။ လေးငါးနာရီအတွင်း သုံးလေးထောင်ပရိသတ်ရှိတဲ့ အစည်းအဝေးကို ခေါ်နိုင်တယ်။ ကုမ္ပဏီက လူစားထိုးဖို့ ကြိုးစားတာလည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ သပိတ်မှောက်အလုပ်သမားတွေက သပိတ်တားကြတာပေါ့။ မိန်းမတွေရော၊ ယောက်ျားတွေရော ရေနံမြေကနေပူမျိုးထဲမှာ တစ်နေ့လုံး ထိုင်တားကြတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုသပိတ်တားတာကို ဖျက်ဆီးဖို့ အစိုးရက ပုဒ်မ၁၄၄ ထုတ်ပြန်ကြေငြာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သမားတွေဟာ ပုဒ်မကို အာဏာဖီဆန်ပြီး သပိတ်တားမြဲတားတာပဲ။”

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က-

“အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်တွေအကြောင်း ပြောပြပါဦး”

“ရေနံမြေအလုပ်သမားသပိတ်ကို ခေါင်းဆောင်တာကတော့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးပေါ့။ ဌာနချုပ်က ဆိုရင် သခင်လေးမောင် ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ခေါင်းဆောင်တာပဲ။ သူ့လောက် တရားဟောနိုင်တဲ့လူ မရှိဘူး။ မနားမနေလျှောက်ပြီး ဘုံဝါဒတရားဟောနေတာပဲ။ သခင်လှိုင်၊ သခင်ဖိုးလှကြီး၊ သခင်ခ၊ သခင်သင်နဲ့ တခြား ရေနံမြေ သခင်ခေါင်းဆောင်တွေဟာ တကယ်ချီးကျူးလောက်တဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေပဲ။ ရေနံမြေသပိတ်မှာ သုံးတဲ့အလံက ဒေါင်းအလံတော့ မဟုတ်ဘူး။ တူတံစဉ်အလံပဲ။ အလံသစ်ပေမယ့် အလုပ်သမားအလံအစစ်ဖြစ်တော့ လူတိုင်းသဘောကျတယ်။ ပြီးတော့ တရားတစ်ပွဲမှာ ပရိသတ်ထဲက ငါ့ကို တူတံစဉ်အလံရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြပါဆိုလို့ တူတံစဉ်အလံလွှင့်ပြရင်း အလုပ်သမားနဲ့ လယ်သမားပေါင်းပြီး အရေးတော်ပုံအောင်အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်ယူပြီး ပေးလိုက်တဲ့ အမှတ်အသားဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရတယ်။ ပရိသတ်က သဘောကျပြီး အလံကို သြဘာအကြိမ်ကြိမ်ပေးကြတယ်။ အဆုံးသတ်မှာ အလံမြှောက်ကိုင်ပြီး ရဲဘော်တို့ ငါတို့

ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံကို လိုက်ဆိုကြပါလို့ ပြောတယ်။ ငါက အရေးတော်ပုံအောင်ပါစေလို့ တိုင်ပေးတယ်။ အားလုံး လိုက်ဆိုလိုက်ကြတာ ရေနံမြေတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားတာပဲ။ အလုပ် သမားတွေ စိတ်တက်ကြွသလို ငါတို့လည်း စိတ်တက်ကြွကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ကုလား အလုပ် သမားတွေကိုလည်း ငါက အိန္ဒိယပြည်ကရခဲတဲ့ ကုလားဘာသာနဲ့ အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ ဆိုတဲ့ အင်းကာလာဗ်-ဇင်းဒါဘတ်ကို တိုင်ပေးတယ်။ ကုလားအလုပ်သမားတွေ လိုက်ဆိုကြတာ ဆူညံသွားတာပဲ။ ရေနံမြေအလုပ်သမားကြားမှာ ကုလားဗမာ သွေးကွဲမှုမရှိဘူး။ ငါတို့ ကာလ ကတ္တားမှာ ကွန်မြူနစ်တွေ ခေါင်းဆောင်တဲ့က ဘင်္ဂလားပြည်နယ် ကျောင်းသားများအဖွဲ့ချုပ် ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ငါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရလို့ ကိုယ်တိုင်သိရတဲ့အချက်တွေရှိတယ်။ ကာလ ကတ္တားမှာ အလုပ်သမားသပိတ်တွေ ပေါ်လာရင် တို့ကျောင်းသားများအဖွဲ့ချုပ်မှာ ဆွေးနွေးပြီး ထောက်ခံအားပေးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချကြတယ်။ ပြီးတော့ တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီကို ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ပေးကြတာပဲ။ ဒီတစ်ခေါက် ကာလကတ္တားက ပြန်မလာခင်ကလေးပဲ ဂုန်နီချည်စက်ရုံ အလုပ်သမားတွေ သပိတ်မှောက်တယ်။ တို့ကျောင်းသားများအဖွဲ့ချုပ်က မြို့ထဲမှာရော၊ ကျောင်းတွေမှာရော ရန်ပုံငွေကောက်ခံပြီး သပိတ်သမားတွေကို သွားပေးကြတယ်။ ဒုဗမာပြည်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ရေနံမြေ အလုပ်သမားများ သပိတ်ကိုလည်း ကျောင်းသားတွေက စိတ်ရောက်ပုံပဲ ထောက်ခံဖို့လိုတယ်။ တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီများပေးဖို့လိုတယ်”

ကျွန်တော်တို့ကလည်း အလုပ်သမားတို့၏ တိုက်ပွဲများကို တတ်နိုင်သောနည်းများဖြင့် ကူညီကြ မည့်အကြောင်း အသီးသီး ပြောဆိုကြလေသည်။

၎င်းပြင် ကိုဘဟိန်းက ရန်ကုန်မြို့က စက်ရုံ အလုပ်သမားများအကြောင်း ပြောပြလေသည်။ အာရ်အီးတီကုမ္ပဏီခေါ် ရန်ကုန်လျှပ်စစ်နှင့် ဓာတ်ရထားကုမ္ပဏီ အလုပ်သမားများ၊ ဘီဘီတီစီ၊ မဂ္ဂရီကာ၊ ဖူးကားစသော သစ်စက်အလုပ်သမားများ၊ သင်္ဘောကျင်းအလုပ်သမားများ၊ မန်းကီး ပွိုင့်မှ ဘီအိုစီအလုပ်သမားများနှင့် အခြားအလုပ်သမားတို့၏ အခြေအနေ၊ လိုလားချက်နှင့် လှုပ်ရှားစည်းရုံးမှုများအကြောင်း ပြောပြသည်။ သခင်ခေါင်းဆောင်များ ကြံရွယ်နေသည်မှာ ရေနံမြေ အလုပ်သမားများကို ထောက်ခံသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလုပ်သမားတိုက်ပွဲချင်း ဆက်ပေးရန်လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်အလုပ်သမားတို့ကလည်း ဆူပူလှုပ်ရှားခြင်း၊ သပိတ်မှောက် ခြင်း ပြုစေရန်ဖြစ်လေသည်။ အလုပ်သမားအမတ် ဦးဘလှိုင်က သူ့ဩဇာရှိသော မီးရထား အလုပ်သမားအဖွဲ့များမှာ ရေနံမြေသပိတ် ထောက်ခံရေးဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဟုဆိုကြောင်းဖြင့် ကိုဘဟိန်းက အစီရင်ခံသေး၏။

ကိုသိန်းဖေနှင့် ကိုဘဟိန်းတို့က အလုပ်သမားများအကြောင်းကို ပြောကြစဉ် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရင်းနှီးစွာသိသော ကမာရွတ်ရှိ အလုပ်သမားများအကြောင်းကို ပြေးမြင်မိလေသည်။ သူတို့၏ ဆင်းရဲသောဘဝကို ကျွန်တော်ရဲ့ဘော် ကျောင်းသားများရှေ့ဝယ် ချပြလိုသည်။ သူတို့၏ တောင်းဆိုချက်များကို ကူညီကြပါဟု ပန်ကြားလိုသည်။ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ရေနံမြေအလုပ်သမားတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ဆက်ပေးရန် တိုက်တွန်းလိုသည်။ ကမာရွတ်တွင် အကြီးဆုံးစက်ရုံမှာ တယောစွပ်ကျယ်စက်ရုံဖြစ်လေ၏။ ထိုစက်တွင်လုပ်ကြသော အလုပ်သမားများစွာတို့မှာ ကျွန်တော်၏ အိမ်နီးနားချင်းများဖြစ်ကြ၏။ ကမာရွတ်တွင် ထီးစက်၊ ဆပ်ပြာစက် စက်ရုံ အလုပ်သမားများ ရှိလေသည်။

“ကိုဘဟိန်း ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းပြောချင်တယ်”

ကိုဘဟိန်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ကိုဘဟိန်းမှာ အညာသားဆိုသော်လည်း မွဲခြောက်ခြောက်မဟုတ်၊ ဖြူဝင်းသောအသားရှိ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ချောရုံမက ချိုလည်းချိုလှသည်။ သူ့ပြုံးလိုက်သောအခါ နှုတ်ခမ်းနီကလေးများကြားမှ သွားများသည် ဖွေးခနဲလက်သွား၏။

“ပြောပါဗျာ၊ ကိုယ့်လူကလည်း အထူးတောင်းပန်နေရသေးသလား”

“ကျွန်တော်က ကမာရွတ်မှာနေတော့ ကမာရွတ်အလုပ်သမားတွေအကြောင်း ပြောပြချင်လို့ပါ”

စိုက်နားထောင်နေသော ကိုသိန်းဖေက ကျွန်တော်စကားကို ကြားဖြတ်၍-

“ဪ ခုဘက ကမာရွတ်မှာနေသလား၊ ကိုယ်လည်း ကမာရွတ်မှာ ဝန်ထုပ်ကျော်ကျော် နေခဲ့ဖူးသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်၊ ကိုသိန်းဖေရှိတုန်းက ကျွန်တော်မရောက်သေးပါဘူး။ သို့ပေမယ့် သခင်ခင်မောင်တို့က ခင်ဗျားအကြောင်း ပြောပြလို့သိပါတယ်”

ကိုသိန်းဖေက ခေါင်းအကြိမ်ကြိမ်ညိတ်လျက်-

“ဟုတ်လား၊ ကမာရွတ်သခင်တွေအကြောင်း နောက်မှဆွေးနွေးသေးတာပေါ့။ ကဲ အလုပ်သမားတွေ အကြောင်း ရှေ့ဆက်ပြောစရာရှိတာကိုပြောပါ”

ကျွန်တော်သည် ကမာရွတ်အလုပ်သမားများ၏ အခြေအနေကို ကျွန်တော့်မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့အ တိုင်း ကွက်တိတင်ပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းစာနှင့် ကျောင်းစာသင်ခန်းကို လုံးဝစွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး ဤကဲ့သို့သော ဆွေးနွေးပွဲများကိုသာ အချိန်ရှိသမျှ ပေးနေသည်ဟုကား မဆိုနိုင်ပါ။ ကျောင်းသားဟု ဆိုသည့် အတိုင်း ကျောင်းသားဝတ္တရားကလည်း ရှိပြန်၊ မိခင်ဖခင်တို့၏ မျက်နှာကိုလည်း ထောက်ထားရ ပြန်သဖြင့် ကျောင်းစာကိုလည်းကောင်း၊ ကျောင်းစာသင်ခန်းကိုလည်းကောင်း၊ မစွန့်လွှတ်ပါ။ မပစ်ပယ်ပါ။ သို့ရာတွင် ခုနက်ဖော်ပြခဲ့သော ဆွေးနွေးပွဲမျိုးတွင် ပို၍စိတ်ဝင်စားမိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုဆွေးနွေးပွဲမျိုးသည် ကျွန်တော်၏ လူ့လောကနှင့် ပတ်သက်သောအမြင်နှင့် ကမ္ဘာကြီးကိုမြင်ရသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ပိုကျယ်စေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပေ၏။ ယခင်က ကျောင်းသားလောကကိုသာ မြင်ရလေသည်။ ယခုမူ ကျောင်းသားလောကဘောင်ကို ကျော်လျက် ကျောင်းသားလောကထက် နက်နဲ၍ ကျယ်ဝန်းသော အလုပ်သမားလောက၊ တောင်သူလယ်သမား လောက စသည်များကို မြင်ရသည်။ ယခင်က မိဘဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် မိတ်ဆွေတစ်စု လောက် ကိုသာ ချစ်ရမှန်းသိခဲ့၏။ ယခုမူ တောင်သူလယ်သမားများနှင့် အလုပ်သမားများကိုလည်း ချစ် တတ်လာပေ၏။ ရှေးက ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ဒေသကလေး ကွက်ကွက်ကလေးကိုသာ အဟုတ်ထင်၏။ ယခုမူ သူများရပ်၊ သူများဒေသ သူများနိုင်ငံတို့မှာလည်း အဟုတ်ထင်စရာတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း ကြီး ရှိပါသည်တကားဟု နားလည်လာပေသည်။ အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် ဤသို့သော ဆွေးနွေးပွဲ များကြောင့် ကျွန်တော်၏စိတ်နှင့် ဉာဏ်၊ အသည်းနှလုံးနှင့် ဦးနှောက်တို့သည် ကြွယ်ဝလာသည် ဟု ဆိုချင်ပါတော့သည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အသင်းတိုက်တွင် တောင်သူလယ်သမားပြဿနာနှင့် ပတ် သက်သော ဆွေးနွေးပွဲများလည်း ရှိတတ်၏။ တစ်ခါက သမဂ္ဂစည်းဝေးခန်းမကြီးတွင် ကျင်းပရာ စစ်ကွင်းသခင်ဘသော်ဆိုသူက ခေါင်းဆောင်လေသည်။ ခန်းမကြီးမှာ ကျင်းပသော်လည်း တရားပွဲ သဖွယ် ကျယ်ပြန့်စွာဖိတ်၍ ဆွေးနွေးခြင်းမဟုတ်ပေ။ စိတ်ပါဝင်စား၍ တက်ကြွသော ကျောင်း သားများကို ရွေးဖိတ်သော ဆွေးနွေးပွဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အားလည်း ဖိတ်သဖြင့် တက်ရောက်ပါ သည်။ သခင်ဘသော်ကား သခင်ထံမှာလည်း ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦးမဟုတ်၊ ကျွန်တော်

တို့လို ဘီအေတွေဘာတွေလည်း မဟုတ်၊ ရုပ်ကလည်း ခပ်ကုပ်ကုပ် မြဲစိစိ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ့အား အထင်သေး၏။ “သူက ဘာများ ဟန်ကျပန်ကျ ပြောတတ်မှာလဲ” ဟု အထင်သေးစွာဖြင့် သူပြောသည့်စကားကို စောင့်နေလေသည်။ သူပြောသောအခါမှာမူ ကျွန်တော်၏ အထင်သေးမှုများသည် လွင့်စဉ်၍ သွားလေသည်။ သူက တောင်သူလယ်သမားတို့ မြေမဲယာမဲဖြစ်ရပုံ၊ ကြွေးတင်ကျွန်ဖြစ်ရပုံ၊ အတိုးနှင့်သီးစားခ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးအောက်၌ ပိနေပုံ စသည်တို့ကို ပြောသွားသောအခါ ငယ်ငယ်က ကျွန်တော့်အဖေ မြေတိုင်းစာရေးကြီးနှင့်အတူ ကွင်းဆင်းရင်း မြင်ဖူးခဲ့သော တောင်သူများအခြေအနေကို ပြေးမြင်မိလေသည်။ ငွေ့ဝို-ချေးပြီး နှစ်ထပ်တိုးဖြင့် တက်သွားရာ ငါးနှစ်ကြာသောအခါ တစ်ထောင်တန် ယာတစ်ပွဲ ထိုးအပ်လိုက်ရသော တောင်သူကြီးတစ်ဦးကို သတိရမိသည်။ မြေယာမှ သီးစားခ၊ မြေခ၊ ချေးငွေမှအတိုး၊ ကုန်ဖိုးမှ အမြတ်၊ ဆီဆုံမှ ဆီပွတ်ခ စသည်ဖြင့် ယူ၍ တောင်သူလယ်သမားများအပေါ် ခေါင်းပုံဖြတ်နေသော မြေပိုင်ရှင်တောသူဌေး ဦးကံရကို ပြေးမြင်လိုက်သည်။ ဆန်ကွဲကျိုနေသည်ကို ကျွန်တော်က မြင်သဖြင့် “ဘာလုပ်ဖို့လဲ” ဟုမေးရာ “ခွေးကျွေးဖို့” ဟုလှီးလွှဲပြောပြီး ကျွန်တော့်ကွယ်ရာ၌ ဆန်ကွဲပြုတ်ကို စားရသော သူ့ဆင်းရဲမှုကို ဖုံးဖိလိုသည့် အမေအိုသည်လည်း ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာပြီး သနားခြင်းအသစ် ထပ်ဖြစ်ရလေသည်။

၎င်းနောက် သခင်ဘသော်လည်း ကြီးမြင့်သောသီးစားခနှင့် အတိုးနှုန်းအကြောင်းကို စားရင်းအင်းအချက်အလက်စုံလင်စွာဖြင့် ရှင်းပြလေသည်။ သူသည် လယ်ယာလုပ်ငန်း၌ များစွာကျွမ်းကျင်ဟန်တူပေ၏။ လယ်သမားတစ်ယောက် လယ်လုပ်ရာ၌ သူ့ကိုယ်ပိုင်လုပ်အား ဘယ်လောက်စိုက်ရပုံ၊ လယ်ကူလီခ ဘယ်မျှပေးရပုံ၊ ကောက်စိုက်ကောက်ရိတ်ခ မည်မျှကျသင့်ပုံ၊ ကွဲနွားငှားခ ဘယ်မျှပေးရပုံ၊ သီးစားခနှင့် အတိုးတို့က တစ်ဧကလျှင် မည်မျှကျသင့်ပုံ စသည်တို့ကို ကျကျနန ပြောပြနိုင်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ဤမျှ လိတ်ပတ်လည်အောင် တစ်ခါမျှ မလေ့လာဖူးသည့်အတိုင်း သခင်ဘသော်ကို စိတ်ထဲက များစွာ ချီးကျူးမိ၏။ သူတွက်ချက်ပြသဖြင့် လယ်သမားများမှာ မည်မျှရှုံးနေပုံကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သဘောပေါက်လာပေ၏။ သူပြောပြသောအခါ ဘီအိုဘင်း၊ မစ္စတာဗန်နီဗယ်လ် စသော အင်္ဂလိပ်အရာရှိ မြေယာပြဿနာပါရဂူများ၏ အစီရင်ခံစာများမှ ကောက်နုတ်ချက်များကို ကိုးကားပြောဆိုလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သခင်ဘသော်အား အစက အထင်သေးမိခြင်း၊ ငါတို့လို ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေကို သူက ဘာများပြောနိုင်မှာလဲ ဟူသော အယူအဆ ရှိခဲ့ခြင်းတို့အတွက် ဝမ်းနည်းမိပါသည်။

၎င်းနောက် သခင်ဘသော်က တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ မျှတသောသီးစားခ (Fair Rent) သတ်မှတ်ပြီး ထိုမျှတသော သီးစားခကိုသာပေးရန် ရုံးများသို့ လယ်သမားအစုအဝေးနှင့် လျှောက်လွှာသွင်းနေကြပုံကို အစီရင်ခံစာလေသည်။ လယ်သမားများသည် မည်မျှ နီးကြားလာသနည်း ဆိုသော် မြို့နယ်နှင့် အရေးပိုင်ရုံးများတွင် ထိုလျှောက်လွှာများသည် ထောင်သောင်းချီ၍ ရောက်နေကြောင်း၊ သာယာဝတီအရေးပိုင် ရုံးများမှာဆိုလျှင် လျှောက်လွှာနှစ်သောင်း ရောက်နေကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် လယ်သမားတို့၏ နီးကြားမှုကြောင့် ဝမ်းသာကြသည်။ လယ်သမားတို့၏ အင်အားသည် ကျွန်တော်တို့အား အားသစ်ဖြစ်စေပေသည်။ ကျွန်တော်သည် လယ်သမား၊ အလုပ်သမားတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများအကြောင်း ကြားရပြီး လူထုပရိသတ်၏ အင်အားထုထည်ကို ခံစားနေမိသည်။ ။

၉

သူငယ်ချင်းလည်းမက သမီးရည်းစားလည်းမကျ

ကျွန်တော်သည် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းဟု ခေါ်ကြသည့် မစ္စတာမောင်မှိုင်း၏ စာပေ အရေးအသား များကို အလွန်နှစ်သက်၍ အချို့လေးချိုးကြီးများမှ အပိုဒ်ကလေးများကို အာဂုံဆောင်ထားကာ သီဆိုလေ့ပင်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကြာလျှင် သည့်ပြင်အပိုဒ်တွေ မေ့ကောင်းမေ့ပေလိမ့်မည်။ အောက်ပါအပိုဒ်ကိုကား တစ်သက်လုံး မေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

“တက်တက်စင် ရှိုးပါလျက်ကယ်နှင့်၊ ကလက်တက်တက် ထင်သူရယ်
တစ်မျိုးသဒ္ဒါမပျက်စေနှင့်၊ အပိုးဝါသနာဘက်ကိုတဲ ကွင်းသမိုဇယ်၊ မင်းတို့
အရွယ်ကိုဖြင့် ကျောင်းတကာမစော၊ ခြော် ငြင်းလို့ပယ်နိုင်ပါရဲ့ ဖြောင့်စွာ
သဘော”

အကြောင်းမူကား မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတန်းတက်နေသော မမြင့်ဦးက သူ့အားကျွန်တော်က ရိသံ့သံ့ လုပ်ရပါမည်လားဟု ရန်တွေ့စာလေးတစ်စောင် ရေးလိုက်သောအခါ အထက်ပါ ကောက်နုတ်ချက် ကလေးကို ကျွန်တော့်ပြန်စာမှာ ထည့်သွင်းကိုးကားသည်ကစ၍ သူနှင့်ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း လည်းမက၊ သမီးရည်းစားလည်းမကျ ဖြစ်သည်အထိ ရင်းနှီးသွားသောကြောင့်တည်း။

မမြင့်ဦးအကြောင်း ဖော်ပြရသော် မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်သာကြီးကြောင်း ဦးစွာ ဖော်ပြလိုပေသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထင် လူပျိုက အပျိုထက် သုံးလေးနှစ်ကြီးလျှင် မသိသာလှ။ အပျိုက လူပျိုထက် တစ်နှစ်ကြီးလျှင် သိသာလှသည်။ မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်သာသာ ကြီးသော်လည်း အပျိုကြီးဂိုက် ဖမ်းနေ၏။ နေပုံထိုင်ပုံ ဆက်ဆံပုံမှာ ကျောင်းသူနှင့်မတူ၊ ဆရာမနှင့်သာတူနေ၏။ အင်္ကျီဝတ်လျှင် ရုံသား ဝိုင်သားပါးပါးများ မဝတ်၊ မဒုမ္မာထူထူကြီးကို ဝတ်သည်။ လုံချည်

အရောင်နုနု၊ အဆင်ဆန်းဆန်းကို မဝတ်တတ်၊ အရောင်ရင့်ရင့် အဆင်ရိုးရိုးကိုသာ ဝတ်လေ့ ရှိသည်။ လေဒီခင် ခုံမြင့်ဖိနပ်ကို မစီး၊ ခုံနိမ့်ညှပ်ဖိနပ်ရိုးရိုးကိုသာ စီးသည်။

မမြင့်ဦးမှာ အသားညိုသော်လည်း ညိုချောထဲကဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ နှာတံမပေါ်၊ နှာခေါင်း ပြားသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများ၊ ကော့ယုံနေသော မျက်တောင်များ ညီညာဖြူစင်သော သွားများဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသော ပါးချိုင့်များသည် ၎င်းတို့၏ အလှဖြင့် တစ်မျက်နှာလုံး လွမ်းသွားပေသည်။ မမြင့်ဦး၏ ကိုယ်လုံးနှင့် အရပ်အမောင်းမှာ စိုပြည်ဝဖြိုး သော်လည်း ခပ်နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းပင်နေသည်။ လမ်းသွားသောအခါ ဆင်မ၏သွားခြင်းမျိုးဖြင့် သွား၏။

မမြင့်ဦးမှာ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတန်း တက်နေသူဖြစ်သည့်အတိုင်း မြန်မာမှုများကို လေးစားသည်။ နေပုံထိုင်ပုံကလည်း မြန်မာပီသသည်။ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် “ဗမာစာသည် တို့စာ” ဟူသော တို့ဗမာဆောင်ပုဒ် ပဲ့တင်ခတ်နေသည့် ထိုကာလဝယ် ကျွန်တော်တို့အားလုံးက မမြင့်ဦးအား အထင်ကြီးကြ၏။ မမြင့်ဦးအား မျိုးချစ်စိတ်ရှိသော ကျောင်းသူများစာရင်းတွင် သွတ်သွင်းထားကြ၏။

မမြင့်ဦးနှင့် ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော ၂နှစ်ကစ၍ တက္ကသိုလ်ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်း ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ခမ္ဘာရုံကြီး ပြီးမြောက်အောင် လုံးပန်းကြရာ၌ ကျွန်တော်တို့သည် ပူးပေါင်းပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်ပြုခဲ့သည့်ကုသိုလ် တစ်ယောက်က သာဓုခေါ်၍ ကြည်နူးစေမှု အပြန်အလှန်ပြုကြသည်။ တစ်ယောက်ထံတစ်ယောက် မကြာခဏ စာရေးကြသည်။ ရေးစရာ အကြောင်းတွေကလည်း များလှပါဘိ။ ကျွန်တော်က ဗမာစာဖတ်ရင်း စာလုံးခက်ခက်ကလေး တစ်လုံးတွေ့လျှင် ဆရာတွေ၊ ယောက်ျားသူငယ်ချင်းတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း ကြီးကို ကျော်၍ မမြင့်ဦးထံ “မမြင့်ဦးကတော့ မြန်မာစာဂုဏ်ထူး ယူနေသူဆိုတော့ စကားကလေး အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု စာရေး၍ မေးလိုက်သည်။ မမြင့်ဦးကလည်း လိပ်ပတ်လည် အောင် ဖြေသည်။ မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်အား ဆရာမလုပ်တမ်းကစားပြရ၍ ကျေနပ်ပုံ ပေါ်နေ လေသည်။ မမြင့်ဦးကမူ စာနယ်ဇင်းတစ်စုံတစ်ရာကို ဖတ်နေရာမှ ကျွန်တော့်ထံ စာတစ်စောင် ကောက်ရေးသည်။ “ကိုတင်ထွန်းကတော့ နိုင်ငံရေးဝါသနာအိုးကြီးမို့၊ ဒီစာပိုဒ်ရဲ့ နိုင်ငံရေး အဓိပ္ပာယ်ကို လွယ်လွယ်နှင့် ရှင်းပြနိုင်မယ်ထင်တယ်”။ ကျွန်တော်က မမြင့်ဦးအား နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် လုပ်တမ်းကစားပြရသဖြင့် ကျေနပ်အားရလှပေသည်။ တကယ်ပင် နိုင်ငံရေးလုပ်

တမ်း ကစားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား ယခုထိ ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေးထဲ ထိထိ ရောက်ရောက် ဝင်လုပ်ရန် မရည်ရွယ်သေးသောကြောင့်တည်း။

တစ်ခါတစ်ရံ မမြင့်ဦးအား စာသင်ခန်းတွင် မတွေ့မြင်ရလျှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကျန်းမမာ ဖြစ်လို့လား စသည်ဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး စာလှမ်းရေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟောပြောပွဲတစ်ခု၌ ကျွန်တော့်အား မမြင့်ဦးက မတွေ့မြင်ရလျှင် “ဘာဖြစ်လို့ မတက်သလဲ၊ ကိုတင်ထွန်းမှာ ခြံကြီး ထဲက စံပယ်ပန်းကလေးတွေနဲ့ အလုပ်များနေလို့ ဒီလိုအရေးကြီးတဲ့ ဟောပြောပွဲကို မရောက်ဘဲ နေတာလား” ဟု ခန့်စာရေးလေသည်။ ကျွန်တော်၏ ပြောပြချက်အရ ကျွန်တော်သည် ဝင်နီ(ခေါ်) မသိန်းဝင်းတို့ခြံသို့ မကြာခဏရောက်လေ့ရှိကြောင်း မမြင့်ဦးက သိနေသဖြင့် ခန့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မမြင့်ဦးသည် မြန်မာစာဂုဏ်ထူး ယူနေသည့်အတိုင်း ရှေးဟောင်းမြန်မာစာစာအုပ် အလိုရှိတတ် ပေရာ “ကိုတင်ထွန်းရယ် ဘုရားဈေးတို့ ဘယ်တို့ ကြုံကြိုက်လို့ရောက်ရင် ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီ စာအုပ်ကလေး ကျွန်မဖို့ ရှာဝယ်ခဲစမ်းပါ” ဟု ခိုင်းတတ်သည်။ သူမက ကြုံကြိုက်လို့ ရောက်ရင် ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်က တမင်သွား၍ ရှာဝယ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမလိုမိန်းမရ အပ်၊ အပ်ချည်၊ ပေါင်ဒါ၊ လက်ကိုင်ပုဝါ စသည်များ လိုတတ်ပေရာ မမြင့်ဦးအား “ဈေးရောက်ရင် ဝယ်ခဲပါ” ဟု မှာတတ်သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ မမြင့်ဦးဝယ်ခဲသော အပ်ချည်သည် ပို၍ခိုင်သည်။ အပ်သည် ပို၍ချွန်သည်။ ပေါင်ဒါသည် ပို၍မွှေး၍ လက်ကိုင်ပုဝါသည် ပို၍နူးညံ့သည်ဟု ထင်မိ လေသည်။

ယင်းသို့လျှင် ရင်းနှီးလာသောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်သည် မမြင့်ဦးအပေါ်၌ တစ်စတစ်စ ပြောင်းလဲ လာလေ၏။ ကိုရင်ကြီးကိုဘသန်းသည် ကျွန်တော်နှင့်ဝေးလံသော အညာဒေသ ကျေးရွာတစ်ခုမှာ နေရစ်သည်ကားမှန်၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကိုရင်ဝတ်ပြီးနောက် ယခု ကောလိပ်ကျောင်း ရောက်လာသောအချိန် ကြားကာလအတွင်း၌ တစ်ကြိမ်တစ်ရံမျှ သူ့အား မတွေ့ရသည်လည်း မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဖိုမဆက်ဆံရေးတွင် သူပေးခဲ့သော ဩဝါဒတို့သည် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်တွင် ကျန်ရှိနေပေသေး၏။ သည်လောက်ရင်းနှီးနေမှဖြင့် မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်အား မြေကြီးလက်ဝါး နှင့်ပုတ် မလွဲတမ်း စွဲလမ်းချစ်ခင်နေပေလိမ့်မည်ဟူသော ယုံကြည်မှုသည် ခိုင်မာလာပေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သော် မမြင့်ဦးထံသို့ ရေးသောစာတွင် အတည်လိုလို၊ နောက်သလိုလိုနှင့်

သူ့အား ‘ပါရမီဖြည့်ဘက် မမြင့်ဦး’ ဟု ခေါ်လိုက်၍ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ် ‘ကိုထွန်း’ ဟု ဖော်ပြလေသည်။

မမြင့်ဦးထံမှ ကက်ကက်လန်ရန်တွေ့စာ ရောက်လာ၏။ ဘာကြောင့် သည်လိုခေါ်ရသလဲ။ ဘာကြောင့် သည်လို ဖော်ပြရတာလဲ။ ရင်းနှီးမှုကို အလွဲသုံးစား ပြုတာလား၊ ရိုးသလို သားသလို ဟန်ပြုပြီး ဖောက်ပြားတာ တော်ရော့လား၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံပါ။

ကျွန်တော့်မှာ စာထက် စာပိုပုံကြောင့် ပို၍ ကသိကအောက်ဖြစ်မိလေ၏။ စာကို ခါတိုင်းလိုမပို။ ကျွန်တော်တို့တွင် ပင်နီမြတ်ကျော်ဆိုသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိ၏။ သူသည် ပင်နီကို အမြဲအစွဲဝတ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူ့ကိုယ်သူ ပင်နီမြတ်ကျော်ဟု လက်မှတ်ထိုးတတ်သောကြောင့်လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားတစ်စုက သူ့အား ပင်နီမြတ်ကျော်ဟုပင်ခေါ်ကြ၏။ သူသည် မမြင့်ဦးနှင့် အတော်အတန်ရင်းနှီး၏။ အထက်ပါစာကို သူက မမြင့်ဦးထံမှ ယူလာပြီး ကျွန်တော့်အား ပေးလေသည်။ စာပေးရင်း ကျွန်တော့်အားကြည့်လိုက်သော ပင်နီမြတ်ကျော်၏ ရှုပ်မှာလည်း မေ့နိုင်ဖွယ်မရှိ။ စားတော့ ဝါတော့ ထိုးတော့ ကြိတ်တော့မလိုလို။ ၎င်းပြင် တစ်ခွန်းတည်းသောစကားကို ပြောသွားသေးသည်။ “ဒီမယ်မိတ်ဆွေ၊ နောက်ဒီလို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံရင် သိမယ်”

ကျွန်တော်သည် ထင်တစ်လုံးနှင့် မာနတံခွန်ထူနေသူဖြစ်၏။ မမြင့်ဦးနှင့် ပင်နီမြတ်ကျော်တို့၏ လုပ်ပုံမှာ ကျွန်တော်၏မာနတံခွန်ကို လှဲ၍နှင်းချေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်၏။ ထို့ကြောင့် လက်သွက်သွက်နှင့် စာတစ်စောင် ကောက်ရေးလိုက်သည်။ “ဒီကရေးလိုက်တဲ့စာမှာ ဘယ်စကား ဘယ်အချက်ဟာ ဖောက်ပြားသလဲ။ ငါလိုမရေးဘဲ ကိုထွန်းလို ရေးတာဟာ ရိုင်းသလား။ ပါရမီပြုဘက်ဆိုတာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုဘက်ကို ခေါ်တယ်ဆိုတာ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးယူထားတဲ့ မမြင့်ဦး မသိဘူးလား။ တက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံကြီး ပြီးစီးအောင် အတူပူးတွဲ လုပ်ခဲ့သူချင်းကို ပါရမီဘက်လို မခေါ်ထိုက်ဘူးလား။ ဒါကိုထောက်ပြီး မမြင့်ဦးကို ဒီကပိုးနေတယ်များ ထင်သလား။ မမြင့်ဦးနှင့် ဒီကနှင့် အသက်ချင်းကွာတယ်မဟုတ်လား။ မပိုးဘူး၊ မမြင့်ဦးကို မပိုးဘူး”

ထို့ကြောင့် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏-

“တက်တက်စင် ရိုးပါလျက်ကယ်နှင့်၊ ကလက်တက်တက်ထင်သူရယ် တစ်မျိုးသဒ္ဓါမပျက်စေနှင့်၊ အပိုးဝါသနာဘက်ကိုတဲ့ ကွင်းသမို့ဖယ်၊ မင်းတို့အရွယ်ကိုဖြင့် ကျောင်းတကာမစော၊ ဪဘြာ ငြင်းလို့ပယ်နိုင်ပါရဲ့ ဖြောင့်စွာသဘော” ဟူသောစာကို ကောက်နုတ်ယူ၍ ရေးသားလိုက်ပေသည်။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရေးသည်ဟုကား မဖော်ပြလိုက်ပေ။ မမြင့်ဦးသည် ထိုစာကို ကျွန်တော့်စာများ ထင်မိလေမည်လော၊ ယနေ့တိုင် ကျွန်တော်မသိ။

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် စာရေး၍လည်းကောင်းလှပေသည်။ ပင်နီမြတ်ကျော် စာလာပေးပုံ၊ ရှုထားပုံ၊ ပါးစပ်က ရေရွတ်သွားပုံများလည်း ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း အငေါ့အထွေကလေးများ သွင်း၍ ရေးသားလိုက်လေသည်။ ထိုစာကိုရေးစဉ်က ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးနှင့် ပြတ်ချင်ပြတ်၊ ဖြစ်ချင် ရာဖြစ် ရေးလိုက်ပေသည်။ ကျွန်တော့်မာနတံခွန်ကို သူတို့ကလှဲ၍ ခြေနှင့်နင်းရာ ကျွန်တော်က မာနတံခွန် ထပ်မံလွှင့်ထူပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒီစာကိုရေးပြီးလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့ရုံမျှ မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်၍ မကောင်းတော့ ဟု ထင်ခဲ့လေသည်။ မမြင့်ဦးထံမှ စာပြန်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း မမျှော်လင့်ခဲ့။ သို့ရာတွင် မမြင့်ဦးထံမှ စာချက်ချင်းပြန်လာလေသည်။ အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ပိုအံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ စာပါအကြောင်းအရာများတည်း။ ခေါ်လိုက်သော အာလာပနပုဒ် ကိုက အံ့ဩစရာ။

‘ထွန်းကလေး’ တဲ့။ ကရုဏာသံကလေး၊ ချစ်စရာကောင်းသော အသံကလေး၊ တည်တည်နှင့် ညှု လိုက်သော အသံကလေး။ သူက အထင်မှားပြီး ဟိုနယ်၊ သည့်နယ် မဖွယ်မရာ ရေးလိုက်မိသည့် အတွက် တောင်းပန်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟု မေးသည်။ စိတ်မဆိုး ဖို့အကြောင်း၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာ ဆက်ဆံဖို့အကြောင်း မေတ္တာရပ်ခံ သည်။ “ရိုင်းစိုင်းသူတစ်ယောက်အား စာပေးလွှတ်မိတာ” အမှားဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ “ထွန်း ကလေးကို တမင်စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြုံတာနဲ့ စာပေးလိုက်တာပါ။ ယုံပါနော်” တဲ့။ ကံ မှတ်ကရော။ ပင်နီမြတ်ကျော်က ငါ့အသည်းနှလုံးပေါ်မှာ ဓာတ်ပုံအဖြစ်နဲ့ ထင်ကျန်ရစ်တဲက မင်း ရှုဟာ အလကားအဖတ်တင်နေတာပဲ။

အဆုံးသတ်တွင် သူ့ကိုယ်သူ မြင့်ကြီး’ ဟု လက်မှတ်ထိုးလိုက်လေသည်။ ‘မြင့်ကြီး’ ဆိုသော စာလုံးကလေးများကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဆီမှာထည့်လိုက်သော ဗိုင်းတောင့်ကလေး ခွေအိကျသွားသလို ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ ရင်တွင်းမှာ လှိမ့်၍လှိမ့်၍ တက်နေသောပီတိကို ခံစားမိသည်။ ခေါင်းတွင်းမှာလည်း တငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်နေသော ထင်မြင်မှု၊ တောင့်တမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ မြင့်ကြီး၏ရင်ခွင်ဝယ် ထွန်းကလေးသည် ခေါင်းနှင့်ခွေ၍ မြင့်ကြီး၏ အသည်းနှလုံးခုန်သံကို နားထောင်နေရလေသလော။ မြင့်ကြီးဟု လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ အောက်နားတွင် PS ဟုရေးပြီး “အားရင် အဆောင်လာခဲ့ပါဦး” ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်သေးသည်။

ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း အင်းလျားဆောင်သို့ သွားတွေ့သောအခါ ကျွန်တော်သည် ချစ်အပ်သော ဆရာမအနီး ချစ်တပည့်ရောက်သလို ထင်မိသည်။ ထိုနေ့က အင်းလျားစဉ်ခန်းတွင် လူနည်း လှ၏။ အခန်း၏ဟိုဘက်ထောင့်တွင် စကားပြောနေကြသော ကျောင်းသူတစ်ဦးနှင့် ကျောင်းသား တစ်ဦးမှတစ်ပါး အခြားသူများကို မတွေ့ရချေ။ အခါတိုင်းလို ဓာတ်စက်သီချင်းသံ၊ ကစား ဆူညံ သံလည်း မကြားရ။ တစ်ခန်းလုံးတိတ်နေပေသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး အ နေကြပေသည်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် မျက်လုံးများတွင် ရိရိတောက်ပနေရာ မျက်ရည်ရောင် ကလေးများလောဟု ထင်မိသည်။ နောက် ငုံ့ရာမှ မော်ကြည့်ကြသောအခါ ပြိုင်တူပင် ပြုံးလိုက် ကြ၏။ ရိရိတောက်ပနေသော မမြင့်ဦး၏ မျက်လုံးများသည် ပို၍တောက်ပနေပေသည်။ ပါးချိုင့် ကလေးများ၏ ချစ်စရာကောင်းပုံကို သည်တစ်ခါ အထင်အရှားဆုံးတွေ့ရသည်။ ဤသို့ မော်ကြည့်ပြီးပြကြပြီး ကျွန်တော်တို့သည် ပြီးခဲ့သောကိစ္စကို သင်ပုန်းချောပစ်လိုက်ကြသည်။ ထိုကိစ္စကို နောက်ထပ် တစ်ခါမျှ စကားမစပ်မိကြတော့ချေ။ ထိုနေ့က စာအကြောင်း ပေအ ကြောင်း၊ ဂျာမနီက သြစကြီးယားကို လက်နက်နှင့် သိမ်းပိုက်ပြီး မဲဆန္ဒပေးပွဲ လုပ်ပြန်သည့် အကြောင်း၊ ရေနံမြေမှာ သခင်လေးမောင်၊ သခင်တင်နှင့် သပိတ်တားအမျိုးသမီးတို့ ထောင်ချ ခံရသည့် အကြောင်းများကိုသာ ပြောနေကြလေသည်။

ထိုကိစ္စဖြစ်ပြီးနောက် မမြင့်ဦးအား ကျွန်တော်က ‘မြင့်ကြီး’ ဟုပင်ခေါ်၍ မမြင့်ဦးက ကျွန်တော့်အား ‘ထွန်းကလေး’ ဟုပင်ခေါ်သည်။ ၎င်းပြင် မမြင့်ဦးသည် ပင်နီမြတ်ကျော်ကို ခပ်ခွာခွာလုပ်နေလိုက် ပုံ ကျွန်တော်သတိပြုမိသည်။ မမြင့်ဦးနှင့်ကျွန်တော်တို့၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုမှာ ဒီဂရီတက်လာ၏။ ‘မိတ်ဆွေမက၊ သမီးရည်းစားမကျ’ ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား ချစ်ကြောင်း ကြိုက် ကြောင်း မပြော။ ချစ်မိလျှင် ဖိထားသည်။ ကြိုက်မိလျှင် ဖုံးထားသည်။ ကိုရင်ကြီးကိုဘာသန်း၏ ဝါဒနှင့်ကား လုံးဝဆန့်ကျင်နေလေပြီ။ ။

သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လ

ထိုနှစ်တွင် ဝါထပ်၏။ ပထမဝါဆိုလထဲမှာ တနင်္ဂနွေနေ့၊ တစ်နေ့၊ နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဝင်နီဖေတို့နှင့်အတူ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ လိုက်သွားလေ၏။ ထိုနေ့ နံနက်ခင်းတွင် မိုးတိတ်လျက် ရှိလေ၏။ တိမ်ဖြူများသည် နေဝန်းကြီးကို ကန့်လန့်ကာကာထားသလို ကာထားကြ၏။ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီးကား ကန့်လန့်ကာဆီးသည့် နေရောင်တွင်လည်း တစ်မျိုးအားဖြင့် သပ္ပာယ် တင့်တင့်တယ် ကြည်ညိုဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဦးဖေ၊ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဝင်နီနှင့် သူ့ညီမတို့သည် မြောက်ဘက်တန်ဆောင်းတွင် ဘုရားဆွမ်းကပ်ပြီး ဝတ်ပြုလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်တော်ကား တန်ဆောင်းပြင်ဘက် ရင်ပြင်တော်မှာပင် ဝတ်ပြုလျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ဘုရားရှိခိုးခြင်းကို ပို၍နှစ်သက်၏။ ရင်ပြင် တော် ကျယ်ပြန့်သလောက် ကျွန်တော့်သဒ္ဓါတရား ကျယ်ပြန့်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဟာလာ ဟင်းလင်း ဖြစ်သောကောင်းကင်ကို ကျောခံလျက် တည်ငြိမ်စွာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ထီးတည်းကြီး တည်နေသော စေတီတော်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အာရုံကို တန်ဆောင်းတွင်းမှ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ဆောင်သော ဆင်းတုတော်များ၊ ပန်းအိုးများ၊ ညှော်သင်းလျက်ရှိသော ဖယောင်းတိုင်များ အသံ အမျိုးမျိုးဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိသော ဘုရားရှိခိုးသံများထက် ပို၍ တည်ငြိမ်စုစည်းစေနိုင်သည်ဟု သဘောရပေသည်။

တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ဝတ်ချ၍ ပြီးခါရှိသေး-

“ဝင်နီတို့နှင့်အတူဘုရားမဖူးချင်လို့ ဒီမှာလာပြီး ဖူးနေတာပေါ့နော်၊ ရေစက်မဆုံထင်ပါရဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြုံးနေသောဝင်နီကို မြင်ရလေသည်။ ဝင်နီ၏ နီမြန်းသောနှုတ်ခမ်း၊ ဆံထုံးမှ နှင်းဆီနီနှင့် လည်တိုင်မှ တကျောနှစ်ကျောရစ်ပြီး လျော့ကျလွင့်ယုံနေသော ယောဂီ ပဝါကလေးများကို အထူးသတိပြုလိုက်မိသည်။ သူနှင့် ပုခုံးချင်းယှဉ်ကာ ရပ်လိုက်ပြီး-

“မဟုတ်ပါဘူး မသိန်းဝင်းရယ်၊ ဒီနေရာမှာ ပိုကြည်နူးတယ်၊ ပိုပြီး အာရုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကနေပြီး ဘုရားဖူးတာပါ။ နေရာခွဲပြီး ဘုရားဖူးပေမယ့် ဝင်နီတို့နဲ့ စိတ်ဝမ်းကွဲရစေသေးလို့ ဆုမတောင်းပါဘူး။ ဒီအချိန်ထဲမှာ ဒီဘုရားကိုပဲ အတူတူဖူးတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း အမျှအတန်းဝေတယ်ဆိုရင် ကုသိုလ်ရတော့လည်း အတူတူပဲဖြစ်မှာပေါ့ မသိန်းဝင်းရဲ့”

“ကဲပါ စကားတတ်တိုင်း ရှည်မနေပါနဲ့တော့။ ဒက်ဒီတို့မာမိတို့တောင် ဟိုဘက်လျှောက်နှင့် ကြပြီ။ ဝင်နီက ကိုတင်ထွန်းအတွက် အစောင့်ကျနေရစ်ခဲ့တယ်။ လာ လာ လိုက်ကြစို့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ယှဉ်တွဲ၍ ကုန်းတော်ကို ပတ်ကြလေသည်။ ဦးဖေတို့ကား ကျွန်တော့်ရှေ့က လျှောက်နေကြလေသည်။ သို့ကလို ယှဉ်တွဲသွားရင်း ကျွန်တော်က ဝင်နီ ဘက်သို့ မကြာခဏ ငဲ့၍ငဲ့၍ ကြည့်မိလေသည်။ ယင်းသို့ကြည့်သည်ကို ဝင်နီက သဘောကျ သလိုလို၊ မကျသလိုလိုဟန်ဖြင့်-

“ဘာကြည့်တာလဲ ကိုတင်ထွန်းရဲ့၊ ဘာများ အဆန်းတွေ့နေလို့လဲ”

“မသိန်းဝင်းက ယောဂီအဖွဲ့ဝင်ထဲကလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဘယ်ယောဂီအဖွဲ့မှ မပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မိုးညှင်းတရားပွဲသွားပြီး တရားနာဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ လည်ပင်းက ယောဂီပဝါကလေးကြောင့် မေးတာပါ”

“အို ကိုတင်ထွန်းကလည်း မသိဘူးလား။ ယောဂီပုဝါဟာ ယောဂီအဖွဲ့ဝင်မှ မိုးညှင်းတရားပွဲသွားမှ ဆင်ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားသွားကျောင်းတက်အတွက် စပါယ်ရှယ် အရောင်လည်းဖြစ်တယ်။ လှလည်းလှတယ်။ ဒါကြောင့် ဝင်နီတို့ ဝတ်ကြတာပေါ့”

“ဩ ဒီလိုကိုး၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်။ လှလည်းလှပါတယ်”

ကုန်းတော်ကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီးနောက် သွေးဆေးကန်ဘက်သို့ ဆင်းကြလေ၏။ သွေးဆေးကန် ဘက်မှာ ဦးဖေတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ကားသည် စောင့်လျက်ရှိ၏။ ကားမှာ အာရ်အေ နံပါတ်ထဲက ဖြစ် ပြီး ဆေးသုတ်၊ ပေါင်းတင်၊ အိုဗာဟော အကြိမ်ကြိမ် လုပ်လင့်ကစား ဟောင်းမြင်းသော အရောင် အဆင်း အသွင်အပြင်အမူအရာ မပျောက်။ ထွက်ခါနီးဆိုလျှင် သံကောက်ကြီးနှင့် တရောင်းရောင်း လှည့်ရသည်။ ထွက်ပြန်သောအခါ ဖင်ပိုင်းမှ မီးခိုးတထောင်းထောင်း ထွက်တတ်သည်။ ဓာတ်ဆီ တိုင်ကီပိုက်ကို နို့ဆီဘူးခွံနှင့် ပိတ်ထားရာ မကြာခဏ ပြုတ်ကျလေ့ရှိသဖြင့် ဒရိုင်ဘာသည် နို့ဆီဘူးခွံအပိုကလေးများ ဆောင်ထား၏။ ထိုကား၏ အဆိုးဆုံးသောဥာဠာတစ်ခုကား ပုလိပ် လက်ပြတိုင်ရှေ့ ကားတွေစီတန်းရပ်နေချိန်တွင် စက်ရပ်သွားတတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ဒရိုင်ဘာသည် ပျာလောင်ခတ်နေသည်။ ဝင်နီစသော မိန်းမသားများမှာ-

“ငါတို့ကို လူလယ်ကောင်အရှက်ခွဲတဲ့ သောက်ကားပဲ” ဟု ငြူစူကာ ခေါင်းငုံ့၍ နေတတ်လေ သည်။ ဦးဖေကားအခြေမပျက်၊ ခပ်ခံ့ခံ့ပင် အခံ့သားထိုင်နေသည်။ တွေ့သမျှ လန်ချားကုလား တွေ ခေါ်ပြီး အတွန်းခိုင်းကာ တစ်ကျပ်စ၊ နှစ်ကျပ်စ ဆုကောင်းကောင်းချလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထင်အားဖြင့် ဝင်နီ(ခေါ်) မသိန်းဝင်းသည် ဤကားပေါ်ထိုင်လိုက်တိုင်း မျက်နှာအို သွားသည်။ အပူထိသောပန်း ညှိုးကျသွားသလို ဝင်နီ၏ လတ်ဆတ်သောအလှမှာ ညှိုးသွားသည် ဟု ထင်ရ၏။ မိခင်လုပ်သူလည်း ထို့အတူပင်။ ကားပေါ်တွင် ထိုင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားကို သူမကမစီး၊ သူမကိုသာ ကားကစီးနေဟန်တူသည်။ ကားသည် ဟောင်းလှပါသည်တကားဟူသော အသိသည် ဖိစီးချက်ကောင်းလှပါသည်တကား။ သို့ရာတွင် မိခင်လုပ်သူသည် သမီးတွေထက် စိတ်ကို ဖြေတတ်သည်။

“မောင်တင်ထွန်းရဲ့ အန်တီတို့ ကားသစ်ထုတ်တော့မယ်။ ဟောဒီကားကို ရောင်းလို့ ဈေးမတည့် သေးတာနဲ့ ကြန့်ကြာနေတာ၊ ခုတော့ ရဈေးနဲ့ပဲ ရောင်းလိုက်မယ်အောက်မေ့တယ်” ဟု ပြည်လမ်း အကွေ့တွင် ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့စိတ်ကို တော်တော်သိနေလေပြီ။ ပင်စင်နှင့် ရှိပစ္စည်းများကို ထိုင်စား နေကြသော အထည်ကြီးပျက်များဖြစ်သည်။ အလုပ်သစ်အကိုင်သစ် မလုပ်နိုင်သလို၊ အိမ်သစ် မဆောက်နိုင်။ ကားသစ်မဝယ်နိုင်။ သို့ရာတွင် အလုပ်သစ်ကိုစိတ်ကူးသလို အိမ်သစ်၊ ကားသစ်ကို စိတ်ကူးကောင်းနေကြလေသည်။ အထည်ကြီးပျက်များ ဓမ္မတာအတိုင်း အဖာအထေး မည်မျှပင် ထည့်ရစေတော့၊ အထည်ကြီးကို မစွန့်နိုင်။ ဖာရထေးရပုံကို လူမြင်တိုင်း အသစ်ဆောက်မည် အသစ်ဝယ်မည်ပြော၍ ဖုံးဖိပေ၏။ သို့ကလို့ ဓာတ်သိဖြစ်လာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူတို့အား မမုန်း၊ မစက်ဆုပ်၊ သနား၍သာနေမိသည်။ ထို့ပြင် သူတို့၏ အထည်ဟောင်း နောက်ကွယ်မှ တကယ့်စေတနာနှင့် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းတို့ကို ကျွန်တော်ကြည့်ညိုသည်။ သူတို့မှာ ‘မရဒဿကချိုင်’ ဆိုသော လောဘမျိုးမရှိသည့်အတွက် ချီးကျူးလိုသည်။ သူတို့က အဖာအထေးကို ဖုံးရန်ကြိုးစားသည်ကို တွေ့တိုင်း ကျွန်တော်ပါရော၍ ဖုံးပေးတတ်နေလေပြီ။

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကားသစ်တွေဘာတွေ ဝယ်မနေပါနဲ့တော့။ အပိုကုန်တာဘဲ။ လူစီးဘတ်စ်ကား တို့လို၊ ကုန်တင်လောလီတို့လိုအတွက် ကုန်တာကိုတော့ ကုန်သင့်တယ်ဆိုရမယ်။ ကိုယ်ပိုင်ကား ဆိုတာကတော့ ဇိမ်ခံပစ္စည်းသဘောမျိုးမို့ ဝယ်တာကို ကျွန်တော်ဖြင့် အားမပေးချင်ဘူး။ တစ်နေ့ က သတင်းစာမှာ စာရင်းတစ်ခုတွေ့တယ်။ ၁၉၃၈ခု မေလ ၃၁ရက်နေ့အထိ၊ ကုန်ခဲတဲ့ တစ်နှစ် အတွင်းမှာ ဗမာပြည်ထဲကို ကားအစီး ၂၀၀ ဝင်လာပြီး နိုင်ငံခြားသို့ ကားတန်ဖိုးငွေ ၆ သန်း ကျော်ကျော် ပို့ပေးရတယ်တဲ့” သို့ကလို့ ကျွန်တော်က ဂဃနဏ တိကျသောစကားတို့ဖြင့် သူတို့ မလုပ်နိုင်မည့်အလုပ်ကို မလုပ်ရန် ဖျက်လိုက်သောအခါ ဒေါ်ဒေါ်၏မျက်နှာသည် ဝင်းသွား၏။ စိတ်သက်သာရာ အတော်ရသွားဟန်တူ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်အကြံပေးချက်ကို မကျေနပ်ဟန် ပြုလိုက်ပြီး-

“မဟုတ်သေးဘူး မောင်တင်ထွန်းရဲ့၊ ကားဆိုတာ ဇိမ်ခံပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဝယ်မှဖြစ်မယ်” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်စကားမပြန်တော့ချေ။ အန်ကယ်လ်ကြီးဦးဖေက ဝင်ပြီး “အိုင်ဆေး နိုင်ငံခြားကို ငွေတွေ မရောက်အောင် လုပ်တာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ အန်ကယ်လ်တောင် အခု ပင်နီဝတ်တော့မယ် အောက်မေ့တယ် မောင်ရ”

“ကောင်းတာပေါ့ ဦးရယ်၊ တစ်အိမ်လုံး ပင်နီဝတ်ရင်တောင် ကောင်းဦးမယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်ပြီး-

“မောင်တို့ တူဝရီးသာ ဝတ်ကြမောင်၊ အန်တီတို့တော့ မဝတ်ပါရစေနဲ့၊ အန်ကယ်လ်လည်း မောင်တင်ထွန်းနဲ့ပေါင်းမှ သခင်ဖြစ်ခါနီးနေပြီ ဟဲ့ ဟဲ့”

အန်ကယ်လ်ဦးဖေက တဟားဟားရယ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ရယ်လိုက်သည်။ နောက် ဒေါ်ဒေါ်က-

“သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လတဲ့ကနော်”

သို့ဖြင့် အိမ်ရောက်ကြလေ၏။ ဒေါ်ဒေါ်နှင့် ဝင်နီတို့သည် သူတို့အခန်းများသို့ ဝင်သွားကြ လေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဦးဖေသည် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင်ထိုင်၍ စကားပြောနေကြလေ၏။

ဦးဖေကား ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်မှာ လှဲလျက်၊ ဗိုက်ပူကြီးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ပတ္တာဆက်သလို ဆက်ကာတင်ထားလျက်၊ ကျွန်တော်ကား ထိုင်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက် ခြေနှစ်ဖက်ကို ကားထားလျက်-

ဦးဖေမှာ ‘သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လ’ စကား အရှိန်မကုန်သေး။

“အိုင်ဆေး မောင်တင်ထွန်း၊ သခင်ဝါဒဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဦးကို သေသေချာချာ ပြောပြဦး။ တို့ဗမာ ဝါဒနဲ့ ဘယ်လိုခြားနားသလဲ”

“သခင်ဝါဒနဲ့ တို့ဗမာဝါဒ အတူတူပေါ့ဦးရဲ့”

“အေး အေး ရှင်းပြစမ်းပါဦး။ ဦးတို့ဖတ်ရတဲ့ သတင်းစာတွေထဲမှာလည်း ဒီဟာတွေမပါ။ သခင် တရားပွဲလည်း ဦးတို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။”

ကျွန်တော်သည် သိကြပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း သခင်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးမဟုတ်။ သခင်အစစ်ပင် မဟုတ်သေး။ ‘သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လ’ စခန်းသို့ပင် မရောက်တတ်ပေသေး။ သို့ရာတွင် သခင်ကိုကြည့်ညိ၏။ သခင်အကြောင်း အတော်အတန်လေ့လာ၏။ ကြားဖူးနားဝရှိ၏။ သခင် အကြောင်းကိုလည်း အရပ်မှာ ပြောပြလို၏။ မမြင့်ဦးက စာကလေးရေး၍ နိုင်ငံရေးပြဿနာများ မေးသောအခါ နိုင်ငံရေးသမားလုပ်တမ်း ကစားပြရာ၌ နှစ်ခြိုက်ပျော်ပိုက်သလို ဦးဖေက သခင် အကြောင်း မေးသဖြင့် သခင်လုပ်တမ်း ကစားပြရာ၌ ပျော်ပိုက်ပေသည်။ သခင်အကြောင်း လက်သီးလက်ရုံးတန်း၍ ပြောနေလေတော့သည်။

“ဦး တို့ဗမာသီချင်း နားထောင်ဖူးသလား။”

“နားမထောင်ဖူးဘူး၊ ဆိုပြစမ်းပါဦး။”

“ဆိုပြဖို့မဟုတ်ဘူး၊ တို့ဗမာသီချင်းဟာ တို့ဗမာဝါဒကို ကောင်းကောင်းဖော်ပြနိုင်တဲ့ သီချင်း ဖြစ်တယ်။ ၁၂၉၂ခုနှစ်ထဲမှာ ရေးခဲ့တာ။ ကျွန်တော် ရိုးရိုးအသံနဲ့ဆိုပြမယ်၊ ဦးနားမလည်ဘူး ထင်တဲ့ နေရာမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြမယ်။”

“ကောင်းသားပဲ”

*(တကောင်း အဘိရာဇာ၊ တို့ဗမာ သာကီမျိုးဟာမို့၊ မညှိုးဂုဏ်တေဇာ၊
ယိုးဒယားနဲ့ကုလားကိုပါ၊ တိုက်ခိုက်ကာ အောင်ခဲ့တာ၊ တို့ဗမာ....)*

“ဒီအပိုဒ်ကတော့ တို့ဗမာတွေဟာ မျိုးရိုးစဉ်လာအားဖြင့် မညံ့တဲ့အကြောင်း၊ သာကီဝင်မင်းမျိုးက ဆင်းသက်ကြောင်း၊ ဗမာ့ရာဇဝင်အစ တကောင်းကဖြစ်ကြောင်း၊ ဗမာတွေဟာ ယိုးဒယားနဲ့ ကုလားတွေကိုတောင် နိုင်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ဗမာတို့ရဲ့ ကြီးကျယ်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို ပြန်ဖော်လိုက် တာကိုး ဦးရဲ့။”

“ဟုတ်တာပေါ့ အိုင်ဆေး၊ ထမင်းလည်းဝေးသေးတယ်။ ကာဖီသောက်ပါဦးလား။ ဟေ့- ဝင်နီရေ ဒက်ဒီတို့အတွက် ကာဖီနှစ်ခွက် ယူခဲ့ပါကွယ်”

(စိန်မှန်ကင်းစစ်၊ အဖြစ်ကြီးဖြစ်ရဲ့၊ ထင်းတစ်လှည့်ကြုံရထုံးနှင့် မသွေ၊ လောကဓမ္မာတာပေ၊ ငါတို့ကံခေ၊ ဖြစ်ရပြန်သလေ၊ သို့သော် အရင်းကို စစ်လျှင် ဗမာပြည် ငါတို့ ငါတို့ပြည်)

“မှန်ကင်းတစ်လှည့်၊ ထင်းတစ်လှည့်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်မဟုတ်လား။ စိန်ဖူးမှန်ကင်း ဖြစ်ရာက နေပြီး ထင်းလည်းဖြစ်တတ်တာပဲ။ ဒါဟာဓမ္မတာ၊ အဲဒီဓမ္မတာအတိုင်း တို့ဗမာတွေဟာ ကံဇာတာ ညှိုးမှိန်လို့ ကျွန်ဖြစ်နေရတယ်။ ဗမာပြည်ဟာ ကျွန်တိုင်းပြည်ဖြစ်နေရတယ်။ သို့ပေမယ့် အရင်း စစ် ကြည့်လိုက်ရင် ဗမာပြည်ဟာ တို့ဗမာတွေရဲ့ပြည်ပဲ။ သခင်တိုင်းပြည်ပဲ။ မှန်ကင်းတစ်လှည့် ထင်းတစ်လှည့် ဖြစ်သလိုပဲ။ သခင်ဖြစ်ခဲ့ရာက ကျွန်ဖြစ်လာရတယ်။ လောကဓမ္မတာမို့ အားငယ် စရာမရှိဘူး။ အရင်းစစ်လိုက်ရင် တို့ဟာ သခင်ပြန်ဖြစ်ရဦးမယ် လို့ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းလိုက်တဲ့ သီချင်းပိုဒ်ဖြစ်တယ်”

“ဒါကြောင့် သခင်ခေါ်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်”

(နှောင့်ဥဒါန်း ဘယ်မကျေစရာ၊ ရာဇဝင်တင်ထား၊ မျိုးရိုးနွယ်လာ ကမ္ဘာ တစ်ခွင်မှာဖြင့် ဗမာ အထင်အရှား၊ တို့ခေတ်တွင်မှ ညံ့ကြတော့မှာလား၊ တို့ဗမာ မဟုတ်လေသလား၊ တို့ဗမာ ငါတို့ဗမာ၊ တို့ဗမာ ငါတို့ဗမာ၊ ဒါ ငါတို့ဗမာ၊ ဒါ ငါတို့ဗမာ)

“ကမ္ဘာမှာဗမာရယ်လို့ ရာဇဝင်တွင်ထင်ရှားခဲ့တယ်၊ တို့ခေတ်ကျမှ ညံ့ကြတော့မှာလား။ တို့ဟာ ဗမာမဟုတ်ဘူးလား။ ဗမာမှ ဗမာအစစ်၊ တို့ဗမာ၊ ငါတို့ဗမာ၊ ဒါ ငါတို့ဗမာဖြစ်တယ်။ ဇာတိသွေး ဇာတိမာန်တွေ ဖော်ပြလိုက်တာ၊ လက်ခမောင်းခတ်လိုက်တာဘဲ”

(အားလုံးညီညီ၊ ယောကျာ်းဘသား၊ တို့ဗမာ၊ နောင်လာနောက်သား
ကောင်းစားဖို့ရာ၊ တို့ကိုယ် ကျိုး လုံးလုံးမပါ၊ ရဲရဲ ဗမာပီပီ၊ ဗမာပြည်
တို့ဗမာဖို့ပါ၊ သခင်ကျင့်ကို ကျင့်ကြပါ၊ သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ၊
မိုးအောက်မြေပြင်မှာ၊ အထက်တန်းစိတ်နဲ့ စာမရီသွေး တို့ဗမာ)

“တို့ဗမာတွေအားလုံးဟာ ညီကြ၊ ယောကျာ်းဘသားပီကြ၊ တို့ကိုယ်ကျိုး လုံးလုံးမဖက်ဘဲနှင့်
နောင်လာနောင်သားတွေ ကောင်းစားဖို့လုပ်ကြ၊ ဗမာပြည်ကို တို့ဗမာတွေပိုင်ရအောင် ဗမာပီပီ
ကြိုးစားကြ၊ တို့ဗမာတွေဟာ သခင်မျိုးတွေ။ ဒါကြောင့် သခင်ကျင့်ကျင့်ရမယ်၊ အထက်တန်းစိတ်
မွေးမြူကြရမယ်၊ တို့ဗမာတွေဟာ စာမရီငှက်လို မဟုတ်မခံ ခုခံစိတ်ရှိကြရမယ်၊ အဲဒီလို
တက်ကြွလာအောင် လှုံ့ဆော်တဲ့ သီချင်းပိုဒ်ဖြစ်တယ်၊ နောက်အပိုဒ်ကျတော့ သံပြိုင်ဆိုရတာ
ဦးကြားစေချင်တယ်၊ သံပြိုင်ဆိုတဲ့အခါမှာ ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေတောင် ထလာတယ်”

ထိုအတွင်း ဝင်နီသည် ကော်ဖီနစ်ခွက်ကို လင်ပန်းကလေးပေါ်မှာတင်၍ ယူလာလေသည်။

အငြီးပြေဝါးဖို့ မြေပဲဆားလှော်တစ်ပန်းကန် ပါလာသေးသည်။ ဝင်နီကား ဘာမျှမပြောဘဲ လင်
ပန်းကို ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ ချထားပါသည်။ သူ့ကိုကြည့်နေသော ကျွန်တော့်အား မျက်လွှာပင့်၍
ကြည့်လိုက်သည်။ ပါးစပ်စေ့၍ ပြုံးပြသွားသည်။ ထိုအပြုံးကား သရော်တော်တော်အပြုံးဖြစ်၏။
ဧကန္တ ကျွန်တော်ဟောနေသော တို့ဗမာတရားကို သရော်ပြုံးပြုံးတာဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆ
လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သူ့အား မမုန်းပါ။ နားမလည်လိုသာ သရော်ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု
ကျွန်တော်က သူ့အားနားလည်ပြီး သနားလိုက်မိပါသည်။

ဦးဖေသည် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ယူသောက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်က သံပြိုင်အပုဒ်ကို ရွတ်ပြ
နေလေသည်။

(ကမ္ဘာမကြေ၊ ဗမာတွေ၊ ဒါတို့ပြည်၊ ဒါတို့မြေ၊ ဒါငါတို့ပြည်၊ ကမ္ဘာမကြေ၊
ဗမာတွေ၊ ဒါတို့ပြည်၊ ဒါတို့မြေ၊ ဒါငါတို့ပြည်၊ ဒါတို့ပြည်၊ ဒါတို့မြေ၊
ဒါငါတို့ပြည်၊ တို့ဗမာ တို့ဗမာပြည်ကို တိုင်းရင်းသားအကုန်အစင်၊
တို့ပြည်လို့မှတ်ထင်၊ တို့ဝတ္တရားပင် တို့ဗမာသခင်။)

“ဒီအပုဒ်ကတော့ အထူးအဓိပ္ပာယ်ရှင်းဖို့ မလိုပါဘူးဦးရယ်၊ တို့ပြည်၊ တို့မြေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကြိုးဝါးပြီးပြတာ။ တို့ပြည်မှန်းသိပြီး တို့ပြည်ကိုချစ်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းတာဖြစ်တယ်”

“အိုင်ဆေး မောင်တင်ထွန်း၊ ကာဖီသောက်လိုက်ဦးလေ” ဟု ဦးဖေသည် သူ့ကော်ဖီပန်းကန်ကို ချထားပြီး ပြောလိုက်သည်။ ဦးဖေသည် မြေပဲစေ့များကို ကောက်စားနေပြန်၏။

(အမျိုးသားရေး ကြိုးပမ်းကြပါ။ တို့ဗမာဟေ့ တို့ဗမာ၊ ဪ- အမျိုးသားရေး ကြိုးပမ်းကြပါ၊ တို့ဗမာဟေ့ တို့ဗမာ၊ အရှေ့က နေဝန်း ထွက်သည်ပမာ၊ တို့ခေတ်ကိုတော့ ရောက်ရမည်မှာမလွဲပါ၊ တို့ဗမာဟေ့ တို့ဗမာ၊ ဗမာပြည်အဝှမ်းအကုန်၊ တို့အိမ်မှတ်ပါ၊ တို့ရာမှတ်ပါ၊ အဲဒါ တို့ဗမာ။)

“အဲဒီအပိုဒ်ပြီးတော့ သံပြိုင်ထပ်ကောက်တာပဲ။ တို့ဗမာသခင်အပေါင်းဟာ အမျိုးသားရေး ကြိုးပမ်းကြဖို့၊ တို့ဗမာတွေဟာ ငါ့အိမ်မှ ငါ့အိမ်၊ ငါ့ရွာမှ ငါ့ရွာ၊ ငါ့မြို့မှ ငါ့မြို့၊ ငါ့နယ်မှ ငါ့နယ်လို့ ကျဉ်းမြောင်းစွာ သတ်မှတ်ပြီး ဒေသစိတ်မထားကြပါနဲ့။ တစ်ပြည်လုံးကို တို့အိမ်မှတ်ပါ။ တို့အိမ်တို့ချစ်သလို၊ တို့အိမ်တို့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သလို၊ တို့တစ်ပြည်လုံးကိုလည်း ချစ်ပါ။ စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ပါ။ တိုင်းစိတ်ပြည်စိတ် မွေးကြစမ်းပါလို့ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သံဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ အရှေ့ကနေဝန်းကြီးထွက်တာဟာ ဓမ္မတာဖြစ်သလို၊ မလွဲမရှောင်သာသလို၊ တို့ခေတ်သခင်ခေတ် ရောက်ရမည်မှာ ဓမ္မတာပဲ။ မလွဲမရှောင်သာဘူးဆိုပြီး အားတက်စရာ သီဆိုထားတယ်။ မကောင်းဘူးလားဦး၊ ဒီသီချင်း မကောင်းဘူးလား”

ဦးဖေသည် ထိုခဏ၌ အနည်းငယ်စိတ်လေနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ အကြောင်းမူကား

“အင်း အင်း၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီမြေပဲတော်တော်ကောင်းတယ်၊ အိုင်ဆေး ကာဖီသောက်လိုက်လေ”

ကျွန်တော်သည် တရားဟောရ၍ မောလှသည့်အထဲ ဦးဖေစိတ်လေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အလုံးဆိုမတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။ ကော်ဖီကိုယူသောက်ပြီး အမောဖြေနေလိုက်သည်။ အတန်ကြာလျှင် ဦးဖေက ဝင်နီကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ဝင်နီရောက်လာသောအခါ သူ့ခေါင်းတွင် နံနက်ကပန်လာသော နှင်းဆီနီရဲကြီးကို မတွေ့ရတော့ချေ။ နှုတ်ခမ်းကလေး နီရဲရဲကိုသာ

တွေ့ရ၏။ နှင်းဆီနီရဲရဲကြီးကို ဘယ်သူ့ဖြုတ်ပေးလိုက်သနည်း။ နောက်ဖေးက ချောင်းဝင်တဲ့ ရှည်စားကိုများ ဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် အိမ်ရှေ့မှာ တို့ဗမာတရားဟောနေတဲ့ ငါ့မှာကော မကျန်ရစ်ပေဘူးလား၊ စသည်ဖြင့် တစ်ခဏအတွင်း ရောက်တတ်ရာရာ စဉ်းစားပစ်လိုက်သည်။

ဝင်နီက ကော်ဖီလင်ပန်းကို သိမ်းယူနေစဉ် သူ့ခေါင်းကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်ရာ နံနက်က ဆံထုံးကို ဖျက်၍ ဘီးပျံစိုက် လေယာဉ်ပျံဆံထုံး ထုံးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဪ-ခေါင်းလျှော်မယ်လို့ ထင်ပါရဲ့၊ ဒါကြောင့် နှင်းဆီနီရဲရဲကြီး ဖြုတ်ချထားခဲ့တာ ဖြစ်မှာဘဲ။

ကျွန်တော့်စိတ်မှာ သက်သာရာရသွားပေသည်။

“ဝင်နီ ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးလား”

“မဖြစ်သေးဘူးဒက်ဒီ၊ ဘဲပေါင်းထားတာ မနူးသေးဘူး။ ဝက်သားနှပ်ကလည်း မနူးတတ်သေးဘူး”

“အေး အေး၊ အဆင်သင့်ဖြစ်တော့ ခေါ်လိုက်နော်”

ဝင်နီထွက်သွားသည်။ ဦးဖေသည် ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး-

“ဘယ့်နှယ်- တို့ဗမာတရားက ပြီးပြီလား။ လုပ်ပါဦး ဆက်ပါဦး မောင်တင်ထွန်းရဲ့”

“ပြီးတော့ မပြီးသေးပါဘူး ဦးရဲ့” ဟု ကျွန်တော်က အားမလိုအားမရလေဖြင့် ဖြေလိုက်ရာ ဦးဖေက အားတက်လာဟန်ဖြင့်-

“မပြီးသေးရင် လုပ်ပါဦးကွဲ့”

“ခုနင်ကပြောပြခဲ့တဲ့ တို့ဗမာဝါဒက တည်ထောင်ခါစ မူလဝါဒအတိုင်းဖြစ်တယ်။ ခု ၁၃၀၀ပြည့် ရောက်လို့ ရှစ်နှစ်ကြာတဲ့အခါမှာ အဓိပ္ပာယ် တိုးတက်လာတယ်။ မူလဝါဒကို ပစ်ပယ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးဟာ တို့ဗမာအလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ ဈေးရောင်းခေါင်း ရွက်၊ လုပ်စားကိုင်စား ဆင်းရဲသားအများဆုံးပါဝင်တဲ့ အစည်းအရုံးကြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း ကမ္ဘာ

လောကကြီး အတွင်းရှိတဲ့ ဒုက္ခိတအများ၊ ဆင်းရဲသားပိုက်ဆံမဲ့ လုပ်စားကိုင်စား တောင်သူ လယ်သမားတို့ရဲ့ အရေးကိစ္စဟူသမျှကို ရှေ့ဆောင်မယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသူ အရင်းအနှီးရှိသူ၊ ဓနရှင်သူဌေးသူကြွယ်တို့ရဲ့ အကျိုးကို အဓိကထားပြီး မတရားအုပ်စိုးချုပ်ချယ်တဲ့ အရင်းအနှီးစနစ်ကြီး တည်နေတဲ့အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသူနဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာမဲ့သူ၊ ပိုက်ဆံရှိသူနဲ့ ပိုက်ဆံမဲ့သူ၊ သူဌေးနဲ့ ဆင်းရဲသား၊ အထက်တန်းစားနဲ့ အောက်တန်းစား အဆင့်အတန်းမမျှတခြင်း ရှိနေရတယ်။ ဓနရှင်ကိုယ်ကျိုးရှာသမားတွေက အရင်းအနှီးအားဖြင့် အမြတ်ယူပြီး သူတို့လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပိုမိုတိုးပွားလေလေ၊ ဆင်းရဲသားပစ္စည်းမဲ့တွေ ပိုမိုကျပ်တည်းဆင်းရဲလေလေ ဖြစ်တယ်။ ‘ဖွတ်မိချောင်း ဖြစ်၊ မြစ်မချမ်းသာ’ ဆိုတာလိုပဲ ‘တစ်ယောက်ချမ်းသာ ကိုယ်ဖို့ရှာမှု၊ သတ္တဝါအပေါင်း၊ ပျက်စီးကြောင်းတည်း’ ဆိုတာလိုဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီဓနရှင်စနစ်ကို ပယ်ဖျက်ပစ်ရမယ်။ လူနည်းစု ဓနရှင်သူဌေးတို့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အစိုးရ ကင်းမဲ့ရေး၊ ဓနရှင်အာဏာရှင် အုပ်ချုပ်ရေး ပပျောက်ရေး...”

ကျွန်တော် စိတ်ပါလက်ပါပြောနေစဉ် ဦးဖေက ကြားဝင်၍-

“ဘယ့်နယ် ဘယ့်နယ်၊ လက်သစ်တို့ ဗမာဝါဒက သူဌေးတို့၊ ဓနရှင်တို့၊ မလိုချင်ဘူး ဟုတ်လား။ အစိုးရလည်း မလိုချင်ဘူး ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဓနရှင်စနစ် မလိုချင်ဘူး။ ဓနရှင်တွေက အာဏာရှင်လုပ်နေတဲ့ အစိုးရလည်း မလိုချင်ဘူး။ လူတိုင်းလူတိုင်း ဗမာတိုင်းဗမာတိုင်း အခွင့်အရေးအားလုံးကို ညီတူညီမျှ ပိုင်ဆိုင်ကြတဲ့ စနစ်သစ်၊ ပြည်သစ်၊ ဗမာသစ်တည်ထောင်ရမယ်လို့ တို့ဗမာဝါဒက ဆိုတယ်။ ဗမာပြည်နဲ့တကွ လက်အောက်ခံနိုင်ငံတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးက လိုလားတယ်။ ကမ္ဘာမှာ ရော၊ ဗမာမှာရော ကြီးပွားချမ်းသာချင်ရင် လူများစုဖြစ်တဲ့ အောက်တန်းစားဆင်းရဲသား တောင်သူ လယ်သမား အလုပ်သမားတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အစိုးရ အစစ်ရှိမှ ဖြစ်မယ်လို့ တို့ဗမာဝါဒသစ်က ယုံကြည်တယ်”

“ဟ မောင်တင်ထွန်းရေ၊ ဆင်းရဲသားတွေ အစိုးရတက်လုပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ စာမှမတတ်ဘဲနဲ့။ အစီရင်ခံစာမရေးတတ်၊ စီရင်ချက်မရေးတတ်၊ ဥပဒေမဖတ်တတ်နဲ့ ဘယ့်နယ်လုပ်ဖြစ်မလဲ”

ကျွန်တော့်မှာ စကားအစဉ်ပျက်သွားပြီး ကြောင်နေသေးသည်။ ၎င်းပြင် တရားဟောအကျင့်ရှိသူ မဟုတ်သဖြင့် ဖြတ်ထိုးမေးလိုက်သည့် မေးခွန်းကို ဘယ်လိုဖြေရမယ်မသိ ဖြစ်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ယူစဉ်းစားနိုင်ရန် မြေပဲစေ့ကလေးများကို ကောက်၍ဝါးနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ-

“ဆင်းရဲသားထဲမှ သော်လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲသားအကျိုးလိုလားတဲ့ ပညာတတ်ထဲက သော်လည်းကောင်း၊ စာတတ်သူကို ဆင်းရဲသားတွေက ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ရွေးပြီး အုပ်ချုပ်ခိုင်းမှာ ဖြစ်တယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ဆင်းရဲသားအစိုးရဖြစ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် စာမတတ်သူ အလုပ်သမား လယ်သမားတွေကို စာအမြန်ဆုံးတတ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပဲ ဦးရဲ့” ဦးဖေသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ အစနဲ့သားကျောခင်း၍ ထိုင်လိုက်ကာ နောက်ထပ်အတွန့်တက်လိုသောဆန္ဒ လုံးဝ မပြတော့ချေ။ ကျွန်တော်လည်း များစွာ ကျေနပ်သွားပေ၏။ ငါဖြေလိုက်တာ ချက်ပိုင်သွားလို့ ဗြူရိုကရက်ဟောင်းကြီး ပြန်မချေပနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်သည် မျက်နှာမော့၍ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်ရင်း ဆက်ပြန်၏။

“အောက်ဆုံးတန်းမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံမဲ့ တောသူတောင်သား လုပ်စားကိုင်စား အလုပ်သမား လယ်သမားတွေ၊ နင်းပြားတွေဟာ အရာရာမှာ ရှေ့ဆောင်ရမယ်လို့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးက ထုံးနည်းဥပဒေ အခြေခံချမှတ်ထားတယ်။ အထက်တန်းစား၊ အောက်တန်းစား၊ သူဌေး ဆင်းရဲသား အတန်းအစား ခွဲခြားမှုမရှိစေရဘူးလို့လည်း ချမှတ်ထားသေးတယ်။ ငွေပင်ငွေရင်းစိုက်ထုတ်ပြီး အများသောသူတို့အပေါ်မှာ အညွန့်နှူးတဲ့နည်းစနစ်ဟာ နိုင်ငံချဲ့စနစ်ရဲ့ အမြစ်မူလအခြေခံ ဖြစ်တယ်။ လူနည်းစု ဓနရှင်တွေရဲ့အကျိုးအတွက် စစ်မက်တိုက်ခိုက်တယ်။ လောဘာရမ္မက်ကို ရှေးရှုတယ်။ နိုင်ငံချဲ့တယ်။ ဒီစနစ်ပျောက်ပြီးတော့ အပြတ်ပြတ်အလပ်လပ်နဲ့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေတဲ့ ဒုက္ခ၊ မျက်နှာငယ်တဲ့ဒုက္ခ၊ အောက်တန်းနောက်တန်းကျတဲ့ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းရာ ဖြစ်တဲ့ လောကီနိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ လူတိုင်းလူတိုင်း အယဉ်အရိုင်းမရွေး လူ့အခွင့်အရေး ကျပ်ပြည့်တင်း ပြည့်ခံစားရေးဟာ တို့ဗမာဝါဒပဲဖြစ်တယ်။ တို့ဗမာတွေ ခုလို ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရတာဟာ နိုင်ငံချဲ့ စနစ်ကြီးကြောင့်၊ လွတ်လပ်ရမယ်။ လွတ်လပ်ရေး ရှေးရှုပြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးက နည်းထုံးဥပဒေသ မူလအခြေခံတွေ ချမှတ်ထားတယ်။ အဲဒါတွေက-

ဗမာပြည်သည် တို့ပြည်။

ဗမာလူမျိုးသည် တို့လူမျိုး။

ဗမာစာသည် တို့စာ။

ဗမာစကားသည် တို့စကား။

ကျွန်တော်သည် ထိုဆောင်ပုဒ်လေးရပ်ကို တစ်ပုဒ်စီ လေးလေးမှန်မှန်နှင့် ခပ်မြည်မြည်ရွတ်ဆို၏။ ထို့နောက် မျက်နှာမော့၍ အပြင်ဘက်ကြည့်ရင်း ကြီးစွာသောသမာဓိဖြင့် ဟောပြောနေရာမှ အနားယူသောအားဖြင့် ဟောပြောမှုရပ်လိုက်ပြီး ဦးဖောက်သို့ ကြည့်လိုက်ပေ၏။ ဦးဖောက်က အိပ်ပျော်လျက်ရှိလေသည်။

ဦးဖေအိပ်ပျော်နေခြင်းသည် ကျွန်တော်အား အိပ်မောကျနေရာမှ လှန့်နှိုးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိပေ၏။ ကျွန်တော်ကား ပင်စင်အငြိမ်းစား ဝန်ထောက်ကြီးအား သခင်တရားဟော၍ အကျိုးရှိမည် ထင်ခြင်းတည်းဟူသော အိပ်မောကျလျက် နေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

ရုတ်တရက်သော် ရှက်ခြင်းကြောင့် ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ငါ့မှာဖြင့် ဟောလိုက်ရ ပြောလိုက်ရတာ မောလို့။ အိပ်ပြီး ငါ့ကို သက်သက်အရှက်ခွဲတာ၊ ငါ့ကိုစော်ကားတာ၊ သခင်တွေကိုစော်ကားတာ စသည်ဖြင့်တွေးမိ၏။ နောက်ပြီး ငါကမှားတာပါ။ ဦးဖေလိုလူစားမျိုးက ဒီဝါဒတွေ နားဝင်နိုင်ပါ့မလား စသည်ဖြင့် တန်ပြန်တွေးပြီး ဒေါသကို ချွန်းနှင့် အုပ်ထိန်းလိုက်ရလေသည်။ သို့တစေ ထားဦးတော့၊ ဤလိုတန်ပြန်မတွေးမိဘဲ ရှိပြီးဒေါသကို မထိန်းနိုင်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်သည် ဦးဖေအပေါ်မှာ တာရှည်ကား ဒေါသပွားများနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အကြောင်းမူကား ဦးဖေသည် ကျွန်တော်ပြောသမျှဟောသမျှကို နားထောင်နိုင်လျှင် ထောင်၏။ မထောင်နိုင်လျှင် အိပ်၏။ ကျွန်တော့်အား ဘယ်တော့မျှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အတိုက်အခံမလုပ်။ ၎င်းပြင် အခါခပ်သိမ်း ကျွန်တော့်အား စင်ကြယ်သောမေတ္တာနှင့် ထက်သန်သော စေတနာတို့ဖြင့် လွှမ်းခြုံထားပေသည်။

မြင်ကွန်းမင်းသားကြီးအဆက်

၁၃၀၀ပြည့်နှစ် ဒုတိယဝါဆိုလ၊ ၁၉၃၈ခု ဇူလိုင်လနောက်ဆုံးအပတ် တစ်ညနေခင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ကမာရွတ် ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးဘေးမှာ လမ်းလျှောက်နေလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကမာရွတ်ဈေးအနီးနေ ကိုတင်ကြီးဆိုသူပါလာ၏။ ကိုတင်ကြီးမှာ အရွယ်သိပ်မအိုသေးသော်လည်း ဆံဖြူနေလေသည်။ ခါးနှင့်တကွ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးတစ်ခုလုံး တုတ်ခိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ခြေလက်တို့ကား သေးကွေးလေရာ ကုလားကြီးရုပ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်၏။ သေးကွေးသော ခြေကြောင့် သူသည် ခြေထောက်ကိုအသုံးပြုခြင်း နည်းပါးသည်ဟု ယူဆနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အပြောအားဖြင့် သူသည် ယိုးဒယားနဲ့အင်ဒိုချိုင်းနားသို့ ခြေကျင်သွားဖူး၍ သီဟိုသို့လည်း ရောက်ဖူးသည်ဟု လမ်းလျှောက်ကြရင်း ကျွန်တော့်အားသူက ထိုအကြောင်းများကို အကျယ်ချဲ့ ပြောလေသည်။

“မင်းက ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိသေးဘူး။ ယိုးဒယားနဲ့ အင်ဒိုချိုင်းနားကို တစ်ခေါက် မကဘူး၊ အခေါက်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်။ ကုန်းလမ်းက ယိုးဒယားသွားရင် ငါးရက်သာ ကြာတယ်”

“ခင်ဗျား ဘာသွားလုပ်သလဲ”

“ကျောက်ကုန်သည်လည်း ကူးတာဘဲ။ အင်ဒိုချိုင်းနားနဲ့ ယိုးဒယားနယ်စပ်မှာ ဗမာတွေနေထိုင်တဲ့ ဒေသတစ်ခုရှိတယ်။ မင်းကြားဖူးရဲ့လား”

ကျွန်တော်ကား အံ့အားသင့်ကြောင်းမပြဘဲ “ငါသိပါတယ်” ဟူသော ဂိုက်ချိုးဖမ်းလျက်-

“ဪ ဪ ‘ပိုင်လင်း’ လို့ခေါ်တဲ့ ကမ္ဘောဒီးယားထဲက နယ်ကိုပြောတာလား။ စိန်၊ ကျောက်၊ နီလာ ပစ္စည်းတွေထွက်တဲ့ ကျောက်တွင်းလေ၊ ယိုးဒယားစိန် ထွက်တယ်လေ”

ကိုတင်ကြီးသည် အနည်းငယ်မျှ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားပုံရလေသည်။ သို့ရာတွင် မျက်နှာပိုး ပြန်၍ အပိုးသေစေပြီး-

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မင်းဘယ်ကသိထားသလဲ”

“ကျွန်တော် သူရိယမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပီယမောင်ရေးထားတဲ့ ခရီးသည်ဆောင်းပါးမှာ တွေ့ရတယ်”

“ဪ ပီယမောင်လား၊ ငါနဲ့တွေ့ဖူးသားပဲ။ သူတို့ကတော့ စာရေးတတ်တော့ ဘယ်ရောက်တယ်၊ ဘယ်ပေါက်တယ် စသည့်ဖြင့် ရေးပြနိုင်တာပေါ့။ တို့ကတော့ စာမရေးတတ်လို့ ကိုယ်ဘယ် လောက်ရောက်၊ ဘယ်လောက်နဲ့တာ ရေးမပြနိုင်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ခင်ဗျားဘာကိစ္စ ရောက်သွားသလဲဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါဦး”

“ပြောပြီကော ကျောက်ကုန်သွားကူးတာလို့။ ဟိုမှာ သူဌေးလည်း ဖြစ်ဖူးတယ်၊ မိန်းမလည်း ရဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခါကဆိုရင် မြင်ကွန်းမင်းသားကြီးဆိုမှာ အမှုထမ်းဖူးသေးတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကမာရွတ်စာတိုက်အနီး ရေအိုင်ကြီးဘေးသို့ ရောက်လာကြ လေပြီ။ ဘဲတစ်အုပ်သည် ရေကူးနေကြ၏။

“ဪ ခင်ဗျားက မြင်ကွန်းမင်းသားကြီးဆိုမှာတောင် အမှုထမ်းဖူးတယ်နော်”

ကိုတင်ကြီးသည် ရင်ကော့မျက်နှာမော့ပြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည့် ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

“အေး တစ်ခါတုန်းက မြင်ကွန်းမင်းသားကြီးက ငါ့ကို စာတစ်စောင်ရေးပေးပြီး ရှမ်းပြည် လွှတ်တယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ်စပ်မှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ငါ့ကိုဖမ်းထားတယ်၊ စာကလည်း အင်မတန် အရေးကြီးတယ်”

“ဘယ်လိုအကြောင်းတွေ ရေးထားသလဲ ကိုတင်ကြီး”

“အင်း အကြောင်းတွေကတော့ လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့အကြောင်းတွေဖြစ်တယ်။ အမျိုးဘာသာ သာသနာ အကျိုး ဆောင်ဖို့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေပေါ့”

မိုးဖွဲကလေးများကျလာသဖြင့် ထီးဖွင့်ဆောင်းကြလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ တို့ဗမာဝါဒ ဘုံဝါဒ စသည်များကို နားလျှံအောင်ကြား၍ ကိုယ်တိုင်ကပင် အတော်အသင့် ဟောတတ်ပြောတတ်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဂျီစီဘီအေ ဝံသာနုခေတ်၏ လက်သုံးဖြစ်သော အမျိုးဘာသာ သာသနာဟူသော ဆောင်ပုဒ်များကို ကြားလျှင်လည်း စိတ်ထကြွသေးသည်ပင်ဖြစ်၏။ ၎င်းပြင် မြင်ကွန်းမင်းသားကြီး နှင့်လည်း ဆက်စပ်နေလေရကား ကိုတင်ကြီးနှင့် သူ့အဖြစ်အပျက်များကို များစွာ အထင်ကြီးလာ လေသည်။ ကိုတင်ကြီးက မြင်ကွန်းမင်းသားကြီး ရေးလိုက်သည်ဆိုသောစာမှာ လျှို့ဝှက်အပ်သော အကြောင်းများဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် မမေးတော့ပေ။ သူ့အား အထင် ကြီးသွားပြီ ဖြစ်သည့်အတိုင်း တို့ဗမာသခင်ဘက်သို့ သိမ်းသွင်းရန်ပင် အားထုတ်လေတော့၏။

“အမျိုးဘာသာ သာသနာအကျိုးကို ဆောင်ရွက်ချင်ရင်တော့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးနဲ့ ပူးပေါင်း တာဟာ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ အစည်းအရုံးဝင် သခင်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

သို့ဖြင့် အတန်ကြာအောင် သခင်တရားများကို ဆွေးနွေးကြလေသည်။ တကယ့်လွတ်လပ်ရေး ရဖို့အတွက် လက်နက်နှင့်ငွေလိုသည်။ ကိုတင်ကြီးက ပူစရာမလိုဟုဆို၏။ သူသည် လက်နက် လုပ်တတ်သည်။ သူ့ကိုတာဝန်ပေးလျှင် လုပ်ပေးမည်။ ငွေအတွက်ကား ဂျပန်မှာ ငွေစက္ကူအတု တွေလုပ်ပြီး ဗမာပြည်ထဲ ခိုးသွင်းလာလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုကိစ္စအတွက်လည်း အင်ဒိုချိုင်းနား တုန်းက သူ့မှာ အတွေ့အကြုံရှိခဲ့သဖြင့် အဆက်ရနိုင်လိမ့်မည်ဟုဆိုပေ၏။ ကျွန်တော်ကား နိုင်ငံ ရေးတွေးလိုက်တိုင်း ငွေအခက်၊ လက်နက်အခက်ကြောင့် ရင်အလေးကြီး လေးမိသည်သာ၊ ငွေမရှိ လျှင် မိဘကျေးဇူးမဆပ်နိုင်သေးသဖြင့် နိုင်ငံရေးမလုပ်နိုင်။ မိဘသံယောဇဉ်ဖြတ်နိုင်၍ နိုင်ငံရေး ကောက်လုပ်နိုင်သည့်တိုင် ငွေမရှိလျှင် ဘာမျှ တွင်ကျယ်စွာလုပ်နိုင်မည်မဟုတ်။ လက်နက်မရှိလျှင် ကျွန်နေောင်ကြီးကို မဖြတ်နိုင်။ ငွေနှင့်လက်နက် အခက်ကြီးခက်၏။ ယခုမူ ကိုတင်ကြီးက ထိုအခက်ကို ဖြေရှင်းလိုက်လေပြီ။ ကိုတင်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အားကယ်တင်မည့် ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာနှင့် နတ်ဒေဝါဖြစ်နေလေပြီ။

မိုးသည်းလာသည်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ထိုင်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လူအရှင်းဆုံးထောင့်ကို ရှာ၍ထိုင်ကြ၏။ နိုင်ငံရေးလုပ်ကြံမှုကို ဆက်ကြပြန်၏။

“ခုနင်က ခင်ဗျားပြောတဲ့ ငွေနှင့်လက်နက်ကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ သခင်ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ တွေ့ပေးမယ်၊ တွေ့မလား”

“တွေ့ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်က ကမာရွတ်သခင်ခင်မောင်နဲ့တော့ အင်မတန်ရင်းနှီးတယ်။ သူလည်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှာ အမှုဆောင်လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ သခင်ဗစိန်နဲ့လည်း သိတယ်။ သခင်သိန်းမောင်ကြီးတို့ သခင်လေးမောင်တို့နဲ့တော့ ကောင်းကောင်းမကျွမ်းဘူး။ ဒီတော့ သခင်ခင်မောင်ရယ်၊ သခင်ဗစိန်ရယ်၊ ခင်ဗျားရယ် ကျွန်တော်ရယ် တစ်နေရာမှာ တွေ့ကြမယ်လေ”

“ကောင်းသားပဲ ချိန်းပေးပေါ့။ ဒါထက် တို့ဗမာအစည်းအရုံးထဲမှာ ဂိုဏ်းကွဲနေကြတယ်ဆို၊ သခင်ဗစိန်၊ သခင်သိန်းမောင်၊ သခင်မြတို့ မသင့်မြတ်ကြဘူးဆိုပဲ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်မှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကား ထိုအကြောင်းမသိချေ။ သခင်ကောင်းတာကိုသာသိ၍ မကောင်းတာမသိသော ကျွန်တော်ဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ”

“အေးလေ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါထက် ကိုယ့်လူ ငွေ ၅ကျပ်လောက်ရှိရင် ခဏချေးစမ်းပါ”

ကျွန်တော်သည် ကျောက်ကုန်သည်သူဌေးဟောင်း မြင်ကွန်းမင်းသားကြီး၏ အမှုတော်ထမ်းဟောင်း အနာဂတ်တွင် သခင်တွေ့အတွက် လက်နက်နှင့်ငွေရှာပေးမည့်သူ ကိုတင်ကြီးက ငွေ ၅ကျပ် ကျွန်တော့်ထံမှ ချေးလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။ ကိုတင်ကြီးသည် ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို ရိပ်မိဟန်ရှိလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မရှိလည်းနေပါစေ၊ လဆန်းရက်နီးပါပြီ” ဟု သူက ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အား များစွာအားနာသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မဆင်းရဲမမွဲတော့ဘဲနှင့် မတော်တဆ ငွေကျပ်တတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင်မဟုတ်ပါလောဟု ဆင်ခြင်မိ၏။ နောင်အလားအလာကိုလည်း ကိုတင်ကြီးထံမှ မျှော်လင့်မိ၏။ ထို့ကြောင့် လဆန်းလျှင် ကျောင်းလခပေးရန် ဖယ်ထားသော ငွေ ၁၂ကျပ်ကို သတိရမိလေသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ လိုရင်တော့အိမ်လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းလခပေးဖို့ ဖယ်ထားတာရှိတယ်။ လဆန်းတော့သာ ကျွန်တော့်ပြန်ပေးပါ”

ကျွန်တော်တို့သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှထ၍ အိမ်ပြန်ကြလေသည်။

လမ်းမကြီးပေါ်မှနေ၍ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်နေသော အိမ်တည်နေရာလမ်းမကြီးတွင်းသို့ ဝင်တော့မည်လုပ်နေစဉ် ကိုကြွယ်ဆိုသူသည် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ကိုကြွယ်ကား ရန်ကုန်မှပြန်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်တော်တို့အား လက်ပြ၍ သူ့ကိုစောင့်စေလေသည်။ ဤတွင် ရှေ့မဆက်မီ ကိုကြွယ်အကြောင်းကို အနည်းငယ် ဖော်ပြဖို့လိုသေးသည်။

ကိုကြွယ်မှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီး အသားမည်း၍ပိန်သည်။ ကျောက်ပေါက်မသက်သက်နှင့်ဖြစ်၏။ သူသည် သားမရှိ၊ မယားမရှိ၊ ဆွေမျိုးမှာလည်း မြင်းခြံမှာသာရှိရစ်၍ ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမရှိ၊ ကမာရွတ် ကျွန်တော်နေသော ရပ်ကွက်၌ သူသည် ဘယ်အိမ်တက်နေနေ နေနိုင်သည်။ အိမ်ရှင်ကကြည်ဖြူသည်။ အကြောင်းမူကား အသုံးဝင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ မုဆိုးမဒေါ်လုံးတင်သည် လက်ဖက်ဆိုင်ကလေး ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ကလေး စသည်ဖြင့်ဖွင့်ထားရာ သူက ရန်ကုန်သွား၍ လက်ဖက်၊ ကြက်သွန်ကြော်၊ ဆီ စသည်များဝယ်ပေးသည်။ မြင်းလှည်းသမား ကိုတင်ဖေ ဖျားလျှင်ဖြစ်စေ၊ အနားယူသည်ဖြစ်စေ ကိုကြွယ်က မြင်းလှည်းဝင်မောင်းပေးသည်။ စွပ်ကျယ်စက်ထဲက မက်ကင်းနစ်ကိုမော်၏ ကလေးများကို အိမ်စာကူလုပ်ပေးသည်။ ရပ်ရွာထဲတွင် သာရေး၊ နာရေး ရှိလျှင် ကိုကြွယ်သည် ဒိုင်ခံအကျိုးဆောင်သူဖြစ်၏။ ရန်ကုန်သွား၍ လှူဖွယ်တန်းဖွယ် ဝယ်ပေး၏။ သေစာရင်း သွားတိုင်၏။ ကျွန်တော်ပါဝင်သော ဆွမ်းကြီးလောင်းအသင်းတွင် သူသည် နာမည်မတပ်ဘဲလျက် အကျိုးဆောင်အတွင်းရေးမှူး လုပ်နေလေသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ခင်မင်ရင်းနှီးလေသည်။ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာရာ အသက်ရှူပင် မှားနေသည်ဟု ထင်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ကျိုးကန်းလူမိဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်ကား သူ့အမူအရာကို မြင်ပြီး ထိတ်သွားပေ၏။

“ရန်ကုန်ထဲမှာ ကုလားဗမာ ရိုက်ကုန်ကြပြီ” ဟု ပျာပျာသလဲပြောလိုက်၏။

“ဟာ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး” ဟု ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သံပြိုင် မေးလိုက် ကြလေသည်။

“ရွှေတိဂုံခြေရင်းမှာ ဗမာက ဘုန်းကြီးတွေမှူးပြီး ဘုန်းကြီးအစည်းအဝေးလုပ်တယ်။ သတင်းစာ တွေထဲ ပါနေတဲ့ ကိုရွှေဖီရဲ့ မော်လဝီနဲ့ ယောဂီစာအုပ်ကိစ္စပေါ့ မောင်တင်ထွန်းရ၊ ဘုန်းကြီးတွေက အစည်းအဝေးမှာ အဲဒီစာအုပ်ကို ကန့်ကွက်ကြတယ်”

ကိုကြွယ်ကပြောပြီး မောသဖြင့် နားနေသည်။ ကျွန်တော်ကဝင်၍-

“ကန့်ကွက်တာနဲ့ ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်း ဖြစ်ရောလားဗျာ”

“ကန့်ကွက်တဲ့ အစည်းအဝေးပြီးတော့ အဲဒီစာအုပ်ကို ကုသိုလ်ဖြစ်ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့ ပတေးဆိုင် ရှိရာ သိမ်ကြီးဈေးကို ချီတက်ကြတယ်။ သိမ်ကြီးဈေးရောက်တော့ အပေါ်ထပ် ပတေးဆိုင်ပေါ် တက်နိုင်ရင် ဘာလုပ်ကြမယ်တော့ မသိဘူး၊ သို့ပေမယ့် ပုလိပ်က သိမ်ကြီးဈေးနားကျတော့ ဆီးတားတယ်။ တားမရတော့ ဘုန်းကြီးနဲ့ပုလိပ် ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်တယ်။ ပုလိပ်က ဘုန်းကြီး တွေကို ရိုက်တာ ကွဲပြဲကုန်တယ်၊ ဆေးရုံတင်ရတယ် ကြားတာပဲ။ ဘုန်းကြီးတွေကလည်း အနီး အပါးရှိတဲ့ ကုလားတွေ လျှောက်ရိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်းဖြစ်တာပေါ့”

ကိုတင်ကြီးက

“တစ်မြို့လုံး ပြန်ကုန်ပြီလား”

“မသိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း စုံစမ်းမနေရဲဘူး၊ ရရာကားနဲ့ လိုက်ပြေးလာခဲ့တာပဲ”

ကျွန်တော်ကား ကြားလိုက်ရသည့်ခဏ၌ ကုလား-ဗမာ ဘယ်သူမှားသလဲဟု မစဉ်းစားနိုင်။ ကုလားရောဗမာပါ အသက်တွေသေ၊ ပစ္စည်းတွေပျက်စီးမည့် အရေးကိုသာတွေးပြီး ပုလိုက်မိလေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ” ဟု ညည်းကာ မှိုင့်တွေချ၍ နေလိုက်သည်။

ကိုတင်ကြီးနှင့် ကိုကြွယ်တို့ကား စာရေးသူ ကိုရွှေဖီနှင့် စာအုပ်ကုသိုလ်ဖြစ်ထုတ်ဝေသူ ကိုပတေးတို့အား အပြစ်တင်နေကြသည်။ ၎င်းနောက် ကိုကြွယ်က-

“မွတ်စလင်တွေကိုက ကဲပဲကဲလွန်းတယ်။ သူတို့ဘာသာကို အယူသီးပြီး သူများဘာသာကို အထင်သေးတယ်”

ထိုအခါ ကိုတင်ကြီးက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်-

“ဒါတော့ ချဉ်စရာကောင်းတာပဲဗျာ”

ကျွန်တော့်မှာ သူတို့တစ်တွေကပါ ကမာရွတ်မှာ ကုလား-ဗမာအဓိကရုဏ်းဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်မည်ကို စိုးသောကြောင့်-

“သိပ်လည်း ဒေါမဖောင်းကြနဲ့ဦးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သတင်းစာတွေနဲ့ ဘုန်းကြီးတွေကလည်း တစ်ဆိတ်တစ်အိတ် လုပ်လွန်းတယ်ထင်တယ်”

ကိုတင်ကြီးက-

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ အမှန်တွေရေးကြ၊ သားကြ၊ ဟောကြ၊ ပြောကြတာပါ။ ကဲ ပြောစမ်းပါ၊ ဘယ်ကုလားကောင်းသလဲ။ တို့ကောင်မလေးတွေ ဒင်းတို့မယားလုပ်တယ်။ တရားဝင်မယား ဖြစ်ချင်ရင် တို့ကောင်မလေးတွေက မွတ်စလင်ဘာသာကို ဝင်ရမယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်စီးပိုင်သလဲ၊ တို့ဘက်က အမျိုးလည်းရှုံးတယ်။ ဘာသာလည်းရှုံးတယ်”

ကိုကြွယ်က အောက်ပါအတိုင်း ထောက်ခံဖြည့်စွက်ပြန်၏။

“ဟုတ်တယ် အမျိုးဘာသာအားလုံးရုံးတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး စီးပွားရေးမှာကော ဘယ်လောက် ကုလားတွေ လွှမ်းမိုးနေသလဲ။ ကြည့်စမ်း၊ ကျုပ်တို့ကမာရွတ်မှာရှိတဲ့ စွပ်ကျယ်စက်၊ ထီးစက်၊ ဆပ်ပြာစက် ဒါတွေ ဘယ်သူပိုင်သလဲ၊ ကုလားတွေ၊ မွတ်စလင်တွေ၊ ကမာရွတ်မှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံးတိုက်ကြီးတွေနဲ့ ခြံကြီးတွေ ဘယ်သူတွေပိုင်သလဲ၊ ကုလားတွေ။ ကွမ်းယာဆိုင် မှာလည်း ကုလား၊ ဗယာကြော်ဆိုင်မှာလည်း ကုလား၊ ဖိနပ်ဆိုင်မှာလည်း ကုလား၊ အထည်ဆိုင် ကြီးမှာလည်း ကုလား၊ ဈေးဆိုင်ကြီးမှာလည်း ကုလား၊ လက်ကားဆိုင်မှာလည်း ကုလား၊ ဖိနပ်ဆိုင်မှာလည်း ကုလား၊ အရင်းငွေချေးတဲ့လူဆီမှာလည်း ကုလား၊ ဒရဝမ်လည်း ကုလား၊ ဟိုက်ကုတ် တရားသူကြီးလည်း ကုလား၊ ကွန်ပေါင်းဒါလည်း ကုလား၊ ဆေးဆရာဝန်ကြီးလည်း ကုလား၊ ဂျပဒါလည်း ကုလား၊ ထောင်မှူးလည်း ကုလား၊ နေရာတကာ ကုလားချည်း လွှမ်းနေ တာပဲ...”

ကျွန်တော်သည် ကိုကြွယ်ဤလို ဆူဆူပူပူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြောသည်ကို တစ်ခါမျှမကြံဖူး။ အခါတိုင်း သူစကားပြောလျှင် အေးစက်စက်ဖြစ်၏။

ကိုတင်ကြီးက-

“ဟုတ်တယ်၊ ကုလားတွေကြောင့် တို့ဗမာတွေ ဆင်းရဲနေတာ။ ကဲ ပြောနေကြာရော့မယ်၊ ကမာရွတ်က ကုလားတွေကို သွားချကြရအောင်” ဟု ကျွန်တော်တို့အား အဖော်ညှိလေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကား ကုလားသွားချဖို့ စိတ်မပါ။ ကိုကြွယ်ပါသွားမှာ စိုးရိမ်မိ၏။ ထို့ကြောင့်

“မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ကုလားအပေါ်မှာ မကျေနပ်ချက်ကို သည့်ပြင်နည်းနဲ့ ဖြေရှင်းကြတာပေါ့။ အဓိကရုဏ်းဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်ကြပါနဲ့။”

ကိုတင်ကြီးက-

“ဟာ သည့်ပြင်နည်းမရှိဘူး။ ဒင်းတို့တော့ မျိုးပြုတ်အောင် အုပ်ထည့်လိုက်မှပြီးမှာ။ လာ ကိုကြွယ် ဈေးဘက်သွားရအောင်”

ကိုကြွယ်ကား တည်ငြိမ်သွားပြီး-

“စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ရန်ကုန်ထဲက အခြေအနေကိုလည်း စောင့်ကြည့်ပါဦး”

“ခင်ဗျားတို့ မလိုက်ချင်နေ၊ ကျုပ်တော့ ဈေးဘက်သွားပြီး ထွန်းဖေတို့ ကျော်ခင်တို့ လိုက်ရှာ လိုက်ဦးမယ်၊ ကျုပ်တော့ ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

ကိုတင်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ဈေးဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ အဓိကရုဏ်းစိတ်မွန်ပြီး ကျွန်တော့်ထံမှ ချေးထားသော ငွေ ၅ကျပ်ကို လိုက်ယူရန်ပင် သတိမရတော့ချေ။

ကျွန်တော်က သူ့အား နောက်မှကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ကိုကြွယ်က ကျွန်တော့်အား လက်တို့ကာ အိမ်ဘက်သို့ ခေါ်သွားပြီး-

“ဒီလူ သိပ်မယုံရဘူး၊ သူ့လူကိုယ့်ဘက်သား လုပ်မှာစိုးရတယ်၊ ပြီးတော့ ပုလိပ်တွေနဲ့ သိပ်လုံး တယ်”

ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားပေ၏။ ကိုကြွယ်ပြောသလို တကယ်များဖြစ်ပါက ကျွန်တော့် အား အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ပုန်ကန်ရန်လက်နက်ရှာမှု၊ ငွေစက္ကူအတုလုပ်မှုနှင့် အမူပတ်အောင် ဆင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကိုကြွယ်နှင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်ပြန်ပြီး ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်း ကိစ္စ များကို စဉ်းစားဆွေးနွေးကြလေသည်။

သူနှင့်ကျွန်တော် ကုလား-ဗမာဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အယူအဆ သဘောကွဲလွဲမှုများ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် နှစ်ဦးသဘောတူနိုင်သော အချက်များရှာကြ၏။ ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်း ကမာရွတ် တွင် (အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နေသော ရပ်ကွက်တွင်) မဖြစ်စေရန်၊ ကုလားကိုစပြီး မချရန်၊ ကုလားကစပြီး ချလာလျှင်ကား ခုခံချဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေရန်၊ ညဘက်တွင် ရပ်ကွက်မှာ အလှည့်ကျကင်းချ၍ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲမှာသာနေရန် စသည်တို့ဖြစ်လေသည်။

အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် ဒိုင်ယာရီကိုလှန်လိုက်သည်။ ထိုနေ့မှာ ၁၉၃၈ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၆ရက် ဖြစ်လေသတည်း။

၁၃

ကျွန်တော်ကယ်ဆယ်ခဲ့သော မမြမှီ

နောက်တစ်နေ့နံနက်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် တွေဝေနေပြန်၏။

အစတွင် သမဂ္ဂအဆောက်အအုံတွင် စုဝေးကြမည့် တပ်ထွက်အစည်းအဝေးသို့ မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ “မြို့ထဲထွက်ပြီး ကုလားတွေ သွားချမယ်”၊ “အမျိုးအတွက် သတ္တိပြုချင်သူတွေ လာကြ၊ ဘာသာစော်ကားသူတွေကို ကလဲ့စားချေကြ” စသော အသံမျိုးကို မကြားလိုတော့ချေ။

သို့ရာတွင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကား မခိုင်မာချေ။ ကိုယ့်ကျောင်းသားတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြမလဲဟု သိချင်သေးသည်။ အများလုပ်သလို လိုက်လုပ်တာပဲ မှန်လေမည်လားဟု ထင်မိလေသည်။

သို့ဖြင့် သမဂ္ဂအဆောက်အအုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သွေးဆူနေသော ကျောင်းသားတပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ အချို့မှာ သံခုတင်တိုင်များကိုလည်းကောင်း၊ အချို့မှာ ဝါးရင်းတုတ်များကို လည်းကောင်း၊ အချို့မှာ ဓားများကိုလည်းကောင်း၊ ကိုင်ဆောင်လာကြသည်။ ကျောင်းသားတပ်ကြီးသည် သမဂ္ဂတံခါးဝ၌ ရပ်လျက်နေလေသည်။

ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ကိုအောင်ဆန်းနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုဘဟိန်းတို့လည်း ရောက်ရှိလာကြသည်။ နည်းပြဆရာ ကိုကျော်ငြိမ်းနှင့် ကိုသာလှတို့လည်း လာရောက်ကြသည်။ အခြားကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကုလား-ဗမာ အဓိကရုဏ်း စလျှင်စချင်း သူတို့ကိုလိုက်ရှာ၏။ မတွေ့ခဲ့ရ။ သူတို့ကို ခုမှမြင်ရတော့သည်။ သူတို့လည်း အဓိကရုဏ်းစိတ် ပြင်းထန်နေသော ကျောင်းသားများကို မထိန်းနိုင်သဖြင့် ရှောင်နေခဲ့ကြသလောဟုပင် တွေးထင်မိလေသည်။

ကိုထွန်းရှိန် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က-

“ကျောင်းသားတွေ ခုလိုတပ်ချီပြီး မြို့ထဲကကုလားတွေကို သွားရိုက်မှာ အဓိကရုဏ်းထဲပါဝင်ကြမှာ ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး”

“ကိုယ့်လူစိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျောင်းသားတွေ အဓိကရုဏ်းထဲပါမသွားအောင် ကိုအောင်ဆန်းတို့၊ ကိုဘဟိန်းတို့က စီစဉ်ထားပါတယ်” ဟု ကိုထွန်းရှိန်က ပြုံးစေ့စေ့မျက်နှာဖြင့် ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်က “ဘယ်လိုစီစဉ်ထားသလဲ” ဟု မမေးနိုင်ခင်ပင် သူထွက်သွားလေသည်။ ဤလို သွေးဆူနေသော ကျောင်းသားအုပ်ကို ဘယ်လိုအစီစဉ်ဖြင့် အဓိကရုဏ်းက လမ်းလွှဲပေးနိုင်မည် နည်း။ ကျွန်တော်အံ့သြနေသည်။

ဗြန့်ဆို ကားတစ်စီးဆိုက်ရောက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ နန်းရင်းဝန် ဒေါက်တာဘမော် ဆင်းလာ၏။ ထိုစဉ်က ဒေါက်တာဘမော်သည် နန်းရင်းဝန်နှင့်မတူ၊ ကောင်းဘျိုင်းဇာတ်ကားထဲက ဇာတ်လိုက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ သက္ကလပ်ဘောင်းဘီအပြာ၊ ကာကီအင်္ကျီလက်တိုနှင့် သံပရာခွံ ဓားမဦးထုပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ခြောက်လုံးပြူး ခါးကြားထိုးထားလေသည်။

သူ့ကိုမြင်သောအခါ ကျောင်းသားထုမှာ အံ့သြသွားကြလေသည်။

ဒေါက်တာဘမော်က-

“နေကြပါဦး၊ နေကြပါဦး။ ကျုပ်တောင်းပန်ပါရစေဦး။ အခု ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

“မြို့ထဲထွက်ပြီး ကုလားတွေကိုချမလို့”

ဒေါက်တာဘမော်သည် ကျောင်းသားတို့သဘောကို အကဲခတ်မိသည်။ ဘယ်အညွှာကို ကိုင်လှုပ်ရမည်ကိုလည်း နားလည်ထားဟန် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်-

“ခင်ဗျားတို့ဟာ အင်မတန်အဖိုးတန်တဲ့ ပညာတတ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေပါ။ ဗမာပြည်ရဲ့ အနာဂတ်ကို ဖန်တီးမယ့် တိုင်းပြည်ရဲ့ အညွှန်အညွှောက်နဲ့တူတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေပါ။ ဘာပြုလို့ ဒီလို အဖိုးတန်တဲ့ အသက်ကို ခုလိုအရေးမှာ ဆုံးရှုံးရမှာလဲ”

ကျောင်းသားတို့ကို မြှောက်ပင့်ပြီး ချောမောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဖိုးတန်တဲ့အသက်ကို ဒီဘာမဟုတ်တဲ့အရေးမှာ မလဲပါနဲ့။ နောက်ကို တိုင်းပြည် အတွက် အများကြီးအကျိုးဆောင်ဖို့ ရှိပါသေးတယ်။ စဉ်းစားကြပါ”

ဒေါက်တာဘမော် ပြောပုံကိုထောက်ခြင်းအားဖြင့် သူသည် သည်နေရာမှာ သည်စကားပြောရန် အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်အကဲခတ်မိ၏။ ကျောင်းသားတပ်သားအများကား ငြိမ်ဆင်းသွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် အချို့ အမျိုးသားစိတ် ဘာသာရေး စိတ်မွန်ထူနေသူတွေ ရှိသေး ၏။ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က-

“ကုလားရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ ဗမာတွေ ဘယ်လောက်သေကုန်ပြီဆိုတာ သိသလား၊ ကျွန်တော်တို့ မခံနိုင်ဘူး။ သွားချမယ် လာကြဟေ့၊ ထွက်ချမယ်”

“ထွက်မယ်၊ ချမယ်” ဟူသော ညာသံပေးသံများနှင့် ပဲ့တင်သံများပေါ်ထွက်လာကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာပြန်လေသည်။ ဒေါက်တာဘမော်အနီးတွင် ကိုအောင်ဆန်း ကိုဘဟိန်းစသော ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များ ရပ်နေကြလေသည်။ ဒေါက်တာဘမော်ကား ဤကိစ္စတွင် ခေါင်းအေးအေးပင် ထားဟန်တူ၏။

“နေကြပါဦး ကျုပ်တောင်းပန်ပါရစေ။ ခင်ဗျားတို့လိုချင်တာ ကျုပ်ဘာမဆို လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ကျုပ်ကိုပြောပြပါ။ ကုလားရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ ဗမာတွေကို ကယ်ဆယ်ဖို့ ကျုပ်လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ပြောပါ ပြောပါ လိုချင်တာကို ပြောပါ”

နောက်ဆုံးတွင် မြို့ထဲထွက်ချရန်ဟူသောအကြံ လုံးဝပျက်သွားလေသည်။ ကျောင်းသားများသည် ကုလားရပ်ကွက်ထဲမှာ အသက်ကိုဖက်နှင့်ထုပ်၍ ဆင်းရဲကျပ်တည်းစွာနေရသော ဗမာများကို ကယ်ဆယ်ရန် သဘောကျကြလေသည်။ များသောအားဖြင့် ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းသည် မကောင်းမွန်သိကြ၏။ သို့ရာတွင် ကုလားသွားချရာမှ မျိုးချစ်တာဝန်ကျေပွန်မည်ဟု ယူဆ ထားလိုက်ကြသဖြင့် ယခုလို တပ်ထွက်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဒေါက်တာဘမော်က ဆက်၍-

“အခု ဗမာရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ ကုလားတွေကယ်ဖို့ရာ ကုလားလူကြီးတွေကသာ လုပ်နေတယ်။ ကုလားရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ ဗမာတွေကို ကယ်ဆယ်ဖို့ရာကျတော့ ဗမာလူကြီးတွေ သတိမရကြဘူး။ အခု တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက လုပ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်အများကြီးဝမ်းသာတယ်”

ကျွန်တော်သည် များစွာစိတ်သက်သာရာရသွားပေသည်။ အဓိကရုဏ်းဆီသို့ ဦးတည်နေသော ကျောင်းသားထုကို အဓိကရုဏ်းမှ လမ်းလွှဲပေးလိုက်သော “ကုလားကြားမှ ဗမာများကို ကယ်ဆယ် ရေးလုပ်ငန်း” ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ထောက်ခံလေသည်။ ဤလည်း မျိုးချစ်တာဝန်ကျေပွန်နိုင်သော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ဤလုပ်ငန်းသည် အဓိကရုဏ်းကို တိုက်ရိုက်ဆန့်ကျင်သော လုပ်ငန်း မဟုတ် သော်လည်း အဓိကရုဏ်းမပျံ့နှံ့အောင် လုပ်သောလုပ်ငန်း၊ အရှိန်သွက်နေသော အဓိကရုဏ်းကို အရှိန်သတ်လိုက်သော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

ထိုကယ်ဆယ်ရေး လုပ်ငန်းတွင် ကျောင်းသား အများအပြား ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြ လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း အင်တိုက်အားတိုက် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပေး၏။

ထိုကုလားရပ်ကွက်များမှ ဗမာအချို့သည်ကား ဆိုင်ရာပုလိပ်ဌာန အကူအညီဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းပြီးနှင့် ကြလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ပုလိပ်များနှင့်ပူးပေါင်းကာ ဗမာအိမ်များ ရှာဖွေရှာ လိုသော အကူ အညီကို ပေးကြသည်။ ပြောင်းရွှေ့လိုသောသူများကို ပြောင်းရွှေ့ပေးကြ၏။ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် အိမ်အခက်အခဲတွေ့သူအချို့ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အဆောက်အအုံသို့ ခဏပြောင်းရွှေ့ ပေးထားကြလေသည်။

အချို့ဗမာများမှာ ကုလားရပ်ကွက်အတွင်းမှာ နေရသော်လည်း မပြောင်းရွှေ့လိုကြချေ။ အကြောင်း မူကား အိမ်နီးချင်း မွတ်စလင်ကုလားများကပင် အကာကွယ်ပေးပြီး သွေးစည်း နေကြသောကြောင့် တည်း။ သူတို့သည် အဓိကရုဏ်း၏ ပုတ်ခတ်ခြင်းတွင် မနစ်မြုပ်ဘဲ သင့်မြတ်စွာ နေနိုင်ခြင်း အတွက် ချီးကျူးဖွယ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုဗမာများသည် အိမ်အောက်ဆင်းဖို့မလို။ အလုပ် ထွက် လုပ်စရာကား အလုပ်တွေပိတ်နေသဖြင့် မသွားနိုင်။ ဝယ်ခြမ်းလိုလျှင် အိမ်နီးချင်း မွတ်စလင် ကုလားများကပင် ဝယ်ပေးသည်။ ကုလားလူဆိုးများသည် ဗမာအိမ်များကို ရှာဖွေပြီး မွေလှေ့ရှိရာ ကုလားအိမ်နီးချင်းများကပင် ကာကွယ်ပေးလေသည်။ ၂၉လမ်း အိမ်တစ်အိမ်မှ ဗမာမိသားစုကို ကယ်ဆယ်ရန် သွားပြောကြသောအခါ အိမ်နီးချင်း ကျူလယာကုလားများက ၎င်းတို့ကို ရွှေ့ဖို့ မလိုကြောင်း၊ သူတို့အစစအရာရာ စောင့်ရှောက်နေကြောင်း၊ ရေကြည်တစ်ပေါက် မစဉ်စေရမည့်

အကြောင်း ကျွန်တော်တို့အား ပြောပြလေသည်။ ထိုမိသားစုကလည်း ပြောင်းဖို့မလိုကြောင်း၊ ထိုကျူလယာ ကုလားများ၏လက်တွင် သူတို့လုံခြုံပါကြောင်း ပြောပြကြ၏။ အိမ်နီးချင်း ကျူလယာ ကုလားကြီးက-

“ဆရာလေးတို့ရယ် စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်တို့လူကောင်းတွေပါ။ အဓိကရုဏ်းဆိုတာ ကုလားလူဆိုး၊ ဗမာလူဆိုးတွေကသာ လုပ်တာပါ။ ကျုပ်တို့က လူကောင်းတွေပါ” ဟု ဆိုပြီး သူ့မိတ်ဆွေဗမာအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုမိတ်ဆွေက-

“ဟုတ်ပါတယ် လူကောင်းတွေပါ၊ လူဆိုးတွေကသာ အဓိကရုဏ်းလုပ်တာပါ”

ဤစကားများမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်ပါလာသော အဓိကရုဏ်းသွေးကြွဲ့ဖူးသော ဗမာကျောင်းသား များအဖို့ သင်ခန်းစာသဖွယ် ဖြစ်သွားလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင်ကား ကျွန်တော်တို့သည် မောင်ထော်လမ်း (ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း) တွင် ဗမာအိမ် တစ်အိမ်ရှိသည်ဆိုသဖြင့် ဝင်ကြ၏။ အိမ်ရှင်များမှာ မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း) တွင် ဝင်းကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းဝင်းနှင့် မမြမှီတို့ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်တော်သည် သူတို့နာမည်မှတစ်ပါး ဘာမျှ အပိုသိထားသည်မရှိချေ။ အိမ်ထဲသို့ရောက်သွားသောအခါ အတော်ခမ်းနားစွာ နေထိုင် ကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ကုလားအစေခံကြီးကို ဦးစွာတွေ့ရ၏။ သူသည် မွတ်စလင်ကုလား ဖြစ်ကြောင်း ရုပ်မြင်ရုံနှင့်သိရ၏။ အသက် ၅၀ကျော်ဟန်ရှိပြီး အိမ်သူအိမ်သားတစ်ဦး သဖွယ် ပြုမူ၏။

မမြမှီက ထွက်၍ ကျွန်တော်အား ဧည့်ခံပြောဆိုလေသည်။ မမြမှီမှာ အသက် ၃၀ လောက် ရှိပေ လိမ့်ဦးမည်။ အသားအရေ စိုပြည်ဖြူဝင်း၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန် တောင့်တင်းပြည့်ဖြိုးလှပေသည်။ အအိုနှင့်မတူ၊ အပျိုနှင့်သာတူ၏။ မျက်နှာမှာလည်း လျောက်ပတ်တင့်တယ်သော မျက်နှာ ဖြစ် ပေ၏။

ကျွန်တော်ကခေါင်းဆောင်၍ ကျွန်တော်တို့လာကြရင်း အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ မမြမှီသည် ပြုံးပြုံးကလေး စိုက်နားထောင်နေပြီး အစေခံကုလားကြီးသို့-

“မူဆာကြီး ဆပ်ကိုခေါ်ခဲ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

၎င်းနောက် ကျွန်တော့်အား “ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် မောင်တို့ရယ်။ အမကြီးတို့မှာ အိမ်နီးချင်း ကုလားတွေကလည်းကောင်း၊ မူဆာကြီးကလည်း အစောင့်အရှောက်ကောင်းလို့ ဘေးမသိရန်မခ နေရပါရဲ့။ သို့ပေမယ့် ဘယ်မှမထွက်ရလို့ မကြီး ပျင်းနေတာတစ်ခုပဲခက်တယ်”

ယင်းသို့ပြောနေစဉ် မူဆာကြီးသည် လူမမာတစ်ဦးအား ဘီးတပ်ထားသော ကုလားထိုင်မှာတင်၍ တွန်းခေါ်လာလေသည်။ ထိုသူမှာ အသားအရေ သစ်ရွက်ခြောက်လို ဝါခြောက်နေသည်။ အရိုးပေါ် အရေတင်မျှ ပိန်နေသည်။ အရွယ်မှာ ကြီးသေးဟန်မတူသော်လည်း လူအိုရုပ်ပေါက်နေ၏။ သူ၏ အောက်ပိုင်းကို သက္ကလတ်စောင်ထူထူကြီးဖြင့် ရစ်ပတ်ထား၏။

ဤသူကား ဦးထွန်းပင်ဖြစ်သည်။ ကံတရားသည် ဦးထွန်းဝင်းနှင့် မမြမှီတို့အား ဖက်စပ်ထား ခြင်းမှာ မတူခြားနားမှုသဘောကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရပေသည်။

“ကိုကို ဟောဒါ ကောလိပ်ကျောင်းက သူငယ်ကလေးတွေ၊ ကုလား-ဗမာ အဓိကရုဏ်းမှာ ကုလား ကြားမှာနေရတဲ့ ဗမာတွေကို လိုတဲ့အကူအညီပေးဖို့နဲ့ ရွှေ့ချင်ရင်ရွှေ့ပေးဖို့ လာကြတယ်”

ဦးထွန်းဝင်းက ကျွန်တော်တို့အား စေ့စေ့ကြည့်ပြီး သဲသဲပြုံးလိုက်သည်။ မှိန်နေသော မျက်လုံး များသည် အရောင်တောက်လာပေ၏။

“မြကတော့ ဒီမှာ ဘေးအန္တရာယ်မရှိတဲ့အကြောင်း ပြောထားတယ်” (ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍) “အဟုတ်ပါပဲ၊ မူဆာကြီးကလည်း စိတ်ချရတယ်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေကလည်း စိတ်ချ ရတယ်။ သို့ပေမယ့် အမကြီးပျင်းနေတာတစ်ခုပဲ ခက်တာ”

ကျွန်တော်သည် ဦးထွန်းဝင်းနှင့် မမြမှီတို့အား တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး မတူခြားနားမှုများကို တစ်ခု ပြီးတစ်ခု တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် မှတ်သားနေမိလေသည်။

ဦးထွန်းဝင်းက ကြင်နာထောက်ထားသော အမူအရာဖြင့် ဇနီးအားကြည့်လိုက်ပြီး လေသံဖြင့်-

“မြ အပျင်းပြေ ပြည်လမ်း သိန်းသိန်းတို့အိမ် ခဏပြောင်းနေပါလားကွယ်”

မမြမှီသည် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ဦးထွန်းဝင်းအား ကြည့်ပြီး-

“ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ကိုကို့ ထားပစ်ခဲ့လို့ဖြစ်မလဲ” (ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့) “အကိုကြီးက ကိုယ် တစ်ပိုင်း ပယ်ရယ်လိုက်ဆစ် ဖြစ်နေတယ် မောင်လေးတို့ရဲ့၊ နှစ်နှစ်ရှိတော့မယ်။ မထနိုင်ဘူး။ အခု ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို အမကြီးပဲ လုပ်နေရတယ်။ အမကြီးက အပြင်ထွက်သမား၊ ဒီတော့ အခု အလုပ် ပိတ်ထားရပြီး ခြေချုပ်မိနေလို့ ပျင်းတာပါကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ဦးထွန်းဝင်းက-

“ထားခဲ့လို့ဖြစ်ပါတယ်။ မူဆာကြီးလည်းရှိတယ်။ ကောင်မလေးတွေလည်း ရှိတယ်။ ဟိုဘက်ခန်း က ကိုအိဘရာဟင်တို့လည်း အားနေတာပဲ။ ဒီဘက် ခဏခဏလာနေနိုင်တယ်။ မြ အပျင်းပြေ လိုက်သွားပါကွယ်”

မူဆာကြီးက ကြားဝင်၍-

“လိုက်သာသွား အမာ၊ ဆပ်ကို စိတ်ချထားခဲ့ပါ။ အမာ အပျင်းပြေလိုက်သွား။ တစ်ပတ်လောက် ကြာရင် အေးသွားမှာပဲ။ ဒီတော့ ပြန်လာခဲ့။”

သို့ဖြင့် မမြမှီအား ယာယီအိမ်ပြောင်းပေးရန် စီစဉ်ရလေသည်။ မမြမှီသည် သူ့အသုံးအဆောင် အဝတ်အစားများ ထည့်ထားသော သေတ္တာတစ်လုံးကိုယူ၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်လာခဲ့လေ၏။ ကားအတက်တွင် မမြမှီ၏သေတ္တာကို ကျွန်တော်ကယူပေးပြီး မမြမှီဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ထက် အသက်များစွာကြီး၏။ ကာမပိုင် လင်ရှိမိန်းမလည်းဖြစ်၏။ သို့သော် မမြမှီ၏ ပျိုမျစ်မှုနှင့် အထူးနှစ်လိုစိတ်ညွတ်ဖွယ်သော ရှုပါရုံကြောင့် သူ့အနားထိုင်ရရာဝယ် ကျွန်တော်သည် ရှိုးတိုးရှန်တန်၊ ရိုးတိုးရွတ် ဖြစ်မိသေးသည်။ မမြမှီအားကြည့်ပြီး ကိုရင်ကြီး ဦးဘသန်း၏ မှတ်ကျောက်ဖြင့် ဟတ္တနီလော၊ စိတ္တရနီလော၊ သင်္ခနီလော၊ ပဒုမ္မနီလော အကဲဖြတ် ရန် ကြိုးစားနေမိလေသည်။

မမြေမီက သူ့ကိုအကဲခတ်နေသော ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်တဲ့ပြီး နာမည်နှင့် အသက်ကို မေးလိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ နာမည်နှင့်အသက်သာမေးပြီး ကျွန်တော် ဘယ်အတန်း စာသင် နေသလဲ ဘယ်ကျောင်းဆောင်မှာနေသလဲ စသော ကျောင်းသားနှင့်ပတ်သက်သော မေးခွန်းများကို ဆက်မမေးသည့်အတွက် သို့လောသို့လော တွေးတောနေမိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မမြေမီသွားလိုသော ပြည်လမ်း သိန်းသိန်းအိမ်သို့ လိုက်ပို့ကြရလေသည်။ ပြည်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မမြေမီက ကျွန်တော့်အား ခုသူသွားနေမည့် သိန်းသိန်းအိမ်သို့ လည်းကောင်း၊ အဓိကရုဏ်းအေးလျှင် သူ့ကုမ္ပဏီ တည်ရာဌာနသို့လည်းကောင်း၊ သူ့နေအိမ်သို့ လည်းကောင်း၊ လာလည်ပါဟု အတန်တန် ဖိတ်ကြားလေသည်။ နောင်သူက ကူညီနိုင်သော အရာ များရှိက သူ့အားပြောပါ၊ တတ်နိုင်သောဘက်က ကူပါမည်ဟုလည်း ကတိပေးနေလေသည်။

သခင်စိုးနှင့်တွေ့ခြင်း

ရန်ကုန်မြို့၌ ဩဂုတ်လထဲတွင် ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်းသည် တော်တော်ပင် အေးသွားလေသည်။ ဈေးဆိုင်ကနားများ ပြန်ဖွင့်ကြ၏။ ဗွတ်စလင်ကုလားနှင့် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ဆက်သွယ်ရေး မှာ တင်းမာခက်တရော်နေသေးသော်လည်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရန်မူရန်အားမထုတ်ကြ။ ဟိန္ဒူ ကုလားများကား မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာတို့နှင့် အလွန်းသင့်စေရန်များအတွက် ဟိန္ဒူ-ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင် ဟူသောဆိုင်ဘုတ် ဆွဲတင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘုန်းကြီးများအား ဆွမ်းကွမ်းလှူဒါန်းခြင်းကို လည်းကောင်း၊ တွေ့နိုင်လေသည်။ ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်းကို အကြောင်းပြုပြီး ဗမာဗမာချင်း ရိုင်းပင်းရေး၊ ဗမာဈေးဆိုင်များတည်ထောင်၍ ဗမာများကာကွယ်ရေး စသော ဝံသာနုလုပ်ငန်းများ တိုးတက်လာလေသည်။ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး၌ ဗမာတို့သည် ကုလားများထက် ရပ်ကွက် တကာမှာလိုလိုပင် သမဝါယမအသင်းဆိုင်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေသည်။ အလုံ၊ ကြည့်မြင်တိုင် ရေကျော် စသော ရပ်ကွက်များသာမက စကော့ဈေးထဲမှာပင် ဗမာဆိုင်များနှင့် သမဝါယမအသင်း ဆိုင်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေသည်။ ဤအတောအတွင်း တက္ကသိုလ် သမဝါယမအသင်း သည် လည်း ထိုးထွက်ကြီးပွားလာခဲ့လေသည်။

နယ်များမှာကား အဓိကရုဏ်းများ ဖြစ်ပေါ်နေဆဲဖြစ်၏။ နယ်များမှာ အဓိကရုဏ်းကို စစ်ပုလိပ် တို့၏ သေနတ်ဖြင့် နှိမ်နင်းပစ်သည်သာ များလေသည်။

ဩဂုတ်လ ၂၆ရက်နေ့က ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရအား အယုံအကြည်မရှိ အဆို သွင်းရာ နန်းရင်းဝန် ဒေါက်တာဘမော်က “အဓိကရုဏ်း ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် သင့်လျော်မည် ထင် သလို စီမံရန် ကျွန်ုပ်အာဏာပေးသည်” ဟု နယ်အရာရှိများအား အမိန့်ထုတ်ထားကြောင်း ဖွင့်ဟ ပြောလေသည်။

ယင်းသို့သော ပစ်ခတ်မှုများကြောင့် လူ ၅၅ယောက် သေ၍ ၁၀၈ယောက် ဒဏ်ရာရရှိလေသည်။ သေသူ ၅၅ယောက်အနက် ဗမာ ၅၂ယောက်နှင့် ကုလား ၃ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အယုံအကြည်မရှိအဆိုတွင် ဒေါက်တာဘမော်၏ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရသည် ၆၆မဲရရှိ၍ အတိုက်အခံ မှာ ၆၁မဲရလေသည်။ အစိုးရကို ထောက်ခံသူတို့အနက် ကုလား ၁၂မဲနှင့် အင်္ဂလိပ် ၉မဲ ပါလေ သည်။ အဓိကရုဏ်းကို မဖြစ်မီက မတားဆီးခဲ့ဘဲ ဖြစ်လာသောအခါမှ အရမ်းပစ်ခတ်နှိမ်နင်းသော ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ၏ ပေါ်လစီကို အင်္ဂလိပ်နှင့် ကုလားခနရှင်ကြီးများက ထောက်ခံကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။

ဩဂုတ်လထဲတွင် အချိန်ရလျှင်ရချင်း မမြင့်ဦးထံသို့ သွားတွေ့ကာ အဓိကရုဏ်းတုန်းက ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်များကို လည်းကောင်း၊ ကြားမြင်ခဲ့သည်များကို လည်းကောင်း ပြောပြလေသည်။ မမြင့်ဦးမှာကား အဓိကရုဏ်းတစ်ချိန်လုံး အပြင်မထွက်၊ ကျောင်းဆောင်အပြင်သို့ လမ်းလျှောက် ရန်ပင် မထွက်။ အဓိကရုဏ်းဆိုတာ ကြားသာနေရသည်။ သတင်းစာမှာသာ ဖတ်နေရသည်။ အဓိကရုဏ်း၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဆို၍ အဓိကရုဏ်းဖြစ်စက သူ့သူငယ်ချင်း နေ့ကျောင်းသူ မခင်ဆွေသည် ရန်ကုန်မြို့တွင်းရှိအိမ်သို့ မပြန်နိုင်သဖြင့် သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ ညသိပ်လိုက်ရသည် သာ ရှိခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကိုယ်တွေ့များကို ပြောပြသောအခါ အထူး စိတ်ဝင် စားစွာ နားထောင်လျက်နေပေသည်။ ကျွန်တော်က မမြေ့အစရှိသော ကုလားကြားမှ ဗမာများကို ကယ်ဆယ်ရုံ ပြောပြသောအခါ ဝိုင်းစက်သော သူ့မျက်လုံးများတွင် ကျွန်တော့်အား အံ့ဩ ကြည်ညိုသော အရောင်များ သမ်းနေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပေးသည်။

“မမြေ့ဆိုတာ သိပ်ချောသလား”

“ဟုတ်တယ် သိပ်ချောတယ်”

“အရွယ်ကလည်း တင်သလား”

“ဟုတ်တယ် တင်တယ်။ ဒီလို နာတာရှည်ရောဂါသည် လင်နဲ့နေရတာ သူ့ခမျာ ဝဋ်ဆိုက်နေ တာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က သနားကရုဏာစကားများ ပြောလိုက်သောအခါ မမြင့်ဦးကား ပြုံးလိုက်ပြီး-

“သူကတော့ ဒီလိုထင်ချင်မှထင်မှာပေါ့။ သောတ္ထိသေနကို သမ္ဘုလပြုစုသလို ပြုစုနေရလို့ ပါရမီ ဖြည့်နေရတယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မှာပေါ့ ဟဲ ဟဲ”

ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရယ်လေသည်။ စိတ်ထဲက မမြင့်ဦး၏ သဘောထားကို ချီးကျူးနေမိလေသည်။

“အားရင် မမြေ့ဆီ သွားလည်ရအောင်၊ သူက အလည်လာပါလို့ ဖိတ်ထားတယ်”

“တစ်နေ့သွားတာပေါ့၊ နောက် ကျွန်မချိန်းမယ်လေ”

ထိုအတောအတွင်း ကျွန်တော်သည် ဦးဖေတို့ခြံသို့ သွားရန်လည်း ဝတ္တရားမပျက်ပါ။ ဒေါ်ဌေးကြည်က ဆီး၍ လောကွတ်ကောင်းလိုက်သည်။

“အမယ်လေး အန်တီတို့ဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ အန်တီတူကလေး ကုလားတွေရဲ့ရန်နဲ့ လွတ်မှ လွတ်ပါ့မလားလို့။ အိမ်ကို လူလွတ်မေးမယ် လုပ်ပြန်တော့ သွားရဲလာရဲတဲ့ လူကလည်းမရှိ၊ ဒရိုင်ဘာကလည်း မအားဘူး”

ဦးဖေက-

“အိုင်ဆေး ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေ တပ်ထွက်ပြီး ရန်ကုန်ထဲ ကုလားတွေချဖို့ သွားတုန်းက မောင် ပါသေးသလား”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အဓိကရုဏ်းအတွင်းက ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များ၊ ကြားရမြင်ရသမျှ များကို ပြောပြရပြန်လေသည်။ ဦးဖေတို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ ဝင်နီတို့ညီအစ်မ သာမက အခြား အိမ်သူ အိမ်သားများပါ စုဝေးလာရောက်၍ နာထောင်ကြလေကုန်သည်။ ကျွန်တော် ပြောအပြီးတွင် ဦးဖေက-

“အိုင်ဆေး ကိုယ်တော့ ကုလား-ဗမာအဓိကရုဏ်းအတွင်းမှာ သည့်ပြင်ဟာ ဘာမှဝမ်းမနည်းဘူး။ မဂိုလမ်းသွားပြီး ပရာတာနဲ့ခဘတ် မစားနိုင်တာဘဲ ဝမ်းနည်းတယ်။ သောက်ကျိုးနည်း ဆိတ်သား မှာတော့ မွတ်စလင်ကုလားတွေကို ဘယ်သူမှမမိဘူးဟေ့”

ဒေါ်ဌေးကြည်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မင်းအန်ကယ်လ်ကတော့ အစားပဲတွေးနေတာကွယ်။ အန်တီတို့မှာဖြင့် ပူစရာအမျိုးမျိုး ကိုယ့်အိမ် သူ အိမ်သားတွေတွက်သာမကဘူး၊ ကိုယ့်တူတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ မိတ်ဆွေတွေအတွက်လည်း ပူရ တာပဲ။ ဘယ်မှာ အစားတွက်ပူနေနိုင်ပါ့မလဲ”

အော်-ဦးဖေနှင့် ဒေါ်ဌေးကြည် ဖက်ပဲဖက်မိသေးတာ။ ဦးဖေက အစား၊ ဒေါ်ဌေးကြည်က စကား။ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ဦးအား တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ငြိမ်နေလိုက်လေသည်။

စက်တင်ဘာလ ၁၂ရက်နေ့ကစပြီး ရန်ကုန်မြို့၌ ကုလား-ဗမာအဓိကရုဏ်း အသစ်တစ်ဖန် ဖြစ်ပွားလာပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာများဘက်မှ ကြားရသည်ကား ကုလားများ အလွန် ချည်းသာတည်း။ ကုလားများက မော်တော်ဘတ်စ်ကားများကို ခဲနှင့် ဆီးပေါက်သည်ဟု လည်း ကောင်း၊ ၂၄လမ်းထိပ်တွင် ကျူလယာကုလားများက ဗမာတစ်ယောက်ကို လုံနှင့်ထိုးသတ်လိုက် သည် ဟုလည်းကောင်း ကြားရလေသည်။

သို့သော် ဤအကြိမ်တွင် အဓိကရုဏ်းသည် များစွာ ကြီးထွားပြန့်ပွားခြင်း မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ အကြောင်းမူကား တို့ဗမာအစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်မှုဖြင့် မျိုးချစ်လူငယ်အပေါင်းသည် အဓိကရုဏ်းကို စနစ်တကျ ဆန့်ကျင်လာကြသောကြောင့်တည်း။

စက်တင်ဘာလဆန်းစ တစ်နေ့သော် ကျွန်တော်သည် စကော့ဈေးရုံ မြန်မာပိုင် ဆန်းကဖေးတွင် မိတ်ဆွေကိုအေးငွေနှင့်တကွ လက်ဖက်ရည်သောက်လျက် နေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ကြ သော စားပွဲမှာ အခန်းလေးများ၏အပြင်ဘက်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့စားပွဲနှင့် ဘေးတိုက် စားပွဲတစ်ခုတွင် အသားအရေခပ်ပြည့်ပြည့်၊ ဗလကောင်းကောင်းနှင့် လူတစ်ယောက်သည် ထိုင်၍ စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ဖွင့်ချကာ စာဖတ်နေသည်။ သူ့ဗိုလ်ကေမှာ ခပ်တိုတိုဖြစ်၏။ မျက်နှာမှာ နီစပ်စပ်ဖြစ်၏။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာစားရန် မှာထားဟန်ရှိ၏။ စားပွဲထိုးကုလားက သူ့ရှေ့သို့ ကြက်သွန်နှင့်သခွားသီး ပန်းကန်တစ်ခု လာချလေသည်။ သူသည် ပန်းကန်ထဲသို့ ငံပြာရည် လောင်းထည့်ပြီးနောက် ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စ်ကို လောင်းထည့်၏။ ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စ် မှာ နည်းနေသဖြင့် အသစ်ပုလင်းယူခဲရန် တောင်းလေသည်။ ထိုအခါ စားပွဲထိုးက အင်တင်တင် လုပ်နေရာ ဆိုင်ရှင်ဦးထွန်းရင်ကိုယ်တိုင် ဆော့စ်ပုလင်းသစ်ကို ယူလာပြီး ပေးလေသည်။ သို့ကလို ဦးထွန်းရင် ကိုယ်တိုင်က အရေးတယူ ဆော့စ်ပုလင်း လာပေးသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသူ့အား ပို၍ဂရုစိုက်ကာ ကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုသူသည် ပန်းကန်ထဲသို့ ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စ်များကို ခပ်များများ လောင်းထည့်ပြီးနောက် ကြက်သွန်၊ သခွားသီးများကို ခက်ရင်းနှင့်မွှေပြီး သည်အတိုင်းစားနေလေသည်။ စားရင်း စာအုပ်ကို သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေလေသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူဟာဘယ်သူများဖြစ်ပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိလေသည်။ ကြက်သွန်တစ်ပန်းကန် ကုန်သွားသောအခါ တက်ဘုန်းကြီး ကိုသိန်းဖေ ရောက်လာပြီး သူ့ဆီကို တန်းသွားလေသည်။ ကိုသိန်းဖေသည် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်လိုက်လေရာ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွားလေသည်။

“ဟလို ကိုတင်ထွန်းတို့ပါလား၊ ဒီကိုလာပါရဲ့ဘော်၊ စကားပြောရအောင်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့စားပွဲသို့ ကူးသွားကြလေသည်။ ထိုအခါ ကိုသိန်းဖေက-

“ဒါက သခင်စိုးလေ တွေ့ဖူးပြီလား၊ သခင်စိုး ဟောဒါ ကောလိပ်ကျောင်းသား ကိုတင်ထွန်းတဲ့၊ ဘယ်သူတဲ့ ရဲ့ဘော်နာမည်၊ ဆောရီးဗျာ မေ့နေလို့။”

“အေးငွေ ”

ကျွန်တော်တို့မှာ သခင်စိုး၏အကြောင်းကို ကြားဖူးနေလေပြီ။ သူ၏စာအချို့ကိုပင် ဖတ်ဖူးနေလေ ပြီ။ ထို့ကြောင့် ‘မှာထား အလားသင့်’ ဆိုသလို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာကြပေသည်။

စားပွဲထိုးက ဆိတ်သားချောပဲ လာချသည်။ သခင်စိုးက ကြက်သွန် ထပ်တောင်းပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့-

“ခင်ဗျားတို့ ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေ တပ်ဖွဲ့ပြီး မြို့ထဲကုလားတွေကို ထွက်ချဖို့ လုပ်နေတုန်း က ခင်ဗျားတို့ပါသေးသလား” ဟု ကောက်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထွက်ချဖို့ လိုက်မယ်လို့တော့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ တပ်စုတဲ့နေရာကိုတော့ ရောက်သွား ပါသေးတယ်”

“အေးဗျာ ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေ ခွေးဇာတ်မခင်းမိတာ တော်သေးတာပေါ့။ ဒီမှာ လူမျိုးရေး အဓိကရုဏ်းတို့၊ ဘာသာရေး အဓိကရုဏ်းတို့ဆိုတာ နိုင်ငံချဲ့ခနရှင်ကြီးတွေ့ရဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေး ပဲဗျ။ တစ်နည်းပြောရရင် ဘွိုင်လာကြီး မပေါက်ကွဲရအောင်ထားရတဲ့ ဆွေဖိတ်ဗီဇ်ပဲဗျ”

ကျွန်တော်တို့က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သူ့အပြောကိုသာ နားစွင့်နေကြသည်။ သူသည် ဆိတ်သား ကို ကိုက်ဖဲ့စားပြီးနောက် ဆက်ပြန်လေသည်။

“ရေနံမြေ ပစ္စည်းမဲ့အလုပ်သမားတွေက အင်္ဂလိပ်ခနရှင်ကြီးတွေကို သပိတ်မှောက်ပြီး တိုက်နေကြ တယ်။ တောင်သူလယ်သမားတွေက သီးစားခ၊ အတိုး၊ မြေခွန်တော် တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နေကြတယ်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးက ဒီတိုက်ပွဲတွေ ခေါင်းဆောင်ပြီး နယ်ချဲ့စနစ်လက်အောက်က လွတ် အောင် တိုက်နေကြတယ်။ ဒီလို အင်္ဂလိပ်ခနရှင်ကြီးတွေကို ဝိုင်းတိုက်နေကြတဲ့အခါမှာ ခနရှင်ကြီး တွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့အာရုံတွေ လမ်းပြောင်းသွားအောင် ကုလား-ဗမာအဓိကရုဏ်းကို ဖန်တီးပေး တာပဲ။ ကုလားလည်း အင်္ဂလိပ်ကျွန်၊ ဗမာလည်း အင်္ဂလိပ်ကျွန်ပဲ။ ကျွန်-ကျွန်ချင်း ခွက်စောင်း ခုတ်နေမှ အင်္ဂလိပ်ဟာ ဆက်ပြီး အုပ်စိုးသွားနိုင်မှာကိုးဗျ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုသန်းဖေ”

သူသည် ကိုသိန်းဖေအား သို့ကလိုမေးလိုက်ခြင်းမှာ သူ့ကိုထောက်ခံရန် လူရှာခြင်း ဖြစ်သည်သာ မက ကိုသိန်းဖေပါ ဝင်စကားပြောအောင် ဖိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကိုသိန်းဖေအား ဝင် ပြောစေပြီး သူကား ဆိတ်သားများကို ကိုက်ဖဲ့စားသောက်နေလေသည်။

ကိုသိန်းဖေက အင်္ဂလိပ်တို့သည် ကုလားတွေကို သွင်းလာပုံနှင့် အင်္ဂလိပ်လုပ်ထားသော လူဝင် လူထွက် ဥပဒေအကြောင်းကို ပြောနေလေသည်။ သခင်စိုး၏ ဆိတ်သားပန်းကန် ကုန်လေပြီ။ ဆိတ်သားကုန်တော့မှ သူ့မှာထားသော ကြက်သွန်ပန်းကန် ရောက်လာလေသည်။ သူသည် ကြက်သွန်ပန်းကန်ထဲသို့ ယခင်နည်းတူ ငံပြာရည်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီးဆေးစစ်တို့ကို လောင်းထည့်ပြီး သည်အတိုင်း စားနေပြန်လေသည်။ သူ့စားစဉ် ကိုသိန်းဖေက စကားဆက်ပြောနေပေ၏။

“ကုလား-ဗမာ အဓိကရုဏ်းဖြစ်လာတော့ ဘယ့်လောက် ပစ္စည်းတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသလဲကြည့်။ ဘယ့်လောက် လူတွေသေသလဲကြည့်။ ခုထိအဓိကရုဏ်းမှာ လူ ၁၆၅ယောက် သေပြီး ဒဏ်ရာရသူ ၈၁၈ယောက် ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ စာရင်းကောက်ရသလောက်ဖြစ်တယ်။ အစိုးရက ဘယ်သူ့ နာနာ

နှိပ်စက်သလဲ ကြည့်ဦး။ အဓိကရုဏ်း အကြောင်းပြုပြီး သခင်တွေအများကြီးကို ဖမ်းတယ်။ တိုက်လေးက တဲ့ဗမာအစည်းအရုံး အတွင်းရေးမှူး သခင်ရှိန် အဖမ်းခံရတာ ကြည့်ပါလား။”

ကိုသိန်းဖေက လက်ဖက်ရည်သောက်နေသည်။ သခင်စိုးက ပြောပြန်လေသည်။

“အချုပ်မှာတော့ ဓနရှင်စနစ်ရှိနေရင် လူမျိုးရေးအဓိကရုဏ်းတို့ ဘာသာရေးအဓိကရုဏ်းတို့ဆိုတာ ရှိမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဓနရှင်စနစ် ဆန့်ကျင်တိုက်ဖျက်ကြတဲ့ ပစ္စည်းမဲ့များ၊ အလုပ် သမားများ၊ ဆင်းရဲသားများကို လမ်းလွဲရောက်အောင် တမင်ဖန်တီးပေးရတယ်။ သွေးခွဲပေးရတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့က သွေးခွဲမခံဖို့ အရေးကြီးတယ်။ လမ်းလွဲမရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဦးလည်မသုန် ဓနရှင်စနစ်ကို အမြစ်ပါဖြုတ်ပစ်ဖို့သာလိုတယ်။ ဒါမှ လူမျိုးရေးအဓိကရုဏ်းတွေ ဘာတွေ ချုပ်ငြိမ်းပပျောက်သွားမှာပဲ”

ထိုအတွင်း သူငယ်တစ်ယောက်ဝင်လာပြီး သခင်စိုးနှင့် ကိုသိန်းဖေတို့အား ကိုနုက အခေါ်လွှတ် သည်ဟု ပြောလေသည်။

သူတို့သည် ခပ်မြန်မြန်စားသောက်ကြသည်။ သခင်စိုးက သူ့စာအုပ်ထဲတွင် ညှပ်ထားသော တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ ထုတ်ပြန်ကြေညာသည့် ကုလားဗမာတို့သည် အဓိကရုဏ်းကိုရှောင်ရှား၍ သင့်မြတ်စွာနေကြရန်နှင့် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို ညီညွတ်စွာ တိုက်ထုတ်ရန် စာတမ်းအချို့ကို ကျွန်တော်တို့အား ပေးလေသည်။ ကိုသိန်းဖေကမူ နဂါးနီစာအုပ်အသင်း ကြော်ငြာစာရွက်များနှင့် အသင်းဝင်ပုံစံများကို ပေးလေသည်။ ထို့နောက်သူတို့သည် ဆန်းကဖေးအနီးတွင် တည်ရှိသော နဂါးနီ စာအုပ်အသင်းတိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။ ကိုနုကား ‘နဂါးနီ’ စာအုပ်အသင်းကို တည်ထောင်ပြီး ကိုယ်တိုင် ဦးစီးလုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုသိန်းဖေပေးခဲ့သော နဂါးနီစာအုပ်အသင်း ကြော်ငြာစာကို ဖတ်နေလေသည်။

နဂါးနီစာအုပ်အသင်း

ဗမာပြည်တွင် ဆင်းရဲခြင်း၊ ရောဂါထူခြင်း၊ ပညာမဲ့ခြင်းများ ထူပြောနေလေရာ ထို မကောင်းဆိုးရွားသုံးပါးကို ပယ်ဖျောက်နိုင်သောပညာနှင့် ပယ်ဖျောက်ပြီးလျှင်

လူတိုင်းလူတိုင်း၏ လွတ်လပ်ရေး၊ တိုးတက်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကို အခြေခံကာ
ခေတ်သစ်တစ်ခု တည်ထောင်နိုင်မည့် ပညာများကို နဂါးနီစာအုပ်အသင်းက
ပေးလျက်ရှိပြီ။

သင်သည် အသင်းသားအဖြစ်ဖြင့် ဝင်၍ ထိုအသင်း၏ တာဝန်များကို ဝိုင်းဝန်း
ကူညီ ဆောင်ရွက်ပါလော့။

ကျွန်တော်သည် တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ထုတ်ဝေသော အဓိကရုဏ်းဆန့်ကျင်ရေး စာတမ်းကို
ကမာရွတ်သခင်များနှင့် ရပ်မိရပ်ဖတို့၏ အကူအညီဖြင့် ထပ်မံရိုက်နှိပ်ပြီး တစ်ဆင့်ဝေငှလေသည်။
ကောလိပ်ကျောင်းမှာ လည်းကောင်း၊ ကမာရွတ်မှာလည်းကောင်း၊ နဂါးနီ စာအုပ်သင်း ကြော်ငြာ
များဝေပြီး အသင်းသားစုလေသည်။ အလုပ်အကိုင်မရှိသော ကိုကြွယ်၊ ပုံနှိပ်တိုက် ဒုတိယဖိုမင်
ဦးလေးမြင့်၊ ပင်စင်စားဝန်ထောက်ကြီး ဦးဖေ၊ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတန်း မမြင့်ဦးစသော မိတ်ဆွေများ
ကိုပင် စတင်၍ နဂါးနီစာအုပ်အသင်းဝင်အဖြစ်သို့ သွတ်သွင်းရပေသည်။

မကြာမီ နဂါးနီစာအုပ်အသင်းမှ ကိုသိန်းဖေရေးသော ကုလား-ဗမာတိုက်ပွဲ စာအုပ်ကလေး ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။ ကိုထွန်းအေး၊ ကိုထွန်းရွှေ၊ ကိုထွန်းအုံ၊ သခင်တင်မောင်၊ ကိုအောင်ဆန်း၊
ကိုဘဟိန်း၊ သခင်ထိန်ဝင်း၊ ကိုနုနှင့် ကိုဗဆွေတို့က ထိုစာအုပ်ငယ်ကို ထောက်ခံ၍ တာဝန်ပူးတွဲ
ယူကြောင်းကို တွေ့ရသည်။ ကမာရွတ်၌ မြန်မာပိုင် ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ပွဲတစ်ခုရှိရာ ကျွန်တော်၏
ဆော်ဩချက်အရ ဆိုင်ရှင်က ထိုစာအုပ်ကလေးများကိုဝယ်၍ ကြွလာသော ပရိသတ်အား ဝေငှ
လေသည်။

ကျွန်တော်ကား အတော်တိုးတက်လာပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် သခင်
လိုလားသူဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆုတံကန်ဆုတံကန်နှင့် သခင်နောက်လိုက်လုပ်ခဲ့သည်။ ဝါးလုံးခေါင်း
လသာသည့်ပမာ တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း သခင်တရားဟောခဲ့သည်။ ယခုမှာမူ
တက်ကြွသော သခင်ဝါဒဖြန့်သမား၊ စည်းရုံးရေးသမား ဖြစ်လာလေပြီ။ အစက ကုလား-ဗမာ
အဓိကရုဏ်းကို မကြိုက်သော်လည်း ဘာမျှမလုပ်တတ်ဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ နောက်
တစ်ဆင့် ကုလားများအကြားတွင် အနေကျပ်နေသော ဗမာများကို ဝင်ကယ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့
ကုလား-ဗမာ အဓိကရုဏ်းကို စနစ်တကျ ဆန့်ကျင်ဖြိုဖျက်နေလေပြီ။

ကျွန်တော်ကား အတော်တိုးတက်လာပြီဟု မဆိုနိုင်ပါသလော။ ။

၁၅

ကျွန်တော့်တွင် ပြောင်းလဲချက်များ

စက်တင်ဘာလဆန်းစတွင် ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်း ထပ်မံဖြစ်ပွားလာသည်ဆိုလျှင်ပင် ကောလိပ်ကျောင်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ အခါတိုင်း သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ တစ်လတာမျှ ရှည်သော်လည်း ယခုနှစ်တွင် နှစ်လကျော်ကြာလေသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် အိမ်မပြန်ပေ။ အမှန်စင်စစ် အိမ်ပြန်ဖို့ထိုက်လှ၏။ အဓိကရုဏ်းတွေ ဖြစ်ပွားနေသဖြင့် ရန်ကုန်မှာ နေသော ကျွန်တော့်အတွက် မိဘများ ရတက်မအေး စိတ်လေးကြမည်မှာ မုချဖြစ်၏။ သားဖြစ်သူကို သူတို့အနား ရှိစေချင်မည်မှာ မုချဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် မိဘများထံသို့ ကျွန်တော့်မှာ ဘေးမသိရန်မခဲ အေးမြလျက်ရှိပါကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်ဖွယ် တစ်ရွေးသားမျှ မရှိကြောင်း၊ လာမည့်ဘီအေစာမေးပွဲတွင် ဘာသာတိုင်း၌ အမှတ်များများနှင့် အောင်မြင်ရန် ကြိုးစားနေရသောကြောင့် အိမ်ပြန် အချိန်မဖြုန်းလိုတော့ကြောင်း၊ သို့မှ ဖခင်ကြီးရည်မှန်းထားသည့် အတိုင်း အိုင်စီအက်စ် ဖြစ်နိုင်မည့်အကြောင်းများကို စာရေးသားပေးပို့လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်ကား များစွာပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ ၁၉၆၃ သပိတ်အတွင်းက သူများ သပိတ်မှောက်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့ပြန်၍ စာကျက်နေခဲ့၏။ ယခု ၁၉၇၈ခု ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်း အတွင်းတွင် အများသောကျောင်းသားတို့ အိမ်ပြန်ကြစဉ် ကျွန်တော်ကား တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့် နဂါးနီစာအုပ်အသင်း နယ်နိမိတ်အတွင်းမှာ ပျော်မွေ့ကာ ရန်ကုန်မှာပင် ဆက်နေလေတော့၏။

သည့်ပြင် ပြောင်းလဲချက်များလည်း ရှိသေးသည်။ ဥပမာ တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ်လများသို့ တိုင် ရောက်လာလေရာ မိုးပါးစပြုလာ၏။ မိုးအုံ့ညိုမှိုင်းသော ကောင်းကင်အစား အရောင်အမျိုးမျိုးနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးကို ဆောင်နေသော တိမ်တောင်တိမ်တိုက်များကို တွေ့မြင်ရစပြု၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ယင်းတိမ်တောင်တို့၏ ဆန်းပြားမှုနှင့် ခမ်းနားမှုများတွင် အလှကိုထုတ်ယူ၍ ခံစားမွေ့ပျော်နေတတ်ပေသည်။ တိမ်မျိုးစုံအရောင်ဟပ်သဖြင့် တစ်မျိုးလှနေ

သော သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ရောင်မျိုးစုံပွင့်နေသော ပန်းများနှင့် ယှဉ်ကြည့်နေတတ်ပေသည်။
တိမ်များနှင့်အတူ ကျွန်တော့်စိတ်သည် လွင့်ပျံ့နေတတ်ပေသည်။

တိမ်ညိုမိလ္လာ၊ တိမ်စူကာနှင့်
တိမ်ပြာရောယှက်၊ မရန်းဖက်၍
တိမ်သက်တံရောင်၊ အဝါပေါင်ဝယ်
မှောင်ခဲတစ်ခါ၊ ပြာခဲတချို့
ညိုခဲတစ်လီ၊ ရီခဲတစ်ဖုံ
မှုန်ခဲတစ်ချက်။

.....

ယုဂန်ထက်က
လေးဘက်လုံးခြုံ၊ တိမ်ဂဠုန်လည်း
နဂါးရုံကြွေ၊ ရန်ချင်းတွေ့သော်
ခိုးငွေလွတ်ပြိုင်၊ ဂုဏ်ချင်းဆိုခဲ

စသောကဗျာမျိုးတွင် မွေ့လျော်ကြည်နူးနေတတ်ပေသည်။ မွေ့လျော်ကြည်နူးရာမှ ငယ်စဉ်က
ဝါကျွတ်ပွဲ အတွေ့အကြုံများကို လွမ်းနေတတ်ပေသည်။

“လဝါကျွတ်သည်၊ ဆန်းလတ်ခါ
လူ့ရွာပွဲသဘင်၊ ဆီမီးတန်ဆောင်
ပန်းထောင် ထီးကြီးပျင်၍
သင်ပုန်းတင် တန်းပြက်ခက်
အဠုသီနှင့် ပဉ္စသီကို၊ အညီစောင့်သုံးမှတ်၍

ဒါနဝတ် စွန့်ကြဲလှူ
မင်းပွဲသဘင်၊ မြို့ပြင်တချို့လူက
သီဇာဟု သောက်ပြွန်းပြွန်း
ကောင်းမှုလက်ဆောင်၊ ထမင်းထောင်ကိုဝန်၍
အံ့ဖွေမှုအသံချို၊ လက်ခုပ်တဖြောက်ဖြောက်
ခြင်းကောက် သံပြိုင်ဆို၍
အလိုလိုသောသောရ၊ ဝါကျွတ်သဘင်
ပျော်မှုဆင်သည်၊ လူရှင်အစုစုနှင့်
ယစ်ဝမှုအိအံကာ၊ တချို့ကလည်း တချို့ဆဲသည်
တချို့ရို့က ရန်ခိုက်ရှာ၍၊ တချို့သာ ပစ်တင်ကုန်
ပိန်ပေါင်ခရာ၊ စည်ဒုပ္ပါနှင့်၊ ပတ်သာမြို့လုံးခြံမျှ
မခြံမူပတ္တလား၊ စောင်းညှင်းပြီသော တူရိယာသည်
လူ့ရွာသဘင်များနှင့်၊ တသောသော ထမင်းထောင်
လှိုင်ကူထွက်ထား၊ ဘုရားပါးရောက်အောင်တည်း
ကြီးဆောင်သည် အစုစု၊ သာဓုကြံကြံ၊ နေ့မည်သည့်
အသံတရုဂ္ဂနှင့် ရွှင်ပျော်မှု အသွယ်သွယ် ”
(ရခိုင်စာဆိုတော် ဦးကာဗျန်)

ဤသို့သောစာပေများကို ဖတ်ရှုပြီး တောရွာ၏ သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းပုံကို ဉာဏ်ငုံဆင်ခြင်မိပြီး တောသူတောင်သားသည် လောကလူ့ဘုံတွင် အကျေနပ်အရောင့်ရဲဆုံး၊ အပျော်ဆုံးသူဖြစ်သည်ဟု သော အဆိုကို ထောက်ခံနေခဲ့ပေသည်။

ယခုမူ ယင်းသို့သော မွေ့လျော်ကြည်နူးမှု၊ လွမ်းမှုနှင့် ကျေနပ်မှုများ ကျွန်တော့်စိတ်ဝယ် ခန်းခြောက်သွားသလား အောက်မေ့ရပေသည်။ အကယ်၍သာ မမြင့်ဦးတည်းဟူသော မြန်မာစာပေ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးနှင့် မရင်းနှီးပါလျှင် ထိုစာပေမျိုးကို တူးတူးခါးခါး ပစ်ပယ်မိကောင်း ပစ်ပယ်မိ ပေလိမ့်မည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် တိမ်ရဲရဲတောက်သည်ထက် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ လက်ရုံးတပ်များ ရဲရဲတောက်သည်ကိုသာ ကြည်နူးလိုသည်။ ချီးကျူးလိုသည်။ လက်ရုံးတပ် ရဲရဲတောက်သည်ကို ဖွဲ့နွဲ့သော သီချင်းသံများသာ တကယ့်နားဝင်ပီယံအသံ၊ တကယ့်ကဗျာ အရ သာကို ပေးနိုင်သည်ဟု ထင်လေသည်။ နားထောင်။

“ရဲရဲတောက် တို့ဗမာမြေ
 သတ္တိခဲတွေ
 ရာဇဝင်ထိုးလောက်အောင် စွန့်ပေ၊
 ဗမာ့လက်ရုံး တပ်တော်သားပေ။
 အာဇာနည်သွေးတွေ၊
 အရိုးကြေကြေ၊
 တို့ပြေ၊ တို့မြေ။
 ခေတ်ဆွေးကိုပြောင်းပြန်၊
 တက်ခေတ်ကိုစီမံ၊
 တိုးတက်အောင် စိတ်သန်။
 ညီစေနှော်
 စစ်ရဲမော်။
 ချီတက်ကြစို့ တူပျော်ပျော်၊
 ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ။
 ဗမာပြေ၊ ငါတို့ပြေ၊

ဗမာမြေ ငါတို့မြေ၊
 ခင်ခင်မင်မင်၊ အမျိုးကိုစောင့်ကြံ၊
 ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ
 (သည်ချိန်ခါ) ဗမာပြေ
 ဇာတိသွေး အရောင်တင်စေ။
 ဗမာဆို ဂိုဏ်းဂဏစိတ် ပျောက်ဖို့တော်ပြီလေ ”
 (တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ ထုတ်သော ဗမာ့လက်ရုံးတပ် စစ်ချီသီချင်း)

ယခုအခါ ကျွန်တော့်အား တောလက်ကျေးရွာ၏ စိမ်းလန်းသာယာသော ရှုခင်းထက် တောသူ
 တောင်သားတို့၏ ကျောမွဲခြင်းက လွမ်းမိုးနေလေသည်။ သာယာညှင်းပျောင်းသော ပလ္လောသံထက်
 ဘဝအခြေအနေကို မကျေနပ် ညည်းညူဆူပူသံက လွမ်းနေလေသည်။

ထို့ကြောင့်-

“လယ်သမားလုပ်ရ၊ မဟုတ်စွာခါ၊
 မနုဿလူရွာမှာ၊ မှုမသာနိုင်ဘဲ။
 ကျွဲ-နွားဈေးတင်ရာမှာ၊ ခွာလျှာနာသင်းကတန်။
 မျိုးစပါးတိုးတက်ရာမှာ၊ ပြုံးရက်ရှာနိုင်ဘဲ။
 နန်းဗွက်ရာအိုဇာမဖြင့်၊ ယိုင်လဲဖို့ကြံ့လာ၊
 အိမ်ထောင်စုံဘက်ပစ္စည်းဟာကလည်း၊ နှုန်းသစ်နည်းလေးဆတက်ပါ၊
 ရှေးကနှင့် စက်ပါလျှင်၊ သွက်သွက်ခါမြင့်တိုးလို့၊
 ‘အမိုး’ နှင့် ‘အဖား’ ကိုခေါ်၊ ယမ်းယောင်လို့အော်၊
 လယ်ခင်းက စပါးအပေါ်မှာ၊ သိကြားနော် မ ကောင်းရဲ့လေး ”

(ရေးသူအမည်မသိ၊ ၁၉၂၁ခုနှစ် သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် တွေ့ရသည်။)

ဟူသော တေးထပ်မျိုးသည်သာ ကျွန်တော်ရင်တွင် ပဲ့တင်ခတ်နိုင်ပေသည်။

“တို့ဗမာတိုင်းပြည်၊ လယ်သမားမှန်သမျှ၊ လူတိုင်းအသက်သခင်။
 နဖူးပေါ်လက်တင် တွေးကြည့်တော့ ကျေးဇူးရှင်။
 သနားညှာပါ လယ်တွေနေရှင်၊
 အစိုးရနေရှင်၊ ချုပ်ချယ်ပုံမဆင်ခြင်၊
 နစ်နာအောင် ဉာဏ်နီထွင်၊
 သက္ကာယဆိုတာလည်း မမြင်၊
 လယ်တွေ ကျွဲတွေ နွားတွေပင်၊
 ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်ဖို့ နည်းကိုထွင်၊
 မိမိကိုယ်သာအားကိုးမှ လွတ်လပ်ဖို့မြင်၊
 လျှာတစ်ချောင်းနှင့် လူရောင်းတဲခေါင်းတွေတွေ့ရင်၊
 နှစ်ထပ်ဆလံတင်၊
 ညီညာရင် ပြည်သာယာ၊
 တို့လယ်သမား နယ်တိုင်းတွင်၊
 အစည်းအဝေးတွင်၊
 မိုးကုန်တော့ စာဖတ်ဖို့ပြင် သို့မှမြင်၊
 ပိုင်အိမ်ဘီ သခင်တင်၊
 ညီညာအောင် စီစဉ်၊
 နှိုးဆော်တဲ သတိပေးကဗျာယဉ်”

(ဝိုင်အမ်ဘီ သခင်တင်ရေးသော တောင်သူလယ်သမားသီချင်း)

ဤသီချင်းမျိုးကိုကြားရလျှင် နားစိုက်နေမိရုံမက နှုတ်ကလည်း တိုးတိုးကလေး လိုက်နေမိလေသည်။

စာနယ်ဇင်းများတွင် မင်းဆိုးမင်းညစ်တို့အား သရော်ကလော်ထားသော ကဗျာများတွေ့လျှင် မှတ်စုမှာ ထည့်ထားတတ်လေသည်။

ဥပမာ- တက္ကသိုလ်နွယ်စိုးရေး၍ ဘဂျမ်းကာတွန်းဖြင့် သရုပ်ဖော်အပ်သော အမတ်လခအကြောင်းကဗျာကလေး-

“အငတ်သင်းပါဘိ၊ မတ်မင်း ကိုယ်စားလှယ်တို့၊ အချို့ဆွယ် လိုဖွယ် စကားတွေနှင့်၊ စားကြပေါ့ တိုင်းပြည်ငွေ။

ဇွတ်မရှက်နိုင်ဘူး၊ လွတ်တက်ကာ စားမာန်ဖီကြ၊ ဟန်ကပြီ လစာကြေးရယ်လို့၊ ကြည်အေးစွာ အသာယူပေါ့၊ ချူပြာဖြူ ကျုပ်တို့မွဲပေမယ့်၊ ဆင်းရဲသူပဒေသာက၊ ချွေကာလေ သူတို့စားမယ်တဲ့၊ အားရပါပေ။

မတ်မဟုတ်ရင်လ၊ ဗျပ်စုတ်မှာ ထမင်းရည်နှင့်၊ အာသာပြေ လွေးမယ့်မျိုး တွေက၊ ဂုဏ်ဖြိုးကာ ကိုယ်စားလှယ်မို့၊ ဟိုတယ်မှာ ပျော်ပျော်မြူးနိုင်ဖို့၊ စိတ်ကူးဖြင့် ယဉ်ရှာလေ၊ တို့ငွေကွဲ့ မတ်မင်း။

တားမပြီဘူး၊ စားဝလျှင် မြိန်အီလို့၊ ဇိမ်အဆီရစ်ကာ အိပ်ပါလိမ့်၊ မွတ်သိပ်သူ ပြည်မှာဆူတော့ ကုလားဖြူမင်းထံကြို့နိုင်ဖို့၊ ဆိုဟဲ့အပင်း။ ။

(၁၉၃၈ခုနှစ် မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှာ တွေ့ရသည်)

မောင်ထင်ရေး ဘုံရုံကဗျာကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့နိုင်၏။

၁။ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ချွေအရုံ၊
 နှစ်လုံးပြုပြီးသေနတ်ထမ်းပါလို့၊ တောလမ်းကပြန်၊
 လက်စွဲတဲ့ ဥပဒေလှန်၊ ဟန်ပန်နှင့်လေး၊
 ကျေးရွာအက် အမှုပွေတယ်၊
 ၁၂-ထွေ သံစုံတီးပါလို့၊
 သူကြီးတဲ့လေး။ ။

၂။ လူ့ခွန်တော်အလွတ်ထားလို့၊
 ဆယ်အိမ်စား ပိုင်အခြေ၊
 ကြက်ပိုင်းဆို လက်ကိုတို့ပါဗျာ၊
 မူးလို့ရယ်နေ၊
 ကွမ်းဖိုးငွေ ဝေစုကွဲ့ ရအောင်တောင်း၊
 ဥပဒေ ငါမတတ်သော်လည်း၊
 မှုပွေအောင် ရွာကိုပတ်နိုင်ခဲ့၊
 ဘယ်ဇာတ် ဘယ်လိုခင်းလိုက်မယ်၊
 မင်းအိမ်ဆယ်ခေါင်း။ ။

၃။ သတ္တိဆို ဘာမရှိသော်လည်း၊
 မိုက်ပါဘိ ငါ့ကိုယ်၊
 ခွေးမှန်လျှင် လူမမှတ်ပါဘူး၊
 ရှိုက်တတ်သူဗိုလ်၊
 မူးတယ်ဟေ့ ရဲရင်ဆို 'မအေ' ကိုကော်ဆဲ၊
 လက်ထိပ်ကို အဖော်ထားတဲ့၊

တောသားတဲ့ဘဲ။ ။

(၁၉၃၈ခုနှစ်၊ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း)

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ လေးချိုးကြီးများကို အထူးစွဲလမ်းနှစ်သက်သည်ကိုကား အထူးပြောဖို့ပင် လိုမည်မထင်ပါ။

ဗျူရိုကရေစီအစိုးရကို တန်ခိုးမရဖို့ သပိတ်မှောက်ပုံ လေးချိုးကြီး-

ဇေယျာထိုမြေမဟီမှာ တန်ခိုးရှု၍ လင်းခဲတဲ့၊ 'ဗျူရိုကရေစီ' အစိုးရ သနင်းကိုဖြင့်၊
သူ့ခိုး မြေကို ညည်းသလိုပဲ နှရင်းနှောကံဖဲ၊ ကြောက်တဲ့စရာ၊ အိုကွယ် အမျိုးမျိုး
မြန်မာ့အသင်းတွေက၊ ဂိုးဂိုးဂွဂွ ပုလင်းတွေနဲ့၊ အတင်း မှောက်မဟဲ့လို့
ပေါက်ပကဲ့တစ်ခါ၊ ခြောက်-ပစ္စသီလ' ရဲ့ အပြင်၊ အစဉ် ကြည်မြစေဖို့၊
အဋ္ဌကီမျှတဲ့အပြင်၊ အကြင် ဤကမ္ဘာ့အနယ်နယ် 'ဟုမ်းရှူး' ဆိုတဲ့ ခေတ်ကိုဖြင့်၊
ကြည်ရွှင်စွာမေတ္တာနှင့် သုံးမယ့်ပြင်၊ x x x x ဟိတ်ဟန်ကောင်းစွာ သမ္ဘာ
မောက်ချင်တော့၊ သိပ္ပံကျောင်းမှာ ယတြာအလျောက်ပေထင်၊ သပိတ်သံ ကောင်း
စွာ တစ်ခါတစ်ခါ မှောက်ချိန်မို့၊ x x x x ရုံးခန်းမှာ၊ ဘုန်းတန်းအာဏာ နှင့်၊
ရွှေသမ္ဘာတေဇာဖြိုးနေကြ၊ စိုးရသူ 'ဗျူရိုကရေစီ' ကဖြင့်၊ လူတွေညီညီ မဆက်
မဆံခြင်းရယ်နှင့် တိုင်းရင်းသူပြုစွဲစိုရ်ပိုက်ရင်ဖြင့်၊ 'ကိုယ်ကြိုက်အုပ်ချုပ်နည်း'
တွေနှင့် ခေတ်ကြီးသာယာစည်ပင်လို့မို့၊ ကမ္ဘာပထဝီဝင် အရှေ့ဘက်တစ်ခြမ်း
မှာဖြင့်၊ မြန်မာပြည်တစ်ခွင် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့လျှမ်းပါလိမ့်၊ ကိန်းခန်းတာရာ
'ကြည်' ပေါ်ပြီလေမို့၊ 'ဒီမော်ကရေစီ' မဟာသမယတွင်ဖြင့်၊ မကြာ မကြာဆွကာ
ထကာထကာ တောင်းကြပေတော့၊ အမယ်မင်း ဒေါင်းဇေယျအမေ မြန်မာ့ တစ်အင်္ဂါ
မနှမ်းခဲပေသမို့၊ ခြောက်- တစ်သောင်းယူနေတာတွင်ဖြင့်၊ အကြောင်းမူလ အရည်
သမယဆီက၊ တေဇအကြင် သမ္ဘာအစွမ်းတွေနှင့်၊ အိုကွယ် အကောင်းဟူသမျှ
ဇေယမင်္ဂလာပန်း။

(၁၉၂၁ခုနှစ်၊ သူရိယမဂ္ဂဇင်း)

ထိုလေးချိုးကြီးကို မစ္စတာမောင်မှိုင်းဘဝ ၁၉၂၁ခုနှစ်က ရေးခဲ့ပြီး၊ ထိုခေတ်က နိုင်ငံရေး အခြေအနေ သရုပ်ဖော်ခဲ့သည်။ ထိုခေတ်က တောင်းဆိုချက်များကို တင်ပြခဲ့သည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ခေတ် ၁၉၇၈တွင်ကား သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းအဖြစ်ဖြင့် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအသင်းနှင့် ဒေါင်းအိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကြီး ဘွဲ့အလံကာ မင်္ဂလာလေးချိုးကြီးကို သီဆိုကာ ကျွန်တော်တို့၏ အခြေ အနေများကို တင်ပြပြန်လေပြီ။

ဪ- အထက်နဂိုရ်က ပျက်ပြိုလို့ကျခဲ့တဲ့၊ ကနက်ပဟိုရ်ပလ္လင် လက်စ အကြွင်းပေထင့်၊ တက္ကသိုလ်သဘင် သမဂ္ဂအသင်းဆီက၊ အဆက်သမတ အသင်း တွေနဲ့၊ ကြွင်းနဝင်း ကောင်းမျိုးအထွေထွေ အိုကွယ်၊ ထက်မကွ အတင်းဟေ့လို့၊ အကွက်ကျကျ နင်းနင်းပြီး၊ ခက်သမျှရှင်းပေမည့် သတင်းဒေါင်းအိုးဝေ။ ။ x x x x ဪ အုပ်ချုပ်ရေးတွေကလဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး အပြည်ပြည် ကြိုးပြီး တော့၊ ပထဝီနှစ်လုံးက အစ်အီဆိုးဆိုတဲ့ အဆီတုံးအရသာ ဝစ္စာစားချိန်မို့၊ အရုပ် ကလေးတွေ ပြည်ဖုံးချကာထား သော်လဲ့၊ ညီတုန်းသမယအခါများက၊ ကမ္ဘာ့ ကမ္ဘာကြားခဲ့တဲ့ ဗမာ့ဗမာသားတွေရဲ့ တို့ဗမာမြေ။ တို့ဗမာအမွေမို့ အနိုင်မယူ ပေစကောင်း ‘အိုကွယ်’ တို့ဗမာပြည်မှာဖြင့် တို့သာနေမယ်လို့ မဆိုင်သူတွေ မောင်း။။ x x x x တောင်စဉ်စစ်ကိုင်းတွင်ဖြင့် ချောင်မြင်တိုင်းမှာ မောင်ရင် မှိုင်းကြီး ဗိုလ်ဝင်ခံလို့မို့၊ ဟိုအရင်ယမန် မက်မိသည် သမထတစ်မျိုးပေပ၊ ဖိုပလ္လင်ပျံမှာ အဂ္ဂိရ ရက်ရှိသမျှထိုးရာက၊ အမျိုးဘာသာ သာသနာငံပေတည့်၊ တပဲ့သခင် ‘လေးမောင်’ ‘ဗစိန်’ ကလေးတို့နှင့်၊ မြန်မာ့အချိန်ရွေးကာ အောင်မြေ နင်းမဟေ့လို့၊ တောင်ခြေအဆင်းမှာ နေမစောင်းမိပ ရွှေဒေါင်း ‘အိုးဝေ’ မဂ္ဂဇင်း ဆီက၊ အဆက်မကင်းတဲ့ သံသရာမှာ၊ တပဲ့အရင်းရဲ့ စံပမာ ရွယ်ရည်ရှာ အယ်ဒီတာ ‘မောင်ညိုမြ’ ရဲ့ပြင်၊ ဪ ဗမာ့အတွက် မရသမျှ ပွက်မကွဆိုတဲ့၊ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ‘မောင်ဘဂျမ်း’ တို့ကို၊ ဓဇဂ္ဂသုတ်အရ ဪဝင်တဖွဖွမန်းရာက၊ အောင်ဇယပန်း သောင်သပြေနချိန်မတော့၊ နောင်မြန်မာ့စာတမ်း ‘မောင်ရွှေန’ ရယ်လို့၊ အောင်ဇေတယု မြွက်မဆုံးနိုင်မယ့်ပြင်၊ တက်ဘုန်းကြီးဆရာ ‘သိန်းဖေ’ ကလေးတို့ကိုဖြင့် ယိမ်းမသွေ ကိန်းသေရွေးလိုက်ကဲ့၊ အရေးရှိလျှင် အရာပေါ် ကြရော့၊ ဆရာအကျော်အမော် ယောဂီကဝိရယ်က၊ ကမ္ဘာမှာသော် အဟောညီ၏ မညီ၏ တောဆီကကြည့်လိုက်တော့၊ မြန်မာမနေင် ကောလိမိချိန်မို့၊ ဇောဝီထံ တကွက်မမှိန် မောင်မညီမူ၍၊ လောကီ၏ပြက္ခဒိန်မှာ ပြောင်သမို့သာပ၊ အို-

ဖေမောင်တင်ရဲ့ အောင်မျိုးအလဲ့ အထက်ဟိုယခင်ကကဲ့သို့၊ ကနက်ပဟိုရဲ့
ပြောင်းရမှာက၊ နောင်သို့တကဲ့ အောင်ဖို့တပဲ့တွေနဲ့ ဪ... မောင်တို့ရဲ့
တက္ကသိုလ်သခင်ကျောင်း။ ။

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် သူ့ကိုယ်တိုင် သခင်ဖြစ်လာခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ
အားလည်း သခင်ဖြစ်လာစေရန် ခေါ်လျက်ရှိပေသည်။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် ကောလိပ်
ကျောင်းသား မီးပွားကလေးများကို သခင်မီးတောက်ကလေးများ ဖြစ်စေလိုသည်။ ဆရာကြီးသည်
ကောလိပ်မီးပွားကလေးများနှင့် အထူးရေစက်ဆုံသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ၁၉၂၀-ပထမကျောင်းသား
သပိတ်၊ ၎င်းနောက် အမျိုးသားကောလိပ်တို့နှင့် ဆရာကြီးသည် ဆက်နေသလို ယခုကျောင်းသား
သမဂ္ဂခေတ်၊ အိုးဝေခေတ်၊ ဆေးကျောင်းသားခေတ်နှင့်လည်း တစ်ဆက်တည်းတစ်သားတည်း
ဖြစ်နေပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီး၏ စာပေသည် ကျောင်းသုံးပြဋ္ဌာန်းချက် မဟုတ်သော်
လည်း ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ အနှစ်သက်ဆုံး အစွဲလမ်းဆုံးစာပေဖြစ်နေပေသည်။

သို့ကလို ကျွန်တော်၏ စာပေမွေ့ပုံ၊ စာပေအရသာရှာပုံဌာန ပြောင်းလဲခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို
ကျွန်တော်ဖခင်သိပါလျှင် သဘောတူနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ အကြောင်းမူကား ဤသို့သော ပြောင်းလဲ
ခြင်းသည် ကျွန်တော်အတွက် သူမှန်းထားသော ဘဝပန်းတိုင်သို့ မပို့ဆောင်နိုင်ရုံမက လမ်းလွှဲ
ပေးနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသတည်း။

အခါတိုင်းကျောင်းပိတ်လျှင် ကျွန်တော်သည် အိမ်ပြန်လျက် အိမ်ရိပ်တွင် မိခင်၏အပြုအစု အယု
အယကိုခံယူကာ ကလေးလုပ်နေတတ်ပေသည်။ ယခုမူကား နေပူကျဲကျဲတွင်ထွက်လျက် ပုလိပ်နှင့်
လူကြီးနိုင်ငံရေးသမား စားဖားကြီးများ၏ အပြုအစု အငေါ့အထွေခံယူကာ တို့ဗမာအစည်းအရုံး
၏ စာရွက်စာတမ်းများကို ဝေနေလေပြီ။ မိခင်၏ အထူးချက်ပြတ်ကျွေးမွေးအပ်သော အစား
အသောက် အစား၊ သခင်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ နောက်လိုက်လုပ်၍ တစ်ခါစား ဆယ်ပြားတန်
ထမင်းနှင့် တင်းတိမ်နေရလေပြီ။

အခါတိုင်း ကျောင်းပိတ်လျှင် ရွာပြန်၍ တစ်နေ့လုံး အိမ်ပြင်မထွက်၊ စာဖတ်လိုက်၊ အိပ်လိုက်
လုပ်ပြီး ညနေစောင်းသော် ရေမိုးချိုး၊ စတိုင်လုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်သည်။ ရွာသူရွာသား
တွေက ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီးဟောဆိုပြီး အထင်ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ နှုတ်
ဆက်ကြသည်။ ရေကန်ပေါ်တွင် အိုးရွက်ကာ ရေခပ်လာကြသော ရွာသူ အပျိုချောများက

‘ဝန်ထောက်လောင်း’၊ ‘အရေးပိုင်လောင်း’ ကြီးအဖြစ်ဖြင့် မျက်လွှာပင့်၍ မဝံ့တဝံ့ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ပြုံးကြည့်လျှင်လည်းကောင်း၊ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လျှင်လည်းကောင်း သူတို့ခမျာ ပြော၍မပြီးကြ။ ယခုမူ ကျွန်တော်သည် လုံချည်တိုတိုနှင့် ပင်နီတိုက်ပုံဝတ်၍ ဝါးဖတ်ဦးထုပ် ဆောင်းကာ ရန်ကုန်မြို့လူစည်ကားရာမှာ လျှောက်နေလေရာ ‘သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လ’ အဖြစ်ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြလေပြီ။

သို့ကလို ပြောင်းလဲနေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် နောင်တရသလော။ ဝမ်းနည်းသလော။ နောင်တ မရ၊ ဝမ်းမနည်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးကျူးမိသည်။ ငါလိုလူ ဇမ္ဗူရှိသေးသလားဟု ကြိုးဝါး မိသည်။ ပျော်လည်း ပျော်မိလေသည်။

သို့ကလို သခင်ပေါက်စအဖြစ်ဖြင့် ပျော်နေတုန်း ဗြုန်းဆို ကမ္ဘာမြေကြီးပေါက်ကွဲပြီး ပေါ်ထွက် လာသလို ကျွန်တော့်ဖခင်ကြီး ပေါ်လာလေသည်။

အမှန်မှာတော့ ဖခင်ကြီးဆိုက်ရောက်လာခြင်းသည် ကျွန်တော့်ဘက်က ကြည့်လျှင်သာ အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်သည်။ မိဘများဘက်က ကြည့်လျှင်ကား စိုးစဉ်းမျှ အံ့ဩဖွယ်မရှိပါ။ တစ်ပြည်လုံး အုန်းအုန်း ကျွတ်ကျွတ်၊ ဆူဆူပူပူဖြစ်နေသော ဤကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းအချိန် မနေသာသဖြင့် ကျောင်းပါ ပိတ်ပေးလိုက်ရသောအချိန်၌ မိဘများသည် မိမိသားကို သူတို့အနားမှာသာ နေစေလိုပေလိမ့်မည်။ မျက်ကွယ်မှာဆိုလျှင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ စိတ်မချနိုင်၊ အမျိုးမျိုးတွေး၍ စိုးရိမ်ပူပန်မည်မှာ ဓမ္မတာ သာတည်း။ ကျွန်တော်က သူတို့စိတ်အေးအောင် ရေးလိုက်သောစာသည် ပဲလှော်ဖို မီးတောက် မီးလျှံထဲကျသည့် ရေတစ်စက်မျှသာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အဖေကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပေသည်။ အဖေဓာတ်ကို သိထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကောလိပ်ကျောင်းသားဖြစ်နေပြီမို့ မရိုက်မနက်သည့်တိုင် အောင် ဆူတော့ပူတော့မည်၊ မဲတော့မာန်တော့မည်ဟု တန်းထင်လိုက်ပေသည်။ သို့သော် အဖေ ကား မဆူမပူ၊ မကြမ်းမမောင်းဘဲ ညိုမည်းညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာဖြင့်သာ ကြည့်နေလေသည်။ ထိုအမူအရာသည် ကျွန်တော့်စိတ်အား များစွာထိခိုက်စေပါသည်။ အဖေကိုချောရန် စကားစရာရ တော့သည်။

“အဖေကလည်း စာလေးဘာလေး ရေးလိုက်ရောပေါ့။ ရေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်ဘူတာကို လာကြို မှာပဲ”

“ငါ့ဘာသာ ငါလာတတ်သားပဲ”

နောက်ထပ် စကားဆက်စရာ ခက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော့်အဖေသည် ထိုစကားကို တိုတောင်း မာကျောစွာပြောပြီး ကျွန်တော့်အား တစ်ကိုယ်လုံးခြုံ၍ ကြည့်နေလေသည်။ ထို့ခနဲ တံတွေးထွေး လိုက်တော့မည့် အမူအရာပေါ်နေသည်။ ကျွန်တော့် သခင်ဂိုက်ကို မသတိနေသလော။ အတော်ကြာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က အရဲစွန့်ကာ စကားစလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့စာ ရတယ်မဟုတ်လားအဖေ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မပူနေပါနဲ့ ဆိုနေ မှပဲ”

အဖေသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ဘေးသို့ ထို့ခနဲတံတွေးထွေးလိုက်၏။ ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ်သို့ ထွေးပက်လိုက်ခြင်း မဟုတ်၍ တော်ပါသေး၏။

ခွေးမျိုး ဘာနားလည်သလဲ။ မိဘလုပ်တဲ့လူတွေမှာ ဘယ်လောက်ပူရသလဲ သိရဲ့လား။ မင်းအမေ ဆိုရင် မင်းအတွက် အိပ်လို့တောင်မပျော်ဘူး သိရဲ့လား”

ကျွန်တော်သည် များစွာပင် ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။ အိမ်မပြန်မိတာ မှားလေခြင်း ဟုပင် နောင်တ ရလာပါသည်။

ဤစကားကိုပြောပြီးနောက် ကျွန်တော့်အဖေသည် ရေမိုးချိုးပြီး ခရီးပန်းလာသောကြောင့် အပန်း ဖြေနေလေသည်။ အခြားစကားသို့ မကူးကြတော့ပေ။ သို့ စကားမကူးသဖြင့်လည်း ကျွန်တော် အထူး စိတ်သက်သာရာရပေသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်သည် အိုင်စီအက်စ်လောင်း လမ်း ကြောင်းမှ သွေဖည်ပြီး ‘သခင်ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လ’ ဘဝသို့ ရောက်နေသောအကြောင်းသို့ စကားစပ်မိမှာ အထူးစိုးရိမ်သောကြောင့်တည်း။

ကျွန်တော်သည် ဖခင်ကြီးစိတ်ပြေရန် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်များပြု၏။ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြု၏။ အကျွေးအမွေး လိုလေသေးမရှိအောင် ဧည့်ခံ၏။ ၎င်းတို့ထက် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ဖွယ်ရာကား နောက်နေ့နံနက်တွင် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ပို့ရန် စီမံလိုက်ခြင်းပေတည်း။

နောက်နေ့နံနက် ဘုရားသွားကြသောအခါ ကျွန်တော်သည် ပင်နီတိုက်ပုံအင်္ကျီကိုပင် ဝတ်လာသည်။ အဖေက ပိုးအင်္ကျီဘာလို့ မဝတ်သလဲဟု မေးရာ-

“ခုကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းအပြီးမှာ လူတိုင်း ဝံသာနုစိတ်ဓာတ်တွေ တက်နေကြတယ်။ ဖျင်ပင်နီ အင်္ကျီ တိုင်းရင်းဖြစ်တွေ သိပ်ဝတ်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဗမာဆိုင်တွေ အများကြီး ပေါ်လာတယ်။ မြို့ထဲကျရင် အဖေမြင်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ”

“အင်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်တိုင်းရင်းသားဖြစ် အားပေးတာ၊ တိုင်းရင်းသားဆိုင် ထွက်တာ ဟာ ကောင်းတာပဲဟေ့”

ကျွန်တော်သည် ဝံသာနုစိတ်ဝင်လာသော အဖေအတွက် များစွာဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အာရ်အီးတီ ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တက်မည်ဟုဟန်ပြင်နေသော အဖေအား ဗမာ ဘတ်စ်ကားဆိုသို့ ခေါ်သွားရင်း-

“အဲဒီကားကြီးတွေက တိုင်းရင်းသားပိုင်မဟုတ်ဘူး။ ဗမာပိုင်ဘတ်စ်ကားကို စီးရအောင် အဖေ။ အာရ်အီးတီ ကားကြီးတွေလောက်တော့ ဇိမ်မရှိဘူး။ သို့ပေမယ့် ကိုယ့်တိုင်းရင်းသား အားပေးတဲ့ အနေနဲ့ အဆင်းရဲခံတာပေါ့ အဖေရာ”

ဗမာဘတ်စ်ကားတစ်စီးတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဒရိုင်ဘာက ကားကိုစက်နှိုးထားပြီး စပယ်ယာက-

“ထွက်တော့မယ် လိုက်မလားဆရာ။ ဟိုး ဟိုးလိုက်မယ်၊ လိုက်မယ်၊ လိုက်မလား အရာကြီး။ အရာကြီးကတော့ ဘယ်လိုက်မလဲ၊ အာရ်အီးတီသာ လိုက်မှာပေါ့။ ဟော ထောင်ကဲကြီး တစ်ယောက် လာနေပြီ၊ လိုက်မလားထောင်ကဲ” စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ကာ လူခေါ်နေလေသည်။

အတော်အသင့် လူပြည့်လေပြီ။ အာရုံအီးတီကား နှစ်စီးပင် ထွက်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဘတ်စ်ကားကား မထွက်သေး။ တစ်ယောက်က “မထွက်သေးဘူးလား” ဟု မေးရာ ဒရိုင်ဘာသည် ကားကို ရှေ့တိုးနှောက်ငင် လုပ်နေလေသည်။ စပယ်ယာက “ဟိုး ဟိုး မထွက်နဲ့ဦး၊ ဟို အစ်မလေးက လိုက်မယ်တဲ့” ဟု ဖြန်းသန်း၍ အော်နေလေသည်။ သူပြောသော အစ်မလေးကို ကျွန်တော်တို့ မမြင်ရ။ ကားကိုကား ရှေ့တိုးနှောက်ငင် လုပ်နေခြင်းကြောင့် ဖင်ထိုင်ခုံနှင့်ဖင် ကြိတ်နယ်နေ၍ ဖင်နာရုံမက မထွက်နိုင်၍ စိတ်အနှောင့်အယှက် များစွာ ဖြစ်ရလေသည်။

ကျွန်တော့်အဖေက “မင်းတိုင်းရင်းသား အားပေးရတာ မနိပ်ပါဘူးကွာ” ဟုပင် ညည်းစပြုလေပြီ။

အတန်ကြာမှ စပယ်ယာက “ခိုးလိုး” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သောကြောင့် ကားထွက်လေသည်။

“နှောက်ကကားမလာသေးဘူး လှိမ့်ဆရာလှိမ့်” ဟု စပယ်ယာက အမိန့်ပေးထားသဖြင့် ကားသည် ဖြည်းဖြည်းကလေး လှိမ့်နေလေသည်။

ထို့နောက် ရှေ့နားမှာ လူမြင်သောကြောင့် စပယ်ယာက “ဆွဲဆွဲ” ဟု အမိန့်ပေးပြန်ရာ ဒရိုင်ဘာ သည် ခပ်မြန်မြန်မောင်းပြန်လေသည်။ နောက် အာရုံအီးတီကို ကျော်တက်နိုင်ရန် အတင်း အမြန် မောင်းပြန်ရာ ကျွန်တော်တို့မှာ အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ထားကြရလေတော့၏။

အတင်းမောင်းနေစဉ် စပယ်ယာက-

“ဟေ့ ရှေ့နားမှာ ဇိုး ဇိုး” ဟု သတိပေးလိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာသည် ပြုန်းခနဲ ဘရိတ်အုပ်လိုက်လေ၏။ ခရီးသည်အားလုံး ယိမ်းထိုးပြီး ခုံပေါ်မှ စဉ်ကျမသွားအောင် မနည်းထိန်းထားကြရလေသည်။

သို့ကလို့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး များစွာဆင်းရဲပြီးနောက်မှ သိမ်ကြီးဈေးသို့ ရောက်ကြလေသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသောအခါ အဖေက-

“သည့်ပြင်ဟာ ဝံသာနုချင်နုပါကွာ၊ ဘတ်စ်ကားမှာတော့ ဝံသာမနုပါနဲ့” ဟု ဆုံးမလေတော့သည်။

သိမ်ကြီးဈေး ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဝက်ခြံခတ်ထားသော ထီဆိုင်ကလေးများကို တွေ့သောအခါ အဖေသည် အံ့သြစွာနှင့် ကြည့်နေလေသည်။

“ဘာလဲကွ”

“ထီလက်မှတ်ရောင်းတဲ့ဆိုင် အဖေရဲ့။ အစိုးရသိန်းထီလေ၊ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ တီထွင်လုပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပေါ့။ အစိုးရက တိုင်းသူပြည်သား ထိုးသမျှငွေအပေါ်မှာ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း အခွန်တော် ရတယ်”

“ကွာ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရက ဟန်မကျပါဘူး။ အခွန်ကောက်သာ ယူတတ်တာ၊ တိုင်းပြည် အေးချမ်းအောင် တော့ မအုပ်ချုပ်တတ်ပါဘူး။”

အဖေထံမှ ဤလို အစိုးရဝေဖန်ရေးစကားများ မမျှော်လင့်ခဲ့သော ကျွန်တော့်မှာ အံ့အားသင့်ရုံမက ဝမ်းလည်း သာမိလေသည်။

“ဟေ့ ထီထိုးရအောင်ကွာ”

အဖေက ထီထိုးလိုသောကြောင့် ထီဝင်ထိုးကြသည်။ အဖေသည် အတိတ်တွင် “သားအား ဘိလပ်ပို့ ပညာသင်ရန်” ဟု ရေးလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော့်ဖခင်၏ ရည်မှန်းချက်ကား တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် တိုးနေ၏။ အစတုန်းက ဆယ်တန်းအောင်ရုံသာ၊ နောက် ဘီအေအောင်ရုံသာ၊ ၎င်းနောက် အိုင်စီအက်စ်အောင်ရန်၊ ယခုနောက်ဆုံး ဘိလပ်ပို့ပညာသင်ရန်။

ထီဆိုင်မှထွက်၍ ဘုရားသွားဘတ်စ်ကားဆိပ်သို့ လျှောက်လာစဉ် သတင်းစာရောင်းသမားများ အော်ဟစ်နေကြသည်ကို ကျွန်တော်ရောအဖေပါ ကြားကြရလေသည်။

“သခင်နှစ်ခြမ်းကွဲအတွက် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း နှုတ်ထွက်တော့မည် ဆိုခြင်း”

ဤအော်ဟစ်သံသည် ကျွန်တော်နားတွင်းသို့ သံရည်ပူ လောင်းထည့်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပေသည်။ အော်ဟစ်နေကြသော သတင်းစာရောင်းသမားများကို ကြောင်၍ကြည့်နေလေသည်။ ဝယ်ဖတ်ရန် ပင် သတိမရ။

ဘုရားသွား ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တက်မိကြသောအခါ အဖေက-

“ဟေ့ မင်းအခု သခင်တွေနဲ့ ပေါင်းသေးသလား”

ကျွန်တော်ကား ဘယ်လိုအဖြေပေးရမည်ဟု စဉ်းစားမရအောင်ဖြစ်နေ၍ မဖြေဘဲနေသည်။

“အင်း မပေါင်းနဲ့နော်၊ ပေါင်းရင် တို့အကြံအစည်အားလုံး ပျက်ကုန်လိမ့်မယ် နားလည်လား”

ဘတ်စ်ကား လှုပ်ရှားသဖြင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းညိတ်သွားသည်။

“အေး ကောင်းတယ် မပေါင်းနဲ့။ ကြည့်စမ်း၊ သူတို့အချင်းချင်းကွဲကုန်ပြီ၊ သူတော်ကောင်းကြီး တောင် ထွက်သွားပြီ”

ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်နေသော ဘတ်စ်ကားပင် ထွက်လေပြီ။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ စကားတစ်လုံးမျှ မထွက်။

ဘတ်စ်ကားသည် ဘုရားခြေရင်းသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်စကားမပြောနိုင်။ အဖေက တစ်ခွန်းတလေ ပြောသည်ကိုလည်း ထောက်ခံခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း၊ စွက်ဖက်ခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ မပြု။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး နှစ်ခြမ်းကွဲခြင်းနှင့် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း နတ်ထွက်ခြင်းတွင်သာ ကျွန်တော့်အာရုံဟူသမျှ ရောက်နေပေသည်။

စောင်းတန်းပေါ်သို့ ဖခင်ကြီးအား ရှေ့ဆောင်ကာခေါ်သွားသည်။ ပန်းသည်များက ဆီးခေါ်ကြ သည်။ ဖိနပ်များထားခဲ့ကြပါ၊ ကွမ်းစားကြပါ၊ ဘုရားပန်းကပ်ဖို့ အလွန်လန်းဆတ်တဲ့ ပန်းတွေ ရှိပါတယ်၊ ဆီမီးပူဇော်ကြပါ စသည်ဖြင့် ဖော်ရွေစွာပြောနေကြသည်။ သို့ကြားရသော်လည်း ကျွန်တော်သည် သူတို့အား စကားဖြင့်သာမက အပြုံးကလေးဖြင့်ပင် မတုံ့ပြန်မိချေ။

စောင်းတန်းဆုံးခါနီး ရင်ပြင်တော်အဝသို့ ရောက်သောအခါ-

“ဟေ့ ပန်းကလေးဘာကလေး ဝယ်ခဲဦးစို့ကွာ” ဟူသော ဖခင်ကြီး၏ အသံကို နောက်မှကြားရ သဖြင့် ရပ်လိုက်ပြီး ဖခင်ကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖခင်ကြီးမှာ တော်တော်မောနေဟန်ရှိ၏။ နဖူးမှချွေးများ စို့နေသည်ကိုပင်မြင်ရ၏။ အသက်ရှူလည်း မှားနေရှာသည်။

ညာဘက်က ပန်းဆိုင်တွင်ဝင်၍ ဖိနပ်များချထားပြီး ပန်းဝယ်ကြသည်။ ဖခင်ကြီးလည်း အမောဖြေ သေး၏။

ထိုအခိုက် ကျွန်တော်တို့ဝယ်နေသောဆိုင်မှ ပန်းသည်တစ်ဦးနှင့် ဟိုတစ်ဖက်က ပန်းသည်တို့ သည် ပုဇွန်တောင်ပန်းခြံတွင် အငြိမ့်ကလျက်ရှိရာ ဘုန်းတော်ကြီးများပါ ကြည့်နေကြစဉ် ကုမ္မာရီ အမျိုးသမီး ၂၀၀ခန့် လာပြီး ဘုန်းတော်ကြီးများ ပွဲမကြည့်ရန် မေတ္တာရပ်ခံသွားကြောင်း သတင်းကို ဝေဖန်ဆွေးနွေးနေကြလေသည်။

သည်ဘက်ဆိုင်က ပန်းသည် မဟိုဒင်းက ဟိုဘက်ဆိုင်က ပန်းသည် မအာအား-

“ဒါကတော့ ကာလဝိပါတ် နောက်ပိုးတက် ဆိုတာလိုပေါ့ကွယ်။ ကိုယ်တို့ အမျိုးသမီးတွေ အင်္ကျီပါးဝတ်တာကို သူတို့ဘုန်းကြီးတွေက ဝင်တားတော့ သူတို့ပွဲကြည့်တာလည်း ကိုယ်တို့ အမျိုးသမီးတွေက တားတာပေါ့ ဟဲ ဟဲ”

“ကိုယ်တို့တော့ အင်္ကျီပါးပဲကြိုက်သကွယ်၊ ဘုန်းကြီးတွေက မတားစေချင်ဘူး။ ပွဲကြိုက်တဲ့ ဘုန်းကြီးလည်း ကြည့်ချင်ကြည့်ပေစေ၊ ကိုယ်တို့ မတားချင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါကပဲ ကောင်းသေးတယ်”

ကျွန်တော့်အဖေလည်း သူတို့ပြောဆိုနေကြသံကို ကြားသည်ထင်၏။ သူသည် ပြုံးလျက်နေသည်။ အဖေ ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက သည်တစ်ခါ ပထမဆုံး ပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

အဖေသည် ဖယောင်းတိုင်များကိုလည်း ဝယ်ယူသေးသည်။

အဖေသည် ဘုရားရှုပ်ထူတော်ရှေ့တွင် ကျယ်လောင်စွာ ဘုရားရှိခိုး၏။ သူ့အလေ့အထမှာ ကျယ်လောင်စွာ ဘုရားရှိခိုးရုံမက ကျယ်လောင်စွာပင် ဆုတောင်းလေ့ရှိသည်။ လူတကားကြားနာကောင်းသော ဆုကိုသာ ဘုရားအား တောင်းရမည်ဟု သူ့အယူအဆ ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝင်နီဖေတို့နှင့် ဘုရားဖူးစဉ်က အကြောင်းများကို သတိရမိလေသည်။ ဝင်နီဖေတို့သည် တန်ဆောင်းထဲမှာ ဘုရားဖူးကြသည်။ ကျွန်တော်က ဝါသနာအလျောက် စေတီကြီး၏ ရင်ပြင်တော် လွင်တီးခေါင်မှာ ဘုရားဖူးသည်။ ခုတော့ ဖခင်ကြီးအား ကျိုးနွံရှိသော သားဖြစ်ကြောင်း ပြလိုရကား သူ့ကျယ်လောင်စွာ ရှိခိုးနေသော တန်ဆောင်းထဲ၌ပင် ထိုင်၍ ဝပ်တွားပူဇော်လေ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံး နှစ်ခြမ်းကွဲခြင်းကိုကား ဖျောက်ဖျက်၍မရချေ။ မျက်စိမှိတ်၍ ဘုရားအာရုံပြုလိုက်သောအခါ သူလုပ်ချင်ရာ ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်သော ဒေါကြီးမောကြီး သခင်ဗစိန်နှင့် ဒေါဆို၍ တစ်ရွေးသားမျှမရှိရှာသော အသံပြောပြောညောင်နာနာ သခင်သိန်းမောင်တို့ ထွေးလုံးရစ်ပတ် နပန်းသတ်နေကြပုံသည် ဉာဏ်မျက်စိမှာ ထင်မြင်လာလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဘုရားရှေ့မှာ နိုင်ငံရေးကို ကြိုးစား၍မေ့ပစ်၏။ ဘာသာရေးကို ကြိုးစား၍ နှလုံးသွင်း၏။ သို့ရာတွင် အတိုက်အခိုက်သဘော အကွဲအပြားသဘောကား မပျောက်။ အကြောင်းမူကား အရှင်အာဒိစ္စဝံသ၏ ဘိက္ခုနီသားသနာ ပဒေသကျမ်းအကြောင်း၊ အရှင်အာဒိစ္စဝံသအား ပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်ရှင်များ၊ ဘုန်းကြီးလူထွက်ပါဠိဆရာများ၊ လူပြန်တော်ပညာရှိများနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများက ဝိုင်း၍ ပကာသနိယကံပြုခဲ့သည့် အကြောင်းများကို သတိရနေပြန်လေသည်။ ယင်းသို့လျှင် ဘုရားဆင်းတုတော်ရှေ့ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်နောက်မှ လူကယုပ်ဝပ်ရုံသေ လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးနေပြီး စိတ်ကမူ တောင်ရောက်မြောက်ရောက် ကရွတ်ကင်းလျှောက်ဖြစ်နေစဉ် ဖခင်ကြီး၏ ကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဖတ်နေသော ဆုတောင်းသည် ကျွန်တော့်အာရုံကို ဖမ်းစားလိုက်ပြန်၏။

“ဤသို့လျှင် ကြုံရခဲဖူးရခဲ ဖူးရသော ရွှေတိဂုံစေတီတော် ဆင်းတုတော် တို့အား ဖူးမြော်ကန်တော့ရသော၊ ပန်းလှူရသော မီးပူဇော်ရသော အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ကို ရရပါလို၏ ဘုရား၊ နိဗ္ဗာန်သို့မရောက်မီစပ်ကြား လားလေရာဘဝ၌လည်း အကြံအစည်ဟူသမျှ အောင်ရပါလို၏ ဘုရား၊ တပည့်တော်၏သားသည် သာမန်အစားမဟုတ်၊ အတိဇာတ-သားဖြစ်ပါ၏။ ထိုသားသည် ပညာကြီးခြင်း၊ အကြံအစည်အောင်ခြင်း၊ ရာထူးဌာနန္တရကြီးစွာရခြင်း၊ ထိုသားအတွက် ယနေ့ထိုသော သိန်းထိပေါက်ခြင်း၊ ဘိလပ်မှာ ပညာသင်ကြားနိုင်ခြင်း၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ရုပ်အဆင်းလှသော မိန်းမရတနာ ရခြင်းများ ဖြစ်ပါစေသတည်း ဘုရား”

ကျွန်တော့်မှာ ဖခင်ကြီး၏ ဆုတောင်းကြောင့် ဖရဏပီတိ ဝှမ်းဆီထိမဖြစ်မိဘဲ ကြက်သီးမွေးညင်း ထမိသည်။ ဆုတောင်းကိုမှီ၍ ဖခင်၏ စေတနာမေတ္တာတို့ကို အတိုင်းတာပမာဏ ရှာမကြည့်အား၊ ဘေးဘီတွင် ဘယ်သူတွေကြားကုန်ပါလိမ့်ဟူသော စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် ဘုရားဖူးသူပရိသတ်ကို အကဲ ခတ် ရှာကြည့်မိလေသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရွယ်တူ ဖျိုဖြူယမင်းကလေးတွေ ကြားသွား မှာ စိုးရိမ်မိလှပါဘိ။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘုရားဖူးပရိသတ်လည်း များများမတွေ့ရ။ ရွယ်တူဖျိုဖြူ ဆို၍လည်း တစ်ယောက်မျှမတွေ့ရ။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့်ဘေးတိုက် မလှမ်းမကမ်း၌ မမြေမှီသည် ခူးတုပ်ကာထိုင်၍ ကျွန်တော့်အား ပြုံးကြည့်နေလေသည်။

မမြေမှီ။ ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေနေသော ဦးထွန်းဝင်း၏ဇနီးချော ဒုက္ခသည်မမြေမှီ။ ကုလားဗမာ အမိ ကရုဏ်း တုန်းက ကယ်လိုက်သော မမြေမှီပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။

မမြေမှီသည် ဖဲကြီးလုံချည်ကြက်သွေးရောင်ကို ဝတ်ထား၏။ ခူးတုပ်၍ထိုင်နေပေရာ အိစက်သော တင်သားနှင့် ပေါင်လုံးများပေါ်တွင် ဖဲကြီးလုံချည်သည် တင်းကျပ်ပြောင်လက်စွာ ကပ်လျက် နေလေ၏။ လှပသော ပန်းခက်ပန်းနွယ်ထိုးထားသော ပဒုမ္မာအင်္ကျီအနားသည် သွယ်ပျောင်းသော ခါးပေါ်ဝယ် လုပ်လဲလုပ်လီ ဝဲနေပေသည်။ ရင်စေ့အင်္ကျီဖြစ်ရာ စိန်ကြယ်သီးများမှာ ထင်းနေ ပေ၏။ ဆံပင်နောက်တွဲထုံးတွင် ကြက်သွေးရောင် နှင်းဆီပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ကို ပန်ထားလေသည်။

မမြေမှီက ကျွန်တော့်အား ပြုံးကြည့်နေသည်ကို ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် အပြုံးနှင့် ပြန် မတုံ့ ပြန်မိ။ မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩကာ မင်သက်မိနေခြင်းလော။ ကျွန်တော့်အဖေ၏ ဆုတောင်းကို ကြားသွားလေပြီဟု ရက်စိတ်ဝင်လာ၍လော။ သို့တည်းမဟုတ် သူ၏ ရိုးသားစင် ကြယ်သော အပြုံးတွင် ‘ပြတ်မနူး’ ကျွန်တော်က အဆန်းအပြား မြင်နေ၍လော၊ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါပြီ။ တော်တော်နှင့် ပြန်မပြုံးမိပါ။

မမြေမှီက ထိုင်ရာမှထလာပြီး ကျွန်တော့်နားမှာ ရပ်နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း မတ်တတ်ထ လိုက်၏။

“မောင်လေးက မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေသလား ဟဲ့ ဟဲ့”

ကျွန်တော်က အစွမ်းကုန်ပြုံးပြီ-

“မဟုတ်ဘူး မမရဲ့၊ မြင်ကိုမမြင်ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် အဖေလည်း ဘုရားဝတ်ချပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ မမြေ့က ကျွန်တော့်အဖေအား ကြည့်ရင်း-

“ဒီက ဦးတော်က ”

“ကျွန်တော့်အဖေလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးလာကြတာ ဟဲ ဟဲ၊ အဖေ ဟောဒါက မမြေ့”

အဖေကား မမြေ့ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ကြည့်နေလေသည်။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော့်အား အကဲ ခတ်သလို မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။

မမြေ့က ဖော်ရွေပျူငှာသော အမူအရာကို အစွမ်းကုန်ပြလျက်-

“ဩ ဦးက မောင်တင်ထွန်းရဲ့ အဖေကိုး။ ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ကို ရောက်ပါသလဲရှင်”

အဖေသည် မမြေ့၏ မင်းထိုက်စိုးတန် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့် ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်ရွှေတို့၏ အရှိန် ဩဇာ ဂုဏ်သရေကို လွန်ဆန်နိုင်ရှာဟန်မတူ။ ထို့ကြောင့် မမြေ့၏ ဖော်ရွေပျူငှာမှုကို မတုံ့ပြန်၊ အောက်ကျိုသော ရိုသေသော အမူအရာတို့ဖြင့်-

“ဟုတ်ပါ့ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်မနေ့ကပဲ ရောက်သဗျ”

“ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်မတို့အိမ် ဝင်ပါဦးရယ်၊ မောင်တင်ထွန်းလိုတော့ မစိမ်းပါနဲ့။ မောင် တင်ထွန်းဟာ ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းအတွင်းက ကျမမှာ အကျဉ်းအကျပ်တွေနေတုန်း ကူညီခဲ့ တယ်ဦးရဲ့။ ဒါကြောင့် သိပ်လည်းကျေးဇူးတင်တယ်၊ သိပ်လည်းခင်မင်တယ်။ အဲဒီတုန်း ကတည်း က အိမ်လာလည်ဖို့ ဖိတ်ထားပါတယ်။ အလုပ်တိုက်ကိုဖြစ်ဖြစ် ဝင်ခဲ့ပါလို့ ပြောထားတယ်။ ဒါတောင် တစ်ခေါက်မှ မပေါ်လာဘူး။ ဦးသားက အင်မတန်စိမ်းတယ်”

“မအားလို့ပါ မမရယ်”

အဖေက ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး-

“မင်းက ဘာများအလုပ်သည်လောက် များနေရသလဲ၊ ကိုယ့်ကို သည်လောက်ခင်မင်နေတာ တစ်ခေါက်တလေမှ သွားမလည်အားဘူးလား”

သို့ကလို မမြမှီက ကျွန်တော့်အပေါ် မကျေမချမ်းမှုပြလိုက်၊ ကျွန်တော့်အဖေက ဝင်ကြိမ်းလိုက်လုပ်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ မျက်စိသူငယ်နှင့် အနေရအထိုင်ရ ကျပ်သွားလေသည်။ မမြမှီသည် ကျွန်တော့် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာတွင် ကျွန်တော်၏ အခက်အခဲကို အကဲခတ်မိဟန်ရှိသည်။

“မအားဆိုတာလည်း ဟုတ်မှာပါပဲ ဦးရယ်။ ကျမကသာ သိပ်လာစေချင်တဲ့ဇောနဲ့ ပြောရတာ၊ ကျောင်းသားတွေမှာ အဓိကရုဏ်းတွင်းကလည်း အလုပ်များရ၊ အခုခပ်အေးအေး ဖြစ်သွားတော့လည်း ဟိုတုန်းက စာသင်ပျက်ထားတာတွေ အတိုးချပြီး စာကြိုးစားကြမှာကိုး ဦးရဲ့။ ဪ သြော် ဒါထက်မောင်လေးရေ မင်းအဖေ ရန်ကုန်လာတဲ့အခါ ဘယ်တွေကို ပို့ပြီးပြီလဲ”

“ခု ဘုရားကိုပဲ ရောက်သေးတာပဲ၊ ကလေးမဟုတ်တော့ တိရစ္ဆာန်ရုံတွေ ဘာတွေလည်း ပို့လို့တော့အပိုပဲ”

ကျွန်တော့်အဖေက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟ တိရစ္ဆာန်ရုံကို ကလေးမှကြည့်ရတာ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ တို့လူကြီးတွေ မမြင်ဖူးတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ပြည့်လို့မဟုတ်လား”

မမြမှီက နှစ်နှစ်ကာကာကြီး ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ဟုတ်သားပဲ မောင်လေးကလည်း။ ဒီလိုလုပ် မမကား ၂နာရီမှာအားမယ်၊ အလုပ်တိုက်ကို ၂နာရီလာပြီး ကားယူပြီး မင်းအဖေသွားချင်ရာ လိုက်ပို့ပါကွယ်။ ဘုရားလည်း အစုံလိုက်ပို့၊ ဗိုလ်တထောင်တို့၊ ခြောက်ထပ်ကြီးတို့။ ကန်တော်ကြီးလည်း တစ်ပတ် လှည့်ပြလိုက်ပါကွယ်”

အဖေကား များစွာကျေနပ်သွားဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ဟန်လုပ်လျက်-

“နေပါစေ မမရယ်”

မမြမှီကား ငြင်းဆန်ရန် အခွင့်မပေး။

“ဘာနေပါစေလဲ၊ ကဲ၂နာရီ မမအလုပ်တိုက် အရောက်လာနေပါ။ ကဲ မမသွားမယ်၊ ဦး ကျွန်မ သွားပါဦးမယ်”

အဖေကား ပါးစပ်ကြီးဖြူ၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော်က လိုက်ပို့သည့်သဘောဖြင့် မမြမှီ နောက်က ခဏမျှလိုက်ပါသွားသည်။ မမြမှီက ကျွန်တော့်အား ကလိဆွသော အပြုံးဖြင့်ကြည့်ကာ-

“မောင်တင်ထွန်းအဖေက အင်မတန် ဆုတောင်းကောင်းတယ်နော် ဟဲ့ ဟဲ့၊ ကဲ ကဲ နေရစ်ပေတော့”

အဖေ၏ ကျယ်လောင်သောဆုတောင်းသံကို မမြမှီ ကြားခဲ့လေသည်တကား။

ကျွန်တော့်မျက်နှာ ပူထူသွားသည်။ မမြမှီထွက်သွားပြီး ကျွန်တော်က ရပ်ကြည့်နေရစ်သည်။ တစ်နေရာမှ စောင့်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် မမြမှီနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ ထိုမိန်းကလေး၏ ဝတ်ပုံဆင်ပုံမှာ မမြမှီ၏ အဖော်အလှော်သဖွယ်ဖြစ်၍ ပြုမူပုံမှာကား အခိုင်းအစေ သဖွယ် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့အား ကျွန်တော်ကြည့်ကျန်ရစ်စဉ် ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ လာရပ်သည်ကို သိလိုက်လေသည်။

“ဒီသူငယ်မက ဘယ်ကလဲကွ”

“မစွက်-ထွန်းဝင်းတဲ”

“ဘာလဲကွ မစွက်-ထွန်းဝင်းဆိုတာ၊ ဦးထွန်းဝင်း သမီးလား”

ကျွန်တော်က ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်မိသေးသည်။ သို့သော်အဖေအား ပြက်ရယ်မပြု၊ မရှုတ်ချပါ။ သူလို မည်စေလိုလို ကျွန်တော့်အား အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“သမီးမဟုတ်ဘူးအဖေ၊ ဇနီး၊ မယား”

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် ဤသို့ ဆောင့်အောင့်ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အဖေအား ဆောင့်အောင့် ငြူရှု၍ ပြောလိုက်ခြင်းဟုတ်ဟန်မတူ။ မမြဲမှီသည် ဦးထွန်းဝင်း၏ ဇနီးဖြစ်နေရသော အကြောင်းကို ဆောင့်အောင့်ငြူရှုလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။

ကျွန်တော့်အဖေပါးစပ်မှ “ဟင် ဟုတ်လား” ဟူသော အံ့ဩအာမေဇိုတ်သံ ထွက်လာလေသည်။

“အံ့ဩသလား အဖေ”

“အေး မြို့ကြီးသူများ အပျိုမှန်းအအိုမှန်း မသိနိုင်ဘူးနော်၊ ငါ့မယ် အပျိုပဲထင်နေတယ်ကွ”

ကျွန်တော်တို့သည် ရင်ပြင်တော်အရှေ့တောင်ထောင့်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြလေသည်။

အဖေက မေးပြန်လေသည်။

“အသက်က ဘယ်လောက်ရှိမလဲကွ”

“သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင် ဟုတ်လား” ဟူသော အာမေဇိုတ်သံ ထွက်လာပြန်လေသည်။

“ကလေးမရှိဘူးလား”

“တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးထင်တယ်။ မွေးသလား၊ မမွေးဖူးဘူးလားတော့ မသိဘူးအဖေ”

“အင်း၊ ဒါကြောင့် တင်တာပေါ့လကွာ”

ကျွန်တော်က မမြမှီနှင့် ဦးထွန်းဝင်းတို့အကြောင်းကို ဦးထွန်းဝင်း ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေနေပုံကစ၍ သိသလောက် ပြောပြရလေသည်။

ရင်ပြင်တော် အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် ကွပ်ပျစ်ကလေးတစ်ခုရှိရာ သားအဖ ထိုင်ကြလေသည်။ အဖေသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးတစ်လိပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူမီးညှိပြီးနောက်-

“ငါ့သား မှတ်ထား၊ ဘုရားတောင်မှ အမှီရှိမှ ပွင့်တော်မူနိုင်တယ်။ တို့ကြံစည်တဲ့အတိုင်း ပညာကို ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် တတ်ချင်ရင်၊ အိုင်စီအက်စ် ရချင်ရင်၊ ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောရချင်ရင် အမှီကောင်း ရှိဖို့လိုတယ်။ မမြမှီလိုမိတ်ဆွေမျိုးဟာ အမှီကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူက ခင်မင်သလို ကိုယ်ကခင်မင်ရတယ်။ မိတ်ဆွေရင်းချာဖြစ်အောင် ပေါင်းရမယ်”

အဖေသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ဆေးလိပ်ကို သည်းထန်စွာဖွာနေသည်။ သောက်ရှူ၍ အတော်ဝတန် သောအခါ-

“ဒါထက် မင်းနိုင်ငံရေးတွေ ဘာတွေနဲ့တော့ လုံးလုံးကင်းရှင်းအောင် နေနော်။ နို့မဟုတ်ရင် မင်း နောင်ရေးကို ထိခိုက်ရုံမကဘူး၊ ငါ့အလုပ်ကလေးပါ ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ် ကြားလား။ မင်းတို့ ကျောင်းသားတွေကလည်း ခုအခါ ဆူဆူပူပူ သိပ်လုပ်နေကြတယ်လို့ ငါကြားရတယ်။ ဟိုအမှာ အစီရင်ခံစာ...”

“မြဘူး အစီရင်ခံစာလား အဖေ”

“အေးဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ အစီရင်ခံစာကို ကျောင်းသားတွေက ကန့်ကွက်ကြတယ်ဆို မဟုတ်လား။ မင်းကော ပါသေးသလား”

ကျွန်တော်သည် အမေးကို တိုက်ရိုက်မဖြေဘဲ-

“မြဘူးကော်မတီ အစီရင်ခံစာဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ပညာရေးနဲ့ လုံးလုံး ဆိုင်တဲ့ဟာပဲ အဖေရဲ့။ ၁၉၂၀ခုနှစ်ကစပြီး တက္ကသိုလ်ဥပဒေကို မကြိုက်ကြဘူး။ ၁၉၃၆ခုနှစ်ကလည်း မကြိုက်ကြလို့ ဒုတိယအကြိမ် သပိတ်မှောက်ခဲ့ပြီ။ ဒီတော့ တက္ကသိုလ်ဥပဒေကို ပြင်ဆင်ဖို့ စုံစမ်းအစီရင်ခံရမယ်။

အကြံပေးရမယ်ဆိုပြီး မြဘူးကော်မတီ ခန့်ခွဲတယ်။ ဒီမြဘူးကော်မတီ အကြံပေးတာတွေကလည်း မကောင်းတာတွေပါသေးတော့ ကျောင်းသားတွေက ထပ်ပြီးကန့်ကွက်တော့တာပဲ။ ဒီတော့ ဒါဟာ ပညာရေးသက်သက် ကျောင်းသားရေးသက်သက် ဆူပူလှုပ်ရှားမှုပါ။ နိုင်ငံရေးမဟုတ်ပါဘူး။”

“အေး နိုင်ငံရေးတော့ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့လကွာ။ သို့ပေမယ့် အထက်လူကြီးတွေ လုပ်ထားတာကို ဆူပူပြီး ကလန်ကဆန်လုပ်တာပဲ။ ဒီတော့ ဒါမျိုးထဲမှာ ငါ့သားမပါရဘူး ကြားလား။ ပြီးတော့ အုပ်ချုပ်ရေးကန့်ကွက်ပွဲတွေ ဘာတွေလည်း မင်းတို့ကျောင်းသားတွေ ပါကြသေးတယ်ဆိုပဲ။ မကြာခင်ကလည်း မီးတုတ်ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်တယ်ဆိုပဲ။ ဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေမှာ မင်းမပါအောင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေရမယ် ကြားလား၊ ပြောလိုက်ပါပေမောင်။ ဒါတွေထဲ မင်းဝင်ရှုပ်ရင် မင်းလည်းပညာသင်တွေပျက်၊ ငါအဖေ မြေတိုင်းစာရေးလည်း အလုပ်ပြုတ်၊ အားလုံး ခက်ကုန်မယ် ကြားလား။”

ကျွန်တော် ကြားပါသည်။ အဖေ၏ဒေသနာတွေကို အသေအချာကြားရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က တုဏှိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်သာနေလိုက်ပါသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် လက်ခံခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသဖြင့် အဖေကတော့ သူ့ဩဝါဒကို ကျွန်တော်လက်ခံသွားပြီဟု ယူဆနေပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းကား သူ့ဒေသနာနှင့် ကျွန်တော့်အဖြစ်တို့သည် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေခြင်းကို ပြောမဖြစ်၍သာတည်း။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်၏ ရင်ပြင်တော်သည် ပူပြင်းသောနေရောင်ခြည်တွင် လင်းနေ၏။ ဘုရားဖူးပရိသတ် စံသလောက်ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်တို့သားအဖ ထိုင်နေကြသော ထောင့်ကွက်မှာကား သစ်ပင်ရိပ် တန်ဆောင်းရိပ်စသည်တို့ လွှမ်းခြုံထားသဖြင့် အေးမြသာယာဖွယ်ရာ ဆိတ်ငြိမ်နေပေသည်။ ဤကွယ်ရာ ဆိတ်ငြိမ်ထောင့်ကွက်သည် များစွာသော ဇနီးမောင်နှံနှင့် သမီးရည်းစား ဒွယ်ဒွယ်တို့အဖို့ နှစ်ကိုယ်ကြားဆွေးနွေးရန် အကွက်ကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အများသိခဲကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့သားအဖအဖို့ နှစ်ကိုယ်ကြားဆွေးနွေးရန် အကွက်ကောင်းဖြစ်နေသည်ကိုကား သိကြမည်မဟုတ်။

ဆေးလိပ်ကြီးကို တစ်ဝှူ့ရှိုက်ပြီးနောက် ဖခင်ကြီးသည် အောက်ပါအမေးဖြင့် ကျွန်တော့်အား ခေါင်းကြီး သွားစေပြန်လေသည်။

“မင်းမှာ ရည်းစားတွေဘာတွေ ရှိနေပြီလား”

ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းကြီးနေရုံမက အတော်ကြာအောင် အာစေး၍ နေလေတော့သည်။

“ပြောလကွာ၊ ရည်းစားတွေဘာတွေ ရှိနေပြီလား”

ကျွန်တော်က ကပ်နေသော အသံဖြင့်-

“ရှိတယ်လည်းမဟုတ်၊ မရှိဘူးလည်းမဟုတ်”

အဖေသည် မျက်စောင်းထိုးပြီး ငေါက်လိုက်သည်။

“ဘာလဲကွ ရှိတယ်လည်းမဟုတ် မရှိဘူးလည်းမဟုတ်။ ငါလခွေးမှပဲ ကြောင်ပန်းအဘိဓမ္မာစကား ပြောတာကျလို့”

ကျွန်တော်သည် အဖေမျက်နှာကို မချိုမချင်အပြုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ပြောလေကွာ ဘယ်လိုလဲ၊ ရှိသလား မရှိဘူးလား”

ကျွန်တော်သည် မချိုမချင်အပြုံးရာမှ မဆတ်တင်၊ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပြီး-

“တကယ်ဆိုတော့လည်း...”

“တကယ်ဆိုတော့ ရှိသပေါ့လေ”

“တကယ်ဆိုတော့လည်း ရှိတယ်လည်းမဟုတ်၊ မရှိဘူးလည်းမဟုတ်ထဲကပဲ အဖေရဲ့ ဟဲ ဟဲ”

“တောက်၊ သောက်ကောင်ကလေး”

အဖေဒေါသယမ်းအိုး မီးမကျမီ ကျွန်တော်က သွက်လက်စွာ-

“ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ် အဖေနားထောင်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဝင်နီဖေ(ဝါ) ခင်သိန်းဝင်းနှင့် ဘာကလိုတိုတို ဘိုကလာတာတာ အဖြစ် သနစ်များကို လည်းကောင်း၊ မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးကျောင်းသူ မမြင့်ဦးနှင့် သူငယ်ချင်းလည်းမက ရည်းစားလည်းမကျ အဖြစ်သနစ်များကိုလည်းကောင်း၊ မျိုးရိုးအစဉ်အလာ အခြေအမြစ် စာရင်း အင်း နေ့စွဲများနှင့်တကွ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ကရားမှရေလွှတ်သကဲ့သို့ တတွတ်တွတ် ပြောပြရလေ တော့သတည်း။

အဖေသည် ဆေးပေါ့လိပ် အသစ်တစ်လိပ်ထပ်ညှိ၍ သောက်ရှုကာ ကောင်းမွန်လိုလားစွာ နားထောင်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သိချင်သော အချက်ကလေးများကို မေးခွန်းထုတ်ခြင်းဖြင့်သာ ဝင်စွက်လေသည်။

ကျွန်တော်ပြောပြီးသည်၏ အဆုံး၌ အဖေသည် လေးနက်တည်ငြိမ်သော မျက်နှာဖြင့်-

“အေး လက်မလွန်သေးဘူးပေါ့ကွာ၊ ဆုတ်သာတက်သာပဲဟေ့၊ ငါပြောမယ် နားထောင်။ မင့်... ဘာဖေကွ၊ အေး-ဝင်နီဖေဆိုတာကတော့ အထည်ကြီးပျက်ဆိုတော့ လှည်းကျိုးကြီးဝင်ထမ်းရသလို ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျား။ မင်းပါ ကြွေးဝင်ဆပ်နေရမယ့် ကိန်းကွဲ့။ သူတို့တစ်တွေရဲ့ လှည်းကျိုးကြီး တာဝန်ကို မင်းထမ်းနေရရင် လူမွေးလူတောင် ပေါက်ဖို့ခက်နေလိမ့်မယ်။ မမြင့်ဦးဆိုတာကတော့ လိမ္မာပုံရရဲ့၊ တော်ပုံရရဲ့၊ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး လှည်းကျိုးမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးကွ။ သို့ပေမယ့် မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မင်းကလည်း ပညာတွေနဲ့ သူကလည်းပညာတွေနဲ့။ အမှန်က မင်းလိုတာ ပညာရှိတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ဥစ္စာရှိတဲ့မိန်းမဖြစ်တယ်။ မင်းမရှိတာ သူ့မှာရှိဖို့လိုတယ်။ ဒါမှ ဥစ္စာနဲ့ပညာ ပေါင်းမိသလို ဖြစ်မှာဗျား။ ကြားလား၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါတို့မှာ ဥစ္စာမရှိဘူး၊ ငါ့ လခကလေးနဲ့ဆိုရင် တစ်သက် ဘယ်တော့မှ သူဌေးမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ မင်းဟာ မင်းပညာနဲ့ အရင်းတည်ပြီး ဥစ္စာပစ္စည်းကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းမကိုသာ ရှာယူရမယ် ကြားလား”

ကျွန်တော်ကြားပေသည်။ အဖေ ရှင်းလင်းပြတ်သားသော ဒေသနာကို ကြားပေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် တုဏှိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေပေသည်။ သို့သော် ဤတစ်ကြိမ် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်း ကား နိုင်ငံရေးမှာ လုံးဝမပါရဟု တားမြစ်သော ဒေသနာကိုကြားစဉ်က ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းနှင့် မတူ။ မိန်းမရှာရေး၌ အဖေနှင့်ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ ဖြောင့်ဖြောင့်ဆန့်ကျင်သော အယူအဆ

ရှိကြသည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် အဖေအဆုံးအမဩဝါဒ၌ မတည်နိုင်သေးသည့်တိုင်အောင် ယင်း အဆုံးအမဩဝါဒ မှားသည်ဟု မထင်နိုင်။ ဒီလိုကြည့်တော့လည်း ဟုတ်ပေတာပဲဟု တစ်မျိုးတစ်ဖက်လှည့်ကာ စဉ်းစားဆင်ခြင်လျက်ရှိပေသည်။

“ကဲ သွားကြစို့၊ တို့တစ်နေရာရာမှာဝင်ပြီး ထမင်းဝယ်စားကြဦးစို့ရဲ့”

ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေရာမှ ထကြစဉ် စေတီထီးများကို လေရှေ့သဖြင့် ဆည်းလည်းသံ သာယာ တို့သည် လာနေကြလေသည်။ အဖေဩဝါဒတို့သည် ဆည်းလည်းသံကဲ့သို့ သာယာကြောင်း တွေ့ရမည့်နိမိတ်ပေလော။ ။

၁၆

အဖေ့ဩဇာ မတည်သောနေရာ

ချိန်းထားသည့်အတိုင်း ညနေ၂နာရီတွင် မမြမှီ၏အလုပ်တိုက်သို့ သားအဖ သွားကြလေသည်။

မဂိုလမ်းရှိ မမြမှီအလုပ်တိုက် (ဝင်းကုမ္ပဏီ)မှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပေသည်။ မိန်းမစာရေး နှစ်ယောက်နှင့် အသက် ၅၀ကျော် လူကြီးတစ်ယောက် အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ဒရဝမ်လိုလို ပြာတာလိုလို ကုလားတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။

မမြမှီကား တောမှ ကုန်သည်ပွဲစားများနှင့်တူသော ဧည့်သည် ၂ယောက်နှင့် အရောင်းအဝယ် စကား ပြောနေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အား လောကွတ်ပျူငှာ ဧည့်ခံမနေအားဘဲ ချက်ချင်းပင် အသင့်စောင့်နေသော ဒရိုင်ဘာလက်သို့ အပ်လိုက်လေသည်။

ထိုနေ့ညနေ ၂နာရီမှ ၆နာရီထိ ကားဖြင့်လှည့်လည်ကြရာ အတော်နဲ့အောင်ပင် ရောက်ကြလေသည်။ ဒရိုင်ဘာကလည်း သူ့သူဌေးမက ဓာတ်ဆီအပြည့်ထည့်ပေးထားကြောင်း၊ သွားလိုရာ လိုက်ပို့ရမည်ဟု ဆိုထားကြောင်းပြောပြလေရာ အဖေသည် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ၊ တံတားကလေး စိတ္တဇဆေးရုံနှင့် အင်းစိန် တိရစ္ဆာန်ဆေးကု အတတ်သင်ကျောင်းများကိုပါ ကြည့်ချင်သည် ဆိုသဖြင့် လိုက်ပို့ကြရသေး၏။

ညနေ ၆နာရီထိုးသောအခါ ကျွန်တော်တို့က ဒရိုင်ဘာအား အိမ်ပြန်ပို့ရန် ပြောကြလေ၏။ ထိုအခါ သူ့သူဌေးမက အကောင်းဆုံးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဧည့်သည်များအား ထမင်းကျွေးရမည် ဟု မှာလိုက်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ကျွန်တော်က-

“ဟာနေပါစေဗျာ၊ ကားနဲ့လိုက်ပို့တာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ဒေါ်မြမှီလည်း ကားလိုနေရောပေါ့။”

“မလိုပါဘူး၊ ညဘက်လည်း သူဘယ်မှ သွားစရာမရှိပါဘူးတဲ့။ ကျွန်တော် ဒီကပြန်ရင် ကားကို ဝိုဒေါင်ထဲမှာ သွားသွင်းရုံပဲ”

“နို့-အလုပ်တိုက်ကနေပြီး ဘယ်လိုပြန်သွားမလဲ”

“ခြေကျင်လျှောက်ပြန်မယ်တဲ့၊ မခက်ပါဘူးဗျာ။ ဘာဘူတွေကလည်း ကားနဲ့လိုက်ပို့ချင်မှာပဲ။ ကဲ ဘာထမင်းစားချင်တယ်သာ ပြောပါ။ မမက အလုပ်သမားမို့ အိမ်မှာ ထမင်းကျွေး ဧည့်မခံနိုင်တာ သာ ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့ဗျ”

အဖေသည် ခဏမျှ တွေ့နေလိုက်ပြီးနောက်-

“ဒံပေါက်ထမင်း စားရအောင်ကွာ”

ကျွန်တော်တို့သည် ဝါလုံးအပေါင်ဆိုင်အနီးရှိ ဂရင်းဟိုတယ်သို့ သွားကာ ဒံပေါက်ထမင်း စားကြ လေ၏။ သူ့သူဌေးမက ဧည့်ဝတ်ကျေသလို ဒရိုင်ဘာသည် ဧည့်ဝတ်ကျေပြီး မွန်ရည်လှပေ၏။ ဒံပေါက်ပြီး အိုက်စကရင်း၊ အိုက်စကရင်းပြီး ကွမ်းယာမွှေး၊ နောက်ဆုံး ဂိုးလ်ဖလိတ်စီးကရက်။ ကျွန်တော်ကား စီးကရက်ကို မသောက်တတ်ဘဲနှင့် ဖွာသည်။ အဖေကား စီးကရက်ကို ဆေးပေါ့ လိပ်ကြီး သောက်ရှူပုံနှင့် သောက်ရှူသည်။

ထိုနေ့အဖို့ အဖေသည် အတော်ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားဟန် တူပေသည်။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အိပ်ရာဝင်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရွာကလူတွေဆီ သွားလည်ဦးမည်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်အား မခေါ်ဘဲ ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် တစ်နေ့တွင်လည်း “ခွင့်ရက်လည်း များများမရခဲဘူး။ မင်းအမေလည်း စိတ်ပူနေရော့ မယ်” ဟုဆိုကာ ပြန်သွားလေသည်။

အဖေလာလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာ ၂ရပ်ကို အပူတပြင်း စဉ်းစားရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေးထဲသို့ ခြေစုံပစ်၍ မရောက်သေးသည့်တိုင်အောင် ခြေတစ်လှမ်းတော့ ဝင်နေလေပြီ။ ခု ဖခင်၏ဩဝါဒကား “နိုင်ငံရေးနှင့် လုံးဝကင်းရှင်းရမည်”။ ကျွန်တော်သည် ‘သခင်

ပေါက်စ ထောင်ခြောက်လ’ ဖြစ်နေလေပြီ။ ခု ဖခင်ကြီး၏ သြဝါဒကား “သခင်တွေနှင့် အပေါင်းအသင်း မလုပ်နှင့်”။ ကိုင်း-သခင်တို့၊ အရှင်တို့၊ မိတ်ဆွေတို့၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး။

ကျွန်တော်နှင့် ဝင်နီဖေတို့သည် ဘိုကလာတာတာ၊ ဘာကလိုတိုတို ဖြစ်နေကြလေပြီ။ အဖေ၏ သြဝါဒကား “လှည်းကျိုးကြီးဝင်ထမ်းသလို ဖြစ်မှာပေါ့”။ ကျွန်တော်နှင့် မမြင့်ဦးသည် သူငယ်ချင်းလည်းမက သမီးရည်းစားလည်းမကျ ဖြစ်နေလေပြီ။ အဖေ၏ သြဝါဒကား “မင်းလိုတာက ပညာရှိတဲ့ မိန်းမမဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မိန်းမ”။ ကိုင်း-အရပ်ကတို့၊ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမတုံး။

အဖေ ရောက်လာသည့်အချိန်ကား တို့ဗမာအစည်းအရုံးကဲ့လို့ ကောင်းလှတုန်းအချိန်၊ သခင်ဗစိန်တို့လူစုနှင့် သခင်သိန်းမောင်တို့လူစု အပြန်အလှန် အပြင်းအထန် ရှုတ်ချစွပ်စွဲနေကြသည့် အချိန်ဖြစ်၏။ အစည်းအရုံးဌာနချုပ်ကို တုတ်တပြက်ဓားတပြက် လှနေကြလေသည်။ နယ်က သခင်များကား စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကြပြီး ဟိုဘက်သည်ဘက်လိုက်ရန် မဆုံးဖြတ်သေးဘဲ ခေါင်းဆောင်များ ညီညွတ်ရမည်ဟု တောင်းဆိုနေကြလေသည်။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကြီးအား ညီညွတ်ရေးလုပ်ရန်၊ အမှားအမှန် ဆုံးဖြတ်ပေးရန် တောင်းနေကြလေသည်။ ပြည်လုံးကျွန်ညီလာခံခေါ်၍ ဆုံးဖြတ်တောင်းဆိုချက်လည်း ပေါ်လာလေသည်။ နှစ်ဖက်စလုံး ညီလာခံခေါ်ရန် သဘောတူကြပြီးမှ သာယာဝတီ-ပန်းဆွဲ ညီလာခံခေါ်ရန် သခင်ဗစိန်တို့ဘက်မှ အတင်းစီမံပြီး တစ်ဖက်ကမူ ထိုနေရာ၌ ယင်းသို့ ညီလာခံခေါ်ခြင်းကို သဘောမတူနိုင်ကြောင်း ဆိုပြန်လေသည်။ ထိုသို့ ပန်းဆွဲ ညီလာခံကို အသိအမှတ်ပြုထိုက်မပြုထိုက် အငြင်းပွားနေစဉ် ပန်းဆွဲညီလာခံကို စည်းရုံး ပြင်ဆင်ရာ၌ အရေးပါသူ သာယာဝတီတို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ အတွင်းရေးမှူး သခင်ခင်အောင်က သခင်ဗစိန်သည် သူ့အား ဒေါက်တာဘမော်ထံသို့ ခေါ်သွားကြောင်း၊ သခင်ကွဲခြင်း၊ ပန်းဆွဲညီလာခံကျင်းပရန် စီစဉ်နေခြင်းများကို ဒေါက်တာဘမော်နှင့် ဆွေးနွေးကြောင်း၊ ၎င်းနောက် ဒေါက်တာဘမော်က သခင်ဗစိန်အား ၄၅၀၀၀- ပေးလိုက်ကြောင်းများကို ဖွင့်ချလိုက်လေသည်။ သခင်ဗစိန်တို့ ဘက်ကမူ ထိုအချက်ကို ကျေလည်စွာမဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ သာယာဝတီ သခင်ခင်အောင်မှာ သခင်မြ၏ ယောက်ဖဖြစ်ကြောင်း၊ သခင်မြမှာ ဥပဒေပြုလွှတ်တော်အမတ်ဖြစ်ပြီး ပြည်ညီလာခံ၌ သခင်ဗစိန် တင်သွင်းသော မင်းတိုင်ပင်အမတ်များ လခမယူရေးအဆိုကို အကြောင်းပြု၍ သခင်ဗစိန်အား ရန်ငြိုးကြီးနေကြောင်း စွပ်စွဲလေသည်။

သခင်သိန်းမောင်တို့ ဘက်ကမူ ပြည်ညီလာခံသခင်ဗစိန်သည် သူ့တပည့် သခင်ထွန်းအုပ်ကို ဥက္ကဋ္ဌတင်ရန် ကြိုးစားရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဂိုဏ်းခွဲရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း

ထပ်မံ စွပ်စွဲလေသည်။ သခင်သိန်းမောင်တို့ဘက်က သခင်ဗစိန်အား မင်းသားကြီးမလုပ်ရရင် ပတ်မထိုးဖောက်သူဟု ခေါ်၏။ သခင်ဗစိန်တို့ဘက်က သခင်သိန်းမောင်အား ပျော့ပျော့ပျော့ပျော့ နှင့် အင်မတန်နံ့တဲ၊ ကြောင်ချေးဟုခေါ်၏။

ဤကဲ့သို့ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအပြစ်တင်ပုတ်ခတ် ရှုတ်ချလုပ်နေကြခြင်း၊ ကွဲကြဲ ပြဲကြဲခြင်းကို ကျွန်တော်လုံးဝမလိုလား။ ဘယ်သူမှား၍ ဘယ်သူမှန်သည်ဟု ပြောရန်လည်း ခဲယဉ်း ၏။ စိတ်လည်း အလွန်ပျက်မိ၏။ နှစ်ဖက်စလုံးမှ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများထံလာ၍ ရှင်းလင်းကြ၏။ သခင်ဗစိန်တို့ဘက်မှ သခင်ဗစိန်ကိုယ်တိုင် လာရှင်း၏။ သခင်သိန်းမောင်တို့ ဘက်မှမူ တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေက ရှင်းလင်း၏။ အခြားသူများလည်း လာ၍ ရှင်းကြပါသေး ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကား ယင်းသို့ ခေါင်းဆောင်များကွဲခြင်းကြောင့် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်း လှသည့်အထဲတွင် အဖေ့ဩဝါဒကလည်း ကျွန်တော်နားသယ်ကို အကြိမ်ကြိမ် နှက်နေပေရာ သခင်တွေနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပြီး ကိုယ့်စာကိုယ်သင်နေတာ ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့ဟု တွေးမိ လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သခင်ကျောင်းသားများထဲမှ သခင်သိန်းမောင်တို့ဘက်သို့ ထောက်ခံသူသာ များပေ၏။ သခင်ဗစိန်တို့ဘက်သို့ ထောက်ခံသူ အနည်းငယ်အနက် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ လုပ်ဖူးသူ ညိုမြအမည်ခံ ကိုသိန်းတင် တစ်ယောက်သာလျှင် ထင်ရှား၏။ ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုဘဟိန်း၊ ကိုထွန်းရှိန်စသော ကျွန်တော်တို့၏ ခေါင်းဆောင်များကား သခင်သိန်းမောင်ဘက်သို့ ထောက်ခံကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်အားငယ်သွားသော်လည်း အဖြစ်အပျက်ကို မေ့ပျောက်၍မရ။ လျစ်လျူရှု ၍မရ၊ လေ့လာကြည့်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ပြဿနာများကို အခြေခံကျကျမသိ။ ကွဲကွဲပြားပြားမသိ။ ယခုမှ ခေါင်းအေးအေးထား၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားကာ ကျွန်တော် နားလည်သလောက်တင်ပြရသော် သခင်ဗစိန်တို့ဘက်မှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးညီလာခံနှင့် နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကော်မတီ၌ နည်းရာစု ဖြစ်သည်။ သခင်သိန်းမောင်တို့ဘက်က များရာစုဖြစ်သည်။ အမတ်လခယူရေး မယူရေးမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဥက္ကဋ္ဌရွေးကောက်ရာမှာဖြစ်ဖြစ် ဤအချက်များ ထင်ရှားလေသည်။ သို့သော် သခင်ဗစိန် မှာ များရာစု၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျေနပ်စွာလက်မခံ။ သူလုပ်ချင်ရာ မလုပ်ရ၍ ဇွတ်တရွတ်လုပ်ရန် ဟန်ပြင်နေလေသည်။ ဤအချက်ကို ကျွန်တော်တို့ မကြိုက်ကြ။ သည်ဟာမှာဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား သခင်ဗစိန် မှားသည်ဟု ဆိုချင်သည်။

နောက်တစ်ချက် ကိုဘဟိန်းတို့ထံမှ ကျွန်တော် ကြားရသည့်အတိုင်းဆိုသော် သခင်ဗစိန်သည် ဘုံဝါဒ(ဝါ) ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ(ဝါ) ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို နှစ်နှစ်ကာကာ မယုံကြည်။ ဟစ်တလာ၏ လူမျိုးရေးဝါဒကို ပိုမိုယုံကြည်သည်ကို မကြိုက်ပေ။ အားလုံး တို့ဗမာအစည်းအရုံးထဲမှာပဲ စည်းရုံး ထားရမည်ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သခင်သိန်းမောင်တို့ဘက်မှလူများသည် အလုပ်သမား၊ တောင်သူလယ်သမားအသင်းများကို သီးသန့်စည်းရုံးစပြုပြီး ဖြစ်ရုံမက ရေနံမြေသပိတ်ကြီးပင် ဆင်နွဲ့လျက် နေကြလေပြီ။ တောင်သူလယ်သမားများ အရေး၌ကား သခင်ဗစိန်သည် အလွန် ပြင်းထန်လေသည်။ သခင်သိန်းမောင်၊ သခင်မြတို့၏ လယ်သမားတောင်းဆိုချက်များကို ပျော့ သည်ဟု သူက ယူဆလေသည်။ သခင်ဗစိန်သည် ပစ္စည်းမဲ့အလုပ်သမားများအား သီးသန့် စည်းရုံးပေးခြင်းကို မလိုလားရုံမက နိုင်ငံရေးအားဖြင့် အလုပ်သမားအား အသားပေးခြင်း၊ အလုပ်သမားဝါဒကို ဖော်ထုတ်ခြင်း စသည်တို့ပင် မုန်းတီးသည်ဟု သိရလေသည်။

ဤအချက်များကို သိရသော်လည်း ကျွန်တော်သည် မှားသည်၊ မှန်သည်ဟု ဝေဖန်ဆုံးဖြတ် နိုင်သော အရည်အချင်း မရှိသေးပါ။ နိုင်ငံရေးဝါဒများ၌ မကျွမ်းကျင်သေးပါ။ သို့သော် ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုဘဟိန်း စသည်တို့ ညွတ်နေသောဘက်သို့ ကျွန်တော် ညွတ်သည်မှာ သဘာဝ ကျပါသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကား အတော်ပင် ခြေလှမ်းတုံ့သွားလေပြီ။ နိုင်ငံရေးထဲသို့ ရောက်နေသော ခြေတစ်လှမ်းကို ပြန်ရုပ်သိမ်းရန် စိတ်ကူးနေလေပြီ။ ရုပ်သိမ်းဖြစ်ရန် ဖခင်ကြီး၏ဩဝါဒနှင့် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ နုတ်ထွက်ခြင်းတို့သည် အားပေးနေသကဲ့သို့ ရှိပေ ၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်နှင့် ဆီလျော်လှသောကဗျာမှာ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ သခင် ဋီကာနဂုံး လေးချိုးကြီး ဖြစ်လေသည်။

“အကြင်ပြည်မြန်မာမှာ နန်းမရှိတုန်းတွင်မှ၊ ‘သခင်မဟာဋီကာ’ ကျမ်း၏ အဆုံးမှာတော့၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း မိတဘုန်းရယ်တို့၊ ကြည့်ပြီးဖတ်စရာအလို၊ (အိုကွယ်) ဘန်းအပြည့်ဖုံးပါလို့ နိဂုံးသတ်မှာကို။ ။ (အော်)အတက်နှေးပြန်သနဲ့၊ ရတက်မအေးသူမဖြင့်နှော၊ အထက်ကျေးဆီက၊ လက်ရွေးစင် သခင်တပည့်တွေနဲ့၊ အတွင်လှည့်ကာ တရားပေစာဟောရာက။

မနားမနေသာသောအခါမှာ ဒကာကြွန်တို့က၊ စာတတန် ပေတထောက် ကယ်နှင့်၊ ကလေးကန်ရှာတာ အဘိယာစကရယ်ကြောင့်၊ တပည့်တကာ တကာမတွေ့ အစဉ်မှီစရာဘို့၊ ဓမ္မိကာရာမမှာ မရွှင်မကြည်စွာနှင့်၊ အကြင် ဤအခါမှာ ‘သခင်ဋီကာ’ အရေးတွင်ဖြင့်၊ ဖေးမသူ ကေသာဝတီရဲ့ပြင်၊ ဇေယျာပြည် သမထကိုဏ်းတွေပ၊ မေဓာဝီလှကသိုဏ်းတို့ကလဲ၊ လူစည်အောင် ကူညီလို့၊ ဝိုင်းကြသမို့၊ သမိုင်းတလဲ့၊ ယခုဆိုမယ်နော်ကွယ်၊ တဂိုဏ်းတဖွဲ့ စစ်ကိုင်းတပည့်တွေနဲ့ မှိုင်းရဲ့ကုသိုလ်။ ။ မန်းထီးပလ္လင်ဘိဇ္ဇနနှင့် အနိစ္စ အရေးလိုပ၊ ကျမ်းမပြီးခင်ကိစ္စမအေးစေဖို့၊ အနဋ္ဌဘေးရယ် တဲ့ဖန်လာသကို၊ ရန်ဘယာထိုထိုနှင့် မဖြောင့်မဖြူတနည်း၊ (အိုကွယ်) မြန်ဗမာ ဟိုမှာဖြင့် တမောင့်တပူမီး။ ။ တမင်ရှိင်းစွာ၊ သခင်ဂိုဏ်း ညီညီညာညာနှင့် ထင်တိုင်း မစည်စရာမို့၊ ပလီပလာ ‘သိန်းမောင်’ တပည့်ရဲ့ပြင်၊ ကလီကမာ ယိမ်းထောင် သက်သို့ လှည့်ချင်တဲ့၊ တပည့်ဂ္ဂကလိမ် ‘ဗစိန်’ ကလဲ သရဲပြန်သနဲ့၊ အချင်းချင်းပင် တရန်နဲ့ကြတဲ့ပြင်၊ (အော်) အမျိုးဗမာတန်ခိုးမှာဖြင့်၊ အဆိုးတကာဗိုလ်၊ အစိုးရဒဂျီလိုစွဲပြီး၊ မိုက်သနဲ့ ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ကိုက်တဲ့ ရန်တပွဲကိုဖြင့်၊ ပြီးစဲအောင် နှစ်စုံနှစ်ပြင်ပ၊ ခုံတင်ကာ ဆရာဖြတ်ခဲပြီး၊ အနာဂတ်အခါမှာ ကောင်းအောင်လုပ်မယ်လို့၊ ခေါင်းဆောင် နှစ်ရူပ ဖယ်ကာ ရှင်းသော်လဲ၊ မကင်းသူငှင်းနှစ်ကောင်ကမွေးခဲ့တဲ့၊ ကျောင်းခွေးလို ‘အမူဆောင်’ ငမိုက်တို့ကလည်း၊ အကိုက်ခိုင်းလျှင် မိုက်ရိုင်းချင်တဲ့ စရိုက်တွေကြောင့်၊ စိတ်အိုက်ကာ မကြည်မရွှင်နှင့်၊ ဒီသခင်ဋီကာမဆုံးမိပ၊ မညီမညာ ဆိုးတပည့်တွေကို တည့်စေမယ်လို့ မတတ်သာသဖြင့်၊ ခပ်ခွာခွာနေကြအုံးစို့ရဲ့လို့၊ အဆုံးသတ်ကာ ကျမ်းစာရေးပြီး၊ နောင်ဘို့ တက်စရာကို မောင်တို့တွက်တာ မအေးသူက၊ မသေမီ အမွေညီညီ ပေးခဲ့တဲ့အပြင်၊ အဝေးတပည့်တွေ ကိုသာ ညီညာဘို့၊ ကြည်ကြည်သာသာ နှုတ်တော်ဆက်တဲ့ပြီး၊ ရုတ်တရက်ပင် သခင်ဂိုဏ်းရယ်က၊ မနေသာ သွေခွာလို့ စိုင်းရှောမယ်လို့၊ ဇေယျာ ကေသာတို့နှင့် ဆိုင်းတော့ တစ်ဗိုလ်တဂိုဏ်းနဲ့ ဗမာမနုဿတွေရဲ့၊ မဟာဒုက္ခ ယခုလိုမီးကိုဖြင့်၊ သူ့အလိုလို ပြီးကြမယ့်ပြင်၊ ထိုထိုစစ်ကိုင်းတပည့်တွေနဲ့၊ အလိုအတိုင်း တည့်စေမည်၊ (အော်) ကိုမှိုင်းရဲ့ ဓမ္မာနုဂ္ဂဟကုသိုလ်ကြီး။ ။”

ကျွန်တော့်အဖေ မရောက်လာမီကလေးက ကျွန်တော်သည် ဝင်နီဖေအား ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း အတိအလင်းဖွင့်ပြောကာ ခိုင်မြဲသောမေတ္တာနှောင်ကြီးဖြင့် ချည်တုပ်တော့မည်ဟု ကြံရွယ်ခဲ့လေသည်။ မကြံရွယ်ဘဲ နေပါမည်လော။ အခြားအခြားသော အရာတို့ထက် ဝင်နီ၏ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ရုပ်ရည်နှင့် ချစ်စနိုးဖွယ်ရာကောင်းသော ပွတ်သီးပွတ်သပ် နီးကပ်စွာနေမှုတို့သည် ကျွန်တော့်အား လွမ်းမိုးစိုးရနေလေသည်။ စာဖတ်ရာမှာ သူ့မျက်နှာကလေး ပေါ်လာတတ်သည်။ ဆရာသင်တန်း ဟောပြောနေရာမှာ သူ့အသံကလေး ကြားနေတတ်သည်။ သူနှင့်နီးနီးစပ်စပ် ပွတ်သီးပွတ်သပ် နေရခြင်း၌ များစွာနှလုံးမွေ့နေလေသည်။ ဝင်နီတို့မှာတော့ ဗိုလ်ခပ်ဆန်ဆန်မို့ တစ်ခါတစ်ခါ မသိမသာ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုဆွဲကိုင်၍ ခေါ်လားပြောလား လုပ်ရာမှာလည်း ဘာမျှ အထူးတဆန်းဖြစ်ဟန်မရှိ။ ‘ကရိုးကက်ချ်သည်ကရိန်း’ ကစားမျိုး၌ ရယ်ရင်းမောရင်း တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဖက်လားယမ်းလား ဆွဲလားလုပ်ရာမှာလည်း မရိုးမရွဲဖြစ်မည်မထင်။ ကျွန်တော်ကား သူ့ရိုးလိုမဟုတ်ပါ။ အထူးတဆန်းဖြစ်သေးသည်။ ရိုးတိုးရွတ် ဖြစ်သေးသည်။ အူရိုင်းဖြစ်သောကြောင့် ဆိုမည်လား။ ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်း၏ ဖိုမဆက်သွယ်ရေး ဩဝါဒများ၏ ဩဇာအရိပ်ငွေ့ မကုန်သေးသောကြောင့် ဆိုမည်လား။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်တိုင်အောင် သူက ခေါ်ခေါ်ပြောပြော လက်မောင်းကိုင်လိုက်သော အထိအတွေ့၏ အငွေ့သည် ကျန်ရစ်တည်ဆဲ ဖြစ်လေသည်။ ကစားရင်း ဖက်ယမ်းဆွဲငင်လိုက်သော အရှိန်သည် အိပ်မက်ထဲမှာတောင် စွဲနေတတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နီးသည်ထက်နီးအောင် ကြံလိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ခိုင်မြဲသောမေတ္တာဖြင့် အဖြေခက်အောင် ချည်နှောင်ခဲ့လိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်သည် နှုတ်ထွက်မရဲ သေးသဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်ပြောလျှင် လိပ်ပတ်မလည်ဘဲ နေမည်စိုးနေသဖြင့် လည်းကောင်း မပြောမိသေးခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ အိမ်မှာကား သူ့ပေးရန် စာတစ်စောင်ပင် စီထားခဲ့လေပြီ။

ဖခင်ကြီးရောက်လာပြီး သူ့အယူအဆများကို ကျွန်တော့်ဦးနှောက်တွင်းသို့ ရိုက်သွင်းလိုက်ပြန်သောအခါ ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်မှ လန်နီးသူကဲ့သို့ ဖြစ်လာလေသည်။ သူ့အယူအဆဖြင့် ပြဿနာတစ်ရပ်လုံးကို သုံးသပ်ကြည့်လေသည်။ အဖေအယူအဆ မှားသည်ဟု ချေပရန် တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ကျွန်တော် ရှာမတွေ့ခဲ့။ ထို့ကြောင့် အဖေပြန်သွားသောအခါ ရေးထားသောစာကို ဝင်နီအားပေးရန် ဆိုင်းထားလိုက်ပြန်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဝင်နီ၏အလှနှင့် ဝင်နီနှင့် ပွတ်သီး

ပွတ်သပ် နေရသောအတွေ့တို့သည် ကျွန်တော် ခုခံခြင်းငှာ ခက်သောအားများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဖခင်ပေးလိုက်သော အမြင်ဉာဏ်နှင့် ဆင်ခြင်ကာ အားသစ်များမွေး၍ မနည်းကြီး ခုခံနေရလေ၏။ အင်း-ခပ်ခွာခွာနေမှ ကောင်းမှာပါပဲကလား၊ ‘ကရိုက်ချိသည်ကရိန်း’ တွေ သိပ်မကစားမှ ဖြစ်မှာပါကလား။

မမြင့်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ကား အခြေအနေမှာ ဆုတ်သာတက်သာ ဆိုတာလို အကောင်းဆုံး အခြေအနေ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခင်မင်သည်နှင့်အမျှ အနေအထိုင်မှာ ရိုသေကြသည်။ မှန်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယူနိုင်ကြသောအခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ပါမူ ဖွင့်ပြောပြီး ချက်ချင်းလက်ထပ်ကြရုံသာရှိသည်။ သည်အတောအတွင်း သည့်ထက်ဆန်းပြားစွာ နေထိုင်ဖို့လည်းမရှိ။ ‘မောင်ရှင်’ ‘မယ်ဗျ’ ဟု ညှုတ်ကနေရန်လည်း မရှိချေ။ ၎င်းပြင် ကျွန်တော် သည် ‘တက်တက်စင် ရိုးပါလျက်ကယ်နှင့်၊ ကလက်တက်တက်ထင်သူရယ် တစ်မျိုးသဒ္ဓါမပျက်စေနှင့်၊ အပိုးဝါသနာဘက်ကိုတဲ ကွင်းသမို့ဖယ်၊ မင်းတို့အရွယ်ကိုဖြင့် ကျောင်းတကာ မစော၊ ငြင်းလို့ပယ်နိုင်ပါရဲ့ ဖြောင့်စွာသဘော’ ဟူသော ကဗျာဖြင့် စကားကျွဲခဲသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ရာတွင် အဖေရောက်လာပြီးနောက် ရှင်းလင်းရသော ပြဿနာ ၂ရပ်အနက် မိန်းမနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဇက်ကြိုးကိုင်ရတာက လွယ်သေးသည်။ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဇာတ်ကြိုးကိုင်ရတာ မလွယ်ကူပေ။ သည့်ပြင် လူငယ်လူရွယ်တွေမှာ ဘယ်လိုတွေ့ကြုံ ခံစားရသည်မသိ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ နိုင်ငံရေး၏ ဆွဲဆောင်ခေါ်ငင်မှုကို ခုခံခြင်းက ပိုခက်နေကြောင်း တွေ့ကြုံရပေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုအောင်ဆန်းသည် ကျောင်မှလည်းကောင်း၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်မှလည်းကောင်း နုတ်ထွက်လိုက်ပြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်ကာ သခင်ဖြစ်သွားလေသည်။ သူနှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း တို့ဗမာအစည်းအရုံး (သခင် သိန်းမောင်နှင့်တကွသော အများစု စုဝေး၍ ဗဟိုတို့ဗမာအစည်းအရုံး) သို့ ဝင်ရောက်သွားကြသူများကား ကိုနုနှင့် ကာလကတ္တားကိုလှဖေတို့ ဖြစ်လေသည်။ ကိုလှဖေမှာ ကာလကတ္တားတွင် ကိုသိန်းဖေနှင့်အတူ ကျောင်းနေနေရာမှ ကိုသိန်းဖေ ဗမာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာပြီး မကြာခင်ပေါ်လာသော ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ ကျောင်းသားသပိတ် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုနု၊ ကိုလှဖေတို့ သခင်ဖြစ်လာခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ သခင်ကျောင်းသားများ၏ ချီတက်ရမည့်လမ်းစဉ်ကို ညွှန်ပြလိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ သို့ကလို ခေါင်းဆောင်တွေက

နိုင်ငံရေးတွင် ခြေစုံပစ်ဝင်ကြစဉ် ကျွန်တော်က လှမ်းပြီးခဲ့သော ခြေတစ်လှမ်းကို ရုပ်သိမ်းရမည်မှာ ပြေးနေသော ဘတ်စ်ကားပေါ် ခြေတစ်လှမ်းတက်မိပြီးမှ ပြန်ခုန်ဆင်းရန် ကြိုးစားသူနှင့် တူနေပေ၏။ ယင်းသို့ ပြန်ခုန်ဆင်းလျှင် လဲကျ ခြေကျိုးမည်ကိုပင် စိုးရိမ်ရလေသည်။

ကမ္ဘာ့အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ပါဦး။ နာဇီဟစ်တလာသည် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ခေါင်းဆောင် ချိန်ဘာလိန်၏ သဘောတူညီမှု (၀၁) ရန်သူအားပေးအစာကျွေးမှုဖြင့် ဆူဒေတန်နယ်ကို သိမ်းပိုက်ကာ ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယားတည်းဟူသော တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်ကို ကျူးကျော်စော်ကားလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ပြည်၏ မြောက်ဘက်ရှိ တရုတ်ပြည်ကြီးကိုလည်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်နှင့် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားတို့သည် ဝေခွဲယူရန် ကြံနေကြလေသည်။ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားတို့သည် တစ်ဖက်က ဤအကြံဖြင့် ဂျပန်စစ်ဘီလူးများကို ‘အလျှော့ပေး’ လျက်ရှိ၏။ တစ်ဖက်တွင်ကား အိန္ဒိယ၊ ဗမာစသော သူ့ပိုင်နက်အနီးသို့ ဂျပန်မလာနိုင်အောင်၊ တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်းတွင် သူ့ဩဇာမပျက်အောင်၊ တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်းတွင် ဂျပန်ခြေကုပ်မရအောင် တရုတ်ကိုမင်တန်အစိုးရကို ကူညီနေလေသည်။ တရုတ်ဗမာလမ်းမကြီးကိုပင် ဖောက်လုပ်ထားလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် တရုတ်ဗမာ လမ်းမကြီးပေါ် ကျူးကျုပ်-မန်ရှီကြားတွင် နေ့စဉ် စစ်လော်ရီ အစီး ၂၀၀၅၅ ကူးလူးသွားလာနေလေသည်။ ကွတ်ခိုင်မှာ လေယာဉ်ပျံကွင်းကြီး ဆောက်လုပ်နေသည်ဟု ကြားရလေသည်။ ယင်းသို့ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမား၏ “တို့မီး ရှို့မီးလုပ်မှု” ၊ “မီးစတစ်ဖက် ရေမှုတ်တစ်ဖက်လုပ်မှု” များကြောင့် စစ်ပွဲသည် ကျွန်တော်တို့၏ နယ်စပ်သို့ တစ်နေ့တခြား နီးကပ်လာခဲ့လေပြီ။

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမား၏ ‘အလျှော့ပေးရေး’ ပေါ်လစီကို အစွမ်းကုန် အသုံးချသော ဂျပန်သည် ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်တွင်းသို့လည်း အသွင်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဝင်လျက်ရှိလေသည်။ ဂျပန်သွားစိုက်ဆရာ၊ ဂျပန်ဓာတ်ပုံဆရာ၊ ဂျပန်ကုန်သည်များ ဝိုင်းပေါက်လာ၏။ ဂျပန်မြန်မာ ဆက်ဆံရေးအသင်းများ ပေါ်လာ၏။ ဂျပန်ပြည်သို့ ဗမာကျောင်းသားများ ပညာသင်လာပါဟု ဖိတ်ကြားလျက် ရှိ၏။ ဂျပန်ပြည်တွင် အနှစ်၂၀ကျော်နေသဖြင့် ဗမာတွေကပင် မေ့နေပြီဖြစ်သော ဦးစံညွန့်သည်ပင် ဗမာပြည်သို့ပြန်လာကာ ဂျပန်မြန်မာဆက်ဆံရေးဝါဒ ဖြန့်လျက်ရှိပေ၏။ မစ္စတာမူရာကာမိ ခေါင်းဆောင်သော ဂျပန်ကုန်သည်ကြီးများသည် အသစ်ဆောက်ပြီးစဖြစ်သော ရန်ကုန် မြို့တော်ခန်းမကြီးတွင် ဂျပန်ကုန်စည်ပြပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပလေသည်။ နယ်ချဲ့သမားအမျိုးမျိုး၏ ခြေကုပ်ယူရာဖြစ်သော ယိုးဒယားကပင်လျှင် ‘လွမ်ဗီချစ်’ ဆိုသော အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ကို ဗမာ

ပြည်သို့ လွတ်လေသည်။ သူသည် နှမတော်သူ ဆိုသလိုလို၊ ခယ်မတော်သူ ဆိုသလိုလို မိန်းမချောကလေး မစ္စပရဘိုင်အား ခေါ်ပြီး ဆရာဖြစ်သင်ကောလိပ်ကျောင်းတွင် ‘ပညာသင်ရန်’ အပ်နှံခဲ့လေသည်။ သတင်းစာများက ဤကိစ္စကို ယိုးဒယားမြန်မာဆက်ဆံရေး ကောင်းဖို့ဟု ရေးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အများအပြားကား မိန်းမချောကလေး မစ္စပရဘိုင်အား သွားကြည့်ကြသည်။ သူ၏အလှကို ကြည့်ညိုကြသည်။ သူ့လိုဟာမကလေးက ဗမာပြည် စာလာသင်သဖြင့် ဂုဏ်ယူကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးကျောင်းသားများသာလျှင် မစ္စပရဘိုင်၏ အဖြစ်မှန်ကို ရိပ်မိကြလေသည်။ ‘လွမ်းဗီချစ်’ နှင့် ပရဘိုင်တို့သည် ဂျပန် ကိုယ်စား လှယ်များ ဖြစ်သည်ဟု ကြားရလေသည်။ စားကျက်လှစစ်ပွဲကြီး၏ ယမ်းတောင့်တစ်တောင့် သာလျှင် ဖြစ်ပေသတည်း။

ယင်းသို့ နယ်ချဲ့သမားတို့က စစ်ပြင်ဆင်လှုံ့ဆော်နေသော အခြေအနေတွင် အသို့လျှင် အိမ်တွင်း မှာ စိတ်ဖြောင့်စွာ စာကုန်းကျက်နေနိုင်အံ့နည်း။ အသို့လျှင် တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်တွင် အေးအေးဆေးဆေး လေ့လာနိုင်အံ့နည်း။ အသို့လျှင် စာသင်ခန်း၌ အာရုံစူးစိုက်၍ သင်ခန်းစာ တွေကို လိုက်နိုင်အံ့နည်း။

ကိုးဆယ့်တစ်ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးအရ ဗမာပြည်ကြီးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေသော အစိုးရ၏ လုပ်ပုံတွေကို ကြည့်လိုက်ပါဦး။

ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ် ဘိသိက်ပွဲသို့ နန်းရင်းဝန်ဒေါက်တာဘမော် အမှူးရှိသော ကိုယ်စားလှယ် တော်များ လွတ်ရသည့်အတွက် ငွေ ၅၅၀၀၀-သုံးပြီး၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ စက်မှုလက်မှု ဖွံ့ဖြိုးရေး အတွက်ကား ငွေ ၅၀၀၀၀- သာလျှင် သုံးလေသည်။ စစ်တပ်၊ ထောင်၊ ပုလိပ် စသည်တို့အတွက် ယခင်ယခင်များကထက် ငွေပိုသုံးလျက်ရှိသည်။ ထိုစစ်တပ်၊ ထောင်နှင့်ပုလိပ်တို့မှာ နှစ်စဉ် ငွေပေါင်း ၆ကုဋေမှ ၁၀ကုဋေအထိ အမြတ်ယူနေသော ရေနံမြေခနရှင်များထံမှာ အခကြေးငွေ အဖြစ် နှစ်စဉ်ငွေ ၇သန်းမှ ၁၀သန်း အထိသာ ရနေသော အလုပ်သမားတို့၏ လှုပ်ရှားဆူပူ ဆန်ကျင်မှုများကို ဖိနှိပ်ရန်သာ ဖြစ်နေပေသည်။ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရသည် သစ်တောတင်ဒါကို ငွေအနည်းဆုံးပေးသော သစ်တောရေးရာဝန်ကြီးချုပ် ဦးပု၏ မိတ်ဆွေ ချပ်သင်းဦးဘတင်အား ပေးခဲ့လေသည်။ ရာထူးနှင့်မျှား၍ ငါးပွင့်ဆိုင်ကို ဖဲ့ထုတ်ရသော ညွန့်ပေါင်းအစိုးရသည် မန္တလေးမှ ဦးဘဦးအား အခွန်တော်ဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်လိုက်သည်။ ခန့်ပြီးမျှမကြာခင် ဝန်ကြီးချုပ် ဦးဘဦးသည် အရက်မူးမူးဖြင့် နေရှင်နယ်ကလပ် အပေါက်စောင့် ဗမာကလေးအား လက်သီးနှင့်

ထိုး၍ ဝန်ကြီးစွမ်းပြလိုက်လေသည်။ မြေလတ်မှ မင်းတိုင်ပင်အမတ်တစ်ယောက်သည် အပျက်မကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပျော်တပြုံးပြုံး မော်မဆုံးရှိနေဆဲ အမတ်မင်း ခြောက်လုံးပြုကို ကစားမိသဖြင့် ပေါင်ကိုထိမှန်ခဲ့လေသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် နယ်ခြားဒေသ ဥပဒေအရ အမျိုးသားရေးလုပ်ငန်း၊ ဆင်းရဲသား လူထုလုပ်ငန်းများ ဗမာပြည်မှ ယင်းဒေသများသို့ မကူးစက်စေရန် ဦးကွာပိန္နဲအိပတိအား မြစ်ကြီးနားမှလည်းကောင်း၊ သခင်တင်လှိုင်အား တောင်ကြီးမှ လည်းကောင်း၊ ကိုဥာဏ်အား နမ္မတူမှလည်းကောင်း နှင်ထုတ်ခဲ့လေသည်။

ဤသည်တို့ကား အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့နှင့် ၎င်း၏ ဗမာပြည်ရုပ်သေးအစိုးရ၏ အခြေအနေတည်း။ ဤနယ်ချဲ့အစိုးရမျိုးအောက်တွင် ကျွန်တော်သည် အသို့လျှင် ကျေနပ်ရောင့်ရဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေနိုင်အံ့နည်း။ အသို့လျှင် ဤအစိုးရမျိုး၏ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပညာကို သင်နိုင်အံ့နည်း။

ခက်တယ်အဖေ၊ ခက်တယ်။ အဖေ့ဩဝါဒအတိုင်း နိုင်ငံရေးမှာ ဝင်မပါဖို့ ကြိုးစားတာပဲ မရဘူး။ သခင်တွေနဲ့ မပေါင်းဘဲနေဖို့ ကြိုးစားတာပဲ၊ မအောင်ဘူး။ ပြေးနေတဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ရောက်ပြီးသား ခြေလှမ်းကို ရုပ်သိမ်းပြီး ခုန်ချဖို့ ကြိုးစားကြည့်တာပဲ၊ အထမမြောက်ဘူး။ လဲကျခြေကျိုးမှာကိုတောင် ကြောက်မိသေးတယ်။

၁၇

အောင်ကျော်နှင့် လွတ်လပ်ရေးသမထ ဘာဝနာ

ပါတော်မူနေသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ထို ပါတော်မူနေ (၁၃၀၀ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၈ရက်နေ့) တွင် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂအသင်းမှ ဆန္ဒပြပွဲ၊ အစည်းအဝေးစသည်တို့ကျင်းပ၍ ပါဝင်ခြင်းမပြု။ မိမိ ကြိုက်သလို ပါဝင်ဆင်နွှဲကြပေသည်။ ဥပမာ ကိုအောင်ကျော်သည် သူ့အခန်းဝတွင် “ဤနေ့ ဤရက်ကား ငါတို့အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူသောနေ့ဖြစ်သည်။ သတိကြပါ” ဟူသော စာတန်းကြီးတစ်ခု ရေးဆွဲ၍ ချိတ်ထားလေသည်။ သူသည် အခန်းကို အတွင်းမှပိတ်ကာ တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်း၍ အစားမစား၊ စကားမပြောဘဲ ‘လွတ်လပ်ရေး’ သမထဘာဝနာ စီးဖြန်း၍ နေလေသည်။

ကိုအောင်ကျော်ကား အမျိုးသားရေးဝါဒ ပြင်းထန်သူတည်း။ ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်းအတွင်းက ကုလားများကို တစ်ယောက်တည်းထွက်ချမည်ဟု တက်ကဲလုပ်နေသဖြင့် တားထားကြရလေသည်။ သူ့အယူအဆများမှာ ရှေးဆန်သည်။ ဥပမာ မိန်းကလေးနှင့် ယောကျ်ားကလေး လွတ်လပ်စွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းကို မကြိုက်။ ထမင်းစားပွဲ အခမ်းအနားများတွင် မိန်းကလေးနှင့် ယောကျ်ားကလေး အတွဲလိုက်အတွဲလိုက် ထိုင်၍ စားသည့်ဓလေ့ကို မကြိုက်သောကြောင့် ထို ထမင်းစားပွဲ အခမ်းအနားများကို သပိတ်မှောက်လေ့ရှိ၏။

ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ပွတ်သဘင် ဘော်လီဒန့်စံ ကျင်းပသည်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ခဲနှင့် ပေါက်ခဲ ဖူးလေသည်။ ၎င်းပြင် တစ်ဦးချင်းစွန့်စား၍ ရန်သူခေါင်းဆောင်များကို သတ်ပစ်ခြင်း (ဝါ) ရန်သူ ခေါင်းဆောင်နှင့် အသက်ချင်းလဲ၍ လွတ်လပ်ရေးယူခြင်းတွင်လည်း ယုံကြည်မှုရှိလေသည်။ လူထု နှင့်ချီ၍ ဆူပူခြင်းထက် ယင်းသို့လုပ်ခြင်းက ပို၍ထိရောက်မည်ဟု ယူဆတတ်လေသည်။ သို့သော် ကိုအောင်ကျော်၏ အယူအဆများကို ကိုဘဟိန်းစသော ခေါင်းဆောင်များက သော်လည်းကောင်း၊

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများကသော်လည်းကောင်း ဝေဖန်ခဲ့သဖြင့် ယင်းသို့ယူဆရာတွင် မပြင်းထန်တော့ပေ။ သို့ရာတွင် သူ၏ရှေးဆန်မှုအချို့ကား ပျောက်မသွားသေးချေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပါတော်မူနေ့က ကိုအောင်ကျော် ‘လွတ်လပ်ရေး’ သမထဘာဝနာ ပြုလိုက်ပုံကား ကျောင်းသားလောကတွင် တော်တော်ကလေး လှုပ်ရှားသွားသေး၏။

နောက်တစ်ရက်ခြားပြီး အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့ နေ့ရှင်နယ်ဒေး ရောက်လာပေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ စတင်လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ထိုနေ့ကစ၍ နှစ်စဉ် အမျိုးသားနေ့တိုင်း ကျောင်းများကို ပိတ်ပေးလေသည်။ မကြုံဖူးအောင် စည်ကားသော အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့ပေတည်း။ “မီးတုတ်-မီးတုတ် ရှို့ရှို့” “သပိတ်-သပိတ် မှောက်မှောက်” “သူပုန်-သူပုန် ထထ” ဟူသော ကြွေးကြော်သံများကား အမြို့မြို့အရွာရွာ အရပ်ရပ်တွင် လွှမ်းမိုးပဲ့တင်ခတ်နေလေသည်။

နေ့ရှင်နယ်ဒေးသည် ၁၉၂၀ပြည့်၊ ကောလိပ်သပိတ်နေ့ကို နဝမအကြိမ်မြောက် ဂျီစီဘီအေ ကွန်ဖရင့်က သတ်မှတ်ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဂျီစီဘီအေကြီး အကြိမ်ကြိမ် အစိတ်စိတ်ကွဲသွားသောအခါ နေ့ရှင်နယ်ကျောင်းသားများကသာ ဆက်လက်ကျင်းပနေခဲ့လေသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂနှင့် ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ ပေါ်ခဲ့သည့်နောက်များတွင် ကျောင်းသားပေါင်းစုံ အင်အားပြပွဲ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအတွင်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးလည်း နေ့ရှင်နယ်ဒေး၊ ကျင်းပရေးတွင် တစ်စတစ်စဝင်ခဲ့၏။ ယခုနှစ်မှာမူ အမျိုးသားနေ့သည် ကျောင်းသားများ အင်အားပြပွဲမျှသာ မကတော့ဘဲ “အမျိုးသားရေး” စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလာသော တစ်မျိုးသားလုံး၏ လွတ်လပ်ရေးဆန္ဒပြပွဲကြီး ဖြစ်လာတော့၏။ ဆိုက်ကားသမား၊ ဈေးသည်များလည်း ပါလာ၏။ အလုပ်သမားများလည်း ပါလာ၏။ စာရေးဆရာများလည်း ပါလာ၏။ အမျိုးသမီး အများအပြားလည်း ပါလာ၏။ မမြင်ဦး အစရှိသော ကျောင်းသူများမှာ ကျောင်းသားများနီးပါး တက်ကြွစွာ ပါဝင်လာကြလေ၏။

မနေ့က ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးထံမှ အောက်ပါစာကို ရထားလေသည်။

ထွန်းကလေး

မနက်ဖြန်မနက် အမျိုးသားနေ့အင်အားပြပွဲပြီးရင် ထွန်းကလေးရယ် မြင့်ကြီး
 ရယ် တစ်နေရာရာသွားပြီး တစ်ခုခုစားကြမယ်။ ဘိုင်ကျနေရင်လည်း မပူပါ
 နှင့်၊ မြင့်ကြီးက ဒကာခံပါ့မယ်။ စားသောက်ပြီးတော့ ဘားနဒ် ပိဋကတ်တိုက်
 သွားကြရအောင်။ ပေမူတချို့ မြင့်ကြီး ဖတ်ချင်လို့။ ပြီးတော့ အခန့်သင့်ရင်
 မွန်စာနှင့်ပတ်သက်ပြီး လက်ထောက်ပိဋကတ်တိုက်စိုး ဒေါ်နှင်းနှင့် နည်းနည်း
 ဆွေးနွေးချင်တယ်။ ထွန်းကလေးကတော့ ကြိုက်တဲ့စာ ဖတ်နေပေါ့။ အား
 တယ် မဟုတ်လား။ အင်အားပြပွဲ အပြီးမှာ လာခေါ်နေော်....

မြင့်ကြီး

ထိုစာကိုရထားသောကြောင့် ဆန္ဒပြပွဲအပြီး လူစုခွဲလျှင် ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်ကျောင်းသားများ
 နှင့် ခွဲ၍ မမြင့်ဦးအား သွားခေါ်ရလေသည်။

မမြင့်ဦးဝတ်ထားသော အင်းလုံချည်မှာ အစိမ်းခံတွင် လှပသောအဆင်ကျစ်ထားသည်။ ပဒုမ္မာ
 အင်္ကျီကား မထူမပါးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကား ဟန်ဇားလုံချည် အညိုအဖြူ မန်ကျည်းစေ့ကွက်နှင့်
 ပင်ဖြူ အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပေးသည်။

မမြင့်ဦးက တရုတ်စာ စားချင်သည်ဆိုသောကြောင့် တရုတ်တန်း တရုပ်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်တွင်း
 ဝင်ကြလေ၏။ စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်က အပေါ်
 အင်္ကျီစနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယပ်ခတ်ရင်း-

“မမြင့်ဦးလုံချည်ကတော့ လှလိုက်တာ”

မမြင့်ဦးသည် လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ချွေးသုတ်ပြီး ပြုံးလျက်-

“ဘာကတော့ မလှသတုံး”

ကျွန်တော့်အာခေါင်တွင် ပြုတစ်ပြုတစ်လုပ်နေသော စကားမှာ “လူကတော့ လုံချည်ထက် ပိုလှတယ်” ဟူ၍ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အဖေ့မျက်နှာပေါ်လာပြီး “ဟေ့ ရှေ့မတိုးနှင့်” ဟု ပြောလိုက်သယောင်ဖြစ်ကာ ထိုစကားကို မျိုချလိုက်ပါသည်။ ၎င်းနောက် အတန်ကြာပြုံးကြည့်နေပြီး-

“မမြင့်ဦးဘာလို့ ပင်ဖြူမဝတ်သလဲ၊ အဖျင်းဆုံး ဒီနေ့လိုနေ့မှာ ဝတ်ရောပေါ့”

“အို-ကျွန်မက သည်လို ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး။ တစ်နှစ်လုံးခေါက်ပြီး သေတ္တာထဲထည့်ထား အမျိုးသားနေ့ကျမှ ဝံသာနုစိတ်ပြဖို့ ထုတ်ဝတ်တာမျိုး မကြိုက်ဘူး။ ဝတ်နိုင်ရင် အမြဲဝတ်မယ်၊ အမြဲလည်း မဝတ်နိုင်ဘူး”

တရုတ်စားပွဲထိုးက ဘာမှာမတုံးဟု လာမေးသဖြင့် စကားပြတ်သွားကြလေသည်။ စားလိုရာ မှာကြပြီးနောက်-

“ပခုမ္မာအင်္ကျီဝတ်တော့ ရဟန်းပျိုတွေ မာမကတွေ မကြောက်ဘူးလား ဟဲ ဟဲ”

“ရဟန်းပျိုတွေကလည်း အတင်းတရကြမ်း အင်္ကျီပါးတွေမဝတ်အောင် လုပ်နေကြတယ်။ သတင်းစာတွေကလည်း တောင်ရေးမြောက်ရေးနဲ့။ အင်္ကျီပါး ဝတ်ထိုက်မဝတ်ထိုက်၊ ဖျင်နီဝတ်ထိုက် မဝတ်ထိုက် မပြောခင် ဒီကိစ္စမှာ ရဟန်းသံဃာတွေ ပါသင့် မပါသင့် ကျွန်မပြောချင်တယ်”

“ကဲ လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ”

“ရဟန်းဘောင်က ဆရာတော်ကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးပဉ္စင်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေရဲ့ အတွင်းဓာတ်နဲ့ သဘာဝကို သိဖို့ခက်ပါတယ်။ ဘယ်ဆရာတော်က ရေးရေး၊ မိန်းမအကြောင်းတွေ ရေးခဲ့တာတွေဟာ မှန်တာ အင်မတန်ရှားတယ်လို့ ကျွန်မ ဆိုချင်တယ်။ မိန်းမကို အရမ်းကာရော နှိမ်နင်းပြီး တစ်ဖက်သတ်ရေးတာတွေသာ များတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်က ရဟန်းတွေဟာ မိန်းမကို မုန်းစေ၊ အနားမကပ်စေနဲ့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေးတာမို့ ဘယ်မှာ အများအားဖြင့် အမှန်ကိုရေးတာ ဖြစ်နိုင်ပါမလဲ။ ကမ္ဘာမှာပေါ်ခဲ့သမျှ မိန်းမတွေ အသင်္ချေအနန္တ အနက်က မကောင်းပေ၊ ယုတ်မာပေဆိုတဲ့ မိန်းမတွေအကြောင်းကို အထပ်တလဲလဲ နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် ရှာဖွေရေးကြတာပဲ။ မိန်းမများရဲ့ သဘာဝလေ့ကောင်းတွေ မဖော်ကြဘူး။ ဒီတော့

ဘုန်းကြီးများဟာ မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ရင် အထင်ရင်လည်းသေးလွန်းရမယ်။ ဣတ္ထိဝင်္ဂီ ဆိုတာမျိုးပေါ့။ သို့မဟုတ် မိန်းမနဲ့ သိပ်မတွေ့ဘူးမကြုံဖူးဘဲ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ကြုံတွေ့ရတော့ အလွန်အကြူး အထင်ကြီးတာရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဘုန်းကြီးတွေရေးတဲ့ ကညာဘွဲ့ ကဗျာတွေ ကြည့်ပါတော့”

ထမင်းပန်းကန်များနှင့် ဘဲပေါင်းဟင်းချိုကို လာချုံချလေပြီ။ ဘဲပေါင်းမှ တထောင်းထောင်းတက်နေသော အငွေ့ကို ကြည့်ရင်း-

“အဲဒီတော့ ပင်နီ ပင်ဖြူဆီ ဆက်ပါဦး။ အင်း-ပင်နီဆိုတော့ ဟိုပင်နီဆရာကြီး သတိရသေးတော့”

“ဒီနေ့ သူ့ကိုလည်း မမြင်မိဘူးနော်”

“ကျောင်းထွက်သွားပြီး ခုဘယ်ရောက်နေတယ် မသိဘူး”

သို့ကလိုပင် ပင်နီမြတ်ကျော်၏ အကြောင်းကို ပြောကြရင်း ကျွန်တော်ကား မမြင့်ဦးနှင့်ကျွန်တော် ‘သူငယ်ချင်းမက၊ ရည်းစားလည်းမကျ’ ဖြစ်သွားစေသည့် အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း သတိရနေလေသည်။ မမြင့်ဦးလည်း ထိုဟာကိုပင် သတိရသွားဟန်ရှိသည်။

အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲနေကြပြီးနောက် မမြင့်ဦးက-

“မိန်းမရဲ့ဥစ္စာဟာ အဆင်း၊ ယောကျ်ားရဲ့ဥစ္စာဟာ ပညာလို၊ ဆိုတဲ့စကားဟာ ကမ္ဘာတည်ဦးကစပြီး ခုတိုင် မှန်နေတာပဲ။ နောင်လည်း မှန်မှာပါပဲ။ မိန်းမတို့ရဲ့ အတောင့်တဆုံးဟာလည်း အဆင်းပဲ။ ဒီတော့ လှချင်တယ်ဆိုတဲ့ အာသီသဟာ မိန်းမတိုင်းမှာ တဝန်းဝန်းတောက်နေတာပဲ။ အရုပ်ဆိုးတာကို နည်းနည်းဆိုးအောင်၊ နည်းနည်းဆိုးတာကို မဆိုးအောင်၊ မဆိုးတာကို လှအောင်၊ လှတာကို လှသည်ထက်လှအောင်၊ သည့်ထက်လှတာကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ကြတာဟာ ဓမ္မတာပဲ။ လှချင်လို့လည်း အမျိုးမျိုးကြံကြံ၊ အမျိုးမျိုးဝတ်ကြတာပဲ။ အင်္ကျီပါးဝတ်တာဟာ လှမယ်ထင်လို့ ဝတ်တာ၊ နေရထိုင်ရတာ သက်သာအေးချမ်းလို့ ဝတ်တာပဲ။ ဘုန်းတော်ကြီးများ ပြောဟောကြသလို ရင်သား ထင်းခနဲမြင်အောင် ယောကျ်ားတွေ စိတ်ဓာတ်ကြွလာအောင် ဝတ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ ကဲ ဟင်းချိုကလေး သောက်နှင့်ဦးစို့လား”

“ကိုတင်ထွန်း သောက်ချင်သောက်ပါ၊ ကျွန်မတော့ ဟင်းစုံအောင် စောင့်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ဘဲပေါင်းဟင်းချိုကို မြည်းနေသည်။ မမြင့်ဦးက ဆက်ပြန်သည်။

“လှချင်လို့ဝတ်တာ ဘယ်လောက်ထင်ရှားသလဲဆိုတော့။ ရှင်မီးအင်္ကျီဇာဘော်လီတွေကို ပန်းခက် တွေဘာတွေနဲ့ ဝတ်တာကိုပဲ ကြည့်ပေတော့။ အရောင်အမျိုးမျိုး ချုပ်ဝတ်တာလည်းကြည့်။ အင်္ကျီ ထူထူနဲ့ လှရင်လည်းဝတ်မှာပဲ။ လှအောင်သာ အင်္ကျီကိုလုပ်ပေး၊ မပူနဲ့ မိန်းမတွေဝတ်ကြမှာပဲ။ ခု ပင်နီကလေးတွေဝတ်တာဟာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ အတော်အတန်လှပလို့ ဝတ်တာ။ ပင်နီ တွေ ဝတ်ရတာကိုပဲ ဖက်ရှင်ထင်နေကြလို့ဝတ်တာ”

ထိုအတွင်း အခြားစားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ရောက်လာလေသည်။

“ကဲ ကဲ စားပါဦး။ ဒီလောက်ဆိုရင် မမြင့်ဦးရဲ့ အာဘော်ကို သိပါပြီ”

မမြင့်ဦးက ဟင်းချိုသောက်ရန် ဇွန်းကောက်ကိုင်ပြီးမှ-

“ပြီးတော့ သတင်းစာဆရာတွေက ရေးကြတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ကျွန်မတို့မိန်းမတွေ အင်္ကျီပါး ဝတ်တာ လော်လည်တာတဲ့။ လော်လည်တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်ပါတယ်။ ကမြင်းကြောထတယ်လို့ ဆိုတာမျိုးပဲ။ ကမြင်းချင်တဲ့မိန်းမဟာ အင်္ကျီပါးဝတ်ဝတ် မဝတ်ဝတ် ကမြင်းတာပဲ။ လော်လည်တာပဲ။ အိမ်ထဲမှာပုန်းနေတဲ့ အိမ်တွင်းပုန်းကုလားမလည်း လော်လည်ရင် လော်လည်တာပဲ။ ကမြင်းကြွချင်ကြွတာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က သဲ့ သဲ့ ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့-

“ကဲပါ စားပါတော့၊ သည်က ဆာလှပြီ”

မမြင့်ဦးသည် သည်တော့မှ ဟင်းချိုသောက်တော့သည်။

စကားမပြောဘဲ စားနေကြပြီး အတန်ကြာသော်-

“ကိုတင်ထွန်းကော ဖျင်ပင်နီပြဿနာ၊ အင်္ကျီပါးပြဿနာတွေ ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ”

“ဖျင်ပင်နီဝတ်တာကတော့ ကိုယ့်တိုင်းဖြစ်အားပေးတယ်၊ ဝံသာနုတယ်ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပါပဲ။ ဖျင်ပင်နီဝတ်တာနဲ့ လွတ်လပ်ရေးရမယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး။ ဖျင်ပင်နီရက်ကန်းစင် ပြန်သွားရတာဟာလည်း ခေတ်နောက်ပြန်ရေးပဲ၊ တိုးတက်ရေးမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ပြည်မှာ စက်မှုလက်မှု ထွန်းကားဖို့သာ အရေးကြီးတယ်လို့ထင်တယ်”

“ကျွန်မ အဲဒါသဘောကျတယ်။ ဝံသာနုရအောင်ဆိုပြီး ယွန်းဒေါင်းလန်းနဲ့ ထမင်းစားတာကို သဘောမကျဘူး”

စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ဘားနဒ်ပိဋကတ်တိုက်သို့ သွားကြလေသည်။ ရန်ကုန်ဟိုက်စကူး ကျောင်းကြီးကား ဟောင်းမြင်းသောအဖြစ်ကို မဖုံးမဖိပြလျက်ရှိ၏။ ဘားနဒ်ပိဋကတ်တိုက် အဆောက်အအုံကား ပိုလို့ပင်ဟောင်းပုံပေါ်နေသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာလည်း အရုပ်ဆိုးလှ ပေသည်။

အတွင်းမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှပေ၏။ နဂိုက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း မမြင့်ဦးကား ပေဟောင်းစာမူများကို ဖတ်တန်ဖတ်၊ ကူးတန်ကူး နေလေသည်။ ကျွန်တော်ကား မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များကို ဆွဲဖတ် နေလေသည်။

လက်ထောက်ပိဋကတ်တိုက်စိုး ဒေါ်နှင်းသည် အပြင်ခဏထွက်သွားသဖြင့် မမြင့်ဦးနှင့် မတွေ့ရသေး။ မမြင့်ဦးသည် ဒေါ်နှင်းအား တွေ့အောင်စောင့်ဦးမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် စာဖတ်ရင်း နဂါးနီတိုက်သို့ ခဏသွားရန် စိတ်ကူးပေါက်လာသည်နှင့်-

“မမြင့်ဦးရေ ဒီနားခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေရစ်ပေါ့”

“သွားစရာရှိသွားလေ၊ ပြန်မလာဘဲသာ မနေနဲ့နော်”

“အို ပြန်လာမှာပေါ့၊ မြင့်ကြီးကလည်း”

မမြင့်ဦးက ပုရပိုက်စာတွေကိုကိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုမော့၍ စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံးနေသည်။ ပြတင်းမှန်ဖြူမှ တစောင်းထိုးဝင်နေသော ပြင်ဘက်အလင်းရောင်ကြောင့် ပါးချိုင့်ကလေးနှင့် မျက်တောင်ကော့တို့မှာ အထူးချစ်စရာကောင်းနေ၏။ ထိုသို့ လက်ခနဲထွက်လာသော ချစ်စရာ အကွက်ကလေးသည် ကျွန်တော့်အား ခြေလှမ်းတုံ့သွားစေ၏။ သို့သော် ရုန်းထွက်ရန် တစ်ဖက် လှည့်လိုက်စဉ် မမြင့်ဦးက-

“ကိုထွန်း” ဟု ညင်သာပျော့ပျောင်းစွာ ခေါ်လိုက်လေသည်။ သည်လို မခေါ်စဖူး ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွား၏။ ယခင် ကျွန်တော်က သူ့ထံစာရေးစဉ် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ‘ကိုထွန်း’ ဟု ခေါ်လိုက်တော့ သူက စိတ်ဆိုးသည်မဟုတ်ပါလော။ သူ့အား သရိုးသရီ လုပ်သည်ဟု စွပ်စွဲခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

မမြင့်ဦးသည် သူ့ရောကျွန်တော်ပါ အခြေနည်းနည်းပျက်သွားသည်ကို ချက်ချင်းရိပ်မိဟန်တူသည်။ ချက်ချင်းပင် သွင်ပြင်လက္ခဏာတွေပြောင်းပြီး ကပ်နေသောအသံကို အဟမ်းခနဲထုတ်လျက်-

“ကိုတင်ထွန်းရေ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပုရပိုက်တွေထဲမှာ ရှေးဟောင်းပန်းချီရုပ်ပုံတွေ တွေ့နေရတယ်”

“အို ဟုတ်လား၊ ပြစမ်း ပြစမ်း”

မမြင့်ဦးက ပုရပိုက်ကို မပိတ်မကွယ်ဘဲထားသော်လည်း မပြ။

“ကဲလေ၊ အပြန်မှကြည့်ပါတော့”

ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးတော့ ‘ထူး’ တာပဲဟု အောက်မေ့ပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။

နဂါးနီအသင်းတိုက်တွင် ကိုဘဟိန်း၊ ကိုထွန်းရှိန်နှင့် အခြားသူများကို တွေ့ရလေသည်။ သို့ရာ တွင် နဂါးနီအသင်း၏ အကျိုးဆောင်များဖြစ်သော ကိုနု၊ ကိုသန်းထွန်းနှင့် ကိုစိုးတို့အား မတွေ့ရ။ သူတို့သည် ယခုအခါ သခင်နု၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုးတို့ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ နဂါးနီ စာအုပ်

အသင်း အလုပ်နှင့်သာမက တို့ဗမာအစည်းအရုံး အလုပ်များဖြင့်လည်း မအားမလပ်ရှိနေကြ၏။ ယခုတလော ကိုဘဟိန်းနှင့် ကိုဗဆွေတို့သည် နဂါးနီအသင်း စာစောင်ကလေးတွင် ဆောင်းပါး တော်တော်များများ ရေးနေကြ၏။

ဥပမာ ပြီးခဲ့သောအပတ်က ကိုဘဟိန်းသည် ဆိုဗီယက်ရုရှား ကွန်မြူနစ်ပါတီ အကြောင်း၊ ‘ဘိုလ်ရှီဗစ်’ ‘မင်ရှီဗစ်’ အကြောင်းများရေး၍ ကိုဗဆွေက ဆိုဗီယက်ရုရှား ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်ကြီး စတာလင်အကြောင်းကို ရေးခဲ့လေသည်။

ကိုဘဟိန်းနှင့် စကားစမြည်ပြောကြရင်း သိခဲ့ရသည်မှာကား ရေနံမြေမှ သပိတ်မှောက် အလုပ်သမားများသည် ဟိုမှာသာနေ၍ တောင်းဆိုချက်မရနိုင်ဖြစ်သဖြင့် တစ်နည်းနည်းနှင့် ရန်ကုန်သို့ လာကြရန် စီစဉ်နေကြောင်းဖြစ်လေသည်။ ကိုဘဟိန်းက ‘ရေနံမြေသပိတ် စစ်ကူစရိတ်ရန်ပုံငွေ’ အတွက် သုံးရောက်ခြယ် တူတံစဉ်အလံကိုထမ်းလျက် မီးတုတ်ကိုင်ထားသော တို့ဗမာ ယောကျ်ား ရုပ် ရင်ထိုးဓာတ်ပုံအစိတ်ရောင်းရန် ကျွန်တော့်အားပေးလိုက်လေသည်။

မမြင့်ဦးသည် ဒေါ်နှင်းနှင့် ဆွေးနွေးနေလေပြီ။ စာဖတ်စားပွဲပေါ်တွင် မမြင့်ဦးချထားခဲ့သော ပုရပိုက်များကိုယူ၍ “ပြန်လာမှကြည့်ပါ” ဟု သူကဆိုသော ရှေးပန်းချီရုပ်ပုံများကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရုပ်ပုံများမှာ စုံနေသည်။ ရှေးမြန်မာ မင်းခမ်းမင်းနား အသုံးအဆောင်များ၊ ဘီလူး၊ ခြင်္သေ့ပုံများ စသည်တို့အပြင် ကိန္နရီ-ကိန္နရာမောင်နှံပုံ၊ ဟင်္သာဖို-ဟင်္သာမပုံများကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ မမြင့်ဦးက “ကိုထွန်း” ဟု မခေါ်စဖူး ယုယညုတာသံနှင့် ခေါ်ကာပြမည်လုပ်ခဲ့သော ရုပ်ပုံများမှာ ဤကိန္နရီ-ကိန္နရာ၊ သို့မဟုတ် ဟင်္သာဖို-မပုံများ ဖြစ်လေသလောဟု တွေးထင်မိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုပုံတို့ကိုကြည့်နေစဉ် မမြင့်ဦးသည် စာဖတ်စားပွဲသို့ ပြန်လာလေသည်။ ဘာမျှမပြောဘဲ အဓိပ္ပာယ်ရှိသောပြုံးခြင်းဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ဟာသူငဲ့၍ စာဖတ်နေလေသည်။

အတန်ကြာလျှင် ကျွန်တော်တို့ပြန်ကြ၏။ လမ်းတွင် ကျွန်တော်က ‘ရေနံမြေသပိတ် စစ်ကူရန်ပုံငွေ’ အတွက် ရင်ထိုးဓာတ်ပုံကလေးကို မမြင့်ဦးအားဝယ်ဖို့ပြောရာ မမြင့်ဦးသည် ပုံကို သေချာစေ့စပ်စွာ ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်အားပြန်ပေး၏။

“ရန်ပုံငွေအတွက် ဓာတ်ပုံဖိုးတော့ပေးမယ်၊ ပုံကိုတော့ မလိုချင်ဘူး”

ကျွန်တော့်မှာ များစွာအံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရင်ထိုးဖို့ ဓာတ်ပုံဆိုတာ ထိုးချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတယ်ရှင်။ ခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ခါးတောင်းကျိုက်နဲ့ ယောကျာ်းကြီးကလည်း ကြမ်းတမ်းရုပ်ဆိုးလိုက်တာ။ ကိုင်ထားတာက မီးတုတ်တစ်ဖက်၊ သုံးရောင်ခြယ်နဲ့ တူတံစဉ်အလံတစ်ဖက်။ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်မနားမလည်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးအား အထင်အမြင်သေးခြင်းဖြင့် ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သောအသံဖြင့်-

“မမြင့်ဦးရယ် ဒီကိစ္စမှာ အလှအပ အဖွယ်အရာမလိုပါဘူး။ ရေနံမြေအလုပ်သမားအရေးကို ထောက်ခံတယ်။ လိုလားတယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒပြတဲ့အနေနဲ့ ရင်ဘတ်မှာထိုးဖို့ပါပဲ။ ခါးတောင်းကျိုက် နဲ့ ယောကျာ်းကြီးကတော့ ကျားကျားလျားလျားနဲ့ ဗမာစစ်တယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြတယ်။ မီးတုတ် ကတော့ နယ်ချဲ့စနစ်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးမယ်ဆိုတဲ့ သဘော၊ တူတံစဉ်ကတော့ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၊ သုံးရောင်ခြယ်က တို့ဗမာအလံ”

“ကျွန်မသဘောမကျပါဘူးရှင်။ ရေနံမြေအလုပ်သမားအရေး ထောက်ခံချင်ရင်လည်း ဒီပြင်နည်း နဲ့ပဲ ထောက်ခံမယ်။ ဒါကြီးတော့ ရင်ဘတ်မထိုးပါရစေနဲ့။ အမှန်မှာတော့ ရေနံမြေအလုပ်သမား အရေးလည်း ကျွန်မသိပ်သိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သပိတ်သမားတွေကို သနားလို့သာ ထောက်ခံတာ ပါ။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကိုလည်း ကျွန်မနားမလည်ပါဘူး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မမြင့်ဦးရယ်၊ နဂါးနီသတင်းစာစောင်နဲ့ သခင်စိုးရေးတဲ့ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ အကြောင်းကို မဖတ်ဘူးလား”

“နဂါးနီသတင်းစာစောင်ကလေးတွေတော့ လှန်ကြည့်မိပါရဲ့၊ ဆောင်းပါးတွေက များသောအားဖြင့် စိတ်ဝင်စားစရာ သိပ်မပါဘူး။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ စာအုပ်ကိုတော့ နည်းနည်းစဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ နားမလည်တာနဲ့ ချထားလိုက်ရတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသို့ ပြန်လာကြချိန်မှာ ကျောင်းသားအများ မြို့ထဲသို့ သွားချိန်ဖြစ်ပြီး ပြန်လာ သူနည်းပေရာ ဘတ်စ်ကားပေါ်၌ လူနည်းလေသည်။ ပါလာသူများမှာလည်း ကျောင်းသား မဟုတ်သူများသာ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ သူတို့မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြ သည်ကို စိတ်ဝင်စားကြဟန်မတူချေ။

“အဲဒီစာအုပ်က ခက်တော့ခက်တာပဲ မမြင့်ဦးရဲ့၊ နို့ပေတဲ့ နားမလည်လည်အောင် အခေါက်ခေါက် ဖတ်ရတာမျိုးပဲ”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဖတ်နိုင်ဘူးရှင့်။ အတန်းစာတွေကလည်း သိတဲ့အတိုင်း သိပ်များတယ်။ ဂုဏ်ထူးယူထားတယ်ဆိုတော့ သူ့ဆိုင်ရာကို ဖတ်နိုင်မှကိုး ကိုတင်ထွန်းရဲ့။ ရှင်ကော အဲဒီ စာအုပ်ကို နားလည်ရဲ့လား။”

“နားလည်အောင် ကြိုးစားရတာပေါ့။ အခေါက်ခေါက်ဖတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေနှင့်လည်း တွဲဖတ် ရတာပဲ”

“အယူအဆတွေကိုကော အကုန်လုံးလက်ခံသလား”

“အားလုံးတော့ လက်မခံနိုင်သေးဘူး။ များသောအားဖြင့်တော့ သဘောကျတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် အင်းလျားလမ်းမှာ ဆင်းကြသည်။ မမြင့်ဦးအား အင်းလျားလမ်းနှင့် စစ်ကိုင်း လမ်းထောင့်၊ အင်းလျားဆောင်ထောင့်သို့ ရောက်အောင် လိုက်ပို့လိုက်လေသည်။

ယနေ့အဖို့ ကျွန်တော်သည် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရပြောရသော် မမြင့်ဦးဘက်သို့ အတော်ပင် တိမ်းညွတ် သွားလေသည်။ မမြင့်ဦး၏ ရိသဲသဲ အခေါ်အပြောများနှင့် မခိုတရုံချစ်ဖို့ကောင်းစွာ ကျွန်တော့် အား ဆက်ဆံခြင်းများသည် ကျွန်တော့်ရင်တွင်းဝယ် ပဲ့တင်မခတ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေး၊ ဝါဒရေးများအရ ပြောရပါမူ သူနှင့်ကျွန်တော်တို့သည် ကွာလှမ်းနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူက နိုင်ငံရေး၊ ဝါဒများနှင့်ဝေးလာပြီး သူ့စာပေ၊ သူ့အတန်းပညာသက်သက်သို့သာ ပိုမိုရွေ့ရှား နေပေ၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အတန်းပညာမှ ဝေးလာပြီး နိုင်ငံရေးဝါဒရေးများဘက်သို့ ပိုမို ရွေ့ရှားနေပေ၏။ ကျွန်တော်သည် အင်္ကျီပါးကိစ္စ၌လည်းကောင်း၊ ရင်ထိုးဓာတ်ပုံ ကိစ္စ၌လည်း

ကောင်း မမြင့်ဦး၏ဆင်ခြေများကို ချေပနိုင်ခြင်းမရှိပါ။ သူ့အယူအဆများကို ထောက်ခံနိုင်သည် သာ ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော်လိုသလောက် အမျိုးသားစိတ်မပြင်းထန်၊ ကျွန်တော်လိုသဘောက် အလုပ်သမားအရေးကို မထောက်ခံ၊ ကျွန်တော်လိုသလောက် နိုင်ငံရေး ဝါဒသဘောတရားကို မလေ့လာခြင်းတို့ကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေပါသည်။ အထင်လည်း ‘အနည်းငယ်’ သေးမိပေသတည်း။ ။

၁၈

ရေနံမြေမှ တပ်ကြီး

၁၃၀၀ပြည့်နှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၈ရက်။

၎င်းနေ့တွင် ဗမာသတင်းစာများ၌ အောက်ပါသတင်းကို ဖတ်ရှုကြရလေသည်။

ရေနံမြေသပိတ်မှောက် အလုပ်သမား ၁၀၀၀

ရန်ကုန်သို့ ခြေလျင်လာကြတော့မည်

ရေနံမြေတွင် ကုမ္ပဏီကတင်း အစိုးရကပင်းသဖြင့် အတိဒုက္ခရောက်၍ နေကြသော ရေနံချောင်း၊ ချောက်၊ မူလာ၊ လမ်းရွာအစရှိသည့် ရေနံမြေတစ်ဝိုက်မှ သပိတ်မှောက်အလုပ်သမား ၁၀၀၀ ကျော်တို့သည် နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ချောက်မြို့မှ ရန်ကုန်သို့ ခြေလျင်ချီတက်လာကြမည်ဖြစ်ရာ ချောက်မြို့ သခင်ဘိုးလှကြီးက ခေါင်းဆောင်လာမည် ဆိုကြောင်း။

နောက်တစ်နေ့ (နတ်တော်လဆန်း ၉ရက်နေ့) ထုတ်တွင်ကား ချောက် သတင်းထောက်ထံမှ ပို့သည့် အောက်ပါသတင်းကို ဖတ်ကြရလေသည်။

ရေနံမြေမှ သပိတ်တပ်ကြီး သပိတ်၁၀၀၀ကျော်ပါ၍

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့စတင်ထွက်ကြပြီ

ရေနံကျပ်၊ လမ်းရွာ၊ ချောက်၊ ရေနံချောင်းစသည့် ၄-၅၀၀ကျော်မျှ ရှိသေးသော သပိတ်မှောက်အလုပ်သမား စာရေးစာချီတို့သည် မိမိတို့၏ သပိတ်မှောက် အရေးတော်ပုံကိစ္စကြီး အပြီးအပြတ်ဆောင်ရွက် ဆုံးခန်းတိုင်

ရောက်ကြရန်အလို့ငှာ၊ ရန်ကုန်သို့ အားလုံးတစ်ယောက်မကျန် ခြေလျင်ချီ တက် သွားရောက်ဆောင်ရွက် တောင်းဆိုကြရန် အများသဘောတူ စိတ်အား ထက်သန်စွာ စည်းဝေးဆုံးဖြတ်ကြသော အလုပ်သမားပေါင်းစုံ အစည်းအဝေး ကြီးကို ပရိသတ် ၂၀၀၀ကျော် တက်ရောက်ကြောင်း။

အစည်းအဝေးနာယကအဖြစ် သပိတ်မှောက်အလုပ်သမား၊ တွင်ခုံစက် လက် သမားဆရာကြီး သခင်သက်က ဆောင်ရွက်၍ အကျိုးအဆောင်အဖြစ် သပိတ် မှောက်စာရေး သခင်လွင်ကဆောင်ရွက်ပြီးလျှင် ဘီအိုစီမော်တော်ကား ဆိုင်ရာ သပိတ်မှောက်စာရေးကြီး သခင်ဘိုးလှကြီးနှင့် သခင်ဘတင်တို့က အောက်ပါ ဆုံးဖြတ်ချက် ၂ရပ်တို့ကို အကျယ်တဝင့် ဟောပြောထောက်ခံကြကြောင်း။

သပိတ်ကိစ္စအမြန်ပေး စေ့စပ်ရန် အဆိုအမှတ်(၁)

ရေနံမြေ အလုပ်သမားတို့သည် မိမိတို့၏ နှစ်နာချက်အရပ်ရပ်တို့ကို ဗမာပြည်အစိုးရသို့ ပေးပို့တင်သွင်းထားခဲ့သော်လည်း ယနေ့အထိ ထိုကိစ္စ ကို ပြီးပြတ်အေးငြိမ်းရန် ဆောင်ရွက်စေ့စပ်ခဲ့ခြင်းမရှိသည့်ပြင် သပိတ်မှောက် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်များနှင့် သပိတ်တားအမျိုးသမီးများအား အပြစ် ဒဏ်ပေးခြင်း အလုပ်တို့ကိုသာ တွေ့ကြုံခဲ့ရပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြုမူချက် တို့ကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဗမာပြည်အစိုးရတို့သည် ဓနရှင်တို့၏ အလိုကျ တစ်ဖက်သတ် ပြုမူဆောင်ရွက် သယ်ပိုးလာခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားလှသဖြင့် (က) ရေနံမြေ အလုပ်သမားတို့အပေါ်တွင် နှစ်ပေါင်း ၅၀ခန့်က ကောက်ခံ လာခဲ့သော အခွန်တော်ငွေများကို ပြန်ပေးရန်၊ (ခ) ရေနံမြေသပိတ်မှောက် ကိစ္စကြီးကို အမြန်ဆုံးပြီးပြတ်အောင် စေ့စပ်ဆောင်ရွက်ပေးရန် ဤ အစည်း အဝေးကြီးက ဗမာပြည်အစိုးရသို့ လေးနက်စွာ တိုက်တွန်းတောင်းဆို ထား ကြောင်း။

ရန်ကုန်သို့ ချီတက်ရန် အဆိုအမှတ်(၂)

(က) အဆိုပါဆုံးဖြတ်ချက် အမှတ်-၁ကို ဗမာပြည်အစိုးရထံသို့ သပိတ်မှောက်စာရင်းဝင် အလုပ်သမားစာရေးများပါ ညီညာဖြုတ်စုရုံး၍ ရန်ကုန်သို့ ခြေလျင်ချီတက် တင်သွင်းတောင်းဆိုကြရန်၊ (ခ) ထိုကဲ့သို့ ချီတက်သွားရောက် တောင်းဆိုကြရာတွင် ပါဝင်သောသပိတ်မှောက် အလုပ်သမားတို့သည် ၁၂၉၀ခု ပြာသိုလဆန်း ၈ရက်နေ့ကစ၍ ယနေ့ထိ တရားသဖြင့် အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာ ဆောင်ရွက်လာကြသကဲ့သို့ ရောက်လေရာ ဌာနတိုင်းနှင့် သပိတ်ကိစ္စပြီးသည့်တိုင်အောင် တရားဥပဒေအရ အေးချမ်းသာယာစွာ ရွက်ဆောင်သွားကြရန် ဤသပိတ်အလုပ်သမားပေါင်းစုံ အစည်းအဝေးကြီးက လေးနက်စွာ တိုက်တွန်းကြောင်း။

အဆိုပါဆုံးဖြတ်ချက်များကို အတည်ပြုပြီးနောက် ရေနံကျပ်နှင့် လမ်းရွာမှ သပိတ်-၄၀၀ခန့် တို့သည် နိုဝင်ဘာလ ၂၉ရက်နေ့ညတွင် လှေများဖြင့် ချောက်မြို့သို့ အရောက်စုန်ဆင်းလာကြ၍ ၃၀ရက်နေ့ နံနက်ဖန်နာရီ အချိန်က စ၍ ချောက်သပိတ်-၅၀၀ကျော်တို့နှင့် စုပေါင်းစတင်ထွက်ပြီးနောက် လမ်းခရီးရှိ ငွေးချိုတွင် နံနက်စာစားကြပြီး ရေနံချောင်းသို့ ၎င်းနေ့ည အရောက်သွားကာ ရေနံချောင်းမှ လိုက်ပါလာမည့် သပိတ်များနှင့်အတူ မကွေး၊ တောင်တွင်းကြီး ပြည်လမ်းအတိုင်း ရန်ကုန်သို့ သွားကြမည့် အစီအစဉ်တို့ကို ပြောဟော ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြောင်း။

လိုက်ပါမည့်သူတိုင်း ယူဆောင်ရမည့် ပစ္စည်းတို့မှာ လွယ်အိတ်၊ အဝတ်အစား အပိုတစ်စုံ၊ စောင်တစ်ထည်၊ ရေဘူးတစ်လုံးစီဖြစ်၍ အစားအသောက်များအတွက် ရောက်ရာမြို့တိုင်းတွင် အလှူခံတရားဟော ချက်ပြုတ်စားသောက်သွားကြမည် ဖြစ်ကြောင်း။ ။

“ရေနံမြေအလုပ်သမားသပိတ်ကြီး ရန်ကုန်သို့ချီတက်လာပြီ” ဟူသော သတင်းသည် တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို တုန်လှုပ်သွားစေလေသည်။

ရေနံမြေသပိတ်မှောက် အလုပ်သမားတို့၏ ထိုအလုပ်မှာ လျှပ်စစ်ပင်မ မီးခလုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တူပေ၏။ တစ်ပြည်လုံးတွင် အရေးတော်ပုံသွေး၊ တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ် မီးပွင့်များ

လင်းထိန်သွားစေပေသည်။ သာယာဝတီခရိုင် ဖားရွှေကျော်ရွာတွင် ဆရာစံတို့လူစု ပစ်ဖောက် လိုက်သော သေနတ်သံထက်ပင် ပို၍ နယ်ချဲ့သမားတို့အား ချောက်ချားသွားစေလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသတင်းကို မျက်တောင်မခတ် အယားမပျောက်ဘဲ စိုက်၍ နားထောင် ကြ၏။ ချီတက်လာသော အလုပ်သမား သပိတ်တပ်ကြီးကို ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ပြေးကြိုကြည့်ကြ လေ၏။ ကမာရွတ်အလုပ်သမားကြားမှာ လည်းကောင်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လည်းကောင်း၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အသင်းတိုက်မှာသော်လည်းကောင်း၊ စာသင်ခန်းမှာ လည်း ကောင်း၊ အင်းလျားကန်စောင်းမှာလည်းကောင်း၊ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာလည်းကောင်း ဤသတင်းကို ပြောဆိုနေကြပေ၏။

“တစ်နေ့လျှင် ၁၅မိုင် ချီတက်မည်”

သတင်းစာများတွင် ခြောက်လိုင်းစာလုံးမဲကြီးများဖြင့် ပါလာသည်။

(ချောက်မြို့ ကျွန်ုပ်တို့သတင်းထောက်ထံမှ)

“စည်တော်သံလား၊ မိုးသံလားဟေ့၊ စည်သံပဲ၊ မိုးသံပဲဟေ့၊ အောင်ဘာလေ သပြေညိုဆိုတဲ့ ပန်းရယ်နှင့် ရေချမ်းကိုလောင်း...” ဟု သီဆို၍ တီးမှုတ် လိုက်သော စည်တော်သံသည် တစ်မြို့လုံး သိမ်သိမ်တုန်အောင် မြည်ဟည်း လျက် ထွက်လာသည့်အချိန်တွင် လမ်းပေါ်နှင့် ထွက်ကြည့်သောလူထုကြီးမှာ ကြိတ်ကြိတ်တိုး နေတော့ကြောင်း”

စသည်ဖြင့် သတင်းထောက်များက စီကာပတ်ကုံး ရေးသားဖော်ပြကြသည်။

“ချီတက်ကြသော သပိတ်အလုပ်သမားများအား မြင်ရသော ပရိသတ်လူထု ကြီးမှာ သနားခြင်းပြင်းပြလှသဖြင့် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ အမျိုးသမီးများ၊ တက်လူငယ်တစ်စုတို့မှာ သည်းထန်စွာငိုကြွေးလျက် ဘီအိုစီနေရှင် ကုမ္ပဏီကိုလည်းကောင်း၊ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရတို့ကိုလည်းကောင်း အမျိုးမျိုး အပြစ်တင်စကား ပြောဆိုကြသည်ကို တွေ့ရကြောင်း။ မြို့သစ်အရောက်

လိုက်ပို့ကြသော လူထုကြီးမှာ ၄၀၀၀-ကျော်ကျော်ခန့် ရှိကြောင်း။ x x x တစ်နေ့လျှင် အများဆုံး၁၅မိုင် လမ်းလျှောက်ရန် စီစဉ်ထားကြောင်း။ အဆိုပါ ခြေလျင်အဖွဲ့ကြီးမှာ ကျန်းမာရေးအဖွဲ့၊ ချက်ပြုတ်ရေးအဖွဲ့၊ ထောက်ပံ့ရေး အဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဟု အသီးသီးပါရှိကြောင်း။ ကျန်းမာရေးအဖွဲ့မှာ မြန်မာဆေး၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးသေတ္တာများ ထမ်းလျက် လိုက်ပါကြောင်း၊ ချက်ပြုတ်ရေးအဖွဲ့မှာ စားသောက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် ဆန်ဆီ ငွေကြေး မှစ၍ စုဆောင်းရန်ဖြစ်ကြောင်း အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှာ အလံနီ အလံစိမ်းကလေး များနှင့် ခရာတစ်ခုစီယူဆောင်လျက် သွားရန်၊ ရပ်ရန်အချက်ပေး၍ စောင့်ရှောက်လျက် လိုက်ပါကြောင်း။ x x x ခရီးစဉ်များမှာ ကားလမ်းအတိုင်း ဖြစ်၍ ချောက်မှ ရေနံချောင်း၊ ၎င်းမှ မကွေးမြို့၊ ၎င်းမှ တောင်တွင်းကြီးမြို့၊ ၎င်းမှအောင်လံမြို့၊ ၎င်းမှပြည်မြို့၊ ၎င်းမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်သွားရန် စီစဉ်ကြောင်း။

“ဘီအိုစီကုမ္ပဏီ လေးဘားဗိုလ်နှင့် ရေနံဝန်တို့မှာ အရေးတကြီး သွားလာ နေသည်ကို မြင်ရကြောင်း ပုလိပ်အဖွဲ့ စုံထောက်ဘက်မှ ၁၇မိုင် ဝှေးချိုသို့ အရောက်လိုက်ပါ၍ ဝှေးချိုသို့ ရေနံချောင်းပုလိပ်အဖွဲ့မှ လာရောက်လိမ့်မည် ဟု ကြားသိရကြောင်း။ ထောင်ထွက်သပိတ်တား အမျိုးသမီးများလည်း သပြေပန်းကိုယ်စီကိုင်လျက် လိုက်ပို့ကြသေးကြောင်း။ တို့ဗမာ အလုပ်သမား အစည်းအရုံးကြီးမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေတော့ကြောင်း။ အစည်းအရုံးကြီး၌ အတွင်းရေးမှူးနှင့် အလုပ်အမှုဆောင် သခင်မောင်ကြီးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ ကြောင်း။ ဘီအိုစီလခထုတ် ခန့်မှန်းခြေ အင်္ဂလိပ်လဆန်း ၇ရက်နေ့လောက် တွင် အလုပ်သမားများ အလှူငွေကောက်ခံပြီးလျှင် သခင်မောင်ကြီးပါ လိုက်ပါသွားလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း။”

ထိုကဲ့သို့ ချီတက်လာသော သပိတ်တပ်ကြီးကို ကြိုဆိုကူညီကြရန် အောက်ပါအတိုင်း မေတ္တာရပ်ခံ ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ကြရပေ၏။

သပိတ်တပ်ကြီး၏ မေတ္တာရပ်ခံစာ

ရေနံမြေရေနံချောင်းမှစ၍ မကွေး၊ တောင်တွင်းကြီး၊ အာလံ၊ ပြည်လမ်း တလျှောက် ရန်ကုန်အထိ မြို့နယ်အသီးသီးရှိ ဂိုဏ်းဂဏပါတီမရွေး အသင်း အပင်း မြို့မိမြို့ဘ၊ မျိုးချစ်တိုင်းချစ်၊ ဆင်းရဲသားချစ် ရဟန်းရှင်လူ နယ်သူ နယ်သား အပေါင်းတို့အား တင်ကြိုနှိုးဆော် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါသည်။

အဆွေတော်တို့၏ ဆွေချင်းသားချင်း ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြ ကုန်သော ရေနံကျပ်၊ လမ်းရွာ၊ ချောက်၊ ရေနံချောင်း စသည့် ၄-၄၁နတ်တို့မှ သပိတ်မှောက်အလုပ်သမား ၁၀၀၀-ကျော်ခန့်တို့သည် ပြည်ပိုင်အစိုးရ ဓနရှင်ကုမ္ပဏီကြီးတို့က (၁၁)လကျော်တိုင် လျစ်လျူရှု တင်းမာထားမှုတို့ ကြောင့် ယခုအခါ အိမ်တန်းလျားများမှ အနှင်ထုတ်ခံကြရခြင်း၊ အနှောင့် အယှက် ဆင်းရဲဒုက္ခ ကြီးစွာခံရပြီး ငတ်ပြတ်ကုန်ကြရခြင်း၊ ဘေးဒဏ် အရပ်ရပ်တို့ကို မခံမရပ်နိုင်ကြသည့် အားလျော်စွာ အဆွေတို့၏ နယ်ပယ် မြို့ရွာ လမ်းခရီးစဉ်အတိုင်း ရန်ကုန်သို့အရောက် ခြေလျင်လျှောက်ကြမည့် ရေနံသပိတ်တပ်ကြီးမှာ ၃၀-၁၁-၃၈ နေ့ကစတင်ထွက်ခွာ ချီတက်လာကြ ပါပြီ။

သို့ပါ၍ အဆိုပါခရီးစဉ်အတိုင်း အဆွေတို့ မြို့နယ်ပယ်သို့ သပိတ်များ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ ခေတ္တ အမောဖြေ တည်းခိုရန်၊ ဆွေရိပ် မျိုးရိပ်၊ ငွေအား ဆွေအား၊ နံနက်စာ ညစာစသည့် အကူအညီအထောက်အပံ့ ကုသိုလ် ဒါနထူးတို့ကို စေတနာစိတ်အား ထက်သန်စွာ ကူညီပိုင်းဝန်းကြပါမည့် အကြောင်း လေးနက်စွာ တင်ကြိုမေတ္တာရပ်ခံလိုက်ကြရပါသည်။

အရေးတော်ပုံအောင်ပါစေ...

သခင်ဘိုးလှ

အုပ်ထိန်း စောင့်ရှောက်ရေးမှူး

ခြေလျင်ချီတက်ရေး တာဝန်ခံအဖွဲ့။

အဆိုပါ ရေနံမြေသပိတ်တပ်အား ဝိုင်းဝန်းကူညီရန် မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို အရပ်ရပ်မှ လက်ခံကြလေသည်။ ရောက်လေရာအရပ်မှာ သပိတ်တပ်ကြီးသည် တည်းနေစရာ အကူအညီ၊ စားနပ်ရိက္ခာ အကူအညီများ ရလေသည်။

ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး ချီတက်လာပြီဟု သိကြသောအခါဝေါ၊ သနပ်ပင်၊ ဖြူး၊ သထုံ၊ သာယာဝတီ စသောအရပ်များမှ တောင်သူလယ်သမားတို့ကလည်း သူတို့ တောင်သူလယ်သမားများ တောင်းဆိုချက်များအတွက် အရေးဆိုရန်နှင့် တောင်သူလယ်သမား ညီလာခံကြီးကျင်းပရန် ရန်ကုန်မြို့သို့ ချီတက်လာရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ သတင်းစာများတွင် တောင်သူလယ်သမား ၂၀၀၀-ကျော်တို့သည် ဒီဇင်ဘာ ၁၉ရက်နေ့၌ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ကြမည်ဟု ပါလာလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးနှင့် တောင်သူလယ်သမားတပ်ကြီးများ ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာမည့်အချိန်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြိုဆိုနေကြလေ၏။ ၎င်းတို့ရောက်မည့်နေ့တွင် သူတို့အား ထောက်ခံသွေးစည်းသောအားဖြင့် ကျောင်းသား ၃၀၀၀-ထက်မနည်း ရန်ကုန်မြို့တွင် လှည့်လည်ဆန္ဒပြကြရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်က နယ်ချဲ့သမားတို့လည်း အလုပ်သမား၊ လယ်သမားနှင့် ကျောင်းသားတို့၏ အုံကြွလှုပ်ရှားမှုကြီးကို ချိုးနှိမ်ဖိနှိပ်ရန် အမျိုးမျိုး စီစဉ်လျက်ရှိလေသည်။ ဝေါ၊ သနပ်ပင်၊ သထုံ၊ သာယာဝတီ စသောမြို့နယ်များတွင် အရေးပိုင်၊ မြို့ပိုင်၊ ပုလိပ်အရာရှိ စသည်တို့သည် နယ်လှည့်ကာ ကျေးရွာသူကြီးများအား တောင်သူလယ်သမားတို့အကြောင်း စစ်ဆေးမေးမြန်းကြသည်။ တောင်သူလယ်သမားတို့သည် မည်သည့်အဖွဲ့အစည်း၊ အသင်းအပင်းများတွင် ပါသနည်းဟု စုံစမ်းစစ်ဆေးကြသည်။

ရန်ကုန်မြို့သို့ ချီတက်နေသော ရေနံမြေအလုပ်သမား သပိတ်တပ်ကြီး ပြိုကွဲရပ်စဲအောင်လည်း နယ်ချဲ့သမားတို့က နည်းအမျိုးမျိုး သုံးကြသည်။ မကွေးမြို့ အရေးပိုင်သည် အောက်ပါ ကြေညာချက်တစ်ရပ်ကို ထုတ်ပြန်လေသည်။

ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ၏ ကြော်ငြာ

မိမိတို့အပေါ်၌ နှစ်နာသောအချက်တို့ကို ဖော်ပြပြောဆိုရန်အကြံနှင့် ရန်ကုန် မြို့အထိ ခြေလျင်ချီတက် သွားရောက်ရန် ရည်ရွယ်၍ ရေနံမြေအရပ်များမှ အလုပ်လက်မဲ့ လူပေါင်း ၈၀၀-ခန့်တို့သည် မကွေးမြို့သို့ ၁၉၃၈ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၄ရက်နေ့တွင် ခြေလျင်ခရီးဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာကြကြောင်း။ ရန်ကုန်မြို့၏ အခြေအနေမှာလည်း ယခုအခါ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသေးသည် ဖြစ်၍ ရန်ကုန်စီရင်စုနယ် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက အစည်းအဝေးများ မပြု လုပ်ရန် တားမြစ်သည့်အမိန့် ထုတ်ဆင့်လျက်ပင်ရှိသေးသည်။ အလုပ် လက်မဲ့ ခြေလျင်အဖွဲ့ဝင်တို့သည်လည်း ရန်ကုန်သို့ရောက်အောင်သွား၍ ပြန် လာနိုင်ရန် စရိတ်ငွေကြေးအခြေအနေ လုံလောက်ထင်ရှားစွာ မရှိသည်လည်း တစ်ရပ်၊ မိမိတို့၏ ခေါင်းဆောင်များကလည်း မိမိတို့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစွာ ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍ ခြေလျင်ချီတက်သွားနိုင်ရန် ကိစ္စအတွက် မကွေး စီရင်စုနယ် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက တောင်းဆိုထားသည့် အနည်းငယ်မျှ သော အာမခံငွေကလေးကိုပင် မတင်နိုင်ရှိနေကြသည်ကလည်း တစ်ကြောင်း၊ မကွေးမြို့၏ တောင်ဘက်ကျရောက်သော ကျေးရွာများမှာလည်း ဆင်းရဲ နွမ်းပါး၍ ဤနယ်အတွင်း ဖြတ်သန်းသွားရမည့် လူပေါင်း ၈၀၀-ခန့်တို့ကို ကျွေးဖို့မဆိုထားဘိ၊ ကျေးရွာသားများမှာ မိမိတို့အတွက်ပင်လျှင် အနိုင်နိုင် စားသောက်နေကြရပေသည်။ အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် မကွေးမြို့၏ တောင်ဘက်သို့ ကျော်လွန်မသွားကြစေရန် မကွေးနယ်ပိုင် ရာဇဝတ် တရား သူကြီးကလည်း ၎င်းခြေလျင်တပ်ဖွဲ့ဝင် အပေါင်းတို့အားလည်း ဆင့်ဆို တားမြစ်ထားပေ၏။ ၎င်းတားမြစ်သောအမိန့်ကို ၁၉၃၈ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၆ရက် နေ့က ထုတ်ဆင့်သော်လည်း ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့မှာ မကွေးမြို့၌ပင် ရှိနေသေး သည် ဖြစ်ကြောင်း။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကို စဉ်းစားဆင်ခြင်လျှင် ၎င်းခြေလျင်တပ်ဖွဲ့ ဝင်သူတို့မှာ ရှေ့အဖို့ မည်သို့ ပြုလုပ်သင့်ပါသနည်းဟု တွေးကြည့်ကြလျှင် မိမိတို့အိမ်များကိုသာလျှင် ပြန်လည် သွားရောက်သင့်သော လမ်းတစ်ခုသာ လျှင် ရှိကြောင်း။ ထိုခြေလျင်တပ် အဖွဲ့ဝင်သူတို့မှာလည်း ဘာမျှအပြစ်မရှိဘဲ လူရိုးလူဖြောင့် များစွာပါလျက်၊ ထိုသူတို့မှာ မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်သွားလို ကြသော်လည်း မသွားရန် ဆူပူနှောင့်ယှက်လိုသည့် သူများက ပြန်မသွား

ရန်သာ သွေးဆောင်ထားသည်ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုသို့ ဆူပူနှောင့်ယှက်သူများ မှာလည်း ခြေလျင်တပ်အဖွဲ့သားတို့၏ အကျိုးများကိုသာ စစ်စစ် ဆောင်ရွက် လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒသဘောမျိုးဖြင့် ပြုလုပ်သည်မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့၏ ကိုယ်ကျိုး သက်သက်ကိုသာ အဓိကထား၍ ဆူပူနှောင့်ယှက်ရန် ကြိုးစားခြင်း မျှသာဖြစ်ကြောင်း။

နယ်ရှင်အရာရှိတို့ကလည်း ခြေလျင်တပ်အဖွဲ့၏ နစ်နာချက်များကို အစိုးရ ထံသို့ လျှောက်ထားခြင်းမပြုစေရန် တားမြစ်လိုသောဆန္ဒ အလျှင်းမရှိ ကြောင်း၊ မိမိတို့၏ နစ်နာချက်များကို မကွေးမြို့ရှိ ခရိုင်ဝန်ထံသို့ဖြစ်စေ၊ အရေးပိုင်ထံသို့ဖြစ်စေ သေချာကျနစွာ လျှောက်လွှာဖြင့် လျှောက်ထားလျှင် လည်း လိုရင်းကိစ္စ ပြီးမြောက်ဖွယ်ရာရှိကြောင်း။ သို့တည်းမဟုတ် မိမိတို့ အထံမှ ကိုယ်စားလှယ်များရွေးချယ်၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ စေလွှတ်လိုလျှင်လည်း စေလွှတ်နိုင်သည် ဖြစ်ကြောင်း။

အက်ဖ်-အိပ်ချ်-စီ-မူလှာဝပ်

အရေးပိုင်၊ မကွေးမြို့။

မစ္စတာမူလှာဝပ်၏ ကြေညာချက်မှာ ဖိနှိပ်မှုစက်ယန္တရား ခွေးသွားစိတ် လှည့်လည်ကောင်းအောင် ဆီဆွတ်ပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ နားလည်လိုက်ကြပေသည်။ မှန်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ တွေးထင်သည့်အတိုင်း မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ တော့သည်။

ဗမာသတ္တိ

“x x x လူနှစ်ယောက်တစ်တွဲ စီတန်းကာ မြို့ထဲသို့ ချီတက်လာရာ လူတန်းကြီးမှာ မိုင်ဝက်ကျော်ကျော်မျှပင် ရှည်လျားကြောင်း။ ရှေ့ဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးမှ သုံးရောက်ခြယ်အလံကြီးများကိုလည်း အားပါးတရ တလွင့်လွင့် ရှိကြသည်မှာ တအားတက်ဖွယ် ကောင်းလှတော့ကြောင်း။ x x x

မကွေးမြို့မပုလိပ်အဖွဲ့မှ အင်စပိတ်တော် ရာဇဝတ်အုပ်၊ ပုလိပ်များက အထူး
 စောင့်ကြပ်လိုက်ပါလာကြသည့်ပြင် ခြေလျင်တပ်ကြီး၏ နောက်မှကပ်လျက်
 ပုလိပ်သား ၂၀ခန့်တို့သည် စပေခန့်ရှည်သော တုတ်ကြီးကိုယ်စီနှင့် စိုးရိမ်
 ကြီးစွာ လိုက်ပါလာကြကြောင်း။ ဤမျှ အံ့မခန်းသော လူထုကြီးသည်
 စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ညီညီညာညာ ချီတက်လာသည်ကို
 တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့သည့်အတိုင်း မကွေးမြို့ အိမ်တိုင်းမှ ထွက်ကြည့်ကြကာ
 များစွာ အံ့အားသင့်နေကြကြောင်း။ x x x နေ့လယ်တစ်နာရီထိုးမှ
 ပန်းကန်ပြားကိုယ်စီနှင့် ထမင်း၊ ငါးပိကြော် ခုံညင်းခန့် ဝေစုယူကြပြီးလျှင်
 မြစ်ကမ်းပါး နေကျဲကျဲတွင် ထိုင်၍စားကြရကြောင်း။ x x x ကုလားများ
 သည် ပဲဟင်းတစ်ခွက်နှင့် ဟင်းရည်များများဆမ်းကာ အားရပါးရ စားကြ
 ကြောင်း။ ၎င်းတို့လူစု တစ်ဝက်ခန့် ထမင်းစားနေစဉ် မြစ်ကမ်းပါးသို့
 ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး၏ မော်တော်ကားနှင့် အာရ်စီ ၁၄၀၀ ဘတ်စ်ကားတွင် ပုလိပ်
 အပြည့် ဆိုက်ရောက်လာကြောင်း၊ ၎င်းနောက် သပိတ်ကြီးကို အုပ်ချုပ်ကာ
 လိုက်ပါလာသော ခေါင်းဆောင် သခင်ဘိုးလှကြီး၊ သခင်ဗဒင်၊ သခင်ဗမောင်၊
 သခင်ခင်၊ သခင်ဖေကြီးတို့နှင့်တကွ ၎င်းတို့၏ ဆရာတော်များဖြစ်သော
 ဆရာတော် ဦးဝါယမ၊ ဦးဇောတိက၊ ဦးကန္တရ၊ သျှင်နန္ဒတို့ကို ဝရမ်းနှင့်
 ဖမ်းဆီးလိုက်ကြောင်း။ x x x ထမင်းစားနေကြသော သပိတ်သမားများ
 လည်း ကြားလျှင်ကြားချင်း ထမင်းမစားနိုင်ကြတော့ကြောင်း။ “တို့ခေါင်း
 ဆောင်ကြီးများကို မတရား ဖမ်းဆီးကြတယ်။ တို့ခရီးကို လမ်းတဝက်မှ
 နှောင့်ယှက်တယ်။ တို့ခေါင်းဆောင်များ မလွတ်သရွေ့ တို့ခရီးဆက်မသွား။
 တို့ထမင်းမစား။ အသေခံမယ်။ တို့ထမင်းမစားလို့ သေရင် အစိုးရတာဝန်”
 ဟု ဆိုကာ ဗမာကုလားအားလုံးပင် တညီတညာတည်း အစာငတ်ခံ ကြ
 ကြောင်း။

ယင်းသို့သော သတင်းများကို ဖတ်ကြရသော ကျွန်တော်တို့သည် ရေနံမြေခနရှင်များကို ပို၍ပို၍
 မုန်းတီးစိတ်နာလာကြသည်။ ရေနံမြေခနရှင်အကျိုးကို အစွမ်းကုန်ကာကွယ်လျက်ရှိသော မကွေး
 အရေးပိုင် ဓမ္မတာမူလာဝပ်ကို ဒေါသဖြစ်ကြသည်။ ရေနံမြေခနရှင်နှင့် ဗျူရိုကရက်များအား
 ဗမာမျက်နှာဖုံးစွပ်ပေးနေသော ဒေါက်တာဘမော်၏ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို အော့နှလုံးနာလာ ကြ
 သည်။

ကမာရွတ်က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး ကိုကြွယ်ကား “ထို့” ခနဲ တံထွေးထွေးထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ပစ်ပစ်ခါခါ ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရကို ဆဲလိုက်သည်။

ကမာရွတ်ရှိ ကိုကြွယ်တို့လို သာမန်အရပ်သူအရပ်သားများ၊ စက်ရုံအလုပ်သမားများနှင့် သခင်များသည် ရေနံမြေခနရှင်နှင့် အစိုးရအာဏာပိုင်တို့၏ ရေနံမြေအလုပ်သမားတို့အား မတရားဖိနှိပ်ကျင့်ကြံနေခြင်းကို ကန့်ကွက်သောအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ အရေးယူဆောင်ရွက်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများမှာ ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးအတွက် တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မည်ဟူသော အယူအဆဖြင့် ရိုးတိုးရွာတဖြစ်နေစဉ် ရေနံချောင်းမြို့မှာ ကျောင်းသားသပိတ် တစ်ခုကလည်း ပေါ်နေပြန်သဖြင့် မီးလောင်ရာလေပင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့၏။

ထိုအချိန်က ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများကဲ့သို့ အလုပ်သမားလယ်သမားတို့၏ တောင်းဆိုချက်များကို ကိုယ်ကျိုးနှင့်ထပ်တူမြင်၍ လယ်သမား၊ အလုပ်သမားအရေးတွင် သက်ဝင်ယုံကြည်စွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြသူများအနက် ကျောင်းဆရာများ ပါဝင်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းကျောင်းဆရာများမှာလည်း များသောအားဖြင့် နေရှင်နယ် ကျောင်းဆရာများနှင့် မြန်မာကျောင်းဆရာများ ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့သော ကျောင်းဆရာအချို့နှင့် ကိုဘဟိန်း၊ ကိုဗဆွေ၊ ကိုထွန်းရှိန်စသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များသည် မကြာခဏ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးတတ်ကြလေသည်။ ကျောင်းသားတို့၏ အရေးသက်သက်တွင် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသားများ စည်းရုံးရေးအတွက်သော် လည်းကောင်း ထိုဆရာများသည် အကြံဉာဏ်နှင့် အခြားအကူအညီအမျိုးမျိုးကို ပေးလေ့ရှိကြသည်။ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားစည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများ မြန်မာကျောင်းသားများသို့ ပျံ့နှံ့လာခြင်းတွင် ထိုဆရာတို့၏ ပယောဂ များစွာပါသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

မကွေးတွင် ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးကို အစိုးရက တားဆီးထားပြီဟူသော သတင်း ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်အချို့နှင့် ယင်းသို့သော ဆရာအချို့သည် ရေကျော်လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ဆရာကြီးဦးရွှေဖေ၏ အိမ်တွင် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းထားလေသည်။ ကိုဘဟိန်းက ထိုအစည်းအဝေးသို့ ကျွန်တော်ပါ သွားတက်ရန် ညွှန်ကြားလေသည်။ သူနှင့်

ကိုဘဆွေမှာ မတက်နိုင်ကြချေ။ သူတို့မှာ ခရီးထွက်စရာရှိသည်ဟု သိရပေ၏။ တတ်နိုင်လျှင် သမဂ္ဂဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ကိုလှရွှေ၊ အတွင်းရေးမှူး ကိုအေးကျော်၊ ငွေထိန်း ကိုစိုးမောင်၊ ကိုထွန်းရှိန် စသူတို့ တက်ကြမည်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်ကား ချိန်းထားသောနေရာသို့ ကြိုတင်သွားရန် ဖြစ်လေသည်။

အချိန်ကား ဖိနပ်ရိက္ခာ။

နေ့တာတိုလာသော ဆောင်းတွင်းဖြစ်သဖြင့် ညဘက်သို့ လုံးလုံးကူးခဲ့လေပြီ။ မြူမင်းလွင် ဝေ့ သလောက်ရှိသော နှင်းဖွဲဖွဲသည် ပြည့်ခါနီးနေသော လရောင်တွင် မြူဖွေးစွာဆိုင်းလျက်ရှိပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကရိလမ်း (ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း)နှင့် မောင်ဂိုမာရီလမ်း (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လမ်း) ထောင့်မှနေ၍ ရေကျော်ထဲသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်နေပြီးမှ ညစာမစားခဲ့ရသေးသည်ကို သတိ ရပြီး ပလက်မောင်းပေါ်ရှိ လက်သုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်လေ၏။ လက်သုပ်ဆိုင်ကား စည် ကားလှပေ၏။ အင်္ဂလိပ်ကပြား ကျားမတစ်တွဲသည်ပင် လက်သုပ်စားနေလေသည်။ လက်ဆွဲ ဓာတ်မီးကလည်း အခြားဆိုင်က ဓာတ်မီးများထက် လင်းနေပေသည်။ လက်မလည်နိုင်အောင် လက်သုပ်ထည့်နေရသော အဒေါ်ကြီးကား ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် အသားနက်ကျောက်မနှင့် အရုပ်ဆိုးမှုကို ထင်ရှားစွာပြနေသလို ဝင်းလက်နေသော နားကပ်ရောင်နှင့် လက်ကောက်ရောင် တို့ဖြင့် စီးပွားဖြစ်မှုကိုလည်း အထင်အရှားပြသနေပေသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် လက်သုပ်တစ်ပွဲမှာပြီး စောင့်နေစဉ် ဘေးကထိုင်နေသူများကို သတိထား ကြည့်လိုက်မိပေသည်။ ရန်ကုန်ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင် ပုလိပ်သား (ဝါ)ရဲသားနှစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သူတို့ ဘာတွေပြောနေပါလိမ့် ဟု နားစွင့်လိုက်မိသည်။ သူတို့သည် ရေနံမြေမှ ချီတက်လာမည့် သပိတ်တပ်ကြီးအကြောင်းနှင့် မကွေးအရေးပိုင်က ပိတ်ပင်ထားသည့် အကြောင်းကိုသာ ပြောဆိုနေ ကြသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ များစွာ စိတ်ထိခိုက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်ကား လက်သုပ်စုံကိုစားရင်း ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးမှ ရိုက်ခတ်လိုက်သော တော်လှန် ရေး လှိုင်းဂယက်၏ အရှိန်အာနိသင်ကြီးပုံကို တွေးနေမိသည်။ ထိုလှိုင်းဂယက်သည် ပုလိပ်လို နိုင်ငံရေး အောက်ကျနောက်ကျနိုင်လှသော လူစုကိုပင် ပုတ်ခတ်လှုပ်ရှားနိုင်လေပြီတကား။

လက်သုပ်စုံမှာ ထူးထူးခြားခြား အရသာရှိလှပေသည်။ ချိုနွေးသော ဟင်းချိုရေကျသည် လက်သုပ်စုံကို ဆောင့်၍ဆောင့်၍ သွင်းလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပေ၏။ ဆာကလည်းဆာ၊ စားလို ကလည်း ကောင်းသည်နှင့် တစ်ပန်းကန်ပြီးတစ်ပန်းကန် ဆက်စားလိုက်ရာ ပိုက်ဆံလည်းမရှိ၊ အချိန်လည်း မရှိတော့ပြီ။

ရေကျော်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်၍ကောင်းသောအချိန်ဖြစ်သည်။ ကားအကူးအပြတ် မရှိ သလောက်၊ လန်ချားစီးသူလည်း မရှိသလောက် ဖြစ်ပေသည်။ လရောင်ဖွေးဖွေးသည်လည်း ပတ် ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို ပက်ဖျန်းနေရာ လမ်းမပေါ်တွင်ပင် အရောင်ဟပ်နေပေ၏။

ရေကျော်ဈေးကျော်၍ သုံးလေးမိနစ်မျှ လျှောက်လိုက်သောအခါ ဆရာဦရွှေဖေ၏အိမ်ကို တွေ့ရလေ သည်။ ဦးရွှေဖေ၏အိမ်ကား နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်၏။ ဦးရွှေဖေသည် ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လေ သည်။ သို့ရာတွင် ကျောင်းဆရာလခဖြင့် လောက်ငလှာမရှိ။ ဆရာကတော်သည် မြန်မာဗိန္ဓော ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင် အိမ်အောက်ထပ်မှာ ဖွင့်ထားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အောက်ထပ်တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်လျက် အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ဗီရို ကြီးများတွင် ဆေးပုလင်းများ၊ ဆေးထုပ်များ ခင်ကျင်းထားသည်ကို မြင်ရ၏။ နံရံများတွင် ပြက္ခဒိန်များ၊ သွေးဆေးကြော်ငြာကားချပ်များအပြင် စာလုံးကြီးကြီးများဖြင့် ‘ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့ လျှင်းနှင့်’ ‘တန်ဆေး လွန်ဘေး’ ‘ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ’ စသည်ဖြင့် ပုံနှိပ်ထားသော စာတန်း များကို တွေ့နိုင်သည်။ တိုင်နှစ်တိုင်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်များ အလေးပြုနေသည်ကို ခံယူနေသော မဟာဗန္ဓုလ၏ပုံနှင့် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ပုံကို ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

ရုတ်တရက်သော် လူမရှိဟုထင်မိလိုက်၏။ သို့သော် အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ ကွပ်ပျစ် တစ်ခုပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ဘက်ကျောပေးလျက် မဟာဗန္ဓုလပုံ ချိတ်ဆွဲထားသော တိုင်ကိုမှီကာ ခြေဆင်းထိုင်၍ စာဖတ်နေသော သူငယ်မကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေသည်။

သူငယ်မသည် စာအုပ်တွင် များစွာစိတ်ဝင်စားနေလေရာ ကျွန်တော့်ခြေသံကို ကြားမိဟန်မရှိပေ။

ကျွန်တော်က “အဟမ်း” အသံပေးပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဆရာဖေရှိပါသလား”

သည်တော့မှ သူငယ်မသည် မှီနေသောတိုင်မှ ကျောကိုခွာကာ ဆင်းထားသောခြေကို မရုပ်သေးဘဲ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ကိုယ်တစောင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူငယ်မ၏ ကိုယ်လုံးနှင့်ဟန်ပန်မှာ သေးသွယ်နုနယ်လှသည်။ သျှောင်ထုံးဆံတောက်နှင့် ဖြစ်ရာ မြန်မာဆန်လှသည်။ သူငယ်မကို ယင်းသို့ မြင်မြင်ချင်း ကနုတ်ပန်းခက်ကလေးနှင့် နှိုင်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူငယ်မသည် ကျွန်တော့်ကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ အရပ်မှာ ခပ်ရှည်ရှည် ခပ်နွဲ့နွဲ့။ သူငယ်မ၏ အသားဝါဝါနှင့် ဟန်ဇားပင်နီနီအင်္ကျီကလေးမှာ ပန်ရလှပေ၏။ သူငယ်မသည် လက်ထဲကစာအုပ်ကို လက်ညှိုးညှပ်ကာ ပိတ်လိုက်သည်။ လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီး ရေးသားသော တပင်ရွှေထီး ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပေ၏။

“ဆရာဖေရှိပါသလား”

ကျွန်တော်က ထပ်မေးလိုက်တော့မှ-

“ဘယ်ကပါလဲရှင်”

သွားကလေး အနည်းငယ်ခေါသည်။ သို့သော် အရုပ်ဆိုးသွားအောင် မခေါ၊ ဖြူဖွေးလှပ ညီညာသော သွားများဖြစ်ခြင်းကို ပြလိုကောင်းရုံသာ ခေါ၏။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းကပါ၊ ဆွေးနွေးပွဲချိန်းထားလို့။”

“ဪ ဪ ဖေဖေ အပေါ်ထပ်မှာရှိပါတယ်ရှင်၊ တက်သွားပါ။ ဆရာကိုထွန်းရွှေတို့လည်း ရောက်နေပါပြီ”

အပေါ်ထပ်သို့ အိမ်တွင်းလှေကားဖြင့်ပင် တက်သွားရလေသည်။ ဆရာဖေ၏ သမီးကလေးကား ဤသို့ လမ်းညွှန်ပေးပြီးနောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်ခြေဆင်းထိုင်၍ တိုင်ကိုကျောမှီကာ စာဖတ်နေရစ်လေသည်။ သူငယ်မသည် အသက်အားဖြင့် ၁၅နှစ် တစ်ဝိုက်လောက်တွင် ရှိပေလိမ့်ဦးမည်။

အပေါ်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဆရာကိုထွန်းရွှေက ဆီးခေါ်၏။ ကိုထွန်းရွှေအား ကျွန်တော်သည် နဂါးနီ စာအုပ်တိုက်မှာ ပထမဦးဆုံး တွေ့ဖူးပြီးနောက် ကောင်းစွာရင်းနှီးနေလေပြီ။

ဆရာဖေကိုကား ယခုတစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူးသည်။ ဆရာဖေမှာ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါး နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးရေးနှင့်ဖြစ်သည်။ အသက်မှာ ၅၀ဘက်သို့ နီးနေပြီဟု ထင်ရသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာဖေက နောက်ဖေးဆောင်သို့ လှမ်း၍-

“မညွန့်ရေ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်ယူခဲပါဟေ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကိုထွန်းရွှေက ထားဝယ်သံဝဲဝဲဖြင့် ကျွန်တော့်အား-

“နောက်ထပ် ဘာကြားသေးသလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါတာတွေအပြင် ဘာမှထပ်မကြားရသေးပါဘူး။ ဆရာတို့ ပုဇွန်တောင် မြူနီစပယ်ကျောင်းသားတွေ သမဂ္ဂဖွဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား ဆရာ”

ကိုထွန်းရွှေက ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ဘယ်နောက်ကျလိမ့်မလဲ”

ထိုအတွင်း အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ကော်ဖီယူ၍ ထွက်လာလေသည်။ ဝဝထောင်ထောင်မောင်း မောင်း ဖြစ်သည်။ အသားမှာ ခပ်ညိုညိုဖြစ်၏။ ဆရာကတော် ဒေါ်ညွန့်ပင် ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ကိုထွန်းရွှေဘက်သို့-

“ဒီသူငယ် အဒေါ်မမြင်ဖူးပါပဲကလား”

ကိုထွန်းရွှေက-

“ကိုတင်ထွန်းတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကောလိပ်ကျောင်းသားသခင်ပေါ့”

ဒေါ်ညွန့်ကပြုံးလိုက်သည်။ သဘောကောင်းသော မိခင်တို့၏အပြုံးမျိုး။

“ဟဲ ဟဲ ဒါဖြင့် မင်း ကျင့်သားမရသေးဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်ကား စပ်ဖြူလုပ်နေသော်လည်း ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်၏ ဆိုလိုချက်ကို အဓိပ္ပာယ်ကို မပေါက် သေးကြောင်း ဒေါ်ဒေါ်ညွန့် ရိပ်မိဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်ရှင်းသည်။

“သခင်ဖြစ်စဆိုတော့ ညထမင်းငတ်ဖို့တို့၊ ခြေလျင်လျှောက်ဖို့တို့ ကျင့်သားမရသေးဘူး မဟုတ် လား”

ဆရာဖေက ဝင်၍-

“ညစာကော စားခဲ့ပြီလား”

“ခုံနကပဲ ဆိုင်မှာ ဝယ်စားခဲ့တယ်ဆရာ”

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်က ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ သားသမီးကို အလိုလိုက်သောမိခင်၏ အပြုံးမျိုးပင် ဖြစ် သည်။ ဤအပြုံးကို ကျွန်တော်မမေ့နိုင်။ ၎င်းအပြင် ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်၏ သွားများမှာ အောက်တွင် တွေ့မြင်ခဲ့သော သူ့သမီး၏သွားများနှင့် ဆင်သည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

“ဘာလို့ ဆိုင်ဝယ်စားသလဲကွဲ့၊ နောက်မှတ်ထား၊ အဒေါ်တို့အိမ်မှာ အမြဲ ထမင်းဟင်း ကျန်တတ် တယ်၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကိုထွန်းရွှေနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ရောရယ်နေရတော့၏။

ကိုလှရွှေ ရောက်လာလေသည်။ ကိုလှရွှေ၏ မှောင်နေသောအသားမှာ ချွေးဖို့နေသဖြင့် မီးရောင် တွင် သပိတ်ရောင်ထနေ၏။ မျက်မှန်ထူကြီးကလည်း တဖျပ်ဖျပ်တောက်နေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့် သည် နောက်ဖေးခန်းဝင်သွားပြီး ကော်ဖီတစ်ပန်းကန် ယူလာပြန်လေသည်။

ဆရာချစ် ရောက်လာပြန်သည်။ ဆရာချစ်နှင့် ကိုလှရွှေမှာ ရုပ်ချင်းခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်သည်။ ဆရာချစ်က ကိုလှရွှေလောက်တော့ မမည်းပေ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးတွင် ဩဇာရှိ၍ မြည်ဟိန်းသော အသံများရှိကြ၏။ သို့သော် ကိုလှရွှေ၏အသံက ပိုကြီးလေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကား လူသစ်ရောက်တိုင်း နောက်ဖေးခန်းဝင်၍ ကော်ဖီယူလာခဲ့သည်။

“ကဲ ကဲ ကော်ဖီတွေ အေးကုန်လိမ့်မယ်၊ သောက်လိုက်ကြဦး”

ထိုသို့ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကပြောစဉ် ကိုလှရွှေသည် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကိုင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သူသည် ပန်းကန်ကို ချထားလိုက်ပြီး-

“မသောက်တော့ဘူး ဒေါ်ဒေါ်” ဟု ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ အားလုံးပင် မျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွားကြ၏။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကား ပျာပျာသလဲ အားပါး တနာပင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အသားမည်းသွားမှာစိုးလို့ ဟား ဟား ဟား”

ကိုလှရွှေ၏ ရယ်သံကား အားရပါးရရှိလှ၏။ သည့်ပြင်လူတွေလည်း ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ဆရာ ကိုထွန်းရွှေက-

“ကျွန်တော်က ရေနွေးကတူးလို့ မသောက်တော့ဘူးများ ပြောမလားလို့”

ယင်းသို့ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောကြပြီးနောက် ကိုလှရွှေက ကိုအေးကျော်၊ ကိုစိုးမောင် စသော အခြားကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ လာနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ကိုချစ်က ဆရာ ဦးရွှေဖြူ၊ ဆရာလှ စသူတို့လည်း လာနိုင်ကြမည် မဟုတ်ကြောင်းပြောပြသည်။ ၎င်းနောက် ဆွေးနွေးပွဲ စကြ၏။ ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးကို ပိတ်ပင်တားဆီးထားသည့်အကြောင်း၊ ဝေါ၊

သာယာဝတီတို့တွင် လယ်သမားများ အင်အားစုနေသည်ကို ညွှန်ပေါင်းအစိုးရက လိုက်လံခြိမ်းခြောက်နေသည့်အကြောင်း၊ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းဆရာမှစ၍ မြို့ပေါ်မှလူအများသည် အလုပ်သမားနှင့် လယ်သမားတို့၏ တောင်းဆိုချက်များကို ထောက်ခံနေကြသည့် အကြောင်းများကို ပြောဆိုကြသည်။

ကိုလှရွှေက-

“ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးကို တားဆီးထားတာကတော့ အလုပ်သမားတွေ၊ လယ်သမားတွေ၊ ကျောင်းသားတွေ ရန်ကုန်မှာစုဝေးပြီး တပ်ပေါင်းစုကြီး ဖြစ်မလာအောင် ဦးချိုးလိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး ရှေ့ဆက်လာနိုင်အောင် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို လုပ်ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဆရာဖေက “ကောင်းတယ်၊ ရန်ကုန်ကို မရောက်ရောက်အောင် ခေါ်ရမယ်” ဟု ထောက်ခံလေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်က ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“အင်း ရွှေတိဂုံမှာ မင်းလေးပါးဆုံမယ်ဆိုတဲ့ကိန်း ဆိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။ အလုပ်သမားရယ်၊ လယ်သမားရယ်၊ ကျောင်းသားရယ်၊ တို့အမျိုးသမီးတွေလည်း မင်းတစ်ပါးပေါ့ကွယ်”

အားလုံး ပြုံးနေကြသည်။ ကိုထွန်းရွှေသာ မပြုံးဘဲ သဲသဲမဲမဲတွေ့နေသည်။ အတန်ကြာလျှင် သူက ကိုလှရွှေဘက်သို့-

“ကဲ ဘယ်လို ရှေ့ဆက်လာနိုင်အောင် လုပ်လိုကြသတုံး”

“ဒါကတော့ ဆွေးနွေးကြတုန်းဘဲ၊ ဒီက လက်ရွေးစင်တွေ မကွေးလွတ်၊ ခေါင်းဆောင်တွေ အဖမ်းခံရလို့ ခေါင်းဆောင်မဲ့ဖြစ်နေတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို အဲဒီလိုဗိုလ်တွေက တစ်ဗိုလ်ကျ တစ်ဗိုလ်တက်စနစ်နဲ့ ခေါင်းဆောင်ပြီး တားဆီးတဲ့အမိန့်ကိုဖိဆန်ပြီး အတင်း ဆက်ချီတက်လာရုံပဲ”

၎င်းနောက် ရန်ကုန်သို့ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား တပ်ကြီးများ ရောက်လာလျှင် ကျွေးမွေးဧည့်ခံ ရေးများကို စဉ်းစားကြလေသည်။ ဘဏ္ဍငေရှာဖွေရေး ဆွေးနွေးကြသည်။

ကျွန်တော်က အပေါ်အကျိုအိတ်ထဲမှာ စာအိတ်ကလေးနှင့် ထည့်ထားသော ရေနံမြေသပိတ်ရန်ပုံငွေ ဓာတ်ပုံ ရင်ထိုးကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး-

“ဟောဒီ ဓာတ်ပုံရင်ထိုးကလေးတွေ ရောင်းပြီး ရန်ပုံငွေစုတာလည်း ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော် တစ်နေ့က ၂၅ခုယူသွားပြီး ရောင်းတာ ခု ၂ခုပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဆရာဖေက ဓာတ်ပုံကိုယူကြည့်ရင်း-

“အင်း ကောင်းသားပဲ၊ အဓိပ္ပာယ်လည်းစုံတယ်။ ရေနံမြေရော၊ မီးတုတ်ရော၊ တူတံစဉ်ရော ကျားကျားလျားလျား ဗမာကြီးရော။ ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းသလဲ မောင်”

ကျွန်တော်မဖြေခင် ကိုလှရွှေက ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“ဟဲ ဟဲ သူများကိုတော့ ငါးမူးနဲ့ ရောင်းတယ်။ ဆရာလိုချင်ရင်တော့ တစ်ကျပ်ပဲပေးတာပေါ့”

ဆရာဖေက ကျွန်တော့်ဆီ လက်ဖြန့်လှမ်းရင်း-

“တစ်ကျပ်လိုချင်ရင် နှစ်ပုံစလုံးပေး”

ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံစလုံးကို ဆရာဖေအား ပေးလိုက်လေသည်။

ဦးရွှေဖေက ဆရာကတော်အား-

“မညွန့်ရေ ငွေတစ်ကျပ်ပေးပါကွာ”

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်သည် အိတ်ထဲစမ်းရင်း လှေကားဝသို့ လျှောက်သွားသည်။ အောက်သို့ငုံ့လျက်-

“သစ်သစ်ရေ ဟေ့ မခင်သစ်၊ ငွေတစ်ကျပ် ယူခဲ့ပါကွယ်”

သို့ကလို လှမ်းတောင်းပြီးနောက် သူ့ခင်ပွန်းထံလာ၍ ရင်ထိုးဓာတ်ပုံတစ်ခုကို ယူကြည့်နေပြန်လေသည်။ ကိုလှရွှေ၊ ကိုထွန်းရွှေနှင့် ဆရာချစ်တို့ကား အခြားကိစ္စများကို ပြောဆိုနေကြ၏။

သစ်သစ်သို့မဟုတ် မခင်သစ်။ သေးသွယ်နုနယ်သည့် သူငယ်မကလေးသည် တက်လာပြီး သူ့အမေအား ငွေတစ်ကျပ်ကို ပေးလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်က ထိုငွေတစ်ကျပ်ကို ကျွန်တော့်အား ပေးအပ်၏။ ဆရာဖေက ရင်ထိုးဓာတ်ပုံကို သူ့သမီးအား လှမ်းပေးပြီး-

“ရှေ့ သမီးရင်ဘတ်မှာထိုးထား၊ တို့က ရေနံမြေသပိတ်တပ်ရဲ့ ဘက်တော်သားတွေဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ပေါ့ကွယ်”

မခင်သစ်သည် ဓာတ်ပုံကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေ၏။ နဖူးအနည်းငယ် မောက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် မဟာနဖူးဆန်သည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းများမှာ မဆိုးပဲနှင့် နီနေပြီး မစေ့တစေ့ဖြင့် ပြုံးတုံးတုံးနေကြသည်။ အလှကြီးလှသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာပါပေ။ ချိုသာသော မျက်နှာပါပေ။

မခင်သစ်သည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာပင် ဓာတ်ပုံရင်ထိုးကို ရင်ဘတ်မှာထိုးလိုက်လေသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးနှင့်မခင်သစ် ကွာခြားပုံကို ပြေးမြင်လိုက်မိသည်။ မမြင့်ဦးကား ဟန်ဇားပင်နီ ဝတ်ရန်ပင် ငြင်းဆန်၏။ ပင်နီသည် ထူပြီးမလှမပဟုဆိုသည်။ မခင်သစ်ကား ဟန်ဇားပင်နီ နုကလေးကို ဝတ်ထားသည်။ မမြင့်ဦးသည် ငွေပဲတော့ ရန်ပုံငွေထည့်သည်။ ရင်ထိုးဓာတ်ပုံကို ကား ရင်ဘတ်ထိုးဖို့နေနေသာသာ လက်မခံလိုက်ပေ။ ရင်ထိုးဓာတ်ပုံက ထိုးချင်ဆင်ချင်စဖွယ် ဖြစ်အောင် မလှဟု ဆိုခဲ့ပေသည်။ မခင်သစ်ကား ထိုဓာတ်ပုံရင်ထိုးကို ရင်ဘတ်မှာ အမြတ်တနိုး တပ်ဆင်ထားလေပြီ။ “တို့က ရေနံမြေသပိတ်တပ်ရဲ့ ဘက်တော်သားတွေဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ပေါ့ကွယ်” ဆိုသော သူ့အဖေစကားကို ကောင်းစွာ မှတ်သားနာယူလိုက်ဟန်ရှိပေ၏။

ထိုအခိုက် ကိုလှရွှေသည် သည်းထန်စွာ သမ်းလိုက်လေသည်။

“အင်း၊ ပြန်ကြဦးမှပဲ။ မနေ့ညက မအိပ်ရဘူး။ ရဲဘော်တင်ထွန်းကော လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က မြို့ထဲမှာ အိပ်လိုက်မလားလို့။”

“ဘာပြုလို့လဲ၊ ပြန်စရာစရိတ်မရှိလို့လား။ လာပါထ၊ ဟဲ ဟဲ လူတစ်ကိုယ် ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း စီတော့ ပါသေးတာပဲ၊ ဖောင်တိန်ပြုပြီး ဘတ်စ်ကားကြွေးထားလို့ မရရင် အပေါင်ဆိုင် ပို့ရုံ ရှိတာပေါ့”

ကျွန်တော်လည်း ထလိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်က စိုးရိမ်သောအမူအရာဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား ကြည့်ပြီး-

“ပြန်စရိတ်ပါကြရဲ့လား၊ ယူသွားလေ၊ သစ်သစ်ရေ ငွေတစ်ကျပ် သွားယူပါဦးကွယ်”

ကျွန်တော် ဘာမျှမပြောဘဲ စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေသည်ကို ကိုလှရွှေက ရယ်ပြီး-

“မလိုပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ပါပါတယ် ဖောင်တိန်ပေါင်ဖို့မလိုပါဘူး”

မခင်သစ်ကား အောက်ဆင်းပိုက်ဆံယူမည်လုပ်ပြီးမှ သူ့အမေနား လာရပ်နေပြန်၏။

ကျွန်တော်နှင့်ကိုလှရွှေတို့သည် ဆင်းလာကြသည်။ ကိုလှရွှေကား ကျွန်တော့်ပုခုံးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖက်ကိုင်လျက်။

အောက်သို့ရောက်သောအခါ ကိုလှရွှေက ကျွန်တော့်နားထဲသို့ တိုးတိုးကပ်၍-

“အတည်ပေါက်မေးနေတာ ပိုက်ဆံပါရဲ့လား”

“ခုနင်က ရန်ပုံငွေတစ်ကျပ်အပြင် နှစ်ပြားပဲပါတော့တယ်။ ရန်ပုံငွေကတော့ သုံးလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

ကိုလှရွှေသည် ရယ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ကလည်း မောင်မင်းကြီးသားအားကိုးနဲ့ ပါပါတယ်ပြောတာ။ ရှိသမျှပိုက်ဆံ မန္တလေး ကြေးနန်းရိုက်လိုက်ရတာနဲ့ ကုန်ရော။ ကဲ ကဲ မဖြစ်သေးဘူး၊ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး သွား တောင်းဦးမှ’

ကိုလှရွှေသည် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလေသည်။

အိမ်ပေါ်မှ တဟားဟားရယ်သံကြားရ၏။ အတန်ကြာသော် မခင်သစ် အောက်ဆင်းလာသည်။ ဆေးဗီရိုတွင်းရှိ ဘူးကလေးတစ်လုံးအတွင်းမှ ငွေတစ်ကျပ်ယူပြီး တက်သွားပြန်လေသည်။ မခင်သစ်သည် အဆင်းတွင်လည်းကောင်း အတက်တွင်လည်းကောင်း ကျွန်တော့်အား ပြုံးစေ့စေ့ နှင့် ကြည့်သွားပေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏အဖြစ်ကို ပြုံးခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နောက် ကိုလှရွှေ သည် ဝုန်းဒိုင်းနှင့် ပြေးဆင်းလာပြီး “ကိုင်းလစ်ကြစို့၊ နောက်ဆုံးဘတ်စ်မမီရင် သန်းခေါင်ထိ စောင့်နေရဦးမယ်”ဟု ကျွန်တော့်အား တွန်းဆွဲ ခေါ်ယူသွားလေသည်။ ။

၁၉

တစ်ဖိုလ်ကျ တစ်ဖိုလ်တက်

ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး၏ ခေါင်းဆောင်များကို ဖမ်းဆီးလိုက်သောနေရာတွင် အစားထိုးရန် ဗိုလ်များခေါ်လိုက်သောအခါ ဗဟိုတို့ ဗမာအစည်းအရုံးမှ သခင်အများသည်လည်းကောင်း၊ နယ် တို့ ဗမာအစည်းအရုံးမှ သခင်များသည်လည်းကောင်း အမြန်စာရင်းသွင်းကြလေသည်။

သခင်စိုး၊ သခင်ထိန်ဝင်း၊ သခင်ထွန်းစိန်၊ သခင်ဖေသန်း၊ သခင်ထွန်းခင် စသည်ဖြင့် ဆုံးနိုင်ဖွယ်မရှိသော ဗိုလ်စာရင်းကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော်တို့သည် အားတက်၍မပြီး ချီးကျူး၍ မဆုံး ဖြစ်နေကြပေသည်။

ဗိုလ်များထွက်ခွာရန် ခေါ်သည်မှာ နတ်တော်လပြည့်နေ့ဖြစ်၏။ နတ်တော်လပြည့်ကျော် တစ်ရက် နေ့တွင် ဒေးဒရဲမြို့ တို့ ဗမာအစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌ သခင်မြသွင်နှင့်တကွ ဗိုလ်၁၅ယောက် စာရင်း သွင်းလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးများထဲမှလည်း စာရင်းသွင်းကြရာ ကြည့်မြင်တိုင် မန်ကျည်းတန်း တို့ ဗမာအစည်းအရုံး အတွင်းရေးမှူး မခင်လှ ပထမဆုံးအမျိုးသမီး ဖြစ်လေသည်။

ဘယ်ဘက်ကိုကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် စိတ်အားတက်ကြွခြင်း၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်ခြင်း၊ ဘေးဟူ သမျှ ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ရှိခြင်းတို့ကိုသာ တွေ့မြင်နေရတော့၏။ လူမျိုးတစ်မျိုး၏ ဖြစ်စဉ် သမိုင်းတွင် ဤလိုမွန်မြတ်သောအချိန်မျိုး ကြုံကြိုက်ခဲလှသည်။ ဤလိုမွန်မြတ်သောအချိန်မျိုးတွင် နေရသည်မှာ ရခဲလှသော အခွင့်အရေးပေတည်း။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ် ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်နှစ်နီးပါး သပိတ်မှောက်ပြီး မိုင်-၄၀၀ ခြေလျင်လျှောက်၍ အင်အားပြလာနေသော သပိတ်တပ်ကြီး၏ အင်အား၊ အုံ့ကြွ ဆန္ဒပြရန် ချီတက်ဖို့ စည်းရုံးလှုပ်ရှားနေကြသော တောင်သူလယ်သမားတို့၏ အင်အား၊ အလုပ်သမား၊

လယ်သမားတို့ အရေးအတွက် ‘လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ရန်’ ဗိုလ်စာရင်းသွင်းကြသော သခင်များ၏ အင်အား။ ယင်းသို့သော အင်အားတို့သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းသို့ စုပြုံဝင်ရောက်လာသည်ဟု မှတ်ထင်ရလောက်အောင် အားတက်လျက်နေပေသည်။ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဖြစ်သော ဝန်ထောက်အရေးပိုင် ရာထူးမှန်းထားမှု၊ မိဘမျက်နှာထောက်ထား၍ နိုင်ငံရေးမှ နောက်ဆုတ်ရန် အားထုတ်မှု၊ ရည်းစားအလို အချစ်ရှေ့ဆောင်ရာလိုက်၍ အများအကျိုးဆောင်ရန် ဖင့်လေးမှု၊ လစ်ဟင်းမှုဟူသမျှသည် ယခင်က မှေးမိန်နေခဲ့ရာမှ ယခုကွယ်ပျောက်၍ပင်သွားလေပြီ။ အဖေဆူမည့်ဘေး၊ ဆရာပြစ်တင်မည့်ဘေး၊ ရည်းစားငြိငြင်မည့်ဘေး စသော ဘေးကလေးများကိုသာမက ထောင်တန်းကျ သေနတ်နှင့်အပစ်ခံရမည့် ဘေးကြီးများကိုပင် ရင်ဆိုင်ရဲလာလေပြီ။ ဤကဲ့သို့ ဆင်ခြင်မိသောအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည်ညိုလာသည်။ ကိုယ့်ဘဝကို မြတ်နိုးလာသည်။ ကိုယ့်အချိန်ကို ဂုဏ်ယူလာသည်။ ကျွန်တော်ကား အချမ်းမြေ့အပျော်ရွှင်ဆုံးသော ကျွန်တော် ဖြစ်လာပေသည်။ “အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည်ပမာပ၊ တို့ခေတ်ကိုသာ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါ။ တို့ဗမာ၊ ဟေ့ တို့ဗမာ” ဟုလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရင့်ကျူးမိလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်တကွသော ကျောင်းသားရဲဘော်များသည် ကျွန်တော့်လိုပင် ပျော်ရွှင်စွာ အထက်ပါ အတိုင်း ရင့်ကျူး၍ ဗိုလ်စာရင်း သွင်းကြပေသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်စာရင်းသွင်းတိုင်းလည်း တာဝန်ပေးသည်မဟုတ်။ သက်ဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်များသည် ဗိုလ်စာရင်းဝင်များ၏ အရည်အချင်း၊ အသက်အရွယ်၊ အရင့်အကျက် စသည်များကို စစ်ဆေးလေ့လာပြီးမှ တာဝန်ပေးသင့်သူကို ပေးကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကား တာဝန်မခံယူရသေး။ အရန်စာရင်းဝင်အဖြစ်ဖြင့် စောင့်နေကြရ၏။ တာဝန်ခံယူသော ဗိုလ်များသည် အောက်ပါကတိပဋိညာဉ်ကို ပေးကြရလေသည်။

(၁) ငါသည် ရေနံသပိတ်တပ် တစ်ခုတည်းကိုဖြစ်စေ၊ လယ်သမားတပ်ကြီး တစ်ခုတည်းကိုဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် နှစ်တပ်စလုံးကိုဖြစ်စေ ရန်ကုန်သို့အရောက် တာဝန်ခံ၍ ကြီးမှူးခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါအံ့။

(၂) ငါ၏တာဝန်သည် ရန်ကုန်မြို့၌ အလုပ်သမားအစည်းအဝေးကြီးများ လယ်သမားအစည်းအဝေးကြီးများ ပြီးစီး၍ လူစုကွဲသည့်အခါမှ ပြီးဆုံးသည်ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း။

(၃) တာဝန်ပြီးဆုံးသည့် စခန်းသို့မရောက်မချင်း မည်ကဲ့သို့ အနှောင့်အယှက်များ တွေ့ကြုံစေကာမူ မတွန့်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့သို့သာတိုး၍ တက်ခဲ့ပါအံ့။

(၄) လူစုကွဲစေသော လုပ်ငန်းများကို ဘယ်အခါမျှမလုပ်ပါ။ အကျိုးလိုယောင် ရှုပ်ဆောင်၍ သွေးခွဲခြင်း လူစုခွဲခြင်းစသည့် ပရိယာယ်တို့ကို အစွမ်းကုန် ရှောင်တိမ်းပါအံ့သတည်း။

မည်သို့သော အတားအဆီးအနှောင့်အယှက်များ ရှိစေကာမူ ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးနှင့် တောင်သူလယ်သမားတို့ ဆန္ဒပြချီတက်ပွဲကြီးနှင့် ရန်ကုန်သို့ရောက်လာမည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့အား ကြိုဆိုရေး၊ စောင့်ရှောက်ရေး၊ ဧည့်ခံရေးစသည်တို့ကို ဆောင်ရွက်ရန် ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ၊ အသင်းပေါင်းစုံ အစည်းအဝေးကြီးတစ်ရပ်ကို နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၁ရက်၊ ညနေ ၅နာရီအချိန်တွင် ရွှေတိဂုံဘုရားခြေတော်ရင်း ဦးဘရီဇရပ်၌ ကျင်းပလေသည်။ လယ်တီဦးဇဠိလက အစည်းအဝေးနာယက၊ ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ကြီးက ဥက္ကဋ္ဌ၊ သခင်စံထွန်းလှ၊ သခင်သန်းထွန်းတို့က အတွင်းရေးမှူးများ အဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြလေသည်။ ထိုအစည်းအဝေးမှ ရန်ကုန်သို့ ချီတက်လာသော ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးကို ချီးကျူးသည်။ ပိတ်ပင်တားဆီးသောအစိုးရကို ရှုတ်ချသည်။ ခေါင်းဆောင်များကို ဖမ်းဆီးခြင်းကို ကန့်ကွက်သည်။ ရန်ကုန်၌ ပုဒ်မ ၂၃ အပိုဒ် ၇ ကို အမြန်ဆုံးရုပ်သိမ်းပေးရန် တောင်းဆိုလေသည်။

ထိုအစည်းအဝေး၌ ရေနံမြေသပိတ်မှောက်သမားများနှင့် အလုပ်သမားများအား ခရီးဦးကြိုရန် အတွက် အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ ဖွဲ့လိုက်၏။ သခင်ခေါင်းဆောင်များအပြင် ဖေဘီယံမှ ဦးဘခိုင်၊ ရဲတပ်မှ မောင်မောင်ညို၊ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းထဲမှ ကိုဗဆွေနှင့် သခင်ကျော်စိန်တို့ ပါဝင်ကြလေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ ရပ်ကွက်တိုင်းတွင် ထမင်းထုပ်နှင့် ငွေကောက်ခံရန် ထမင်းထုပ်အဖွဲ့နှင့် ဘဏ္ဍရေးအဖွဲ့များ ဖွဲ့လေသည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် စောင့်ရှောက်ရေးတာဝန်များကို သာသာန စောင့်ရှောက်ရေး သံဃာ့အဖွဲ့ကြီးနှင့် သာသာနာဝိသုဒ္ဓိ မဟာဝေပုလ္လအဖွဲ့က ယူလေသည်။

ရန်ကုန်မှာသာမက အခြားမြို့ပေါင်းများစွာမှာလည်း လူထုအစည်းအဝေးများ ကျင်းပကာ အလုပ်သမား လယ်သမားတို့၏ အင်အားပြတပ်ကြီးများ ချီတက်ရေးကို ထောက်ခံအားပေး၍ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများကို ကန့်ကွက်ရှုတ်ချကြလေသည်။ ဗမာပြည်တစ်ဝန်းလုံး စည်းရုံးညီညွတ်ကြသည်။ ဗမာတိုင်းဗမာတိုင်း သွေးစည်းကြလေသည်။ “ဗမာပြည်အဝှမ်းအကုန်၊ တို့အိမ်မှတ်ပါ၊ တို့ရာမှတ်ပါ” ဟု သီဆိုကြွေးကြော်လေသည်။

အဆိုပါ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို အင်္ဂလိပ်နန်းရင်းဝန်၊ အင်္ဂလိပ်ပါလီမန် အတိုက်အခံခေါင်းဆောင်၊ ဗြိတိသျှအလုပ်သမားအဖွဲ့၊ ဂျနီဗာမြို့ရှိ နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းကြီး၏ အလုပ်သမားဌာန၊ အိန္ဒိယ ပြည်လုံးဆိုင်ရာ အလုပ်သမားအဖွဲ့ချုပ်နှင့် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ သတင်းစာတိုက်ကြီးများသို့ ပေးပို့ ကြသေးသည်။ ဗမာ့ဆန္ဒနှင့် ဗမာ့ညီညွတ်မှုအားကို ကမ္ဘာကသိပြီး ဗမာ့တရားမှုကို ထောက်ခံလာ အောင် လုပ်ကြပေသည်။

သခင်ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ကြီး၊ သခင်မြ၊ သခင်တင်၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်ဗညို၊ သခင်လှဖေ (ကာလကတ္တား) စသူတို့ တက်ရောက်ကြသော တို့ဗမာအစည်းအရုံး အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့က အခြေအနေအားလုံးကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီး အောက်ပါ ကြေညာချက်ကို ထုတ်ပြန်လိုက်လေသည်။

လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့

အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားများအား နှိုးဆော်တိုက်တွန်းချက်

အဆွေအလုပ်သမား ဆင်းရဲသားအပေါင်းတို့

ယခုခေတ်ကား လူပေါ်ခါစ ခေတ်မဟုတ်တော့သဖြင့် ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း၊ ဆင်းရဲ သား အလုပ်သမားများ တောသူတောင်သားတို့သည် မိမိတို့၏ ဆင်းရဲမွဲတေ ခြင်း အကြောင်းအရင်းတို့ကို သိရှိလာကြပြီး ဆင်းရဲခြင်း နှံ့ဗွက်မှ ရုန်းထွက် နေကြချေပြီ။ ရုရှားပြည် ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားတို့သည် ၁၉၁၇ခုနှစ်က ပင် ဓနရှင်တို့၏ နောင်ကြိုးကြီးမှ အတင်းတရကြမ်း ရုန်းထွက်ခဲ့လေပြီ။

အင်္ဂလန်ကျွန်းရှိ ဆင်းရဲသားအလုပ်သမား အပေါင်းတို့သည်လည်း ထိုနည်း နှင်နှင် ဆင်းရဲသားကြီးစိုးသည့် နိုင်ငံကြီးဘဝသို့ အမြန်ဆုံး ရောက်ရှိနိုင်ရန် နေ့မီး၊ ညမီး ကြိုးစားအားထုတ်လျက် နေကြကုန်၏။ အကြောင်းသော်ကား ဓနရှင်အစိုးရတို့ ကြီးစိုးနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဆင်းရဲသားလူများစုတို့၌ လှလှစားစား၊ လှလှဝတ်မှု၊ လှလှနေထိုင်မှုများ မရရှိနိုင်ရုံမက ရောဂါထူခြင်း၊ အသက်တိုခြင်း စသော မကောင်းမှု ကပ်ဆိုးကပ်ညစ်များ ပပျောက်ရန် ခဲယဉ်းသည်ကို သိရှိကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဗမာဆင်းရဲသား အပေါင်းတို့သည်လည် ထိုကဲ့သို့ တွေးတောမိကြကုန်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်များက ရန်ကုန်အနီးအနားရှိ အိုးစက်၊ ကြိုးစက်၊ စွပ်ကျယ်စက်၊ ရာဘာစက် အလုပ်သမားများ အလုပ်ရပ်စဲ၍ ၎င်းတို့အခွင့်အရေးများကို တောင်းဆိုကြခြင်းနှင့် ယခုနှစ် အဆွေတို့ ရေနံမြေအလုပ်သမားများ ဖွားဖက်တော် အလုပ်ရပ်စဲမှုလက်နက်ကို ၁၁လတိုင်တိုင် ကိုင်ဆောင်၍ ဓနရှင်တို့အား ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်းကား တဖြည်းဖြည်း ငါတို့ပြည်တွင် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသော နိမိတ်ဩဘာ မင်္ဂလာများပေတည်း။

နောင်သောအခါ အဆွေတို့၏ အင်အား တန်ခိုးသတ္တိများကြောင့် ဗမာပြည်ကြီး ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်တော့မည်ကို ငါတို့သိ၏။ ကျွန်ဘဝမှ မလွတ်မြောက်မချင်း ထိုကဲ့သို့ အနှောင့်အယှက်များ အမြဲတစေ တွေ့ကြုံရတော့မည်ဖြစ်၍ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တစ်စပြီးတစ်စ တွေ့ကြုံဖယ်ရှား နေကြမည့်အစား လောလောဆယ် ‘လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့’ ကြကာ လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်သို့ အမြန်ချီတက်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

သားချင်းအပေါင်းတို့

ရှုံးနိုင်နှစ်တန်၊ ခုခံတိုက်ခိုက်၊ ကျော့၌ဒဏ်ရာ၊ မထိရာ၊ ရင်မှာထိမှ မြတ်ရာ၏။

သခင်ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ကြီး

ဥက္ကဋ္ဌ

ဗိုလ်စာရင်းဝင်များထဲမှ လက်ရွေးစင်ဗိုလ်များကို ရွေးချယ်ကာ တာဝန်ပေး၍ မကွေးသို့ လွှတ်လိုက်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့အတွင်း စကားကြလေသည်။ သခင်ဖေသန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်ထိန်ဝင်း တို့သည် ပထမဆုံးအသုတ်သွားသော ဗိုလ်အစုဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် စုံထောက်များကို မျက်ခြည်ပြတ်အောင်လုပ်ပြီး သွားကြ၏။ ၎င်းပြင် ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုဘဟိန်းနှင့် အတွင်းရေးမှူး ကိုဗဆွေတို့သည် ရေနံချောင်းမြို့

ကျောင်းသားသပိတ်ကိစ္စကို ရှင်းလင်းရန်ဟူသောအကြောင်းပြု၍ အထက်ပါဗိုလ်တစ်စုအလျင် သွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မကွေးမြို့ကား နှစ်ဖက်မှတပ်ဦးချင်း ရင်ဆိုင်တွေ့မိပြီး တိုက်ပွဲစတင်ဖြစ်ပွားရာ စစ်တလင်းနှင့် တူပေ၏။

နယ်ချဲ့တပ်ဦးနှင့် ပြည်သူ့တပ်ဦး၊ ရေနံမြေခနရှင်များနှင့် မစ္စတာမူလာဝပ်တို့က တစ်ဖက်၊ ရေနံမြေ သပိတ်တပ်ကြီးနှင့် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ၊ ဗိုလ်စာရင်းဝင် သခင်များက တစ်ဖက်။

ကျွန်တော်တို့သည် မကွေးစစ်မြေပြင်မှ စစ်သတင်းကိုသာ နားစွင့်နေမိကြလေသည်။ တစ်တိုင်း ပြည်လုံး၏ အာရုံမှာလည်း မကွေးသို့ စူးစိုက်လျက်ရှိလေ၏။

သို့ဖြင့် ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ရက်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့ညပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ပန်းဆိုးတန်းရှိ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဌာနချုပ်သို့ ရောက်လျက် နေလေသည်။ ဌာနချုပ်တွင် ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ အလုပ်များနေကြစဉ် ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာလေသည်။

“မကွေးမြို့တွင် တရားပွဲကျင်းပရာ၌ ရေနံတပ်ဗိုလ် သခင်ဖေသန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်ထိန်ဝင်း နှင့် ကိုဘဟိန်း ကိုဗဆွေတို့ကို ပုလိပ်က ဖမ်းသွားပြီ”

ဌာနချုပ်ပေါ်ရှိ သခင်အားလုံး ထိုသတင်းကြောင့် ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်သွားလေသည်။ သတင်း စာတိုက်များသို့ ထိုသတင်းကို ပို့သူကပို့ရသည်။ ရန်ကုန်စီရင်စု တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ပို့သူ ကပို့ရသည်။ ကျွန်တော့်အားလည်း ကောလိပ်သို့ ချက်ချင်းပြန်၍ သတင်းပို့စေလေသည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂတွင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်အချို့ စုမိကြသည်။ သတင်း အကျယ်ကို သိလိုကြသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်သည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်ကြသည်။ ကိုဘဟိန်းနှင့်

ကိုဗဆွေကို ဖမ်းလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဓနရှင်အစိုးရသည် အလုပ်သမားများ အရေးနှင့် ကျောင်းသားများအရေးကို တိုက်ရိုက် ဆက်စပ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး၏ ရှေ့ရေးအတွက် စိုးရိမ်လာကြသည်။ ရန်ကုန်သို့ အရောက် ချီတက်လာနိုင်ပါမည်လော။ တစ်ဗိုလ်ကျတစ်ဗိုလ်တက် စနစ်ဖြင့် ခေါင်းဆောင်၍ ခေါ်လာမည့် ဗိုလ်တစ်ဦးကိုဖမ်းတိုင်း ၎င်းနေရာတွင် ဗိုလ်သစ်တက်မည်ကား အမှန်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တက်လိုက်ဖမ်းလိုက် ဖြစ်နေရုံဖြင့်မပြီး။ ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး ဆက်လက်ချီတက်လာနိုင်မှ အရေးတော်ပုံ အောင်နိုင်ပေမည်။ တစ်ပြည်လုံး တော်လှန်ရေးအုံကြွမှုကြီး ဖြစ်မြောက်နိုင်ပေမည်။ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ ကျောင်းသားတို့၏ တပ်ပေါင်းစုကြီးအကွက်လည်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများကလည်း တစ်စခန်းထရတော့မည်။ ဤသို့လျှင် မကွေးကလာသော ကြေးနန်းက အချက်ပြလိုက်ပေပြီ။

မကွေးမှာ ထိုနေ့က အသေးစိတ် ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်သည်ကို မသိကြရသေး။ သို့ရာတွင် ဆူပူမှုကား စလေပြီ။ တို့ခေါင်းဆောင်တွေကို ဖမ်းကုန်ပြီ။ ကိုဘဟိန်းနှင့် ကိုဗဆွေတို့ကို မကွေးမှာ ဖမ်းလိုက်ပြီ။ တို့သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌနှင့် အတွင်းရေးမှူးကို ဖမ်းပြီ။ ကန့်ကွက်ကြ။ ပေါရီသာဒဆေးထိုးရန် သမဂ္ဂသို့ စုရုံးကြ။ ရဲရဲတောက် ကျောင်းသားသွေးပြရန် အချိန်ကျပြီ။

၁ရက် ၂ရက် ၃ရက် ဒီကြွေးကြော်သံ ဒီစာတန်းများသည် တက္ကသိုလ်နယ်မြေတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းနေပေသည်။

ထိုအတွင်း မကွေးမှာ ၁၁ရက်နေ့က အဖြစ်အပျက်များသည် သတင်းစာများတွင် လုံးစေ့ပတ်စေ့ပါလာပေသည်။ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းတွင် မှတ်တမ်းတင်ရမည့် အဖြစ်အပျက်များဖြစ်သဖြင့် သတင်းစာများတွင် တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရသည့်အတိုင်း ဤဝတ္ထုတွင် ထပ်မံ ဖော်ပြလိုက်ပါရစေ။ ၎င်းတို့သည် မျက်မြင်သက်သေ၏ ဖော်ပြရေးသားချက်များအဖြစ် တည်ပါစေတော့။

ဒုတိယအရေးပိုင်က တရားဟောလိုသည်

ယခု ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ရက် တနင်္ဂနွေနေ့သည် သပိတ်တပ်ကြီး မကွေးမြို့သို့ ရောက်၍ ၇ရက်ပြည့်သော နေ့ကြီးဖြစ်သော်လည်း သပိတ်သမားတို့သည် မဆုတ်သောလုံ့လနှင့် တင်းနေကြကာ ၎င်းနေ့နေ့လယ်တွင် သပိတ်သမား အားလုံးတို့အား သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ကိုဘဟိန်းက သတင်းစာများဖတ်၍ ပြောပြနေစဉ် မကွေးမြို့ ဒုတိယအရေးပိုင်အပြင် ကျောင်းဆရာကြီးနှင့် အရေးပိုင်ရုံး စာရေးတစ်ယောက်တို့လာ၍ စကားအနည်းငယ် ပြောလိုကြောင်း အခွင့်တောင်းသောအခါ သတင်းစာဖတ်မပြီးသေး၍ စောင့်ဆိုင်းစေပြီးမှ စကားပြောခွင့်ပြုကြောင်း၊ ထိုအခါ ၎င်း ဂဠုန်တော်ကို သုက္ကမခံဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားကြပါ။ ခင်ဗျားတို့တာဝန်ကို ကျွန်တော်တို့ယူပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ် စသည်ဖြင့် ဟောပြောရာ သပိတ်သမားများမှာ ထိုသူ ဂဠုန်အား အနှောင့်အယှက်မပေး ဣန္ဒြေရစွာ နားထောင်နေကြကြောင်း။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ကြားပြောဆိုခြင်းလည်း မပြုကြကြောင်း။

ဝရမ်းနှင့်ရောက်လာခြင်း

ထို့နောက် ညဘက်တွင် သပိတ်သမားများ တည်းခိုရာဌာန၌ ၇နာရီတွင် တရားပွဲပြုလုပ်မည့်အကြောင်း မောင်းတီး ကြေညာလိုက်ကြောင်း။ သို့သော်လည်း အနှောင့်အယှက်ရှိမည်ကို သိပြီးသော ကိုဘဟိန်း၊ သခင်စိုး၊ ဥခင်ထိန်ဝင်း တို့သည် ဖိနာရီခွဲခွဲအချိန်တွင် တရားပွဲကိုစလိုက်ရာ အားပေးကြသော မြို့သူမြို့သားပရိသတ်မှာ အတော်များပြားကြောင်း။ တရားပွဲစသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပုလိပ်တို့သည် ဝရမ်းနှင့်ရောက်လာကာ သခင်ဖေသန်းနှင့် သခင်စိုးတို့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီး ကိုဘဟိန်း စကားပြောနေစဉ် ကိုဘဟိန်းအား ဖမ်းရန် ရောက်လာကြောင်း။

မြင်းခွာတစ်ချက်ပေါက်လျှင် မီးတစ်ချက်တောက်မည်

ကိုဘဟိန်းက “ကျွန်တော်သည် ရေနံချောင်း ကျောင်းသားသပိတ်မှောက် ကိစ္စနှင့် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖမ်းထားသည့်အတွက် အသွားလမ်းခရီးတွင် ဒုက္ခသည်များတွေ့၍ ဝင်ရောက်ကူညီရကြောင်း။ ယခုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး

ခရီးဆက်လက်သွားခွင့်ပြုရန် ခရိုင်မင်းကြီး၊ အရေးပိုင်တို့ထံလျှောက်ထားရာ ယနေ့နေ့လယ် တစ်နာရီအချိန် အမိန့်ချမှတ်ဟု ပြောခဲ့ပြီး လူကြီးပီပီ ကတိပျက်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကိစ္စကို အောင်မြင်ရန် မနက်ဖြန် ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်ကြပါ။ အနှောင့်အယှက်တွေက အသေခံပါ။ ကျုပ်ကို အခုဖမ်းနေပြီ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ်ကိုဖမ်းတဲ့အတွက် မနက်ဖြန် ဗမာတစ် ပြည်လုံး ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်။ မြင်းခွာတစ်ချက်ပေါက်လျှင် မီးတစ်ချက်တောက်ရမယ်” စသည်ဖြင့် ဒေါပါပါဟောပြီး အဖမ်းခံကြောင်း။ ကိုဘဟိန်းကို ဖမ်းလိုက်ရာ သပိတ်သမားများ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကာ ရှေ့တိုး လာကြကြောင်း။ သို့သော် လူကြီးဖြစ်သူက ငြိမ်ကြဟု အော်လိုက်၍ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ကြကြောင်း။

အသတ်ခံရလျှင် သေတဲ့လူထားပြီး ရှေ့ကိုတက်

၎င်းနောက် သခင်ထိန်ဝင်းက “ခင်ဗျားတို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတဲ့အတိုင်း လုံ့လ မလျှော့ကြပါနဲ့။ မနက်ဖြန် ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်ကြပါ။ ကျုပ်တို့ ဖမ်းသွား ပေမယ့် အားမငယ်ကြနဲ့၊ လမ်းမှာ စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးမယ့် လူတွေ စောင့် နေကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို အန္တရယ်ပေးတယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ထောင်ထဲက နေပြီး ထမင်းမစားဘဲ အသေခံမယ်” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုနေစဉ် လာရောက် ဖမ်းဆီးပြန်ကြောင်း။ သို့သော် ပုလိပ်တို့ကို ခဏအစောင့်ခိုင်းပြီး ပြောမြဲ ပြောကာ နောက်ဆုံးအချုပ်၌ သည်းညည်းခံကြပါ။ အသတ်ခံရလျှင် သေတဲ့ လူ ထားပစ်ခဲ့။ ရောက်အောင်သွားကြပါ ဟုပြောပြီး အဖမ်းခံရန် ဆင်းသွား ကြောင်း၊ နောက်တစ်ဖန် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာပြီး “သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ” “အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ” “မီးတုတ် မီးတုတ် ရှို့ရှို့” ဟု ကြွေးကြော်လိုက်သည့် အသံကြီးမှာ တစ်မြို့လုံး သိမ်သိမ်တုန် သွားတော့ ကြောင်း။ ၎င်းညက သခင်ဖေသန်း၊ သခင်စိုး၊ ကိုဘဟိန်း၊ ကိုဗဆွေနှင့် သခင်ထိန်ဝင်းတို့ကို ဖမ်းသွားသော်လည်း သပိတ်သမားများမှာ ဆူဆူညံညံ မရှိ ငြိမ်နေကြကြောင်း။

လူအမည် စာရင်းစာရွက်ကို သိမ်းသွားခြင်း

တနင်္လာနေ့ နံနက်စောစော ၄နာရီခန့်တွင် ရာဇဝတ်အဖွဲ့သည် ဈေးရပ် သူကြီးဦးညို၊ တက်ခေတ်နာရီပြင်ဆိုင်ရှင် ဦးသာဟန်နှင့် ရွာသစ်သူကြီး ကိုလေးမောင်တို့ကို သက်သေအဖြစ်ခေါ်လာပြီး သပိတ်သမားများကိုယ်၌ လက်နက်ရှာဝရမ်း ထုတ်ကြပြီးလျှင် ရှာဖွေကြကြောင်း။ ဤမျှလူထုကြီးတွင် လက်နက်မဆိုထားဘိ၊ လက်သည်းလှီးစားတစ်ခုပင် မပါ။ သို့သော်လည်း စက္ကူတစ်ရွက်တွင် လူအမည်စာရင်းတစ်ခုကို တွေ့၍ ဖမ်းဆီးသွားကြောင်း။

ဆီးပြီးတားကြခြင်း

နံနက်၆နာရီခွဲတွင် အသင့်ပြင်ဟု တစ်ယောက်ကအော်လိုက်ရာ ၂ယောက် တစ်တွဲစီ အားလုံး အသင့်ဖြစ်ကြကြောင်း။ ၎င်းကျောင်းဝိုင်းမှ ထွက်သည့် တံခါးမကြီးမှာ မြောက်ဘက်တွင်ရှိ၍ ပုလိပ်တပ်၊ စစ်တပ်၊ မြင်းတပ်တို့ စောင့်နေကြသော်လည်း အနောက်ဘက်ရှိ လမ်းမြောင်အကျဉ်းကလေးမှ ထွက်လာရာ စစ်ပုလိပ်များ လာရောက်တားဆီးကြကြောင်း။ အထွက်ဝတွင် ရာဇဝတ်ဝန် ဘက်ီး၊ စစ်ဗိုလ်နှင့် မြို့အုပ် ရှိကြောင်း။ မြို့အုပ်က နောက်ပြန် ဆုတ်ရန်၊ ရန်ကုန်မသွားရန်၊ နှစ်နာချက်များကို ဒီမှာပြောရင် ဆောင်ရွက်ပေး ပါ့မယ်။ ရမယ်မရဘူးတော့ ဝန်မခံနိုင်ပါ။ သို့သော်ပြောပေးပါ့မယ်၊ ကိုယ်စား လှယ်များသာ လွှတ်ပြီး အတောင်းခိုင်းပါဟု အမျိုးမျိုးပြောပြီး တားဆီး ကြောင်း။

သေလျှင်သေပါစေ နောက်မဆုတ်ဘူး

သပိတ်သမားတို့က ၎င်းတို့ ၁၁-လတိုင် ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်ခဲဖူးကြောင်း။ ဘီအိုစီက နှင်ထုတ်လို့ နေစရာလည်း အိမ်မရှိ၊ စားစရာလည်း ငွေမရှိ တော့ဘူး။ ဒီတော့ ပြန်ရင်လည်း သေမယ့်အတူတူ လမ်းမှာသေချင်သေပါစေ၊ နောက်တော့ မဆုတ်ဘူးဟု ပြောကြောင်း။

အလံကို ပုလိပ်တစ်ယောက်က စော်ကားခြင်း

ထိုသို့ အခြေအတင်ပြောနေကြစဉ် စစ်ဗိုလ်နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးတို့သည် ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းပိုင်းအတွင်း ဝင်သွားရာ ရဟန်းပျိုအဖွဲ့က အတင်းကန့်ကွက်ကြကြောင်း။ ရှေ့ဆုံးမှခေါင်းဆောင်ကာ အလံကိုလှည့်နှင့် အလံကြီး၊ အမိန့်ပေးသူ ပေါင်းငှယောက် ဖမ်းဆီးထားစဉ် အလံတော်ကို လိပ်ပြီးလျှင် ပုလိပ်အစေခံတစ်ယောက်က အလံထိပ်တွင် ဖိနပ်ဟောင်း တစ်ခုကို စွပ်ပြီး ထောင်ထားကြောင်း။

သပိတ်သမားများခမျာ ဘယ်သူတား၍မရ။ မြို့အုပ်က ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကြီး တဝင့်ဝင့်နှင့်တားလျက် စစ်ပုလိပ်များကလည်း သေနတ်လှံစွပ် ကြီးများနှင့် ထိုးတော့မည် ချိန်ရွယ်ကာထားသော်လည်း မရ။ ညာသံပေးကာ တိုးဟေ့-ဟုအော်ကာ တိုးထွက်လိုက်သည့်အခါ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး၊ စစ်ဗိုလ်နှင့် မြို့အုပ်အပြင် စစ်သားများ နောက်ဆုတ်သွားရကြောင်း။

မြင်းတပ်နှင့်တိုးခြင်း

ငင်းနောက် မြင်းတပ်နှင့်တိုးရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မြင်း ၂ကောင်နှင့် အတင်း စိုင်းကာတိုးကြောင်း။ သပိတ်သမားများသည် နောက်မဆုတ်ဘဲ မြင်း၏ သံခွာကြားသို့ အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ ဝင်တိုးကြရာ လူထုကြီးကို မြင်းများလန့်ကာ ဖင်ထိုင်ကျသွားကြောင်း။

တုတ်နှင့်သိမ်း၍ ရိုက်ခြင်း

ငင်းပြင် ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်လာသူများအား တုတ်ရှည်ကြီးများနှင့် သိမ်းရှုံး၍ ရိုက်နှက်ရာ ၄-၅ယောက် တုတ်ထိပြီး၊ ၂-၃ယောက် မြေပေါ်တွင် ပုံလဲ သွားကြောင်း။ ထိုအခါ လဲနေသူများအား အခြားသပိတ်သမားများက ကူညီ ခြင်း၊ ထူခြင်းမရှိ။ ရှေ့မတိုးနောက်မဆုတ် သည်းညည်းခံ၍ နေနိုင်ကြ သော်လည်း စစ်ပုလိပ်များက တုတ်တွေယမ်း၍ ရိုက်နေစဉ် ပုလိပ်အဖွဲ့၏ ရိုင်းစိုင်းသောပြုမှုပုံကို ကြည့်မနေနိုင်သော လူထုကြီးထဲမှ ခဲများနှင့် ပေါက် ကြရာ ပုလိပ်အချို့ကို ထိမှန်ကြောင်း။

လူထုကြီးကို မြင်းနှင့်တိုက်ရန် ရောက်လာခြင်း

ထိုအခါ မြင်းစီးပုလိပ်တစ်ယောက်သည် လူထုကြီးအား မြင်းနှင့်တိုက်ရန် အတင်းစိုင်းလာရာ လူထုကြီးက ဒီမအေ-ကို ဆော်ဟာချဟာနှင့် အတော် ဆူညံညံ ဖြစ်လိုက်သည်နှင့် အမြင်ကျယ်သူ အရာရှိတစ်ယောက် မြင်းစီး ပုလိပ်အား ပြန်ခေါ်ရကြောင်း။ ၎င်းအတောအတွင်း ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးသည် လူထုကြီးထဲမှ ပွဲစားကိုပေါ်ကြွယ်နှင့် ကန်ထရိုက် ကိုဘလူတို့အား ဖမ်းသွား ကြောင်း။ ဘာပြုလို့ ဖမ်းသွားသည်ကို မသိရကြောင်း။ သပိတ်သမား များလည်း ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ်ဘဲနှင့် နေကြောင်း။ စစ်ဗိုလ်လည်း မြင်းနှင့် အတင်းစိုင်းလာပြီး ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် တီးတိုးစကား ပြောကြောင်း။

ကျွန်တော်တို့သည် စစ်မြေပြင်သတင်းကို မြေပုံမှာလက်ညှိုးထောက်၍ လိုက်ကြသလို ရေနံမြေ သပိတ်တပ်ကြီး၏ ချီတက်ပုံကို မြေပုံမှာလက်ညှိုးထောင်၍ လိုက်ကြပေသည်။ ရေနံမြေ သပိတ် တပ်ကြီးနှင့်အတူ စိတ်ထိခိုက်စရာတွေ့လျှင် စိတ်ထိခိုက်ကြသည်။ အားတက်စရာရှိလျှင် အား တက်ကြသည်။ ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးကို မြင်းနှင့်လိုက်တိုက်သည်။ နံပါတ်တုတ်ကြီးတွေနှင့် ဆီး ရိုက်သည်ဆိုသောအခါ ဒေါသဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းပြင် ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး၏ စည်းကမ်းရှိပုံကို အံ့ဩချီးကျူးကြသည်။ ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးကို အာဏာပိုင်တို့က အနည်းနည်းအဖုံဖုံ တားဆီးပိတ်ပင်ကြသော်လည်း မရ။ နောက်ဆုံး တားဆီးသူတွေ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ သပိတ် တပ်ကြီးကား အောင်မြင်စွာ ချီတက်သွားလေပြီဟု ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် လက်ခုပ်တီး ကြသည်။ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ကြသည်။ ။

၂၀

ရည်းစားပင် စွန့်လွှတ်ရန်

ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ရက်နေ့ ညနေစောင်း။

ကျွန်တော့မှာ ဇက်လေး၊ ခေါင်းအုံ၊ မျက်စိဝေ ဖြစ်လာသည့်တိုင်အောင် နွမ်းနယ် မောပန်းလျက် ရှိလေသည်။

နှစ်ရက်လုံးလုံး အပြင်းအထန် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ၏။ အခြား သခင်ကျောင်းသားများနှင့်အတူ ယမန်နေ့က ကျင်းပခဲ့သော ရန်ကုန်ကျောင်းပေါင်းစုံ ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရ၏။ ယနေ့ကျင်းပမည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားစု အစည်းအဝေးအတွက် ပြင်ဆင်ခဲ့ရ၏။ ဖိတ်စာတွေကို ဂျက်စတင်နာ လိုမ့်ကြရသည်။ ကြွေးကြော်သံ ပိုစတာတွေ ရေးကြရသည်။ အစည်းအဝေး လျှောက်ဖိတ်ကြရသည်။ သတင်းစာတိုက် သတင်းပို့ကြရသည်။ ကျောင်းဆောင်ကြိုကျောင်းဆောင်ကြားတို့၌ ကြွေးကြော်သံများကို အော်ကြရသည်။ မင်နီနှင့် ထင်းနေအောင် ရေး၍ ကပ်ထားကြရသည်။

“ကိုဘဟိန်းနဲ့ ကိုဗဆွေ ဖမ်းပြီ၊ ငုံ့ခံမနေကြနဲ့။”

“ပေါရိသာဒ ဆေးထိုးရန် သမဂ္ဂသို့ စုရုံးကြ”

“ရဲရဲတောက် ကျောင်းသားသွေးပြရန် အချိန်ကျပြီ”

“လူမိုက်အလိုရှိသည်”

“သတ္တိရှိကြစမ်းပါ”

“ကြောက်မွေးပါ ဇာဂနာနဲ့ဆွဲနုတ်”

“နိုင်ငံချဲ့အစိုးရ ပျက်စီးပါစေ”

ညအစည်းအဝေးအတွက် ပြင်ဆင်မှုကား ပြီးလေပြီ။ မပြီးပြီးအောင် ဆက်တိုက်လုပ်ကြသဖြင့် လည်း အားလုံးမောကုန်ကြသည်။

ကျွန်တော်ကား ဇက်လေး၊ ခေါင်းအုံ၊ မျက်စိဝေ လာသည့်တိုင်အောင် မောလာပေ၏။ ထို့ကြောင့် အင်းလျားကန်ရိုးသွားပြီး လေညှင်းခံရန် ကိုအေးငွေနှင့် တိုင်ပင်ကြ၏။ နှစ်ယောက်သား အဓိပတိ လမ်းမကြီးအတိုင်း ဘွဲ့နှင်းသဘင် အဆောက်အအုံကြီးဆီသို့ လျှောက်ခဲကြလေသည်။ ဘွဲ့နှင်း သဘင် အဆောက်အအုံကြီးကား ပညာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံနှင့်မတူ၊ ရဲတိုက်ကြီးနှင့် တူပေသည်။ ဘွဲ့နှင်းခံရသူတို့အား ဗြိတိသျှ ဓနရှင်တို့အတွက် အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားတည်းဟူသော ရဲတိုက်ကြီးကို ဆောက်ပေးလော့ဟု ညွှန်ကြားနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသလော။

“အိုင်ဆေး အေးငွေ၊ ဒီဘွဲ့နှင်းသဘင် အဆောက်အအုံကြီးဟာ ရဲတိုက်ကြီးနဲ့ မတူဘူးလား။ ထုထည်ကြီးတွေကလည်း ကောင်း၊ ကြည့်စမ်း ဟိုနေရာမှာ သူ့ရဲခိုထားဖို့ မကောင်းဘူးလား”

“ကိုယ်ကတော့ သေတ္တာကြီး မှောက်ထားတာနဲ့ တူတယ်လို့ အောက်မေ့တယ်။ ဘယ်လို ဟာကြီး မှန်းလည်း မသိဘူး၊ မလှလိုက်တာကွာ”

ဘွဲ့နှင်းသဘင်တိုက်ကြီးကို လွန်လာကြသည်။ ကမ်းနဖူးရောက်အောင် လျှောက်ပြီး ဘယ်ဘက် ချိုးကြသည်။ သာယာလှသည့် အင်းလျားကန်၏ စိမ်းလဲသောရေပြင်တွင် လှိုင်းလုံးကလေးတွေက ခပ်ရွရွ လိမ့်နေကြသည်။ ဝင်ခါနီးဖြစ်နေသော နေသည် အရှေ့ဘက်ကျွန်းနှင့် ကျွန်းဆွယ်ကလေး များပေါ်ရှိ သစ်ပင်များကို ဝါလဲလဲ့ရောင်ခြည်များဖြင့် ခြုံလွှမ်းပေးနေရာ ဖက်ဖူးရောင်ကလေး တောက်၍ နေလေသည်။

နေရောင်ခြည်ဝါလဲလဲ့ ဆွတ်ဖျန်းထားသော အပျော်စီး ရွက်လှေကလေးများသည် စိမ်းလဲသော ရေပြင်ပေါ်ဝယ် ဟိုမှသည်မှ ရွက်တိုက်နေကြရာ ပန်းခြံပေါ် လိပ်ပြာဝဲနေသည်နှင့် တူတော့၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အုပ်မိုးနေသော အပြာကား အစက်အပြောက် တစ်ခုမှမရှိ၊ ပကတိ

ကြည်လင်သန့်ရှင်းနေပေ၏။ ကျွန်တော့်မျက်စိ အေးမြလာသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်း ကြည်လင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ဇက် ပေါ့လာသည်။ အင်းလျားသည် ကျွန်တော့် နွမ်းနယ်မောပန်းမှုကို ချိုပြုံးနေသော လှိုင်းလုံးကလေးများအောက်သို့ ရောက်အောင် နှစ်ပစ်လိုက်ပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် တရားသောအလုပ်၌ ချွေးထွက်ခဲ့ကြရ၏။ အင်းလျားလေပြည်ကလေးသည် ကျွန်တော်တို့၏ ချွေးကို သုတ်ပေးနေပေပြီ။

ကိုအေးငွေနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကန်ပေါင်ရိုးမြက်ခင်းပေါ်မှာ ခြေဆင်းထိုင်ကြကာ လေညှင်းနှင့် အတူ အင်းလျား၏အလှကို အားရပါးရ ရှုရှိုက်နေကြလေသည်။

တစ်ယောက်တစ်ယောက် စကားပင် မပြောနိုင်ကြ။

ထိုအခိုက် ရှုစံဘင့်တိုက်ကြီးဘက်မှ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ တောက်ပတင့်တယ်စွာ ဝတ်ဆင်ခြယ်မွမ်းထားသော မိန်းမတစ်စုနှင့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် လျှောက်လာနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ နီးလာရင်းနီးလာရင်း ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော်သိသော ပုံသဏ္ဍာန်များသည် ပေါ်လာ၏။ ဝင်နီဖေတို့ တစ်သိုက်ပါကလား။ ဒေါ်ဌေးကြည်၊ ဝင်နီ၊ သူ့ညီမေစီ၊ သူတို့ မောင်ကလေး။ ပြီးတော့ ဟိုလူက ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ရုပ်ကချောချော ဂိုက်ကကောင်းကောင်း၊ ဆံပင်ဖြိုးထားလိုက်တာကလည်း ဇာတ်လိုက်မင်းသားတောင် သည်လောက် မသေသပ်နိုင်။

“ဟေ့ အေးငွေရေ ဟိုကလာနေတာတွေ ကိုယ့်အသိတွေကွ၊ မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ဘယ်ကဟာတွေလဲကွ၊ ကိုယ်မသိချင်ပါဘူး။ မင်းထသွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ။ ကိုယ်ဒီမှာပဲ ထိုင်ရစ်ခဲ့မယ်”

ကျွန်တော် ထသွားပြီး ဒေါ်ဌေးကြည်တို့ရှေ့မှ ဆီးရပ်လိုက်လေသည်။

“ဘယ့်နှယ် ဒေါ်ဒေါ်တို့ နေကောင်းကြလား၊ ဝင်နီကော မေစီကော နေကောင်းကြရဲ့လား”

ဒေါ်ဌေးကြည်ကား အံ့ဩသောမျက်နှာနှင့် ဝမ်းသာသောအပြုံးတို့ကို တစ်လှည့်စီ ပြပြီးနောက် တစ်ပြိုင်နက်တည်း စုပေါင်းပြကာ-

“အမယ်လေး မောင်တင်ထွန်း၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ဖြင့် တွေ့ချင်လိုက်တာ။ ပြောစမ်း ပြောစမ်း၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြာအောင် အိမ်မလာသလဲ”

ဝင်နီ၊ မေစီနှင့် ‘ဟိုဆရာ’ ကသာ ကျွန်တော့်အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ မောင်ကလေးက ရေကန်ထဲခဲပစ်၍ ကစားနေလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း လုံးလုံးမအားဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ ရေနံမြေက သပိတ်တပ်ကြီး ချီတက်လာပြီး အစိုးရက ပိတ်ပင်တားဆီးတာတွေ၊ လယ်သမားနှစ်သောင်းကျော် ရန်ကုန်ချီတက်ကြမယ်လို့ ပြင်ဆင်နေကြတာတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေကို ဘမော်အစိုးရ ဖမ်းတာ တွေကြောင့်”

ဒေါ်ဌေးကြည်က သမီးများနှင့် ‘ဟိုဆရာ’ ဘက်လှည့်ပြီး ပညာရှိပြုံး ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“ဒီနေ့ညနေဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက ကန့်ကွက်ပွဲအစည်းအဝေးကြီး လုပ်မယ်လို့။”

ဝင်နီဖေ(ခေါ်) ခင်သိန်းဝင်းက ‘ဟိုဆရာ’ ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ရာ ‘ဟိုဆရာ’ က ‘သိပါတယ် ဝင်နီရာ’ ဟူသော အပြုံးမျိုးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အရေးတော်ပုံကို သရော်ပြုံး ပြုံးလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပေသည်။

“နေပါဦး မောင်တင်ထွန်းရဲ့၊ ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးက ရန်ကုန်ကို ဘာလို့လာချင်ကြတာတုံး၊ ဒေါ်ဒေါ်ဖြင့် မောင်တင်ထွန်း အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ၊ သက်သက် ဆူအောင် သူတို့လုပ်နေ ကြတာ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ကျွန်တော်သည် ဝင်နီနှင့် ဟိုဆရာ၏အပြုံးကို အောင့်ခံနိုင်သေး၏။ ဒေါ်ဒေါ်၏ အမေးကို မခံ မရပ်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်သံမောသံဖြင့်-

“ဟာ ပြောမှပြောပလေ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဘယ်မှာ ဒီလိုဟုတ်မလဲ၊ ခနရှင်တွေက ဆူအောင်ပူအောင် လုပ်လို့ ဆူရတာ”

ကျွန်တော်က သခင်တရားဟောနေစဉ် ‘ဟိုဆရာ’ နှင့် ဝင်နီတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားတီးတိုး ပြောနေကြလေသည်။

“အိတ်စ်ကျူးစ်” (ခွင့်လွှတ်ပါ)ဆိုသော စကားပြော၍ ‘ဟိုဆရာ’ နှင့်အတူ ရှေ့လျှောက်သွားကြ လေ၏။ ကျွန်တော်ကား ဝင်နီဖေနှင့် ချစ်ရေးကြိုက်ရေးကို ဇက်ဆွဲထားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဖြစ် သော်လည်း ဤကဲ့သို့ အခြားယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နှင့် တွဲခုတ်သွားသည်ကို ကိုယ့်ရှေ့မှာ မြင်ပြန်ရသောအခါ ရန်ဆွတာ အခံရခက်သလို မခံချိမခံသာဖြစ်နေလေ၏။ သူတို့စုံတွဲ ထွက် သွားသည်ကို မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်မိပေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်၏အမေးကိုလည်း မဖြေမိ။ အမှန် က ဒေါ်ဒေါ်အမေးလိုက်သော မေးခွန်းကိုပင် မေ့သွားသည်ထင်၏။ ဒေါ်ဌေးကြည်သည် ကျွန်တော် အခြေပျက်သွားသည်ကို ချက်ချင်းရိပ်မိဟန်ရှိပေသည်။ ‘ဟိုဆရာ’ နှင့် ထွက်သွားသော သူ့သမီး အား နောက်မှနေ၍ မဲရွဲကြည့်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် ကျွန်တော့်အနား တိုးလာသည်။ သမီးငယ်အား မကြားစေလိုသောဟန်ဖြင့် ‘ဒက်’ ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မေစီသည် ရေထဲ ခဲပစ်နေသော သူ့မောင်ကလေးထံသို့ လိုက်သွားလေ၏။

“ဒီမှာ မောင်တင်ထွန်း၊ ဒေါ်ဒေါ်တူကို ပြောရဦးမယ်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ မောင်တင်ထွန်း ဘက် သားဟာ ဒေါ်ဒေါ်ပဲနော် သိရဲ့လား။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာ နားထောင်နော်။ ဝင်နီက ပြောနေတယ်၊ မောင်တင်ထွန်း ခုလို နိုင်ငံရေးတွေလုပ်နေတာ မကြိုက်ဘူးတဲ့၊ နိုင်ငံရေး မလုပ် ပါနဲ့လားကွယ်”

ကျွန်တော်ကား ထောင်းခနဲ ဒေါပွလာသည်။

“သူမကြိုက်တာ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ နိုင်ငံရေးတော့ မလုပ်ဘဲမနေနိုင်ဘူး၊ သူလည်း သူမကြိုက်တာလုပ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ကြိုက်တာ လုပ်မှာပေါ့”

သို့ကလိုပြောပြီး ကျွန်တော်၏ ဒေါသရောင်လက်နေသော မျက်လုံးများသည် ဝင်နီတို့ စုံတွဲ နောက်သို့ လိုက်နေလေသည်။ ဒေါ်ဌေးကြည်သည် ကျွန်တော့်ထံမှ ဤမျှဘုကျသော စကားများကို ကြားရန် မျှော်လင့်ခဲ့ဟန်မတူ။ သို့သော် ဒေါ်ဌေးကြည်ကား လူမှုရေး၌ ကျွမ်းသည်ဖြစ်၍ ဆက်မပြောခြင်းက ကောင်းလိမ့်မည်ဟု နားလည်လိုက်ဟန်ရှိ၏။ ၎င်းပြင် စကားပြောင်းစေရန် ပေလော၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်တွင် မနာလိုစိတ်ပွားလာအောင် ဆွပေးလို၍ပေလော မသိနိုင်။

“ဪ ဒေါ်ဒေါ်မေ့သွားတယ်၊ ခုနက်ကပါလာတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့မိတ်ဆွေနဲ့ မောင်တင်ထွန်းကို မိတ်ဆက်မပေးလိုက်ရဘူး။ ခုနက်ကသူငယ်ကလေးက မောင်အောင်စိုးတဲ့၊ အမြတ်တော်ကြေး ဝန်ထောက် လုပ်နေတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ အင်မတန်ခင်မင်ကြတယ်။ ဝင်နီတို့ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ လာခေါ်နေတာ၊ ခြောက်နာခွဲရင် သွားကြမယ်လို့တဲ့။”

ဒေါ်ဌေးကြည်ကား ဤကိစ္စမျိုးတွင် နောကျောနေပေသည်။ ဘယ်အကြောကို လွှတ်ပြီး ဘယ် အကြောကို ဖိနှိပ်လိုက်မည်ကိုသိ၏။ ကျွန်တော့်နိုင်ငံရေးကို ကန့်ကွက်ချက်ပြုနေလျှင် ကျွန်တော့် ခုခံငြင်းဆန်ချက်တို့သည် စပရိန်တွန်းကန်သလို ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ ယခု မောင်အောင်စိုး တည်းဟူသော ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ကို ပြုပြီး ကျွန်တော့်အား တံဖျာနှင့်တို့ပေးလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် လှည်းကျိုးကြီးကို အတင်း ရုန်းဆွဲလိုစိတ်ပင် ပေါ်လာပေသည်။ အမြတ်တော် ကြေးဝန်ထောက်က အနိုင်ယူသွားတော့မှာလေလားဟု စိုးရိမ်ပြီး စစ်ရှုံးသူလို ခေါင်းငိုက်စိုက်ပင် ချနေမိလေသည်။

“ကဲ မောင်တင်ထွန်း၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ သွားမယ်နော်၊ အိမ်ကိုလာလည်ဦး။ ဘယ်လောက် အလုပ် များများ တစ်ခါတစ်ခါတော့ လာဦးမှပေါ့ကွဲ့။”

ကျွန်တော်က အရက်ပြေ ပြုံးသလို ပြုံးပြီး-

“လာမှာပေါ့ဒေါ်ဒေါ် ဟုတ်တယ် ရေနံမြေသပိတ်တပ်အတွက် ရန်ပုံငွေတောင် လာအလှူခံဦးမယ် ဟဲ ဟဲ”

ဒေါ်ဌေးကြည်တို့ ထွက်သွားကြသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကိုအေးငွေ၏ဘေးမှာ ပစ်ထိုင်သည်။ နေမင်းသည် ရောင်ခြည်များကို ရုပ်သိမ်းနေလေပြီ။ လေပြည်ကလေးကား ရေပြင်မျက်နှာကို ရှုပ်တိုက် ကစားလျက်ရှိသေးသည်။ ကိုအေးငွေက ကျွန်တော့်အား စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဘယ်လို အဆက်တွေလဲကွာ”

“တို့နိုင်ငံရေးမှာ အနှောင့်အယှက်တွေပါကွ” ဟု ကျွန်တော်က ချူသံပါအောင် ညည်းလိုက်၏။

“ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ဟိုငနဲနဲ တွဲသွားတဲ့ သူငယ်မပေါ့ကွ၊ ကိုယ့်အဆက်”

“ဟင် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ မင်းအဆက်က သူများနဲ့တွဲသွားတယ် ဟုတ်လား”

“အေး ကိုယ်ပြောပြမယ် နားထောင်၊ အဆက်ဆိုပေမယ့် အထုံးမဟုတ်သေးဘူးကွ၊ ကွင်းလျှော ချည်ထားတဲ့ အဆက်။ သူ့အမေက ခုနင်ကပြောတယ်၊ နိုင်ငံရေးလုပ်တာ သူ့သမီးက မကြိုက် ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ကိုယ်က သူမကြိုက်လည်းမတတ်နိုင်ဘူး။ နိုင်ငံရေးကိုတော့ ဘယ်သူ မကြိုက် ကြိုက် လုပ်မှာပဲကွာ။ အဖေအမေကနဲ့ကွက်တာတောင်မှ နားမထောင်ပဲဟာ။ သူတို့ကနဲ့ကွက်တာ နားထောင်ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ် မင်းကိုငါထောက်ခံတယ်။ ဒါဖြင့် မင်းငနဲမကို ကွင်းလျှောဖြုတ်ပြီး အဆက်ဖြုတ် လိုက်ရုံ ပေါ့ကွ”

“ဖြုတ်တယ် ဖြုတ်တယ်။ နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်အနှောင်အဖွဲ့ ဘယ်သံယောဇဉ်မှ အငြိ မခံဘူး”

“ကဲ ထ သွားကြစို့၊ အစည်းအဝေးမတိုင်ခင် တစ်နာရီကျော်ကျော် အချိန်ရသေးတယ်။ ကိုယ့် အခန်း လိုက်ရေချိုးဦးကွာ၊ ထမင်းလည်း စားတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စကားမပြောကြတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လျှောက်လာကြလေသည်။ ကျွန်တော်ကား လန်းဆတ်လာသည်သာမက ဖျော်ဖြူးလျက်လည်း ရှိပေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်လျက်လည်းရှိပေ၏။ ကျွန်တော်ကား အရေးတော်ပုံကြီးအတွက် ရည်းစားကိုပင် စွန့်လွှတ် သည်ဟု ပြောပဝံ့စားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

“အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ”

“သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ”

“နိုင်ငံချဲ့အစိုးရ ပျက်စီးပါစေ”

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အစည်းအဝေးခန်းမကြီးကား တက်ကြွလှုပ်ရှားသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူ များဖြင့် ပြည့်ညင်နေလေ၏။ များစွာသော ကျောင်းသားများမှာ ထိုင်စရာ ကုလားထိုင် မရကြ သဖြင့် ပြတင်းပေါက်များပေါ် တက်ထိုင်သူထိုင်၊ တံခါးဝများတွင် ပြုရပ်သူရပ်၊ ခန်းမကြီးပြင် ဘက် ကပြင်၊ အဖီ၊ အဆွယ် စသည်များတွင် နေသူနေ။

ဧည့်သည်များအဖြစ်ဖြင့် ဝတ်လုံတော်ရ ဦးကျော်မြင့်၊ သခင်နု၊ သခင်လှဖေ၊ တက်ဘုန်းကြီး ကိုသိန်းဖေ စသော ပုဂ္ဂိုလ်များအပြင် ဗဟိုမာမကအဖွဲ့မှ သံဃာတော်အချို့လည်း တက်ရောက်ကြ သေး၏။

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ကိုလှရွှေက အစည်းအဝေးသဘာပတိအဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အတွင်းရေးမှူး ကိုအေးကျော်က အစည်းအဝေး အခမ်းအနားမှူးအဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း ဆောင် ရွက်လေသည်။

အစည်းအဝေးမစမီ သဘာပတိ၏ ဖိတ်ခေါ်ခွင့်ပြုချက်အရ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးကျော်မြင့်နှင့် တက်ဘုန်းကြီး ကိုသိန်းဖေတို့က ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး ချုပ်ချယ်မှုအကြောင်းကို ဟောပြောကြ လေသည်။

ဦးကျော်မြင့်သည် တရားသူကြီးအဖြစ်မှ ထွက်ပြီး နိုင်ငံရေးသို့ဝင်ခဲ့ပုံ၊ အိန္ဒိယပြည်မှ ဗမာပြည် ခွဲမထွက်ခင် အိန္ဒိယ ဗဟိုဥပဒေပြုလွှတ်တော်၌ အမတ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံ၊ ဒေါက်တာဘမော် လုပ်ပုံတွေ မကြိုက်၍ ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုနှင့်အတူ ခွဲထွက်ပြီး တိုင်းပြည်အတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပုံ၊ ၁၉၃၆ ကျောင်းသားများသပိတ်၌ အားတက်သရော ဝင်ရောက်ကူညီခဲ့ပုံများကို ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးနေကြပေသည်။ သူ့လိုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများအရေးတွင် ခုလို ပါဝင်ကူညီလာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အားတက်ကြပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးကျော်မြင့် တရားဟောပြီးနောက် သဘာပတိ၏ဘယ်ဘက် ဘေးခုံများတွင် ထိုင်နေသော ကျောင်းသူများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မမြင့်ဦး မတွေ့ရ။ မကျေနပ်သေးသဖြင့် ထပ်ကြည့်သေးသည်။ မမြင့်ဦး မရောက်လာချေ။ ကျွန်တော်က အထူးတလည် စာတစ်တန်

ပေတစ်တန်ရေး၍ ဖိတ်ခဲ၏။ ဘာကြောင့် မလာသနည်း။ မမြင့်ဦးအပေါ်မှာ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေမိလေသည်။

၎င်းနောက် တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေ ဟောလေသည်။

သူက ကျောင်းသားများသည် တောသူတောင်သား လယ်သမားအလုပ်သမားများနှင့် မည်ကဲ့သို့ အကျိုးဆက်သွယ်နေသည်ကို ပြောလိုကြောင်းဖြင့် အစချီသည်။ ပညာရေးစနစ် ညံ့ဖျင်းသဖြင့် ပညာတတ် အလုပ်လက်မဲ့များ ပေါ်နေရပုံကို ရှင်းပြသည်။ ထိုပညာရေးစနစ်ကို ဖန်တီးပေးသူ ဗြိတိသျှ ဓနရှင်စနစ်ကြောင့်ပင် အလုပ်သမားနှင့် တောင်သူလယ်သမားတို့ ဆင်းရဲကျပ်တည်းရပုံကို စာရင်းအင်းနှင့် ဖော်ပြသည်။ ကျောင်းသား၊ အလုပ်သမား၊ တောင်သူလယ်သမားတို့ ဘဝလွတ်မြောက်ရေး၏ ရန်သူမှာ ဗြိတိသျှ ဓနရှင်စနစ်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြရလေသည်။

ထို့နောက် ကိုလှရွှေက သဘာပတိမိန့်ခွန်းကို ပြောလေသည်။ ယခင်က ကိုလှရွှေ စင်မြင့်ပေါ်မှာ ပြောဟောသည်ကို ကျွန်တော် မကြားဖူးပါ။ သိပ်လည်း စင်မြင့်ပေါ်မှာ အပြောအဟောမရှိလှပါ။ ယခုပြောသည်ကို ကြားရသောအခါ အံ့သြခြင်းပင်ဖြစ်မိ၏။ အသံအောင်၍ ဒေါပါလှသည်။ စကားလုံးများကလည်း ပြောင်လှ၏။ ကျောင်းသားများသည် ကိုလှရွှေအား ထောက်ခံ သြဘာပေးကြရာ သိမ့်သိမ့်တုန်သွားပေသည်။

အစည်းအဝေးအပြီးတွင် ကျောင်းသားများသည် တော်တော်နှင့် လူစုမခွဲကြ။ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ကြွေးကြော်သံဟစ်လိုဟစ် ဆွေးနွေးလိုဆွေးနွေး လုပ်နေကြသည်။ အချို့က ဆိုင်ရာ မိမိတို့ ကျောင်းဆောင်သို့ အစုလိုက်ပြန်ရင်း ကြွေးကြော်သံအော်ကြလေသည်။

အစည်းအဝေးထက်လာသော ကျောင်းသူများတွင် မလှသန်းဆိုသူ ဥပစာကျောင်းသူကလေးမှာ မမြင့်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ နှစ်ဦးသိ မိတ်ဆွေကလေးဖြစ်ပေသည်။ ကျောင်းသူများသည် ပြန်ကြရန် လှေကားပေါက်ဝအားသည့်တိုင် စောင့်နေကြစဉ် မလှသန်းသည် ကျွန်တော့်ထံလာ၍ စာတစ်စောင်ကို ပေးလေသည်။

စာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်သောအခါ ငွေ ၅ကျပ်လည်း ပါလာ၏။

ထွန်းကလေး

အစည်းအဝေးမတက်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ စာဖတ်စရာတွေက မနိုင်နိုင်အောင် များနေလို့ပါ။ လူကိုယ်တိုင် တက်တက်ကြွကြွ မပါနိုင်ပေမယ့် စိတ်ရှိပါတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် ရန်ပုံငွေ ၅ကျပ် ထည့်လိုက်ပါတယ်။

မြင့်ကြီး

လုံးလုံး အစည်းအဝေးမတက်သည်နှင့်စာသော် ဤစာဖြင့် အလှူငွေ ၅ကျပ်သည် တော်ပါသေး၏။ ကျွန်တော့်စိတ် အနည်းငယ် သက်သာရာရပါ၏။ သို့ရာတွင် ဒီလိုအခါမျိုး၌ပင် စာကြောင့်ဆိုပြီး မလာဘဲနေခြင်းကို ကျွန်တော် သဘောမကျနိုင်ပေ။ မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်သလို စွန့်စားမည့်သူမဟုတ်ဟု ယူဆလိုက်လေသည်။ ။

၂၁

ဟန်ဇားပင်နီနှင့် မခင်သစ်

အရေးတော်ပုံကြီးကား တစ်ထစ်ထက်တစ်ထစ် မြင့်လာရုံမက ပို၍ပို၍လည်း ကျယ်ပြန့်လာပေပြီ။

ပယ်လယ်ကမ်းခြေတွင် ဒီရေတက်လာပုံ မြင်ရသည်နှင့် တူနေပေ၏။ ရေပြင်သည် ကုန်းထလာ၏။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် လှိုင်းမြူလာရင်း တစ်လုံးပေါ်တစ်လုံး ကျော်တက်ကြပေသည်။

အလုပ်သမားအုံကြွခြင်းက လယ်သမားတို့ထံ ကူးစက်သည်။ အလုပ်သမား လယ်သမားတို့ အုံကြွခြင်းတို့က ကျောင်းသားကို ရိုက်ခတ်သည်။ ယနေ့အစည်းအဝေးက မနေ့က အစည်းအဝေး ထက် ကြီးမားသည်။ မနက်ဖြန်အစည်းအဝေးသည် ယနေ့အစည်းအဝေးထက် စိတ်အား ပို တက်လိမ့်မည်။ ယနေ့ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးမှာ ဆူပူကန့်ကွက်ကြသည်။ နက်ဖြန် မြို့ကလေးများ၊ ကျေးရွာများက ဆူပူကန့်ကွက်ကြပေလိမ့်မည်။

မကွေးတွင် ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးကို အရေးပိုင် မစ္စတာမူလာဝပ်က ပိတ်ပင်တားဆီးထားသဖြင့် ကန့်ကွက်ကြသည်။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး စသောမြို့များ၌ ပုဒ်မ ၁၄၄၊ ပုဒ်မ ၂၃(၇) စသည်တို့ကို ကြေညာထားရာ ရုပ်သိမ်းရန် တောင်းဆိုကြသည်။ ပုဒ်မ ၁၀၇ အရဆိုပြီး ဖမ်းဆီးထားသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုဘဟိန်း၊ ကိုဗဆွေတို့ကို လွှတ်ပစ်ရန် ဆူပူကြသည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ရက် နေ့က တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ခန်းမကြီးတွင် ကျင်းပသော အစည်းအဝေးမှာ ကျောင်းသားများနှင့် အပြင်မှစည့်သည်များ တက်ကြရာ ကြိတ်ကြိတ်တိုးအောင် စည်ကားသည်။ နောက်နေ့ ၁၄ရက်နေ့ ရွှေတိဂုံကုန်းတော် ရာဟုထောင့်ရင်ပြင်၌ ရန်ကုန်ကျောင်းပေါင်းစုံ အစည်း အဝေး ကျင်းပရာ ထို့ထက်ပင် စည်ကားပြန်လေသည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ သာမက မြို့မကျောင်း၊ ပုဇွန်တောင်ဆရာဖြစ်သင် မြူနီစပယ်ကျောင်း၊ လမ်းမတော် မြူနီစပယ် အထက်တန်းကျောင်း၊ ခေတ်သစ် နော်မန်ကျောင်း၊ ကန်တော်ကလေး မြူနီစပယ် အထက်တန်း ကျောင်း၊ မဲသောဒစ်ကျောင်း၊ ကူရှင်ကျောင်း၊ စိန်ဂျွန်းကျောင်း၊ အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်း

စသည်များမှ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ တက်ရောက်ကြလေသည်။ ၎င်းပြင် တို့ဗမာ အစည်းအရုံးမှ သခင်များ၊ ဗဟိုအခွန်ထမ်းအသင်းမှ အမှုဆောင်လူကြီးများ၊ ဘုန်းတော်ကြီးများပါ တက်ကြသေးရာ ရာဟုထောင့် ရင်ပြင်သာလျှင်မက အနီးရှိ ဇရပ်တန်ဆောင်းများလည်း ပြည့်လျှံ သွားလေသည်။

ဤကဲ့သို့သော အစည်းအဝေးပွဲများမှာ မြန်မာပြည်အနှံ့အပြား၌ ကျင်းပကြရာ စည်ကား တက်ကြွလှပေသည်။ အင်းဝကဲ့သို့သော မြို့ကလေးမှာ လူ ၃၀၀၀ တက်သည်။ အမရပူရမှာ ဘုန်းကြီး ၅၀၀၊ လူ ၉၀၀၀ တက်သည်။ ညောင်ဦးမှာ ရှင်လူ ၅၀၀၀ ကျော် တက်လေသည်။

ကြွေးကြော်ဟစ်အော်သံတို့သည်လည်း အပူရှိန် တက်၍တက်၍သာ လာလေသည်။ “ညီညာမှ ပြည်သာမည်” “တစ်ဗိုလ်ကျ တစ်ဗိုလ်တက်” “အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ” “သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ” စသည်ဖြင့် တက်လာခဲ့ရာ “မီးတုတ် မီးတုတ် ရှို့ရှို့၊ သူပုန် သူပုန် ထ ထ၊ ဒေါက်တာဘမော် သေပါစေ၊ ဓနရှင်အစိုးရ ပျက်စီးပါစေ” စသည်တို့သို့ ရောက်လာလေသည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၁၅-ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားများ၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကား တစ်ဆင့် မြင့်သွားပြန်လေသည်။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ပုဒ်မ ၁၄၄ ကို အာဏာဖီဆန်၍ အင်အားပြပွဲကြီး ကျင်းပကြ လေသည်။

ကျောင်းသား ၃၀၀၀ ကျော်ခန့် မြို့မကျောင်းဝင်းတွင် စုရုံးကြပြီး ကျောင်းသားများသည် ၄ယောက် တစ်တွဲ စီတန်းကြလေသည်။ လူ ၂၀လျှင် တစ်ဗိုလ်ကျခန့်ထား၍ စည်းကမ်း သေဝပ်အောင် လိုက်အုပ်ချုပ်ရလေသည်။ ဂေါ်ဒွင်လမ်းအတိုင်း ချီတက်စဉ် မိုးရွာကျလာသေး၏။ သို့သော် ကျောင်းသားများသည် မိုးကြောင့် ဖြိုပင်မဖြိုကြ၊ ကြွေးကြော်သံအော်လျက် ချီတက်မြဲ ချီတက်ကြ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ တူတံစဉ်အလံနီကြီးကို မားမားစွင့်စွင့်ကိုင်သွားလေသည်။ ထိုနေ့က အလံကိုင်ဂုဏ်ထူးအတွက် ကိုထွန်းရှိန်၊ ကိုကြည်မောင်၊ ကိုအောင်ကျော်တို့ ဥဦးသား အလှူ အယက် အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်ကြသေးသည်။ မဲနှိုက်ရာ ကိုကြည်မောင်မဲပေါက်သဖြင့် အလံကိုင်ခွင့် ရလေသည်။ ကိုအောင်ကျော်နှင့် ကိုထွန်းရှိန်တို့ကား အလံနောက်မှ ကြွေးကြော်သံတိုင်၍

လိုက်ခဲ့ကြ၏။ ကိုဌေးမြိုင် (ဒဂုန်တာရာ)ကား ကိုကြည်မောင်၏ အနီးမှာရှိရာ ကူ၍ အလံကိုင် ပေးနေလေသည်။

အင်အားပြ အာဏာဖီဆန်ရေး ကျောင်းသားတပ်ကြီးသည် ဂေါ်ဒွင်လမ်းမှ ကော်မရှင်နာလမ်း၊ နောက် မောင်ဂိုမာရီလမ်းအတိုင်း ချီတက်လေသည်။ ဆန့်တန်းလိုက်သော် လူ ၃၀၀၀ သည် မျက်စိတစ်ဆုံး ရှည်လျားသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဟိုဘက်ကမ်းသည်ဘက်ကမ်း လူများပြည့်ညပ်ကာ ကျွန်တော်တို့အား ဩဘာပေးနေကြ၏။ ကုလား၊ ဗမာ၊ တရုတ် မကွဲမပြားဘဲ လူထုတစ်ရပ်လုံးက ကျွန်တော်တို့အား အားပေးကြ၏။

ပုဇွန်တောင် လိပ်ကန်ပန်းခြံသို့ ရောက်သောအခါ လူစုခွဲကြလေသည်။

လူစုခွဲပြီး ပြန်ကြမည်လုပ်နေစဉ် ဆရာကတော်ဒေါ်ညွန့်နှင့် သမီးမခင်သစ်တို့နှင့် သွားတိုးလေ သည်။ သူတို့သားအမိသည် ရေကျော်လမ်းထိပ်သို့ထွက်၍ ကျောင်းသားများ အင်အားပြပွဲကို ကြည့်ရင်း လိပ်ကန်ပန်းခြံအထိ လိုက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယနေ့ အင်အားပြပွဲတွင် စိုးရိမ်ကြသဖြင့် ကျောင်းသူများကို မပါရဟု ချန်ထားခဲ့ကြသည်။ ဤသည်မှာ အမှားတစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် မိန်းမယောက်ျား ခွဲခြားမှုပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာကတော်ဒေါ်ညွန့်က ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်ရာ ကျွန်တော်က သူတို့သားအမိအနီးသို့ ကပ်သွား သည်။ မခင်သစ်ကား မန္တလေးပိုးလုံချည် အညိုအဖြူ မန်ကျည်းစေ့ကွက်နှင့် ဟန်ဇားပင်နီ ဝါသဲသဲတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရင်ဘတ်တွင် ကျွန်တော်ရောင်းခဲ့သော ရေနံမြေရန်ပုံငွေ ရင်ထိုးဓာတ်ပုံကို ထိုးထားလေသည်။

ဒေါ်ညွန့်က သွားဖုံးများပေါ်သည့်တိုင်အောင် ပြုံးပြီး-

“မောင်ဘယ်သူတဲ့”

“မောင်တင်ထွန်းပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“အေး မောင်တင်ထွန်း၊ မင်းတို့အင်အားပြပွဲက ကျောင်းသူတွေ မပါရဘူးဆိုတာ တရားသလားကွ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုခွဲခြားတာကို သဘောမကျဘူးဒေါ်ဒေါ်၊ တချို့က အစိုးရိမ်ကြီးပြီး အားနဲ့ တဲ့ မိန်းကလေးတွေဆိုပြီး ချန်ခဲတာပါ။ နောက်တခါဆိုရင် ဒီလိုမဖြစ်အောင် အဆိုသွင်းမယ် ဒေါ်ဒေါ်”

လူအများက ကျွန်တော်တို့အား တိုးတိုးသွားနေကြသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ညွန့်တို့အနီး ပို၍ ကပ်သွားရလေသည်။ ဒေါ်ညွန့်က သူ့သမီးပန်းကို ကိုင်ဖက်ထားလိုက်၏။ မခင်သစ်ကလေးကား ငယ်ရွယ်နုနယ်လှသော်လည်း အရပ်မှာ သူ့အမေနီးပါးရှည်သည်ကို တွေ့ရပေ၏။

လူကျဲသွားသောအခါ ဒေါ်ညွန့်က-

“မောင်တင်ထွန်း အိမ်လိုက်ခဲပါဦးလား၊ မင်းတို့မောနေမှာပေါ့။ လာ လာ ကာဖီလေး ဘာလေး သောက်သွားဦး”

သူ့အမေက ဤသို့ဖိတ်ခေါ်စဉ် မခင်သစ်က ကျွန်တော့်အား လက်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးကလေးများတွင် ကျွန်တော့်အား သနားကြည်ညိုသော အရိပ်များ ထင်ဟပ်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပေသည်။ ကျွန်တော်ကသူ့အား စေ့စေ့ကလေး ကြည့်နေမိသောအခါ သူ့မျက်လွှာ ကို ချပစ်လိုက်ပြီး အမေခါးကို ခပ်ကျပ်ကျပ်ကလေး ဖက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ရှိန်းခနဲဖိန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာလေဟန်ဖြင့် ဟိုကြည့်သည် ကြည့် ကြည့်ရင်း-

“မလိုက်တော့ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် ကိုအေးကျော်ကို တွေ့စရာရှိသေးတယ်”

“မင်းတို့အတွင်းရေးမှူး မောင်အေးကျော်လား၊ သူ့လို ပုပုညက်ညက်ကို ဒီလို လူစုလူဝေးကြီး ထဲမှာ ရှာလို့တွေ့နိုင်ပါ့မလားကွယ် ဟဲ့ ဟဲ့”

ကျွန်တော်ကလည်း လိုက်ရယ်နေမိပေသည်။

မခင်သစ်က သူ့အမေအား ပြန်ကြစို့ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် တွန်းခေါ်နေလေသည်။

“ကဲ ကဲ မောင်အေးကျော်နှင့် တွေ့ဖို့အလုပ်ရှိသေးရင်တော့ နေရစ်ပေါ့ကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်ဒေါ်”

မခင်သစ်ကား အပြစ်ကင်းမဲ့သော၊ ပကတိရိုးသားသော အကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်အားကြည့်ကာ တခြားကိုယ်နှုတ်အမူအရာ ဘာမျှမပါဘဲ နှုတ်ဆက်သွားပေသည်။ သူ့ရိုးသားသောအကြည့်ကြောင့် ခုနင်က ရှိန်းခနဲဖိန်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ တစ်ခဏမျှ စိတ်လှုပ်ရှားဆန်းပြားမှု ဖြစ်ခဲ့ခြင်းအတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ်ကျွန်တော် ရက်သလိုလိုပင် ဖြစ်မိပေတော့သည်။

ကိုအေးကျော်ကို လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့နိုင်။ ဒေါ်ညွန့်ပြောသကဲ့သို့ လူထုကြားထဲမှာ လူပု ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားသလော။

ကိုအေးကျော်အား ရှာဖွေနေစဉ် ကားတစ်စီးပေါ်သို့ ရောက်နေသော ကိုလှရွှေက ကျွန်တော့်အား ဆီးခေါ်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ပေးပြီး-

“အဲဒီ ကြေညာချက်ကို ယူသွားပြီး ဂျက်စတင်နာလိုမှ်ပြီးတော့ သတင်းစာတွေ ဝေလိုက်၊ ကိုယ့်လူ အဖို့ ဒီနေ့တာဝန် ဒါပဲ”

စာရွက်မှာ ဗမာပြည်အရပ်ရပ်က ကျောင်းသားများအတွက် ညွှန်ကြားချက် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များအား ဖမ်းဆီးခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အရပ်ရပ်ကျောင်းသားတို့သည် ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သောအားဖြင့် သပိတ်မှောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သဘော အရ သပိတ်မှောက်ခြင်းသည် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်နေသော အစိုးရအား သိပ်မထိဟုယူဆသည်။ ၎င်းပြင် ကျောင်းသားအနေနှင့် ထာဝစဉ်သဘော သပိတ်မှောက်နေခြင်းလည်း မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆကြသည်။ အစိုးရ၏ ဖိနှိပ်မှုအဝဝကို တိုက်ရန်အကောင်းဆုံးမှာ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့လုပ်ခဲ့ကြသလို အာဏာ ဖိဆန်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ကိုလှရွှေ၏ ညွှန်ကြားချက်တွင် အောက်ပါ အချက်အလက်တစ်ရပ် ပါရှိလေ၏။

“တစ်ပြည်လုံး ကျောင်းသားတွေ ဒီဇင်ဘာလ ၁၉-ရက်နေ့မှာ အာဏာဖိဆန်ကြရန်”

“ဤညွှန်ကြားချက် အချိန်မီရောက်လျှင် သင့်လျော်သောနေ့သတ်မှတ်၍ အာဏာဖိဆန်ကြရန်”

“အချို့နယ်များတွင် ယခုအရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သပိတ်မှောက်မှုများ ဖြစ်ပွားနေသည်ကိုလည်း အမြန်ဆုံးငြိမ်း၍ အထက်ပါ အာဏာဖိဆန်ခြင်းကိုသာ လုံ့လပြုရမည်”

ကျွန်တော်သည် ထိုညွှန်ကြားချက်ကို ယူလာပြီး တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂတိုက်သို့ လာခဲ့လေသည်။

လကွယ်တော့မည်ဖြစ်၍ အတော်ပင် မှောင်မိုက်နေလေသည်။ သမဂ္ဂတိုက်အောက်ထပ် ပျော်ပွဲစား ခန်း၌ကား မီးများ ထိန်လင်းလျက်ရှိ၏။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ဘက်၌ကား မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသည်။ အပေါ်ထပ်မှာမူ ဥက္ကဋ္ဌအခန်း အပြင်ဘက်ရှိ မီးတစ်ပွင့်သာ လင်းနေပေရာ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ ပြန်မရောက်ကြသေးသည်ကို သိနိုင်၏။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ဘက်၌ မှောင်နေသဖြင့် သမဂ္ဂဥစ္စာစောင့်ကြီး ဦးကံသိန်းပင် ရှိမှရှိပါလေလောဟု ကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်မိလေသည်။

သို့သော် “ဗျို့ ဦးကံသိန်း” ဟု အော်ခေါ်လိုက်သောအခါ-

“ဗျား” ဟူသော အသံနှင့်အတူ မီးတစ်ပွင့်လင်းလာပေသည်။ မတ်တတ်ရပ်လျက် ကျွန်တော့်အား ပြုံးချိုစွာ ကြိုဆိုနေသော ဦးကံသိန်းအား တွေ့ရပေသည်။

“ဦးကံသိန်းကလည်း မီးလေးဘာလေး ထွန်းထားရောပေါ့ဗျာ”

“အလကား ဓာတ်အားတွေ ကုန်နေမှာပေါ့ဆရာ”

ဦးကံသိန်းအား ကျိတ်ပြီး ချီးကျူးနေမိသည်။ သူကား သမဂ္ဂတိုက်ကြီးကို ဥစ္စာစောင့်ကြီးသဖွယ် စောင့်ရှောက်၏။ သမဂ္ဂပစ္စည်း အယိုအဖိတ် အပျောက်အရှု မရှိအောင် ထိန်းသိမ်းချွေတာ၏။

“တိုက် ရိုက်စရာ ပါလာတယ်ဗျို့”

“စာရေးကြီး မရှိသေးဘူးဆရာ။ ဘယ့်နှယ်တုံး၊ အာဏာဖီဆန်ရေး အောင်မြင်ခဲ့ရဲ့လား”

“အောင်တယ်ဗျို့၊ အောင်သမှ သိပ်အောင်တာပဲ”

ဦးကံသိန်းက အစိုးရိမ်ကြီးသောအသံဖြင့်-

“အစိုးရကကော နှောင့်ယှက်သေးသလား”

“မနှောင့်ယှက်ရဲဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့အားက သိပ်ကောင်းတာကိုးဗျ”

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ဘာကြားရမလဲလို့ နားစွင့်နေရ သာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဦးကံသိန်းအား အာဏာဖီဆန်ရေး အင်အားပြပွဲအကြောင်းကို ဖောက်သည်ချရ ပေ၏။ အပြီး၌ ဦးကံသိန်းက ဆိုင်မှ အဖျော်ရည်တစ်ခွက်ဝယ်ပြီး တိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်က ဖျော်ရည်ကို ဇိမ်ယူ၍ သောက်နေစဉ် ဦးကံသိန်းက လေးနက်စွာ တွေးတောရင်း ပြောလိုက်သည်မှာ-

“ဆရာ၊ ဒေါက်တာဘမော်ဟာ စကားပြောကကောင်းသန့်နှင့် တယ်ဆိုတယ်နော”

“ဆိုပါဦး”

“ဘယ့်နှယ်ဆရာ၊ အလုပ်သမားတွေတောင်းတာလည်း ဘာမှမပေး၊ ကိုဘဟိန်းတို့ ကိုဗဆွေတို့ လည်းထောင်ချ”

“ခင်ဗျား သူစကားပြောကောင်းတာ နားထောင်ဖူးသလား”

“ဟာ- ထောင်ဖူးသာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ယူနီယံ လာဟောတဲ့လူတိုင်း ကျုပ်နားထောင်ဖူးသဟာပဲ၊ ဘာကြာသေးတုံးဆရာ၊ ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်တုန်းက ဟိုနားမှာ ပြောသွားသဟာလေ”

ဒေါက်တာဘမော်အကြောင်း ပြောရာမှ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရအကြောင်း ရောက်သွားကြလေသည်။ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ထောက်ခံသူ အမတ်များအကြောင်းကိုလည်း ပြောမိကြသည်။ လွှတ်တော် ဝန်ကလေး ဦးမြသိန်းအား အမာခေါ် မလှကြည်က စားစရိတ်ရလို့မှုနှင့် တရားစွဲထားကြောင်း၊ လွှတ်တော်အမတ် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဘက်သား ဦးချစ်ဖေအား ဦးထွန်းစိန်ဆိုသူက မယားခိုးမှုနှင့် တရားစွဲထားကြောင်း စသည်များကိုလည်း ရောက်သွားကြသေးသည်။

ဦးကံသိန်းနှင့် ကျွန်တော် စကားကောင်းနေကြစဉ် သမဂ္ဂခေါင်းဆောင်များ တစ်စုပြီးတစ်စု ရောက်လာကြသည်။ အပေါ်ထပ်ဥက္ကဋ္ဌ၊ အတွင်းရေးမှူးအခန်း စသည်တို့မှာ မီးများနှင့် ထိန်လင်း ပြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွ အလုပ်များလာလေပြီ။ နောက်နေ့ တိုက်ပွဲများအတွက် ပြင်ဆင်ကြပြန်ပြီ။

အလုပ်တာဝန်များ ပြီးသောအခါ အတော်ညဉ့်နက်လေပြီ။ ကျွန်တော်ကား ကမာရွတ်အိမ်သို့ မပြန်တော့ပေ။ ကိုထွန်းရှိန်၊ ကိုအောင်ကျော် တို့လည်း ကျောင်းဆောင်များသို့ မပြန်ကြတော့ပေ။

ကျွန်တော်တို့သည် အစည်းအဝေးခန်းမကြီးရှိ အမှီပါသော ခုံရည်ကြီးများကို မျက်နှာချင်းဆိုင်စီပြီး စာအုပ်များခေါင်းအုံး၍ လိုချည်ခြံကာ အိပ်ကြရပေ၏။ ကိုယ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သဖြင့် ဤသို့ လဲလျောင်း အိပ်စက်လိုက်ရသည်ကိုပင် များစွာ သုခတွေ့နေကြ၏။

ကျွန်တော့်မှာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်တော့မည်ရှိနေစဉ် ကိုထွန်းရှိန်က လှမ်းပြီး-

“ကိုတင်ထွန်း သတင်းစာများ ဖတ်မိသေးသလား၊ ကိုယ်တော့ မဖတ်နိုင်တာ ကြာပြီ”

“ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါတယ်ဗျာ၊ ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး ဆင်ပေါင်ဝဲမရောက်ခင် သပိတ်တပ်ခေါင်းဆောင် ၂၀ကို ထပ်ဖမ်းသတဲ့၊ ပြီးတော့ အရင်ဖမ်းထားတဲ့ သပိတ်တပ်ခေါင်းဆောင် ၃၉ ယောက်ကိုလည်း ထောင်ချလိုက်ပြီဗျ”

ကိုအောင်ကျော်က ‘တက်’ ခေါက်လိုက်ပြီး-

“ခွေးမသား မူလာဝပ် ကောင်းမှုပေါ့ဗျာ၊ အင်္ဂလိပ်တရားဥပဒေစနစ်ဟာ တယ်ကောင်းတယ်လို့ ကြွားကြတယ်။ ကြည့်ပါဦး၊ ခုတော့ မူလာဝပ်ဟာ မကွေးအရေးပိုင်အဖြစ်နဲ့ ပုဒ်မ ၁၄၄-ထုတ် တယ်၊ ရေနံမြေသပိတ်တပ် ရှေ့ဆက်မသွားရဘူးလို့ ပိတ်ပင်တယ်”

ကိုအောင်ကျော် ဒေါဖောင်းနေစဉ် ကိုထွန်းရှိန်က မေးပြန်သည်။

“နိုင်ငံခြားသတင်းကလေးများ ဘာလေးများလည်း ဖောက်သည်ချပါဦးဗျ”

ကျွန်တော်က သတင်းစာဖတ်ချိန်ပင် မရအောင် အလုပ်များရှာသော ရဲဘော်ထွန်းရှိန်အား ပါရမီ ဖြည့်ရပြန်ပါသည်။

“ပက်လက်စတိုင်းမှာ အင်္ဂလိပ်နဲ့ အာရပ်တွေချကြတာ ကြားပြီးပြီလား၊ သိပ်သတ္တိကောင်းတဲ့ အာရပ်တွေ၊ အင်္ဂလိပ်တွေက သေနတ်တွေနဲ့တိုက်တာကို အာရပ်တွေက ဓားလွတ်တွေကိုင်ပြီး ခံချတယ်တဲ့”

ကိုထွန်းရှိန်က ထထိုင်တော့မတတ် စိတ်အားထက်သန်သွားပုံပြပြီး-

“ဒါမှသတ္တိကွ တို့လည်း ဒီလိုခံချချင်ချရမှာ သိလား”

“ဟိုသတင်းကော ကြားပြီးပြီလား”

“ဆိုပါဦး”

“တရုတ်ပြည်ထဲမှာ ဂျပန်စစ်ဦးက တော်တော် အတွင်းရောက်လာတော့ တရုတ်အများအပြားဟာ ကျုပ်တို့ပြည်ထဲ ဝင်လာကြတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီ စစ်ပြေးတွေနဲ့အတူ ဂျပန်သူလျှို့တွေလည်း ပါလာ သတဲ့။ ဗန်းမော်၊ မြစ်ကြီးနား၊ လားရှိုးတို့မှာ ဂျပန်သူလျှို့တွေ ခြေရာထပ်နေသတဲ့။ တရုတ်ပြည် ကို ပို့တဲ့လက်နက်တွေဟာ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှာ သင်္ဘောနဲ့ရောက်လေတော့ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ရောက်တယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဖို့ ဂျပန်စစ်သင်္ဘောတစ်စင်း ဗမာပြည်ကိုရောက်လာတယ် လို့

လည်း သတင်းစာတွေက ရေးနေကြတယ်” ဟုပြောပြီး ကျွန်တော်က သည်းထန်စွာ သမ်းပစ်လိုက်သည်။

ကိုထွန်းရှိန်က အလိုက်သိစွာ-

“ကဲလေ ကိုတင်ထွန်း အိပ်တော့ အိပ်တော့၊ ကိုအောင်ကျော်တော့ အိပ်ပျော်သွားပြီထင်တယ်”

ကိုအောင်ကျော်ကား အိပ်ပျော်သွားပြီထင်သည်။ ဘာမျှ စကားမတုံ့ပြန်တော့ချေ။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ချင်လှသဖြင့် အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် အိပ်မပျော်နိုင်သေး။ မေးခွန်းတစ်ခု ဦးနှောက်ကို တတောက်တောက်နှင့် မကြားမနေရအောင် ခေါက်နေလေသည်။

“ကိုထွန်းရှိန် ခုနေများ အင်္ဂလိပ်နဲ့ဂျပန် စစ်ဖြစ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျုပ်တို့ အမြတ်ထုတ်ရမှာပေါ့ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ခုနေမှာတော့ ဘာပြောပြော အင်္ဂလိပ်ဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ရန်သူပဲ၊ ဂျပန်က အဲလိုမဟုတ်ဘူး”

၎င်းနောက် သူလည်း နောက်ထပ်စကားမပြော။ ကျွန်တော်လည်း နောက်ထပ်မမေး။ တက္ကသိုလ် အလုပ်သမားများ ရပ်ကွက်ဆီမှ ကြက်တွန်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်၊ ဘယ်အချိန်ပါလိမ့်ဟု တွေးတောရင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။ ။

၂၂

မမြဲဖို့၏ စေတနာ

ပြဿနာတွေက များလှပါဘိသည်တကား။ တစ်ခုမပြီးသေး၊ တစ်ခုပေါ်လာသည်။

ရေနေမြေအလုပ်သမား ကျောင်းသားပြဿနာများက မပြီးသေး။ အခြားပြဿနာများ ပေါ်လာသည်။

ပေါ်လာသမျှသော ပြဿနာတိုင်းမှာကား အင်္ဂလိပ်ခနရင်နှင့် ညွှန်ပေါင်းအစိုးရကို မကျေနပ်စရာ အကြောင်းများသာ ဖြစ်လာပေ၏။

လူတစ်ကိုယ်မြေငါးဧကစီ ဝေပေးမည်ဟု ဟိတ်ထုတ်ကြွေးကြော်ကာ တက်လာသော ဒေါက်တာ ဘမော်သည် ခေါင်းပေါင်းတစောင်း ပေါင်းသောမူကို မပျက်အောင် ထိန်းထားနိုင်သော်လည်း ယင်းကတိကိုကား မပျက်အောင်မထိန်းနိုင်။ သီးစားခနှင့်အတိုး လျော့ပေါ့အောင်ပင် လုပ်မပေးနိုင်။ ထိုမျှမကသေး၊ သီးစားခနှင့်အတိုးနှုန်း လျော့ပေါ့နိုင်အောင် ဆူပူလှုံ့ဆော်လာသော တို့ဗမာ အစည်းအရုံးကိုသာ ဖိနှိပ်လာလေသည်။ အုတ်ဖိုသား ဥပဒေပြုလွှတ်တော်အမတ် ဦးဘရင်သည် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ တောင်သူလယ်သမားပြဿနာနှင့် ပတ်သက်သော ကြေညာချက်ကို ဝေငှသည်။ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရက ဦးဘရင်အား ပုဒ်မ ၁၀၇နှင့် တရားစွဲဆို၏။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး တောင်သူလယ်သမားဌာနက တောင်သူလယ်သမားညီလာခံကြီးကို ခေါ်၏။ ဟင်္သာတခရိုင် ဇလွန်တွင် ထိုညီလာခံသို့ ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်ရန်နှင့် ဇလွန်မြို့နယ် တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံး ဖွဲ့စည်းရန် တောင်သူလယ်သမားအစည်းအဝေးကြီးတစ်ခု ကျင်းပလေ၏။ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရက ထိုအစည်းအဝေးကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

ပဲခူးဈေးကြီးမှ ဈေးသူဈေးသားများက ဆိုင်ခွန်ဆိုင်ခတွေ လျှော့ပေးပါဟု တောင်းဆိုသည်။ တိုင်းမင်းကြီးက ၁၀ရာခိုင်နှုန်းသာ လျှော့နိုင်မည်ဟု ဆိုသောအခါ ဈေးသူဈေးသားများက မကျေနပ်သဖြင့် ဆူပူကြလေသည်။ ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းအပြီးတွင် ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်း၌ ဗမာ

ညဈေးတစ်ခု စည်စည်ကားကား ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ မြူနီစပယ်က အခွန်တော်ကောက်ရန် စီမံသဖြင့် ထွက်ခါစအညွန့်ကို ချိုးရမည်လား၊ ကုလားညဈေးတန်းအကျိုးကို ကာကွယ်ရန် ဗမာညဈေးကို ဖိနှိပ်သလား စသဖြင့် ဆူပူကြပြန်လေသည်။ ရန်ကုန်မြို့နီစပယ်တွင် ဥပဒေ အကြံပေးအရာရှိအဖြစ်ဖြင့် မစ္စတာရာဖီးအား တစ်လ ၁၂၀ဝိ ပေး၍ ခန့်လိုက်ရာ ကုလားမဲဖြင့် ခိုင်မြဲနေသော ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဖြစ်၍သာ ကုလားကို ခန့်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ ဗဟိုအခွန်ထမ်း အသင်းကြီးက ဆူပူကန့်ကွက်ပြန်လေသည်။

ရွှေဘိုနယ် တယေရွာ၌ ရွာသူရွာသားတို့အား တုတ်ပြီးဓားပြီးဆေး ထိုးပေးသည်ဆိုကာ သီလရှင် မဂန္ဓလဝါသီ (လူအမည် မအေးခင်)အား အစိုးရက ပုဒ်မ ၁၀၇ ဖြင့် ဖမ်းဆီးအရေးယူလေသည်။ အို... ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ လုံဖျားပုစဉ်းနား ကျိုးကန်းကချေးပါနေသလော။ သို့ကလို ပြည်သူတို့က မေးငေါ့၍ မေးကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရေနံမြေသပိတ်မှ စတင်ဖြစ်ပွားလာသော ၁၃၀၀ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံများသည် လူတန်းစားတိုင်းနှင့်ဆိုင်သော လူတန်းစားအားလုံးတို့အား သိမ်းကျူးခေါ်ဆောင်သော အရေးတော် ပုံကြီး ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

မြို့ကြီးမြို့ကလေး အားလုံးမှာပင် ကျောင်းသားများ သပိတ်မှောက်ကြသည်။ ဓနရှင်အင်္ဂလိပ်နှင့် လက်ပါးစေ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရအား ကန့်ကွက်ရှုတ်ချသော အစည်းအဝေးများ ကျင်းပကြလေ သည်။ ၎င်းတို့၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ရေး ဥပဒေအမိန့်များကို အာဏာဖီဆန်ကြလေသည်။

ယင်းသို့သော သပိတ်ကန့်ကွက် အစည်းအဝေးနှင့် အာဏာဖီဆန်အင်အား ပြပွဲများတွင် အဘယ် မျှ အဖွဲ့စုံပါဝင်သည်ကို ကြည့်ပါဦး။ ဥပမာအားဖြင့် ဝါးခယ်မမြို့ ကန့်ကွက်ပွဲကို ဆောင်လိုက် ပါရစေ။ ရဟန်းအပျိုအဖွဲ့၊ ဈေးသူဈေးသားများအဖွဲ့၊ မြူနီစပယ်အဖွဲ့၊ ငါးပွင့်ဆိုင်အဖွဲ့၊ နဝဒီသာအဖွဲ့၊ အာရုံခံအဖွဲ့၊ ဆေးလိပ်ခုံအဖွဲ့၊ ကုမ္မာရီအဖွဲ့၊ မီးသတ်အဖွဲ့၊ စကောက်အဖွဲ့၊ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ။

သို့ကလို တိုက်ပွဲဆင်ကြရာ၌ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုရှိတိုင်း ဝန်းခနဲ ထကန့်ကွက်ကြသည့်အပြင် အောင်ပွဲလေးတစ်ခု ရလိုက်လျှင်လည်း တစ်ပြုံလုံးထ၍ အောင်စည်တီးကြပေသည်။ ဆူပူ ကန့်ကွက်ကြသောကြောင့် မန္တလေးတွင် ပုဒ်မ ၂၃(၇) ကို ရုပ်သိမ်းခဲ့လိုက်ရလေရာ သံဃာတော်

အပါး ၂၀၀၀ နှင့် လူပရိသတ် ၅၀၀၀ ကျော် အောင်စည်တော်ထမ်းလျက် လှည့်လည်ကာ ဈေးချိုတော်အတွင်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ ငွေထိန်း ကိုသိန်းအောင်၊ ကိုထွန်းရှိန် အစရှိသော ခေါင်းဆောင်များအား ဖမ်းသွားပြီး အာမခံနှင့် လွတ်ပစ်ရ သော အောင်မြင်မှု အသေးအငယ်မျိုးမှာ ဖြစ်စေ၊ အချုပ်ခန်းကို လူထုပိုင်းဆူသဖြင့် ဖမ်းထားသူကို လွတ်ပစ်ရသော အောင်မြင်မှုအကြီးမျိုးမှာ ဖြစ်စေ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ အောင်ပွဲဆင်ကြပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ၁၅ရက်နေ့က ကျင်းပခဲ့သော အာဏာဖိဆန်ရေး အင်အားပြပွဲကြီး အောင်မြင် သည်ဖြင့်လည်း အောင်ပွဲခံကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ အောင်ပွဲအစည်းအဝေးကြီးကို သမဂ္ဂအဆောက်အအုံ ခန်းမကြီးတွင် ကျင်းပလေရာ “ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်တဲ့ ပုဒ်ထီးပုဒ်မ ပျက်ပြီ ပျက်ပြီ” “အရေးတော်ပုံ အောင်ပြီ အောင်ပြီ” “ခေရှင် အစိုးရ ပျက်စီးပါစေ” “သူပုန် သူပုန် ထ ထ” စသော ကြွေးကြော်သံများဖြင့် တက္ကသိုလ်နယ်မြေ တစ်ခွင်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားပေသည်။

အစည်းအဝေး စလျင်စချင်း အစည်းအဝေးသဘာပတိလုပ်သူ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ ကိုလှရွှေက ရဲဘော်နှင့် ရဲမေအပေါင်းတို့သည် တစ်သွေးတည်းထား၍ ညီညာစွာ မိမိတို့အားများကို ပြခဲကြသဖြင့် အတိုင်းမသိအောင် ဝမ်းသာစရာကောင်းပါသည် စသဖြင့်ပြောကာ ဖွင့်လေသည်။ ထို့နောက် အကြံပေးရန် ဖိတ်ခေါ်ထားသော ပြင်ပက ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးကို ဟောပြောဖို့ စင်တင်သည်။

ပထမဟောပြောသူမှာ တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေ ဖြစ်ပါ၏။ “ရဲဘော်တို့ဟာ လပြည့်ကျော် ဇွရက် နေ့က စွန့်စွန့်ချွံချွံ မည်သူမျက်နှာကိုမှ မထောက်ဘဲ၊ အသက်ပင်ပဓာနမထားဘဲ တိုင်းပြည် အတွက် ဆောင်ရွက်ကြရာ အောင်မြင်သဖြင့် ချီးကျူးပါရစေ” ဟုစပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ချီးကျူး လေသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ညီညွတ်ပုံနှင့် စည်းကမ်းသေသပ်ပုံ၊ အထူးသဖြင့် ရန်သူက အကြမ်းအတမ်း ဖြစ်လာအောင် ရှို့မီးတို့မီး လုပ်သည်ကိုပင် အကြမ်းအတမ်းမဖြစ်အောင် စည်းကမ်းသေဝပ်ကြပုံကို ချီးကျူးပေသည်။

“အလုပ်သမားများနှင့် လယ်သမားများက သူတို့နှစ်နာချက်များကို တိုင်ကြားဖို့ ရန်ကုန်သို့ ချီတက်လာကြခြင်းကို ညွှန်ပေါင်းအစိုးရက ဘာကြောင့် မနှစ်သက်သလဲ၊ အင်္ဂလိပ်ခေရှင်တွေ ညစ်ပတ်သွေးစုတ်မှုကို နယ်တကာက သိကုန်မှာစိုးလို့ မဟုတ်လား။ အင်္ဂလိပ်ခေရှင်တွေက

တောင်းဆိုတဲ့အတွက် အရေးပိုင်တို့၊ ရာဇဝတ်ဝန်တို့က ပုဒ်မ ၁၄၄ ထုတ်ရတယ်။ ခု ရဲဘော်တို့ ဟာ အင်္ဂလိပ်ခန့်ရှင်များ မနှစ်သက်တဲ့အလုပ်ကို အားပေးတယ်။ အင်္ဂလိပ်ခန့်ရှင်များ လိုလားတဲ့ ပုဒ်မ ၁၄၄ ကို အောင်မြင်စွာ ချိုးဖဲ့ပစ်ကြတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ခု ပုဒ်မ ၁၄၄ မရှိတော့ဘူး။”

သို့ကလို့ ကိုသိန်းဖေက ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့မှာ ကျွန်တော်တို့အောင်မြင်မှုကို လက်ခုပ်တီးသြဘာပေး၍ မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ကိုသိန်းဖေက ရန်သူအစစ်မှာ ဗြိတိသျှခန့်ရှင်ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ကိုသာ နှင်ထုတ်ရန် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဟာ ဗြိတိသျှခန့်ရှင်တွေရဲ့ လက်နက်သာဖြစ်တယ်။ ဒေါက်တာဘမော်က သူ့ အမှတ်တံဆိပ် ဓားမဟာ အာဏာကိုဆိုလိုသတဲ့။ အဲဒီ အာဏာဓားမကို ယူပြီး ရန်သူကို ခုတ်ဖို့ ဖြစ်သတဲ့။ ပြောတော့ အဲဒီလိုပြောတာပဲ။ သို့ပေမဲ့ ဓားမဟာ ဗြိတိသျှလက်ကိုင် ဓားမဖြစ်နေပြီး ဗြိတိသျှက တောင်သူလယ်သမားနဲ့ အလုပ်သမားတွေကို ခုတ်သတ်ရာမှာ သုံးနေတယ်။ ဒီတော့ ဓားမကိုကိုင်ထားတဲ့ ဗြိတိသျှရန်သူကိုသာ အငြိုးကြီးကြီးထားရမယ်။ သူ့လက်ထဲက ဓားမကို တော့ ဆွဲယူပြီး ရေထဲပစ်ချဖို့ပဲရှိတယ်”

ကိုသိန်းဖေပြောပြီးနောက် ကိုကြီးနုဟု ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားအပေါင်းက ခေါ်နေသော သခင်နု စင်ပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။

“ယနေ့ည ဒီစင်မြင့်ပေါ် မတ်တတ်တက်ရပ်ရတာလောက် ဝမ်းနည်းတာမရှိပါဘူး။ ရှေးက ဒီလိုများ စင်မြင့်ပေါ်မှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး အသေခံဖို့ ပြောလိုက်ကြလျှင် ကျွန်တော်ပါ ခံယူနိုင်ပါတယ်။ ယခုတော့ ကျောင်းသားမဟုတ်သဖြင့် ထိုဂုဏ်ထူးကို မယူနိုင်တော့ပါဘူး။ တိုင်းပြည်မှာ အင်မတန်ကျယ်တဲ့ အသံကြီးတစ်သံ ပေါ်ထွက်နေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်လောက် ရှိပါပြီ။ သို့ပေမဲ့ ရှေးက ဗမာတွေ အသိတရားနည်းပါးသဖြင့် အသံကိုမသိခဲ့ကြဘူး။ တိုင်းပြည် ခေါင်းဆောင်တစ်စုက ရာထူးတွေကိုမက်ပြီး လောဘသက္ကာယတွေ အားကြီးလို့ ဒီအသံကြီးကို မကြားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအသံကြီးကို အော်ကြတဲ့လူတွေက တောသူတောင်သား လယ်သမား တွေနဲ့ အလုပ်သမားများဖြစ်တယ်။ ယခု ခန့်ရှင်တွေရဲ့ဖိနှိပ်မှုကြောင့် ဗမာတွေမှာ ကျောခွဲချည်း ဖြစ်ကုန်ပြီး စားစရာလည်းမရှိ၊ နေစရာလည်းမရှိ၊ ကြွက်သိုက်ပမာ အိမ်စုတ်တွေနဲ့ နေကြရတဲ့အ

တွက် ရောဂါထူပြီး မသေချင်ဘဲသေကြရပြီ၊ အသက်တိုကြရပြီ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မိတ်ဆွေတွေ နဲ့ မခွဲချင်ဘဲ ခွဲကြရပြီဆိုတဲ့ အသံကြီးကို ကြားကြရပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဆင်းရဲသား တောင်သူ လယ်သမားနဲ့ အလုပ်သမားများရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝအောင် ဆောင်ရွက်ကြတော့မှာဖြစ်ပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောပြီးနောက် ကိုလှရွှေက ညွှန်ပေါင်းအစိုးရအား ရာဇသံပေးလေသည်။ ကျောင်းသားတို့၏ တောင်းဆိုချက်ကို ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီထက် နောက်မကျ ဘဲ လိုက်လျောရမည်။ ထိုသို့မဟုတ်က ၁၅ ရက်နေ့က အာဏာဖီဆန်ရေးထက် ပိုပြင်းထန်သော လုပ်ငန်းကို လုပ်မည်ဟူသော ရာဇသံပေတည်း။

၁၅ ရက်နေ့က အာဏာဖီဆန်ရေးထက် ပိုပြင်းထန်သောအလုပ်။ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပါလိမ့်။ တိုင်းပြည်ကမသိကြသေး၊ အစိုးရလည်း မသိနိုင်သေး။ ကျွန်တော်ကား သိထားပေသည်။ ၁၆ ရက်နေ့ ည ၁၁ နာရီ၌ သမဂ္ဂတိုက် စာကြည့်ခန်း၌ တံခါးပိတ်အစည်းအဝေးပြုလုပ်၍ ဆုံးဖြတ် ထားသော အလုပ်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအစည်းအဝေးသို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂနှင့် ဗမာ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂတို့၏ အမှုဆောင်လူကြီးများနှင့် ဗိုလ်စာရင်းဝင် ကျောင်း သားအချို့သာတက်သော အစည်းအဝေးဖြစ်လေသည်။ ဗိုလ်စာရင်းဝင် ကျောင်းသားများတွင် ပါဝင်သော ကျွန်တော်လည်း တက်ရပေ၏။ ပြင်ပလူဆိုလျှင် တက်ဘုန်းကြီး ကိုသိန်းဖေနှင့် ကာလကတ္တား ကိုလှဖေတို့သာ အားလုံးခွင့်ပြုချက်အရ တက်ရလေသည်။ ဆုံးဖြတ်ထားသော အလုပ်ကို အစည်းအဝေးထက်ရသူမှတစ်ပါး မည်သူ့အားမျှ တစ်ဆင့်မပြောရဟု ပိတ်ပင်ထားခဲ့ လေသည်။ ထိုအလုပ်ကား အတွင်းဝန်ကြီးများရုံးကို ကျောင်းသားထုက ဝိုင်းထားပြီး အာဏာ ဖီဆန်ရန်နှင့် အရေးဆိုရန် ဖြစ်လေသည်။

အတွင်းဝန်ရုံးကြီးမှာ နယ်ချဲ့အုပ်ချုပ်ရေးစက်ယန္တရားကြီး၏ ဗဟိုချက်မကြီးဖြစ်သည်။ ညွှန်ပေါင်း အစိုးရ၏ မော်တာစက်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အတွင်းဝန်ရုံးကြီးကို ဝိုင်း ထားပြီး အုပ်ချုပ်ရေးစက်ယန္တရားကြီး မလည်နိုင်အောင် အကျပ်ကိုင်ကာ တောင်းဆိုချက်များ အတွက် အရေးဆိုရန် ရည်ရွယ်ကြပေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများသည် နယ်ချဲ့စနစ်၏ ဗဟိုခံတပ် ကြီးကို တိုက်ခိုက်ကြရန် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချကြပြီးနောက် မည်မျှ လျှို့ဝှက်ရေး သုံးကြပါသနည်း ဆိုလျှင် ဆုံးဖြတ်ချက်တွင် ပါဝင်ကြသော ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်းပင်လျှင် ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အစည်းအဝေးခန်းမမှတစ်ပါး ဆွေးနွေးပြောဆိုခြင်း မပြုကြပေ။

ဝိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်သည့်အချိန်ကား ၁၆ ရက်နေ့ ည ၁၁ နာရီဖြစ်၍ ဝိုင်းသည့်အချိန်ကား ၂၀ ရက် နေ့ နံနက်ဖြစ်ပေရာ ကြားရက်များတွင် ဖြစ်ပျက်သည့် များစွာသော အဖြစ်အပျက်တို့အနက် မဖော်ပြလျှင်မပြီးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ် ရှိပါသေးသည်။ ထိုအချိန်မှာ တော်လှန်ရေး အုံကြွမှု အချိန်၊ အရေးတော်ပုံ ပွက်လောထချိန် ဖြစ်ပေရာ နက်ရှိုင်း၍ ကျယ်ပြန့်သော အဖြစ်အပျက် တို့ဖြင့် ပြည့်ညပ်နေပါသည်။ ၎င်းပြင် မနက်ရှိုင်း၍ မကျယ်ပြန့်သော်လည်း အသံမြည်ရာ ဟိတ် ပေးရာမှာ သူများထက်မလျော့သော အဖြစ်အပျက်များလည်း ရှိတတ်ပါသေးသည်။ အစစ်ရှိလျှင် အတုရှိရသည်မှာ ဓမ္မတာပင် မဟုတ်ပါလော။

အဆွေစာဖတ်သူ ကျွန်တော့်အား ခွင့်ပြုပါ။ ဂဠုန်ဦးစော၏ ‘စတီ’ အာဏာဖီဆန်ရေး လုပ်ငန်းကို လည်း ဖော်ပြလိုက်ပါရစေဦး။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားနှင့် သခင်များ အာဏာဖီဆန်ရေး လုပ်ပြီးသောအခါ ဦးစောလည်း တစ်စုံတစ်ရာမလုပ်ဘဲ ၎င်းတုတ်နေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။ သူကား ဒေါက်တာဘမော်အား အစားထိုး ရန် ကြံရွယ်နေသူ မဟုတ်ပါလော။

တိုင်းပြည်၏အာရုံ သူ့ဘက်လှည့်လာစေရန် မီးရှူးမီးပန်း လွှတ်ပြရမည် မဟုတ်ပါလော။

ဦးစော၊ သာယာဝတီ ဦးစော၊ သာယာဝတီ ဂဠုန်ဦးစော၊ မျိုးချစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အောက်လွတ် တော်အမတ် ဦးစော၊ ရန်ကုန် မြူနီစပယ်လူကြီး၊ သူရိယသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ် ဦးစော။ ထိုကဲ့သို့သော ဂုဏ်ထူးဝိသေသ ပေါများလှသော ဦးစောသည် သူ၏ အာဏာဖီဆန်ရေးပြပွဲကို ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့ ညနေ ၃ နာရီမှစ၍ ကျင်းပပါသည်။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များက ဦးစော၏ အာဏာဖီဆန်ရေးပြပွဲကို သွားကြည့်အကဲခတ်ကာ သူတို့အား အစီရင်ခံရန် ကျွန်တော့်ကို စေလွှတ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ၃ နာရီမထိုးမီ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ တောင်ဘက်ခြေတော်ရင်း ဓာတ်ရထား လမ်းဘေးရှိ ဦးဘရီ၏ဇရပ်သို့ အရောက်သွားခဲ့လေသည်။

ဤအာဏာဖီဆန်ပွဲကို ဖိတ်ခေါ်၍ ကြီးမှူးသူများမှာ ဦးစောအပြင် မျိုးချစ်ပါတီဝင် ဦးဘအုန်းနှင့် ဦးအိမ်၊ မန္တလေးသူရိယအယ်ဒီတာ ဦးထွန်းရင်၊ မြန်မာ့ရုပ်ရှင် ဦးမောင်မောင်နှင့် မဟာဆွေခေါ် ရဲသတင်းစာအယ်ဒီတာ ဦးဘရီတို့ ဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့အနက် မဟာဆွေ၏အကြောင်းကို အနည်းငယ်ရေးလိုသည်။ ကျွန်တော်သည် မဟာဆွေ အား နီးကပ်စွာသိသူမဟုတ်။ မိတ်ဆွေကိုအောင်ကျော်ကမူ မဟာဆွေအား အတော်ရင်းနှီးစွာ သိထားသည်ထင်၏။ မဟာဆွေ၏စာကိုကား ကျွန်တော်တို့လူငယ်များ အနည်းနှင့်အများ ဖတ်ဖူး ကြသည်သာ များလေ၏။ သူ၏ မျိုးချစ်စိတ်လှုံ့ဆော်ရေး စာပေများသည် ကျွန်တော်တို့အား အတော်ပင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကား အတော်ပြောင်းလာခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ နဂါးနီမှ ထုတ်ဝေနေသော ဘုံဝါဒစာပေများကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကိုဘဟိန်း၊ ကိုဗဆွေစသော ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ၏ ဟောပြောသွန်သင်ချက်များ ကြောင့်လည်းကောင်း ဘုံဝါဒသဘောတရားများ အတော်ဝင်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် မဟာဆွေ၏ အမျိုးသားရေး လှုံ့ဆော်မှုကို လေးစားကျေနပ်သော်လည်း သူ့အခြေခံအယူအဆများကို မကျေနပ် တော့ချေ။ အပြစ်မြင်လာခဲ့ချေပြီ။ မဟာဆွေက တစ်ယောက်ကောင်း၊ နှစ်ယောက်ကောင်း ချောင်းမြောင်းသတ်ဖြတ်သောနည်းဖြင့် တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရမည်ဟု ထင်နေသည်။ လူထုအုံ ကြွမှုအစား လူတစ်စုက အာဇာနည်လုပ်ပြပြီး ‘နန်းတွင်းအရေးတော်ပုံ’ လုပ်ကြံနည်းဖြင့် လွတ်လပ် ရေးတိုက်ပွဲဆင်ရန် လမ်းညွှန်သည်။ သူ့အဖို့ လူတစ်စုက အရာရာ ဆုံးဖြတ်လုပ်ဆောင်ပြီး လူထုက ပွဲကြည့်ပရိသတ်သဖွယ်နေ၍ လက်ခုပ်တီးရုံမျှသာရှိသည်။ သူသည် တောင်သူ လယ်သမား အလုပ်သမားလူထုကြီး၏ တော်လှန်ရေး အစွမ်းအစအရည်အချင်းကို မယုံကြည်။ အချုပ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် လူထုတော်လှန်ရေးကို ဆန့်ကျင်သည်။ သူ့အယူအဆများသည် ကိုအောင်ကျော်အပေါ်တွင် တော်တော် ဩဇာဝင်တတ်ရာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားများက ကိုအောင်ကျော်အား အတော်ချွတ်ယူရလေသည်။ မဟာဆွေသည် ယခု အရေးတော်ပုံအတွင်းမှာပင် လူထုကြီးနှင့်မလုပ်ဘဲ လူလက်တစ်ဆုပ်နှင့် လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်း၊ လုပ်ကြံမှုလုပ်ငန်းကလေး များကိုသာလုပ်ရန် ကိုအောင်ကျော်အား အကြံပေးလိုက်သေးသည်။ လူထုအရေးတော်ပုံမှ ကိုအောင်ကျော် ကင်းကွာနေအောင် အားထုတ်ခဲ့လေသေးသည်။ ၎င်းပြင် မဟာဆွေသည် နေသူရိန်အမည်ဖြင့် ဘုံဝါဒဆန့်ကျင်ရေးများကိုလည်း ရေးသားနေပေးသေးသည်။

ဤသို့လျှင် မဟာဆွေအား နားလည်ထားသော်လည်း ယနေ့ ဦးစော၏ အာဏာဖိဆန်ရေး လုပ်ငန်းတွင် အဘယ်သို့သောနည်းဖြင့် မဟာဆွေ ပါလာသည်ကို ကျွန်တော်စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေ လေသည်။ မဟာဆွေက ကြည်ညိုလေးစား၍ မဟာဆွေ၏ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ဟုပင် ခေါ်နိုင် သော ရဲဦးမောင်ကြီး(အမ်အေ)ကြောင့် ပါလာသည်ဟု ဆိုရန်လည်း ခဲယဉ်း၏။ ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးစောမှာ နိုင်ငံရေးအစု တစ်စုတည်းမဟုတ်ကြ။ မဟာဆွေသည် ဦးစောလို နိုင်ငံရေးလတ် လာဘ မျှော်မှန်းချက်လည်းမရှိ။ ဤကိစ္စတွင် ပကတိရိုးသား၏။

မဟာဆွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး သို့ကလို တွေးတောနေပြီးနောက် ဘေးဘီပရိသတ်ကို အကဲခတ် လိုက်သည်။ ရဟန်းရှင်လူ ပြည့်ညပ်နေသည်။ ဤအချိန်ဤအခါ လူထုကား ဘယ်သူမဆို အင်္ဂလိပ်ခနရှင်နှင့် ညွှန်ပေါင်းအစိုးရကို ဆန့်ကျင်မည်ဆိုလျှင် ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ဆန့်ကျင် ဆန့်ကျင် အားပေးရန်အဆင်သင့် ဖြစ်နေဟန်ရှိပေသည်။

ဦးစောတို့လူစု ချိတ်ဆွဲထားသော စာတန်းကြီးများကလည်း လူထုကြိုက်လောက်စရာပင် ဖြစ်ပေ သည်။ ‘တိုင်းပြည်အတွက် အသက်နှင့်လဲပါ၊ မိန်းမရှာ အလိုမရှိ၊ ‘သတ္တိရှိရင်ထွက်ခဲ၊ ‘ဗမာပြည် ပြန်ရရေးဝါဒ အောင်မြင်ရမည်၊ ‘ငါတို့ အာဏာဖိဆန်ပြီ၊ ‘ငါတို့ကို ထောင်ချလျှင် ငါတို့ နိုင်မည်၊ ‘အစိုးရဖိနှိပ်ခြင်းကို တိုက်ဖျက်ပစ်ပါ၊ ‘ကြောက်မွေးပါ ဖြုတ်ပစ်လိုက်၊ ‘ဗမာ့သတ္တိ ပြကြလော့’။

ဘေးကကြည့်နေကြသည့် ပရိသတ်ကား ထိုစာတန်းများကို ကြည့်နေရုံဖြင့် အားရကျေနပ်ခြင်း မရှိသည့်အလား ‘သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ’ ‘မီးတုတ် မီးတုတ် ရှို့ရှို့’ ‘သပိတ်သပိတ် မှောက်မှောက်’ ‘ဂဠုန် ဂဠုန် ထ ထ’ စသော ကြွေးကြော်သံများကို ဝိုင်းအော်ကြလေရာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် သိမ့်သိမ့်တုန်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်စိတ်ထင် ဦးစောသည် ကြည့်နေသောပရိသတ်က ‘သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ’ ဟု အော် ခြင်းကို ကြိုက်ဟန်မရှိ။ ၎င်းပြင် သူ့စာတန်းတွင် ‘ဗမာပြည် ပြန်ရရေးဝါဒ အောင်မြင်ရမည်’ ဟု ရေးထားသည်မှာ ထူးခြား၏။ သူသည် ကျွန်တော်တို့၏ ‘လုံးဝလွတ်လပ်ရေး’ ‘နယ်ချဲ့ခနရှင်စနစ် ပျက်စီးပါစေ’ စသော အသုံးအနှုန်းများကို တတ်နိုင်သမျှရှောင်၍ သူ့ ထူးခြားသော အသုံးအနှုန်း ဖြင့် အစားထိုးလေ့ရှိပေသည်။

ပုလိပ်များကား အစည်းအဝေးအနီးအနားတစ်ဝိုက်၌ လည်းကောင်း၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌လည်းကောင်း၊ ပျားပန်းခပ်မျှ လူးလာသွားလာ အလုပ်များနေကြပေသည်။ အချို့ပုလိပ်များက အာရ်အီးတီ ဘတ်စ်ကားများကို စီးလုံးငှား၍စီးကာ အဆင်သင့်စောင့်နေကြပေသည်။ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် စုံထောက်ပုလိပ်များကား လူထုပရိသတ်ကြားတွင် ရှိနေကြပေသည်။

‘ငါတို့အာဏာဖီဆန်ပြီ’ ဆိုသော ပိတ်ဖြူပေါ်တွင် မင်နီနှင့်ရေးထားသည့် စာတန်းကြီးအောက်တွင် ဦးစောတို့လူစု ရပ်ကြပြီးနောက် အခမ်းအနားစလေသည်။ ဦးဘအုန်းက လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ မပါဘဲ အနုသက်သက်ဖြင့် အာဏာဖီဆန်ရေးလုပ်ရာ အစိုးရသူလျှို့ဝှက်များက သွေးထွက်သံယိုမှု ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်အောင် ဆွပေးမည်စိုးရိမ်ရကြောင်း၊ သို့ကြောင့် စည်းကမ်းတကျ ထိန်းသိမ်းရန် လိုအပ်ကြောင်း ကြေညာလေသည်။ ဦးစော၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း တစ်သေမတိမ်း လိုက်နာ ကာ အာဏာဖီဆန်ရေး လုပ်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ထိုသို့ပြောပြီးသောအခါ ဦးစောက ညွှန်ကြားချက်ပေးရန် ဟန်ပြလိုက်သည်။ သူသည် ရုတ်ခြည်း သူ့ကိုယ်သူ ဂဠုန်စစ်သူကြီးသဖွယ် ထင်မှတ်လိုက်ဟန်ရှိပေ၏။ ရင်ကိုကော့၍ ခေါင်းကိုမော့လိုက် သည်။ သူသည် ဒေါက်တာဘမော်လို ရွဲ့စောင်း၍ ခေါင်းပေါင်းမပေါင်းသော်လည်း သူ့မူနှင့်သူ ထူးခြားအောင် ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသည်။ ပင်နီရောင်ပိုးအပေါ်အင်္ကျီကို ရင်စေ့အောင် အသီး တပ်လျက် ဝတ်ထားသည်။ ဘန်ကောက်လုံချည်မှာလည်း ပင်နီရောင်ဖြစ်လေသည်။ အပေါ်အင်္ကျီ နာရီအိတ်ထဲတွင် လက်ကိုင်ပုဝါကို အလှပြ ထည့်ထားလေသည်။

ဦးစောက ယခုအချိန်အခါမျိုးတွင် ပါးစပ်ကပြောနေသည့် အလုပ်ဖြင့် တင်းတိမ်နေရန် မဖြစ် ကြောင်းဖြင့် ပဏာမချီ၍ ပြောသောအခါ ပရိသတ်က “တို့ဗမာကွ” ဟု အော်ကြလေသည်။ ဦးစော မျက်နှာကို ကြည့်ရခြင်းဖြင့် “တို့ဂဠုန်ကွ” ဟုအော်သံကို မကြားရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။ ၎င်းနောက် ဦးစောက အချို့သံဃာတော်များသည် အာဏာဖီဆန်ရာတွင် ပါဝင်လိုကြောင်း အမိန့် ရှိကြရာ မပါဝင်ဘဲ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းဖို့ တောင်းပန်လေသည်။ သံဃာတော်များအလှည့် မကျသေး ဟု ဆိုလေသည်။ ကျွန်တော်ကား အံ့ဩနေမိသည်။ အဘယ်သံဃာတို့က ပါဝင်လိုသနည်း၊ သူ့အင်အားကြီးကြောင်းပြရန် သံဃာတော်များ ပါဝင်ခွင့်မပြုထိုက်ပါလော။

“အာဏာဖီဆန်တဲ့အလုပ်ဟာ ဗမာပြည်နဲ့ တော်မှတော်ပါ့မလားလို့ တွေးမိပါတယ်။ အာဏာ ဖီဆန်တဲ့ အလုပ်မှာ လက်နက်မရှိသဖြင့် အပျော့စားဖြစ်ရာ သည်းခံနိုင်မှ အောင်မြင်မှာ ဖြစ်ပါ

တယ်။ ဒီတော့ ဗမာတွေဟာ အာဏာဖီဆန်ရေးလုပ်ရင် ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားလို့ စောင့်နေတယ်။ ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းအပြီးမှာ အစိုးရက ကုလားများအား ပြန်တော်ပြန်စရိတ် ငွေတစ်သောင်း ထုတ်ပေးတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဗမာတစ်ပြည်လုံးနှင့် ဘီလပ်ပါလီမန်နှင့်တကွ တစ်ကမ္ဘာလုံးကပါ သိ သွားအောင် ကန့်ကွက်ပွဲ အစည်းအဝေးကြီးတစ်ခု ဂျူဗလီဟောမှာ ကျင်းပဖို့စီစဉ်ခဲ့တယ်။ အစိုးရက ခွင့်မပေးဘူး”

ကျွန်တော်ကား ဤသို့ အလုပ်သမားလယ်သမား ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံကြီး အုံကြွ၍ ညီညွတ် စွာ နယ်ချဲ့သမားကို ဦးတည်တိုက်ခိုက်နေကြစဉ် ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းကိစ္စ ထည့်ပြော သည်ကို သဘောမကျပါ။ ဦးစောကား ကုလားဗမာ မုန်းတီးရေးလုပ်မှ လူကြိုက်များမည်ဟု ထင်နေသူဖြစ်လေသည်။ သူသည် ‘ကုလားများ ကုလားပြည်သို့ ကြေးအိုးထမ်းပြန်စေရမည်’ ဟူသော ကြွေးကြော်သံဖြင့် နိုင်ငံရေးတက်လမ်းထွင်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါလော။

“ကျွန်တော်ဟာ ပုသိမ်မြို့မှာ အာဏာဖီဆန်ရေးလုပ်ဖို့ ပုသိမ်က မိတ်ဆွေတွေကို တိုင်ပင်ကြည့် တယ်။ ပုသိမ်ကမိတ်ဆွေတွေက မန္တလေးမှာသာကောင်းမယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါနဲ့ မန္တလေးမှာ လုပ်ဖို့ မန္တလေးကမိတ်ဆွေတွေဆီ လှမ်းတိုင်ပင်တော့ မန္တလေးလာရင် သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရတယ်။ မလာပါနဲ့လို့ တားကြတယ်။ အစိုးရဟာ အင်မတန်လိမ္မာတဲ့လူတွေပါ။ သူတို့သာ လိမ္မာကြရင် မကွေးက ရန်ကုန်ကို ချီတက်လာကြတဲ့ ရေနံမြေသပိတ်သမားတွေနဲ့ ဝေါမှ လာကြမယ့် လယ်သမားတွေကို ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်လာကြမှာလား၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကိုဖူးကြပါ။ ကျွန်တော်များက ထမင်းမကျွေးနိုင်ရင် ရေကလေးတော့တိုက်ပါ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် လာချင် စိတ် ရှိကြမှာမဟုတ်ဘူး”

အချို့က ဦးစော၏ထိုစကားကို ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် နားထောင်နိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကား ထောင်းခနဲ ဒေါပွမိပေသည်။ ဦးစောသည် အလုပ်သမားနှင့် တောင်သူလယ်သမားတို့၏ အရေးကို ပေါ့ပေါ့ ပင် တွေးဟန်ရှိသည်။ သူတို့၏တောင်းဆိုချက်၊ သူတို့၏ပြဿနာများကို လိုက်လျောရန် ညွှန်ပေါင်းအစိုးရအား တိုက်တွန်းရမည့်အစား ပြက်ရယ်ပြုစေရန်၊ ရယ်စရာ ကလေးကစားစရာ လုပ်ပစ်စေရန် ‘မလိမ္မာသော’ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရအား အလိမ္မာသင်ကြားပေးနေပေသည်။

၎င်းနောက် ဦးစောက ဆက်လက်၍ “ဆရာတော် သံဃာတော်တွေကို မလိုက်ကြဖို့ တောင်းပန် ပြီးပါပြီ။ အရပ်ထဲကလူတွေလည်း သိပ်မလိုက်စေချင်ပါဘူး၊ အခု အာဏာဖီဆန်ရေးအတွက်

လှည့်လည်လမ်းလျှောက်ရာမှာ သူတို့က ခဲနဲ့ပေါက်၊ တုတ်နဲ့ရိုက်၊ သေနတ်နဲ့ပစ်ရင် ခံနေကြမှာ သာ အောင်မြင်မယ်၊ သည်းမခံနိုင်ရင် မလိုက်ကြစေချင်ဘူး၊ လူအစိတ်လောက်သာ လိုချင်ပါတယ်။ ဒီလူအစိတ်ကသာ ချုပ်ချယ်ဖိနှိပ်ထားတဲ့ ဥပဒေအမိန့်ကို အာဏာဖီဆန်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။”

ဤတွင် ထင်ရှားလှပေသည်။ ဦးစောသည် လူအစိတ်လောက်နှင့်သာ အာဏာဖီဆန်ရေး လုပ်လိုသည်။ လူတစ်စုကသာ အာဏာဖီဆန်ပြပြီး လူထုက ဘေးကကြည့်၍ လက်ခုပ်တီးရုံသာ ဖြစ်စေလိုသည်။ သူ့အာဏာဖီဆန်ရေးကား ပွဲကောင်းတစ်ခု၊ လူထုကား ပွဲကြည့်ပရိသတ်။ ဤအချက်တွင် မဟာဆွေအယူအဆနှင့် ဦးစော၏အယူအဆ တူကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးစောနှင့် မဟာဆွေ သည်ပွဲမှာ ပေါင်းမိကြလေသည်တကားဟု ကျွန်တော် အသိဉာဏ် ထပေါက်သွားပေသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖိတ်ခေါ်သူများလည်း တစ်ယောက်ငါးမိနစ်စီပြောရရာ၊ မဟာဆွေလည်း ပြောသေးသည်။

ဦးစောက မဟာဆွေအား ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“ဟောဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က နာမည်ရင်းပြောရင် ခင်ဗျားတို့ သိကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီး မဟာဆွေဆိုရင် အားလုံးသိကြမှာပဲ၊ မဟာဆွေက တိုက်စရာရှိရင် သတ္တိရှိရှိနဲ့ ရှေ့ကနေပြီး တိုက်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ၊ ဥပဒေဆိုတာ အရမ်းသုံးရတာမဟုတ်ဘဲ အရမ်းသုံးလို့ ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ တိုက်ပါ့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ”

ပရိသတ်က လက်ခုပ်တီးကြသည်ကို မဟာဆွေက လက်ဖြင့် အရပ်ခိုင်းပြီး-

“ကျွန်တော် အာဏာဖီဆန်ရေး ပါဝင်ဆင်နွှဲတာ ခင်ဗျားတို့ လက်ခုပ်ဩဘာပေးတာ ခံချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ အစိုးရက ဥပဒေကို အလွဲသုံးစားလုပ်လို့ ပါဝင်ရတာ။ ပုဒ်မ ၁၄၄ ဆိုတာ လူမျိုးတစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး လူတစ်စုနဲ့တစ်စု အဓိကရုဏ်းဖြစ်တဲ့အခြေရှိမှ ထုတ်ရတာ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဒီအခြေအနေမျိုး လုံးဝမရှိဘူး။ ရေနံမြေကိစ္စ၊ တောင်သူလယ်သမားကိစ္စ အုံကြွနေတော့ ဒီအုံကြွမှုအစိုင်အခဲကြီးရင် လက်ရှိအစိုးရ ရာဇပလ္လင်နဲ့ဖင်မမြဲဘဲ ဖြစ်သွားမှာမို့ သူတို့အကျိုးအတွက် ညစ်ပတ်ပြီး ထုတ်ပြန်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့က ခေါင်းငုံ့ခံနေရမလား။ (မခံရဘူး

မခံရဘူး၊ အော်သံများ) အဲဒီလို မခံချင်တဲ့အတွက် ထောင်ကျကျ တန်းကျကျဆိုပြီး ကျွန်တော် ပါဝင်တာပဲ”

အာဏာဖီဆန်ရေး အင်အားပြပွဲလုပ်သောအခါ ဦးစောပြောသလို လူ့အစိတ်လောက်သာမဟုတ်ပါ။ လူ ၅၀၀ မျှ ပါဝင်လေသည်။ များသောအားဖြင့် ဂဠုန်လက်ရွေးစင် များသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဘုရားလမ်းတစ်လျှောက် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ လမ်းလျှောက်ချီတက်ကြရာ ရှေ့ဆုံးက နဂါးကို ဂဠုန်စီးထားသော တံဆိပ်အပိုတပ်ထားသည့် ဒေါင်းအလံကြီးကို လွှင့်ထူသွားလေသည်။ ဘေးမှ မီးတုတ်ကြီးနှစ်ခုလည်း ပါသေးသည်။ အထူးညွှန်ကြားထားသဖြင့် ကြွေးကြော်သံများမအော်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လျှောက်ရလေသည်။ စာတန်းများကိုကား ကိုင်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ကြွေးကြော်သံ မအော်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းသောအထိမ်းအမှတ်နှင့် တူနေသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်မှာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေခိုက် ကျားကူးကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လူငယ်များသည် စိတ်အားတက်ကြွ လာကာ ချမှတ်ထားသော စည်းမျဉ်းကို မနာယူတော့ဘဲ ဇာတိမာန်တက်သည့် ကြွေးကြော်သံ များကို အော်ဟစ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘေးမှ အကဲခတ်လိုက်ခဲ့သည်မှာ သိမ်ကြီးဈေးအထိဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဘတ်စ် ကားစီး၍ ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့လေသည်။

သမဂ္ဂရုံးခန်းတွင် ခေါင်းဆောင်များ အလုပ်များနေကြသည်။ ဘယ်သူမျှ အအားမနေကြ။ မနက်ဖြန်အတွက် ဘတ်စ်ကားငှားသူ၊ စာတန်းရေးသူ၊ တိုက်ပိရိုက်သူ၊ ဂျက်စတင်နာလိုမ့်သူ၊ ဘဏ္ဍရေး ရှာဖွေသူ။

အဆင်သင့်ပင် ဥက္ကဋ္ဌအခန်း၌ ကိုလှရွှေအားတွေ့သဖြင့် ဦးစော၏ အာဏာဖီဆန်ရေး ပြပွဲ အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သူက အလုံးစုံ ကြားနာပြီးနောက် လှောင်ရယ်ရယ်ကာ-

“ဟဲ ဟဲ သူ့စာက စတိလုပ်တာပေါ့၊ စတိအာဏာဖီဆန်ရေးပေါ့၊ အေးလေ ဒါထားပါတော့၊ ကိုယ်တို့ဆီ အစိုးရက ဘာမှစကားမပြန်ဘူး၊ ကိုယ်တို့က အစိုးရကိုပေးတဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်က ဒီနေ့ညနေ ၄ နာရီ၊ ဒီတော့ မနက်ဖြန်လုပ်ရမှာပဲ”

၎င်းနောက် ကိုလှရွှေသည် လိပ်ထားသောမြေပုံတစ်ခုကို ဖြန့်ချိလိုက်သည်။ အတွင်းဝန်ရုံးကြီး၏ မြေပုံတည်း။ ဘယ်နေရာတွင် လူဘယ်နှယောက်ပိုင်းမည်၊ ဘယ်အပေါက်ကို ဘယ်လိုပိတ်ဆို့မည် စသည်ဖြင့် အတိအကျသတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်ပေ၏။ မလွယ်ပေါက်များကိုပင် အလစ်မပေးပေ။

ထိုအတွင်း ကိုအေးကျော်ဝင်လာလေသည်။ သူကား ဟောဟဲလိုက်လာအောင် မောနေ၏။ အလိုလိုမှ ပေါ်ချင်နေတတ်သော သူ့ရှေ့သွားများသည် မောလှသဖြင့် စေ့မရသော နှုတ်ခမ်းများ ကြားမှ ပြုထွက်နေကြပေသည်။ ကိုအေးကျော်၏ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ အပေါ်အင်္ကျီကို မြဲမြံစွဲစွဲ ဝတ်တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုလို ဖတ်ဖတ်မောအောင် ဟိုပြေးသည်ပြေး ပြေးရသောအခါမှာလည်း အပေါ်အင်္ကျီနှင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ကိုအေးကျော်က ကိုလှရွှေအား-

“နက်ဖြန်ဝိုင်းမယ့် ကျောင်းသားတွေကို မနက်စာတစ်ခုခု ကျွေးမှဖြစ်မယ်။ တစ်နေ့ကုန် ဝိုင်းချင် ဝိုင်းနေရမှာဗျ၊ ဒီတော့ ငွေရှာဖို့ လုပ်ဦးမှဖြစ်မယ်”

ကိုလှရွှေက ခေါင်းမော့ကာ စဉ်းစားလိုက်သည်။ မျက်မှန်ကဝင်းသလို ချွေးဆီဖြင့်ဝေနေသော သူ့နဖူးလည်း ဝင်းနေလေသည်။ နောက်-

“အင်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ် ကိုသိန်းဖေကို အရှာခိုင်းလိုက်မယ်”

ကိုအေးကျော်က ဝင်ထိုင်ရင်း-

“သုံးလေးရာ ရမှဖြစ်မှာ၊ ပြီးတော့ ဘာလုပ်ဖို့ဆိုတာလည်း ဖွင့်မပြောရဘဲနဲ့ လျှာတဲလူရှိမှဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီလိုပဲ အရှာခိုင်းရမှာပဲ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဖြုန်းခနဲ အကြံတစ်ခုရလာပြီး-

“ကိုလှရွှေ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဒကာမတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီအခါမျိုးမှာ သွားအလှူခံရင် ဟန်မယ်ထင်တာပဲ”

ကိုလှရွှေနှင့် ကိုအေးကျော်တို့သည် ကျွန်တော့်အား ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်၏ ‘ဒကာမ’ ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို ပြုံးခြင်းပေလား၊ သို့မဟုတ် ဒကာမဆိုသူနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ အဆက်အသွယ်ကို အတွေးခေါင်မိ၍ ပြုံးခြင်းပေလား မသိနိုင်ချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ခေါင်းဆောင်များက ကျွန်တော့်အား အထင်မြင်မလွဲစေလို၊ ထို့ကြောင့်-

“ဒီလိုဗျ၊ ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းအတွင်းက ကျွန်တော်ခေါင်းဆောင်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်စုက သူ့ကို ကုလားတွေကြားက ကယ်ထုတ်ထားခဲ့ရတယ်။ သူက အသက် ၃၀ကျော် ၄၀တွင်း၊ သူ့ယောက်ျားက”

ကိုလှရွှေက တဟားဟားရယ်၍ သူ့ရယ်သံဖြင့် ကျွန်တော့်စကားကို မြုပ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက်-

“ဒါတွေ ရှင်းနေဖို့မလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်လူရိုးကြောင်း ယုံပါတယ်။ ရမယ်ထင်ရင် သွားအလှူခံပေတော့”

“ဘယ်လောက်များမလဲတော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကိုသိန်းဖေကို လွှတ်မှာလည်း လွှတ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်ဆီက ရတာတော့ အဖြည့်လောက်ပေါ့”

“ကိုင်း ပြောနေကြာရော့ ရဲဘော်တင်ထွန်း သွားပေတော့၊ ဘယ်လောက်ရရ အမြတ်ပေါ့လေဗျာ၊ ဟဲ့ဟဲ့”

ကိုအေးကျော်ကမူ ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍သာ ကြည့်နေလေသည်။ ဘာမျှမပြော။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မြို့ထဲသို့ တစ်ခေါက် ထွက်ခဲ့ရပြန်လေပြီ။

ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် အတော်လေးကြာအောင်စီးမိမှ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသော ရာသီဥတုကို သတိပြုမိတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အနွေးထည်မပြောနှင့်၊ အပေါ်အင်္ကျီတောင် မပါချေ။

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ မောင်ထော်လေးလမ်းတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါမူ အချမ်းသက်သာ သွားသည်။ ကားလမ်းနှစ်ဖက်ရှိ တိုက်ကြီးများမှ ထွက်နေသော အပူငွေ့ကြောင့် ဖြစ်ဟန်ရှိ ပေသည်။ လမ်းတစ်လမ်းလုံး ဓာတ်မီးများဖြင့် လင်းနေသော်လည်း မမြေ့တို့ တိုက်ခန်းသို့ တက်ရသောလှေကားမှာမူ အတော်ကလေး မှောင်လေသည်။ စမ်း၍ ဖြည်းဖြည်းကလေး တက်သွား ရပေ၏။

တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ လာမဖွင့်။ နောက်ထပ်ခေါက်လိုက်သောအခါ မီးတစ်လုံး ပွင့်လာသည်။ သို့သော် ဘယ်သူကမျှ လာမဖွင့်သေး။ အထဲက ခြေသံသဲသဲလိုလို ကြားလိုက် ရပေရာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြားကလေးမှ ချောင်းကြည့် နေသည်ဟု ထင်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ထပ်ခေါက်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ တံခါးပွင့်လာပေတော့သည်။

တံခါးဖွင့်သူမှာ ကျွန်တော်တစ်ခါက ဒီနေရာမှာပင် တွေ့ဖူးပြီးဖြစ်သော လုံချည်ဝတ် မွတ်ဆလင် ကုလားအဘိုးကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

“မမြေ့ရှိသလား”

“ဘာကိစ္စရှိလို့တုံး”

သူ့ရုပ်ကသာ ကုလားရုပ်ဖြစ်သည်။ အသံကား ဗမာသံလုံးလုံးဖြစ်၏။

“တွေ့ချင်လို့ပါ”

“နာမည်ပြောပါဦး”

“တင်ထွန်း၊ ကောလိပ်ကျောင်းသား တင်ထွန်း”

ကျွန်တော့်အသံကို အတွင်းရှိ မမြေ့က ကြားလိုက်ဟန်ရှိသည်။ ရုတ်တရက် ထွက်လာပြီး-

“အို မောင်တင်ထွန်းပါကလား၊ လာဟော့ ဝင်ခဲ့။”

မမြမှီသည် ရေမိုးချိုးပြီးခါစ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဆံပင်ကပိုကရိုထုံးထား၍ မျက်နှာကို သနပ်ခါး ရေကျ လိမ်းထားသည်။ မီးခိုးရောင် တာဖက်တာအင်္ကျီကို အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ထားရာ ကြယ်သီး များပင် အပြီးမတပ်ရသေးသဖြင့် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ရပ်လာသောအခါ ဒုတိယနောက်ဆုံး ကြယ်သီးတစ်လုံးကို တပ်နေရင်းတွေ့ရသည်။

ပေးသောကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်စဉ် မမြမှီက မသပ်မရပ်ဖြစ်နေသာ လုံချည်ကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်ရင်း-

“ဘယ်ကလျောက်လာလဲ မောင်တင်ထွန်း၊ တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွယ်”

“ကိစ္စရှိလို့ လာခဲ့တာ မမရဲ့”

မမြမှီက မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း-

“ကိစ္စရှိလို့လာလို့ တွေ့ရလည်း မမကတော့ ဝမ်းသာတာပဲကွဲ့၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး မောင့်ကိစ္စ”

“ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေ လုပ်နေကြတာတွေ ကြားမှာပေါ့”

“မကြားဘဲ နေပါ့မလားကွာ၊ မမဖြင့် မောင်တင်ထွန်း အဖမ်းများခံရမလားလို့ သတင်းစာထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကြည့်နေတယ်၊ အေး ဆိုစမ်းပါဦး”

“နက်ဖြန်မှာ ကျောင်းသားတွေ လုပ်ငန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ အရေးတကြီးငွေလိုလို့ လာအလှူခံတာပဲ၊ ဘာလုပ်ကြမယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့ ငွေလိုတယ်ဆိုတာတော့ နောက်မှ မမကိုပြောမယ်”

ပြောပြီး မမြမှီ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ငြိငြင်သွားသည်ကို လုံးဝမတွေ့ရ။ သနပ်ခါးရေကျကြောင့် စုတ်ကြမ်းကြမ်း ခြယ်ထားသလိုရှိသော အလှူ၏ ဝင်းလက်ပုံကိုသာ တွေ့ရ ပေသည်။

“မမကတော့ ကျောင်းသားအရေး၊ ဘာအရေးတွေ ဘာမှန်းမှ နားမလည်ဘူး၊ နိုင်ငံရေးမှာလည်း ကောင်းတာဆိုတာ ဘာမှမပြောလိုဘူး၊ သို့ပေမယ့် မောင်တင်ထွန်းကို ပေးတဲ့အနေနဲ့ မောင်တင်ထွန်း ဘာလုပ်လုပ် လုပ်နိုင်တဲ့ ငွေဝဝိ လှူလိုက်မယ်”

ကျွန်တော်ကား ဤမျှများများ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ အထူးဝမ်းသာသွားမိသည်။ သို့သော် ဘာမျှ မပြောဘဲ မမြမှီကို ပြုံး၍သာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ နည်းတယ်ထင်သလား၊ လိုရင်လည်း နောက်ထပ်လာယူလှည့်ဦးပေါ့ ဟုတ်လား”

“နည်းတယ်မထင်ပါဘူး မမရယ်၊ ကျွန်တော်အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟေ့ ကျေးဇူးတင်တဲ့စကား မပြောကြေးနော်”

မမြမှီသည် ထပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ အခြားတစ်ဖက်ခန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် ရာ ဦးထွန်းဝင်းသည် အိပ်ရာတွင် စာဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ သူ့ခြေထောက်များကို သက္ကလတ်စောင်ကြီးများဖြင့် ရစ်ပတ်ထားလေသည်။

မမြမှီက ငွေဝဝိ ကို ကျွန်တော့်အား ပေးပြီးသောအခါ-

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ် မမ၊ အလုပ်တွေရှိသေးလို့ပါ”

“အေး အေး၊ အလုပ်ရှိသေးရင်တော့ ပြန်တော့လေ၊ သို့ပေမယ့် မမက မောင်လေးအပေါ်မှာ မကျေနပ်တာ ပြောရဦးမယ်၊ အလည်လည်း တစ်ခေါက်မှမလာဘူး”

ကျွန်တော် တကယ်ပင် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကား စိမ်းကားလွန်းသည်။ အားလည်း နာမိသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီလိုရိုင်းပေမယ့် မမက စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် အလည်လာဖြစ်အောင် လာပါဦးမယ်”

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ မမြမှီကပြုံးပြီး-

“မောင်လေးက စကားအတတ်သားနော်၊ အပြင်မှာ မချမ်းဘူးလား”

“နည်းနည်းတော့ ချမ်းတယ်”

“ကြည့်စမ်း အနွေးထည်မပါ အပေါ်အင်္ကျီမပါနဲ့၊ အအေးမိနေပါဦးမယ်၊ ခဏနေဦး (အတွင်းဘက် သို့လှမ်း၍) မာမွတ်ကြီးရေ”

မမြမှီသည် ကုလားအဘိုးကြီးကိုခေါ်ရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ မာမွတ်ကြီး ရောက်လာသော အခါ-

“ကိုထွန်းဝင်း အဝတ်ထည့်တဲ့ ဗီရိုထဲမှာ အလယ်ထပ်က ဆွယ်တာ သွားယူစမ်းပါ”

ကျွန်တော်ကား အံ့အားသင့်သွားသည်။

“နေပါစေ မမရယ်”

“ဘယ်နေရမလဲ၊ ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်တာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သတ်တာပဲ၊ အအေးကို ကြပ်ကြပ်ဂရုစိုက်ရမယ်၊ ကြည့်လိုက်စမ်း ဟိုမှာ (လဲလျောင်း စာဖတ်နေသော ဦးထွန်းဝင်းဆီသို့ ညွှန်းကာ) အနေအထိုင်ဂရုမစိုက်တော့ တစ်သက်လုံး မလူတော့ဘူး၊ မျှော်လင့် ချက် မရှိတော့ဘူး၊ မောင်တင်ထွန်း ဘာလုပ်လုပ် ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်ရမယ်”

ကျွန်တော်ကား မမြမှီပေးသော ဆွယ်တာကို ငြင်းပယ်ရန်အကြောင်း လုံးလုံးမရှိတော့ရုံမက ကျေးဇူးပဲ တင်လာပေသည်။ အစ်မကြီးအရင်းလို ချစ်ခင်ရင်းနှီးခြင်းလည်း ဖြစ်လာပေသည်။

သမဂ္ဂတိုက်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုလှရွှေအား ဥက္ကဋ္ဌအခန်း၌ ကုလားထိုင်များစီခင်းကာ စာအုပ်များ ခေါင်းအုံး၍ အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူသည် မျက်မှန်ကိုမချွတ်၊ မီးကို

လည်း မပိတ်ဘဲ အိပ်နေခြင်းဖြစ်ပေရာ ခဏခါးဆန့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားဟန်တူပေသည်။ သူ့အား နှိုးပြီး ငွေဝဝိ ကို ပေးလိုက်သောအခါ-

“အင်း ကိုယ့်လူအဟန်သားပဲ နက်ဖြန်သန်ဘက် မြို့ထဲ ငွေကောက်ထွက်ကြရင် ကိုယ့်လူကို ထည့် ရဦးမယ်”

ထိုနေ့ညက ကိုသိန်းဖေလည်း ရွှေတိဂုံ ဘဏ္ဍတော်ထိန်းလူကြီး ဆီနေတာ သူဌေးဦးသွင်ထံမှ ငွေဝဝိ အလှူခံ၍ ရခဲသည်ဟု သိရပေသည်။ သို့ဖြင့် နက်ဖြန်မှာ ကျောင်းသားများ ပေါင်မုန့်ငါးသေတ္တာညှပ်၍ ကျွေးနိုင်ရန် ဖူလုံလေပြီ။

ကျွန်တော်ကား အစည်းအဝေးခန်းမကြီးသို့ သွားပြီး ခုံရှည်များကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ခင်း၍ အိပ်လေ သည်။ မမြေမှီပေးလိုက်သော ဆွယ်တာသည်ကား ကျွန်တော့်အတွက် တမင်ထိုးထားဘိသည့်အလား တော်နေလေသည်။ ဆွယ်တာမှာ လက်ထိုးဆွယ်တာ အသစ်စက်စက်လို ဖြစ်နေပေ၏။ ဆွယ်တာ ဝတ်၍ အိပ်လေရာ အတော်ပင်နွေးနေသဖြင့် မမြေမှီအား တစ်မဲ့စိမ့် ကျေးဇူးတင်နေမိလေသည်။ မမြေမှီသည် ကျွန်တော့်အား နွေးသောမေတ္တာဓာတ်ဖြင့် လွမ်းခြုံပေးနေဟန် ရှိချေ၏တကား။

အိပ်ပျော်မည်လုပ်ကာရှိသေး၊ ကိုထွန်းရှိန်နှင့် အဖော်တစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ဝင်လာ ကြပြီး ကျွန်တော့်လိုပင် အိပ်ရန် ထိုင်ခုံရှည်များကို ဆွဲရွှေ့နေကြသဖြင့် အတော် ဇိမ်ပျက်သွား လေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ကို မျက်စိဖွင့်၍ပင် မကြည့်တော့ချေ။ ကိုထွန်းရှိန်အား သူ့အဖော်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းတစ်ခု ဖောက်သည်ချ နေလေသည်။ ပဲခူးကျောင်းဆောင်မှ ကိုလှမြတ်စိုးသည် ရေနံတပ်ကြီးကို ခေါင်း ဆောင်၍ ရန်ကုန်သို့ခေါ်ရန် ဗိုလ်ခေါ်ရာ စာရင်းသွင်းခဲ့လေသည်။ နောက်သူ့အား အခြားသူ တစ်ယောက်နှင့်အတူ မကွေးသို့ လွှတ်လိုက်လေသည်။ ကိုလှမြတ်စိုးမှာ ပဲခူးကျောင်းဆောင်သား ဖြစ်ရာ ထိုကျောင်းဆောင် ဝါဒင်လုပ်သူ ပရိဖက်ဆာမဂ္ဂစံက ကိုလှမြတ်စိုးအား အရေးယူရမည်ဟု ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးဖေမောင်တင်အား တောင်းဆိုလေရာ ဦးဖေမောင်တင်က ကျောင်းသားများ သည် အစိုးရကိုသာ တိုက်နေခြင်းဖြစ်ရာ ကျောင်းက အရေးမယူနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ မမာကျောင်းအုပ်ဖြစ်၍ ဤသို့သဘောထားသည်ဆိုပြီး အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဆရာများက အတော် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုလေသည်။

သူတို့ပြောနေကြသည်ကို ဤမျှသာ နားထောင်ပြီးနောက် အိပ်ကလည်းအိပ်ချင် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်လည်း ဦးဖေမောင်တင်အကြောင်း စဉ်းစားနေမိလေရာ သူတို့ဘာသာ ဆက်ပြောနေကြ သည်ကို မကြားရတော့ချေ။ ဦးဖေမောင်တင်အကြောင်းကား ဤသို့တည်း။ ဆရာကြီးသည် သခင် ဘသောင်း၊ သခင်ဗစိန်တို့ တက္ကသိုလ်ကို အခြေခံယူ၍ သခင်လုပ်ငန်း စလုပ်ကြစဉ်က တိတ်တ ဆိတ် ငွေလှူလှေ့ရှိသည်။ တစ်ခါက တို့ဗမာသတင်းစဉ်ထုတ်ရန် အလှူငွေ၃၀၀ ပါဝင်သည်ဟု ကျွန်တော် ကြားဖူးထားလေသည်။ ။

၂၃

ကျောင်းသားများသွေး မြေသို့ ကျသောနေ့.

ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့။

ကျောင်းသားများသွေး မြေသို့ ကျသောနေ့။

နံနက်ခင်း ဆီးနှင်းတွေကဝေဝေ၊ နေခြည်နုကလည်း မဖောက်ထွင်းနိုင်သေး။ မြောက်လေကလေး ကလည်း သွေးလျက်ရှိပေရာ အတော်ပင် အေးနေပေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများသွေးကား ပူဝေလျက်ရှိပေသည်။ အအေးအချမ်းကို ဂရုမပြုဘဲ အစောကြီးထကြသည်။ ခပ်စောစောကပင် သမဂ္ဂတိုက်သို့ စုဝေးလာကြသည်။ ဂုဏ်ရီခွဲလျှင်ပင် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂခန်းမကြီး ပြည့်ရုံမက လျှံသွားလေသည်။

အဓိပတိလမ်းမပေါ်တွင်ကား သမဂ္ဂတိုက်မှ ဘွဲ့နှင့်သဘင်ခန်းမအထိ ဘတ်စ်ကားများ စီတန်း ရပ်ထားသည်။

စနာရီတွင် ကိုလှရွှေက ဥက္ကဋ္ဌကုလားထိုင်မှနေ၍-

“ဒီကနေ့ ဗမာပြည်နိုင်ငံရေးရာဇဝင်မှာ တွင်ရမယ့် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းကို လှမ်းကြရမယ်၊ ချုပ်ချယ် တဲ့ဥပဒေကို အာဏာဖိဆန်ကြရမယ်၊ ဘယ်နေရာဆိုတာ ဘယ်လိုဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကို မပြော သေးဘူး၊ သို့သော် ကျွန်တော်တို့က အကြမ်းပတမ်းမှုမပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို အစိုးရက သေနတ်နဲ့ ပစ်ချင်လည်းပစ်မယ်၊ အဲဒါကို လိုက်ကြမလား”

ပရိသတ်က “လိုက်မယ်...” ဟု ပဲ့တင်ထပ်လာသည်။

ထိုအခါ ကိုလှရွှေက ထပ်ပြောပြန်သည်။

“အောက်မှာ ဘတ်စ်ကားတွေ အဆင်သင့်ရှိတယ်။ အခုသွားကြမယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ အတင်းမခေါ်ဘူး၊ မလိုက်ချင်ရင် နေနိုင်တယ်၊ တံခါးဖွင့်ထားတယ်၊ ပြန်နိုင်တယ်”

တက်ကြွနေသော ကျောင်းသားများက “မပြန်ဘူး နယ်ချဲ့အစိုးရကို တိုက်မယ်” ဟု ထစ်ချုန်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် အစုလိုက်အစုလိုက် ကိုယ့်အစုခေါင်းဆောင်နှင့်ကိုယ် စည်းကမ်းတကျ ဖွဲ့ထားပြီး ဘတ်စ်ကားများပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။

ဘတ်စ်ကားတန်းကြီးသည် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမှ ကုက္ကိုင်းဘက်သို့၊ ကုက္ကိုင်းလမ်း တစ်လျှောက်မှ တိရစ္ဆာန်ရုံလမ်းကိုဖြတ်ကာ ကန်တော်ကလေးလမ်း၊ စတော့ကိတ်လမ်း (သိမ်ဖြူလမ်း)၊ မောင်ဂိုမာရီလမ်းတို့အတိုင်း သွားကာ စပတ်လမ်း (ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း) စိန်ပေါ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရှေ့တွင် ရပ်ကြလေသည်။ စိန်ပေါဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရှေ့တွင် ရန်ကုန် ကျောင်းပေါင်းစုံမှ ကျောင်းသား ၇၀၀၀ လောက် ရောက်နေနှင့်ကြပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှဆင်းရာ “သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ”၊ “အရေးတော်ပုံအောင်ပါစေ” စသည်ဖြင့် ဆီး၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

မြို့မကျောင်းမှ ကျောင်းသားတပ်ကား မရောက်လာသေး။ သို့ရာတွင် မစောင့်ကြတော့ဘဲ အစီအစဉ်အတိုင်း အတွင်းဝန်များရုံးကြီးကို ပိုင်းကြလေတော့သည်။ ဘာလုပ်မည်ကို သိသောအခါ ကျောင်းသားများ ပို၍တက်ကြွလာကြ၏။ အလံများ၊ စာတန်းများကို ဝှေ့ယမ်းကာ-

“တို့ခေါင်းဆောင်တွေ ချက်ချင်းလွှတ်”

“ပုဒ်ထီး ပုဒ်မ အလိုမရှိ”

“အလုပ်သမားအရေး ချက်ချင်းပေး”

“လယ်သမားအရေး ချက်ချင်းပေး”

“နယ်ချဲ့အစိုးရ ပျက်စီးပါစေ”

စသော ကြွေးကြော်သံများကို အော်ဟစ်ကြလေသည်။ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသော ပရိသတ် ကလည်း ကျိတ်ကျိတ်ခဲခဲ စည်ကားလေသည်။

အတွင်းဝန်များရုံးကြီး တံခါးပေါက်တိုင်းတွင် အစုလိုက်အစုလိုက် ပိတ်ဆို့ထားကြရာ စပတ်လမ်း ဘက် သူရိယသတင်းစာတိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အပေါက်တွင် လူ ၇၀၀ လောက်ပါမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော အဖွဲ့ကို အစုလိုက် ပိတ်ဆို့ထားပေသည်။

၁၅ရက်နေ့ အာဏာဖီဆန်ရေး အင်အားပြပွဲတွင် အမျိုးသမီးများ ပါဝင်ခွင့်မရခဲ့သော်လည်း အတွင်းဝန်များရုံး ဝိုင်းရာတွင်မူ ကျောင်းသူများ ပါဝင်ခွင့်ရလေသည်။ မြို့ပေါ် ကျောင်းပေါင်းစုံမှ ကျောင်းသူများ လာကြရာ အများစုမှာ မြူနီစပယ်ဗမာကျောင်းသူများ ဖြစ်လေသည်။ မြို့ပေါ်မှ ကျောင်းသူများတွင် ဆရာဖေနှင့် ဆရာမတော် ဒေါ်ညွန့်တို့၏သမီး မခင်သစ်ကို တွေ့နိုင်ပေ သည်။ မခင်သစ်၏ ပင်နီနုအင်္ကျီရင်ဖုံးပေါ်တွင် ကျွန်တော်ရောင်းချခဲ့သော ရေနံမြေရင်ထိုး ဓာတ်ပုံကို တွေ့မြင်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ မခင်သစ်၏စိတ်ဓာတ်ကို ကြည့်ညှိုနေမိရုံမက ကိုယ့် လက်ရာကို ပရိသတ်ရှေ့မှာ ပြန်မြင်ရသော အနုပညာသည်တစ်ဦးပမာ ဝမ်းသာပီတိလည်း ပြည့် နေပေသည်။

တက္ကသိုလ်မှ ခေါင်းဆောင်ကျောင်းသူများဖြစ်သော မန္တလေး မအုန်း၊ ပဲခူး မခင်မြ၊ ခြင်းကြား မမကြီးနှင့် ကျွန်တော့် မမြင့်ဦးတို့ကို မတွေ့ရ။ မမြင့်ဦးကို မတွေ့ရသဖြင့် အထူးဝမ်းနည်းမိ သည်။ အားမလိုအားမရဖြင့် ဒေါပွခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ ဂုဏ်ယူရပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်တကွ ကျောင်းသားနှစ်ဆယ်ခန့်မှာ ရေနှင့် အစားအသောက် တာဝန်ခံများဖြစ်သဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ကြည့်ခွင့်ရကြသည်။ ဟိုတံခါးပေါက် သည်တံခါးပေါက် ရောက်ကြရ လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမိပြီး မကြာမီ ကုလားနှင့် ဂေါ်ရာပုလိပ်များ ရောက်လာသည်။ စပတ်လမ်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်းစီးဂေါ်ရာစာသင်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကျောင်းသားများက မဖြူကြ။

နောက် မြို့မကျောင်းမှ ကျောင်းသား ၈၀၀ တပ်ကြီး ချီတက်လာရာ “သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ” “အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ” စသည်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြရာ ဆူညံသွားပေသည်။

စပတ်လမ်းနှင့် ဖရေဇာလမ်း (အနော်ရထာလမ်း) ထောင့်နားရှိ တံခါးပေါက်မှာ ပင်မတံခါးပေါက် ဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျောင်းသား ၇၀၀မျှ စုထားသည်။ ပုလိပ်များကလည်း အား စုပုံထားသည်။ ဆယ်နာရီထိုးသောအခါ ရုံးတက်ရန် စာရေး၊ စာချီ၊ ဝန်ထောက်၊ အတွင်းဝန် ကလေး စသည်တို့ လာစပြုလေပြီ။ ဂေါ်ရာစာသင်အချို့သည် ထိုအပေါက်မှ ကျောင်းသူကလေး နှစ်ယောက်ကို ခြေထောက်မှကိုင်ကာ တရွတ်ဆွဲ၍ ဖယ်လေရာ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့သော် ကျောင်းသားများကား အကြမ်းမဖက်။ တရွတ်အဆွဲခံရသော ကျောင်းသူများနေရာတွင် အခြား ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတို့က ယူလိုက်ကြလေသည်။ တရွတ်အဆွဲခံရသော ကျောင်းသူ ကလေးများမှာ ပွန်းပဲ့စုတ်ပြတ်ကုန်၏။ ပုလိပ်များသည် နောက်ထပ်ရွှေ့ဖယ်၍လည်း မရရှိသော အခါ ဘေးကရန်စောင်၍သာ ကြည့်နေကြရလေသည်။ ကိုအောင်ကျော်အား ထိုတံခါးပေါက်မှာ တွေ့ရပေသည်။

နေကား ပူလာလေရာ ကျွန်တော်တို့လူစုက ရေလိုက်တိုက်သည်။ ၎င်းနောက် အရပ်သူအရပ်သား များကလည်း ရေတိုက်ခြင်း၊ လိမ္မော်သီးများကို ခြင်းတောင်းနှင့် သယ်ယူလာပြီး ဝေငှခြင်း၊ ယပ်တောင်ဝေငှခြင်း၊ အဝတ်အမိုးများ လုပ်ပေးခြင်း ပြုကြ၏။ အားပေးသည့် ပရိသတ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ပို၍ အားတက်ကြပေသည်။

ရုံးတက်ရန်လာကြသော စာရေး၊ စာချီ၊ ဝန်ထောက် စသည်တို့ကား ကြည့်နေသော ပရိသတ်နှင့် အတူ ကြည့်ကာ ကျောင်းသားများအား ချီးကျူးနေကြတော့သည်။ အတန်ကြာလျှင် အချို့မှာ အိမ်ပြန်သွားကြလေ၏။ “သိပ်အကြံပိုင်တဲ့ ကျောင်းသားတွေပဲ” “သိပ်ခွဲသတ္တိ ကောင်းတဲ့ ကျောင်းသားတွေပဲ” “အစိုးရက ပခုအို တုတ်နှင့်သွားထိုးတာကိုးကွ” စသော စကားမျိုးများကို ပရိသတ်ကြားမှာ ကြားနေရပေ၏။

ဆယ့်တစ်နာရီကျော်သောအခါ ရန်ကုန်အရေးပိုင် ဒီစတြိတ်တရားသူကြီး ဦးဖိုးစသည် မော်တော် ကားဖြင့် ရောက်လာသည်။ သူနှင့် အတွင်းဝန်ရုံးကြီးအနီးတွင် ဥဒဟိုသွားကာ စီမံခန့်ခွဲနေကြ သော ပုလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာပရက်စကော့၊ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာရေးနိုး၊ ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာလုပ်ဒါး၊ မစ္စတာတစ်၊ ဦးထွန်းအုန်တို့ ဆွေးနွေးကြလေသည်။

နောက်တစ်ခဏအတွင်း မြင်းစီးပုလိပ်တပ်များ၊ စစ်ပုလိပ်တပ်များ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားရာ ကျွန်တော်တို့မှာ အံ့သြနေကြလေသည်။ အချို့က “အောင်ပြီ အောင်ပြီ” ဟု ပင် အော်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အဆင်သင့်စီစဉ်ထားသော ငါးသေတ္တာ ပေါင်မုန့်များကို စက္ကူအိတ်များနှင့် လိုက်ဝေကြလေ၏။ ကျောင်းသားများသည် ပျော်မြူးနေကြ၏။ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးတော့မည်ဟု အားတက်နေကြ၏။

၁၂နာရီတွင် ကိုလှရွှေက “အတွင်းဝန်များရုံး ဝိုင်း၍ပိတ်ဆို့ကာ အာဏာဖိဆန်သည့်လုပ်ငန်း အောင်ပြီ။ ယနေ့လုပ်ငန်းပြီးသဖြင့် ပြန်ကြရန် လူစုရမည်” ဟု အမိန့်ပေး ထုတ်လိုက်လေသည်။ ဖရောဇာလမ်းပေါ်မှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို ပထမ ရုပ်သိမ်းပြီး စုဝေးစေလေသည်။ ၎င်းနောက် ဂျူဒါအီဇကယ် (သိမ်ဖြူလမ်း) ဘက်သို့ စီတန်းလျှောက်ကြသည်။ ဂျူဒါအီဇကယ် လမ်းဘက်တွင် ဝိုင်းနေကြသော ကျောင်းသားများက ရုပ်သိမ်းပြီး စုပေါင်းချီတက်ကြသည်။ နောက် ဒါလဟိုဇီလမ်းသို့ ချိုးပြီး ချီတက်ကြသည်။ ဒါလဟိုဇီဘက်မှ ဝိုင်းထားသော ကျောင်း သားများက ရုပ်သိမ်းပြီး စုပေါင်းချီတက်ကြလေသည်။ ရှေ့မှ အလံနီကြီးက တလွင့်လွင့်ဖြစ်ပေ သည်။

စပတ်လမ်းပေါ်သို့ ကျောင်းသားထု ရောက်သောအခါ မြင်းစီးပုလိပ်တပ်များက ရှေ့က တားဆီး လေသည်။ သူတို့ကား မြန်မာမပါ။ ကုလားနှင့် ဂေါ်ရာများ ကပြားများသာ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့ လက်တွင်ကား ကြာပွတ်များကိုလျက် ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူး ထိုးထားကြပေ၏။ သံခမောက်ပုံ ဦးထုပ်များကိုလည်း ဆောင်းထားကြ၏။ ၎င်းပြင် နံပါတ်တုတ်ကိုင်ထားသော ကုလားနှင့်ဂေါ်ရာ၊ ကပြားပုလိပ်များလည်း အဖွဲ့အစည်းနှင့် အဆင်သင့်ရှိနေကြသည်။ စပတ်လမ်းကမ်းနားဘက် အပိုင်းတွင်ကား သေနတ်ကိုင် စစ်ပုလိပ်များသည် အာရ်အီးတီ ဘတ်စ်ကားကြီးများပေါ်မှ စောင့် နေကြပေ၏။

ချီတက်လာသော ကျောင်းသားများကို မြင်းစီးပုလိပ်တို့က ဝင်တိုးသည်။ ခဏရပ်တန့်သွား၏။ သို့သော် အချို့က “အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ” “သခင်မျိုးစေ့ တို့ဗမာ” “ချီတက်ကြရမယ် ချီတက်ကြရမယ်” ဟု အော်ပေးလိုက်ရာ ကျောင်းသားထုက ဆက်လက်ချီတက်ကြသည်။ စပတ်လမ်း တံခါးပေါက်ရှိ ကျောင်းသားများကလည်း တံခါးပေါက်မှ ရုပ်သိမ်းကာ ချီတက်

လာသော ကျောင်းသားထုထံ စုပေါင်းရန် လာကြလေသည်။ မြင်းစီးပုလိပ်တို့သည် ကျောင်းသား ထုကြား အတင်းဝင်၍တိုက်၏။ ကျောင်းသားထု ပြိုလဲကျသွားသည်။ နံပါတ်တုတ်ကိုင်ထားသော ပုလိပ်များက ဝင်၍ရိုက်လေသည်။ ခွာသံတခေါက်ခေါက် တုတ်သံတဖြောင်းဖြောင်း၊ ကြာပွတ်သံ တရွမ်းရွမ်း။

“ကျောင်းသားတို့သွေး မြေသို့ကျလေပြီ”

“ရက်စက်သော အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့”

“ယုတ်ညံ့သော ဘမော်အစိုးရ”

ဘေးကကြည့်နေသော လူထုသည် သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ ဆဲသူက ဆဲကြ၏။ တွေ့ကရာနှင့် ကောက်ပေါက်သူက ပေါက်ကြ၏။ ရုံးတက်လာသော စာရေးကြီးတစ်ယောက်က လမ်းဘေး သစ်ပင်ငယ်ကို ကာကွယ်ထားသော တိုင်တစ်လုံးကို ဖြုတ်ယူ၍ ပုလိပ်များထံ ချီတက်သွားလေ သည်။ ခေါင်းပေါင်း၊ အပေါ်အင်္ကျီ၊ ပိုးလုံချည်တို့ကို ဝတ်ထားသူတစ်ယောက်က ခါးတောင်း ကျိုက်ကာ ပုလိပ်များအား သွားချရန် ပြင်ဆင်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကျောင်းသားအချို့ကား ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့၍ တုတ်များရှာဖွေကာ ခုခံရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ခေါင်းဆောင် များက တားထားရ၏။

ကျွန်တော်ကား ရိုက်စက ကျောင်းသားထုအပြင်သို့ ရောက်နေလေသည်။ ကျွန်တော့်တာဝန်က ပိုင်းရာတွင်မရှိပေ။ သို့သော် မြင်းတိုက်၊ လိုက်ရိုက်ခြင်းများ ပြုနေစဉ် ကျောင်းသားများဆီသို့ ပြေးဝင်၏။ ပြင်ပဗာဟီရတာဝန်သည် အရေးကြီးသည် မှန်သော်လည်း ဤသို့ ဖြစ်လာသော အရေးတွင် ကျောင်းသားထုနှင့် သွေးတူသားတူ သေတူရှင်တူ တစ်သားတည်း ဖြစ်နေချင်ပေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား အရိုက်မခံရ၊ မြင်းတိုက်လည်း မခံရ။

ကျောင်းသားများအား ဖရိုဖရဲမဖြစ်အောင် ပြန်လည်စုစည်းကြသည်။ ကျောင်းသားများကလည်း စည်းကမ်းရှိလှ၏။ သည်းခံရမည့်အချိန်တွင် သည်းခံနိုင်စိတ် ခိုင်မာလှ၏။

စပတ်လမ်းတစ်ပြင်လုံးတွင် ဒဏ်ရာဖြင့်လဲနေသူတွေ၊ သွေးသံရဲ့ရဲ့ ဖြစ်နေသူတွေ၊ မူးဝေခွေကျနေသူတွေ ပြည့်နေပေ၏။ ခံရသည့်အထဲတွင် အသက်အရွယ်ငယ်သော ဆယ့်နှစ်နှစ်သားကလေးတစ်ယောက်နှစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးများမှာ သနားစရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ထမ်းသင့်သူကိုထမ်း၍ ဖေးသင့်သူကို ဖေးပေးကြသည်။ အမျိုးသားသူနာပြုတပ် ရောက်လာပြီး သူရိယတိုက်အောက်ထပ်သို့ ပို့သူပို့သည်။ ဆေးရုံသို့ သူနာပြုကားပေါ်တင်လျက် ပို့သူပို့သည်။ ဒဏ်ရာရသော မိန်းကလေးများထဲတွင် မခင်သစ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရာ စိတ်အတော်ထိခိုက်သွားပေသည်။ ချက်ချင်းပင် ဆရာကတော် ဒေါ်ညွန့်ရောက်လာပြီး လန်ချားနှင့် တင်ခေါ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်က “ဆေးရုံ ပို့ပါဦးလား ဒေါ်ဒေါ်” ဟု ပြောရာ “နေပေစေ၊ ဒင်းတို့ ဆေးရုံမှာ မကုဘူး၊ အိမ်မှာကုမယ်” ဟု ဖြေလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် နောက်ထပ်မပြောသာပြီ။

“ကျွန်တော်နောက်မှ လာကြည့်မယ်ဒေါ်ဒေါ်”

“အေး ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ မင်းတို့ သည့်ပြင်လုပ်စရာတွေ လုပ်ကြပေါ့”

ကျွန်တော်သည် သူရိယတိုက်အောက်ထပ်သို့ဝင်ကာ ဒဏ်ရာရသူများကို ကြည့်သည်။ ကိုလှရွှေလည်း အရိုက်ခံထားရသည်။ အကွဲအရှုကားမတွေ့ရ။ သို့သော် မအားအကန်ခံထားရသဖြင့် မူးဝေနေပေသည်။ သတိမလစ်တာကံကောင်း။ သူနှင့်ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ လဲနေသူမှာ ကိုအောင်ကျော်ဖြစ်ပေသည်။ ကိုအောင်ကျော်ကား ဒဏ်ရာပြင်းလှ၏။ ခေါင်းသွေးတွေအားကြီး ယိုစီးနေပေ၏။ သို့ရာတွင် ငန်းဖမ်းသလို လှုပ်ရှားနေသည်။ ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ်ပင် ဖြုန်းခနဲ ကုန်းထပြီး “ကိုလှရွှေ၊ ကိုလှရွှေ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီး ဘယ်လိုနေသလဲဟင်၊ အရေးတော်ပုံ အောင်ရမယ်” ဟု အသံကြွကြီးဖြင့်အော်ပြီး လဲကျသွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့အား ငြိမ်အောင်ဖက်ထားရလေသည်။ ကိုအောင်ကျော်အား ဆေးရုံကြီးပို့၏။ နေရာမရဟုဆိုသဖြင့် တက္ကသိုလ် (ဆင်နီတိုးရီးယမ်း) ဆေးရုံသို့ ပို့ရပြန်လေ၏။

“ကျောင်းသားတို့သွေး မြေသို့ကျပြီ”

“တစ်တိုင်းပြည်လုံး ကန့်ကွက်ကြလော့”

“တစ်တိုင်းပြည်လုံး ညီညီညာညာ ချီတက်၍ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်နှင့် ဘမော်ညွန့်ပေါင်းကို ဖြိုဖျက်ကြလော့”

ဤသည်တို့ကား ကျွန်တော်တို့၏ ပဲ့တင်သံ။ လူထုပဲ့တင်သံ။

ထိုနေ့ညနေတွင် အတွင်းဝန်ရုံးကြီးအလယ်၌ ညစာထမင်းစားပွဲရှိလေသည်။ ညွန့်ပေါင်းဝန်ကြီး သစ် ဦးဘဦး၊ မန္တလေးတွင် ဘုန်းကြီးသတ်မှု အစွဲခံရ၍ ထင်ရှားသော ဗဟိုရ်သည် ဦးဘဦး၊ နေရှင်နယ်ကလပ်တွင် ဗမာပြာတာကလေးကို လက်သီးစွမ်းပြ၍ ထင်ရှားသွားသော ဝန်ကြီး ဦးဘဦး။ ထိုဦးဘဦးသည် မိန့်ခွန်းပြောရာ၌ ကျောင်းသားများအား ရှုတ်ချပြစ်တင်လေသည်။ ဂဠုန်ဦးစော စသောအတိုက်အခံများ မြောက်ပေး၍ ဖြစ်ပါသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ အရေး၊ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားအရေးများကို သိမ်ဖျင်းစေလေသည်။ ဦးဘဦးပြောပြီးနောက် ဇွန်း၊ ခက်ရင်းနှင့် ပန်းကန်သံများ၊ ၎င်းနောက် အငြိမ့်တီးလုံး၊ အငြိမ့်မင်းသမီး သီချင်းသံ၊ လူပြက်ပြက်သံ။ ဤသည်တို့ကား အတွင်းဝန်များရုံးကြီး အလယ်မှနေ၍ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရတ တုံ့ပြန်ပေးလိုက်သော အသံ။ ။

၂၄

ဒဏ်ရာရသူ မခင်သစ်

ထွန်းကလေး

မြင့်ကြီးတော့ ခက်ပြီ။

တစ်ဖက်က ကျောင်းသားအရေး၊ အခြားတစ်ဖက်က ကိုယ့်စာပေ ကိုယ့် စာမေးပွဲအရေး၊ ကြားထဲမှာ ဗျာများနေပြီ။ တစ်ဖက်က အများအရေး အခြားတစ်ဖက်က ကိုယ့်အရေး ကြားထဲမှာ ဟိုယိမ်း သည်ယိုင် ဖြစ်နေပြီ။ မြင့်ကြီးတစ်ယောက်ဖြင့် ပန်းပြားပင် ဖြစ်နေပါပြီ။

စာကိုပဲဖတ်နေမယ်၊ ဒါကြောင့် ထွန်းကလေးတို့လုပ်နေကြတဲ့ ကျောင်းသားအရေး ဆူပူလှုပ်ရှားမှုမှာ မပါသေးဘူး။ အစည်းအဝေး မတက်ဘူး။ အင်အား ပြပွဲတွေ မလိုက်ဘူး၊ ဗမာစာ ဂုဏ်ထူး စာမေးပွဲမှာ ပထမတန်းက အောင်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျန်းမာရေး လမ်းလျှောက်ချိန်ကလွဲပြီး ကျောင်းပြင်ကို မထွက်ခဲ့ဘူး ထွန်းကလေးရယ်။

သို့ပေမယ့် စာဖတ်လို့ ဖြောင့်သလားဆိုတော့ မဖြောင့်ဘူး၊ စာမှာ စိတ် မရောက်ဘူး။ ခုတော့ ပိုဆိုးတယ်။ ကျောင်းသားတွေသွေး မြေဝယ်ကျပြီ ဆိုတော့ မဟာပထဝီမြေကြီးတောင် တုန်လှုပ် လောက်ပေတယ်။ မြင့်ကြီးရဲ့ အသည်းနှလုံးတုန်တာတွေတော့ မပြောနဲ့တော့ကွယ်။ ကိုယ့်သွေးတူ သားတူ တွေဟာ ကျောင်းသားတွေ အလုပ်သမားတွေ လယ်သမားတွေရဲ့ အရေးတော်ပုံ အောင်မြင်ဖို့ အတွက် သွေးစက်နဲ့ ယဇ်ပူဇော်ပြီး ဆောင်ရွက်နေကြတဲ့အခါမှာ ကိုယ်ကျိုးအတွက် (ကိုယ်ကျိုးက ဘယ်လောက်ပဲ မွန်မြတ် မွန်မြတ်၊ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတန်း ပထမတန်း ဆွတ်ခူးမယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျိုး

ရှည်ရွယ်ချက်ပင် (ဖြစ်လင့်ကစား) ကိုယ်ကျိုးအတွက် ချောင်ကုပ်ပြီး အား ထုတ်နေတာဟာ သေးငယ်တဲ့အလုပ်၊ သိမ်တဲ့အလုပ် ဖြစ်နေပေါ့ကွယ်။ မြင့်ကြီးကိုယ်ကိုယ်မြင့်ကြီး ရှက်မိတယ်။ ဒီအထဲမှာ ထွန်းကလေးက ငေါ့တော့တော့ စာရေးပြီး မြင့်ကြီးကို ပြက်ရယ်ပြုပြန်တော့ တုန်လှုပ်နေတဲ့ အသည်းနှလုံးမှာ သင်တန်းခားနဲ့ ပါးပါးလွှာလွှာ လှီးနေသလားထင်ရတယ်။ ထွန်းကလေးရေ မြင့်ကြီးတော့ မျက်ရည်အကြိမ်ကြိမ် ကျမိပြီကွယ်။

မြင့်ကြီးလေ... ကိုယ်ကျိုးနဲ့ အများကျိုး မြန်မာစာဂုဏ်ထူးပထမတန်းနဲ့ ကျောင်းသား အရေးတော်ပုံ အောင်မြင်မှုတွေကို ချိန်ခွင်မှာ တင်စက်ကြည့်တယ်။ ၁၉၃၆ခုနှစ် သပိတ်တုန်းက တကယ် ထူးချွန်တဲ့ ကျောင်းသား အရေးရှိတော့ စွန့်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုခွက်ညို၊ ကိုသာလှ၊ ကိုစံထွေးတို့နှင့် ဆေးသိပ္ပံဘက်က ပထမတန်းကျောင်းသားတွေရဲ့ ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်ခဲပုံတွေ သွား သတိရတယ်။

ဒီတော့ကာ နောက်တစ်ခါအရေးရှိရင် မြင့်ကြီးကိုလာခေါ်ပါနော်။ အာဏာဖီဆန်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညွန့်ပေါင်း နန်းရင်းဝန်မက ဘုရင်ခံအိမ် ဝိုင်းဖို့ဖြစ်ဖြစ် လာခေါ်ပါနော်။ မြင့်ကြီးလိုက်ပါမယ်။ လူဟောင်းတွေကတော့ မြင့်ကြီးတစ်ယောက်တော့ သေချာပေါက် ထားလိုက်ပေတော့။ မအုန်း၊ မမကြီး၊ မခင်မြ တို့တစ်တွေတော့ ကိုယ်အားဖြင့် မပါနိုင်ကြပေမယ့် စိတ်တော့ဖြင့် ညွတ်ဟန် တူပါရဲ့။ မအမာတစ်ယောက်ကတော့ ယောကျာ်းရပြီး စီးပွားရေး လုပ်နေပြီ။ ဒီတော့ မြင့်ကြီးက တော့ ဘက်ပဲနေတာပဲ။ သို့ပေမယ့် လူသစ်ကလေးတွေ ရှိပါတယ်လေ။ အားရှိစရာပါပဲ။

ဪ သီထက် သတင်းတစ်ခုကြားပြီလား။ မြင့်ကြီးတို့တော့ ဗမာစာဌာနက ဆိုတော့ ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုပြီးနီးစပ်တဲ့သတင်းကြားတာပေါ့။ စစ်ကိုင်းကျောင်းဆောင်က ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ကိုလှမြတ်စိုးဟာ ဗိုလ်စာရေးသွင်းပြီး ရေနံချောင်းကိုသွားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဆောင်မှူး ပါမောက္ခမက်ဂစ်က အရေးယူရမယ်လို့ တောင်းဆိုတယ်။ ဒီတော့ ဆရာကြီး ဦးဖေမောင်တင်က ခုကိစ္စဟာ

ကျောင်းသားတွေနဲ့ တက္ကသိုလ် ဘာမှဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျောင်းသား
တွေက ကျောင်းကို ဆူနေတာမဟုတ်ဘူး။ အစိုးရကိုဆူနေတာ။ ဒါကြောင့်
အရေးမယူနိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုက်သတဲ့။ ဆရာကြီးကတော့ အရေးကျရင်
သိပ်သတ္တိကောင်းတာ ထွန်းကလေးရဲ့။

ကဲ-စာရှည်သွားပြီ၊ တော်သေးပြီနော်။

အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေသတည်း။

မြင့်ကြီး

၂၁-၁၂-၃၈

ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦး၏စာကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မက သုံးကြိမ်ကျအောင် ဖတ်မိပါသည်။
အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သောကြောင့်မဟုတ်ပါ။ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောကျလွန်းလို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဟယ်-နယ်ချဲ့သမား၊ ဟယ်-ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ၊ သင်တို့သည် ကျောင်းသားတို့၏ သွေးကို
မြေသို့ကျအောင် ဖိနှိပ်ညှင်းပန်းခြင်းဖြင့် သင်တို့အား ဆန့်ကျင်မှု၊ အတိုက်အခံမှု လျော့ပါးသွား
လိမ့်မည်။ ကွယ်ပျောက်သွားလိမ့်မည် ထင်သလော။ ကျောင်းသား၊ အလုပ်သမား၊ တောင်သူ
လယ်သမားတွေက သင်တို့အား ခေါင်းငုံ့ခူးထောက် အရှုံးပေးမည်ဟု ထင်သလော။ သို့ကလို
ထင်လျှင် သင်တို့မှားလိမ့်မည်။ သင်တို့ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခြင်းဖြင့် ငါတို့အင်အား လျော့၍မသွား။
တိုးတက်၍သာလာသည်။ ကျောင်းသားတို့သွေး မြေမကျခင်က အေးအေးသက်သာ ကိုယ့်စာကိုယ်
ဖတ်နေလိုသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများပင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာခဲ့ပြီကို သင်တို့မြင်ပြီလော။

သို့ကလိုပင် ကျွန်တော်အံ့ကြိတ်၍ ကြုံးဝါးမိသည်။

ဪ မမြင့်ဦး၊ ခုလိုတော့လည်း အတော်သားပဲ။ အရေးကြုံတော့ မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်ကို
ပြလိုက်တယ်နော်။ အရင်က ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံမှာ နောက်ဆုတ်ပြီး ခပ်ကုပ်ကုပ်နေခဲ့လို့

ထွန်းကလေး အထင်သေးခဲ့မိသေးတယ်။ ခုတော့ အမှန်ကိုသိပါပြီ။ ‘မီးခဲပြာဖုံး’ နေခဲ့တာပဲနော်။ မမြင့်ဦးကို အထင်သေးခဲ့မိတာ မှားပြီ။

သို့ကလိုတွေးမိပြီး မမြင့်ဦးထံ ပြေး၍ပင် တောင်းပန်ချင်စိတ် ပေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က တောင်းပန်ပြန်လျှင်လည်း မမြင့်ဦးက မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် သည် မမြင့်ဦး၏ ခွင့်လွှတ်ပြီဆိုသော အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သည့် အပြုံးကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်မိ၏။ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော မျက်လုံးအစုံမှ လွတ်လတ္တံ့သော မေတ္တာကရုဏာ ရောင်ခြည်များကို ရမ်းရော်မိပေ၏။

အကယ်၍ မခင်သစ်ထံသို့ သွား၍ကြည့်ရန် တာဝန်သာမရှိခဲ့ပါမူ မမြင့်ဦးထံသို့ ခြေဦးလှည့်မိ ပေလိမ့်မည်။

မခင်သစ်ခမျာမှာ ပုလိပ်တုတ်ဒဏ်ရာဖြင့် အိပ်ရာတွင် လဲလျောင်းနေရရှာပေလိမ့်မည်။

ကျောင်းသားကျောင်းသူ ၂၀၀ ကျော် ဒဏ်ရာရရှိသည့်အနက် အချို့မှာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင်၊ အချို့မှာ တက္ကသိုလ် ဆင်နီတိုရီယံတွင်၊ အချို့မှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာတွင် ကုသနေကြသည်။ ကိုလှရွှေနှင့်တကွသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များသည် ဆေးရုံကြီးနှင့် ဆင်နီတိုရီယံသို့ သွား ကာ ဒဏ်ရာရသူများကို မေးမြန်းကြည့်ရှုကြရာ ကျွန်တော်လည်း ပါသွားလေသည်။ ၎င်းနောက် လူစုခွဲ၍ အိမ်တွင်ကုသနေသော ဒဏ်ရာရရှိသူများကို ကြည့်ရှုကြရသည်။ ကိုလှရွှေသည် မခင်သစ် အား သွားကြည့်ရန်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မအားသဖြင့် သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော့်အား သွားကြည့်ပါ ဟု တာဝန်ပေးထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် မမြင့်ဦးနေရာ အင်းလျားဆောင်ဘက်သို့ ခြေဦး မလှည့်နိုင်တော့ဘဲ မခင်သစ်တို့နေရာ ရေကျော်သို့သာ ခြေဦးလှည့်ရပေတော့သည်။

မခင်သစ်ကား အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့် ခပ်ခွေခွေထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ ၏။ သူ့အမေကား မခင်သစ်၏ဘေးတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာထိုင်လျက် သတင်းစာ ဖတ်နေ လေသည်။ သူတို့သားအမိအပြင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ မတွေ့မြင်ရ။

မခင်သစ်မှာ ခေါင်းတွင် ပတ်တီးစည်းထားသည်။ ဂီတဝိသောဓနီစာအုပ်ကို ဖွင့်လျက် ရင်ခွင် ပေါ်မှာ တင်ထားကာ မျက်စိများကို မှိတ်ထားသည်။

ကျွန်တော့်ခြေသံကို ကြားလိုက်သောအခါ ဒေါ်ဒေါ်က သတင်းစာကြည့်ရာမှ လှမ်းကြည့်လျက်-

“ဪ မောင်တင်ထွန်းလားဟေ့၊ လာ လာ ထိုင်”ဟု ပြောပြီး မခင်သစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ပေးလေသည်။

ထိုအခါ မခင်သစ်သည်လည်း မျက်လုံးများကို အသာလှုပ်လျက် ကျွန်တော့်အား ကြည့်လိုက်သည်။

၎င်းနောက် သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးကလေး ခပ်ရေးရေးပေါ်လာသည်ဟု ထင်သည်။

“ဘယ့်နယ့်နေသေးသလဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကိုလှရွှေက သူမအားလို့ ကျွန်တော်ပဲ သွားမေးလိုက်ပါ ဆိုတာနဲ့။”

ဒေါ်ဒေါ်က ပြုံးလိုက်ရာ စိုးရိမ်မှုကင်းနေသော အပြုံးဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ မောင်လှရွှေမအားလို့ မလာတာလည်း ဒေါ်ဒေါ်တို့က ဘာမှဗွေမယူပါဘူး၊ သို့ပေမယ့် မောင်လှရွှေမအားလို့ ကိုယ်စားလွှတ်လို့သာ မောင်တင်ထွန်း လာရတယ်ဆိုတာက တော့ ဟဲ ဟဲ”

ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမည်မသိ၊ အနေကျပ်သွားပြီးမှ အားယူ၍ပြုံးကာ-

“သည်လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကိုလှရွှေအားလို့ လာလည်း ကျွန်တော်လည်း လာမှာပါပဲ”

“ကျီစားတာပါကွာ၊ ခုလိုအခါကြီးမှာ အရေးကြီးတော့ သွေးနီးရာဆိုတာလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြင်နာကြတာ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးကြတာ၊ သူခံရင်ကိုယ်ခံရသလို နာကြတာတွေ့ရတော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ဖြင့် အများကြီးအားတက်မိတယ်။ ခုကြည့်ပါလား၊ သစ်သစ်ကလေး ခံရတယ် ဆိုရင်လေ လာလိုက်ကြ၊ မေးလိုက်ကြ ကြင်နာယုယလိုက်ကြတာ၊ လူစုံရောက်လာတာပဲကွဲ့။

ဟိုသူငယ်တောင် ရောက်လာသေးသကဲ့၊ အရင်ကတော့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ပါပဲ ခုတော့ အိုင်စီအက်စ်စာမေးပွဲ ဝင်နေတယ်လေ”

“ကိုကျော်ငြိမ်းလား ဒေါ်ဒေါ်”

“အေး အေး”

ကျွန်တော်ကား ဘယ်သူဘယ်ဝါ လာရောက်မေးမြန်းကြကြောင်းထက် မခင်သစ်၏ ဒဏ်ရာ အကြောင်းကိုသာ သိလိုနေပြီ ဖြစ်ရကား-

“နို့ပြောစမ်းပါဦး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ မခင်သစ်ရဲ့ ဒဏ်ရာအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

မခင်သစ်က ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်က သူ့သမီးအား ကြည့်လျက်-

“ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးကွယ်၊ ခေါင်းမှာ ငါးမူးစေ့ဝိုင်းလောက် ပွန်းပဲ့သွားတယ်၊ မနက်ပါဘူး၊ အပေါ်ယံတင်ပါ၊ သို့ပေမယ့် တုတ်ရဲ့အရှိန်ကြောင့် ခေါင်းနည်းနည်းတော့ မူးတတ်တယ်”

ကျွန်တော်က မခင်သစ်၏ ရင်ခွင်ပေါ်ဝယ် ဖွင့်လျက်မှောက်ထားသော ဂီတဝိသောဓနီ စာအုပ်ကို ညွှန်းလျက်-

ခေါင်းမူးရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့စာဖတ်ရသလဲ၊ စာမဖတ်ရဘူး”

“ကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကတော့ စာကိုအလျှင်းမဖတ်ဖို့ ပြောတာပဲ”

မခင်သစ်က ကျွန်တော့်ဘက်မှ သူ့အမေဘက် လှည့်ကြည့်လျက်-

“စာဖတ်တာမဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့” ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ “သစ်သစ် ရထားတဲ့ သီချင်းကြီးတွေကို စိတ်ထဲမှာ ပြန်ရွတ်ကြည့်တယ်၊ မေ့တဲ့နေရာမှာ စာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်တာပါ”

မခင်သစ်၏အသံကား သာယာ၍ ရှင်းလင်းပြတ်သား၏။ ဤလိုအချိန်မျိုးမှာပင် သူ့ဒဏ်ရာ အခြေအနေနှင့် လိုက်အောင် အချိန်ကို အသုံးချတတ်ပုံနှင့် သူ့လုံ့လကို များစွာ သဘောကျမိ ပေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်က ထိုင်ရာမှထပြီး-

“စကားပြောရစ်ကြဦး၊ ကော်ဖီ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“နေပါစေ ဒေါ်ဒေါ်”

ကျွန်တော်က တားသော်လည်းမရ။ ဒေါ်ဒေါ်ထသွားသောအခါ မခင်သစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဒေါ်ဒေါ်နောက်သို့သာ လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဒေါ်ဒေါ် နောက်ဖေးမီးဖိုထဲ ဝင်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အပြန်အလှန် ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးကို လမ်းမဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ လမ်းမဘက် ငေးကြည့်ရင်း မိန်းမပျိုနှင့် ယောက်ျားပျို ဒီလိုနှစ်ယောက်တည်း အကြည့်ဆိုကြလျှင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်ရသည့် သဘာဝ၏ ဇာစ်မြစ်ကို စစ်တမ်းထုတ်နေမိသည်။ ထိုခဏ၌ နှလုံးသွေးကြော ရပ်စဲသွားလေ သလော။ ဤလို ဖိုမဆက်ဆံရေးတွင် ကျွန်တော့်ငယ်ဆရာဖြစ်သော ကိုရင်ကြီးကိုဘသန်း အမိန့်ရှိ သလို ဒိန်းဒလိန်းနတ် ပူးကပ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသလော။ သို့ကလို စကားမပြောဘဲ တွေးတော ငေးမောနေရင်း စကားမပြောလျှင် ရိုင်းရာကျလိမ့်မည်ထင်သဖြင့် မခင်သစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက် သောအခါ မခင်သစ်သည် စာအုပ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်၍ မျက်စိကလေးမှေးနေသည်ကို တွေ့ရပြန် လေသည်။ ဟန်ဆောင်မှုကင်း၍ ပကတိရိုးသားသော မျက်နှာကလေးပါတကား။ ဝါသံ့သံ့ နဖူးပြင်တွင် အကြောစိမ်းကလေးများ ခပ်ရေးရေးကိုမြင်ရပေရာ ‘ရွှေတလင်းပြင်က မြေရေယဉ်’ ကို သွား၍ သတိရမိပေ၏။ နှုတ်ခမ်းနီးတွေးတွေးကလေးသည် မခေါ်တခေါ် သွားခေါ်ကလေးပေါ်တွင် မစေ့တစေ့ တင်နေဟန်ကို ကြည့်မိသောအခါ၌ကား ပွင့်ချပ်အာခါစ ပန်းဖူးကလေးကို ကသိုဏ်းရှု နေမိစဉ် နှုတ်ခမ်းနီးတွေးတွေးကလေးသည် လေငြိမ်တုန်း လှိုင်းလှုပ်သလို မသိမသာ လှုပ်နေသည် ကို တွေ့ရသောအခါ “အင်း-သူကတော့ သမာဓိကောင်းကောင်းနဲ့ သီချင်းကြီးရွတ်ဖတ်နေတယ်၊ ငါကတော့ သမာဓိဖောက်ပြားပြီး သူ့မျက်နှာကို ကသိုဏ်းရှုနေတယ်၊ ငါနုမငယ်ကလေးလို အောက်မေ့ရမယ့်အစား ဖောက်ပြားချင်တယ်၊ တော်တော်ချာတဲ့ ငါပါကလား” ဟု သဘော ပေါက်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ရှက်မိပေသည်။ ထို့ကြောင့် အရှက်လည်းပြေစေတော့ စကားပြော ၍လည်း ယဉ်ကျေးရာရောက်စေတော့ ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်များဖြင့်-

“မခင်သစ် သီချင်းကြီး ဘယ်နှပုဒ်ရသလဲ”

မခင်သစ်သည် မျက်လုံးဖွင့်ပြီးနောက် ခပ်ရေးရေးပြုံးလျက်-

“သိပ်မများပါဘူး”

“ဘယ်နှပုဒ်လဲ”

“ကြိုး ၇ပုဒ်၊ ဘွဲ့ ၉ပုဒ်၊ သီချင်းခံ ၅ပုဒ်၊ ပတ်ပျိုး ၁၅ပုဒ်၊ ယိုးဒယား ၆ပုဒ်၊ ဘောလယ် ၅ပုဒ်”

“ဟင်-များလှပါကလား”

“မများပါဘူး၊ ခုမှနည်းနည်းကလေး ရှိသေးတယ်၊ ဟောဒီ တစ်အုပ်လုံးကုန်အောင် ကျက်ရမယ်”

ကျွန်တော်ကား အံ့ဩ၍မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ဤမျှငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စာပေနှင့်ဂီတ တွင် ဤမျှလေ့လာလိုက်စားသော အခြားသူတစ်ဦး မတွေ့ဖူးသေးပါ။ ဒီကောင်မကလေးဟာ ‘ကြီးပု’ ကလေးများ ဖြစ်နေရောသလားဟုပင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာပေရာ-

“မခင်သစ် အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ပြီးတာ မကြာသေးဘူး”

“ဟင်” ဟု ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ အာမေဇိုတ်သံထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းပင်-

“အသက်တွေဘာတွေမေးပြီး ဗေဒင်များ တွက်မလို့လားကွဲ့” ဟူသော ဒေါ်ဒေါ်၏ အသံကို ကြား လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မိခင်တို့၏သဘောကောင်းသော အပြုံးကြီးကို ထင်းခနဲမြင်ရသဖြင့် အရှက်ပြေသွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ ကျွန်တော် ဗေဒင်မတွက်တတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်သမီးက သီချင်းကြီးတွေ ရလွန်းအားကြီးလို့ ကျွန်တော်က အသက်မေးကြည့်တာပါ”

ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော့်အား ကော်ဖီပန်းကန်ကိုပေးရင်း-

“အင်း သူက ဉာဏ်ကောင်းသကဲ့၊ ဆရာကောင်းတွေလည်းရှိတယ်”

“ဆရာတွေက ဘယ်သူတွေလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒီးဒုတ်ကိုဘချိုတို့၊ ဒေလီညွန့်တို့၊ ကိုသန်းတို့ပေါ့ကွယ်”

မခင်သစ်က စာအုပ်ကို ထောင်ကိုင်လိုက်ပြီး-

“ဒီ ဂီတဝိသောဓနီဟာ ဦးလေးဦးဘချို တည်းဖြတ်တာပဲ၊ ဦးလေးဦးဘချို ပြင်ထည့်တဲ့ စာသားတွေက တကယ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်”

ကျွန်တော်က ဒေါ်ဒေါ်အား-

“ကျွန်တော်တော့ ညံ့တယ်ဆိုဆို၊ ကဗျာဂီတဘက်မှာတော့ ဘာမှနားမလည်ပါဘူး၊ ဝါသနာလည်း မရှိဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဂီတတို့၊ ကဗျာတို့ဟာ လူတွေကို စိတ်နှုတ်အောင်လုပ်တဲ့အတွက် အခုလို တိုက်လားခိုက်လား အရေးတော်ပုံလုပ်ရမယ့် အခါကြီးမှာ မလိုလားအပ်ဘူးလို့တောင် ထင်ထင် နေတယ်”

“မှားတော့မပေါ့ကွယ်၊ တိုက်လားခိုက်လား လုပ်ရမယ့်အခါမှာလည်း အတိုက်အခိုက်နဲ့ သင့်လျော် တဲ့ ဂီတကဗျာတွေ လိုတာပေါ့ကွဲ့။ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် ဆိုသလိုပေါ့၊ ခု မင်းတို့ လုပ်နေကြတဲ့ အရေးတော်ပုံအတွက်လည်း အရေးတော်ပုံသီချင်းနဲ့ အတီးအမှုတ် ရှိရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် အတိုက်အခံလည်း ထပ်မပြောလို၊ ပြောစရာလည်း ကျွန်တော့်ဘက်က မခိုင်လုံ။ ထို့ကြောင့် စကားကြောင်း ပြောင်းသွားစေရန်-

“ဪ ဒါထက် ဆရာကြီးလည်း မတွေ့ပါလား ဒေါ်ဒေါ်”

“မခင်သစ်တို့အဖေလည်း ဒဏ်ရာရတဲ့ကျောင်းသားတွေ မေးဖို့မြန်းဖို့ ထွက်သွားတယ်လေ၊ ဒီလိုပေါ့ကွယ် တစ်ယောက်တစ်ယောက် အားပေးပြီး သွေးစည်းနေကြရတာပေါ့၊ ဒီအစိုးရတော့ ကြာရှည်မခံပါဘူးကွာ၊ လူတိုင်းက ကျိန်ဆဲကြတာနဲ့ ပြုတ်ကျမှာပါပဲ”

ထိုအတွင်း ဧည့်သည်များ ရောက်လာသည့်အပြင် ကျွန်တော့်မှာလည်း သွားစရာကိစ္စများ ရှိသေး သဖြင့် နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့ပေသည်။ ။

၂၅

ဗိုလ်အောင်ကျော် ဆုံးလေပြီ

ထိုနေ့ညတွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် ခြောက်သွေ့နေလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့သူမြို့သားများသည် မလှုံ့ဆော်မစည်းရုံးရဘဲ သူတို့ဘာသာ ဆန္ဒပြကြ၏။ ဈေးဆိုင်များကို ပိတ်ကြ၏။

“ကျောင်းသားတို့သွေး မြေသို့ကျကုန်ပြီ”

“ကျောင်းသားတွေသာမက ကျောင်းသူကလေးတွေကိုပါ ပုလိပ်ကရိုက်သတဲ”

“တချို့ဒဏ်ရာရသူတွေမှာ သေလုမြောပါး ဖြစ်နေသတဲ”

“ကုလားနဲ့အင်္ဂလိပ် စစ်ပုလိပ်တွေက ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေအပေါ် ဖိနှပ်နဲ့ တက်နင်းသတဲ”

ထိုကဲ့သို့သော စကားများသည် တောမီးလောင်သလို ပျံ့နှံ့လျက်ရှိလေသည်။ ပြည်သူလူထု၏ ဒေါသမီးသည် တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လာလေ၏။

“ဟယ်-မတရားတဲ အင်္ဂလိပ်နေရှင်”

“ဟယ်-ဆိုးရွားတဲ နယ်ချဲ့”

“ဟယ်-ယုတ်မာတဲ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ”

သို့ကလို ရှုတ်ချရုံဖြင့် မကျေနပ်သေး။

ပြည်သူတို့သည် လက်လှမ်းမီရာ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နိုင်ရာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တို့၏ အဆောက်အအုံများကို သူတို့၏ ဒေါသမီးတွင် လောင်မြိုက်စေလိုကြသည်။ လက်လှမ်းမီရာ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရာ အစိုးရ၏ အဆောက်အအုံများကို ဖြိုဖျက်လိုကြသည်။

ပုဇွန်တောင်၊ ရေကျော်နှင့် ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ကွက်များတွင် အာရ်အီးတီမီးလုံးများကို ရိုက်ခွဲကြ၏။ တကယ်ထိရောက်တာ မထိရောက်တာ အပထား၍ သူတို့စိတ်တွင်တော့ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကို ရိုက်ခွဲပြလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါလော။ ကြက်တန်းတွင် အာရ်အီးတီ ထရော်လီ ဘတ်စ်ကားများကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြ၏။ တကယ်ထိရောက်တာမရောက်တာ အပထား၍ သူတို့စိတ်မှာတော့ အင်္ဂလိပ်ခေတ်စနစ်ကို ဖျက်ဆီးခြင်း မဟုတ်ပါလော။

စပတ်လမ်းတွင် လမ်းသလားကာ ပြည်သူတွေကြောက်အောင်ဟု အင်အားပြနေသော စစ်ပုလိပ်တပ်များကို ပြည်သူလူထုက ခဲများပုလင်းများနှင့် ပေါက်ကြ၏။ တကယ်ထိရောက်တာ မထိရောက်တာ အပထား၍ သူတို့စိတ်ထဲမှာတော့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သော နယ်ချဲ့ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို တိုက်ခိုက်ကြောင်း ကြေညာလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါလော။

လူထုသည် ဒဏ်ရာရသူ ဖိနှိပ်ခံရသူများဘက်က ကရုဏာသက်ကြောင်း၊ ဝမ်းနည်းကြောင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ခေတ်နှင့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရတို့အား ကန့်ကွက်ရှုတ်ချကြောင်းများကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆန္ဒပြကြသည်။ ဈေးဆိုင်များကို ပိတ်ကြ၏။ ကီလီလမ်းနှင့် ထီးတန်းရှိ ဗမာသစ်ဆိုင်များသည် ဆိုင်များကို ပိတ်ကြရုံမက ဒေါင်းလံများကို တစ်ဝက်ထူကြသည်။ ဘတ်စ်ကားများ၊ လန်ချားများနှင့် မြင်းလှည်းများကလည်း အလုပ်ရပ်စဲလိုက်ကြသည်။ တစ်ခုတည်းသော ဗမာပိုင် သွင် စီနီမာရုံသစ်ကြီးကိုလည်း ပိတ်လိုက်သည်။

အင်းစိန်ထောင်တွင် သခင်လေးမောင် အစရှိသော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားများက အစာမစားဘဲ နေပြီး ဆန္ဒပြကြလေသည်။

သာယာဝတီအမတ်ဖြစ်သူ သခင်မြနှင့် ပခုက္ကူအမတ် သခင်အံ့ကြီးတို့ကလည်း အမတ်အဖြစ်မှ နုတ်ထွက်ကာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်နှင့် ညွန့်ပေါင်းတို့၏ အပြုအမူကို ကန့်ကွက်လိုက်လေသည်။ မြို့မကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးဘလွင်ကလည်း ဆီးနိုတ် (အထက်လွှတ်တော်) ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်မှ လည်းကောင်း၊ အမတ်အဖြစ်မှလည်းကောင်း နုတ်ထွက်ပြီး အစိုးရကပေးထားသည့် ကေအိုင်အိပ်ချ်

ဘွဲ့ကို ပြန်အပ်လိုက်လေသည်။ မအူပင်အမတ် ဦးဖေမောင်နှင့် နတ်တလင်းအမတ် ဦးမောင်မောင် တို့သည် ညွှန်ပေါင်းအဖွဲ့မှ နုတ်ထွက်လေသည်။ များစွာသော ကျေးရွာလူကြီး မြူနီစပယ် အဖွဲ့ဝင် လူကြီးတို့သည် ရာထူးမှ ထွက်ကြလေသည်။

သံဃာတော်အများအပြားက ဆွမ်းမစားဘဲနေကာ ဆန္ဒပြကြသည်။ သာသနာ့ဝေပုလ္လ သံဃာ အဖွဲ့က အစည်းအဝေးကြီးကျင်းပပြီး နှစ်စဉ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ရက်နေ့တွင် ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်း အမှတ် ကျင်းပရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

ကြည့်မြင်တိုင် တစ်နေရာတွင်ကား ပိုစတာကြီးတစ်ခုကို ထောင်ထား၏။ ပိုစတာတွင် ဘုရင်ခံ ကော့ကရိန်း၊ နန်းရင်းဝန် ဒေါက်တာဘမော်နှင့် ရန်ကုန်အရေးပိုင် ဦးဖိုးစတို့အား ကြိုက်ရာနေရာ၌ ချိန်းဆိုကာ ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်ရန် သခင်စိန်လွင်ဆိုသူက ဖိတ်ခေါ်ထားလေသည်။

ဤကဲ့သို့သော ပြည်သူတို့၏ ကန့်ကွက်မှုကို အစိုးရတို့က ပို၍ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုဖြင့် တုံ့ပြန် လေသည်။

ရန်ကုန်အရေးပိုင် ဦးဖိုးစ၏ အမိန့်ဖြင့် အများပြည်သူတို့ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ဥပဒေစည်းကမ်း ရှိသေရေးတို့ကို အကြောင်းပြကာ သတင်းစာတို့ကို ပိတ်လိုက်သည်။ သူရိယနှင့် ဒီးဒုတ် သတင်းစာတို့ကို အာမခံတောင်းလိုက်သည်။

အာရ်အီးအက်စ် (R.E.S) ရန်ကုန် လတ်တလော လုံခြုံရေးဥပဒေ ခေါ် ဘုရင်ခံ၏ တစ်ချက်လွတ် အာဏာဖြင့် ကြေညာထားသော ဥပဒေကို တွင်တွင်သုံးကာ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များနှင့် သတင်းစာဆရာများကို ဖမ်းလေသည်။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ငွေထိန်း ကိုသိန်းအောင်နှင့် ကိုထွန်းရှိန်တို့ အဖမ်းခံကြရ၏။ လက်နက်ကိုင်စစ်ပုလိပ် ၂၀၀ မျှနှင့် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အဆောက်အအုံကို ဝိုင်းပြီး သမဂ္ဂအမှုဆောင်လူကြီး ကိုစိုးမောင်ကို ဖမ်းသွား လေသည်။

ကိုလှရွှေအား လိုက်ဖမ်းရာ ကိုလှရွှေသည် ရှောင်တိမ်းထွက်သွားပြီး ပုန်းနေရလေသည်။

လူငယ်ပိုင်း သတင်းစာဆရာများသည် အထူးတိုးတက်လျက်ရှိကာ အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို တိုက်ဖျက်နေသည့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးကို သွားရောက်ကူညီရန် ဗိုလ်စာရင်းသွင်းသူက သွင်းလေသည်။ ၎င်းတို့အနက် ကိုကိုလေးသည် အာရ်အီးအက်စ်ဥပဒေနှင့် အဖမ်းခံရ၏။

သို့သော် အခြေအနေကား ဖိလေကြွလေဖြစ်နေပေ၏။

ရန်ကုန်မှာဖိလျှင် နယ်ကကြွသည်။ နယ်မှာဖိသည်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်ကကြွသည်။

ဟိုမြို့က ကန့်ကွက်၊ သည်မြို့က ဆန္ဒပြ၊ ဟိုမြို့က အာဏာဖီဆန်၊ သည်မြို့က သပိတ်မှောက် အရေးတော်ပုံ လှိုင်းဂယက်သည် အချို့တောရွာများသို့ပင် ရိုက်ခတ်လေသည်။ တကယ့်တစ်မျိုးသားလုံး အရေးတော်ပုံကြီးပေတည်း။

အမျိုးသားရေးအတွက် လှူကြတန်းကြသည်မှာလည်း ဘာသာရေး စိတ်အားထက်သန်မှုထက်သာလျှင်သာမည်၊ မလျော့။

သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများ စားဖို့ ထမင်းထုပ်ကောက်ကြရာ စမ်းချောင်းရပ်ကွက် တစ်ခုတည်းမှ ထမင်းထုပ် ၃၀၀၀ ရရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြို့ထဲထွက်၍ တစ်အိမ်တက်ဆင်း ရန်ပုံငွေကောက်ခံကြသည်။ သော့ခတ်ထားသော ပုံးစိမ်းကလေးများပေါ်တွင် ‘ကျောင်းသားများ၏ အာဏာဖီဆန်ရေး ရန်ပုံငွေ’ ဟု ရေးထားလေသည်။ ခဲရာခဲဆစ် ဘာမျှမပြောရ။ အထွေအထူး တရားဟောမနေရ။ ပုံးကိုကိုင်၍ အိမ်ရှေ့မှာသွားရပ်လျှင် အိမ်ရှင်သည် အပြေးအလွှားလာ၍ တက်နိုင်သလောက် ထည့်လိုက်သည်။ ဈေးမှာဆိုလျှင် ဆိုင်ရှေ့သွားရပ်၍ ပုံးကို ထိုးခံရုံသာရှိသည်။ ဆိုင်ကလေး ဆိုင်ကြီးရှင်တို့သည် အဆင်သင့် မူးစေ၊ မတ်စေ၊ ငါးမူးစေ၊ ကျပ်ပြား၊ ငွေစက္ကူများ ကိုင်စောင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဈေးဝယ်တို့ထံမှလည်း အလှူခံကြ၏။ လမ်းသွားလမ်းလာများထံမှ ဆီး၍လည်း အလှူခံသည်။ ဒီဇင်ဘာလ ၂၂ရက်လား၊ ၂၃ရက်လား ကျွန်တော်မမှတ်မိ။ တစ်ရက်တည်း ကျွန်တော်တို့လူစု ထွက်ကောက်ရုံဖြင့် ငွေ ၃၀၀၀ ကျော် ရလေရာ ကျွန်တော်တို့ပင် အံ့အားသင့်နေကြလေသည်။

ပြည်သူတို့၏ စေတနာသဒ္ဓါတရားကား ထက်သန်လှပေစွ။ ပြည်သူတို့၏ ထောက်ခံမှုကား ကြီးမားလှပေစွ။

ကိုအောင်ကျော်တစ်ယောက် မသက်သာ၊ အခြေအနေဆိုး၍သာ လာသည်ဟု သိကြရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး များစွာ စိုးရိမ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုလှရွှေအား မေးကြည့်၏။ ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်သွားသဖြင့် ဤမျှဆိုးသွားသည်ဟု ဆို၏။ ကိုအောင်ကျော် ပက်လက်ကလေး လဲ၍ ခံစားနေရသော တက္ကသိုလ်ဆင်နီတိုရီယံသို့ ပြေးသွား၍ကြည့်မိ၏။ ကိုအောင်ကျော်ကား လုံးဝသတိမရ။ ကျွန်တော့်မှာ ရင်တဖိုဖိုနှင့် ငေးကြည့်ပြီးသာပြန်ခဲ့ရသည်။ ဘာမျှလည်း မတတ် နိုင်၊ နှစ်သိမ့်အားပေးစကားမျှ ပြောလိုမရ။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားများအရေး၊ ကျောင်းသားများတိုက်ပွဲတွင်သာ နှစ်မြုပ်၍ အလုပ်လုပ် နေသော်လည်း ရန်ကုန်မြို့သို့ ဦးတည်၍ ချီတက်လာသော ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးကိုကား မေ့မသွားပါ။ ရေနံသပိတ်တပ်ကြီးသည် အနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုးကို ကျော်နင်းကာ ချီတက်လာ နေရာ နတ်တလင်းမြို့သို့ပင် ရောက်လာပြီ။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ခေါင်းဆောင်သော လူကြီး တစ်စုသည် နတ်တလင်းမြို့သို့ သွားလျက် ရေနံသပိတ်တပ်ကြီးကို ကြိုဆိုကြသည်။ အမျိုးမျိုး ပိတ်ပင်တားဆီးခဲ့သော အစိုးရလည်း လက်လျှော့လိုက်ဟန်တူလေပြီ။ မင်္ဂလာဒုံစစ်တပ်ကို အမိန့် မရဘဲ ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း မပြုရဟု ဘုရင်ခံက တားမြစ်ထားရာ ရေနံသပိတ်တပ်ကြီး ဖြတ်သန်းခွင့် တောင်းကြလေသည်။ ဘုရင်ခံသည် ဖြတ်သန်းခွင့် ပေးလိုက်ရပေ၏။ ဘုရင်ခံ ကော့ကရိန်းသည် ပြည်သူတို့၏ အင်အားကို လေးစားရပေပြီ။

လယ်သမားတပ်ကြီးများကလည်း သာယာဝတီ၊ ပဲခူး၊ သထုံတို့မှသာမက မအူပင်မှလည်း လယ်သမား ၂၀၀၀ တပ်ကြီးတစ်ခု ချီတက်လာမည်ဟု သိရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကား အဖက်ဖက်မှ အားတက်နေကြပေ၏။

ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်းနှင့် အင်းစိန်လမ်းထောင့်နားတွင် ဝင်းခြံကျယ်ကျယ်နှင့် အိမ်ကြီးတစ်လုံး ရှိလေသည်။ ဝင်းခြံတွင်းမှာ ပင်စောက်ကြီးများအုပ်နေပြီး ပန်းပင် သီးပင်ကလေးများကို ပြုပြင် ထားခြင်းမရှိသဖြင့် လည်းကောင်း၊ အိမ်ကြီးမှာ ဟောင်းမြင်းသဖြင့် လည်းကောင်း ပေါ်လွင် ထင်ရှားခြင်းမရှိ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအိမ်မှာ ကိုလှရွှေ ရှောင်တိမ်းပုန်းအောင်းနေသော အိမ်ဖြစ်ပေ၏။

ကိုလှရွှေအားဖမ်းရန် ပုလိပ်များက ဝရမ်းထုတ်ထားသည်။ ကိုလှရွှေကား အစည်းအဝေးရှိလျှင် တက်၍ဟောပြောသည်။ နောက် လူထုကြားထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ထိုအိမ်ကြီးတွင် ဘွားခနဲ ရောက်သွားတတ်သည်။ ကိုလှရွှေ ပုန်းရှောင်နည်းမှာ လုံလည်းလုံခြုံ၏။ အလုပ်လည်းမပျက်။

ကျွန်တော့်မှာ အခြားတာဝန်များအပြင် ပုန်းရှောင်နေသော ကိုလှရွှေနှင့် အခြား သမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်များကြားတွင် အဆက်လည်း လုပ်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကိုလှရွှေပုန်းရှောင်နေသော ထိုအိမ်ကြီးသို့ ရောက်ရလေသည်။

ကိုလှရွှေက ကျွန်တော်ရောက်သွားသွားချင်း-

“ဒီမှာ ဘဦးပြောတဲ့စကား ဖတ်ပြီးပြီလား”

“သတင်းစာများဗျာ လုံးစေ့ပတ်စေ့ကို မဖတ်ရပါဘူး၊ လှန်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နိုင်တော့တယ်”

“ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး”

“မြို့သူမြို့သားများသည် မိမိတို့ရထိုက်သည့် အခွင့်အရေးထက် ပိုမိုကျူးကျော်လာခဲ့ကြပြီး မြို့ရွာ ငြိမ်သက်ရေးကို ထိခိုက်လာသည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် နိုင်နင်းစွာဖိနှိပ်ကြရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောင်းသားများ၏ အာဏာဖိဆန်ရေးကိစ္စကို နိုင်နင်းစွာ နှိမ်နင်းအုပ်ချုပ်နိုင်ပြီးဖြစ်၍ ရှေ့အဖို့ တွင် ဘာမျှ ဘေးဥပဒ်မရှိတော့ကြောင်း”

ကျွန်တော့်မှာ ဖတ်ရင်း ဒေါသထွက်လာပြီး-

“ဒါကြောင့်လည်း ဝန်ကြီးပေါက်စ ဘဦး အို. အို. လို. လူတွေက ခေါ်ကြတာပဲ၊ ဝန်ကြီးဖြစ်တာ မကြာသေးလို့ပေါ့၊ ကြာရင် ဘယ်လောက်ကဲမလဲ မသိဘူးဗျာ”

“ဟေ့ မောင်ရင်၊ ဒါထက်အရေးကြီးတာက အောက်နားကစကား၊ သူက တို့တစ်တွေ ခုလို ဆူပူ လှုပ်ရှားနေကြတာဟာ အတိုက်အခံ နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ ဂဠုန်မောင်စောတို့ တစ်တွေ မြှောက်ပေး လို့ပါတဲ့၊ တို့ကိုများ သူငယ်နှပ်စားပြောတာဟာ တို့ရဲ့ အရေးတော်ပုံကို သိမ်ဖျင်းသွားအောင် လုပ်တာပဲ၊ တို့ကို သခင်တွေရှို့ပေးလို့ ထလောင်တယ်လို့ပြောရင် ခံသာသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဂဠုန်မောင်စော မြှောက်ပေးလို့ လုပ်တယ်ဆိုတာကတော့ ကျုပ်တို့ကို စော်ကားတာပဲ ကိုလှရွှေရဲ့။ ဂဠုန်ဆိုတဲ့လူက လိုက်ပြီးကြွားချင်ကြွားနေမှာ၊ ကျွန်တော်တို့က သူ့တပည့်ပါလို့။”

“အင်း အဲဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဂဠုန်မောင်စောကတော့ စတီပြ အာဏာဖီဆန်ရေးလုပ်တယ်၊ ထောင်ကျခံပြီး နာမည်ကောင်းယူမယ်၊ ပြီးတော့ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားရဲ့ ခံတပ်ကြီး အုတ်များ ပြိုကျလေရာ ကျောက်နှင့်ဝင်တည်မယ့်လူ၊ တို့ကိုငြိမ်းလုပ်ပြီး ဘမော်ကို ဖြုတ်ချပြီးတော့ ဘမော် နေရာ တက်ယူ၊ ဒါပဲ သူ့ရည်ရွယ်ချက်”

“ဒီ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို တိုက်တဲ့နေရာမှာ ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့ ပခုံးချင်းယှဉ်မိလျက်သားဖြစ်ရတာ စိတ်သနသဗျာ”

“အေးလေ သနစရာပဲ၊ သို့ပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ၊ သူက တို့ဆီကိုလာပြီး သူ့ကို လိုရာခိုင်းဖို့ပြောတယ်၊ ကိုယ်က ခင်ဗျား တို့ဗမာအစည်းအရုံးသွားပြီး သခင်တွေနှင့် ပူးပေါင်းလုပ်ပါဗျာလို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ မောင်မင်းကြီးသား ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေလို့သာ ဆုတောင်းရတာပဲ ဟား ဟား”

ကိုလှရွှေက ရယ်ကောင်းကောင်းနှင့် အားရပါးရရယ်နေစဉ်ပင် ကျွန်တော်က-

“သူက သခင်ခေါင်းဆောင်တွေဆီ မသွားဘဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီကိုလာတာ ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“သခင်ခေါင်းဆောင်တွေကိုတော့ နှပ်လို့မရဘူး၊ ကိုယ်တို့ကိုတော့ နှပ်လို့ရမယ် မှတ်လို့ပေါ့၊ ပြီးတော့ တို့ကျောင်းသားတွေကို တိုင်းပြည်က မေတ္တာထားမှန်းသိတော့ ဆင်ဖြူတော်မို့ ကြံစုပ် ရအောင် လုပ်တာပေါ့လေ။ ကိုယ်တို့က သူ့ကို သခင်တွေဆီ သွားလုပ်ပါလို့ ညွှန်းလိုက်တာဟာ အဖက်ဖက်က ကောင်းတယ်၊ သူရိုးသားရင်လည်း ကျောင်းသားအလုပ်သမား လယ်သမား အရေး

တွေမှာ တကယ့်စေတနာနဲ့ ဆောင်ရွက်ချင်ရင်လည်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးနဲ့ သူပေါင်းမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ တိုင်းပြည်မှာလည်း ကိုယ်တို့ကျောင်းသားတွေဟာ နိုင်ငံရေးကစားပွဲမှာ မပါဘူးဆိုတာ ထင်ရှားစေမယ်”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြေညာချက်ထုတ်ပါလားဗျာ၊ ဂဠုန်မောင်စောက မြောက်ပေးလို့ လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ အစိုးရရဲ့ စွပ်စွဲချက်လည်း ပျောက်သွားအောင် ဦးစောလည်း ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ချင် ရောက်သွားအောင်”

“အင်း ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးမိတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ခုရေးဗျာ”

ကိုလှရွှေက ကြေညာချက်ကို ရေးနေစဉ် ကျွန်တော်သည် သတင်းစာကိုဖတ်၏။ သို့သော် သတင်းစာတွင် ကြာကြာစိတ်မဝင်စားဘဲ ကိုလှရွှေရေးနေသော ကြေညာချက်တွင်သာ စိတ်ဝင်စား နေသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘..... မည်သည့်နိုင်ငံရေးပါတီများ၏ ပယောဂများကြောင့်မျှ မဟုတ်ကြောင်း။

ဦးစောက ကျွန်တော်တို့အား သူ့ကိုခိုင်းလိုရာခိုင်းဖို့ လာရောက်ပြောဆိုသော်လည်း သခင် အစည်းအရုံးနှင့်သာ တိုင်ပင်၍ ဆောင်ရွက်ရန် ပြောကြားလိုက်၏။’

သို့ကလို့ ကိုလှရွှေကရေး၍ ကျွန်တော်ကလှမ်းဖတ်နေစဉ် မြန်းခနဲ လူတစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။ ထိုသူကား ကျွန်တော်မသိ။ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါး ခပ်ရှည်ရှည် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် လှေကားပေါက်ဝကပင်-

“ဟေ့ ကိုလှရွှေ” ဟု ခေါ်ပြီး အမြန်ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်နှာကား မကြည်လင်လှချေ။

“ဘာလဲဗျို့ အိမ်ပြောင်းရဦးမလား”

“ဒါမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မပြောင်းရပါဘူး၊ ကျောင်းကလာပြီး သတင်းပေးလို့။”

“ဆိုစမ်းပါဦး ဘာသတင်းလဲ”

“မောင်အောင်ကျော်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသား သေသွားပြီတဲ့။”

ကျွန်တော့်ရင်ကား ဒိတ်ခနဲခုန်သွားပြီး ဟာသွားသည်။ နောက် ဖိုလို့က်လာသည်။

ကိုလှရွှေကား ဖောင်တိန်ကို တရုတ်စုတ်တံကိုင်သလိုကိုင်ကာ စက္ကူပေါ်မှာ တရုတ်စုတ်တံဆွဲသလို ဆွဲနေပြီး အတန်ကြာဝိုင်နေသည်။ နောက်မှ မျက်နှာမော့ပြီး-

“အင်း ရဲဘော်ကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးသွားပေါ့၊ ထင်တော့ထင်သားပဲ ဦးနှောက်ခွံ အက်သွားတယ် ဆိုတော့”

ကိုလှရွှေသည် မျက်နှာကိုငုံ့ပြီး တွေးနေပြန်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုအောင်ကျော်၏ စိတ်အား ထက်သန်၍ ခိုင်မာဆောက်တည်သော မျက်နှာကို မြင်နေလေသည်။ ထိုမျက်နှာသည် ခဏအတွင်း ပြောင်းသွား၏။ နောက်ဆုံး ဆေးရုံတွင် မြင်ခဲ့ရသည့် ဝေဒနာခံစားနေရသော မျက်နှာ။

ကိုလှရွှေက ထိုင်ရာမှထပြီး-

“ကဲ သွားကြစို့။”

သတင်းပေးလာသော မိတ်ဆွေက-

“ဘယ်ကိုလဲ”

“အလောင်းရှိရာကိုပေါ့ဗျ”

“သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ မင်းကို ပုလိပ်ကဖမ်းသွားမှဖြင့်”

“အလစ်ဝင်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဖမ်းလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ၊ ကဲ-လာ သွားကြပါစို့။”

“မင်းတို့ပဲ သွားကြကွာ၊ ငါဒီမှာပဲ နေရစ်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ကိုအောင်ကျော်၏ အလောင်းရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။

ကိုအောင်ကျော်သေခြင်းသည် တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ကြီးကျယ်လာသော အရေးတော်ပုံ အင်အားပြပွဲ ကြီးများကို ဖြစ်စေလေသည်။

ယခင်က ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းများကို သပိတ်မှောက်ရန် မညွှန်ကြားသေး။ ကျောင်းတက် ရင်းပင် နယ်ချဲ့အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲများကို ဆင်နွဲသွားကြမည် ဟု သဘောပိုက် ထားကြ လေသည်။ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ကျောင်းသားတို့သွေး မြေသို့ကျသောအခါမှ-

ရဲဘော်တို့

ငါတို့၏ တရားသော လိုလားချက်များကို အကြမ်းမဖက်ဘဲ စည်းစနစ်ကျနစွာ ငါတို့ တောင်းဆိုခဲ့ရာ ငါတို့တောင်းဆိုသည်ကိုမပေး၊ အစိုးရသည် ငါတို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူ ၂၀၀ ကျော်ကို ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရအောင် မြင်းနှင့် တိုက်ခြင်း၊ တုတ်နှင့်ရိုက်ခြင်း၊ ဖမ်းဆီးခြင်းစသော အမှုတို့ဖြင့် စော်ကားရန်မူခဲ့ သည်ကို ကန့်ကွက်သောအားဖြင့် ဗမာတစ်ပြည်လုံးရှိ ကျောင်းဟူသမျှကို သပိတ်မှောက်ကြရန် ငါတို့ ဆင့်ဆိုလိုက်သည်။ ငါတို့က အမိန့်မထုတ်မချင်း သပိတ်များကိုမလှန်ရ။ ရွာကြီးရွာကြား ရပ်ကြီးရပ်ကြားရှိ သေးငယ်သော မြန်မာစာသင် ကျောင်းကလေးများပါမကျန် အစိုးရ၏ အထောက်အပံ့ကို တိုက်ရိုက်သော်လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်၍သော်လည်းကောင်း ယူနေသော ကျောင်းဟူသမျှပါ သပိတ်မှောက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း။

လှရွှေ

မြန်မာပြည်လုံးဆိုင်ရာ

ကျောင်းသားများသမဂ္ဂအသင်း

ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ

၂၁-၁၂-၃၈

ယခု ကိုအောင်ကျော် ကွယ်လွန်ခြင်းသည် အထက်ပါ ကိုလှရွှေ၏ ညွှန်ကြားချက်ကို ဖြည့်စွက် ပေးလိုက်သည်နှင့် တူတော့၏။ တစ်ပြည်လုံးရှိ ကျောင်းဟူသမျှ ရွာသိမ်ရွာငယ် မြန်မာစာသင် ကျောင်းကလေးများပါမကျန် သပိတ်မှောက်၍ ဆန္ဒပြကြလေသည်။

ကိုအောင်ကျော်၏ အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးရင်ခွဲရုံမှ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အဆောက်အအုံသို့ ရွှေ့ပြောင်းသည့် အခမ်းအနားမှာလည်း ဆန္ဒပြပွဲကြီးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်လာလေသည်။

လူထုပရိသတ်ကြီးသည် အလောင်းကို စောင့်မျှော်နေဆဲ လူထုထဲမှာရှိနေသော ရန်ကုန်စီရင်စု တို့ဗမာအစည်းအရုံး အတွင်းအရေးမှူး သခင်စံထွန်းလှကို ပုလိပ်တို့က အာရုံအီးအက်စ် ဥပဒေ ဖြင့် ဖမ်းလိုက်သောအခါ လူထုသည် ဝိုင်းလှရန် ဟန်ပြင်ကြလေသည်။ သခင်စံထွန်းလှ ကိုယ်တိုင်က တားထားပြီး-

“အရေးကြီးတာ ပြီးအောင်လုပ်ကြပါ။ လယ်သမားနဲ့ ရေနံသပိတ်တပ်ကြီးများကိုသာ ရန်ကုန် အရောက် ချီတက်အောင် လုပ်ကြပါ” စသည့် စကားများပါသော သဝဏ်လွှာကို ရေးထားခဲ့ လေသည်။

ကိုအောင်ကျော်အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် တစ်ပြည်လုံးတွင် အစည်းအဝေး လုပ်ကြ၏။ အလံထက်ဝက်တင်ကြ၏။ ချီးကျူးပြီး ဘွဲ့ထူးအမျိုးမျိုးပေးကြ၏။ ကိုအောင်ကျော် သည် ဗိုလ်အောင်ကျော် ဖြစ်သွားလေပြီ။

ဗိုလ်အောင်ကျော်၏ ဈာပနသို့ ရန်ကုန်မှ လူထုအသင်းအဖွဲ့များသာမက သန်လျင်၊ လှည်းကူး စသော နီးစပ်ရာဒေသများမှလည်း အသင်းအဖွဲ့နှင့်လာရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ ဤမျှများပြားသော လူထုပရိသတ်ကို မမြင်ဖူးသေးပါ။ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အဆောက်အအုံရှေ့မှ ဘွဲ့နှင့်သဘင် အဆောင်ကြီးထိ ထိုမှ ပြည်လမ်းထိ ပြည်လမ်းမှ ကြံတော သင်းချိုင်းအထိ လူထုအဆက်မပြတ် ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေလေသည်။

အင်္ဂလိပ်ခနရှင်နှင့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရတို့အား မျက်လုံးပြူးသွားစေသော လူထုပရိသတ်ကြီး ပေတည်း။

ဗိုလ်အောင်ကျော်၏ ဈာပနာတွင် ကိုလှရွှေသည် ရှေ့ဆောင်၍ပို့၏။ ပုလိပ်များသည် ကိုလှရွှေကို မြင်ကြ၏။ သို့သော် မဖမ်းရဲချေ။ ဤမျှသာမကသေး၊ ကြံတောသင်းချိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကိုလှရွှေသည် ဈာပနမိန့်ခွန်းပြော၏။ ပုလိပ်များကား ဖမ်းဝရမ်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ ကြည့်၍သာ နေရသည်။ နားထောင်၍သာ နေရသည်။ ဘာမျှမလုပ်ရဲ။

ကိုလှရွှေ၏ ဗိုလ်အောင်ကျော်ဈာပန မိန့်ခွန်းကို ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးမေ့မည်မထင်ပါ။ ထိုနေ့က ရောက်ရှိသူ ပရိသတ်တို့လည်း ဘယ်တော့မျှ မေ့နိုင်ကြမည် မထင်ပါ။

“ဟယ်-ခနရှင် အင်္ဂလိပ်”

“ဟယ်-ညွန့်ပေါင်း ဘမော်အစိုးရ”

စသည်ဖြင့် တရားခံများအား ခေါ်လိုက်ပုံမှာ တစ်မျိုးလုံးတစ်ပြည်လုံး၏ ဒေါသသံကို တိကျစွာ ပဲ့တင်လိုက်သလို ရှိပေ၏။

ခနရှင်အင်္ဂလိပ်နှင့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရအား အပြောင်လက်ဆုံးသော စကားများဖြင့် ရှုတ်ချသည်။ အထိရောက်ဆုံး အပိုင်ဆုံးသော အကြောင်းများဖြင့် ဖော်ထုတ်သည်။ တစ်မျိုးလုံး တစ်ပြည်လုံး သည် ကျဆုံးသော ဗိုလ်အောင်ကျော်ကို အလံသဖွယ်လွှင့်ထူ၍ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ဆက်လက် ဆင်နွှဲကြရန် လှုံ့ဆော်လေသည်။

မသာပို့သူများထဲတွင် ဗိုလ်အောင်ကျော်နှင့်အတူ ပုလိပ်အရိုက်ခံရသော ကျောင်းသူကျောင်းသား အချို့လည်း ပါလေသည်။ အချို့မှာ ပတ်တီးစည်းကိုပင် မဖြုတ်ရသေးချေ။

မခင်သစ်ကား ပတ်တီးဖြုတ်ထားလေပြီ။ လုံးဝ ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းသွားလေဟန် ရှိ၏။ သူ့ကို ကျွန်တော်က မြင်သော်လည်း သူက ကျွန်တော့်အား မြင်ဟန်မရှိ။ ကျွန်တော်ကလည်း သွား၍ နှုတ်မဆက်ပေ။

မမြင့်ဦးနှင့်တကွသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်စုလည်း မသာပို့လိုက်ကြသည်။ မမြင့်ဦးကား ယောဂီရောင် ပိုးတွန့်လုံချည်ကို ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီမှာတော့ ပဒုမ္မာ မပါးမထူသာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုမြင်၍ သူက ကျွန်တော့်အား မြင်သည်။ မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်အား ခဏခဏကြည့်ရုံမက ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောလိုကြောင်း သိနိုင် ပေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အနားကပ်သွားသည်ဆိုလျှင်ပင် ဆီး၍-

“ကိုတင်ထွန်း မနက်ဖြန်ညနေ နည်းနည်းအားမယ်လား”

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းသည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ပြည့်ညပ်နေသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ဤလို ပြင်းထန်သော လှုပ်ရှားမှု လှိုင်းတံပိုးများပေါ်ဝယ် လှေလှော်သလို လုပ်နေရသောအချိန်တွင် အလုပ်မများဘဲ နေပါ မည်လော။ သို့သော် အလုပ်များလွန်းသဖြင့် စက်ခုတ်သလိုဖြစ်နေလေပြီ။ သူ့အရှိန်နှင့်သူ လှုပ်ရှားနေလေပြီ။ အလုပ်များသလား၊ နည်းသလားပင် မစဉ်းစားမိနိုင်တော့ပြီ။

ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းကုတ်ကာ စဉ်းစားရင်း ဘာမျှမဖြေသေးဘဲ နေမိရာ မမြင့်ဦးကပင်-

“မအားလည်း နေပါစေတော့လေ”

“အားပါတယ်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလားလို့၊ ကိုတင်ထွန်းသိပ်ပင်ပန်းနေတယ်၊ ဒီတော့ ခဏအအားယူပြီး စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်လို့မေးတာ”

ပြင်းထန်သော လှိုင်းတံပိုးပေါ်တွင် လှေလှော်သူသည်ပင် ဆေးလိပ်မီးညှိ၍ သောက်သေးသည်။ မဟုတ်ပါလော။ မမြင့်ဦး၏ အကြံပေးချက်ကို ကျွန်တော် များစွာသဘောကျသွားပေသည်။

အလုပ်နှင့် အနားယူမှုသည် ဆက်နေသည်။ အလုပ်လုပ်သလောက် အနားယူရာမှာ ဇိမ်ရှိသည်။
နိုင်ငံရေး ဆူပူလှုပ်ရှားမှုကြားမှ တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရခြင်းသည် ကျွန်တော်တို့အဖို့
အကောင်းဆုံး ဇိမ်တစ်ခု ဖြစ်နေလေပြီ။

“ကောင်းသားပဲ နက်ဖြန်ညနေ လာခေါ်မယ်”

“ထမင်းမစားခဲနဲ့ နော် မြို့ထဲကျမှစားကြမယ်”

၂၇

ယုံကြည်အားထားရသူ မမြင့်ဦး

ဈေးဆိုင်များ၊ ရုပ်ရှင်ရုံများ ပြန်ဖွင့်ကြလေပြီ။

အာရ်အီးတီလည်း ထရော်လီများ၊ ဘတ်စ်ကားများကို ရုပ်သိမ်းထားရာမှ ပြန်လွှတ်စပြုလေပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် အာရ်အီးတီဘတ်စ်ကားများကို မစီးရဲကြသေး။ လူထုဒေါသ အရှိန်သည် မကုန်သေးသဖြင့် ဆီး၍ ခဲနှင့်ပေါက်တတ်သေးသည်။

ကျွန်တော်သည် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ မမြင့်ဦးနှင့်အတူ သွားလာတိုင်း ဒီကိစ္စကို ဂရုစိုက်ရသည်။ မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်အား တောက်ပပြောင်လက်စွာ ပိုးဖဲတွေကို ဝတ်ဆင်ရမည်ဟု မတောင်းဆို၊ သို့သော် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေမှကြိုက်သည်။ ဖျင်ပင်နီဝတ်ဦးတော့၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိမှကြိုက်သည်။ မမြင့်ဦးကိုယ်တိုင်ကလည်း တောက်ပြောင်ကြွားဝါစွာ ဝတ်ဆင်သည်မဟုတ်ပါ။

ယနေ့ မမြင့်ဦးသည် ဥပုသ်တော်ဆင် မန္တလေးလုံချည် အသစ်စက်စက် ဝတ်ထားသည်။ အဖြူစတုရန်းကွက်ကလေးများကို အနက် ဖျဉ်းကြောင်းလှလှကလေးများဖြင့် ဖော်ပေးထားသော အဆင် ဖြစ်လေသည်။ ပိတ်အင်္ကျီသက်သက်သာဆိုလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူလွမ်းပြီး အကြည့်ရဆိုးသွားပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ပိတ်အင်္ကျီအပေါ်မှာ မီးခိုးရောင်နုနု ရင်ကွဲဆွယ်တာကို လွမ်းထားပေရာ အောက်ကလုံချည်ဆင်နှင့် အလွန်ပင် အဆင်ပြေနေလေသည်။ သူ့အသားကလေးကလည်း ညိုစိမ့်စိမ့်။

ကျွန်တော်သည် သွားရင်းလာရင်း မမြင့်ဦးအား တစ်မိမ့်စိမ့်ကြည့်နေမိရာ မမြင့်ဦးက ပြုံးပြီး-

“ဘာများ သည်လောက်ကြည့်နေတာလဲ”

“အဆင်ပြေလွန်းလို့ ကြည့်နေတာ”

သူ့ပါးချိုင့်နှင့် ဝိုင်းစက်သောမျက်လုံးတို့သည် ပိုချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံးလာသည်။

“ဘယ်လိုအဆင်ပြေတာတုံး ဆိုစမ်းပါဦး”

“လုံချည်အဆင်ကလေးကြည့်ပါဦး၊ အဖြူရောင်ထဲမှာ အနက်မျှင်ကလေးတွေ ယှက်သန်းနေကြတယ်၊ ပြီးတော့ ပခုမ္မာအင်္ကျီအဖြူပေါ်မှာ မီးခိုးရောင်နုနုကလေး လွှမ်းခြုံထားလိုက်တော့ အဖြူဟာ မျက်စိစူးအောင် မဖြူနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ပန်းချီဆရာများအဖြူကို ပကတိအဖြူအတိုင်း ထားလေ့သိပ်မရှိဘူး။ စုတ်ကလေးကို ရေဆွတ်ပြီး ဘေးကအရောင်နဲ့ တွဲယူမှုန်းခြယ်ပေးရတယ်၊ ပြီးတော့”

“အောင်မယ် ပြီးပဲမပြီးသေးဘူးလား ဟဲ ဟဲ”

“မပြီးသေးဘူး၊ မြင့်ရဲ့အသားကလည်း ညိုစိမ့်စိမ့်မို့ သိပ်အဆင်ပြေတာပဲ”

“ညိုစိမ့်စိမ့်တွေဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ ကိုထွန်းရယ်၊ အသားမည်းရင် မည်းတယ်လို့ ပြောပါ”

“မည်းမှမမည်းဘဲ မည်းတယ်လို့ပြောရမှာလား မြင့်ရဲ့”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ ကြည့်နူးနေကြလေသည်။ သူက ကျွန်တော့်အား ‘ကိုထွန်း’ ဟု ခပ်ညာညာခေါ်ပြန်သည်ကို နားဝင်မချိဘဲ မနေနိုင်ပါ။ အတန်ကြာ ဘာမျှမပြောကြဘဲ ငြိမ်နေကြသည်။ အချစ်သည် ကျွန်တော့်အားသာ ရစ်ပတ်ပွေ့ပိုက်နေသည်မဟုတ်။ မမြင့်ဦးအားလည်း ရစ်ပတ်ပွေ့ပိုက်နေသည်ဟု ကျွန်တော်တပ်အပ်သိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကလည်း ‘ချစ်’ ဆိုသောစကားကို မတိုင်၊ သူကလည်း ‘ချစ်’ ဆိုသောစကားကို မဖောက်။ ယနေ့ထိ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အချစ်သစ္စာ အတိုင်အဖောက်မပြုဘဲ နေခဲ့ကြသည်မှာ အံ့ဩစရာပင်။

သို့သော် နှစ်ယောက်သား ခုလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်ကာ ဘာစကားမျှ မပြောဘဲ ကြာရှည်နေ၍မဖြစ်။ ချစ်ပါသည်ဟု ဖွင့်မပြောလိုက်သည်ထက် ဆိုးသွားသောအဖြစ်သို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။ ထိုသဘောကို မမြင့်ဦးက ကောင်းစွာ ပိုက်လိုက်မိဟန်ရှိသည်။

“ဟိုနေ့က ကျောင်းသားတွေကို ရိုက်လိုက်တာဟာ နံပါတ်တုတ်ကြီးတွေ ကျိုးသွားတယ်ဆို”

မမြင့်ဦးက သို့ကလို စလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်က ဟိုနေ့က အဖြစ်အပျက်များကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်ဖြင့် အသေးစိတ် ပြောပြရလေသည်။

မမြင့်ဦးကား ခံရသူတို့အား သနား၍မဆုံး။ ရက်စက်မှုကို စုတ်သပ်၍မပြီး။ အမှန်စစ်စစ် မမြင့်ဦး အား ကျွန်တော်တို့ အရေးတော်ပုံဘက်သို့ သနားခြင်းကသာ ပို့ဆောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့ အဖြစ်အပျက်များမှနေ၍ ဒဏ်ရာရသူများအား သွားကြည့်ပုံ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် သည် မမြင့်ဦးအား မခင်သစ်အကြောင်းကို ခရေစတုတွင်းကျ စတွေ့သည့်နေ့ကစ၍ မနေ့က ဈာပနမှာ မြင်လိုက်ရသည်အထိ ပြောပြနေလေပြီ။ မခင်သစ်၏ ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်ကိုလည်း ရေးခြယ်ပြ သည်။ မခင်သစ်၏ စရိုက်အမူအရာ အရည်အသွေးများကိုလည်း ပိုင်းခြားတင်ပြသည်။ အခါများ စွာ၌ မမြင့်ဦးသည် အမကြီးက မောင်ကလေးအား မေးမြန်းစုံစမ်းသည့်နည်း ကျွန်တော့်အား အကြောင်းကိစ္စများကို မေးမြန်းစုံစမ်းတတ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာကလေးမဆို မမြင့်ဦး အား တိုင်ကြားပြောပြတတ် လေသည်။ ယောကျ်ားကလေးအချင်းချင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် ကတောက်ကဆ ဖြစ်သည်များကိုလည်း မမြင့်ဦးအား တိုင်ကြားတတ်၏။ ဝင်နီဖေခေါ် ခင်သန်းဝင်းတို့ အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြတတ်၏။ မမြေမီအကြောင်းကိုလည်း အစီရင်ခံပြီး ဖြစ်၏။

မမြင့်ဦးကား ကျွန်တော့်လျှို့ဝှက်ချက်များ၏ မီးခံသေတ္တာသဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တရုတ်တန်းမှာ စားကြသောက်ကြတော့လည်း စကားတပြောပြော၊ ရုပ်ရှင်ရုံ ဝင်ကြတော့လည်း စကားတပြောပြော။

“ဟို... ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီး ဆိုတာက ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ”

“ခု နတ်တလင်းကထွက်လာပြီး မကြာခင် ရန်ကုန်ရောက်မှာပဲ”

“ဒီရောက်ရင် ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

ဒီအမေးကို မမြင့်ဦးထံမှ မကြားချင်၊ သူ့ဘာသာသူ သိပြီးသားဖြစ်နေစေချင်သည်။ သို့သော် မမြင့်ဦးကား သူ့စာတွေမှာသာ စူးစိုက်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်တော်က ခွင့်လွှတ်သည်။ ပြီးတော့ မောင်ကြီးက နှမကလေး အားပြောပြနေသည့်နယ် တိုင်းရေးပြည်ရာ ကိစ္စအဖြာဖြာ တောင်သူလယ်သမားအရေး ပြဿနာအဖြာဖြာတို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြနေလေသည်။

မမြင့်ဦးသည် ရေနံသပိတ်တပ်ကြီးကို “ဟင် အံ့ဩစရာပဲနော်၊ သိပ်ခွဲကောင်းတာပဲ” ဟု ချီးကျူးသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့၏နစ်နာချက်များကို စာရင်းအင်းနှင့် ပြောပြသောအခါမှာကား စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိ၊ ကြားဖြတ်၍သာ မေးလိုက်သည်။

“သူတို့ ရန်ကုန်လာပြီး ဘာလုပ်ကြမှာလဲ ကိုထွန်းရဲ့”

“မြင့်ကလည်း မသိဘူးလား၊ သူတို့တောင်းဆိုချက်တွေ တင်ပြမယ်၊ ပြီးတော့ တပြည်လုံးရှိတဲ့ စက်ရုံအလုပ်သမားတွေရဲ့ ညီလာခံကြီးကျင်းပမယ်”

“သူတို့တောင်းဆိုချက်တွေကို ဘယ်သူ့ကို တင်ပြမှာလဲဟင်”

“ပြည်သူလူထုရှေ့မှာ တင်ပြမှာပေါ့ မြင့်ရဲ့”

“အို ပြည်သူလူထုက ပေးနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကျွန်တော့်မှာ ဤအချက်ကို လိပ်ပတ်လည်အောင်မရှင်းတတ်။ လူထုရှေ့ ဘာကြောင့် တင်ပြရမည်လဲ။ လူထုက ပေးနိုင်သော အာဏာရှင်တွေမဟုတ်။

“အစိုးရဆီကိုလည်း တင်ပြမှာပေါ့”

“တောင်သူလယ်သမားတွေကကော ဘယ်တော့ရောက်ကြမှာလဲ”

“အဲဒီ ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးနဲ့ ပြိုင်တူလောက် ဆုံရောက်မှာဘဲ”

ကျွန်တော်က တောင်သူလယ်သမားများ ဖြစ်အင်ကို ရှင်းပြသောအခါ မမြင့်ဦးသည် စုတ်တသပ် သပ်နှင့် ကရုဏာသက်နေရှာလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က တောင်သူလယ်သမားတို့၏ လယ်ယာလုပ်ငန်း၊ ဝင်ငွေထွက်ငွေ၊ သီးစားခ၊ စပါးတိုး စသည်များကို စာရင်းအင်းနှင့် ပြောသော အခါ၌မူကား ကြာရှည်နားမထောင်ဘဲ-

“သူတို့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် အစားအသောက် မခက်ပေဘူးလား၊ ဘယ်သူက ဧည့်ခံမှာတုံး”

ကျွန်တော့်မှာ ဧည့်ခံကော်မတီအကြောင်း၊ ထမင်းထုပ်ကောက်ရသည့် အကြောင်းများကို ပြောပြရ ပြန်လေသည်။ ယင်းသို့ပြောနေစဉ် မမြင့်ဦးက ကျွန်တော့်လက်ကို သူ့လက်ချောင်းကလေးများနှင့် ခေါက်လိုက်သဖြင့် အပြောရပ်ကာ သူ့ဘာပြောမလဲဟု နားစွင့်လိုက်လေသည်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း ဟိုမိန်းမဝတ်လာတဲ့ လုံချည်”

“မြင့်အဆင်နဲ့ တထေရာတည်းပဲ”

“သူဝတ်ပုံ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မပြေဘူး၊ အပေါ်က ဆွယ်တာရောင်က အဆင်သိပ်ရင့်တယ်၊ ကြက်သွေးကြီး”

“အသားကကော ညိုစိမ့်စိမ့်ဘဲလား”

ထိုအတွင်း ရုပ်ရှင်စရန် မှောင်ချလိုက်သည်။

“အသားညိုစိမ့်စိမ့်မဟုတ်ဘူး၊ အသားမည်းတယ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မြင့်ကိုသာ အဆင်အပြေဆုံးလို့ ချီးကျူးနေတာပေါ့”

“ကဲ တော်ပါတော့ ထွန်းကလေးရယ် ရုပ်ရှင်စပါပြီ”

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာရှိနေစဉ် ရှေ့ကပြနေသော ရုပ်ရှင်ကားနှင့် ဘေးမှထိုင်နေသော မမြင့်ဦးတို့မှတစ်ပါး ဘာမျှစိတ်မဝင်စား ဘာမျှသတိမရ။ အလုပ်သမား၊ တောင်သူလယ်သမား၊ ကျောင်းသား အရေးတော်ပုံများကိုပင် မေ့ပျောက်ပစ်နိုင်ပေသည်။

သို့သော် ရုပ်ရှင်ပြီး၍ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အရေးတော်ပုံ နိမိတ်လက္ခဏာများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတော့၏။ ရုံရှေ့တွင် ခြောက်လုံးပြူးကို ကြိုးနက်ရှည်များဖြင့် လွယ်သိုင်းထားသော ဂေါ်ရာစာသင်များနှင့် နံပါတ်တုတ်ကြီးများကို ဝင့်ကိုင်လျက် ရှိကြသော ကုလားပုလိပ်များသည် စောင့်ရှောက်နေကြသည်။ သူတို့ကို မြင်လိုက်လျှင်မြင်လိုက်ချင်း မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်သောကတို့သည် အထင်းသားပေါ်နေ၏။ ကျွန်တော့်အားဖမ်းရန် စောင့်နေကြသလောဟု တွေးတောစိုးရိမ်ဟန် တူသည်။ သို့သော် ဂေါ်ရာစာသင်များနှင့် ကုလားပုလိပ်သားများသည် မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ ရှာဖွေနေပုံမပေါ်။ သူတို့ဘာသာ ရပ်နေကြပေရာ-

“ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးမြင့်ရယ်၊ လူတွေက ဒေါသပုန်ထပြီး အာရ်အီးတီ ဓာတ်ရထားနဲ့ မီးတွေကို ဖျက်သလို အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်ရုံတွေကို ဖျက်မယ်၊ အင်္ဂလိပ်နဲ့ အခြားလူမျိုးများကို ရိုက်မယ်၊ နှက်မယ် အထင်ရှိပြီး အစောင့်ချထားတာနဲ့ တူပါတယ် လာသွားကြမယ်”

ဒီတော့မှ မမြင့်ဦးသည် သူဆွဲထားသော ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ စာသင်နှင့် ပုလိပ်များအား ခပ်ရှောင်ရှောင်လုပ်ပြီး လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်က လိုက်လေရသည်။

ငင်းနောက် ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်မိကြသောအခါ မမြင့်ဦးက-

“သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်တယ်၊ အရှေ့ပိုင်းစတော့ကိတ်ထောင့်မှာရှိတဲ့ ရွှေမြို့တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လူတွေက ညဇနာရီ သာသာမှာ ခဲတွေပုလင်းတွေနှင့် ပေါက်ကြတယ်တဲ့၊ ဘာလို့များ ဒီလို လုပ်ကြပါလိမ့်မလဲနော်၊ မြင့်တော့ ဒါမျိုးဟာ မျိုးချစ်လုပ်ငန်း အရေးတော်ပုံလုပ်ငန်းလို့ မထင်ဘူး”

ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် ဖြေရန်မလွယ် ဖြစ်နေလေသည်။ အတန်ကြာ စဉ်စားပြီးမှ-

“မှန်ကန်တဲ့ မျိုးချစ်လုပ်ငန်း အရေးတော်ပုံလုပ်ငန်းတွေ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သို့ပေမယ့် လူတွေကို အရမ်းအပြစ်ဆိုလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ အားလုံးက ဆိုင်တွေပိတ်ပြီး ဆန္ဒပြကြတယ်။ တစ်ဆိုင်က မပိတ်ဘဲ ကန့်လန့်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ဒေါသပူပန်ထပြီး လွယ်သလို အစွမ်းပြကြတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လွန်တာကျွံတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဆိုင်တွေပိတ်ပြီး ဆန္ဒပြကြတာဟာ လူတွေရဲ့ စီးပွားရေး အလုပ်အကိုင်တွေကို မထိခိုက်ဘူးလား”

“ထိခိုက်တယ်။ သို့ပေမယ့် အဲဒီလို အထိခိုက်ခံပြီး ဆန္ဒပြတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက် ဆန္ဒပြင်းထန်တယ်ဆိုတာ ပိုပြီးသိသာစေတာပေါ့ မြင့်ရဲ့။”

ဘတ်စ်ကားပေါ်ရောက်ပြီး ထိုင်မိကြသည်အထိ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေကြလေသည်။ ကားထွက်ပြီး တစ်အောင့်လောက်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်က စကားစရာရှာ ပြောလိုက်သည်။

“ဗမာရုပ်ရှင်ရုံတွေလည်း ပြန်ဖွင့်ကုန်ကြပြီ၊ ပြီးတော့ ကြည့်ချင်ပွဲတွေလည်း ပြန်ကကြပြီ၊ ပုဇွန်တောင် အိုးဘိုရာမလည်း ဆက်ကမယ်လို့ဆိုပဲ”

မမြင့်ဦးက ‘ဟုတ်လား’ ဟူသော ပုစ္ဆာကို အာမေဇိုတ်သံဖြင့်ပြောပြီး ငြိမ်နေပြန်လေသည်။ အတန်ကြာအောင် သူငြိမ်နေသလို ငြိမ်နေပြီးမှ စကားရှာ၍ ပြောရပြန်သည်။

“ဗိုလ်အောင်ကျော် ဈာပနနေ့က လူတွေကားတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတော့ ကိုဘသွင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ကားနှစ်စင်းကြားမှာ ညပ်သွားတယ်ဆိုတာ ကြားလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလူဟာလေ ဆေးရုံကြီးမှာ သေသွားရှာပြီတဲ့ သိလား”

“အို ဖြစ်မှဖြစ်ရလေနော်” ဟု မမြင့်ဦးသည် ကရုဏာသက်ပြီးနောက် ငြိမ်မြဲငြိမ်နေပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း အလိုက်သိစွာပင် အပြောစခန်းရပ်၍ အတွေးနယ်ချဲ့ရ လေတော့သည်။ ဗိုလ်အောင်ကျော်ဈာပနနေ့က လူစည်ကားပုံသည် မျက်စိထဲမှာ ရုပ်ရှင်ကားလို ပေါ်နေသည်။ စည်ကားလိုက်သည့်လူတွေ စုံလိုက်သည့်အသင်းတွေ၊ ရသေ့များအသင်း၊ ဂျော်ကီများအသင်းတို့ပင် ပါဝင်လေသေးသည်။ ၎င်းနောက် ကိုအောင်ကျော်မသေလျှင် ရှေ့သူဘာဖြစ်မလဲဟု တွေးကြည့်မိပြန်သည်။ ဟိုလိုဖြစ်မည် သည်လိုဖြစ်မည် ဟိုဟာဖြစ်မည် သည်ဟာဖြစ်မည် စသည်

ဖြင့် တွေ့ပြီးဝိုးဝါးစွာ တွေးပြီးနောက် ငါ့ရှေ့ဘာဖြစ်မလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မေးပြီး တစ်သီ တစ်တန်းကြီး တွေးကြည့်နေပြန်လေသည်။ ထိုအခိုက် ဘတ်စ်ကားရှေ့ပိုင်း တစ်နေရာတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ‘မအိုသေးတဲ့သူ အပျိုလေးနဲ့တူ’ ယောဂီသွေးဆေး ကြော်ငြာကားချပ်သို့ မျက်စိ ရောက်သွားလေသည်။ ကြော်ငြာတွင်ပါသော မင်းသမီး ခင်ခင်ထား၏ မျက်လုံးမျက်ခုံးနှင့် ဆံထုံး ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေစဉ်-

“ထွန်းကလေး” ဟု မမြင့်ဦးက ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရလေသည်။

“ဘာလဲမြင့်”

“အို-တစ်ခုပြောချင်လို့၊ ခုနေ မြင့် အိမ်ပြန်ရင် ကောင်းမလားလို့။”

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက်မဖြေဘဲ တွေ့နေစဉ် သူကပင် ဆက်လျက်-

“မြင့် ကျောင်းတော့မတက်တော့ဘူး၊ သပိတ်မှောက်နေတယ်၊ အင်းလျားမှာနေပြီး စာဖတ်နေလို့ လည်း မရဘူး၊ ပြီးတော့ အဘက စာရေးလိုက်တယ်၊ အိမ်ပြန်လာခဲ့တဲ့၊ သပိတ်မှောက်မှောက် မမှောက်မှောက် အိမ်ကိုသာ ပြန်လာခဲ့စေချင်သတဲ့၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ သမီးကို ရန်ကုန်မှာ စိတ်ချ လက်ချ မထားနိုင်ဘူးတဲ့၊ ထွန်းကလေးလည်း အသိသားနဲ့ မြင့်တို့က အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ဆိုတော့”

ကျွန်တော့်မှာ မမြင့်ဦးက အိမ်ပြန်လိုသည် ဆိုလိုက်သောအခါ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာ ဖြစ်သွား သည်။ နှမြောသလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

“အင်းလျားမှာ မနေချင်ရင် မြို့မကျောင်းသပိတ်စခန်းကို ပြောင်းနေပါလား မြင့်ရဲ့”

“ဟင့်အင်း မနေချင်ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ နေချင်နေရရင် အင်းလျားမှာပဲ နေမှာပေါ့”

“ကိုယ်တော့ မြင့်အိမ်ပြန်တာမကြိုက်ဘူး”

“မြင့်မှာ တိုက်ပွဲထဲရှေ့တန်းကဝင်ပြီး သခင်မတစ်ယောက် လုပ်နိုင်တဲ့အခြေအနေ မရှိသေးပါဘူး”

“ကိုယ်တော့ မြင့်အိမ်ပြန်မှာကို ကန့်ကွက်ချင်တာပဲ”

“ကိုလှရွှေရဲ့ ကြေညာချက်ထဲမှာ ပါတယ်၊ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ ပြန်နေနိုင်ကြတယ်တဲ့။ အဲဒီဟာကို ထွန်းကလေးက သဘောမတူဘူးလား”

မမြင့်ဦးက သူနိုင်ပေါက်ရသဖြင့် ဝင့်ဝါစွာပြုံးကာ ကျွန်တော့်အားကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် အရုံးပေးသဘောဖြင့် လေးတွဲစွာ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ရပေတော့၏။

ဤသို့လျှင် ထိုနေ့အဖို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခွဲခွာကြလေသည်။

ထိုနေ့က မမြင့်ဦးနှင့်ခွဲခွာခါနီး ကျွန်တော်သည် အရုံးပေးသောသဘောနှင့် လေးတွဲစွာ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ရာ နောက်နောင်တွင် ဤပုံ အကြိမ်ကြိမ်ထပ်၍ ညိတ်ရဦးမည်ကို လုံးဝ ကြိုတင် မစဉ်းစားမိပါချေ။

ထိုနေ့က တွေ့ဆုံရခြင်းသည် မမြင့်ဦးရပ်ရွာမပြန်မီ နောက်ဆုံးတွေ့ရသောအကြိမ် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟုလည်း မထင်မိပါလေ။ ။

၂၈

ကမာရွတ်မှဆွေးနွေးသံ

အောင်ပြီတဲ့၊ အောင်ပြီ၊ ငယ်နာမည် အောင်ကျော်တဲ့၊
 ပြည်ပေါ်ဟိုတစ်လျှောက်၊ ထွန်းတောက်လို့၊ အောင်ပြီ။
 အောင်ပြီဆိုဘာကိုလဲမေး၊ ဗမာပြည်ဟိုတစ်လျှောက်က၊
 ဓနရှင်ဗိုလ်ငမောက်တို့၊ ကျောက်ကန်လို့ပြေး။ ။

ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်အောင်ကျော်ကို အကြောင်းပြုပြီး တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်းမှာ ကဗျာဆရာတစ်ဦးက သို့ကလို ရေးသည်။

အင်းစိန်ထောင်တွင်းမှာ အကျဉ်းချထားခံရသော ကိုဘဟိန်း၊ ကိုဗဆွေ၊ သခင်ထိန်ဝင်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်ဖေသိန်း၊ သခင်လေးမောင်၊ သခင်ခင်အောင် စသူတို့ကား အောက်ပါအတိုင်း ရေးကြလေသည်။

အာဇာနည်ရဲ့ဘော် အောင်ကျော်

သင်ကား ဗမာပီသစ္စာ ဗမာလူမျိုးများအတွက် မိမိကိုယ်ပိုင် အဖိုးမဖြတ်နိုင်
 သော အသက်သွေးခဲကိုပင် စွန့်ပစ်ခဲ့လေပြီ။ သင့်တာဝန်ကို ကျေပွန်ခဲ့ပြီ။
 သင်သည် ယောကျာ်းပီသလေစွ၊ အသက်နှင့်ကိုယ်မြဲနေသေးသော ငါတို့
 အတွက် မသေသေးသရွေ့ နေရမည့်ရက်များတွင် စက်တိုင်နှင့် လွတ်လပ်ရေး
 စခန်း တစ်ခုကို ခရီးအဆုံး စွန့်စားကာ ဗမာ့အရေးကို ဆောင်ရွက်ရန်
 ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ဗမာတစ်မျိုးသားလုံးသည် ဖင့်နှေးမေ့လျော့ ပေါ့ဆစွာ နေကြက သင်နှင့်တကွ နေ့မအိပ်ညမနား ဆောင်ရွက်နေသော ဗမာရဲဘော် များကိုသာ သစ္စာဖောက်ရုံမက ငါတို့လက်တွင် လွှဲအပ်ထားခြင်းခံရသော ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေး မီးရှူးတိုင်ကို ငြိမ်းသတ်သည်မည်ကြောင်းကို ငါတို့ တထစ်ချ ယူဆကြလိမ့်အံ့။

ငါတို့ကား သင်သည် ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးစစ်ပွဲတွင် “ယခုကဲ့သို့ အသက် ဆုံးရှုံးရသဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ဝမ်းမနည်း”

သင် ယခုကဲ့သို့ အသက်စွန့်ရခြင်းအားဖြင့် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း လောက နိဗ္ဗာန်ကြီး တည်ထောင်ရေးစခန်းသည် မုချဇကန် တိုးတက်စေအံ့။

အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ။

အရေးတော်ပုံ၏ အလံကိုင်ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်သော ရဲဘော်အောင်ကျော်ကား ကျဆုံးခဲ့လေပြီ။ သူ့ အလောင်းလည်း ကြံတောသင်းချိုင်းဂူထဲ၌ ကိန်းအောင်းနေလေပြီ။

သို့သော် အရေးတော်ပုံဒီရေကား လှိုမ့်၍လှိုမ့်၍ တက်နေတုန်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

သို့ဖြင့် ၁၉၃၉ခုနှစ် ကုန်ခဲ့ပြီ။

၁၉၃၉ခုနှစ် သစ်ဆန်းလေပြီ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ခရစ်စမတ်ပွဲတော်၏ ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာကြီး ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးအတွက် ဆုတောင်းသံနှင့် ခေါင်းလောင်းသံတို့သည် ဗမာပြည်ရှိ ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေမှ ပေါ်ထွက်ပျံ့နှံ့မြဲဖြစ်ပေ၏။ နှစ်သစ်ဆန်းပွဲတော်၏ ဘင်ခရာနှင့် အမြောက်သံတို့သည် ဘုရင်ခံ အိမ်တော်နှင့် ဗြိတိသျှစစ်တပ်များမှ ပေါ်ထွက်ပျံ့နှံ့မြဲဖြစ်ပေ၏။ ယခုတော့ ထိုအသံအားလုံးကို တော်လှန်ရေးလှိုင်းတံပိုးတို့က မြုပ်နှစ်လွှမ်းမိုး လိုက်လေသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးကို ဖျက်ပစ်ကြ။

ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ နှုတ်ထွက်ပေးပါ။

ဤသည်တို့ကား နှစ်သစ်နှင့်အတူ ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာသော ပြည်သူ့ တောင်းဆိုချက်များ ဖြစ်၏။

ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးချုပ် ဆာပေါ်ထွန်းသည် မာန်အောင်မြို့သို့ တိုင်းခန်းလှည့်လည်သွားသောအခါ မာန်အောင်မြို့သူမြို့သားနှင့် သခင်ခေါင်းဆောင်များက-

“ဆင်းရဲသားကို သွေးစုတ်တဲ၊ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ဖျက်စီးပါစေ”

“ဘုံသမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်နိုင်ပါစေ”

ဟု ကြွေးကြော်ကာ မြန်မာပြည်အုပ်ချုပ်ရေး (၁၉၃၅) နှင့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ၏ ပြယုဂ် ဆာပေါ်ထွန်းအား မောင်းထုတ်ကြလေသည်။

ဝန်ကြီး ဦးဘဦးအား မြန်မာပြည်လုံးဆိုင်ရာ သမ္မာသဗ္ဗန္ဓ သာသနာတော်လုံးဆိုင်ရာ ညီညွတ်ရေး မဟာသံဃာသာမဂ္ဂိ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ညွန့်ပေါင်းအစိုးရမှ နုတ်ထွက်ရန် တောင်းဆိုလေသည်။

ရန်ကုန်သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားခေါင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုစောထွန်းနှင့် စစ်တွေကျောင်းသား သပိတ် ခေါင်းဆောင်များဦးစီးပြီး စစ်တွေလူထုကြီးသည် ညွန့်ပေါင်းအမတ်များ ဖြစ်သော ဦးအောင်ဇံဝေ၊ ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ဦးရွှေသာတို့၏ အိမ်များကိုဝိုင်းပြီး ညွန့်ပေါင်းအဖွဲ့မှ နုတ်ထွက်ပေးရန် တောင်းဆိုကြလေသည်။

မိတ္ထီလာကျောင်းသားထုက အမတ် နေရှင်နယ်ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘရင်အိမ်ကို ဝိုင်းပြီး ညွန့်ပေါင်းအဖွဲ့မှ နုတ်ထွက်ပါဟု တောင်းဆိုကြရာ ဦးဘရင်က နုတ်ထွက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း လူသိနတ်ကြား ကြေညာချက်ထုတ်မည်ဖြစ်ကြောင်းများ ပြောဆိုလေသည်။

ဤသို့လျှင် အမြို့မြို့တွင် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရထောက်ခံသူ အမတ်များ၏ အိမ်များကို ဝိုင်းပြီး ညွန့်ပေါင်းအစိုးရအဖွဲ့မှ နုတ်ထွက်ရန် တောင်းဆိုကြလေသည်။

လူထုသည် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို အလိုမရှိ။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်က ဖန်တီးပေးသော အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး တည်မြဲအောင် နယ်ချဲ့နှင့် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နေသူမှာ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဖြစ်ကြောင်း မြင်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် အမတ်များအား ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို မထောက်ခံအောင် အကျပ်ကိုင်ကြခြင်းဖြစ်၏။

နတ်စင်ကုန်းရွာမှ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများနှင့် ရွာသူရွာသားတို့သည် တွံတေးမြို့တွင်းသို့ ဝင်လာပြီး အင်အားပြကြရင်း-

“ညွန့်ပေါင်းဘက်က အငတ်တွေ၊ သွေးစိမ်းပွက်ပွက်အန်ပါစေ”

“ဘဦး ဘမော် ခွေးတစ်ဖော်၊ ဝန်ဘလချာတွေ ပြေးဘို့ပြင်ထား”

“အရှက်မရှိတဲ့ ခွေးလောင်းတွေ၊ မြေမျိုကြပါစေ” ဟူသော သံချပ်ကြမ်းကြမ်းကို ဟစ်အော်ကြ လေသည်။

ထိုအင်အားပြပွဲတွင် ကြည့်နေသော ပရိသတ်ထဲ၌ သူတောင်းစားတစ်ယောက်ပါလာရာ ထိုသူက “အင်း၊ ငါတို့ဆင်းရဲလို့ တောင်းရမ်းစားရသောအစာသည် ညွန့်ပေါင်းဝန်ကြီးတွေ စားရသော အစာထက် အဆပေါင်းများစွာ မွန်မြတ်လှပေ၏။” ဟု မှတ်ချက်ချ ကျူးရင့်ကြောင်း သတင်းစာ များမှာ ပါလာလေသည်။

အရပ်ရပ်၌ ညွန့်ပေါင်းအဖွဲ့ဝင် မြူနီစပယ်လူကြီးများ၊ ဒီစတြိတ်ကောင်စီလူကြီးများ စသည်တို့ကို သံပုံးတီး၍ ထုတ်လွှတ်ကြ၏။

ရန်ကုန်သို့ရောက်နေကြသော ပန်းတနော်သား ပွဲစားကြီးများက ပန်းတနော်နယ်မှ ညွန့်ပေါင်း အဖွဲ့ဝင်များ ရန်ကုန်လာလျှင် သူတို့အိမ်များမှာ တည်းခိုရန် လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ပူးတွဲ ကြေညာလေသည်။

အချို့အရပ်များတွင် သံဃာတော်တို့က စည်းဝေးပြီး ညွှန်ပေါင်းအဖွဲ့ဝင်တို့၏ သာရေး နာရေးများကို ကြည့်ရန်၊ သပိတ်မှောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

သတင်းစာတို့ကလည်း ညွှန်ပေါင်းအစိုးရအား ဣန္ဒြေရရ နုတ်ထွက်ပေးရန်နှင့် ဘယ်ပါတီ အဖွဲ့ အစည်းကမှလည်း ညွှန်ပေါင်းနေရာတွင် ရာထူးဝင်မယူဘဲ အုပ်ချုပ်ရေးကို တိုက်ဖျက်ကြရန် ရေးသားကြလေသည်။

ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးသည် ဇန်နဝါရီလ ၅ရက်နေ့တွင် အင်စိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ သည်။ အင်းစိန်ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းခံနေရသော သခင်ဘဟိန်း၊ သခင်ဗဆွေ၊ သခင်ထိန်ဝင်း၊ သခင်စိုး စသူတို့သည် ထောင်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်ကြပြီး ထောင်ခေါင်မိုးပေါ်မှနေ၍ ထောင်ပြင် လမ်းတွင် ဖြတ်သန်းလာသော ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးကို ဆီးကြိုတရားဟောကြလေသည်။

ထောင်အာဏာပိုင်တို့သည် ကိုဘဟိန်းတို့လူစုအား ထောင်၏စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်မှုနှင့် တိုက်ပိတ်ထားခဲ့သေး၏။

ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးသည် အင်းစိန်မှထွက်ခဲ့ပြီး သမိုင်းတွင် ခဏနားကာ ကမာရွတ်တွင် တစ်ည အိပ်ကြပြန်လေသည်။

သူတို့အား ကမာရွတ်က ညစာကျွေးမွေးလေသည်။ ကမာရွတ်မှ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၊ ထီးစက်၊ စွပ်ကျယ်စက်စသော အလုပ်သမားအစည်းအရုံးများ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂများနှင့် ဆွမ်းကြီးလောင်း အသင်း ကဲ့သို့သော ဘာသာရေးအသင်းများသည် ပူပေါင်းကာ ဧည့်ခံကြပေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းသပိတ်စခန်းမှ ပြန်ခဲ့ပြီး ကမာရွတ်မှ ရဲဘော်ရဲဘက် သခင် သခင်မများ နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရလေသည်။

လွယ်အိတ်နှင့်ရေဘူးကို တစ်ဖက်စီလွယ်၊ စောင်ခေါက်အိပ်ရာလိပ်ကို ကျောပိုးကာ နှစ်ယောက် တစ်တွဲ စီတန်းချီတက်လာသော ရေနံမြေ သပိတ်တပ်ကြီးကို မြင်ရသည်မှာ များစွာ စိတ်ထိခိုက် ဖွယ် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ မျက်ရည်များပင် ဝေ့လာလေသည်။ သူတို့သည် မိုင်ရာပေါင်း များစွာ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ မည်မျှ ပင်ပန်းဆင်းရဲကြမည်နည်း။ သူတို့သည် စားနပ်ရိက္ခာ

ဆောင်ယူမလာခဲ့ကြ။ ကျွေးသူ ရှိလျှင်စားမည်၊ မရှိလျှင် အငတ်ခံမည်။ ပြည်သူတို့၏ စေတနာ အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ။

သူတို့ကား သာသနာပြုထွက်သော သံဃာ့အဖွဲ့နှင့် တူနေတော့၏။ သူတို့ပြုသော သာသနာကား အလုပ်သမားအရေး သာသနာ ဖြစ်ပေ၏။

သူတို့သည် ဤသို့ မိုင်ရာပေါင်းများစွာ ချီတက်ဆန္ဒပြခြင်းအားဖြင့် ရေနံမြေအလုပ်သမားနှင့် တကွသော တစ်ပြည်လုံးအလုပ်သမားလောက၏ အခြေအနေကို မီးမောင်းထိုးပြလိုက်သလို ရှိပေ တော့၏။ ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးကို တပ်လှန့်၍ နှိုးပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိပေ၏။ အမျိုးသား အင်အားစုအားလုံးကို ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားနှင့် လက်ပါးစေ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရအား တိုက်ခိုက်ရန် တိုက်စည်ရွမ်းပေးလိုက်သည်နှင့် တူပေ၏။

သူတို့သည် ဤမျှအဓိပ္ပာယ်ရှိသော လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်စွာလုပ်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် သူတို့၏ မျက်နှာထား၊ ကိုယ်အမူအရာနှင့် နှုတ်အမူအရာတို့တွင်ကား ထောင်လွှားခြင်း၊ မာနတံခွန်လွှင့်ခြင်း တစ်စွန်းတစ်စမျှ မတွေ့ရ။ သူတို့၏ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာ၊ ခိုင်မာသော ကိုယ်အမူအရာ၊ သိမ်မွေ့သော နှုတ်အမူအရာ စသည်တို့ကို မကြည့်ညိုဘဲ မနေနိုင်ပါ။

ကျွန်တော့်ဘေးတွင်ရပ်လျက် သူတို့အားကြည့်နေသော ကိုကြွယ်ကား ရှေ့တွဲကျနေသော လုံချည် ကို အားမလိုအားမရဖြစ်ဟန်နှင့် ခပ်တိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး-

“အံ့၊ ဩစရာကောင်းတဲ့ လူတွေပဲ” ဟု ချီးကျူး၍ ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သတင်းစာတိုက် ဒုတိယဖိုမင် ဦးလေးမြင့်ကမူ လက်ပိုက်လိုက်ပြီး-

“တယ်ခွဲကောင်းကြတဲ့လူတွေပဲ”

သာမန်အချိန်များ၌ ဦးလေးမြင့်နှင့် ကိုကြွယ်တို့သည် ဆွမ်းကြီးလောင်းအသင်း၏ ခေါင်းဆောင် များ၊ ရပ်ရွာသာရေးနာရေးကိုစွဲ ခေါင်းဆောင်များသာ ဖြစ်လေသည်။ ယခု အရေးတော်ပုံ အချိန်တွင်ကား သပိတ်တပ်များကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေး ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ နေရာ ထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ချထားရာမှာလည်း သူတို့၊ ထမင်းထုပ်ကောက်ရာ စီမံခန့်ခွဲရာမှာလည်းသူတို့၊

ဆေးဖိုး ကွမ်းဖိုး အလှူခံရာမှာလည်း သူတို့ ခေါင်းဆောင်ကြပေ၏။ ဦးလေးမြင့်၏ ခြေသလုံး ကြွက်သားများသည် တောင့်လျက် အောင့်နေလေပြီ။ အသံလည်း နာလာပြီ။ သို့သော် ဦးလေးမြင့်ကား မောရမှန်းမသိ။ ကိုကြွယ်၏ နားထင်ကြောကြီးများ ထောင်ထလာပြီး နဖူးမှ ချွေးပေါက်ကြီးများကို လက်ညှိုးဖြင့် ပွတ်ချနေရပြီ။ သို့သော် ကိုကြွယ်ကား မောရမှန်းမသိ။

အားလုံး ဝေယျဝစ္စများပြီး၍ ရေနံသပိတ်တပ်သားများ အိပ်ရာဝင်ကြတော့မှ ဦးလေးမြင့်၊ ကိုကြွယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်လာကြလေသည်။ သုံးဦးသား လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်း ဖွဲ့ကြ လေသည်။ ဦးလေးမြင့်က ခေါင်းအုံးတစ်လုံးယူ၍ ရှေ့မှာချပြီး တံတောင်ဆစ်နှင့် ထောက်ကာ ဝမ်းလျားမှောက်လိုက်ပြီးနောက်-

“လူတွေက သည်လောက်မုန်းတီးနေပြီး သည်လောက် ဆူပူကန့်ကွက်နေလျက်သားနဲ့ ဒီ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ခုထိတည်နေတာ အံ့ဩပါရဲ့ကွာ”

ကျွန်တော်သည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေရာမှ ဘယ်ဘက်သို့ ဘယ်ခြေကိုဆန့်၍ အညောင်းဆန့် လိုက်ပြီး-

“အံ့ဩစရာ ဘယ်ရှိမလဲ ဦးလေးမြင့်ရယ်၊ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို သူ့ချည်းမြင်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ၊ သူ့ကို အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တန်ခိုးနဲ့ ထောက်ခံမထားရင် သူပြုတ်ကျတာ ကြာပြီပေါ့”

တိုင်ကိုမှီလျက် ထိုင်နေသော ကိုကြွယ်က-

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရရဲ့ ပုလိပ်နဲ့ နှိမ်လို့အားမရတော့ စစ်ပုလိပ်တွေ၊ စစ်တပ်တွေကို ဘုရင်ခံရဲ့ အထူးအာဏာနဲ့ ခေါ်ပြီးသုံးနေပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးထင်ရင် ဗြိတိသျှရေတပ်တွေ လေတပ်တွေခေါ်လာပြီး ဗမာတွေကိုတိုက်မှာပဲ”

ကျွန်တော်က-

“ကိုကြွယ်ပြောတာ မှန်တယ်။ ခုဆိုရင် ရန်ကုန်မြို့ကြီး လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုပြီး မြစ်ကြီးနားနဲ့ မန္တလေးမှာထားတဲ့ စစ်ပုလိပ်ရဲဂျီးမင်းတပ်တွေကို ရန်ကုန်ရွှေ့လာတယ်၊ အိန္ဒိယက စစ်တပ်

အချို့ကိုလည်း ရွှေ့လာမလိုလိုကြားရတယ်။ စစ်ပုလိပ်တပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုးတက်ရေး သတင်းစာက ရေးထားတာ တယ်ချက်ကျတယ်ဗျ။ ပုလိပ်အဖွဲ့ဆိုတာ ခိုးမှုတိုက်မှုစတဲ့ ရာဇဝတ်မှု တွေ ကင်းရှင်းအောင်လုပ်ဖို့ ထားခဲ့တာတဲ့၊ နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နေကြတဲ့ မျိုးချစ်ပြည်ချစ်တွေကို နှိမ်နင်းဖို့ထားတာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ခုတော့ ပုလိပ်နဲ့ နှိမ်ရုံမက လက်နက် တဝင့်ဝင့်နဲ့နေတဲ့ စစ်ပုလိပ်များကို မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနှိမ်ဘို့ သုံးနေပြန်တော့ ပိုဆိုးတယ်တဲ့ ပြီးတော့ စစ်ပုလိပ်သား တစ်သောင်းနှစ်ထောင်ကျော်ရှိတဲ့ အနက် ဗမာက ၇၁၁ ယောက်ပဲရှိသတဲ့။”

ဦးလေးမြင့်က-

“အေးလေ၊ ဗမာလွတ်လပ်ရေး နှိမ်နင်းရာမှာ ဗမာစစ်ပုလိပ်သားကို ဘယ်ယုံလိမ့်မလဲ၊ ဒါကြောင့် ဗမာနည်းတာပေါ့၊ နို့နေစမ်းပါဦး၊ နယ်စပ်အရေးတွေကလည်း ရှုပ်လာတယ်လို့ ကြားရတယ်”

ကျွန်တော်က-

“ဟုတ်တယ်၊ ရှုပ်လာတယ်၊ တရုတ်ဗမာလမ်းမကြီးကို ဖွင့်လိုက်တော့ တရုတ်ဗမာ နယ်စပ်မှာ ရှုပ်လာတာပေါ့။”

ကိုကြွယ်သည် တိုင်ကိုကျောမှီ၍ ပေါင်များကို လက်နှင့်ထု၍ထု၍ အညောင်းဖြေရင်းက-

“နယ်စပ်မှာသာ ရှုပ်လာတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှာလည်း အမေရိကန်နဲ့ အင်္ဂလိပ်ပို့တဲ့ လက်နက်တွေက ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း ရောက်တဲ့အတွက် ဂျပန်စစ်သင်္ဘောတွေ ကလည်း ဒါကိုလာပြီး အကဲခတ်နေကြတာပဲမဟုတ်လား။ ဗမာ့ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ ဂျပန် သင်္ဘောတွေ ခြေချင်းလိမ်နေကြတယ်မဟုတ်လား။ တစ်နေ့က မော်လမြိုင်မှာ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်း ထိုးဆင်းလို့ ဖြိုသူဖြိုသားတွေ ထိတ်လန့်ကုန်တယ်ဆို မဟုတ်လား၊ အဲဒီလေယာဉ်ပျံကတော့ အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်ပျံဖြစ်လို့ လားရှိုးနဲ့ကွန်မင်းဘက် ဆက်ပျံသွားသတဲ့၊ တို့ပြည်တော့ ဘယ် တော့ ဖုံးကြဲခံရမလဲ မသိပါဘူး။”

ဦးလေးမြင့် ထထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ငဲ့ရင်း-

“ဗန်းမော် မြို့သူမြို့သားတွေတော့ မြို့ပေါ်ပုံးကြဲမယ်လို့ ကောလဟာလ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျီးလန်၊ စာစား ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုပဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ ကောလဟာလ ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ဖြစ်စရာပဲ၊ ဗန်းမော်မြို့ပေါ်မှာ လက်နက်ဂိုဒေါင်ကြီးတွေ အပူတပြင်း ဆောက်နေတယ်၊ လားရှိုးမှာလည်း လက်နက်ဂိုဒေါင်တွေ ဆောက်နေကြတယ်၊ တရုတ်ပြည်ကို အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်တွေက ပို့တဲ့လက်နက်တွေကို ရန်ကုန်က မီးရထားနဲ့သယ်ပြီးတော့ ဂိုဒေါင်တွေမှာ ခဏထားမယ်၊ ပြီးတော့ လော်ရီအစင်း ၂၀၀ ကျော်နဲ့ တရုတ်ပြည်ထဲ ပို့ကြလိမ့်မယ်”

ဦးလေးမြင့်။ ။ “ရှုပ်လှကွာ၊ တရုတ်ဗမာလမ်းမကြီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရင် မကောင်းပေဘူးလား”

ကျွန်တော်။ ။ “အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျူးကျော်စော်ကားခြင်းခံနေရတဲ့ တရုတ်ပြည်ကို ကျွန်တော် တို့က မကူညီဘဲနဲ့ ဂျပန်ကိုကူညီရာရောက်သွားမယ်၊ တရုတ်ဗမာလမ်းမကြီးကို ပိတ်ရေးထက် အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်ဟာ ကျူးကျော်သူဂျပန်ကို လက်နက်ခဲယမ်း မရောင်းစတမ်း၊ မကူစတမ်း လုပ်ရင် ကောင်းမယ်၊ ခုတော့ သူတို့က နှစ်ဖက်စလုံး လက်နက်ပေးပြီး စစ်မီးရည်စွယ်ရည်အောင် လုပ်ထားတာနဲ့ တူနေတယ်”

ကိုကြွယ်။ ။ “အင်း-အင်္ဂလိပ်ကတော့ တို့မီးရှို့မီးလုပ်ပြီး အမြတ်ထုတ်ရာမှာ နံပါတ်တစ်စွဲတာပါပဲ၊ ခုအမေရိကန်က နံပါတ်၂ လိုက်နေပြီထင်တယ်၊ ဘာပြောပြော အင်္ဂလိပ်ကောင်တွေ ပြုတ်သွားမှ နယ်စပ်အရေးတွေ ရှင်းမယ်၊ ကမ္ဘာလည်း အေးမယ်။ ငါ့အထင်တော့ တရုတ်ပြည်ကို လက်နက်ခဲ ယမ်း ပို့တယ်ဆိုပြီး သည်လောက် ဟိတ်ဟန်ပြနေတာ အမှန်စင်စစ်တော့ ဒီလက်နက်တွေနဲ့ တို့ဗမာတွေကို ခြောက်နေတာပါ၊ တကယ်တရုတ်ပြည်ကို စေတနာရုံးနဲ့ပို့ချင်ရင် တိုးတိုးတိတ် တိတ် လုပ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ကိုကြွယ်၏ ထိုးထောက်မြင်နိုင်မှုကို သဘောကျသွားသည်။ ဂျပန်ကျူးကျော်ခြင်း ခံနေရသော တရုတ်ကို ထောက်ခံချင်လွန်းပြီး ရန်သူအစစ် အင်္ဂလိပ်ကို မေ့မသွားအပ်ဟု သဘောပေါက်သွားပေ၏။ ထိုသို့ သုံးဦးသား စကားကောင်းနေစဉ် အပြင်မှလှမ်း၍-

“ပျို ဦးမြင့်တို့၊ ကိုကြွယ်တို့ ရှိကြရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်သောအသံကို ကြားရလေသည်။ ဤအသံကို ရှေးက ကြားဖူးသလိုလိုရှိ၏။ သို့သော် ကောင်းစွာမကျက်မိ။

ကိုကြွယ်သည် ထိုအသံကို ကြားသွားသောအခါ မျက်နှာသုန်မှုန်သွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။ ဦးလေးမြင့်ကား အတွေးမှာနစ်ပြီး ငေးစိုက်နေရာမှ အသံကြောင့် ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့ အပြင်သို့လှမ်း၍ “ရှိကြပါတယ်၊ လာလေဗျာ”

ကိုကြွယ်သည် မလိုတမာပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး-

“အင်း၊ သခင်ဝါယောကြီး ဒီအချိန်မှာ ဘယ်ကများ ရောက်လာပြန်ပါလိမ့်”

ခပ်ဝဝ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် လူတစ်ယောက် အပေါက်ဝသို့ရောက်လာသည်။ မျက်နှာကို မှောင်ကွယ်နေသဖြင့် ဘယ်သူမှန်း မသိသေးသော်လည်း ဤကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန် ပုံသဏ္ဍာန်သည်လည်း သူ့အသံလိုပင် ကျွန်တော်နှင့် ကျွမ်းဖူးသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ဦးလေးမြင့်က တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက်ရင်း-

“လာလေဗျာ၊ စကားစမြည်ပြောရအောင်၊ ဒီနေ့ညတော့ မောင်တင်ထွန်းလည်းရှိတယ်၊ ခါတိုင်းတော့ သပိတ်ကိစ္စ အလုပ်များနေပြီး အိမ်ကပ်တယ်မရှိပါဘူး”

ထိုသူ ဝင်လာသည်။ ကိုတင်ကြီးပါကလား။ အင်ဒိုချိုင်းနား၊ ယိုးဒယားတို့ကို အခေါက်ခေါက် ရောက်ဖူးပြီး ကျောက်ကုန်သည်သူဌေး ဖြစ်ဖူးသည်ဆိုသူ ကိုတင်ကြီးပင်ဖြစ်ချေ၏။ မြင်ကွန်း မင်းသားကြီး၏ လူယုံတော်အမှုထမ်းဟောင်းဆိုသူ ကိုတင်ကြီးပင် ဖြစ်ချေ၏။ သခင်တွေအတွက် လက်နက်နှင့်ငွေ လိုသလောက် ရှာပေးနိုင်မည်ဟု ကျွန်တော့်အားပြောခဲ့ဖူးသည့် ကိုတင်ကြီးပင် ဖြစ်ချေ၏။

ကိုတင်ကြီးက ကျွန်တော့်အား ပြုံးနှုတ်ဆက်သည်ကို ကျွန်တော့်အပြုံးဖြင့်ပင် တုံ့ပြန်လိုက်ပေ၏။ ကိုတင်ကြီးက ကျွန်တော်နှင့် ကိုကြွယ်ကြားမှာ ထိုင်ရင်း-

“မောင်တင်ထွန်း ရှိတယ်ဆိုလို့ တမင်လာတာပဲ။ ဘယ့်နှယ်လဲ သပိတ်အခြေအနေတွေ၊ ကျောင်းသားတွေအကြောင်း သခင်တွေအကြောင်း အတွင်းကျကျ သိခဲ့မှာမို့ မေးရတာပါမောင်”

ကျွန်တော်သည် ဖြေဆိုရှင်းပြရန် စဉ်းစားနေဆဲ ကိုကြွယ်က ချက်ချင်းကြားဝင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလည်း သခင်တစ်ယောက်ပဲ၊ မောင်တင်ထွန်းက ခင်ဗျားထက်ပိုပြီး အတွင်းကျကျ သိဦးမှာ လားဗျာ”

“ကိုကြွယ်ရဲ့၊ ကျုပ်တို့က ကမာရွတ်သခင်ဗျ၊ သူတို့က ဌာနချုပ်သခင်တွေ၊ ကျုပ်ထက်ပိုပြီး အတွင်းကျကျ သိရမှာပေါ့”

ကိုကြွယ်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ မသိမသာ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုတင်ကြီးကို သိပ် မယုံရန် အချက်ပြလိုက်သည်ထင်၏။ ကျွန်တော်က ပိုအတွင်းကျကျ သိမသိဟူသော အချက်ကို မကိုင်တော့ဘဲ-

“ကိုတင်ကြီး ဘယ်တုန်းက သခင်ဖြစ်သလဲ”

“မကြာသေးပါဘူးကွာ၊ မင်းဟောတာပြောတာနဲ့ ငါလည်း သခင်ဖြစ်ရတာပါပဲ ဟဲ ဟဲ၊ ငါ့ကိုလေ သခင်ဗစိန်တို့ဘက်ကလည်း ဆွဲကြ၊ သခင်သိန်းမောင်တို့ လူစုကလည်း ဆွဲကြ၊ တစ်ဖက်က လည်း ငါ့ကို သူတို့ဌာနချုပ်မှာ လာလုပ်ပါတဲ့၊ တစ်ဖက်ကတော့ အင်းစိန်ခရိုင် စည်းရုံးရေး တာဝန် ယူပါတဲ့ ဟဲ ဟဲ”

ကိုတင်ကြီး၏ခန္ဓာသည် ကျွန်တော် ယခင်မြင်တုန်းကထက် ပို၍ဖောင်းကြွနေပြီး လက်များမှာ ပို၍ သေးသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူသည် ကုလားကြီးရုပ်နှင့် အရင်ကထက် ပို၍တူနေလေသည်။

ဦးလေးမြင့်က မေးလိုက်သည်။

“နို့ သခင်တင်ကြီးကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘယ်ဘက် ပိုသဘောကျနေသလဲ”

“ဘယ်ဘက်ကို ပိုသဘောကျတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ခုအတိုင်းတော့ သခင်ဗစိန်တို့ လူသိုက်နဲ့ ပိုနီးစပ်နေတာပေါ့”

ကျွန်တော်။ ။ “သခင်ဗစိန်တို့က ဒေါက်တာဘမော်နဲ့ နားလည်မှုယူပြီး ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက် နေ တယ်၊ သူ့ကို တစ်နေ့က နတ်တလင်းမှာလား၊ လက်ပံတန်းမှာလား တရားနာပရိသတ်က ညွှန်ပေါင်းသူလျှိုဆိုပြီး ထအော်တယ်လို့ ကြားလိုက်ရတယ်၊ ဒီခါခါကြီးမှာ ဒေါက်တာဘမော်နဲ့ ပေါင်းတာ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဒါကတော့ သခင်ဗစိန်အကြောင်းလည်း သိကြသားပဲဗျာ၊ ပရိယာယ်ပေါင်း ပေါင်းတာပါ၊ ဘယ်မှာ တကယ်ပေါင်းလိမ့်မလဲ”

ကိုကြွယ်။ ။ “ဒါထက်နေစမ်းပါဦး၊ ဟိုတုန်းက သခင်တွေအတွက် ခင်ဗျားလက်နက်တွေ ငွေတွေ ရှာပေးမယ်ဆိုတာ ခုဘယ်လိုဖြစ်သွားပြီလဲ”

ကိုတင်ကြီးသည် အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွား၏။ ရုတ်တရက်စကားမေးမရဘဲ ငေးကြောင် ကြောင်ပင် ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး-

“အချိန်တန်တော့ နွားပိန်ကန်လိမ့်မပေါ့ဗျာ၊ သခင်ခေါင်းဆောင်ကြီးများနဲ့လည်း ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးပါတယ်”

“အင်း၊ ခုလိုအချိန်မှ အချိန်မတန်ရင် ဘယ်တော့များ အချိန်တန်ဦးမှာလဲဗျာ”

ကိုတင်ကြီးသည် တည်ငြိမ်ခံ့ညားသော မျက်နှာသွင်ပြင်ထားလိုက်ပြီး-

“အင်း ကိုကြွယ်ရေ၊ လျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စဆိုတော့ ကျုပ်သည့်ထက်ပိုမပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါထက် ဦးလေးမြင့် ဦးတိလောကညာဏပီဧက ဆိုတာသိသလား”

ဦးလေးမြင့်သည် ထိုအမေးကိုမဖြေဘဲ အိမ်နောက်ဖေးဆောင်ဆီသို့ လှမ်း၍ “ဘဇံရေ၊ ဟေ့ဘဇံ” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ဘဇံက ထူးသောခါ “လက်ဖက်ကလေးဘာလေး လုပ်ခဲ့ပါဦးကွာ” ဟု အမိန့်

ပေးလိုက်သည်။ ဦးလေးမြင့်ကား မုဆိုးဖိုဖြစ်၏။ အိမ်မှာ မိန်းမသားတစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဘဇံသည် အိမ်ရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရသူ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဘဇံအား လှမ်းအမိန့်ပေးပြီးနောက် ကိုတင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍-

“ဘာတဲ့ ခင်ဗျားမေးနေတာ၊ ဦးတိလောကညာဏပီကေ ဟုတ်လား၊ ကြားဖူးရုံသာ ကြားဖူးတယ်၊ မသိဘူး”

“ဦးတိလောကညာဏရယ်၊ ဒေါက်တာတင်ဝင်းဆိုတာရယ် မကြာမီက ပြည်ရွှေတောင်ဘက် ခရီး ထွက်ကြတယ်၊ ဂျပန်နှင့်ဗမာ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုများ ရင်းနှီးစွာ ဆက်သွယ်ဖို့ အကြောင်း တရားဟောဖို့ တဲ့ဗျ၊ အဲဒီဘုန်းကြီးကို ကမာရွတ်ဖိတ်ပြီး ဂျပန်ဗမာ ပူးပေါင်းရေးတရား အဟောခိုင်းရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဦးလေးမြင့်က တွေ့နေသည်၊ ဘာမျှမပြော။ ကိုကြွယ်က ကြားဝင်၍-

“အင်း၊ တရားပွဲတွေကလည်း အမျိုးမျိုး ဟောနေကြတာပဲ၊ တစ်နေ့က ရသေ့ထူး ဦးစံသိန်း လာ ဟောသွားသေးတယ်။ အာဏာရှင်ဟစ်တလာ ချီးကျူးတဲ့ စကားတွေလည်းပါရဲ့၊ သို့ပေမယ့် အစိုးရ စိတ်မဆိုးအောင် အစိုးရကြိုက်စကားလည်း ပြောသွားသေးတယ်။ ဟစ်တလာ ဘယ် လောက်ပဲစွမ်းစွမ်း နောက်ဆုံး အင်္ဂလိပ်ပဲ နိုင်မှာပဲတဲ့၊ အင်္ဂလိပ်တန်ခိုးဟာ ဘယ်သူဖျက်လို့မှ မရ နိုင်ဘူးတဲ့”

ကျွန်တော်-

“ကျွန်တော်တော့ အင်္ဂလိပ်ဟာ စစ်နိုင်တာအပထား၊ တန်ခိုးမှိန်တော့မယ်၊ အင်္ဂလိပ်အာဏာ ပြိုပျက် ရတော့မယ်လို့ ထင်တယ်”

ကိုတင်ကြီး-

“ဟုတ်တယ် အင်္ဂလိပ်တန်ခိုးမှိန်တော့မယ်၊ ရှေ့ရှောက်ဂျာမန်တို့ ဂျပန်တို့သာ တန်ခိုးထွားလာစရာ ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ အရှေ့ဘက်နိုင်ငံတွေဟာ ဂျပန်နဲ့ နီးစပ်လေတော့ ဂျပန်နဲ့ မဟာမိတ်ဖြစ်အောင်

လုပ်ထားဖို့လိုတယ်၊ ဂျပန်နဲ့ ဗမာ့စီးပွားရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ နိုင်ငံရေး၊ ပူးပေါင်းနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်”

ကျွန်တော်။ ။ “ဟာ-ဂျပန်လည်း နယ်ချဲ့ဓနရှင်ပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ဂျပန်ကိုလည်း အလို မရှိဘူး။ ဂျပန်လည်းပျက်၊ အင်္ဂလိပ်လည်းပျက်၊ ဓနရှင်နယ်ချဲ့တွေ အားလုံးပျက်အောင် လုပ်ရ မယ်”

ကိုတင်ကြီး။ ။ “အားလုံးတိုက်ဖျက်ဘို့ဆိုတာ အင်မတန်ခက်တယ်။ အောင်ဖို့မပြောနဲ့ ကိုယ် ပြုတ်မသွားအောင် လုပ်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူး။ ဒီတော့ အင်္ဂလိပ်ကို အရင်ချရမယ်၊ အဲဒီလို ချတဲ့ အခါမှာ ဂျပန်နဲ့ ပေါင်းချရမယ်”

ဦးလေးမြင့်။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ ငါတော့ ကိုတင်ကြီးပြောတာ သဘောကျတယ်”

ကိုကြွယ်။ ။ “ကျုပ်တော့ ဒီကိစ္စဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ အဖက်ဖက် က ကြည့်ပြီး စဉ်းစားဖို့လိုတယ်”

ကျွန်တော်။ ။ “ကျွန်တော်ကတော့ စဉ်းစားပြီးသားပဲ၊ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ပျက်အောင်လုပ်ရမယ်၊ ကိုယ့်လွတ်လပ်ရေးကို တိုက်ယူရမယ်”

ကိုတင်ကြီး။ ။ “ဘုရားတောင် အမှီရှိမှ ပွင့်တယ်မောင်ရင်ရေ”

ဦးလေးမြင့်။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ အမှီရှိမှ ပွင့်နိုင်တယ်”

ကိုကြွယ်။ ။ “ဒါကတော့လည်း မှန်တယ်”

ကျွန်တော်ကား ကိုယ်တိုင်အားဖြင့် ထိုအယူအဆကို လက်မခံသော်လည်း ငြင်းဆန်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပြီ။

လက်ဖက်ပန်းကန် ရောက်လာသဖြင့် လက်ဖက်စားလိုက်ကြ၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်လိုက်ကြ။ စကားပြောလိုက်ကြ။ တရုတ်ဗမာနယ်စပ်မှာ ဂျပန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို မြန်မာပြည်အစိုးရက သူ့လျှို့ဝှက်ထင်သဖြင့် ဖမ်းလိုက်ရာ ထိုဘုန်းကြီး၏ ကိုယ်မှာပင် စကားပြောအသံလွှင့်ကိရိယာ အစုံအလင် တွေ့ရကြောင်း၊ မြန်မာပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်၊ တရုတ်ပြည်တို့အတွက် ဂျပန်ရေဒီယိုက အထူးအသံလွှင့်အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ပြီး အသံလွှင့်ပေးနေပုံကို သတင်းစာတွင် ကြော်ငြာထည့်ပေးနေကြောင်း၊ ဂျပန်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံဖြစ်သဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို အားပေးနေကြောင်း၊ ဂျပန်ရင်သွေး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနှင့် ဧမိစ်နှင့် ဦးညီပုတို့အကြောင်း၊ ဂျပန်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖက်စပ် သမ္မုကို ပြောဆိုနေကြလေသည်။ ကျွန်တော်ကား နားထောင်နေသည်များ၍ ကိုတင်ကြီးကပင် ဒိုင်ခံပြောလေသည်။ ကိုတင်ကြီး ဂျပန်ကို များစွာလိုလားနေသူဖြစ်ကြောင်း သိသာပေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကိုတင်ကြီးက အရေးတော်ပုံ၏ ဗဟိုစစ်ဦးစီးဌာနချုပ်သဖွယ် ဖြစ်နေသော တို့ဗမာအစည်းအရုံး အလုပ်အမှုဆောင်နှင့် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အလုပ်အမှုဆောင် အတွင်းရေးမှူးများကို သူ့အားပြောပြရန် တိုက်တွန်းပြန်လေသည်။

“အတွင်းရေး၊ အပြင်ရေး ပြောနေရအောင် ဌာနချုပ်တွေက လျှို့ဝှက်ရေးဌာနချုပ်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ သခင်တင်ကြီးရဲ့” ဟု ကျွန်တော်က ပိတ်ပြောလိုက်ရာ ကိုကြွယ်က ထပ်၍-

“အာလုံးညီညွတ်နေကြတယ်၊ အားလုံးအောင်နေတယ်၊ ခင်ဗျားလူ သခင်ဗစိန်တစ်ယောက်တည်း သွေးခွဲရေးတရား ဟောနေတာ သူ့ သခင်သတင်းစာဆိုရင် အရေးတော်ပုံကြီးကို ထောက်ခံအားပေးရေးသားထားတာထက် အရေးတော်ပုံကြီးကို ခေါင်းဆောင် နေတဲ့လူတွေကို ရှုတ်ချပြစ်တင် နေတာနဲ့ ပြီးနေတာပဲ”

ထိုအခါကိုတင်ကြီးသည် မကျေမချမ်း မချီသွားဖြဲပြုံးကာ-

“ကျုပ်ရဲ့ သခင်ဗစိန်လို့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က သူတို့ဘက်ကို တစ်ဖက်သတ်ပါသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုအထိ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံးနားထောင်နေသော ဦးလေးမြင့်က သခင်တင်ကြီးအား ထပ်ဆောင့်လိုက် ပြန်လေသည်။

“သခင်တင်ကြီးရဲ့ သခင်ဗစိန်က ခုအရေးတော်ပုံမှာ ခေတ်စားနေတဲ့ ဘုံဝါဒကိုလည်းမကြိုက်ဘူး၊ အာဏာရှင်စနစ်ကိုသာ ကြိုက်တယ်ဆို မဟုတ်လား”

ကိုတင်ကြီးအဖို့ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသား၏ သွေးခွဲရေးဆန့်ကျင်မှုတိုက်ပွဲမှ ထွက်ပေါက်ရှိတော့ ဟန် မတူ။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်ရင်း-

“ဒီဝါဒတွေဘာတွေ မသိပါဘူးဗျာ၊ ညီညွတ်ကြရင် ကျုပ်လည်းကြိုက်တာပါပဲ၊ ကံသွားဦးမယ်”

သူသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းဘေးကြီးကို မနိုင်တိုင်ထောက်ကန်ထားရသော သူ့ခြေထောက်များကို ခပ်ယိုင်ယိုင်လှမ်းပြီး အပေါက်ဝသို့ သွားလေသည်။ အပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ ကြွက်သား လုံးဝမရှိသော လက်မောင်းကို ဆန့်တန်းပြီး လက်သီးဆုပ်ကာ ဟော-တို့ ဗမာဟု နှုတ်ဆက်သွားပါ သေးသည်။

ကိုတင်ကြီး ထွက်သွားသောအခါ ကိုကြွယ်သည် သူ့လည်ပင်းတွင်ခွဲသော ခွေးသေကောင် ပုတ်ကြီးကို ဆွဲပစ်လိုက်သလို သက်သာရာ ရသွားဟန်တူပြီး-

“ထို့ ဒီကောင်မျိုး သခင်ဖြစ်နေတာ ငါသာသခင်ခေါင်းဆောင်ဆိုရင် ထုတ်ပစ်မှာ”

ကျွန်တော်-

“ဒါထက် ကိုကြွယ် တစ်ခါတုန်းက ပြောဖူးတယ်၊ ဒီလူဟာ ပုလိပ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတယ်ဆို”

“အင်း၊ ဒီကောင်ကတော့ သူ့ပိုက်ဆံပေးတဲ့လူနဲ့ဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဆက်မှာပဲ၊ ခုတော့ ပုလိပ်တွေနဲ့ ပူးတွဲပူးတွဲနေတာ မတွေ့ပြန်ဘူး၊ ရန်ကုန်ထဲ ခဏခဏသွားနေတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ ဆက်တယ်တော့ မသိဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆက်ပြီး မကောင်းတာ တစ်ခုခုတော့ လုပ်နေ မှာပဲ”

ဦးလေးမြင့်သည် သည်းထန်စွာသန်းလိုက်သည်။ သုံးယောက်စလုံး ဘာမျှမပြောကြတော့ဘဲ ငြိမ်နေကြ၏။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ပျင်းရိဖင့်နွဲ့စွာ ဖြတ်သွားသော ကားတစ်စီး၏ အသံမှတစ်ပါး ဘာသံမျှမကြားရ။ ကမာရွတ်တစ်ရပ်လုံး အိပ်မောကျနေဟန် ရှိလေသည်။

ဦးလေးမြင့်က ထပ်မံ၍ သမ်းလိုက်ပြန်သည်။ ကိုကြွယ်သည် ကျောမှီထားသောတိုင်တွင် ခေါင်းကို မှီလိုက်ပြီး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်၏။ ကြက်တွန်သံများပေါ်လာ၏။ ကိုကြွယ်သည် မျက်စိကိုဖွင့်ပြီး ခေါင်းထူကာ-

“ကဲ-အိပ်ကြစို့လား”

ဦးလေးမြင့်က ထိုင်ရာမှထရင်း-

“အိပ်ကြစို့၊ ဪ ငါမေ့နေတယ်၊ မောင်တင်ထွန်းတို့ရွာက လူကြုံမှာ မောင်တင်ထွန်းရဲ့အဖေ စာတစ်စောင် ပေးလိုက်တယ်”

ဦးလေးမြင့်သည် ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲဝင်သွားလေသည်။ ကိုကြွယ်လည်း ဘုရားစင်အနား သွား၍ အိပ်ရာခင်းနေလေ၏။ ကျွန်တော်ကား ကိုကြွယ်ကျောမှီသွားသော တိုင်အနီးကပ်၍ ကျောမှီ ခြေဆင်းကာ ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဦးလေးမြင့်သည် အဖေထံမှစာကို ယူလာခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အား ပေးထားခဲ့ပြီးနောက် အခန်းထဲဝင်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော်ကား အဖေစာကိုကိုင်ပြီး ငိုနေမိ၏။ စာကိုဖောက်ဖတ်ရန် ဝန်လေးသလိုလို ဖြစ်နေလေသည်။

ကြက်တွန်သံများ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ပေါ်လာသည်။ ။

၂၉

အဖေ ဖျက်သော်လည်း

အော်.....အီး.....အီး.....အွတ်

နောက်ဆုံးကြက်တွန်သံ။

ဦးလေးမြင့်ကား အခန်းတွင်းမှာ အိပ်နေလေပြီ။

ကိုကြွယ်လည်း ဘုရားစင်အောက်နားတွင် အိပ်ပျော်နေ၏။

ကျွန်တော်ကား တိုင်မှာမှီမြဲမှီလျက် ငို၍သာနေသေးသည်။ လက်ထဲရောက်နေသော အဖေစာကို မဖတ်သေး။ ခေါင်းအုံးမပါ အခင်းမပါနှင့် ဖြစ်သလိုအိပ်နေကြသော ရေနံမြေ သပိတ်တပ်သားများ ဆီသို့ ကျွန်တော့်စိတ် ရောက်သွားသည်။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဦးတည်ချီတက်လာနေသော သာယာဝတီ၊ ခရမ်း၊ ပဲခူး၊ သထုံ စသည်တို့မှ တောင်သူလယ်သမားများအား စိတ်ကူးဖြင့် ကြို၍ကြည့်နေမိသည်။ အံ့ကြွလှုပ်ရှား ဆူပူနေကြသော အမြို့မြို့အရွာရွာက ကျောင်းသားများသည် စစ်ပုလိပ်သေနတ်ပြောင်းဝရေ့မှာ ရင်ကော့၍ ချီတက်နေကြပုံကို မြင်ယောင်နေသည်။ ဗိုလ်အောင်ကျော်ကွယ်လွန်သဖြင့် ဈေးဆိုင်ကိုပိတ်၊ အလုပ်ကိုရပ်စဲပြီး ဆွမ်းကျွေးနေကြသော မြို့သူမြို့သားတွေကို သတိရနေလေသည်။ အတန်ကြာသော် စိတ်မောလာသည်။ ကိုယ်ကလည်း နွမ်းနယ်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ရင်ခေါင်းထဲမှ ထိုးပြီးတက်လာသော အသမ်းကို အုပ်ဆိုင်း၍မရတော့ချေ။

သည်တော့မှ လက်ထဲက အဖေစာကို ဖောက်၍ ဖတ်လေတော့သည်။

သား မောင်တင်ထွန်း

တစ်နေ့က သတင်းစာတစ်စောင်ထဲမှာ မင်းနာမည်ကို ဗိုလ်လောင်းစာရင်းထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မင်းသည် ပညာသင်ချိန်မှာ ပညာမသင်ဘဲ သူပုန်ကျောင်းသား လုပ်နေတာဟာ မင်းလည်ပင်းမင်း ကြိုးကွင်းတပ်တာဖြစ်တယ်။ တို့ထမင်းအိုးလည်း ရိုက်ခွဲတာဖြစ်တယ်။ ခုဆိုရင် လယ်ဝန်မင်းကရော၊ မြို့အုပ်မင်းကရော ငါ့ကိုခေါ်ပြီးတော့ မင်းကို ဆူပူမှုထဲမှာ မပါအောင် ဆုံးမရမတဲ့၊ ကျောင်းတက်အောင် တိုက်တွန်းရမတဲ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါ့အလုပ်ကို ထိခိုက်မယ်တဲ့။ မြို့အုပ်မင်းကတော့ မင်းကျောင်းတက်အောင် မလုပ်နိုင်ရင်လည်း အိမ်ပြန်ခေါ်ပြီး ထိန်းသိမ်းထားရမတဲ့။

အေး-ခုလို အချိန်အခါကြီးမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းတက်နေရင်လည်း သပိတ်တွေက မင်းကို ရန်မှုချင်မှုနေမယ်။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးက အိမ်ပြန်လာခဲ့ဖို့ပဲ။ ခု စာရရချင်း အိမ်ပြန်လာခဲ့။ စရိတ်မရှိရင် ဥဇလမ်း က မစ်ပယ်တို့ဆီက ယူပြီး ပြန်လာခဲ့။ ပြန်မလာခဲ့ရင် မင်းတော့ သိရောပေါ့။

မင်းအမေလည်း မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ဖြစ်နေတယ်။ သောက်ကျိုးနည်းအောင်ကျော်တို့လို အရိုက်မခံရတာ ကံကောင်းသေးတယ်။ ခု လူကြိုနဲ့အတူ သနပ်ခါးတုံးတွေ ပေးလိုက်တယ်။ မမြေ့နှင့်တကွ မင်းကို ခင်မင်သူတွေကို ခွဲပေးဖို့ပဲ။ မင်းဦးလေးမြင့်အတွက်လည်း ပိုးရောချည်ပါ လုံချည်တစ်ထည် ပေးလိုက်တယ်။

အားလုံး ကျန်းမာပါ၏။

မင်းနှင့်တကွ အားလုံး ကျန်းမာကြပါစေ။

အဖေ

ကျွန်တော်သည် စာဖတ်ပြီးသည်၏ အဆုံး၌ ပြုံးပဲပြုံးမိသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် အဖေစာကြောင့် အတော်ချောက်ချား တုန်လှုပ်သွားမိပေလိမ့်မည်။ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ် အားထက်သန်နေမှုတွေ ပန်းပွင့်ကလေးကို ရေခဲခဲနှင့်ပက်သလို ခွေအိကျဆင်းသွားပေလိမ့်မည်။ နိုင်ငံရေးနှင့် အဖေစပ်ကြားတွင် ဗျာများပြီး စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲမိပေလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး၌ အဖေအဆုံးအမတွင်တည်ကာ အိမ်သို့ ပြန်သွားပေလိမ့်မည်။

ယခုအချိန်ကား ခါတိုင်းနှင့်မတူ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင်ကား အရေးတော်ပုံလှိုင်းများနှင့်အတူ တက်ကြွနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာများကား မိုးနှင့်မြေကြီးကမှ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြောင့် မပြတ်မသားဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့ပြဿနာကား ပြတ်သားလှ၏။ အင်္ဂလိပ်နှင့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဘက် လိုက်မည်လော၊ အလုပ်သမား လယ်သမား ကျောင်းသားတို့၏ အရေးတော်ပုံဘက်သို့ လိုက်မည်လော။ ကျွန်တော်သည် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။ အရေးတော်ပုံတပ်သား ဗိုလ်စာရင်းဝင်အဖြစ်ဖြင့် ကျရောက်သမျှတာဝန်ကို ဦးလည်မသုန် ဆောင်ရွက်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။ အဖေဘက်ကကြည့်လျှင် အဖေစကားသည် ပျားလိုပင် ချိုလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကကြည့်တော့ တမာလိုခါးနေသည်။ သို့သော် အဖေဖြစ်နေ၍ အပြစ်တော့ မဆိုထိုက်ပါ။ အဖေပေါ်မှာ တူးတူးခါးခါး ဒေါသမထားလိုက်ပါ။ ဪ အဖေဟာ နားမလည်ရှာဘဲကိုး။ ဒါကြောင့် ဒီလိုပြောရှာတာဟု ယူဆပြီး ပြုံးလိုက်ပါသည်။

အရေးတော်ပုံသွေးကြွခြင်း၊ နိုင်ငံရေးအယူအဆ စသည်တို့၌ ကျွန်တော်က ဖခင်၊ အဖေက သုံးနှစ်သားကလေး၊ သို့ကလိုပင်ထား၍ ကြည့်လိုက်လေပြီ။ အဖေက တောက်တီးတောက်တဲ၊ ပြောနေသော သုံးနှစ်သားကလေးကို ပြုံး၍နားထောင်နေသကဲ့သို့သာ ရှိလေပြီ။

သို့သော် အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မလိုလို ခြိမ်းခြောက်၍ ကျွန်တော့်အား အရေးတော်ပုံမှ စွန့်ခွာစေသော မြို့ပိုင်၊ လယ်ဝန်နှင့် အစိုးရကိုကား တူးတူးခါးခါး မုန်းလိုက်ပါသည်။ သူတို့အား မုန်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဖေကိုတော့ သနားသွားသေးသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်မှုကား တစ်နေ့တခြား ပို၍သာ ခိုင်ခံ့လာလေသည်။ အရေးတော်ပုံ ဒီရေကလည်း တက်မြဲတက်နေလေသည်။ အင်္ဂလိပ်နှင့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရတို့သည် ထိုဒီရေလှိုင်းများအောက်တွင် နစ်မြုပ်သွားတော့မလောက် ကျွန်တော် ထင်မိလေသည်။

ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးနှင့် လယ်သမားတပ်များ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ကြလေပြီ။ ရွှေတိဂုံအလယ် ပစ္စယံ၌ စခန်းချ၍ လှုံ့ဆော်နေကြသည်။

ရေနံမြေ၌ မူလက သပိတ်တွင် မပါဝင်ခဲ့သော အလုပ်သမားများသည်လည်းကောင်း၊ သပိတ် ပြန်လှန်ခဲ့သူများသည် လည်းကောင်း၊ သပိတ်သမားများနေရာ အစားထိုးထားသူများသည် လည်းကောင်း လှုပ်ရှားဆူပူလာကြသည်။ ရေနံချောင်း ဘီအိုစီကုမ္ပဏီမှ ဓာတ်မီးအလုပ်သမားများ လယ်သမားများနှင့် စာရေးများသည် ထိုင်သပိတ် မှောက်လိုက်ကြသည်။ တောင်းဆိုချက် အဟောင်းများကို ထပ်တောင်း၍ အသစ်များကိုလည်း တိုးတောင်းကြလေသည်။

သီလဝါနှင့် သန်လျင် ရေနံအလုပ်သမားများက တောင်းဆိုချက် ၂၅ရက်အတွင်း မလိုက်လျောလျှင် သပိတ်မှောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ မလိုက်လျောသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း သပိတ် မှောက်ကြလေသည်။

အလုံဧရာဝတီကုမ္ပဏီ ဖောင်ဒရီအလုပ်သမား ဗမာ ၃၀၀ တို့သည် တညီတညွတ်တည်း သပိတ် မှောက်ကာ ရွှေတိဂုံအလယ်ပစ္စယံသို့ ချီတက်လာကြလေသည်။ ရေကျော် မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ခုံမှ အလုပ်သမား အမျိုးသမီးများသည် လုပ်ခနှင့်ခွင့်ရက် တိုးတောင်းပြီး သပိတ်မှောက်လာကြသည်။

ရန်ကုန်မီးခြစ်စက်များမှ အမျိုးသမီးအလုပ်သမား ၁၀၀၀ခန့်သည် သပိတ်မှောက်ပြီး ရေနံမြေ သပိတ်တပ်ရှိရာသို့ အင်အားပြ ချီတက်လာကြသည်။ သူတို့သည် “သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ၊ မီးတုတ်မီးတုတ် ရှို့ရှို့၊ အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ” စသည်ဖြင့် ဟစ်အော်လာကြသည်။ ထို အမျိုးသမီး သပိတ်မှောက် အလုပ်သမားများနောက်မှ အင်္ဂလိပ်စစ်သားများသည် အာရုံအေးတီ ဘတ်စ်ကားကြီးများကို စီးကာ သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍ လိုက်လာကြလေသည်။

ဒလ ဧရာဝတီသင်္ဘောကျင်း အလုပ်သမားများက တောင်းဆိုချက် ၁၃ချက်တောင်းပြီး သပိတ် မှောက်ခဲ့သည်။ ဒေါပုံအစိုးရသင်္ဘောကျင်း အလုပ်သမားများကလည်း သပိတ်မှောက်ကြ လေ သည်။ စီတန်းလျှောက်ကာ အင်အားပြပြီးနောက် အလယ်ပစ္စယံမှာ စုဝေးပြန်လေသည်။

စမ်းချောင်း ကျောက်သွေးအလုပ်သမား ၁၅၀၀တို့သည် အလုပ်တစ်ရက်ပိတ်ပြီး ရွှေတိဂုံသို့ ချီတက် အင်အားပြကာ အထွေထွေ အလုပ်သမားသပိတ်ကြီးအား ထောက်ခံလေသည်။

ရန်ကုန်အာရ်အီးတီ ထရော်လီနှင့် ဘတ်စ်ကားမောင်းသမားများ၊ အာလံမြို့ စတီးစက်ရုံမှ မြေပဲ ထမ်းတင် ကူလီများ၊ ပြည်၊ နတ်တလင်း၊ သုံးဆယ် ဆန်စက်ကူလီများနှင့် မှော်ဘီအစိုးရ စိုက်ပျိုးရေးဌာန အလုပ်သမားများသည် ကိုယ့်သီးခြားတောင်းဆိုချက်များကို တင်လျက် လည်းကောင်း၊ အထွေထွေအလုပ်သမားသပိတ်ကြီးကို ထောက်ခံသောအားဖြင့် လည်းကောင်း သပိတ်မှောက် လာကြလေသည်။

အစိုးရနှင့် ဓနရှင်များသည် ထိုသပိတ်များကို အချို့နေရာတွင် စီးပွားရေးအလျှော့ပေးခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အလုပ်ခေါင်းဆောင်များအား ဖမ်းခြင်းဆီးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြား ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်မှုများ ပြုလုပ်၍လည်းကောင်း ဖျက်ကြလေသည်။

ရေနံမြေ ဘီအိုစီကုမ္ပဏီရို လျှပ်စစ်အလုပ်သမားများနှင့် လက်သမားများ၏ ထိုင်သပိတ်သည် ရေနံမြေတစ်ခုလုံးတွင် ဂယက်ရိုက်သွားလေသည်။ တောင်းဆိုချက်များကို ဇန်နဝါရီလ ၁၅ရက် ထက် နောက်မကျစေဘဲ ပေးရမည်။ သို့မဟုတ် သပိတ်မှောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လေသည်။ ရေနံမြေကုမ္ပဏီတို့က လိုက်လျောရလေ၏။

အာလံမှ စတီးအလုပ်သမားများ၊ မော်လမြိုင်မှ သစ်စက်အလုပ်သမားများနှင့် သုံးဆယ်စသော မြို့များမှ ဆန်စက်အလုပ်သမားများသည် တောင်းဆိုချက်များရသဖြင့် သပိတ်လှန်လိုက်ကြ လေသည်။ အချို့ဓနရှင်များကား လိမ္မာကြ၏။ အလုပ်သမားများက တောင်းဆိုချက်ကို တင်လိုက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လိုက်လိုက်လျောလျောလုပ်ကာ သပိတ်ကို တားဆီးကြလေသည်။

အင်းစိန်မီးရထားစက်ရုံ အလုပ်သမားများက သူတို့၏ နစ်နာချက်များကို ထုတ်ဖော်ကြသည်။ မန္တလေးမှ ရမည်းသင်းအထိ ဘူတာရုံများ၌ အလုပ်လုပ်ကြသော ညရုံပိုင်များသည် နယ်လှည့် လာသော ရထားမင်းကြီးအား ပိုင်းထားပြီး သူတို့တောင်းဆိုချက်များကို တင်ပြကြလေသည်။

တစ်ဖက်မှာလည်း အဖမ်းအဆီးများကို လုပ်မြဲလုပ်နေလေသည်။ သပိတ်မှောက် ခေါင်းဆောင်များ ကို ဖမ်းသည်။ သပိတ်ထဲမှာ တက်ကြွစွာပါဝင်သော နောက်လိုက်များကိုလည်း ဖမ်းသည်။ ဥပမာ ဧရာဝတီမီးသင်္ဘောကုမ္ပဏီ သပိတ်များသည် စီတန်းအင်အားပြကြရာ အလံကိုင်သူ သုံးဦးအား ရန်ကုန်လတ်တလောလုံခြုံရေးဥပဒေနှင့် ဖမ်းလေသည်။ ၎င်းပြင် ဗဟိုခေါင်းဆောင်ပိုင်းကိုလည်း ဖမ်းပြန်လေပြီ။

သခင်နုအား ဇန်နဝါရီလ ၁၁ရက်နေ့တွင် သူ့နေထိုင်ရာ အလုံ ဧရာဝတီလမ်း အမှတ် ၂၂၅ ဖမ်းဆီးလေသည်။ သခင်နုအား ဖမ်းလျှင်ဖမ်းချင်း နဂါးနီအသင်းသား ၁၀၀ ကျော်တို့သည် ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြကြပြီး ရွှေတိဂုံသို့ ချီတက်ကာ သပိတ်မှောက်အလုပ်သမားထုကြီးကို တိုင်ကြားလေသည်။ ‘လူမွဲတို့ထွက်ရပ်လမ်း’ ဆိုသောအမည်ဖြင့် သခင်နု ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေထားသော ရုရှား တော်လှန်ရေးအကြောင်း စာအုပ်များကို အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်များအား ဝေငှလေသည်။ ၎င်းပြင် တစ်အုပ် ၁၀၀ ရောင်းချနေရာမှ ၎င်းသို့ လျှော့ပစ်လိုက်ကာ အုပ်ရေများစွာ ဖြန့်ပစ်လိုက်ကြသည်။ သခင်နုအား ဖမ်းဆီးခြင်းအတွက် အကောင်းဆုံးသော ကန့်ကွက်နည်းမှာ ရုရှား တော်လှန်ရေးအကြောင်း အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားများ အနံ့အပြားသိအောင် လုပ်ရန်ဖြစ်သည်ဟု နဂါးနီအသင်းက ယူဆလေသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁၄ရက်နေ့တွင် တက်ဘုန်းကြီး သခင်သိန်းဖေသည် ထောင်တွင် သခင်နုအား သွားတွေ့ရန် သူ့နေသော ဘားလမ်း အမှတ် ၂၆၇မှ အထွက်တွင် ပန်းဆိုးတန်းမှ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးဝမ်းမောင်က ဖမ်းသွားလေသည်။ ရန်ကုန်ထောင်ထဲရောက်မှ သခင်နုနှင့် သခင်သိန်းဖေတို့ တွေ့ရတော့သည်ဟု အစိုးရအပေါ် မလိုတမာ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း ပြောမိကြသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်ကား ကိုလှရွှေပင် အဖမ်းခံရလေတော့၏။ ကျောင်းသား အာဏာရှင်ဟု အများက သမုတ်ခြင်းခံရသည့် ကိုလှရွှေမှာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားများ၏ ချစ်ကြည်လေးစားသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရုံမက ထိုအရေးတော်ပုံ တစ်ရပ်လုံးတွင် အထင်ရှားဆုံးသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေလေသည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဗဟိုဌာနချုပ် အခြားခေါင်းဆောင်များကို မဖမ်းသေးသော်လည်း အလယ်ပိုင်း ခေါင်းဆောင်များ၊ အောက်ပိုင်းခေါင်းဆောင်များ ကိုကား တသွတ်သွတ် ဖမ်းနေလေပြီ။ ဤသို့ ဖမ်းဆီးခြင်း၊ ပုဒ်မအမျိုးမျိုးသုံး၍ ချုပ်ချယ်ခြင်း၊ တားဆီးခြင်း၊ ဖိနှိပ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်သော်လည်း ဖိလေကြွလေ ဆိုသလိုသာ ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ဆိုလျှင် အဖမ်းခံရမှာ၊ အစိုးရ အနှိပ်စက်ခံရမှာ မကြောက်ရုံမက ဂုဏ်ထူးရှိသော အလုပ်ဟူ၍ပင် ယူဆမိလေသည်။ သခင်နု၊ သခင်သိန်းဖေ၊ ကိုလှရွှေတို့နှင့်အတူ အဖမ်းခံရခြင်းကိုပင် ဝမ်းနည်းသလိုလို ဂုဏ်ငယ်သလိုလို ထင်မိသေးတော့၏။

သို့သော် အရေးတော်ပုံ လုပ်ငန်းများအလိုနှင့် ညီညွတ်စွာ ကျင့်ကြံရမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ သည် ထောင်ကျတန်းကျ၊ အရိုက်အနှက်၊ အပစ်အခတ် ခံရမည့်အတွက် တာဝန်ကို ရှောင်ရမည် မဟုတ်သော်လည်း မခံရဘဲ တာဝန်ပြီးရေးအတွက် ပို၍ကျင့်ကြံရ၏။

“တစ်ဗိုလ်ကျ တစ်ဗိုလ်တက်” ဤလမ်းစဉ်အတိုင်း ကိုလှရွှေ အဖမ်းခံရသောအခါ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ငွေထိန်းမှူး ကိုသိန်းအောင်အား ခေါင်းဆောင်တင်ကြသည်။ ကိုလှရွှေအား ပြည်သူတို့က အပ်နှင်းထားသည့် ‘အာဏာရှင်’ ဟူသောဘွဲ့ကို ကိုသိန်းအောင်နှင့်တကွသော ကျွန်တော်တို့ မကြိုက်ကြ။ အာဏာရှင်တွေကို မုန်းတတ်အောင် ရင့်မာသော နိုင်ငံရေးအမြင် ရှိနေကြလေပြီ။ အထူးသဖြင့် အာဏာရှင် ဟစ်တလာကို မလိုလားကြ။ ထို့ကြောင့် ကိုသိန်းအောင် သည် လက်မှတ်ထိုးတိုင်း နောက်က ခေါင်းဆောင်ဟု ထည့်လှေ့ရ၏။ သို့သော် ပြည်သူအများက ထိုဘွဲ့ကို အသိအမှတ်မပြုကြချေ။

“တစ်ဗိုလ်ကျ တစ်ဗိုလ်တက်” လမ်းစဉ်အရ ကျွန်တော်သည်လည်း ကျွန်တော်ဆိုင်ရာအပိုင်းတွင် တက်လာခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်လောင်းစာရင်းဝင်အဖြစ်မှ ဗိုလ်တစ်ဗိုလ်အဖြစ်ဖြင့် တာဝန်ဆောင်ရွက် ရသည်များလည်း ရှိ၏။ ၎င်းပြင် သမဂ္ဂအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့က ကျွန်တော့်အား နေ့ကျောင်းသား များ၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်ဖြင့် အသိအမှတ်ပြု ထားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အလုပ် အမှုဆောင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး လုပ်သားရဲဘော်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပေ၏။ ထောင်နှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်ပြီဟု ဆိုရပေမည်။

အစိုးရ၏ အပြုအမူများကို ရှုတ်ချကန့်ကွက်သောအားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ ဗမာဘတ်စ်ကားများက ပိုင်ရှင်ရော၊ အလုပ်သမားများပါ သပိတ်မှောက်ကြလေသည်။ မန္တလေးတွင် ရဟန်းတော် ၃၀၀၀ အိမ်တော်ရာမှာ စုဝေးပြီး ဆွမ်းမစားဘဲ ဆန္ဒပြကြလေသည်။ နတ်တလင်းမှာ ကနေသော ရွှေမန်းတင်မောင်ဇာတ်က တစ်ညပိတ်၍ ဆန္ဒပြသည်။ ပျဉ်းမနားမှာ မြင်းရထား၊ ဆိုက်ကား၊ လန်ချားတို့က သပိတ်မှောက် ဆန္ဒပြကြလေသည်။

တောင်ငူမြို့တွင် ကျောင်းသားများက သပိတ်တားနေကြစဉ် ကျောင်းသားဥက္ကဋ္ဌ မောင်မောင်ကြီး အား ဖမ်းလေရာ လူထုက ရုံးနှင့်ဂါတ်ကို ဝိုင်းပြီး မောင်မောင်ကြီးအား လွှတ်ပေးရန် တောင်းဆိုကြ သည်။ ဝိုင်းသူများထဲတွင် ပါဝင်သော ဘုန်းကြီးဦးဣန္ဒာစာရကိုလည်း ဖမ်းပြန်ရာ ဈေးသူ ဈေးသားများ ဆိုက်ကားသမားများ သံဃာတော်များ ကျောင်းသားများ ပေါင်း ၅၀၀၀ ကျော်သည်

တစ်နေ့လုံး ဂါတ်နှင့်ရုံးများကို ဝိုင်းထားကြပြီး အရေးဆိုနေကြပေရာ ညနေတွင် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ဦးဣန္ဒစာရတို့အား လွှတ်ပစ်လိုက်ရလေ၏။

မိတ္ထီလာတွင်လည်း သပိတ်တားကျောင်းသားငါးဦးကို ဖမ်းရာ မြို့သူမြို့သားလူထုကြီးက ဌာနကို ဝိုင်းပြီး ဆူကြသဖြင့် ကျောင်းသားများကို လွှတ်ပစ်ရလေသည်။ မြိတ်မြို့တွင် ကျောင်းသားများကို ဖမ်းရာ မြို့သူမြို့သား ၄၀၀၀ ကျော်က အရာရှိများကို ဝိုင်း၍ အကျပ်ကိုင်ကြလေရာ ကျောင်းသားများကို လွှတ်ပစ်ရလေသည်။ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ မြန်မာပုလိပ်များက လူထုအား အတိုက်အခံမလုပ်ဘဲ နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကသာ ဗန်းမော် တို့တွင်လည်း ဤနည်းနှင့် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ရေတာရှည်မှ တောင်သူလယ်သမား ၁၀၀၀ ကျော်တို့သည် တောင်ငူသို့ ချီတက်ကာ အရေးပိုင်ရုံးကို ဝိုင်းလျက် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သော မြို့ပိုင် ရွှေ့ပေးရေး၊ အခွန်တော်ကောက်ခံခြင်း ရွှေ့ဆိုင်းရေးနှင့် ကြီးဝိုင်းသစ်တောများတွင် ထင်းနှင့် အိမ်သုံးသစ် ခုတ်ခွင့်များ တောင်းကြလေရာ အရေးပိုင်က လိုက်လျောရလေသည်။ ရခိုင်ပြည်ဘက်မှ တောင်သူလယ်သမား တစ်ထောင်ကျော်ကလည်း သူတို့ တောင်းဆိုချက်များ တင်ပြရန်နှင့် ဗမာပြည်မှ လယ်သမားများနှင့် တစ်သားတည်း၊ တစ်သဘောတည်းအဖြစ် ဆန္ဒပြရန် တောင်ကုတ်လမ်းမှ ရန်ကုန်သို့ ချီတက်လာကြရန် စီစဉ်နေကြောင်း သတင်းရလေသည်။

အတွင်းဝန်များရုံးကြီးတစ်ဝိုက်တွင် ကျောင်းသားများအား ရိုက်နှက်မှုနှင့် ပိုလ်အော်ကျော်အား သတ်မှုများအတွက် အစိုးရအား တရားစွဲရန် ဝတ်လုံတော်ရများ ဖြစ်သော ဦးအေးမောင်။ ဦးကျော်မြင့်နှင့် ဦးဘစိုးတို့က တာဝန်ယူ၍ စီစဉ်နေကြလေသည်။ အဖက်ဖက်ကိုကြည့်၍ အားရစရာချည်း တွေ့နေရလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ကျောင်းသားများ တရားပွဲ၊ သပိတ်မှောက်အလုပ်သမားများ တရားပွဲ၊ တို့ဗမာ တရားပွဲများ ညစဉ် အနံ့အပြား ရှိလေသည်။

တစ်ညသ၌ ကျွန်တော်သည် တက္ကစီကားတစ်စီးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ ရှင်းလင်းတရားပွဲများကို လှည့်ပြီးကြည့်သည်။ ရေကျော်တရားပွဲတွင် လူ ၂၀၀၀ ခန့်၊ လမ်းမတော်မှာ ၁၀၀၀၊ ကျောက်မြောင်းမှာ ၁၀၀၀ နှင့် စမ်းချောင်းမှာ ၂၀၀၀ ခန့် တက်ရောက်သည်ကို တွေ့ရ

ပေသည်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များအပြင် ပုဇွန်တောင် မြူနီစပယ်မှ မမြမြ၊ မြို့မမှ မသန်းညွန့် စသော ကျောင်းသူများသည်လည်းကောင်း၊ အဘီအမ်ကျောင်းမှ ဆယ့်နှစ်နှစ်သား ကျောင်းသားကလေး အောင်မြင့်သည် လည်းကောင်း ဟောပြောနေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ အောင်မြင့်က ကိုအောင်ကျော်ခြေရာကို အဘယ့်ကြောင့် နင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။ မမြမြက သူ့ကုပ်မှာ ပုလိပ်နံပါတ်တုတ်နှင့် အရိုက်ခံရခြင်းသည် လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ရှားတွင် ဘွဲ့ထူးရခြင်းဟု ယူဆကြောင်း ပလ္လင်ခံပြီး နုနယ်သော မိန်းကလေးများအား နံပါတ်တုတ်နှင့် ရိုက်ခြင်း၊ မြင်းနှင့်တိုက်ခြင်းများ ပြုသော အစိုးရသည် မိန်းကလေးများကိုပါ နိုင်ငံရေး မလုပ်လုပ် အောင် တွန့်ပို့နေကြောင်းများ ရှင်းပြလေသည်။ မသန်းညွန့်ကမူ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအကြောင်း ဟောလေ၏။

ဤကဲ့သို့သော ကျောင်းသားများအရေးကို တင်ပြသည့် တရားပွဲများသာမက ကျောင်းသားထု အစည်းအဝေးများကိုလည်း မကြာခဏ ကျင်းပကြသည်။ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများကို ရုပ်သိမ်းရန်၊ ဖမ်းထားသော ခေါင်းဆောင်များကို လွတ်ရန်၊ စာမေးပွဲ ရွှေ့ဆိုင်းရန်၊ အုပ်ချုပ်ရေး ဖျက်ရန် စသော တောင်းဆိုချက်များကို ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း ကျောင်းသားများ ကျောင်းပြန်တက်စေရန် နည်းအမျိုးမျိုး သုံး၏။ ပဲခူးလို အရပ်၌ ကျောင်းဆရာကြီးများ၊ မင်းတိုင်ပင်အမတ်နှင့် မြူနီစပယ်လူကြီးများ လက်မှတ်ထိုးပြီး မိဘများက သားသမီးအား ကျောင်းတက်ဖို့ နှိုးဆော်ပေးထိုက်ကြောင်း ကြေညာချက် ထုတ်ဝေကြ လေသည်။ တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်တို့ကမူ ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းတက်မလား၊ မတက် ဘူးလား၊ စာမေးပွဲ ဝင်မလား၊ မဝင်ဘူးလား စသော မေးခွန်းများကို တိကျစွာ အဖြေပေးရမည်ဟု ဆိုကာ စာရင်းလိုက်ကောက်လေသည်။ သို့သော် ဤနည်းကား မအောင်ခဲ့ချေ။

များစွာသောနေရာတို့တွင် ကျောင်းဆရာများကိုယ်တိုင်က အတိအလင်း ကျောင်းသားများ၏ အရေးကို ထောက်ခံကြ၏။ ဇန်နဝါရီလ ၁၄ရက်နေ့ ရွှေတိုက် လူထုအစည်းအဝေးပွဲတွင် မြို့မ ဆရာဟိန်းက “တပည့်တွေလုပ်တာတွေကို အားပေးပြီး သပိတ်ကို ဆရာတွေက ထောက်ခံသင့် တယ်၊ ယခုအခါမှာ နွားကလေးနို့ နွားမကြီးစို့ ဆိုသလို တပည့်များထံမှ လမ်းမှန်လုပ်နည်းကို သင်ကြားယူသင့်နေပြီ” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ရန်ကုန် မြို့မကျောင်းတွင် ကျောင်းသားမိဘများ အစည်းအဝေးတစ်ခု ကျင်းပပြီး ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ သပိတ်ကို ထောက်ခံကြောင်း အဆိုကို မြို့မဆရာတိုက်ကပင် တင်သွင်းလေ သည်။

ဇန်နဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့ တွင်ကား ထို့ထက်ကျယ်ပြန့်သော ရန်ကုန်မြို့လုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသား မိဘထုအစည်းအဝေးကို ရွှေတိဂုံအလယ်ပစ္စယံမှာ ကျင်းပလေသည်။ ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုက သဘာပတိ အဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်၏။ ထိုအစည်းအဝေးသည် ကျောင်းသားများ၏ အရေးတော်ပုံကို လုံးဝ ထောက်ခံလေသည်။ ထူးခြားချက်မှာ ထိုအစည်းအဝေးတွင် အိန္ဒိယအမျိုးသား ကုန်သည်များ၊ အယ်ဒီတာများ၊ ရှေ့နေ၊ ဝတ်လုံများ တက်ရောက်ကြပြီး ဗမာ့အရေးတော်ပုံကို ထောက်ခံကြလေရာ ကုလားဗမာ သွေးစည်းတရားပွဲကြီး ဖြစ်သည်။

သို့ကလို အရေးတော်ပုံဒီလိုင်းက မြင့်သည်ထက် မြင့်တက်လာပြီး လူများတကာ ကျောင်းသား မိဘများက စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားပေးနေကြချိန်တွင် ကျွန်တော့်အဖေ၏ သပိတ်ဖျက်ဩဝါဒကို ကျွန်တော်သည် ရှက်ခြင်း ဒေါသထွက်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် မခံယူဘဲ “ဪ အဖေက နားမလည်ရှာလို့ကိုး” ဟူသော တွက်ကိန်းဖြင့် ခံယူသည်မှာ အတော်တော်သေးသည်ဟုပင် ဆိုရ ပါမည်။

ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံဘက်မှ မားမားမတ်မတ် ဆောင်ရွက်ကြသော ကျောင်းဆရာများတွင် မခင်သစ်၏ဖခင် ဆရာဖေလည်း ပါဝင်လေသည်။ ကျောင်းဆရာများ အနေနှင့်လည်း သီခြား တောင်းဆိုချက်များ ထုတ်၍ ဆူပူလှုပ်ရှားရန် တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် အရေးတော်ပုံကြီးတွင် ကျောင်းဆရာများလည်း ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပါလာရန် ဆရာဖေခေါင်းဆောင်၍ စည်းရုံးလေ သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာများ၏ ကင်းဘဲလ်အစီရင်ခံစာ ကန့်ကွက်ရေး စသော အစည်းအဝေးများ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ မခင်သစ်ကား သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်အားထက်သန်၊ မိဘများကလည်း အားပေးနေလေရာ အတွင်းဝန်ရုံးကြီးအနီး အရိုက်ခံရပြီးသည့်နောက် ပိုမိုတက်ကြွစွာ ပါဝင်လာ သည်ကို တွေ့နေရလေသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်တော်သည် မြို့မကျောင်း ကျောင်းသားသပိတ်ဌာနချုပ်မှာ အလုပ်လုပ်နေစဉ် တောသားနှင့်တူသော လူကြီးတစ်ယောက် သည် ကျွန်တော့်အား မေး၍ ဝင်လာလေသည်။ သူသည် ချည်လုံချည်ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် သက္ကလပ်အင်္ကျီအနက်ကိုဝတ်၍ အမွှေးပွ မျက်နှာသုတ် ပဝါကြီးကို ခေါင်းပေါင်းထားပေရာ တောမှ ရန်ကုန်ခဏလာသော လယ်သမားကြီးဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေ၏။ သူက ကျွန်တော့်အား စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးလေသည်။

ထွန်းကလေး

ကပ်ပြီး အကြောင်းကြားတယ်လို့လည်း မထင်နဲ့ နော်။ မတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်သွား တယ် လို့လည်း စိတ်မခုနဲ့ နော်။

အဖေက လူလွတ်ပြီးခေါ်လို့ မနက်ဖြန်မနက် သင်္ဘောနဲ့ အိမ်ပြန်ရတော့မယ်။ ခု ထွန်းကလေးဆီ စာလာပို့သူဟာ မြင့်ကြီးရဲ့ ဦးလေးတော်သူပဲ။ သူနဲ့ ပြန်လိုက်ရမှာဖြစ်တယ်။ ထွန်းကလေး မနက်ဖြန်မနက်ကို သင်္ဘောဆင်း နိုင်ရင်လည်း ဆင်းခဲ့ဖို့ပဲ။ အလုပ်ရှိနေရင်လည်း မဆင်းခဲ့ပါနဲ့ကွယ်။ အလုပ်ပို မပေးပါရစေနဲ့။ ဦးလေးဆီမှာပဲ စာတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းခြစ်ပြီး မှာချင်တာ ပြောချင်တာတွေ ရေးပေးလိုက်ပါ။ ဒီလူကြီးဟာလေ ဦးလေး လည်းတော်တယ်။ မြင့်ငယ်ငယ်ကလည်း ထိန်းကျောင်းလာသူ ဖြစ်တယ်။ ခုလည်း မြင့်တို့မြေတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးစီးလုပ်နေတာ။

မြင့်ကြီး

ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက် ဦးလေးဆိုသော လူကြီးအား ကျွန်တော်က ပြုံး၍ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့် လိုက်သည်။ လူကြီးကလည်း ရိုးသားစွာပြုံးပြီး-

“ကဲ-ဘာမှာလိုက်ဦးမလဲ”

“ကျွန်တော် နက်ဖြန်မနက်မှ သင်္ဘောဆင်းခဲ့ပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ သပိတ်စခန်းဆိုတော့ ဦးလေးကို ဘာမှစဉ်းဝတ်မကျေနိုင်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က သပိတ်ကို ထောက်ခံပါတယ်” ဆိုပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ထိုနေ့ညတွင် များစွာအလုပ်များပြီး ညဉ့်နက်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာထ နောက်ကျ သွားလေသည်။ သင်္ဘောဆိပ်သို့ အပြေးအလွှား ဆင်းခဲ့၏။ သို့သော် တော့လွဲကလေးဖြစ်ခဲ့ပြီး သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာစပြုနေလေပြီ။

မျက်နှာကလေးကို မြင်ရလျှင် မြင်ရစေတော့ဟု ကမ်းစပ်သို့ အပြေးဆင်းခဲ့သည်။ တဝန်းဝန်း ခတ်နေသော ရဟတ်နှင့် လှိုင်းလုံးကြီးများသည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသော ကျွန်တော့ရင်တွင်းလှိုင်း များနှင့် ပြိုင်နေသလိုရှိသည်။

တဒင်ဒင်မြည်နေသော ဆလင်၏ အချက်ပေးသံများ၊ သင်္ဘောကုလားတို့၏ အချင်းချင်းလှမ်းကာ ဟစ်အော် ပြောဆိုနေသံများ။ ထိုအသံတွေကို ကျော်လွှား၍ “မမြင့်ဦး မမြင့်ဦး” ဟု အော်ခေါ် လို၏။ တဝှမ်းထွက်လာပြန်သော ဥသြသံကြီးက ပိတ်ပင်တားဆီးပစ်လိုက်၍သာ ဣန္ဒြေမဲ့စွာ ဟစ်အော်လိုသောဆန္ဒ ကျေပျောက်ခဲ့ရပေ၏။

သင်္ဘောပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ မမြင့်ဦးနှင့်တူသော သဏ္ဍာန်ကိုပင် မတွေ့မြင်ရ။ အားမလိုအားမရ ဖြစ်လှ၏။ ဟိုလှမ်းကြည့်ဒီလှမ်းကြည့် လုပ်နေရင်း သူ့ဦးလေးဆိုသော လူကြီး ကို မြင်လိုက်သည်။ မနေ့ညက လာတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အင်္ကျီအနက်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ ခေါင်းပေါင်း။ လူကြီးကလည်း ကျွန်တော့်အားမြင်လေပြီ။ သူက “နေဦး နေဦး” ဆိုသော သဘောနှင့် လက်ပြပြီး အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ မမြင့်ဦးအား သွားခေါ်တာဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုအတွင်း သင်္ဘောကြီးသည် ရေစီးကို ကန့်လန့်ဖြတ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ ခေါင်းလှည့်နေလေပြီ ဖြစ်ရာ မမြင့်ဦးအား မြင်လိုက်ရန်ပင် မျှော်လင့်ချက် ဆုံးစပြုလာလေသည်။ သို့သော် ကမ်းစပ်မှာ ရပ်လျက် သင်္ဘောဆီသို့ သဲသဲမဲမဲ ကြည့်မြဲကြည့်နေလေသည်။ ဟိုက လာနေသည်မှာ မမြင့်ဦး မဟုတ်ပါလော။

မမြင့်ဦးသည် လက်ရန်းကိုကိုင်လျက် ကျွန်တော်အား ပြုံးပြလိုက်သည်။ တကယ့်မျက်စိတွင် သူ့ ပါးချိုင့်ကြီးကို မမြင်နိုင်အောင် ကွာလှမ်းနေသော်လည်း သူ့အပြုံးနှင့် အမြဲတွဲနေသည့် ပါးချိုင့်ကို မြင်ယောင်မိလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြုံးပြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ အပြုံးများ ကား တာမရှည်ပါ။ ဝေးဝေးသွားလေလေ ရင်လေးသွားလေဖြစ်သည်။ မမြင့်ဦးနှင့် ကျွန်တော်သည် သမီးရည်းစားဟုပင် အတိအကျ မဖြစ်ကြသေး။ သို့သော် သွားအတူလာအတူ တပူးတွဲတွဲ နေကြ သော မိတ်ဆွေများအဖြစ်ဖြင့်ပင်လျှင် ခွဲခွာကြရစဉ် ဤမျှတော့ ဆွေးမည်ပင်။

တော်တော်ကလေးဝေးသွားတော့ ကျွန်တော်က လက်ယမ်းပြသည်။ သူကလည်း လက်ယမ်းပြ သည်။ သည့်ထက်သည်ဝေးတော့ ကျွန်တော်က လက်ကိုင်ပုဝါ ယမ်းပြသည်။ သူကလည်း လက်ကိုင်ပုဝါ ယမ်းပြသည်။

သည်လိုနှင့် သင်္ဘောနောက်တွင် စင်ရော်ကလေးတွေ ဝဲသည်တိုင်အောင် ငေးကြည့်ကျန်ရစ်လေ သည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဆိပ်မှနေပြီး မြို့မသပိတ်စခန်းသို့ မသွားဘဲ ရွှေတိဂုံကုန်းတော် သို့ သွားခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံး မမြင့်ဦးမျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်၍ မမြင့်ဦးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နေခဲ့သည်များကိုသာ စားမြုံ့ပြန်နေမိလေသည်။ အရေးတော်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ မစဉ်းစားမိသော တစ်ခဏ ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။ အရေးတော်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားမိလျှင်လည်း မမြင့်ဦးနှင့် ပတ်သက်သမျှကိုသာ စဉ်းစားသည်။ မမြင့်ဦးခမျာ သူ့အဖေ၏ ဩဇာကို မလွန်ဆန် နိုင်ရှာ၍ အိမ်သို့ပြန်၍ ငြိမ်ငြိမ်နေရလေတော့မည်။ အရေးတော်ပုံကို မေတ္တာပို့နိုင်သော်လည်း အရေးတော်ပုံနှင့် ခပ်ကင်းကင်း နေရရှာတော့မည်။ မမြင့်ဦးကို သနားလိုက်ပါဘိ။ ကျွန်တော် ကတော့ အဖေဖျက်သော်လည်း အရေးတော်ပုံအတွက် အားမပျက်။

ရွှေတိဂုံတောင်ဘက် တန်ဆောင်းခြေရင်းသို့ ရောက်သောအခါ အပေါ်သို့ မတက်သေးဘဲ ဟိုဟို သည်သည် ကြည့်နေမိလေသည်။

ယနေ့ ကုန်းတော်ပေါ်တွင် နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ နိုင်ငံရေးကွန်ဖရင့်ကြီး ကျင်းပလိမ့်မည်။

ပြုန်းဆို ကြွေးကြော်သံများအော်ဟစ်လာသော ဘတ်စ်ကားသုံးစီး ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ဆိုက်လာ သည်။ ကြွေးကြော်သံ အော်သူများမှာ အမျိုးသမီးများ ဖြစ်၏။

“ထမင်းထုပ် ဘယ်လိုပို့မယ်”

“ရွက်လို့ပို့မယ်”

“ထမင်းထုပ် ဘယ်ကပို့တယ်”

“စက်ဆန်းကပို့တယ်”

စက်ဆန်းအမျိုးသမီးများ ဆင်းလာကြသောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ မခင်သစ်ကို သွားတွေ့လေသည်။

မခင်သစ်ကား သူ့မူအတိုင်း အေးအေးကလေးပင်။ သူ့ရင်ဘတ်မှာတော့ ကျွန်တော်ရောင်းခဲ့သည့် ရေနံမြေသပိတ်တပ် ရန်ပုံငွေ ရင်ထိုးဓာတ်ပုံကလေး။

အခြားအမျိုးသမီးတွေက အော်ကြဟစ်ကြ။ မခင်သစ်ကလေးကတော့ ခပ်အေးအေးနှင့် စာရင်း စာရွက် တစ်ရွက်ကို ကြည့်နေသည်။

“ရေကျော်ကနေပြီး ဘယ့်နှယ့်လုပ် စက်ဆန်းကပါလာသလဲ”

ကျွန်တော်ကမေးတော့ ခပ်အေးအေးပင် သူကဖြေသည်။

“သစ်သစ်က စက်ဆန်းတာဝန်ကျတဲ့ ဟာကိုး”

ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်ကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးချီးကျူးမိသည်။ မခင်သစ်လို အရေးတော်ပုံထဲမှာ အားတိုက်ခွန်တိုက် ပါဝင်ကြသော အမျိုးသမီးများအား ကြည့်ညှိလေးစားမိလေသည်။

မခင်သစ်နှင့် စက်ဆန်းအမျိုးသမီးများ ကောက်လာခဲ့သော ထမင်းထုပ်များကို အလယ်ပစ္စယံသို့ တင်ယူရန် လူအင်အား အပြည့်အစုံရှိပေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား ကိုယ့်ဘာသာ လက်ချည်း သက်သက်ဖြင့် တက်မသွားနိုင်။ သူတို့ကို ဝိုင်းဝန်းကူညီလိုက်ပေးသေး၏။ ယင်းသို့ ကူညီချက်ကို မခင်သစ်ကလေးက ပြုံးပြုံးကလေးကြည့်၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပေသည်။

စက်ဆန်းအမျိုးသမီးများကား ဆင်းရဲသား လုပ်စားကိုင်စားထဲကသာ များဟန်တူသည်။ သပိတ်မှောက် အလုပ်သမား၊ သပိတ်မှောက် ဘတ်စ်ကားသမားများ၏ မယားများနှင့် နှမများ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ တစ်ယောက်သော မိန်းမကြီးကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးသည်ထင်၍ သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ ဝဝတုတ်တုတ်ကြီးဖြစ်ရာ စဉ့်အိုးနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူသည်။ ထမင်းထုပ်တောင်း တစ်ခုကို ရွက်၍ တအိအိ ကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်နေသည်ကို နောက်ကကြည့်လိုက်ရာ “မင့်အမေ တင်ပါးဆုံကြီး၊ ခန်းဝကဆီး” ဆိုတာကိုသာ သတိရမိတော့၏။ သူ့အား ကျော်တက်ပြီး ရှေ့ကနေ လှည့်ကြည့်ပြန်၏။ လူကောင်ကြီး ကြီးသလောက် မျက်နှာက နုသည်။ သွားက ခေါရသည့်အထဲ ဟောဟဲလိုက်အောင် မောနေသဖြင့် သွားများမှာ ထင်းနေအောင် ပေါ်နေလေသည်။ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ရတော့မှ သူ့အား ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဆိုက်ပက်အဖြစ် မြင်ဖူးသည်ကို သတိရ လေသည်။

ကန်တိုမင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသော အလယ်ပစ္စယံကား အစည်းအဝေးကျင်းပရာ နေရာပေ တည်း။

သည်နေရာမှာ ကျောင်းသားထု အစည်းအဝေးလည်း ကျင်းပခဲ့၏။ ကျောင်းသားမိဘများ အစည်းအဝေးလည်း လုပ်ခဲ့၏။ ရေနံသပိတ်တပ်များကို ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ ရန်ကုန် တစ်ဝိုက်ရှိ အလုပ်သမားသပိတ်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ လုပ်သားထု စည်းဝေးပွဲကြီးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ပဲခူး၊ သထုံ၊ သာယာဝတီ စသည်တို့မှ ချီတက်လာသော တောင်သူလယ်သမားထုနှင့် အရပ်ရပ်မှ လွတ်လိုက်သော တောင်သူလယ်သမား ကိုယ်စားလှယ်များ တက်ရောက်သော ပထမဆုံး ပြည်လုံး ကျွတ် ညီလာခံကြီးလည်း ခေါ်ခဲ့ပြီ။

ထိုနေ့က ကျင်းပလိုက်သော ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ နိုင်ငံရေးအစည်းအဝေးကြီးမှာ ဖော်ပြခဲ့သော အစည်းအဝေးများ၏ အထွတ်အထိပ်နှင့် တူပေသည်။

လူတန်းစားပေါင်းစုံ တက်ရောက်ကြ၏။ အလုပ်သမား၊ တောင်သူလယ်သမား၊ ကျောင်းသားများ အပြင် ရှေ့နေရှေ့ရပ်၊ စာရေးစာချီ၊ ကုန်သည်ပွဲစား၊ ကျောင်းဆရာ၊ ကျောင်းသားမိဘ စသည်များ လည်း တက်ရောက်ကြလေသည်။ တို့ဗမာ သခင်ခေါင်းဆောင်များနှင့် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် များကိုသာမက ညွန့်ပေါင်းအစိုးရပါတီမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ကြသော အမတ်အချို့ကိုလည်း တွေ့ရ လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဤမျှ များပြားစည်ကားလှသော လူထုကို ရှေးက မမြင်ခဲ့ဖူးပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး တက်ကြွနေကြပေ၏။ “သခင်မျိုးဟေ့ တို့ဗမာ၊ သူပုန် သူပုန် ထထ၊ အုပ်ချုပ်ရေး ဖျက်ဖျက်၊ အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ” စသော ကြွေးကြော်သံများကား ဆူညံ နေပေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်များအား တစ်နေရာ သီးသန့်ပေးထားရာ ကျွန်တော် လည်း ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် တက်ရောက်ရပေသည်။

အစည်းအဝေးတွင် သဘာပတိအဖြစ်ဖြင့် သခင်မြ၊ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် သခင်လေးမောင်တို့က ဆောင်ရွက်လေသည်။

ပထမဦးဆုံးအဆိုမှာ ၁၃၉၃၅ခု၊ အုပ်ချုပ်ရေးဥပဒေကို လက်မခံကြောင်းဖြစ်သည်။ ထိုမျှမက ဗမာ ပြည်သူတို့၏ တကယ့် ကိုယ်စားလှယ်များက မပြုလုပ်ရဘဲ ဘိလပ်ပါလီမန်မှ ဗမာပြည်အတွက် ပြုလုပ်ပေးအပ်သော အုပ်ချုပ်ရေးဥပဒေဟူသမျှကို ကန့်ကွက်လေသည်။ အဆိုနှစ်မှာ ညွန့်ပေါင်း အစိုးရကို ဖြုတ်ချရန်နှင့် နောက်ထပ် ဘယ်သူကမျှ ရာထူးဝင်မယူနိုင်အောင် လုပ်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းနောက် ဗြိတိသျှကုန်ပစ္စည်းများကို သပိတ်မှောက်ရေး၊ အလုပ်သမား အထွေထွေသပိတ်ကြီး ကြေညာရေး၊ အလုပ်သမားနှင့် တောင်သူလယ်သမားတို့၏ တောင်းဆို ချက်များကို ပြည်ဝအောင်ဆောင်ရွက်ရေး စသည်များကို ဆုံးဖြတ်လေသည်။ ထို ဆုံးဖြတ်ချက် များကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန် တောင်သူလယ်သမားအစည်းအရုံး၊ အလုပ်သမားသမဂ္ဂ၊ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ စသည်များကို အလုပ်သမား၊ တောင်သူလယ်သမားနှင့် ကျောင်းသား တို့သည် အပြန်အလှန် အကူအညီပေး၍ စည်းရုံးသွားကြရန် ဆုံးဖြတ်လေသည်။ အမျိုးသမီးများ ရဟန်းတော်များအားလည်း စည်းရုံးရန် လက်ရုံးတပ်များလည်း ဖွဲ့ရန်ဖြစ်သည်။

နောက်အဆိုတစ်ရပ်မှာ နယ်ချဲ့စနစ်သည် စစ်ဖြစ်စေကြောင်း၊ ဗမာပြည်သူတို့သည် နယ်ချဲ့ စနစ်ကို ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ပြီး စစ်ကို တားဆီးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နယ်ချဲ့စစ်ပွဲဖြစ်လာကာ နယ်ချဲ့စစ်ကို ပြည်တွင်းစစ်သို့ ပြောင်းလုပ်ပစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကမ္ဘာ့ပစ္စည်းမဲ့အားလုံး၏ အင်အားဖြင့် ပစ္စည်းမဲ့သူပုန်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ကြားလေသည်။

သေရည်သေရက်နှင့် လောင်းကစားပိတ်ပင်ရေး၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း သခင်ပညာရေး စသည်များလည်း ပါသေး၏။

ထို အစည်းအဝေးကြီးတွင် ဒဂုံဆရာတင်အဖွဲ့နှင့် စိန်ပါတီအဖွဲ့က ပူးပေါင်း၍ အာဇာနည် ဗိုလ်အောင်ကျော် သီချင်းကို သီဆိုကြလေသည်။

အစည်းအဝေးကြီး ပြီးဆုံးသောအခါ မခင်သစ်ကလေးအား တွေ့မြင်နိုးနှင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မိတော့သည်။ မခင်သစ်ကလေးကား အစည်းအဝေးပြီးဆုံးသည်အထိ နားမထောင်ဘဲ ပြန်သွားဟန် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုအေးငွေသည် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂသို့ သွားကြရန်ရှိလေသည်။ ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရှေးဦးစွာ တက်ကြ၏။ ညနေစောင်း ဝင်ခါနီးနေမင်း၏ ရောင်ခြည်တွင် စေတီတော်ကြီးသည် ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်နှင့် နေလေ၏။ နေ့ခင်းက လူပါးနေခဲ့သော ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ပန်းစည်း၊ ဖယောင်းတိုင် စသည်တို့ကို ကိုင်ဆောင်လာသော ကျားမပျိုအိုတို့သည် အေးဆေးစွာ လှည့်သွားနေကြလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် သူငယ်မကလေးတစ်ယောက် လျှောက်သွားနေသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်လေရာ အဒေါ်ကြီးမှာ မခင်သစ်၏အမေနှင့် တူလှသည် ဟု ကျွန်တော်ထင်မိလေသည်။ သူငယ်မကလေးကလည်း မခင်သစ်၏ အရွယ်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ပုံမှာ မခင်သစ်နှင့် လုံးဝမတူ။ မခင်သစ်က ဆံထောက်နှင့်၊ ထိုသူငယ်မက ဖဲပြားကြိုးစည်းထားသော ကျစ်ဆံမြီးနှင့်။ မခင်သစ်က အင်္ကျီ ခပ်ထူထူ ဝတ်လေ့ရှိသည်။ ထိုသူငယ်မက အင်္ကျီပါးလွှာ ပဒုမ္မာနှင့်။

“ကိုအေးငွေ”

“ဘာလဲ ရဲဘော်”

“ဟိုရှေ့မှာ ကျွန်တော့်အသိတွေလား ဟုတ်မဟုတ် လိုက်ကြည့်ချင်တယ်”

“လိုက်လေ၊ ဘယ်လိုအသိလဲ၊ ရိုးရိုးလား ဆန်းဆန်းလား”

“ရိုးရိုးပါဗျာ စေတနာအင်မတန်ကောင်းတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အရေးတော်ပုံတပ်သား အသိတွေပို့ပါ”

“လိုက်ပါ ရဲဘော်၊ ရိုးရိုး ဆန်းဆန်း ကိုယ်ကတော့ အားပေးမယ့်ဘက်ကချည်းပဲ”

အမှန်မှာ ကျွန်တော်တို့သည် ဗဟန်းဘက်တန်ဆောင်းသို့ ရောက်လုပြီဖြစ်၍ ဆင်းကြရတော့မည်။ ဗဟန်းဘက်ဆင်း၍ ကောလိပ်သို့ ဘတ်စ်ကားစီးကြရမည်။ သို့သော် မခင်သစ်တို့ သားအမိဟု ထင်ရသော မိန်းမကြီးနှင့် သူငယ်မနောက်သို့ အတော်ကြာ လိုက်နေကြရလေသေးသည်။ မှီလာ သောအခါ မခင်သစ်တို့သားအမိ မဟုတ်သည်ကို တွေ့ရတော့ ကျွန်တော့်မှာ ရင်ထဲ၌ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်ကလည်း ဟီးခနဲပင် သက်ပြင်းချမိပါတော့သည်။ ကိုအေးငွေက ပြုံးတုံးတုံး လုပ်ပြီး-

“မထူးပါဘူး ရဲဘော်တင်ထွန်းရာ၊ အသိမဟုတ်လည်း အသိဖွဲ့ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊ သူငယ်မ လေးကလည်း ခေတ်ဆန်ဆန် ယဉ်စစနဲ့ အသိဖွဲ့ချင်စရာလေး၊ အဒေါ်ကြီးကလည်း ဖော်ရွေ ပျူငှာဟန် ရှိတယ်၊ ကဲ ဘယ့်နှယ့်လဲ”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဗဟန်းတန်ဆောင်းဘက် လှည့်ပြန်ကြပါစို့ရဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က နောက်ပြန်လှည့်လေသည်။ ကိုအေးငွေကား ပြန်မလှည့်ဘဲ နောက်တီးနောက်တောက် အမူအရာနှင့် အဒေါ်ကြီးသားအမိနောက်သို့ လေးငါးလှမ်း လိုက်နေ သေး၏။ နောက်မှ ပြန်လှည့်ကာ ကျွန်တော့်နောက်သို့ ပါလာခဲ့လေသည်။

ဗဟန်းဘက်သို့ဆင်းကြရာ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် လူကြီးနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပင်နီအင်္ကျီ၊ ဖျင်ကြမ်းလုံချည်များနှင့်ဖြစ်၍ အကြီးမှာ ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ကြီးကို ဆောင်းထားသည်။ ညနေကစောင်း၊ ဘုရားစောင်းတန်းတွင် လည်း ဖြစ်ပြန်ရာ ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ကြီး ဆောင်းထားခြင်းမှာ သခင်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုင်းဘုတ်တင်ခြင်း သာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်စရာရှိတော့သည်။ အငယ်ကား ခေါင်းဝတ်တန်ဆာမပါ။ ဆံပင်မှာ ကြွက်သိုက်လို ဖွာနေသည်။

သူတို့သည် စကားပြောရာတွင် အလွန်အကျွံ စိတ်ပါဝင်စားနေကြသဖြင့် ပေလော၊ နောက်က လူများ ပါလာသော်လည်း ဂရုမစိုက် ပြောချင်ရာပြောမည်ဟူ၍ သဘောထားသဖြင့်ပေလော မသိရ။ သူတို့ပြောစကားများကို ကျွန်တော် ကြားနေရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျောင်းသားဟူသော စကား၊ သခင်ဟူသော စကားများကို သူတို့ထံမှ များများကြားနေရသဖြင့် လုံးစေ့ပတ်စေ့ကြားရအောင် နားစိုက်မိလေတော့သည်။

ဝါးဖတ်ဦးထုပ်နှင့် လူကြီးက-

“ငါဖြင့် ဌာနချုပ် အလုပ်အမှုဆောင်မှာ သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်လှဖေတို့လူစု ဝင်စီး တာ နည်းနည်းမှ သဘောမကျဘူး။ ကောလိပ်ကျောင်းသား သခင်တွေဟာ တကယ်ရေရှည် ကျတော့ တို့သခင်လက်ဟောင်းတွေလို ဇွဲကောင်းကြမှာမဟုတ်ဘူး။ တို့လောက်လည်း အနစ်နာ ခံမှာ မဟုတ်ဖူး။ ပညာတတ်ကလေးတွေဆိုတော့ လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ ပြီးမှာပဲ”

ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် သခင်က-

“ဟုတ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်ပညာတတ်သခင်တွေဟာ အောက်သက်မကျေဘဲ ဖြုန်းခနဲ ဌာနချုပ် အလုပ် အမှုဆောင် တက်လုပ်ကြတာ မကောင်းဘူး၊ စနစ်မကျဘူး။ ဘီအေသခင်တွေထဲ ကျုပ် အမုန်းဆုံး ကတော့ တက်ဘုန်းကြီး သိန်းဖေပဲ။ ဒီကောင်က ပိုပြီး ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်သေးတယ်။ သူ့ ကိုယ်သူလည်း သိပ်အထင်ကြီးတယ်၊ ကျုပ်တို့ သခင်လက်ဟောင်းတွေကိုလည်း သူက အထင် သေးတယ်။ သူက အစည်းအဝေးတစ်ခုမှာ ကျုပ်တို့ သခင်လက်ဟောင်းတွေကို ကျောင်းသား ကလေးတွေလောက်မှ စည်းကမ်းမရှိဘူး ဘာညာနဲ့ ဝေဖန်တယ်ဆို မဟုတ်လား”

“တစ်နေ့တော့ တို့ရန်ကုန်စီရင်စု တို့ဗမာအစည်းအရုံးအနေနဲ့ သူ့ကို အရေးယူရမှာပဲ။ ဒါ့ထက် အင်္ဂလိပ် အထက်တန်းပညာတတ် သခင်တွေချင်းအတူတူ သခင်သန်းထွန်း တစ်ယောက်ကတော့ အတော်သားပဲ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းတယ်၊ အလုပ်လည်း သိပ်လုပ်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သခင်သန်းထွန်းက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းတယ်၊ ဟိုလူတွေလို ဘုကောင် မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ရေတာရှည်လမ်းထဲ ဝင်ကြဦးစို့ရဲ့၊ သခင်မကြီး မသန်းကြည်က ဒီနေ့ညစာ ဝင်စားဖို့ ဖိတ်ထားတယ်၊ သခင်ဖိုးထိန်လည်း လိုက်ခဲဗျာ”

“ကောင်းတာပေါ့လေ၊ ခု ဆာချိန်ပဲ သခင်စိန်းမောင်ရဲ့”

သခင်လက်ဟောင်းများ ဖြစ်သော သခင်မိုးထိန်နှင့် သခင်စိန်မောင်တို့သည် သခင်မကြီး မသန်းကြည် အိမ်သို့ ညစာစားရန် ဘယ်ဘက်ချိုးကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား ရှေ့သို့ တည့်တည့် လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။

“ဘယ့်နှယ့် ကိုအေးငွေ ကြားလိုက်လား၊ သခင်ဟောင်းကြီးတွေရဲ့ သဘောထားက မကောင်းလှ ဘူးဗျ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုတင်ထွန်း၊ သူတို့က ကိုယ်တို့ ကောလိပ်ကျောင်းထွက် သခင်သစ်တွေကို အထင်သေးနေကြတယ်”

“အထင်သေးရုံ မကဘူး၊ မလိုလားကြဘူး၊ သွေးသစ်သားသစ်လောင်းလို့ အားကောင်းလာတယ် လို့ မယူဆဘဲ ကိုကြီးနုတို့လူစု ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင် ဝင်တာကိုပဲ မှားတယ်ထင်နေကြတယ်”

“သူတို့ပြောတဲ့ စကားတွေက သခင်ဗစိန်တို့ထုတ်တဲ့ သခင်နေ့စဉ်ထဲက စကားတွေနဲ့ ထပ်တူ ကျနေတယ် ရဲဘော်တင်ထွန်းရေ”

“ကဲလေ သူတို့ဘာပြောပြော ခုအခါမှာ ညီညွတ်ရေးဟာ အဓိကပဲဗျာ၊ သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေ ထားလိုက်ကြပါစို့”

ကျွန်တော်တို့သည် ကောလိပ်ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြလေသည်။

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂတိုက်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုသိန်းအောင်၊ ကိုအေးကျော်၊ ကိုထွန်းရှိန် စသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ ရောက်နေနှင့်ကြပြီကို တွေ့ရလေသည်။ သူတို့သည် ပရိုက်ဗိတ် တက္ကစီ မောရစ်ကားကလေးတစ်စီး ငှားထားသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အရင် ရောက်နှင့်ကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

သမဂ္ဂတိုက်သို့ ရောက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်မည်ပြုနေကြစဉ် ကိုအေးငွေက ကျွန်တော့်ပုခုံးကို ကိုင်ဆွဲလိုက်ပြီး-

“အိုင်ဆေး ရဲဘော်တင်ထွန်း၊ ကိုယ်တို့ ညစာမစားကြရသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တော့ အိမ်ပြန်စားချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး”

“လာ ဆိုင်မှာ စားကြရအောင်”

“ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ ရှိသလား”

“မရှိဘူး၊ ရဲဘော်တင်ထွန်းမှာ ရန်ပုံငွေပိုက်ဆံ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အဲ-ဒါတော့ ရှိတယ်လေ”

ကျွန်တော်ကား ရန်ပုံငွေပိုက်ဆံနှင့် ထမင်းဝယ်စားထိုက် မစားထိုက် နှောင့်နှေး တွေဝေနေသေး သည်။ ကိုအေးငွေက ပုခုံးကိုဆွဲကိုင်၍ ခေါ်ပြီး-

“လာပါရဲဘော်ရာ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ စားကြမယ်၊ အလွဲသုံးစားလုပ်ရာ မရောက်ပါဘူး။ ခုနေအခါ ကိုယ်တို့ဟာ အများနဲ့ပတ်သက်တဲ့အလုပ်ကို အချိန်ရှိသရွေ့ လုပ်နေကြတာပဲ၊ အများအလှူငွေ ထဲက ဝယ်စားတာဟာ တရားပါတယ်”

ကျွန်တော် သဘောတူလေသည်။ ထမင်းဟင်း ကောင်းကောင်းမှာ၍ စားကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား စားကြခါစမှာ ဘာမျှမပြောနိုင်ကြ။ ထမင်းဆာဆာ စားရတုန်း မြိန်လှသည်နှင့် ကုန်းလွေးနေကြသည်။ တစ်ဝက်ကျော်စားပြီးတော့ ကိုအေးငွေက ဆီပေကျံနေသော နှုတ်ခမ်းများ ကို လက်သုတ်ပါဝါဖြင့် သုတ်ရင်း စကားစလေသည်။

“ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေထဲမှာ သဘောကွဲလွဲချက် နည်းနည်းပေါ်နေတယ်”

ကျွန်တော်က အောင်မြင်နေသည်ကိုသာ ကြားချင်၍ ဆုံးရှုံးသည်ဟုဆိုလျှင် နားမထောင်ဝံ့သူ ဖြစ်သည်။ ညီညွတ်နေကြသည်ကိုသာ ကြားချင်၍ ကွဲလွဲသည်ဆိုလျှင် နားမထောင်ဝံ့သူဖြစ်သည်။ ကိုအေးငွေက ကွဲလွဲမှုကို ဆက်ပြောမှာကိုပင် စိုးရိမ်သလို ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှမပြောဘဲ ထမင်းကိုသာ စားနေလိုက်သည်။ ကိုအေးငွေက ဆက်ပြန်၏။

“ကွဲလွဲတယ်ဆိုတာက သဘောအယူအဆ ကွဲတာလောက်ပါပဲ။ တချို့က ကျောင်းသားအနေနဲ့ ဒီနေ့ဆုံးဖြတ်တဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ရေး လုပ်ငန်းတွေ၊ ဗြိတိသျှကုန်ပစ္စည်း သပိတ်မှောက် လုပ်ငန်းတွေ စတဲ့ နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲတွေမှာ ရှေ့တန်းက မပါထိုက်ဘူးလို့ ယူဆကြတယ်။ ကျောင်းသားတွေရဲ့ သီးသန့်တောင်းဆိုချက်တွေ၊ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှု ကန့်ကွက်ရေးတွေမှာ လောက် သာ ကန့်သတ်ပြီး ကျောင်းသားတိုက်ပွဲတွေ ဆက်သွားဖို့ လိုလားကြတယ်။ နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲတွေ ကိုတော့ သခင်များ၊ အလုပ်သမားများနဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေက ခေါင်းဆောင်ပြီး လုပ်သွား စေချင်ကြတယ်။ အိုင်ဆေး ကြက်သွန်ချဉ် ထပ်တောင်းပါဦး။”

ကိုအေးငွေသည် ပါးစပ်ထဲသို့ ထမင်းတစ်လုတ် သွတ်သွင်းနေလေသည်။ ကျွန်တော်က ဘွိုင်ကို ခေါ်ပြီး ကြက်သွန်ချဉ်တောင်းသည်။

“တချို့ကတော့ ကျောင်းသားတွေအားလုံး နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်ဖို့ လိုလားတယ်။ ကျောင်းပြန်တက်တာတို့၊ သပိတ်ပြန်လှန်တာတို့၊ ပညာပြန်သင်တာတို့ မတွေးရတော့ဘူး။ သခင် ခေါင်းဆောင်တွေထဲမှာတော့ များသောအားဖြင့် ကျောင်းသားတွေဟာ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်ဖို့ လိုလားကြတယ်။ အပြင်းထန်ဆုံးကတော့ သခင်နုပေါ့။ တက်ဘုန်းကြီး ကိုသိန်းဖေကတော့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်အများနဲ့ အတူတူပဲ။ ကျောင်းသား တွေ အနေနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ရေး တိုက်ပွဲ၊ ဗြိတိသျှကုန် သပိတ်မှောက်ရေးတိုက်ပွဲ စတဲ့ တိုက်ပွဲတွေမှာ ရှေ့တန်းကမပါသင့်ဘူး ထင်နေတယ်တဲ့”

ကျွန်တော်ကား အစက သဘောကွဲလွဲမှုဆိုသဖြင့် မကြားဝံ့သလို ရှိခဲ့သော်လည်း ကိုအေးငွေ ချပြသော သဘောကွဲလွဲမှုများတွင် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ကျောင်းသားတွေဟာ သပိတ်ပြန်လှန်ဖို့တွေ၊ ပညာပြန်သင်ဖို့တွေ မစဉ်းစားရတော့ဘဲ ခြေစုံပစ် ပြီး နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲထဲ ဝင်ရမယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ကိုအေးငွေ”

ကိုအေးငွေကား အသားတုံးကို ဝါးချေမပြီးသေးသဖြင့် ပြီးအောင်ဝါးပြီးနောက်မှ-

“ဒါကတော့ ဒီအရေးတော်ပုံဟာ ဘယ်ထိသွားကြမယ်ဆိုတာမှာ တည်တယ်ကိုယ့်လူ။ အဆုံးသတ် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲထိ ရောက်မလား၊ မရောက်ဘူးလားဆိုတာ အကုန်ခြုံပြီး စဉ်းစားရမှာပဲ”

“သခင်အောင်ဆန်းရဲ့ သဘောကတော့ ဘယ်လိုတဲ့လဲဗျ”

“ကျွန်တော်လည်း မဆုံးဖြတ်တတ်သေးဘူးဗျာ၊ သခင်အောင်ဆန်းပြောသလို ကျကျနန စဉ်းစားပြီး စုံစုံညီညီ ဆွေးနွေးဖို့လိုမယ် ထင်တယ်”

“အင်း ဒီပြဿနာတွေကို ကနေ့ည ဥက္ကဋ္ဌအခန်းထဲမှာ သခင်ခေါင်းဆောင်အချို့ရယ်၊ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်တွေရယ် ဆွေးနွေးကြလိမ့်မယ်”

ကိုအေးငွေကား နောက်ဆုံးထမင်းလုတ်ကို သွင်းပြီးသွားလေပြီ။ ကျွန်တော်က ကိုအေးငွေ တင်ပြ သည့် ပြဿနာများကို တွေးတောရင်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ စားနေလေသည်။ အတန်ကြာ၍ ပြီးသော အခါ-

“အေးလေဗျာ၊ ဒီကိစ္စတွေမှာ ကျုပ်တို့ကတော့ အထွေအထူး မစဉ်းစားတတ်ပါဘူး။ တစ် သဘောတည်း တညီတညွတ်တည်း ရှိကြရင် ပြီးတာပါပဲ”

ကျွန်တော်တို့ ထဲခဲကြသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ မီးတွေထိန်လင်းနေလေပြီ။ လူတွေလည်း တစ်စုပြီး တစ်စု ရောက်လာ၏။ ရှစ်နာရီလောက်တွင် ဥက္ကဋ္ဌခန်း၌ သခင်ခေါင်းဆောင်အချို့နှင့် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ စည်းဝေးကြ၏။ ဖော်ပြပါ ပြဿနာများကို အတော်ကြာ ဆွေးနွေးကြ၏။ တိုးတိုးပြောလိုက် ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက် အေးအေးလေးသံ ဒေါပွပွလေးသံ အကြိတ်အနယ် ဖြစ်ကြသည်။ ညဉ့်နက်၍ လူစုသာခွဲရသည်။ တိကျသောအဖြေကား မပေါ်လာ။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ရှိအခြေအနေအရ တိုက်ပွဲကိုကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရပ်၍မရသေး။ လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လက်လုပ်ကြရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ အရေးတော်ပုံသည် စက်ကုန် မောင်းနေတုန်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက သဘောကွဲလွဲမှုကလေးများသည် အရေးတော်ပုံလူထု လက်တွေ့လုပ်ငန်းများကြားတွင် ငုံ့လျှိုးနေခဲ့လေသည်။

၃၀

အပျိုကြီးများ၏ အလှူ

တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်သည် လူတွေကြား လှုပ်ရှားသွားလာနေရခြင်းတွင် စိတ်မောလှမော ဖြစ်လာတတ်သည်။ တရားဟောသံ၊ လက်ခုပ်သံ၊ ဆူသံပူသံ ကြွေးကြော်သံ စသည်များကို ကြားရသည်မှာ ငြီးစိစိဖြစ်လာတတ်လေသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ လူထုနှင့်ဝေးရာ ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးကလေး နေလိုက်လိုပေသည်။ ယင်းသို့ ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း တစ်နေ့သော ညနေစောင်းတွင် ဆိတ်ငြိမ်နေသော တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့် ဘာသာ အေးအေးနေခွင့်ရလေရာ အတိုင်းမသိ ပီတိဖြစ်နေလေသည်။ အတော်ကြာအောင် စာဖတ်၍ မွေ့လျော်နေလေသည်။

ထိုအတွင်း သစ်တိုပင်ကြီးခေါင်းဖျားပေါ်မှ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ကျူးရင့်လိုက်သော ဥသြသံကို ကြားလိုက်ရပေရာ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ဂီတခလုပ်ကို နှိပ်ပေးလိုက်သလို ရှိပေတော့၏။

“ဥသြတွန်သံ သာတော့မှ သောတာပန် မဟာထေရ်တို့တောင်၊ မဆည်နိုင် မျက်ရည်ဖို့ရတယ်၊ လွမ်းဖို့အိုကောင်း လှတပေါင်း”။ ထိုကဗျာသံလေးကို ကြားနေသယောင်ယောင်၊ တပေါင်းလပဲ ရောက်လာသလိုလို၊ ရွက်ဟောင်းကြွေ၍ ရွက်သစ်ဝေလာလေပြီလား။ ထင်မြင်ဝိုးဝါးဖြစ်လာကာ စာအုပ်ကိုလွှတ်ချပြီး စာကြည့်ခန်းတောင်ဘက် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် သစ်ပင်တွေကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရွက်ဟောင်းတွေ တစ်ရွက်တလေ ဝဲကာဝဲကာ ကြွေစပြုနေသော်လည်း ရွက်သစ်ဝေဖို့ ဝေးသေးသည်။ အဓိပတိလမ်းပေါ်က မရန်းပင်များဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဝါဝင်းနေသော မရန်းသီးမှည့်များကို မမြင်ရသေး။ ဥသြတွန်သံကား စောလှသေးသည်။ ကိုရွှေဥသြ ဘာသဘောနှင့် စောစောကြီး တွန်နေပါသလဲ။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမကြီးကို အထက်မှအောက်၊ အောက်မှအထက် ကြည့်လိုက်သည်။ အေးဖျော့လာသော နေရောင်ခြည်သည် မျဉ်းထူထူသားသလို ထင်းခနဲနေသော လမ်းကြောင်းကြီး ပေါ်တွင် ခပ်ရေးရေး မှုန်းခြယ်နေလေသည်။

“ဗျိုဆရာ”

ကျွန်တော့်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သောအသံသည် ထိတ်လန့်စေဖွယ် ဇိမ်ပျက်စေဖွယ် ပေါ်လာ လေသည်။ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးကလေး ပတ်ဝန်းကျင်၏ သဘာဝအလှကို ဝင်သက်နှင့် အတူ ရှုမြင်ကြ၍ ဇိမ်တွေ့နေဆဲ ထိုအသံက ဖျက်လိုက်သလို ရှိပေတော့၏။

“ဗျို ဆရာ လာပါဦးဗျ”

အသံမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့် မြည်သောအသံ၊ ခပ်အေးအေးနှင့် အမိန့်ပေးသံ။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုသိန်းအောင်ကား ပြုံးလျက်နေ၏။ ကိုသိန်းအောင်မှာ အခါတိုင်းထက် ပိုပိန်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့ပုဆိုးမှာ ကျွတ်ကျတော့မလို ဖိုသီဖတ်သီ ဝတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်က စာကြည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ရင်း-

“ဘာလဲ ကိုသိန်းအောင်”

ကိုသိန်းအောင်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဆီးကိုင်ပြီး အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်-

“သိန်းအောင် ခေါင်းဆောင် အမိန့်ပေးစမ်းမယ် ဟိုမှာ ဟိုမှာ”

ကိုသိန်းအောင် မျက်ရိပ်မျက်စဖြင့် စာကြည့်ခန်းအဝင်ဝဆီသို့ ပြလေသည်။ အသက် ၄၀ တစ်ဝိုက် တွင် ရှိမည်ထင်ရသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေလေသည်။ အသားဖြူဖြူ အရပ်အမောင်း ကြီးကြီးထွားထွား ခံ့ညားသောရုပ်ဖြစ်သည်။ ဝတ်ဆင်ထားပုံမှာ ပွဲထိုင်ထွက်လာသလိုပင် ထင်ရ ၏။ ကြည့်ပါဦး ခေါင်းပေါ်က ဘီးဆံပတ်ဆံထုံး၊ ထိုခေတ် ထိုအခါမှပင် ဘီးဆံပတ်တွေ ရှားကုန် ပြီဖြစ်၍ သိပ်မမြင်မတွေ့နိုင်ပြီဖြစ်ရာ ထိုအဒေါ်ကြီး၏ ဘီးဆံပတ်ကို ဂရုစိုက် မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်

ချေ။ စိုက်ထားလိုက်သည့် စိန်တီး၊ ထိုးထားလိုက်သည့် စိန်ဆံထိုး၊ ဝတ်ထားလိုက်သည့် ကျောက်နီ ပတ္တမြား လက်ကောက်၊ စုံချထားသည့် ပဝါ။

အဒေါ်ကြီးသည် လက်ကိုင်အိတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပွေ့ကိုင်ကာ စာကြည့်ခန်းတွင်းကို ဝင်မလာရဲ သလိုလိုဖြင့် ခန်းဝက ရပ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်၏မျက်စိများကို ဒန်းလွဲသလို အဒေါ်ကြီးထံမှ ကိုသိန်းအောင်ထံသို့ လွှဲပို့လိုက်ပြီး-

“ကဲ ခေါင်းဆောင်၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ အမိန့်ထုတ်စမ်းပါဦး”

“ဟိုအဒေါ်ကြီးက သူတို့အိမ်ကို ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်နှစ်ယောက် လိုက်ပြီး ထမင်းစားဖို့ လာဖိတ်တယ်၊ ဟိုကျရင် အလှူငွေလည်း ထည့်ပါ့မယ်တဲ့။”

“အဲဒီတော့ကို”

“အဲဒီတော့ ရဲဘော်တင်ထွန်း ခုပဲလိုက်သွားရလိမ့်မယ်”

“ကိုသိန်းအောင်တို့ လိုက်ပေါ့ဗျ”

“ကိုယ်တို့မှ မအားဘဲ”

“ကိုအေးကျော်ကို ထည့်လိုက်ပေါ့ဗျ၊ သူတို့က ခေါင်းဆောင်တွေကို တကူးတက လာဖိတ်တာ”

“ကိုအေးကျော်လည်း မအားဘူး၊ သည့်ပြင်လည်း အားကြမယ်မဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါ အဒေါ်ကြီးက လှမ်းပြီး၊ အသံလေးလေး ဝဲဝဲကြီးဖြင့်-

“လိုက်ခဲပါမောင်ရယ်၊ အန်တီတို့မေမေကလည်း အသက်ကြီးတော့ ဘယ်မှမထွက်နိုင်ဘူး။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ကလေးတွေကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လှချည်ရဲ့လို့ တတတည်း တနေလို တကူးတက လာခေါ်တာပါ မောင်ရယ် ကားနဲ့ပြန်ပို့ပါမယ်”

ကျွန်တော့်မှာ အဒေါ်ကြီးအားလည်း အားနာ၊ လိုက်လည်း မလိုက်ချင်သဖြင့် ကိုသိန်းအောင်အား တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“စောစောစီးစီးလည်း ကြိုဖိတ်မထားဘဲနဲ့ဗျာ”

“ကိုယ့်လူ ကြေး(ဂျိုး)များမနေနဲ့တော့၊ အလှူငွေကလည်း ရခဲဦးမယ်သိလား။ ကဲလိုက်သွား အမိန့်ပေးတယ် သိန်းအောင် ခေါင်းဆောင်ကွ”

ကိုသိန်းအောင်က သူ့ဟာသူ ပွဲကျပြီး ရယ်သည်။ ကျွန်တော်ကား ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက် ရသည်။

အဒေါ်ကြီးသည် မန္တလေးပိန်းတန်းဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ သမဂ္ဂတိုက်အခင်းက ချောသဖြင့် ချော်မလဲအောင် မနည်းကြီး လျှောက်နေရသည်။ တရွေ့ရွေ့လျှောက်၍ လှေကားတွင် တအိအိဆင်းနေသော အဒေါ်ကြီးကို နောက်ကကြည့်ပြီး လုပ်လဲလုပ်လီ ရွှေပိုးတီတွန့်သလို ဆိုသော စကားကို သတိရနေမိပေ၏။

အောက်ရောက်သောအခါ ခံညားသစ်လွင်သော ဗျူကားကြီးကို တွေ့ရသည်။ ဗိုလ်အိမ်က ကားမောင်းသမားသဖွယ် အပေါ်အင်္ကျီ၊ ခေါင်းပေါင်း စသည်တို့ဖြင့် ဆင်ပြင်ထားသော ဒရိုင်ဘာ သည် ကားတံခါးဖွင့်ပေးလျက် ကြိုနေလေသည်။ အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်အား အရင်တက်ခိုင်းပြီး သူက နောက်မှတက်လေသည်။ ဒရိုင်ဘာသည် ရိုသေစွာ ကားတံခါးကို ပိတ်ပေးပြီးမှ သူ့ခုံတွင် တက်၍ မောင်းထွက်လေတော့သည်။

အစတော့ ကားထဲတွင် ထိုင်ခုံမှထွက်လာသော ဖယောင်းနံ့နှင့် သားရေနံ့များကြောင့် အသက်ရှူ ကျပ်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီလို ကားကောင်းကားခံ့ကြီးများကို စီးနေမကျသဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဒေါ်ကြီးနှင့်လည်း စိမ်းနေသဖြင့်လည်းကောင်း အနေကျူ စိတ်အိုက်နေလေသည်။ နောက်တော့ လေတဟူးဟူးဝင်လာသည်။ ကားစီး၍လည်း ငြိမ့်လာသည်။ အဒေါ်ကြီးကလည်း စကားစရာ၍ ပြောလေတော့သည်။

“အန်တီညီမကိုများ မင်းတို့သိမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

“ဘယ်သူပါလဲ အန်တီ”

“ဒေါက်တာတင်တင်လှ ဆိုတာပေါ့ကွဲ့”

“ဪ နာမည်တော့ ကြားဖူးပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အဲဒါ ညီမအရင်းလား”

“ဟုတ်တယ် ညီမအရင်းပဲ၊ အန်တီတို့မှာ ညီအစ်မငါးယောက်ရှိတယ်၊ သူက အငယ်ဆုံး။ တင်တင် ပြီးတော့ အန်တီ၊ အန်တီ အထက်မှာတော့ ဂုယောက်၊ အားလုံး အစ်မတွေချည်းပဲ။ နို့ မင်း နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည်က တင်ထွန်းလို့ခေါ်ပါတယ်”

သို့ဖြင့် ကိုယ့်အကြောင်း သူ့အကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး ရင်းနှီးသွားကြပေတော့သည်။

ဒေါက်တာတင်တင်လှကား အတော်ပင် ထင်ရှားသော ဆရာဝန်မကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ ဒေါက်တာဒေါ်စောဆ၊ ဒေါက်တာဒေါ်ရင်မေ၊ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး၊ ဒေါ်မြစိန်စသော ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးများ ထင်ပေါ်လာသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အထူးထင်ရှားလာသော အမျိုးသမီး ပညာတတ် တစ်ဦးအကြောင်းကို ဖော်ပြပါဆိုလျှင် ဒေါက်တာတင်တင်လှကိုပင် ဦးစွာ သတိရမိကြပေ လိမ့်မည်။

ဒေါက်တာတင်တင်လှတို့ ညီအစ်မငါးဦးမှာ အားလုံး အမျိုးကြီးတွေသာဖြစ်၏။ သူတို့၏ ဖခင် စစ်ကြီး ကွယ်လွန်သည်မှာ ကြာလေပြီ။ မိခင်ကြီးကား ယခုတိုင် ရှိနေသေး၏။ သူတို့သည် ပတ်ကလိန်းလမ်း (နတ်မောက်ရိပ်သာလမ်း) မှာ နေကြလေသည်။

ကားကြီးသည် ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ထိုးဝင်လိုက်သည်။ ခြံဝတွင်ကား ‘ဒေါက်တာတင်တင်လှ’ ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေးတစ်ခု ချိတ်ထားသည်။ ခြံကြီးထဲတွင် ပင်စောက်ကြီး ခပ်များများမရှိ။ ပန်းပင်တွေသာ ပေါသည်။ ဗုဒ္ဓသရဏပင်တွေ၊ နှင်းဆီပင်တွေနှင့် ဒေလီယာပင်များကို အထူးပြု၍ စိုက်ထားဟန်ရှိပေသည်။ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော မြက်ခင်းများမှာ ကော်ဇောစိမ်းများ ခင်းထားသလို ရှိပေတော့၏။

တိုက်မှာ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးဖြစ်သည်။ သို့သော် ပါးပါးလွှာလွှာကလေးမဟုတ်၊ ထုထည် ကောင်းကောင်းနှင့် ကျယ်ဝန်းသော တိုက်ဖြစ်သည်။

ပေါ်တီကို (ဆင်ဝင်) အောက်မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်ကပင် ကားကိုဖွင့်ပြီး အရင်ဆင်းကာ အဒေါ်ကြီးဆင်းနိုင်အောင် တံခါးကို ကိုင်ပေးထားလိုက်၏။ အဒေါ်ကြီးက ပြုံးလျက်-

“နေပါစေကွယ်၊ ဒရိုင်ဘာဖွင့်ပေးမှာပေါ့၊ ကဲ ကဲ တက်ပါ၊ ရှေ့ကတက်”

အုတ်လှေကားကလေးကို တက်ကြသည်။

တိုက်ထဲဝင်သော တံခါးမကြီးမှာ သံခေါက်တံခါး ဖြန့်လျက် သော့ခလောက်နှင့် ပိတ်ထားလေရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လာဖွင့်လေသည်။ မိန်းကလေးမှာ မန္တလေးပိုးလုံချည် တစ်ပတ်ရစ်၊ ဟန်ဇားပင်နီအင်္ကျီတို့ဖြင့် သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုထုံးထားသည်။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးရေကျ လိမ်းထား၏။ အသက်ရှူမှားလောက်အောင် ပျာပျာသလဲ တံခါးဖွင့် ပေးသည့် အမူအရာ၊ ကျွန်တော်တို့အား ရိုသေကိုင်ရှိုင်းသည့် အမူအရာများကြောင့်သာ အစေခံ မကလေး ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရတော့သည်။

ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ဧည့်ခန်းကြီးထဲသို့ ဝင်မိသည်။ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ရှေ့တည့်တည့်တွင် ခေါင်းပေါင်း ဖြူ ဖော့လုံး နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေး၊ သိုရင်းအင်္ကျီတို့နှင့် ကိုယ်တစ်ပိုင်းရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကြီး တစ်ပုံကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထိုလူကြီး၏ နှာခေါင်းမှာ ‘ရ’ ကောက် ဇောက်ထိုး တပ်ထားသည် နှင့် တူသည်။ နားရွက်ကြီးများမှာ အထူးရှည်လျားပြီး နားပေါက်ကြီးများကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင် သည်။ “အင်း၊ သူငယ်ငယ်က နားကပ်ဝတ်ဟန်တူရဲ့၊ အဲဒီနားကပ်ကြီးဟာ ခုသူ့သမီး အပျိုကြီး တစ်ယောက်ယောက် ဆီများ ရောက်နေပြီလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ထိုလူကြီး၏ ဓာတ်ပုံအောက်တွင်ကား ဘွဲ့နှင့်သဘင်မှဆင်းလာပြီး ရိုက်ထားသော မိန်းမပျို တစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံကို မြင်ရသည်။ ဒေါက်တြာနှင့် ဝတ်လုံကြားမှ ပွင့်လင်းနေသော မျက်နှာမှာ ဗမာဆန်သောအလှကို ဆောင်သဖြင့် ထူးခြားနေ၏။ နဖူးမှာ ဗျာပါဆံနှင့် ကြည့်ကောင်းမည့် နဖူးမျိုး။ ဓာတ်ပုံကို ဆေးရောင်စုံထပ်၍ ခြယ်ထားသည်။

ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံများကို စိုက်ကြည့်နေစဉ် အဒေါ်ကြီးက နောက်မှနေပြီး-

“အန်တီတို့ ဖေဖေဘုရားပုံပေါ့၊ အောက်ကပုံကတော့ အန်တီညီမ တင်တင်လှလေ”

“ဒေါက်တာတင်တင်လှက အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ အန်တီ”

“၃၅နှစ် ပြည့်ပြီ၊ ကဲ ကဲ ထိုင်ပါဦး”

အဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အား ထိုင်ခိုင်းပြီး ဘယ်ဘက်ကအခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးများနှင့် ကြိမ်ထိုးကုလားထိုင်များ ရှိလေသည်။ ဘေးနံရံများ တွင်ကား မိန်းမကြီးများ၏ပုံများ တစ်ဖက်နှစ်ပုံစီ ရှိကြသည်။ အားလုံး ဘီးဆံပတ် ဆံထုံး၊ စိန်လည်တုန့်၊ ပဝါချများနှင့် ကျကျနနဆင်ပြင်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ထားကြသည်။ သူတို့ကား ဒေါက်တာတင်တင်လှ၏ အစ်မကြီးများ ဖြစ်ဟန်ရှိပေ၏။ ပုံတစ်ပုံ လိုနေသည်ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုဟိုသည်သည် မျက်စိဖြင့်ရှာ၏။ အမေကြီး၏ပုံကို မတွေ့ရ။

ခုတွင်က တံခါးလာဖွင့်သော အစေခံမကလေး ထွက်လာပြီး လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက် ချလေသည်။ ငွေစီးကရက်ဘူးလည်း ယူခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်ကို ကြည့်ပြီး လိမ္မော်သီးဘယ်နှလုံးစာလောက် ရှိပါလိမ့်မလဲဟု တွက်နေမိသည်။

တစ်အိမ်လုံးတိတ်နေပေရာ လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုထဲ ရောက်နေသလို ထင်မှတ်ရသည်။ ငွေစီးကရက် ဘူးတွင် ထုလုပ်ထားသော အရုပ်နှင့် ပန်းခက်များကို ကြည့်သည်။ နောက်ပြီးတော့ စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်ယူပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ဂိုးလ်ဖလိတ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကြည့်ပြီးနောက် စီးကရက်ကို ပြန်ထည့်နေစဉ်-

“ဪ သောက်လေ၊ စီးကရက်သောက်ပါ”

ဟူသော အဒေါ်ကြီး၏ အသံကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘယ်တုန်းက အဒေါ်ကြီး အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာပါလိမ့်။

သူတို့အိမ်မှာ အသံမမြည်အောင် တံခါးဖွင့်ပြီး ခြေသံမကြားအောင် လမ်းလျှောက်ကြဟန်ရှိ၏။ အဒေါ်ကြီးမှာ ပဝါပါမလာတော့ချေ။

“ကျွန်တော် စီးကရက် မသောက်တတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဆေးပျေလိပ် သောက်မလား”

“ဆေးလိပ်ကို အလျှင်း မသောက်တတ်ပါဘူး”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ မသောက်တတ်ရင် အကျင့်မလုပ်တာဘဲ ကောင်းတယ်”

အဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အားကြည့်ပြီး စကားပြောနေရာမှ ကျွန်တော့်ကျောဘက်ဆီသို့ မော့ကြည့်ရင်း-

“မမလေး၊ ဟောဒါက မောင်တင်ထွန်းတဲ့” ဟု ဆိုကာ ဘယ်တုန်းက ကျွန်တော့် နောက်တွင် ရောက်နေသည်ဟု မသိရသော မမလေးဆိုသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးနေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အထိတ်တလန့် တအံ့တသြဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ မမလေးဆိုသူ မိန်းမကြီးသည် အရပ်လည်းရှည်သည်။ မျက်နှာလည်းရှည်သည်။ သူ့အဖေရုပ်နှင့် အတော် ဆင်၏။ ဘီးဆံပတ်ကို ကြော့နေအောင် ထိုးထားသော်လည်း ဆံဖြူပင်များကိုကား ကုန်အောင် နုတ်နိုင်ဟန်မတူ။ ဂျပန်ပိုးအင်္ကျီ ဝါလဲ့လဲ့နှင့် ဖဲကြီးလုံချည် ရေညှိရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ ပန်းနှင့် လက်ကိုင်ပဝါကို ခေါက်ပြီး အင်္ကျီရင်ဖုံးကြားမှာ အလှအပ ထိုးထားသည်။ စိန်ကြယ်သီးနှင့် စိန်နားကပ်များမှာ တောက်ပလှပေ၏။

မမလေးသည် ဆိုဖာတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း-

“ထိုင်ပါကွယ် ထိုင်ပါ” ဟုပြောလိုက်ရာ လူမမာအသံပါနေသည်ဟု ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်က ထိုင်မယ်လုပ်တုန်း လက်ဝဲဘက်အခန်းမှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ လက်ယာဘက်ခန်းမှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူတံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လာကြသည်။ တံခါးများမှာ လုံးလုံးအသံမပြုဘဲ ပွင့်လာကြသည်။ သူတို့ဖိနပ်များသည်လည်း ဖျပ်ခနဲ ရှဲခနဲမှ အသံမပေးကြ။ သူတို့လျှောက်လာကြပုံမှာလည်း ခြေအောက်ကြမ်းပြင် ပြိုကျသွားမှာ စိုးရိမ်ဘိသည့်အလား အသာအယာ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း လှမ်း၍လာကြသည်။ ‘ခြေတစ်လှမ်း ရွှေတစ်သန်းတန်သည်’ ‘နန်းဆန်သည်’ ဆိုတာတွေဟာ ဒီလိုဟာတွေ ထင်ပါရဲ့ဟု ကျွန်တော် ဆင်ခြင်မိလေသည်။

အဒေါ်ကြီးက မိတ်ဆက်ပေးပြန်သည်။

“မမကြီးနဲ့ မမလတ်တို့လည်း လာကြပြီ၊ ဟောဒါက မောင်တင်ထွန်းတဲ့။”

ဘယ်သူက မမကြီး၊ ဘယ်သူက မမလတ်ဟု ကျွန်တော် မခွဲခြားနိုင်ခင် လက်ဝဲဘက်မှဝင်လာသူ မိန်းမကြီးက

“နေကောင်းပါရဲ့လား မောင်တင်ထွန်း”

“နေကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ”

လက်ယာဘက်မှ ဝင်လာသော မိန်းမကြီးကလည်း လုပ်ပြန်သည်။

“နေကောင်းပါရဲ့လား မောင်တင်ထွန်း”

“နေကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ”

လက်ဝဲဘက်မှထွက်လာသူ မိန်းမကြီးသည် ဘီးဆံပတ် ပုပုသေးသေးကလေး ထုံးထားသည်။ ဆံပင်ဖြူများကို ဆိုးထားဟန်ရှိသည်။ ပိုးတွန့်လုံချည် ယောဂီရောင်နှင့် ပဒုမ္မာအင်္ကျီခပ်ထူထူကို ဝတ်ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်မှာ ပယင်းပုတီးနှင့် အခြားလက်တစ်ဖက်မှာ မြလက်ကောက် နှစ်ကွင်းဆင့်၍ ဝတ်ထားသည်။ လက်ယာဘက်မှထွက်လာသော မိန်းမကြီးကား ငွေဖြူရောင် ဆံပင်များကို ကျစ်ကျစ်ဝိုင်း ဆံထုံးထုံးထားသည်။ တရုတ်ပိုးဖျင်အင်္ကျီ၊ ထားဝယ်လုံချည် ရေညှိရောင်များကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့လက်က စိန်လက်စွပ်ကြီးမှာ တဖျပ်ဖျပ်တောက်နေ၏။ သူတို့ အသီးသီးထိုင်မိကြသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် စိတ်ထဲမှာ သူတို့လေးယောက်ကို ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် စဉ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင်နှင့် ဆံထုံးများကိုမူတည်၍ ဆံပင်ငွေရောင်ကို ကျစ်ကျစ်ဝိုင်းဝိုင်း သျှောင်ထုံးထားသူမှာ အကြီးဆုံးအပျိုကြီး (၀၁) အပျိုကြီး နံပါတ်(၁)၊ ဆံပင်ကိုဆိုး၍ ဘီးဆံပတ်ပုပုသေးသေး ထုံးထားသူကို အပျိုကြီး နံပါတ်(၂)၊ ဆံပင်ဖြူကို ကုန်အောင်မနုတ်နိုင်ဘဲ ဘီးဆံပတ်ကြီး အက်ကွဲနေအောင် ထုံးထားသူအား အပျိုကြီး နံပါတ်(၃)၊ ဆံပင်ရောင်ကောင်းသေး၍ ဘီးဆံပတ်ကြီးတွင် စိန်ဘီးစိုက်၊ စိန်ဆံထိုး ထုံးထားလျက် ကျွန်တော့်အားလာခေါ်သူ အဒေါ်ကြီးအား အပျိုကြီး နံပါတ်(၄) စသည်ဖြင့် စဉ်ထားလိုက် ပေသည်။

အပျိုကြီးနံပါတ်(၄)က စတင်ပြီး စကားဆက်ပြန်သည်။

“ညီမအငယ်ဆုံး တင်တင်လှကတော့ အိမ်မှာမရှိဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားနေရတယ်။ ထမင်းစား အချိန်မီ ပြန်နိုင်ရင်ပြန်ခဲ့ပျံ့မယ်တဲ့၊ မပြန်နိုင်ရင်လည်း ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေကို တင်တင်က ချီးကျူးကြောင်း ပြောလိုက်ပါတဲ့ကွဲ့။”

အပျိုကြီး နံပါတ်(၃)က ဝင်၍-

“တင်တင်ကလေး မင်းတို့။”

အပျိုကြီး နံပါတ်(၂)ကလည်း-

“တင်တင်ကလေး မင်းတို့။”

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ စလိုက်မိသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်လိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အတန်ကြာမှ နံပါတ်(၃)က-

“တင်တင်ကလေး သန်လျင်ဘက်မှာ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ရာဇဝတ်အုပ် လုပ်တဲ့လူက ခွေးနဲ့လိုက်တိုက်တယ် ဆိုတာကြားပြီး သိပ်မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေတာ”

နံပါတ်(၄)က ဝင်ပြန်သည်။

“အဲဒါ ကျောင်းသားမိဘတွေက ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး တရားစွဲထားတယ်ဆို မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကား နံပါတ်(၄)အား ဖြေဆိုရန် ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ်တွင်ပင် နံပါတ်(၁)က မေးခွန်းအသစ် ထုတ်လိုက်သည်။

“အာဏာရှင် မောင်လှရွှေကို ရုံးမှာ အမှုစစ်တော့ မောင်တင်ထွန်း သွားနားထောင်သေးသလား”

“မရောက်သေးပါဘူးခင်ဗျာ၊ မအားတာနဲ့”

ယခုထိ စကားမပြောရရှာသေးသော နံပါတ်(၂)က-

“မောင်လှရွှေက တရားသူကြီးလုပ်တဲ့ ဦးဖိုးစကိုပဲ သက်သေအဖြစ်နဲ့ တင်မယ်ဆိုတာ သိပ်ချက်ကျ တာပဲနော်”

ကျွန်တော်က သူ့လိုပင် သဘောရကြောင်း ပြောလိုက်မည်ပြင်နေစဉ် နံပါတ်(၃)က ဝင်လိုက်ပြန် သည်။

“ဦးဖိုးစဆိုတာ အန်တီတို့ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ ဖေဖေဘုရားရှိတုန်းက သူက မြို့အုပ်ဖြစ်စ ရှိသေးတယ်”

နံပါတ်(၁)က အသံခပ်မာမာဖြင့်-

“ဟဲ့ သူက ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို အကပ်ကောင်းတော့ အရေးပိုင်ဖြစ်လာတာပေါ့”

နံပါတ်(၃)က-

“မောင်လှရွှေက ရှေ့နေ”

နံပါတ်(၄)က-

“မောင်လှရွှေက ရှေ့နေ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူပြောမိကြသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နေရာပေးရန် ကြိုးစားရင်း နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်သွားကြရာ ကျွန်တော်က တက်သုတ်ဝင်၍-

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုလှရွှေက ရှေ့နေမငှားပါဘူး၊ သူကိုယ်တိုင် လျှောက်လဲပါတယ်၊ သို့ပေမယ့် နောက်တစ်ခါကျရင် သခင်မြနဲ့ သခင်ဘဦးတို့ လိုက်ကြပါလိမ့်မယ်”

နံပါတ်(၂)က-

“ဘယ် သခင်ဘဦးလဲ”

နံပါတ်(၁)က-

“ဟို သူရိယ ဦးလှဖေရဲ့ သမက်ကလေးထင်ပါရဲ့”

သူတို့သိတာ ကျွန်တော်မသိဖြစ်နေ၍ ငေးစိုက်၍သာ နားထောင်နေမိသည်။

နံပါတ်(၄)က စကားစဖော်ပြန်သည်။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆရာကြီးတွေက ကျောင်းသားမိဘများဆီကို ကျောင်းသားတွေ ကျောင်းပြန် လွှတ်မလွှတ်၊ ကျောင်းသားတွေ စာမေးပွဲ ဖြေမဖြေ အကြောင်းပြန်ရမယ်လို့ စာတွေပို့တော့

ကျောင်းသား ၁၆၀၀ ရှိတဲ့အနက် ၁၁၅၅ ယောက်က စာမေးပွဲဖြေမယ်လို့ စာပြန်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“စာမေးပွဲမဖြေချင်လို့ သပိတ်မှောက်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီတော့ ဒီအမေးဒီအဖြေနဲ့ ကျောင်းသား အရေးတော်ပုံကို ရေချိန်တိုင်းလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ်ချင်နေမယ်၊ သို့ပေမယ့်”

ကျွန်တော်က သို့ပေမယ့်နှင့်ချီပြီး ကျောင်းသားတို့၏ တက်ကြွစည်းရုံးနေပုံကို ရှင်းလင်းပြရန် အားယူနေစဉ် နံပါတ်(၃)က-

တစ်နေ့က ဗဟန်းမှာ ဒေါက်တာဘမော် မော်တော်ကားကို ပေထုပ်နဲ့ထုတာ ကံကောင်းလို့ လွတ်သွားတယ်နော်၊ သူက ဒီပြင်ကားစီးပြီး သူ့ကားပေါ်မှာ သားသမီးတွေ တင်လွှတ်တယ် ဆိုတော့ သားသမီးတွေ ဓားစာခံလုပ်တာနဲ့ တူနေတယ်”

နံပါတ် (၃)သည် ထိုသို့လျှင် ဒေါက်တာဘမော်၏ ကားကို ပေထုပ်ပစ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ စကားပွဲတွင် လွှမ်းမိုးရန် ကြိုးစားနေဆဲ နံပါတ်(၂)က ဝင်ဖျက်လိုက်လေသည်။

“တင်တင်ငယ်ရေ မေမေ့ကိုလည်း သွားခေါ်ဦးလေ”

တင်တင်ငယ်ဟု အခေါ်ခံရသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ကျွန်တော့်အားလာခေါ်သူ အပျိုကြီး နံပါတ်(၄)ပေတည်း။ ဒေါ်တင်တင်ငယ်သည် ထိုအမိန့်သံကို ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ငေါက်ခနဲ ထလိုက်သည်။ အပျိုကြီးနံပါတ်(၄)သည် တစ်ခါမျှ ဤမျှသွက်လက်သော အမူအရာ မပြခဲ့ဖူးသေး။ ခြေအောက်ကကြမ်းပြင် ပြိုကျမည်ကို မကြောက်တော့သော အမူအရာ၊ လုပ်လဲလုပ်လီ မဟုတ်သောအမူအရာဖြင့် အခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အားလုံးသောအပျိုကြီးများသည် ညီလာခံပလ္လင် သီဟာသနရှေ့၌ “ဘုရင်မင်းမြတ် ထွက်တော် မူမည်၊ အားလုံးတိတ်စေ” ဟူသော ဆောင်နရီမှူးသံ ကြားလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ တိတ်သွားကြ လေ၏။ သူတို့သည် သူတို့မိခင် ဘုရင်မကြီးအလာကို စောင့်စားနေကြ၏။ ယင်းသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်စားနေစဉ် ကျွန်တော်သည် ဟိုဟိုသည်သည်တွေးဖို့ အခွင့်အရေးရပေ၏။

ရောက်ပြီး အပျိုကြီးတွေနှင့် စကားစပြောရကတည်းက တွေးတောခွင့်မရ။ အပျိုကြီးများသည် ကျွန်တော့်အား အအားမပေး၊ ဝိုင်း၍ တမေးတည်း မေးနေခဲ့ကြလေသည်။

အပျိုကြီးနံပါတ်(၁)နှင့် (၂)တို့၏ ပယင်းပုတီးများသည် စိတ်ဖို့လား၊ အလှဝတ်ထားဖို့သာလား။ သူတို့၏ စိန်နားကပ်ကြီးများကို ဘယ်အရွယ်ထိ ဝတ်ကြလေဦးမည်နည်း။ သည်အပျိုကြီးတွေသာ လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်၍ လင်ရကုန်ကြလျှင် ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြမည်လဲ။

သို့ကလို တွေ့ကရာပေါက်ပန်းဈေး တွေးနေဆဲ အပျိုကြီး နံပါတ်(၃)က ခပ်ယိုယို အမူအရာ၊ ခပ်အုပ်အုပ် အသံဖြင့်-

“ဟော မေမေဘုရား လာနေပြီ” ဟု ကြေညာလိုက်လေသည်။

အပျိုကြီးအားလုံးနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်စိများသည် အဘွားကြီးဘက်သို့ ပြိုင်တူရွေ့သွားကြ လေသည်။

အဘွားကြီးကား အသက်၈၀များ ကျော်နေပြီလားမဆိုနိုင်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ရောင်ပေစူးကလေး အောက်တွင် အကွက်လိုက် ဆံပင်ကျွတ်နေသော နေရာများကို မြင်ရသည်။ မျက်နှာအရေများမှာ ပပ်ကြားအပ်သလို တွန့်လိပ်နေကြပြီး မျက်တွင်းမှာ အတော်ဟောက်နေသဖြင့် ယင်းမျက်တွင်းများ အထဲ၌ မျက်စိအကောင်းပကတိမှ ရှိပါသေးသလောဟု သံသယဖြစ်စရာပင်။ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အသား ရှိတော့ဟန်မတူ၊ အရိုးပေါ်အရေတင်နေ၍ အရေပေါ်အကြောကြီးများက တောင်တန်းကြီး တွေလို စီတန်းနေကြသည်။ အဘွားကြီးသည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။ ပိုးဖဲမဟုတ်။ လက်ရက်ချည်လုံချည်၊ ဖျင်အင်္ကျီရင်စေ့ စသည်တို့ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် တောင်ဈေး တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား၏။ သို့သော် တောင်ဈေးကိုင်သော်လည်း ခါးလုံးဝမကိုင်သည့်ကို တွေ့ရသည်။ အားလုံးသော သူ့သမီးများနှင့်မတူပဲ အရပ်ပုသည်။

အဘွားကြီးနောက်မှာ ရပ်နေသည့် အပျိုကြီး အမှတ်(၄)က ထိုင်ရာမှထကာ ဆီးကြိုနေသော ကျွန်တော့်အား ရည်ညွှန်းလျက်-

“ဟောဒါပဲ မောင်တင်ထွန်းဆိုတာ၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ပေါ့ မေမေဘုရားရဲ့”

ကျွန်တော့်မှာ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ဟု အခေါ်ခံရသဖြင့် ကျောစိမ့်သွားသလိုလို၊ မျက်နှာ ထူအမ်းသွားသလိုလို ဖြစ်မိလေသည်။

“ကျွန်တော်က ခေါင်းဆောင်များ ကိုယ်စားလာရတဲ့ ခေါင်းဆောင်ငယ်ကလေး ပါခင်ဗျာ”

အမယ်ကြီးက ကျွန်တော့်ရှေ့ ကုလားထိုင်တစ်ခုဆီသို့ လာရင်း-

“ခေါင်းဆောင်တွေက ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်လာသလဲ၊ တရားဟောထွက်ရလို့ အလုပ်များနေမှတ်တယ်”

အဘွားကြီး၏ အသံကား ရုပ်နှင့်မလိုက် မာသည်။ ကြည်လင်ပြတ်သားခြင်းလည်း ရှိသည်။

“ထိုင် ထိုင် မင်းက အငယ်လေးရှိပါသေးကလား”

ဤလိုပြောလိုက်မှ အဘွားကြီး၏မျက်စိသည် အကောင်းပကတိ ရှိပါသေးကလားဟု ကျွန်တော့် စိတ်မှာ သေချာသွားတော့သည်။ အဘွားကြီးသည် ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်သည်။ တောင်ငှေးကို ကိုင်ထားသော်လည်း တောင်ငှေးမပါဘဲလည်း သွားနိုင် လာနိုင် ထိုင်နိုင် ထထိုင်ပုံ ပေါက်သည်။ အဘွားကြီး၏ လက်တစ်ဖက်သည် တောင်ငှေးခါးလယ်ကို ကိုင်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က ကုလားထိုင် လက်တင်ပေါ် မှာတင်ထားသည်။

“ဟဲ့တင်တင်လှ မလာသေးဘူးလား” ဟု အဘွားကြီးက သူ့သမီးတွေကို မကြည့်ဘဲ သူ့သမီးများ အား မေးလိုက်ရာ နံပါတ်(၄)နှင့် (၃)က ပြိုင်တူဖြေလိုက်ကြသည်။

“လာမယ်တော့ ပြောသွားတာပဲ၊ ခုထိ မလာသေးဘူး”

“မလာသေးဘူး ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေသလဲ မသိဘူး”

သူတို့ဖြေသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နံပါတ်(၂)က-

“မှာသွားသားပဲ နောက်ကျရင် နောက်ကျမယ်လို့”

နံပါတ်(၄)က “အစည်းအဝေးများ ရှိနေပြီလား မသိဘူး”

သို့ဖြင့် အပျိုကြီး ၄ယောက်စလုံး တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ညီမအငယ်ဆုံးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထင်မြင် ချက်တွေ ပေးနေကြလေရာ တော်တော်ကလေး ဆူညံလာလေသည်။ ထိုအခါ အဘွားကြီးက တောင်ဝှေးနှင့် ကြမ်းပြင်ကိုခေါက်လိုက်ပြီး တိတ်သွားစေလေသည်။ အသက် ၄၀ကျော် ၅၀ကျော် ဖဝန်းပါး အပျိုကြီးများသည် သူတို့အမေရှေ့၌ ၄-၅-၆နှစ် အရွယ် ကလေးများလို ပြုမူလိုက်ကြ သည်။ မျက်စိသူငယ်ကလေးများဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ယိုယိုကလေး ငြိမ်နေ လိုက်ကြသည်။ ထိုခဏ၌ “ဪ ဒါကြောင့်လည်း ဒီအဘွားကြီးဟာ သမီး၅ယောက်စလုံး ယခုထိ အပျိုကြီးတွေဖြစ်နေအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပေတာကိုး” ဟူသော အသိဉာဏ်သည် ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲမှာ ထွန်းလင်း၍လာလေသည်။

အဘွားကြီးသည် ဘယ်သူ့ကိုမျှမကြည့်ဘဲ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ကြောင်ငေးကြည့်ပြီး-

“ကျောင်းသားတွေ တစ်ခုလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့ ကောင်းပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“အခုနေအခါမှာ ကျောင်းသားတွေကို တိုင်းပြည်က အာရုံစိုက်ပြီး လေးစားနေတာ မင်းတို့ ကျောင်းသားတွေကသာ လုပ်ရင် တော်တော်ကောင်းမယ်။ ရှင်အာဒိစ္စဝံသဟာ အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့ ဘုန်းကြီး။ စာဆိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ စာပေသာမက ဘာသာခြားလည်း တတ်တယ်၊ ပညာအရည်အချင်း ထက်မြက်သလောက် သတ္တိလည်းရှိတယ်၊ ရင်ထဲမှာရှိတာကို ရှိတဲ့အတိုင်း အန်ထုတ်ပြရတယ်၊ အကျင့်သီလဆိုလည်း သုဿန်ထဲမှာ ကျောင်းထိုင်တာကိုပဲ ကြည့်တော့လေ။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး သူမြတ်တစ်ယောက်ကို ပကာသနိယကံ လုပ်တာ တရားသဘောလား ဟင်”

ကျွန်တော်က ကိုယ်နားမလည်သောအရေးတွင် ဘာမျှမပြောလိုသဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သော အခါ နံပါတ်(၁)က သူ့အမေအား ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

“ဘယ်တရားမှာလဲ မေမေ”

“အေး မတရားဘူး၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျောင်းသားတွေကဝင်ပြီး မတရားကြောင်း ကန့်ကွက်ပြောဆိုဖို့ ကောင်းတယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်ထိ ရောင့်တက်လာကြသလဲဆိုရင် သြဝါဒစရိယအဖွဲ့မှာ ရှင်အာဒိစ္စပါနေတယ်။ ဒါက ဘယ်သူကမှလည်း ထုတ်ပစ်လို့ရတာမဟုတ်ဖူး၊ ရှင်အာဒိစ္စကလည်း ထွက်မပေးဘူး။ အာဂကိုယ်တော်၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် သတ္တိရှိသလဲဆိုတာ”

အားလုံးသောသမီးများက ခေါင်းညိတ်ကာ ထောက်ခံကြလေသည်။ ကျွန်တော်ကား ခေါင်းလည်း မညိတ်၊ ခေါင်းလည်းမယမ်း။ သို့သော် အဘွားကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်မဟုတ်၍ ကျွန်တော်၏ ကြားနေရေးကို သိမည်မဟုတ်ပါ။

အဘွားကြီးသည် သူ့ဘာသာသူ ဆက်ပြောပြန်၏။

“အဲဒီလို သြဝါဒစရိယအဖွဲ့မှာ ဆက်မနေထိုက်ဘူးလို့ တချို့ ဆူပူနေကြတယ်။ ရှင်အာဒိစ္စကို ထုတ်ပစ်နိုင်ဖို့ တရားစွဲရမယ်လို့ သိမ်းမောင်ကို ပြောနေကြတယ်”

နံပါတ်(၄)ကဝင်၍

“အစိုးရရှေ့နေချုပ်ကြီး ဦးသိမ်းမောင်လားမေမေ”

“အေးတစ်ခါတုန်းက ဘုန်းကြီးတွေက ထွေးခံနဲ့ပေါက်တဲ့ ဘုရားလူကြီး သိမ်းမောင်ပေါ့”

နံပါတ်(၂)က-

“ဪ ဪ ၂၁-ဦးပါတီနိုင်ငံရေးက ‘ကုသိုလ်တစ်ပဲ ငရဲတစ်ပိဿာ’ လို့ ပြောဆို ထွက်သွားပြီး အစိုးရရှေ့နေကြီး ဝင်လုပ်သွားတဲ့ ဦးသိမ်းမောင်ပဲပေါ့”

သို့ဖြင့် အပျိုကြီး(၄)ဦးက ဦးသိမ်းမောင်သည် တောသူကြီးသားဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးသိမ်းမောင်၏ ဇနီးအကြောင်း၊ သူတို့ဖေဖေဘုရားရှိစဉ်က အိမ်ဘယ်နဲ့ခေါက် ဘာလုပ်လာဖူးကြောင်း စသည် များကို ပြောဆိုနေကြပြန်ရာ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာပြန်လေ၏။ အဘွားကြီးသည် တောင်ငွေနှင့် ကြမ်းပြင်ကိုခေါက်ကာ ငြိမ်စေပြန်လေသည်။

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်အား ညွှန်း၍ ပြောပြန်၏။

“အဲဒီလို အရှင်အာဒိစ္စအပေါ်မှာ မတရားတာတွေ လုပ်နေတာကို ကျောင်းသားတွေက ဝင်ကန့်ကွက်ရင် မကောင်းဘူးလား ဘယ်သူတဲ့ မင်းနာမည်”

နံပါတ်(၄)က ဝင်ထောက်သည်။

“မောင်တင်ထွန်း”

ကျွန်တော့်မှာ မရှောင်သာတော့သဖြင့် ဖြေရလေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ်မနိုင်တဲ့ ပြဿနာဖြစ်နေလို့ မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ် ဘွားဘွားခင်ဗျာ၊ ဒီတော့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေရှေ့မှာ ကျွန်တော်တင်ပြပါမယ်”

အဘွားကြီးသည် များစွာ နှစ်ခြိုက်သွားဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ကြည့်ပြီး-

“ပြောလိုက်ပါကွယ်၊ မင်းတို့ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေကို၊ အဘွားက အင်မတန် အားကိုးပါတယ်လို့။ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသူတိုင်း ကျောင်းသားတွေကို အားကိုးနေတာပဲ (သမီးများဘက် လှည့်၍) ဟဲ့ ဟဲ့ ထမင်းကျွေးကြတော့လေ”

အပျိုကြီး နံပါတ်(၄)သည် သွက်လက်စွာထပြီး နောက်ဖေးအဆောင်သို့ ကူးသွားကာ ခဏလေးနေတော့ ပြန်လာလေသည်။ အဘွားကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ကြည့်မိသည်။ သည်တော့မှ အဘွားကြီး၏ ရင်စေ့အင်္ကျီတွင် အိတ်ထောင်ကလေး တပ်ထားသည်ကို သတိပြုမိ၏။ အဘွားကြီးသည် ထိုအိတ်ထောင်ကလေးထဲသို့ နှိုတ်စမ်းပြီး ဝှမ်းထောင့်တစ်ထောင့်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နားနှစ်ဖက်ထဲသို့ ထည့်၍ ပိတ်ဆို့လိုက်သည်။ ဤသည်ကား သမီးများအား ပြောချင်ရာပြောကြတော့ဟု ခွင့်ပေးလိုက်သော အချက်ဟုပင် ထင်စရာရှိသည်။

သမီးကြီးများသည် ကျွန်တော့်အား မေးခွန်းအမျိုးမျိုးထုတ်ပြီး သူတို့ဘာသာ ဖြေသည့်အခါ ဖြေသည်။ ဟိုအကြောင်းမေးရာက သည်အကြောင်း ရောက်သွားပြီး သည်အကြောင်းပြောနေရာမှ သည်အကြောင်းထဲက ဟိုလူသည်လူတွေအကြောင်း ရောက်သွားလေသည်။ ဘယ်သူ့သားသမီးကို သိသလား၊ သူတို့ သပိတ်မှောက်ကြသလား စသော ကျွန်တော်နှင့်တိုက်ရိုက်ဆိုင်သော မေးခွန်းမှ နေ၍ မိုးညှင်းတရားပွဲကို ရောက်ဖူးသလား၊ နေရင်း ဦးကောဝိဒရဲ့ ပဉ္စင်းအမကြီးအကြောင်း သိသလား စသော ကျွန်တော်နှင့်မဆိုင်သည့် မေးခွန်းများအထိ ရောက်လေသည်။ သူတို့ကမေး၊ ကျွန်တော်ကမဖြေ၊ သူတို့ဘာသာဖြေ။ ကြာတော့ ကျွန်တော်သည် ခွေးသေကောင်ပုပ်ကို ကျီးကန်း တွေ ဝိုင်းထိုးနေကြပုံကိုသာ ပြေး၍ သတိရမိတော့သည်။ ကျွန်တော်တည်းဟူသော မတုံ့ပြန် နိုင်သည့် ခွေးသေကောင်ပုပ်ကို သူတို့တစ်တွေက မေးခွန်းနှုတ်သီးများဖြင့် ဝိုင်းထိုးနေကြသည် မဟုတ်ပါလော။

အစေခံမကလေးက လာပြီး “ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ” ဆို၍သာ သက်သာရာရတော့၏။

ဧည့်ခန်း၏ နောက်ဘက်တွင် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းမှာ ထမင်းစားခန်းဖြစ်တော့၏။ သစ်လွင် သော စားပွဲရှည်ကြီးတွင် သစ်လွင်တောက်ပြောင်သော ကုလားထိုင်များက ဝိုင်းရံထားလေသည်။ ပန်းကန်ပြားများပေါ်တွင် ကျဆင်း အရောင်ဟပ်နေသော မီးရောင်ကား တသွေးတမွှေးလှနေသည်။ ဇွန်းခက်ရင်းများပေါ်ကို ကျဆင်းအရောင်ဟပ်နေသော မီးရောင်ကား မျက်စိစူးစေသည်။ ဆီပြန် ဟင်းပေါ် ကျဆင်းအရောင်ဟပ်နေသော မီးရောင်ကား ဆာလောင်ခြင်းကို အားပေးနေသည်။

ဗိုလ်ဆန်သည့် အခင်းအကျင်းနှင့် ဟင်းများကိုကြည့်ပြီး အဘွားကြီးနှင့် အပျိုကြီးတို့သည် အရွယ်အိုကြသလောက် အခင်းအကျင်းအစီအမံများ၌ ပျိုသောအမြင်ရှိကြသည်တကားဟု စဉ်းစား မိပေသည်။

အဘွားကြီးသည် စားပွဲထိပ်မှာထိုင်၏။ ကျွန်တော်က အခြားထိပ်မှာ ထိုင်ရ၏။ အပျိုကြီး နံပါတ်(၁)နှင့် (၃)သည် ကျွန်တော့် ညာဘက်မှာ ထိုင်၍၊ နံပါတ်(၂)နှင့် (၄)သည် ဘယ်ဘက်မှာ ထိုင်လေသည်။ အဘွားကြီးကား ကျွန်တော်တို့စားသော ထမင်းဟင်းကို မစား၊ သူ့အတွက် သီးသန့်ချက်ပြုတ်ထားသော လူအိုစာ ဟင်းထမင်းကို စားသည်။

ထမင်းစားရင်း အဘွားကြီးသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော။ သူ့လူအိုစာကိုသာ အေးအေးသက်သာ စားနေလေသည်။ အပျိုကြီးများကား အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်သော စကားများကို ပြောနေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားများနှင့် ရေနံမြေအလုပ်သမားတွေ ဘယ်လို စားကြသောက်ကြပုံကို မေးမြန်း၏။ သူတို့ဘယ်တုန်းက ဘယ်ဆရာတော်ကို အိမ်မှာ ဆွမ်းဖိတ်ကျွေးပုံ၊ ဘယ်သူ့ကို ညစာစားပွဲ ခင်းကျွေးပုံများကို ဟင်းအမျိုးအမည်နှင့်တကွ ပြောပြနေကြ၏။ ထိုသို့ ထမင်းစားရင်း သူတို့ပြောဆိုသော စကားများ နားထောင်ရ၍ အကဲခတ်မိသည်မှာ သူတို့အိမ်တွင် ဒေါက်တာတင်တင်လှသာ အလုပ်လုပ်၍ ကျန်လူအားလုံးမှာ အလုပ်မရှိ၊ ကြွယ်ဝပြီး ပစ္စည်းကို ထိုင်စားနေကြသည်။

အလုပ်အကိုင်လုပ်ဖို့ မလိုသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပွဲလမ်းသဘင် အပြင်သိပ်မထွက်သော အပျိုကြီးများဖြစ်သဖြင့် လည်းကောင်း ထင်ရှားသူတွေ ထမင်းဖိတ်ကျွေးခြင်းနှင့် ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးခြင်းမှာ သူတို့၏ဝါသနာ ဖြစ်နေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရသော် သူတို့၏ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသောဘဝတွင် ဒီဝါသနာလုပ်မှ သက်သာရာရပေလိမ့်မည်။ သည်လိုမှလည်း ပြင်ပလောကမှ လူများနှင့် စကားပြောရပေလိမ့်မည်။

ထမင်းစားပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဧည့်ခန်း၌ အားလုံးငြိမ်ဆိမ်စွာ ထိုင်နေကြရာက အားလုံးက ဝိုင်းပြီး အပျိုကြီး နံပါတ်(၄)(ဝါ) ဒေါ်တင်တင်ငယ်ကို ကြည့်၍ မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြလိုက်ကြသည်။ ဒေါ်တင်တင်ငယ်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး ခဏနေလျှင် ပြန်လာ၏။ သူ့လက်ထဲမှာ ငွေစက္ကူများ ပါလာလေသည်။ ထိုငွေစက္ကူများကို ကျွန်တော့်လက်သို့အပ်ရင်း။

“မေမေဘုရားက ၂ဝိ၊ အန်တီတို့ ညီအစ်ဗွေယောက်က တစ်ယောက် ၁၅စီ၊ ပေါင်း ၉၅ကျပ်၊ ကျောင်းသားရန်ပုံငွေကို လှူပါတယ်”

ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်တင်ငယ်သည် ဒရိုင်ဘာကို ခေါ်လိုက်သည်။ အဘွားကြီးသည် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်တော့်အား နှုတ်တောင် ဆက်မသွား။ သူ့သွားတွေကို တံပုတ်နှင့်တိုက်နေပြီး အိပ်ရန်ကိုသာ စိတ်ကူးနေသောကြောင့် နှုတ်မဆက်ခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။

အပျိုကြီး နံပါတ်(၄)မှတစ်ပါး အားလုံးသောအပျိုကြီးများသည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျွန်တော့်အားနှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့ဆိုင်ရာ အခန်းထဲသို့ အလျှိုလျှို ဆိတ်ငြိမ်စွာဝင်သွားလေသည်။ တစ်အိမ်လုံးသည် ကျွန်တော်လာစက တွေ့ရသလိုပင် ငြိမ်သက်နေပြန်ပေ၏။ နောက်မကြာမီ အိမ်ရှေ့မှာ ကားထိုးဆိုက်လေသည်။

အပျိုကြီး နံပါတ်(၄)က-

“ကဲ သွားပေရော၊ ခုလိုလာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်လည်း ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးနောက် မော်တော်ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။ ။

၃၁

နင်လားဟဲ့ နေရှင်

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂတိုက်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုသိန်းအောင်တို့ထံမှ သတင်းထူးတစ်ခုကို ကြားရလေသည်။ အထက်လွှတ်တော်အမတ် သူဌေးဦးသွင်၊ မြို့မကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘလွင်၊ ဗြိတိသျှဘားမား ဦးညွန့်၊ ပွဲစားကြီး ဦးဘိုးဠော့ စသော မြို့မမြို့ဖ လူကြီးများသည် ကျောင်းသားများ၏ တောင်းဆိုချက်ကို ရအောင် ညွှန်ပေါင်းအစိုးရနှင့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးနေသည် ဆိုသော သတင်းဖြစ်ပေ၏။

ညွှန်ပေါင်းအစိုးရသည် ကျောင်းသားများ၏ တောင်းဆိုချက်ကို လူကြီးများ၏ စေ့စပ်ချက်ကြောင့် လိုက်လျောမည်၊ မလိုက်လျောမည် မသိနိုင်သော်လည်း ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို ပို၍လုပ်လာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အရင်က အောက်ပိုင်းများကိုသာ ဖမ်း၏။ ယခု အထက်ပိုင်းကို ဖမ်းစပြုလေပြီ။ ဇန်နဝါရီလ ၁၀ရက်နေ့ နိုင်ငံရေးကွန်ဖရင့်ကြီး ပြီးလျှင်ပြီးချင်း နောက်တစ်နေ့တွင် သခင်နုအား ဖမ်းဆီးခဲ့၍ ၁၄ရက်နေ့တွင် တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေအား ဖမ်းပြီးနောက် ၂၃ရက်နေ့ နံနက်တွင် ကား တို့ဗမာ ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင် အားလုံးကို သိမ်းကျူးဖမ်းလိုက်လေသည်။ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးကြီးသည် လက်နက်ကိုင်ပုန်ကန်ရန် ရွှေတိဂုံမှာ လက်နက်တွေစုနေကြပြီဟု သတင်း လွှင့်ကာ ဌာနများကိုလည်းကောင်း၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ အိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပုလိပ်နှင့် စစ်တပ်များ တက်ရောက်ရှာဖွေလေသည်။ နံနက် ၅နာရီတွင် ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီး အမှူးပြုသော စစ်ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့သည် ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ ရွှေတိဂုံရင်ပြင်ပေါ်သို့ တက်ကာ မော်လမြိုင်ဇရပ်ကို ပိုင်းလျက် သခင်သန်းထွန်း၊ ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ကြီး သခင်အာစရာ၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်လှသောင်း (ဘတ်စ်ကားခေါင်းဆောင်)၊ သခင်အေးကြည်၊ သခင်သင်၊ သခင်လှစော (ပေါင်းတည်)၊ သခင်ထွန်းစိန်နှင့် သခင်ဘသာတို့ကို ဖမ်းလေသည်။ တိုက်ပဲရိုက်တာ၊ စာရွက် စာတမ်းနှင့် ဖိုင်တွဲများကိုလည်း သိမ်းယူသွားလေသည်။

ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုအားလည်း သူ့နေအိမ်မှ ဖမ်းဆီးသွားလေသည်။

သို့ဖြင့် အရေးတော်ပုံ၏ ခေါင်းဆောင်မှုတစ်ခုလုံးကို ယိမ်းပါးသွားအောင် နယ်ချဲ့သမားနှင့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရတို့က တစ်ထစ်တက်၍ ကြံစည်အားထုတ်လိုက်ပြန်ပြီ။

သို့သော်-

တစ်ဗိုလ်ကျ တစ်ဗိုလ်တက်။

ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ သခင်လှဘော်က ဥက္ကဋ္ဌ ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ကြီးနေရာ။

သခင်လေးမောင်က ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌနေရာ။

သခင်တင်မောင်ကြီးက အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးနေရာ။

သခင်မြသိန်း၊ သခင်ကျော်သိန်း၊ သခင်အုန်းမြင့်၊ သခင်ခင်မောင် စသည်တို့ကလည်း နေရာ အသီးသီးတွင် အစားထိုးလိုက်ကြလေသည်။

ဝိုင်အမ်ဘီအေ သခင်တင်သည် တို့ဗမာသီချင်းကို သီကုံးစပ်ဆိုကာ တို့ဗမာများ၏ နိုးကြား လာသော 'တို့ဗမာ' အသီနှင့် 'သခင်' စိတ်ဓာတ်ကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြခဲ့လေသည်။ ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ် ကျွန်တော်တို့ အရေးတော်ပုံ၏ ပစ္စည်းမဲ့ လူထုအသိ၊ ဓနရှင်နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေးအမြင်နှင့် ခုခံတွန်းလှန်ရေး စိတ်ဓာတ်ကိုကား ဒဂုံဆရာတင် သို့မဟုတ် ဒဂုံသခင်တင်သည် 'နင်လားဟဲ့ ဓနရှင်' သီချင်းဖြင့် ထင်ဟပ်ဖော်ပြလိုက်ပေသည်။

*အမျိုး၊ တို့ဗမာကွဲ့၊ ကိုးရာမဲ့တွေအသွယ်သွယ်၊ ငွေဂုဏ်ရှင်ဓနခြေဖဝါး၊
တို့များကိုကွယ်.....၊ နင်းထားကြတော့တယ်၊ (ပြည်ပိုင်မင်းဥပဒေတွေနဲ့ညှဉ်း၊
ဓနရှင်ကိုတော့ပင်း၊ အရင်းခံအကြောင်းရယ်၊ အတွင်းဉာဏ်မကောင်းတယ်)။
ကုန်ရောင်းလာကြ၊ လောဘဇောတွေဖြယ်လှယ်၊ အဆီတွေစားကာ အသားတွေ
မျိုလို့ကွယ်၊ အကျန်တွေ အရိုးတွေဝေတယ်၊ မသေရုံ ဟပ်ရလေယေ၊ တကယ်။*

(မညာပေ ကြာလေဖိတယ်)။ (ဒါကြောင့် သပိတ်တွေကို လက်ကိုင်ရှိကြ
တယ်)

(ငါးကြင်းဆီ ငါးကြင်းကြော်သည့်နှယ်။ တို့မြေကြီးဝယ်၊ တို့ကိုစီးကား
ရင်းနှီးသူတို့ရယ်)၊ နင်လားဟဲ့၊ နင်လားဟဲ့၊ ယောကျ်ားဘသား
ကုပ်သွေးစုပ်တာ တို့မခံတယ်၊ ကမ္ဘာရန် နင့်ဉာဏ်သိပေါ့ကွယ်)

(မညာပေ ကြာလေဖိလေတယ်၊ ဒါကြောင့် သပိတ်တွေကို လက်ကိုင်
ရှိကြတယ်)

(ယောကျ်ားဘသား၊ နင်လားဟဲ့ ဓနရှင်ရယ်၊ အားစွမ်းမြင်စေမယ်။
လူများစုနေရာမှာ စွာကျယ်ကျယ်၊ နယ်ချဲ့သူတွေ ချိုးနှိမ်လေမှကွယ်)။
မြန်မာပြည်ဝယ်၊ ကြံတာလီဆယ်။ “တို့ရဲ့” မြန်မာပြည်ဝယ်၊
ထင်တိုင်းခြယ်လှယ်၊ ဖိနှိပ်လေတော့တယ်၊ လိုအင်ဆန္ဒကြွယ်။

(မညာပေ ကြာလေဖိတယ်၊ ဒါကြောင့် သပိတ်တွေကို လက်ကိုင်ရှိကြ တယ်။)

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့နှင့် လက်ပါးစေ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရတို့က ဖိနှိပ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမား တောင်သူလယ်သမား ကျောင်းသားနှင့် မြို့နေ လုပ်စားကိုင်စား
လူအများက ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသည်။ သပိတ်တွေမှောက်ကြသည်။ ဆန္ဒပြကြသည်။

သူတို့က ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးတွေ မချွတ်ဘဲ ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်တက်၍ တို့ဗမာအစည်းအရုံး
အလုပ်အမှုဆောင် လူကြီးများကို ဖမ်းသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်များဖမ်းသော
အပြစ်သာမက ဘုရားပေါ် ဘွတ်ဖိနပ်စီးတက်ကာ ဘာသာကိုစော်ကားသော အပြစ်လည်း
ကျူးလွန် ပြန်လေသည်။

တစ်ပြည်လုံးရှိ ဗမာအပေါင်းကလည်း မြတ်ကနေ မြစ်ကြီးနားအထိ။

“တို့ဗမာခေါင်းဆောင်တွေကို ဖမ်းပြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို မတရားသင်းကြေညာဖို့ လုပ်ကြံနေပြီ။ ဖော်ထုတ်ကန့်ကွက်ကြ” ဟု လည်းကောင်း၊

“ဘာသာကို စော်ကားနေကြပြန်ပြီ၊ ငုံ့ခံမနေကြနှင့်” ဟု လည်းကောင်း တပ်လှန်လှုံ့ဆော်ကာ ကန့်ကွက် စည်းရုံးကြလေသည်။

အတွင်းဝန်ကြီးများရုံး ကျောင်းသားများပိုင်းစဉ် ပုလိပ်ရိုက်တုန်းကတစ်ချို့၊ ယခုတစ်ချို့၊ ပြည်လုံးကျွတ် ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြပွဲများ ပေါ်လာခဲ့ပြန်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရနှင့် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့က ပို၍အကြမ်းဖက်ကာ နှိပ်ကွပ်လာသည်။ မျက်ရည်ယိုဗုံး၊ ပုလိပ်နံပါတ်တုတ် စသည်တို့ကိုသာမက သေနတ်နှင့် လှံစွပ်ကိုပါ တွင်တွင်ကြီး သုံးလာလေသည်။

သို့သော် လူထုကမူ အကြမ်းမဖက်၊ အကြမ်းဖက်ရန် သူတို့လို လက်နက်ခဲယမ်းမရှိ။ အနုနည်းရှိသမျှကိုသာ ရေလဲနှင့်သုံးပြီး ခုခံတွန်းလှန်ရလေသည်။ လူထုအနုနည်းကား ထုထည် ပိုကြီးလာသည်။ ပို၍စွန့်စားလာသည်။ ရုံးပိုင်း၊ ဂါတ်ပိုင်း၊ ထောင်ပိုင်း။

သန်လျင်တွင် ကုလား ဗမာ အလုပ်သမား ၆၀၀ ကျော်က ဆန္ဒပြချီတက်ရာ ပုလိပ်က ရိုက်ပြီး လူစုခွဲသည်။ ရန်ကုန်၊ ပုဇွန်တောင်ဌာနကို အရပ်သူအရပ်သားတို့ ပိုင်းရာ ပုလိပ်များက မျက်ရည်ယိုဗုံး ဖောက်ခွဲရုံမက တုတ်နှင့်လည်း ဝင်ရိုက်ကာ လူစုခွဲသည်။

အာလံတွင် သခင်ခေါင်းဆောင်နှင့် ကျောင်းသားများကို ဖမ်းသွားရာ လူထုက ဂါတ်ကိုပိုင်းပြီး လွှတ်ရန် တောင်းဆိုသည်။ ပုလိပ်က မြင်းနှင့်ဝင်တိုက်၊ နံပါတ်တုတ်နှင့် ရိုက်ခွဲ၊ နောက်သေနတ်နှင့်ပစ်ရာ လူ ၅၀ ဒဏ်ရာရ၍၊ ကိုဘဖိုးဆိုသူမှာ ကြီးမားသော သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးသွားရလေသည်။ ပိုင်းကြသော လူထုထဲတွင် စတီးဆီစက်မှ မိန်းမအလုပ်သမားများ ပါရာ မြင်းခွာနှင့် အနင်းခံရသဖြင့် မေ့မြောနေကြလေသည်။ လူစုခွဲပြီးနောက် အဖမ်းခံရသော စတီးအလုပ်သမား ငါးယောက်အား နယ်ပိုင်ဦးဖေသည် ပုဒ်မ ၁၄၃ အရ စစ်ဆေးပြီး ထောင် ၃ လ ချလိုက်၏။ အမှုစစ်ပြီး သရက်ထောင်သို့ ပို့သည်အထိ ပေါင်းနှစ်နာရီသာ ကြာလေရာ ၂ နှစ်

ကြာအောင် စစ်လေ့ရှိသော အခြားအမှုများနှင့် ကွာလှပေ၏။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အား တိုက်ရိုက် ထိသော အပြစ်ပေးကိုး။ တရားမင်းတို့ လက်သွက်ပေမှာပေါ့။

မြင်းခြံတွင် သခင်မများက လူထု ၅၀၀၀ ၏ ရှေ့မှနေ၍ ဂါတ်ကိုဝိုင်းလျက် ရေနံချောင်းတွင် အခွန်ထမ်းသမား ၂၀၀၀ကျော်က နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်အိမ်ကို ဝိုင်းလေသည်။ မော်လမြိုင်တွင် သခင်သန်းနှင့် သခင်ဗစောတို့အား ဖမ်းသွားရာ ချောင်းဆုံ၊ မုဒုံ၊ ရေးနှင့် မော်လမြိုင်မှ လူထု တပ်ကြီးလေးတပ် ချီတက်ပြီး ထောင်ကို ဝိုင်းကြလေသည်။

စစ်သားနှင့် စစ်ပုလိပ်တို့ကား စစ်ကာလ ရန်သူနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသို့ ရောက်နေဘိသကဲ့သို့ ပြုမူ ကြ၏။ စစ်သားများလိုက်ပါသော မီးသတ်စက်ကို ခဲနှင့်ပေါက်ပါသည် ဆိုပြီး ပုဇွန်တောင်ဈေး အနီးရှိ ပုဇွန်တောင် စတိုးဆိုင်တွင်းသို့ စစ်သားများဝင်ပြီး ဆိုင်ရှင်ကို လှံစွပ်နှင့်ထိုးလေသည်။ သိမ်ကြီးဈေးတွင် ပုလိပ်က လူတစ်ယောက်အား ဖမ်းရာ လူထုဝိုင်းတားကြသည်။ စစ်တပ်က လှံစွပ်ဖြင့် လိုက်ထိုးလေသည်။ ညဆိုလျှင် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ စစ်တပ်များ လုံးဝမင်းမူနေကြ၏။ ရိပ်ခဲမြင်လျှင် လှမ်းပစ်တတ်လေသည်။

သူတို့ဘက်က ဤမျှအကြမ်းဖက်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့ဘက်က လက်နက်ကိုင်စွဲမှုမပါသော လူထု တိုက်ပွဲများဖြင့်သာ တုံ့ပြန်ရလေသည်။ လက်နက်ကိုင်စွဲသော လူထုတိုက်ပွဲဆင်နွှဲရန် အခြေမရှိဟု ယူဆထားကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ၏ ကြေညာချက်များတွင်သော် လည်းကောင်း၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး သခင်ခေါင်းဆောင်များ၏ မိန့်ခွန်းများ၌လည်းကောင်း၊ အကြမ်းမဖက်နှင့် ဟူသော စကားကို အမြဲလိုလို ထည့်သွင်းဖော်ပြနေကြပေ၏။ သို့နှင့်လည်း အကြမ်းဖက်ခြင်းကို မှန်မှန်ကြီး ကျူးလွန်နေသော နယ်ချဲ့သမားနှင့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရသည် အကြမ်းဖက်ရန် ကြံစည်ပါသည် ဟု လည်းကောင်း၊ လှုံ့ဆော်ပါသည် ဟု လည်းကောင်း သူခိုးက လူပါ ဟစ်နေလေသည်။

အကြမ်းဖက်ပြီး အစိုးရအား ပြန်လှန်ရန် အကြမ်းကိုင် ခြောက်လှန့်ရေးသမားတစ်စု ရှိနေပြီ ဟုကား သိနိုင်ပေ၏။ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်တွင် ဒေါက်တာဘမော်၏ မော်တော်ကားကို ပေထုပ် နှင့် ထုခဲသည်။ နယူးအိတ်ဆယ်လ်စီယား ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့နှင့် ပုလိပ်ရုံးကြီးတွင် ဗုံးဖောက်ခွဲခဲလေ သည်။ ထိုသူတို့ကား မည်သူများဖြစ်ကြသည်ဟု ကျွန်တော်တို့မသိခဲ။ သိလျှင်လည်း သူတို့ လုပ်ငန်း မှားကြောင်း၊ သူတို့လုပ်ငန်းကြောင့် နယ်ချဲ့နှင့် ညွန့်ပေါင်းအား ဘာမျှအရာမထင်စေဘဲ

သူ့ခိုးလက် ဓားရိုးကမ်းသလိုသာ ဖြစ်နေကြောင်း ပြောဆို၍ အကြမ်းကိုင် ခြောက်လှန့်ရေးဝါဒကို တိုက်ဖျက်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။

လက်နက်မကိုင်၊ အကြမ်းမဖက်သော လူထုတိုက်ပွဲများကား ဆက်လက်ပေါ်ပေါက်နေပေ၏။

အရေးတော်ပုံတိုက်ပွဲများတွင် မပါဝင်သေး၊ ကြွင်းကျန်နေသေးသော လူထုအစိတ်အပိုင်းများသည် ပွဲဝင်လာလေသည်။

ရန်ကုန်တွင် ဝမ်းဆွဲဆရာမများက အစည်းအဝေးကျင်းပပြီး ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများကို ကန့်ကွက်ကြ လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့လုံးကျွတ် အမျိုးသမီးများ အစည်းအဝေးတစ်ရပ်ကို ဒေါ်သက်စုက ဥက္ကဋ္ဌ၊ မခင်မြ (ခင်မျိုးချစ်)က အတွင်းရေးမှူးအဖြစ်ဖြင့် ခေါ်ဆိုကျင်းပပြီး ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကန့်ကွက်ခြင်း၊ ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေးကို တောင်းဆိုခြင်း ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်လေသည်။

အစိုးရက စစ်တပ်နှင့် ပုလိပ်များသုံးစွဲရန် ဘတ်စ်ကားများ ငှားသောအခါ ဗမာပိုင် ဘတ်စ်ကား များက မလိုက်ဘဲနေကြရာ အစိုးရက ဘတ်စ်ကားများကို အစိုးရက အလိုရှိလျှင် မငှားဘဲမနေရ ဟူသော အရေးပေါ်ဥပဒေတစ်ရပ် ထုတ်လေသည်။ ထိုအခါ ဘတ်စ်ကားပိုင်ရှင်များ ပါဝင်လာကာ ဘတ်စ်ကားသပိတ် မှောက်ကြလေ၏။ ဘတ်စ်ကားသပိတ်တားရင်း ပြေးနေသောဘတ်စ်ကားရှေ့ မိမိကိုယ်ကိုယ် ပစ်လွဲသူများပင် ပေါ်လာခဲ့ပေ၏။

မုံရွာခရိုင် ကူတော်ရွာ၌ ရွာပေါင်း ၃၆ရွာမှ တောင်သူလယ်သမား ၁၅၀၀ ကျော်တို့ စည်းဝေးပြီး အခွန်တော် လျှော့ပေါ့ရေး၊ ရွှေ့ဆိုင်းရေးနှင့် လျှော်ပစ်ရေးများကို တောင်းဆိုကြသည်။ မုံရွာသို့ အင်အားပြု ချီတက်ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

မြင်းခြံခရိုင်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ်၊ စတိမ်းရွာမှာ လူ ၂၀၀ ကျော် စည်းဝေးပြီး အခွန်တော် လျှော့ပေါ့ရေး၊ ရွှေ့ဆိုင်းရေးနှင့် လျှော်ပစ်ရေးများကို တောင်းဆိုကြသည်။ ၎င်းပြင် “ကြွေးမြီနှင့် ဓနရှင်တို့၏ ဘေးမှလွတ်ရန် အမတ်တော်ကြေးငွေ တစ်ဦးလျှင် ၁၀၀ ကျပ် ထက်မနည်း ၃ နှစ်ဆိုင်း ဖြင့် ချေးရန်” တောင်းဆိုကြသည်။ ထိုအစည်းအဝေး၌ မကြာမီက ထောင်မှလွတ်လာသော

ရာဇဝတ်မှုအကျဉ်းသမား ကိုထွန်းဦး ဆိုသူက “ယခု ကိုအောင်ကျော်သေခြင်း၊ ကျောင်းသားများ အဖမ်းခံခြင်း၊ သခင်များ နစ်နာခံခြင်းများသည် ဆင်းရဲသား အကျိုးအတွက်သာ ဖြစ်ကြောင်း” ဟောပြောလေသည်။

ကြည့်ပါဦး။ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သည်ဆိုပြီး သူ့အား ထောင်ချထားခဲ့သည်။ ထောင်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေအကြောင်း ကြားခဲ့ရသည်။ နိုင်ငံရေးတရား နာခဲ့ရသည်။ ထောင်က လွတ်၍ ရွာပြန်သောအခါ တောင်သူလယ်သမားတို့၏ တိုက်ပွဲများကို စည်းရုံးလေပြီ။ အရေးတော်ပုံ လှုပ်ရှားမှုကား ဆီလိုအပေါက်ရှာ၍ တောကြိုတောင်ကြား ကျေးရွာများသို့ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ဤသို့သော အခြေအနေတွင် ဒုတိယအကြိမ် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားလွှတ်တော်ကို ခေါ်ခဲ့လေသည်။

မြို့မကျောင်းသားလွှတ်တော် ကျင်းပရာဌာနဖြစ်ပေ၏။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ အင်္ဂလိပ်မြန်မာနှင့် မြန်မာစာသင် ကျောင်းပေါင်းစုံမှ ကိုယ်စား လှယ်များအပြင် မြို့နယ်ပေါင်း ၁၂၄ နယ်မှ ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်များ တက်ရောက်ကြလေ သည်။

တက်ရောက်ကြသော ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ် အားလုံးသည် သပိတ်တိုက်ပွဲများ၊ ဆန္ဒပြ ချီတက်ပွဲများ၊ ဂါတ်၊ ထောင်ဝိုင်း၍ အကျပ်ကိုင် အရေးဆိုပွဲများမှ တက်လာခဲ့ကြသူတို့ ဖြစ်ရာ အရေးတော်ပုံသွေးဖြင့် တက်ကြွနေကြသည်။ တိုက်ပွဲအရပ်ရပ်၊ အတွေ့အကြုံ အမျိုးမျိုးမှ သင်ခန်းစာယူရန် စိတ်အားထက်သန်နေကြသည်။ ဘယ်တောင်းဆိုချက်များတွင် စူးစိုက်၍ တိုက်ပွဲ ဆင်ရမည်ကို ဆန်းစစ်ရွေးချယ်ကြမည်။ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ချမှတ်လိုက်ကြ သည်။

အစည်းအဝေးကို ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက ဖွင့်၏။ ဆရာကြီး၏ မိန့်မြှောက်စကားမှာ ရိုက်နှက်ဖိနှိပ်ခြင်း အမျိုးမျိုးကို ခံနေရသော ကျောင်းသားများအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်ခံစားရသလို နာကြည်းသော အဓိပ္ပာယ် “နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်နှင့် ရှူးတိုက်တိုင်း ကိုက်တဲ့ ခွေးမသား ညွန့်ပေါင်း

အစိုးရ ကောင်” တွေ အပေါ် ဒေါသပုန်ဖြစ်သော အဓိပ္ပာယ်၊ ကျောင်းသားများအား အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်စေရန် အားပေးသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီး ထိုမိန့်ခွန်းကို ပြောနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ဆရာကြီး၏ မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်နေသည်။ ဆရာကြီး၏ အသံသည် အေးချိုနေသည်ကို အထူးသတိပြုလိုက်မိပေ၏။

ကိုလှရွှေသည် အာမခံဖြင့် ထောင်မှလွတ်လာသော်လည်း အစည်းအဝေးတွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဖြင့် မဆောင်ရွက်။ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း ကိုသိန်းအောင်က ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကိုအေးကျော်က အတွင်းရေးမှူးအဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်လေသည်။

အစည်းအဝေး စလျှင်စချင်း ကိုအေးကျော်က ရန်ကုန်ထောင်တွင်းမှ ထိပ်တင်ကိုယ်တော်ကြီး၊ ဒီးဒုတ်ဦးဘချို၊ ကိုနု(သခင်နု)၊ ကိုသိန်းဖေ (တက်ဘုန်းကြီး သခင်သိန်းဖေ) စသူတို့ ရေးသား ပေးပို့သောစာကို ဖတ်ပြလေသည်။

တန်းလျား နံပါတ်(၇)

ရန်ကုန်ထောင်ကြီး

၃၀. ၁. ၃၉

ရဲဘော်တို့-

ကျောင်းသား၊ အလုပ်သမားနှင့် တောင်သူလယ်သမားတို့ သွေးစည်းကြလော့ ဟူသော ကြွေးကြော်သံဖြင့် ငါတို့သည် အရေးတော်ပုံကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ ကြ၏။ ထိုကြွေးကြော်သံကို လိုက်နာပြီး လုပ်ဆောင်မှုကြောင့် သင်ရဲဘော်တို့ သည် အချိန်ခံရပြီ။ ထောင်တန်း အချခံရပြီ။ ညှဉ်းပန်းခြင်းအမျိုးမျိုး ခံရပြီ။ သို့သော် ရဲဘော်တို့သည် ထိုကြွေးကြော်သံကို ဟစ်ကြွေး၍ နောက်မတွန့်ဘဲ ချီတက်လျှင် ငါတို့၏ အရေးတော်ပုံ အောင်မြင်သည်ကို တွေ့လိုက်ရမည် ဖြစ်သတည်း။

ထောင်တွင်းရဲဘော်များ

ဆုံးဖြတ်ချက် အမှတ်-၁ မှာ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများနှင့် ဆိုင်သည်။ ဖမ်းထားသော နိုင်ငံရေး အကျဉ်း သမားများကို လွှတ်ပစ်ရန်၊ အရေးတော်ပုံလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ တရားစွဲထားသည်များကို ရုပ်သိမ်းရန်နှင့် ပြည်သူ့လွတ်လပ်မှုများကို ချုပ်ချယ်သောဥပဒေများကို ရုပ်သိမ်းရန်တို့ ဖြစ်လေ သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက် အမှတ်-၂ မှာ ကျောင်းသားတို့အား ကျောင်းပြန်တက်သောအခါ အရေးတော်ပုံတွင် ပါဝင်ခဲ့ခြင်းအတွက် အပြစ်ယူခြင်း မပြုရန်နှင့် စာမေးပွဲများကို ကျောင်းပြန်တက်ပြီး ၃လကြာမှ ကျင်းပရန် ဖြစ်လေသည်။

ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြည့်လျှင် ကျောင်းသားများသည် ထာဝစဉ် သပိတ်မှောက်ထားရန် မရွယ်။ သင့်လျော်သောအချိန်တွင် ကျောင်းပြန်တက်ပြီး စာပေလေ့လာကြမည် ဆိုသည်ကို ပြပေသည်။

နောက် အဆိုတစ်ရပ်မှာ အတွင်းဝန်ကြီးများရုံး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျောင်းသားများအား ပုလိပ်က ရိုက်နှက်လှူစွဲခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းရန် ကျောင်းသားသမဂ္ဂက သဘောတူသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါသည့် ခုံသမာဓိအဖွဲ့ ခန့်ပေးရန် တောင်းဆိုလေသည်။

နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ၉၁-၄၅အုပ်ချုပ်ရေး(၀၁) ၁၉၃၅ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ အုပ်ချုပ်ရေး ဥပဒေအရ တည်ထောင် စခန်းသွားနေသော အင်္ဂလိပ်ညွန့်ပေါင်းအုပ်ချုပ်ရေးကို တိုက်ဖျက်ရန် အစီအစဉ်များ ချမှတ်လေသည်။

(၁) ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ (၀၁) ဒေါက်တာဘမော် ခေါင်းဆောင်သော ဝန်ကြီးအဖွဲ့ နုတ်ထွက်ရမည်။ ၎င်းနေရာတွင် ဘယ်အမတ်ကမျှ တက်ပြီး အစိုးရအဖွဲ့မဖွဲ့ရ။

(၂) အမျိုးသားစီးပွားရေးထွန်းကားပြီး ဗြိတိသျှစီးပွားရေး ပြုပြုစေခြင်းငှာ အမျိုးသားဆိုင်များကို အားပေးရန် တိုင်းရင်းဖြစ် ကုန်ပစ္စည်းများကိုသာ သုံးစွဲကြရမည်။

(၃) မသုံးမဖြစ်သည့် ကုန်များမှလွဲ၍ အင်္ဂလန်ဖြစ် ကုန်ပစ္စည်းများကို သပိတ်မှောက်ရမည်။

ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့က သပိတ်မှောက်ရန်ဖြစ်သော ဗြိတိသျှကုန်ပစ္စည်းများ စာရင်းကို ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဤသည်ကား ဇာဋ္ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးကို တိုက်ဖျက်ရန် နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေး လက်နက်များ ဖြစ်ပေ၏။

ကျောင်းသားလွှတ်တော်သို့ တက်ရောက်လာကြသော အခြားကျောင်းသား ကိုယ်စားလှယ်များ အဖို့တော့ ကျွန်တော်မပြောနိုင်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဇာဋ္ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးဆိုသော ဗမာပြည်တွင် အင်္ဂလိပ်တို့ မင်းမူကြီးစိုးနေသော အုပ်ချုပ်ရေး အဆောက်အအုံကို တိုက်ဖျက်ရန် ချမှတ်လိုက် သော နိုင်ငံရေးရေးနှင့် စီးပွားရေးအစီအစဉ်များတွင် ယုံကြည်မှုမပြင်းထန်လှပါ။ ဒေါက်တာဘမော် တို့က ရာထူးမှထွက်ပေးမည်ဟု မမျှော်လင့်နိုင်။ သူတို့က ထွက်ပေးဦးတော့၊ အခြားအမတ်များက သူ့နေရာတက်ပြီး ရာထူးမယူပါဘူးဟု အာမခံနိုင်။ ဗြိတိသျှကုန်များကို သပိတ်မှောက်ရာမှာ လည်း သိပ်ထိရောက်မည်မထင်ပေ။ ဗြိတိသျှလုပ် အထည်အလိပ်၊ စီးကရက်၊ ဆပ်ပြာ စသည် လောက်ကို သပိတ်မှောက်ရုံဖြင့် ဗမာပြည်ကို ဗြိတိသျှ စီးပွားရေးလက်ဝါးကြီးအုပ်မှု မပျောက်ပျက် နိုင်။ ပျက်နိုင်ပါ့မလား၊ ဗြိတိသျှ၏ စီးပွားရေး လက်ဝါးကြီးအုပ်မှုမှာ ဤကုန်ပစ္စည်းများမှာ မဟုတ်။ ဆန်စပါး၊ ကျွန်းသစ်၊ ရေနံ၊ သတ္တု၊ မီးသင်္ဘော၊ မီးရထား၊ ဘဏ်တိုက် စသည်တို့မှာ ဖြစ်သည်။

ဤသို့သော အုပ်ချုပ်ရေး တိုက်ဖျက်ရန် နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးလက်နက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ကျောင်းသားလွှတ်တော် အစည်းအဝေးတွင်ကား အငြင်းမပွားကြ။ အခြား အစည်းအဝေးများ မှာလည်း အငြင်းမပွားကြ။ အငြင်းပွား၍လည်း မဖြစ်နိုင်။ လက်နက်ကိုင် ဆင်နွှဲနိုင်သော လူထု တိုက်ပွဲအဆင့်သို့ မသွားနိုင်သမျှတော့ ဤလိုလုပ်ငန်းတွေသာ လုပ်စရာရှိတော့သည် မဟုတ်ပါ လော။

အစည်းအဝေးပြင်ပမှာကား အတော်အငြင်းပွားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းသာမက သခင်နုနှင့်တကွသော တို့ဗမာအစည်းအရုံးခေါင်းဆောင် သခင်အချို့က တစ်ဖက်၊ ကိုသိန်းဖေ၊ သခင်လှဖေ စသူတို့ကတစ်ဖက် အပြင်းအထန် ငြင်းခုံကြလေသည်။ သခင်နုနှင့် သခင်ခေါင်း ဆောင်အချို့ကား အိန္ဒိယကွန်ဂရက်နှင့် ဂန္ဒီဝါဒကို နမူနာထားကြကြောင်း၊ ကလကတ္တားပြန်များ ဖြစ်သော ကိုသိန်းဖေနှင့် သခင်လှဖေတို့က အိန္ဒိယပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဝါဒလမ်းစဉ်များကို

နမူနာ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြထားကြောင်း ထိုငြင်းခုံပွဲများမှ ကျွန်တော်တို့ ကြားသိရိပ်မိရလေသည်။ တစ်ခါက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂတိုက်မှာ အခန်းပိတ်အစည်းအဝေး တစ်ခုရှိရာ ကျောင်းသားများအပြင် သခင်နု၊ သခင်လှဖေနှင့် ကိုသိန်းဖေတို့ တက်ရောက်ကြလေသည်။ ဇာဋ္ဌာနအုပ်ချုပ်ရေး ပျက်အောင် ဘယ်နည်းနဲ့ တိုက်မလဲဆိုသော ပြဿနာပေါ်လာရင်း အငြင်းပွားကြရာ သခင်နုက ဗြိတိသျှကုန်ပစ္စည်း သပိတ်မှောက်ရေး၊ အမတ်များ ရာထူးမယူရေးများကို ထောက်ခံပြောဆို၍ ကိုသိန်းဖေက ထိုလက်နက်များသည် မထိရောက်ကြောင်း ပြောဆိုလေရာ သခင်နုက “ဒါဖြင့် မင်းတို့က ဘာလုပ်မလဲ” ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ကိုသိန်းဖေအား မေးလိုက်လေသည်။ ကိုသိန်းဖေက “ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်မှာ ခုဘာလုပ်ကြမလဲ ဆိုတာကတော့ အခု ဆွေးနွေးနေကြတာပဲ။ အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်ပါတီကတော့” ဟု အစချီပြီး ဇာဋ္ဌာနအုပ်ချုပ်ရေးနှင့် အိန္ဒိယအား ပြိုင်တူပေးလိုက်သော အိန္ဒိယအုပ်ချုပ်ရေး (၁၉၃၅) ဥပဒေကို တိုက်ဖျက်ရန် ချမှတ်ထားသော အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဝါဒလုပ်ငန်းစဉ်များကို ရှင်းလင်းပြောနေလေသည်။ သူ့ရှင်းလင်းချက်များတွင် ပြည်နယ်များတွင် အမတ်အများစုထားသော အိန္ဒိယ အမျိုးသား ကွန်ဂရက်သည် ပြည်နယ်အစိုးရများဖွဲ့ပြီး လယ်သမား၊ အလုပ်သမား တို့အား လောလောဆယ် သက်သာချောင်ချိရေး၊ အခွန်အတုတ်များ လျှော့ပေါ့ရေး သီးစားခ လျှော့ပေါ့ရေးများ လုပ်ပေးရမည်။ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့၏ မြေပိုင်ဆွယ်ရေး၊ အင်္ဂလိပ်ခန့်ရှင် ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲများနှင့် အလုပ်သမား၊ လယ်သမား စည်းရုံးရေးများ လွယ်ကူစေရန် ပြည်သူ့ အခွင့်အရေးများ ပေးရမည် စသည်များပါလေရာ သခင်နုသည် အတန်ကြာငေးပြီး နားထောင်နေရာက ကိုသိန်းဖေအား မျက်ခွက်စေ့စေ့ကြည့်ပြီး-

“ဟေ့ ဟေ့ ကွန်ဂရက်က ပြည်နယ်အစိုးရအဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဖွဲ့ရမယ်”

“ဒါဖြင့် ရာထူးလက်ခံခိုင်းတာပေါ့လေ၊ ဖြစ်ရလေကွာ လောကမှာ ကွန်မြူနစ်တွေက အုပ်ချုပ်ရေး သပိတ်မှောက်ရာမှာ ရှေ့ဆုံးက ပါရမယ့်အစား ပြည်နယ်အစိုးရတွေ အဖွဲ့ခိုင်းနေတယ်၊ ရာထူးလက်ခံဘို့ တိုက်တွန်းနေတယ်”

ကိုသိန်းဖေက အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်တွေက ရာထူးလက်ခံခိုင်းသည်မှာ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ ရာထူးလက်ခံနည်းမျိုး မဟုတ်ကြောင်း၊ လူထုတိုက်ပွဲတွေ ကြီးထွားစေအောင် လုပ်ရန်သာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းနေသေး၏။ သခင်နုက ကြာကြာနားမထောင်ဘဲ-

“တော်ကွာ တော်၊ ဒီပုဆိုးဝတ် ဒီချေးပါမှာပဲ၊ ငါအထင်ကြီးတဲ့ မင်းကွန်မြူနစ်တွေက ရာထူးလက်ခံခွင့်ပြုတာ ငါအံ့ဩတယ်”

သခင်နုသည် အတော်ပင် ဒေါဖောင်းနေဟန်ရှိသည်။ ကုလားထိုင်ကို စားပွဲကျောပေးပြီး ပြန်ခင်းလျက် အစည်းအဝေးအား ကျောပေးထိုင်ကာ-

“ဟေ့ တို့ကတော့ ရာထူးသပိတ်မှောက်ရေးပဲကွ၊ ဗြိတိသျှကုန် သပိတ်မှောက်ရေး၊ တိုင်းရင်းဖြစ်ကုန် အားပေးရေးပဲကွ၊ နောက်ထပ် ရှုပ်မနေနဲ့ တော်ပြီ”

သခင်နုသည် နောက်ထပ် စကားမပြောတော့ချေ။ သူများပြောတာ နားထောင်မထောင်တော့ မသိ။ ကိုသိန်းဖေကမူ အေးအေးပင်၊ သူပြောလိုရာ ဆက်ပြောနေလေသည်။ ထိုနေ့ညက ဆွေးနွေးပွဲသာဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ရာယတိပြတ် မဆုံးဖြတ်ပေ။ ကိုသိန်းဖေ ပြောပြီးသောအခါ အခြားလူများပြောကြသည်။ သခင်နုကား အစည်းအဝေးပြီးသည့်အထိ ဘာမျှမပြောဘဲ ကျောပေး၍သာ ထိုင်သည်။ အစည်းအဝေး ပြီးသောအခါ၌မူကား ငုံ့စာရေးနေသော ကိုသိန်းဖေ၏ ပခုံးကိုပုတ်လျက်-

“လာဟေ့ ပြန်ကြစို့၊ ငါအိပ်ချင်ပြီ” ဟု ခေါ်လေသည်။ ကိုသိန်းဖေကလည်း ကပျာကယာထ၍ သူ့နောက်က လိုက်သွားသည်။ သခင်လှဖေက သူတို့နှစ်ယောက်အား အပေါက်ဝမှ ကြိုပြီး လိုက်သွားသည်။ သူတို့သုံးဦးသည် အတူတူနေကြသူတွေ ဖြစ်လေသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်ကား သူတို့ ထောင်မကျမီကလေးမှ ဖြစ်၏။

၃၂

ထောင်ကျဖို့ အလှည့်ပေးပါ

ကိုလှရွှေက ထောင်ကလွတ်လာပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် စကားကောင်းစွာ မပြောရသေးချေ။ ထောင်ထဲက အခြေအနေများနှင့် ထောင်ထဲမှနေ၍ သခင်နု၊ သခင်စံထွန်းလှ၊ ကိုသိန်းဖေနှင့် ကိုလှရွှေတို့ တိုင်ပင်ပြီး ဒေါက်တာဘမော်အား ထောင်သို့ခေါ်ကာ စေ့စပ်ဆွေးနွေးကြပုံများကို ကိုလှရွှေထံမှ ကြားလိုသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မရှင်းလင်းသည်များကို မေးမြန်းလိုသည်။ သို့သော် ကျောင်းသားလွတ်တော် ကျင်းပနေသည့်အတွင်း သူလည်းမအား ကျွန်တော်လည်းမအား ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းသားလွတ်တော်ပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် မြို့မမှနေ၍ စကော့ဈေး နဂါးနီသို့ လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။

ကိုလှရွှေက ကျွန်တော့်အား ထောင်ထဲမှာ သူတို့တစ်တွေ နေကြထိုင်ကြပုံ၊ အစားအသောက် စီမံချက်ပြုတ်ကြပုံ၊ စာဖတ်ကြပုံ၊ ထောင်အာဏာပိုင်တွေနှင့် တိုက်ပွဲဆင်ကြပုံများကို ပြောပြလေသည်။

“ထောင်ထဲ ကိုယ်တို့နေတဲ့တန်းလျားမှာ ဒန့်သလွန်ပင်တွေရှိတယ်။ ရဲဘော်တွေက ဒန့်သလွန်ရွက်ဟင်းချို သောက်ချင်တယ်ဆိုတော့ ကိုယ်က ချက်တာကိုး။ ကိုယ်တို့ ဖျာပုံသားတွေက ငံပြာရည် ကောင်းကောင်း၊ ပုစွန်ခြောက် ကောင်းကောင်း သုံးနေကျဆိုတော့ ငံပြာရည်ကောင်းနဲ့ ပုစွန်ခြောက်ကောင်း မရနိုင်တဲ့ ထောင်ထဲမှာ ခက်တာပေါ့။ ဒီတော့ ဟင်းချိုအောင် ဘယ်လိုလုပ်လဲ သိသလား”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

ကိုလှရွှေက အားရပါးရရယ်ရင်း-

“သကြားထည့်ချက်တာပေါ့ မောင်ရင်ရဲ့ ဟား ဟား”

“စာဖတ်ကြပုံကကော ”

“ထောင်ထဲကို မာ့ကံစစ်ဝါဒ စာအုပ်တွေ သွင်းလာတယ်။ ဖိုးသိန်းဖေ သွင်းတာပဲ။ ထောင်မှူးတွေကို ဘယ်လိုဖွီးတယ်တော့ မသိဘူး။ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဖတ်ပြရှင်းပြ လုပ်တာ လည်း ရှိတယ်။ နောက် ဖိုးအောင်ဆန်းတို့ သခင်သန်းထွန်းတို့ ရောက်လာကြတော့ ဝိုင်းပြီး ဆွေးနွေး လေ့လာကြတာတွေလည်း ရှိတယ်”

“သခင်နုကော ”

“သူကတော့ ပုတီးစိပ်လို့ သိပ်မိမ့်တွေ့နေတာပေါ့၊ ဟဲ ဟဲ စာလည်းဖတ်ပါတယ်”

“ကိုလှရွှေ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်ပေးပါဦး”

ဤသို့ တောင်းပန်လိုက်သော ကျွန်တော့်အသံမှာ မူမှန်ဟန်မတူ။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော ခံစားမှု သည် အသံမှာ ဂယက်ရိုက်နေဟန် တူသည်။ ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်နေသော ကိုလှရွှေသည် မျက်နှာ တည်သွားပြီး-

“မောင်ရင့်ကို ဘာတစ်လှည့်ပေးရမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ထောင်တစ်ခါကျချင်တယ်၊ ခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ထောင်ကျဖူးတဲ့ဂုဏ်လည်း မရှိဘူး၊ ထောင်ကျဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတလည်း မရဘူး”

“ဟား ဟား” ကိုလှရွှေက ထုံးစံအတိုင်း အားရပါးရ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာဝိုင်း သတ်လိုက်ပြီး-

“ကျုပ်က မောင်ရင့်ကို ထောင်ချနိုင်ရအောင် ဆာပေါ်ထွန်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ထောင်ဆိုတာ ချသူရှိမှ ကျတာ မောင်ရင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ထောင်မချနိုင်ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် ထောင်ကျနိုင်စေမယ့် တာဝန်ကို ပေးနိုင်တယ်။ အခုတော့ အရေးတော်ပုံစကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ထောင်ကျနိုင်စေမယ့် တာဝန် တမင် မပေးဘဲထားတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်လှည့် ကျွန်တော့်ပေးပါဦး ကိုလှရွှေရယ်”

“အားလုံးထောင်ကျကုန်ရင် ခက်မှာပေါ့၊ မင်းတို့လို ထောင်မကျဘဲနဲ့ နောက်ကလုပ်နေတဲ့ လုပ်သားရဲဘော်တွေရှိလို့ တို့အရေးတော်ပုံကြီး ဆော်ဒါရေပုလင်းမဖြစ်တာပေါ့ ကိုယ့်လူရဲ့”

“နို့ ဒီနေ့ပဲ ထောင်တွင်း တို့ဗမာအစည်းအရုံး အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့က ကြေညာချက် တစ်ခု ထုတ်တယ်မဟုတ်လား။ သီရိထွေကုန်းတွင် တပ်စွဲလျက်ရှိကြသော သပိတ်တပ်သား ၇၀၀၀ ကျော် ရန်ကုန်ထောင်အတွင်းသို့ အားလုံး ဝင်ကြသည့်အခါကို ငါတို့ စောင့်စားမျှော်လင့်နေကြ၏။ တစ်ပြည်လုံးရှိ ထောင်ကြီး ၈ ထောင်၊ ထောင်ကလေး ၂၄ ထောင်၊ ပေါင်း ၃၂ ထောင်ကို ပြည့်လျှံ အက်ကွဲထွက်သွားအောင် ငါတို့တစ်တွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ထုကြီးထည်ကြီးနှင့် ဝင်ကြရ မည်တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ထောင်ထဲဝင်ဖို့ တစ်လှည့်ခွင့်တောင်းတာ ဘာမှားသလဲ ကိုလှရွှေ”

“ဒီလို ဒီလို၊ ခုကြေညာချက်က လူအများအတွက် ရဲဆေးထိုးပေးတာ။ လူတွေဟာ အရင်ကဆိုရင် ထောင်ကျမှာ ကြောက်နေတယ်မဟုတ်လား၊ အခုတော့ တိုင်းပြည်အတွက်ဆိုရင် ထောင်ကို ရယ်တာပေါ့အပျော့ထင်တယ် ဆိုတာ ပြလိုက်တာပဲ။ ထောင်ကြီးနဲ့ ခြောက်လှန့်နေတဲ့ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို မကြောက်ဘူးကွလို့ ပြောလိုက်တာပဲ။ အပြင်မှာ အလုပ်လုပ်မယ့်လူ မရှိရင် ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ဒီတော့ တစ်လှည့်မှမပေးပါရစေနဲ့ ကိုယ့်လူ”

“ခင်ဗျားထွက်လာပုံ ပြောစမ်းပါဦး”

“အာမခံပေးပြီး ထွက်လာတာပေါ့။ အခု ကိုယ်တို့ကိုဖမ်းတဲ့ ရန်ကုန်အရေးပေါ်လုံခြုံရေးဥပဒေက ငွေ ၂၀၀ တန် အာမခံပေးရင် လွတ်နိုင်တာပဲ။ ဒီအခွင့်အရေးကို ယူတာပေါ့။ ဒါမှ အပြင်မှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ရမှာကိုး။ ကိုသိန်းဖေတောင် နက်ဖြန်သန်ဘက် အာမခံနဲ့ ထွက်လာပါ လိမ့်မယ်။ သူ့ကို အာမခံဖို့ ခြေလျင်ကိုအုံးခင်နဲ့ မြန်မာ့နေ့စဉ်ကိုထွန်းစိန်တို့ကို ပြောထားတယ်။ ကိုကြီးနု ကိုလည်း အာမခံနဲ့ထုတ်ကြမှာပဲ။ ဒီပြင် တို့ဗမာခေါင်းဆောင်တွေကိုလည်း အာမခံနဲ့ ထုတ်ကြမှာပဲ”

ထောင့်အရသာကို ခံစားရဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အလားအလာမရှိတော့ပြီ။

“ထောင်ထဲတုန်းက ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ဒေါက်တာဘမော်နဲ့ ခေါ်စေ့စပ်ကြတယ်ဆိုတာ ဘာလို့ စေ့စပ်ဖို့လိုတယ်လို့ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူးဗျာ ”

“တောင်းဆိုချက်ရဖို့ စေ့စပ်တာပေါ့။ ကိုယ်တို့စေ့စပ်တာကို ဂဠုန်မောင်စောတို့ အတိုက်အခံ ပါတီက သဘောမကျဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က တို့တောင်းဆိုချက်ကို ဘမော်က မလိုက်လျောစေချင်ဘူး၊ ဒါမှ ဘမော်ပြုတ်ကျမယ်လို့ တွက်တာကိုး။ တို့က တို့တောင်းဆိုချက် ရတာသာလိုရင်း၊ ဘယ်သူကပေးပေးပေါ့။ တို့က ရာထူးလုယူဖို့၊ ကိုယ့်ပါတီကြီးပွားဖို့ဆိုတဲ့ အချောင်သမား နိုင်ငံရေးတွက်ကိန်းမျိုးနဲ့ လုပ်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ စေ့စပ်ရေးဆိုတာက စစ်တိုက် ရင်းလည်း လုပ်ရတာပဲ။ ဘယ်အချက်မှာ သဘောတူသွားရမယ်ဆိုတာမှသာ ကွာတာကိုး”

“ဒေါက်တာဘမော်က ထောင်ထဲလာတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့နေတဲ့ တန်းလျားထိ လာသလား”

“မလာပါဘူး၊ သူက ထောင်ပိုင်ရုံးခန်းထဲမှာ နေတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ကို ခေါ်တွေ့တယ်”

“သူက ဘာတွေပြောသလဲဗျ ”

“သူပြောတာတွေ ချုံးကြည့်လိုက်ရင် အခု ကျောင်းသားတွေရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေကို အပြည့်အဝ သူမလိုက်လျောနိုင်တဲ့အကြောင်း၊ (Law and Order) နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘုရင်ခံကသာ အာဏာ ပိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ဖမ်းဆီးထားတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေကို ဘုရင်ခံသဘောမတူဘဲ မလွှတ်နိုင်၊ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုဥပဒေတွေ သူမရုပ်သိမ်းနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ သူကပြောတယ်။ အင်္ဂလိပ်ကို သူလည်း အလိုမရှိပါဘူး၊ ဉာဌာနအုပ်ချုပ်ရေးကို သူလည်းမကြိုက်ဘူးလို့ ပြောသေးတယ်။ ဒီတော့ ထွက်လိုက်ရင် ရှေ့လျှောက်ပြီး နိုင်ငံရေး ဣန္ဒြေရရလုပ်သွားနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားက ရာထူး စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သတ္တိရှိရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ တိုင်းပြည်ဘက်ကလူတွေပါလို့ တစစာ အော်နေတဲ့ အတိုက်အခံဂိုဏ်းက အမတ်များဟာလည်း ရာထူးယူနိုင်ဖို့ သိပ်ခဲယဉ်းသွားမှာပဲ။ ဒီနောက်အဲဒီလို အသံကုန်ဟစ်နေကြတဲ့အမတ်များ ရာထူးမယူနိုင်အောင်လည်း ကျုပ်တို့ဆက်ပြီး ကြိုးစားမယ်လို့ ကိုယ်တို့ကပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာဘမော်က သူထွက်ရင် အတိုက် အခံအမတ်တွေ တက်ယူမှာပဲလို့သာ ပြောနေတယ်။ ပြီးတော့ သူက အင်္ဂလိပ်တွေကိုချဖို့ အချိန်

မကျသေးဘူးတဲ့၊ စစ်ဖြစ်လာတော့မယ်တဲ့။ အဲဒီ စစ်အတွင်းကျတော့ ချက်ကောင်းရမှာပါတဲ့၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အခွင့်ကောင်းကို စောင့်ကြစမ်းပါတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုယ်တို့စေ့စပ်ရေးဟာ ပြီးတာပါပဲ။ သူကလည်း သူပြောချင်ရာပြော၊ ကိုယ်တို့ကလည်း ကိုယ်တို့ပြောချင်ရာပြော”

“ဘာမှ တောင်းဆိုချက်တွေ မရဘူးပေါ့နော်”

“ကျောင်းသားတွေဟာ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်လိုလားချက်ရမယ်ထင်ရင် စေ့စပ်ဆွေးနွေးမယ်၊ ဘယ်သူလက်ကိုင်တုတ်မှ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ ပြလိုက်ရတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ စကော့ဇွေးသို့ ရောက်လာကြပြီ။ နဂါးနီသို့ မသွားသေးဘဲ တက္ကသိုလ် သမဝါယမ ဆိုင်သို့ ဝင်ကြလေ၏။ ကိုထွန်းအုန်သည် ဆိုင်ဝမှရပ်လျက် ဆီးကြိုလျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးအပြည့်နှင့်။

ကိုထွန်းအုန်ကို ကျွန်တော်သည် ကိုထွန်းအုန်မှန်းသိသော်လည်း မသိကျွမ်းဖူး၊ စကားမပြောဖူးချေ။ ကိုထွန်းအုန်က ကိုလှရွှေအား-

“ဘယ့်နှယ်လဲ ထောင်ထဲမှာ တော်တော်ပျော်ရဲ့လား”

ကိုလှရွှေကလည်း အပြုံးအပြည့်မျက်နှာဖြင့်-

“ပျော်ဆို ထောင်ထဲကတောင် ထွက်မလာချင်ဘူး။ ဟား ဟား၊ ခုပဲ ထောင်ထဲက ပျော်ပုံတွေ ဒီရဲဘော်ကို ပြောပြတော့ ဒီရဲဘော်က သူပါ ထောင်ထဲသွားနေချင်တယ်လို့ နားဖူးနားဆာ လုပ်နေ တယ်ဗျ”

ကိုထွန်းအုန်သည် မျက်နှာအတည်ထားလျက် ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဒီရဲဘော်ကို မြင်တော့နေတာပဲ၊ နာမည်က ဘယ်လိုတဲ့လဲဗျ”

ကိုလှရွှေကပင်-

“သခင်နီတာရဲ့ ရဲ့ဘော်တင်ထွန်းတဲ့ဗျား၊ ဟား ဟား”

ကိုထွန်းအုန်ကား ပြုံးရောင်ကလေးသာ ပြပြီးနောက် မျက်နှာညှိုးသွားသလို ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်လည်းဗျာ ဟောဒီဆိုင်တာဝန်ယူရတာ သည်ပြင်တာဝန်တွေ လစ်ဟင်းကုန်ပြီ။ ထောင်ရောက်ဖို့ဝေးရော၊ ခင်ဗျားတို့ဆီတောင် တယ်ပြီး မရောက်နိုင်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ မရိုးမရွကြီး ဖြစ်နေတယ်။ မချင့်မရဲ့ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်”

ကိုလှရွှေသည်လည်း မပြုံးနိုင်၊ မရယ်နိုင်တော့ဘဲ အတန်ကြာတွေသွားသည်။ ကိုထွန်းအုန်အတွက် ဝမ်းနည်းသွားဟန် တူသည်။ အတန်ကြာမှ-

“ဒီလိုသဘောထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။ ခင်ဗျား ဒီမှာမရှိရင် ဒီသမဝါယမကလေး ပျက်သွားမှာပေါ့ဗျ။ ကျုပ်တို့ မီးတုတ်ကျောင်းသားတွေဟာ မကောင်းတာတွေ၊ ကောင်းတာတွေ ရှိရတဲ့ ကြားထဲက တည်ဆောက်ထားတဲ့၊ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ အလုပ်အသီးအပင်ကလေးကို ခင်ဗျားလို ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဥယျဉ်မှူးမရှိရင် ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ကိုထွန်းအုန်၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးဝင်လာသည်။

“ဆေးဆရာဝန်လောင်းကြီးကလည်း ကဗျာဆန်ဆန် စကားပြောတတ်သကဲ့သို့၊ ဟဲ ဟဲ”

“ကဗျာဆန်ဆိုဗျာ၊ ဆေးတက္ကသိုလ်သာ မရောက်ရင် ကျွန်တော်လည်း မင်းသုဝဏ်တို့နဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ ဆိုင်အခြေအနေ”

“ခင်ဗျားတို့ဘက်က တက်သလောက် ဆိုင်ကလည်း တက်နေတာပဲ။ အင်္ဂလိပ်ကုန်တွေ သပိတ်မှောက်ရေး လုပ်ကြရင်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း သည်ပြင်ကုန်တွေ တင်ဖို့ စီစဉ်ရဦးမှာပဲ။ နေပါဦး ကိုကြီးနုတို့၊ ဖိုးသိန်းဖေတို့၊ ဖိုးအောင်ဆန်းတို့ကော ဘယ်တော့လွတ်ကြမှာလဲ”

“ကနေ့ နက်ဖြန် လွတ်လာကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပေါ့ဗျာ ထောင်ဆိုတာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ပေါ့ဟဲ ဟဲ၊ ကဲ နဂါးနီကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

“သွား သွား၊ ကိုထွန်းရွှေတို့၊ ဆရာဟိန်တို့လည်း ခုနင်ကပဲသွားကြတယ်၊ တွေ့ပါလိမ့်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် နဂါးနီဘက်သို့ လာခဲ့ကြလေသည်။

၃၃

အင်းလျားကျွန်းဆွယ်မှ ဧည့်ခံပွဲ

ပြီးခဲ့သောလ ၁၉၃၉ခု၊ ဇန်နဝါရီလ အလယ်လောက်ကတည်းက စာရေးဆရာကြီး အိပ်ချ်ဂျိပ်လ် (H.G.Well) သည် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ရက်နေ့၌ ဘုံဘေမြို့မှ ရန်ကုန်သို့ ဆိုက်ရောက်မည့် အကြောင်း၊ ဗမာစာရေးဆရာနှင့် သတင်းစာဆရာများသည် ကြိုဆိုဧည့်ခံရန် ဧည့်ခံကော်မတီဖွဲ့ရန် လိုကြောင်း၊ တိုးတက်ရေးသတင်းစာ အယ်ဒီတာတစ်ဦးဖြစ်သော ကိုသိမ်းက စတင်ဆော်ကြခဲ့လေသည်။

ယခု မစ္စတာ ဝဲလ်စ် ရောက်လျက်ရှိပြီး တက္ကသိုလ်ရက်ဂျစ်စကြာ ဆရာလင်းဆီ အိမ်မှာ တည်းခိုနေလေသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ရက်နေ့ ညနေ ၄နာရီတွင် တက္ကသိုလ်ဘုတ်ကလပ်၌ မစ္စတာ ဝဲလ်စ်အား ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပလေသည်။ ကမကထပြုသူများမှာ တက္ကသိုလ် စာရေးဆရာများအဖွဲ့နှင့် လူငယ်သတင်းစာဆရာများ အဖွဲ့တို့ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကမ္ဘာကျော်သော အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး မစ္စတာဝဲလ်စ်အား အထင်ကြီးကြ၏။ သူ့အကြောင်း ဘာမျှမသိဘူး ထားဦးတော့။ သူ့ ကြီးသောနာမည်ကြောင့်ပင် သူ့အား ကြည့်မြင်ဖူးတွေ့လိုပေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ဆိုလျှင် သူ့စာအချို့ကိုလည်းဖတ်ဖူး၏။ သဘောလည်းကျ၏။ နောက်နှစ်ရာပေါင်းများစွာအကြာ လာလတ္တံ့သောကာလ၌ လောကဓာတ်ပညာမည်မျှတိုးတက်လာပြီး ဘယ်လိုနေလိမ့်မည်၊ လူတွေက ဘယ်လိုကျင့်ကြံလိမ့်မည်၊ စစ်တွေကို ဘယ်လိုတိုက်လိမ့်မည် စသည်ဖြင့် နိမိတ်ဖတ်ရေးသားခြင်းများသည် ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ကို လွင့်ပျံ့စေလေသည်။ လွင့်ပျံ့ရသော စိတ်ကူးဉာဏ်တွင် အရသာတွေ့လှပေ၏။ မျက်ကန်းတွေလောကသို့ မျက်မြင်တစ်ယောက် ရောက်သွားပုံကို ကြုံကြုံဖန်ဖန် စိတ်ကူး၍ ယစ်မူးခဲရပေ၏။ စာရေးဆရာတို့တွင် စိတ်ကူးဖြင့်ယစ်မူးအောင် လုပ်နိုင်ခြင်းသည်ပင် တစ်နည်းပြောရသော် စိတ်ကူးဖြင့် ရူးနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်ခြင်းသည်ပင် ထူးချွန်သော အရည်အချင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်ရပေသည်။ ထို့ကြောင့် မစ္စတာ ဝဲလ်စ်ကို ကြည်ညို၏။ လေးစား၏။ တွေ့မြင်လို၏။

သို့ကလို တွေ့လိုမြင်လိုနေဆဲ ထောင်မှထွက်လာပြီးစဖြစ်သော တက်ဘုန်းကြီး ကိုသိန်းဖေက ကျွန်တော်လည်း ထိုဧည့်ခံပွဲကို တက်နိုင်ရန် ဖန်တီးပေးလေသည်။ ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာ မဟုတ်စေကာမူ စာအတော်များများ ရေးနေရသည်။ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု သတင်းများကို သတင်းစာများသို့ ရေးပို့ရ၏။ တစ်ရံတစ်ခါ သမဂ္ဂကြေညာချက်များကို ရေးသားရ၏။ ကိုသိန်းဖေက ကိုလှရွှေအား ကျောင်းသားလောကတွင် ဖြစ်ပျက်နေပုံအလုံးစုံကို မစ္စတာဝဲလ်စ်အား ပြောပြဖို့လိုကြောင်း၊ သို့ဖြင့်တစ်ဆင့် ကမ္ဘာသိဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း၊ ရဲဘော်တင်ထွန်းမှာ စာရေး ဆရာ ပေါက်စကလေး၊ သတင်းစာဆရာ ပေါက်စကလေးဖြစ်နေသော ကျောင်းသား တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ထိုတာဝန်နှင့် သင့်လျော်ကြောင်း ပြောပြလေသောကြောင့် ကိုလှရွှေက ကျွန်တော့်အား ကိုသိန်းဖေနှင့်အတူ ထည့်လိုက်လေသည်။

အတူတူသွားကြစဉ် ကျွန်တော်က မစ္စတာအိပ်ချ်ဂျီဝဲလ်စ်အား အထင်ကြီးပုံ၊ သူ့စာများကို ကြိုက်ပုံ ပြောလေရာ-

“တိုးတက်သောစာပေဆိုတာ ဘာလဲလို့ မင်းနားမလည်လို့ သူ့စာတွေ သဘောကျနေတာပေါ့” ဟု ကိုသိန်းဖေက ဘုပြောလိုက်လေသည်။ ကိုသိန်းဖေသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကျွန်တော် အထင် ကြီးသော မစ္စတာဝဲလ်စ်အား စော်ကားခြင်းနှင့် နှံ့စပ်အောင်စာဖတ်သော ကျွန်တော့်အား စော်ကား ခြင်းကို ပြုလိုက်သော ဘုကောင်ဖြစ်ပေသည်။ ဒါကြောင့် ဒီလူကို တချို့မုန်းကြတာပဲဟု စိတ်ထဲ မှာ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ကိုသိန်းဖေတွင် ကျွန်တော်နှစ်လိုသဘောကျသော အရည်အချင်းများ ရှိပါ၏။ သူ့စာများကို ကျွန်တော် လေးစားစွာဖတ်ပါ၏။ သို့သော် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အထင်အတော်ကြီးသည်ဖြစ်ရာ ထိုအချက်ကို ကျွန်တော်မကြိုက်။ ၎င်းပြင် ဘုတောခြင်းကို တမင် လုပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ သူများအား ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောဆိုဝေဖန်ခြင်းမှာ နာမည်ကြီးလို၍ တမင်လုပ်နေသလားဟုလည်း ထင်မိပေသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဆိုချင်တဲ့ တိုးတက်သောစာပေဆိုတာက ဘယ်လိုဟာလဲဗျ”

ကျွန်တော်က ငေါ့တော့တော့မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူ၊ ကိုယ်ရေးတဲ့ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းအတ္ထုပတ္တိ ဖတ်ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီထဲမှာ ပါတဲ့ နီဒါန်းဟာ တိုးတက်သောစာပေအကြောင်းပေါ့ကွ”

“ဖတ်ဖူးသားပဲ အဲဒီအထဲက နိဒါန်းလည်း အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ဖူးတယ်။ နိဒါန်းစစချင်း ရှေးအတိတ် ဗမာစာပေဟာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ တီထွင်ဖန်တီးမှု ခေါင်းပါးတယ်လို့ ဝေဖန်တယ်လေ ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ တီထွင်ဖန်တီးမှု ခေါင်းပါးတယ်။ အကြောင်းအရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ တီထွင်ဖန်တီးမှု ခေါင်းပါးတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းဂန်မှာပါတဲ့ ဇာတ်တော်ကြီးတွေ၊ နိပါတ်တွေက ရှိပြီးဖြစ်နေတော့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ တီထွင်ဖန်တီးဖို့မှ မလိုဘဲဟာကိုး။ သို့ပေမယ့် အဲဒီအပိုင်းကို ထားလိုက်ဦး၊ နိဒါန်းအလယ်ပိုင်းနဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ တိုးတက်သောစာပေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်းလင်းချက်တွေ ပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် အင်းလျားကျောင်းဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ ကျောင်းဆောင်ကြီးကား တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အထဲက အမြီးကို လုပ်လဲလုပ်လီ ဟန်ချီပြနေသော ကြက်မများလည်း မရှိ။ အပြင်က ကတော်ကတော်နှင့် အော်မြည်ကာ ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေကြသော ကြက်ဖများလည်း မရှိကြ။ ကျောင်းဆောင်ရှေ့က ကံ့ကော်နှင့် မရန်းပင်များအောက်တွင် အရွက်ခြောက်များသည် သာလျှင် လွတ်လပ်ပျော်ပါးစွာ တိုးတော့ကစားနေကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးအား ကွက်ခနဲ သတိရမိလေသည်။ ခြောက်သွေ့နေသော အင်းလျားဆောင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး လွမ်းဆွတ်နေမိသည်။

ကိုသိန်းဖေကတော့ သူ့ တိုးတက်သောစာပေ သဘောတရားများကို သခင်တရားဟောသည့် လေဟန်ပန်တို့နှင့် ဟောပြောနေလေသည်။

သူပြောခြင်းများသည် ဆရာလွန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် သူရေးထားသော နိဒါန်းအောက် ဖော်ပြပါ သဘောများကို ဖြေရှင်းခြင်းဖြစ်သည်။

“သတင်းစာရေး၊ ဝတ္ထုရေး၊ ကဗျာရေး စသော စာရေးဆရာများသည် ပါတီစွဲမရှိ၊ အစည်းအရုံး တစ်ခုမှမဝင်ရဟု ဆိုကြသည်။ သည်ဝါဒကိုကား ကျွန်ုပ်မကြိုက်။ အမြဲတမ်း ကန့်ကွက်မည် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူတို့၏ အယူအဆအရ စာရေးဆရာသည် တောင်ထိပ်သို့တက်၍ မြေပြင်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော လူအပေါင်းကို ပြုံးပြုံးကလေးကြည့်ကာ ဝေဖန်ရန်သာဖြစ်၏။

စာရေးဆရာတို့သည် လူ့လောကအထက်တွင်နေ၍ လူနှင့်နတ်ပေါင်းစပ်၍ဖြစ်သော လူကပြားများ အသွင် နေစေချင်လေသည်။

“တို့ဗမာဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမားများမှာ ထင်းကုလားတုံးကဲ့သို့ အညွန့်တုံးအောင် ဖွဲ့လျက် ရှိလေပြီ။ အမျိုး၏ အညွန့်အဖူးဟု ဆိုအပ်သော လူငယ်များမှာလည်း အလုပ်လက်မဲ့ တေလေကြမ်းပိုးများဖြစ်လျက် ဗမာပြည် ဇောက်ထိုးမှောက်ခုံ နံနံချာချာဖြစ်နေသည်ကို အဘယ် စာရေးဆရာသည် ဘယ်ဘက်မှ မပါဝင်ဘဲ ပွဲကြည့်သလို ကြည့်နေချင်သေးသနည်း”

ကိုသိန်းဖေက ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် တကယ်တိုက်နေသော ပါတီမှာ ဝင်ပါရမည်ဟု တောင်းဆိုသည်။ ဆရာလွန်းသည် တို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် ဝင်သလို၊ စာရေးဆရာသည် ပါတီဝင်ရမည် ဘက်လိုက်ရမည်ဟု ဆိုပေသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီအချက်တွေကို သဘောတူသားပဲ။ သို့ပေမယ့် ခင်ဗျားပြောတဲ့ မစ္စတာဝဲလ်ရဲ့ စာပေဟာ တိုးတက်သောစာပေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုသာ သဘောမတူတာပဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်လို့ ဒီစကားကိုပြောတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်ချင်ထင်တော့”

ကျွန်တော်တို့သည် ဘုတ်ကလပ်ရှိသော ကျွန်းဆွယ်ဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ အင်းလျား ရေပြင်တွင် ကြည့်လင်သော မိုးပြာဟပ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းတစ်ခုလုံးသည် အပြာနု အလင်းရောင်တွင် အထူးကြည်လင်လှပနေပေသည်။

“အေး မင်းကြိုက်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ အနှစ်ရာပေါင်းများစွာကြာရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတဲ့ စာအုပ် ကိုပဲ ကြည့်ပါဦး။ လောလောဆယ် အရေးကြီးတဲ့ပြဿနာတွေကို ကျော်ပြီး အဲဒါတွေအတွက်တော့ အဖြေမရှာ အပျင်းပြေ စိတ်ကူးယဉ်တာတွေပဲဖြစ်တယ်”

“အိုဗျာ၊ သူက လောကဓာတ်ပညာရဲ့ တန်ခိုးကို ယုံကြည်သူမို့ လောကဓာတ်ပညာဟာ ရှေ့ ဘယ်လောက်ထိ တိုးတက်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်စိတ်ကူးနိုင်တာက တကယ့်ဉာဏ်ကြီးရှင်မို့ မဟုတ်လားဗျ”

“အေး အဲဒီလို ပြောရင်တော့ ပြောနိုင်တာပေါ့၊ သို့ပေမယ့် တကယ်ကျတော့ တို့ဟာ လူသတ္တဝါတွေ ကြီးပွားတိုးတက်စေချင်ရင် ကမ္ဘာကြီးမှာ စစ်ဆိုတာမရှိစေချင်ရင် ဓနရှင် စနစ်ဆိုးကြီးကို တိုက်ဖျက်ပစ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒါကိုလုပ်တဲ့လူဟာ တကယ် တိုးတက်တဲ့လူ၊ လောကဓာတ်ပညာ ရှေ့တစ်ဆင့်တိုးတက်စေချင်ရင်လည်း အဲဒီဓနရှင်စနစ်ဆိုးကြီးကို တိုက်ဖျက် ပြစ်ရမယ်။ ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်အောင် လှုံ့ဆော်တဲ့ စာရေးဆရာမှ တိုးတက်တဲ့ စာရေးဆရာလို့ ခေါ်နိုင်မယ်။ မင့်ဆရာ ဝဲလ်စ်က ဒီအလုပ်ကို မေ့စေပြီး စာဖတ်တဲ့လူကို စိတ်ကူးယဉ်တိုင်းပြည် ကိုသာ ခေါ်သွားတာဖြစ်တော့ တိုးတက်တဲ့စာရေးဆရာလို့ မခေါ်နိုင်ဘူး။ မင်း စဉ်းစားကြည့် ပါလား၊ မျက်မမြင်တွေချည်း နေထိုင်တဲ့ တိုင်းပြည်ဆိုတာ ဘယ်ရှိနိုင်မလဲ”

ကိုသိန်းဖေ၏ ပြောစကားများမှာ ကျွန်တော့်အတွေးအခေါ်ကို ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်စေပြန်လေ သည်။ မစ္စတာဝဲလ်စ်နှင့် ပတ်သက်သော ကျွန်တော့်ခံယူချက်များကို ပြန်လည်သုံးသပ် နေမိပေ သည်။ ကျွန်တော်သည် ဓနရှင်စနစ်ကို ဖြိုဖျက်ပစ်မှ လူ့လောကကောင်းမည်ကို ယုံကြည်နေသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခင်က မစ္စတာဝဲလ်စ်အား သော်လည်းကောင်း၊ အခြား စာပေပြဿနာများကို လည်းကောင်း၊ ဓနရှင်စနစ်ဖြိုဖျက်ရေး မှတ်ကျောက်ဖြင့် တင်မကြည့်ခဲမိပါ။

ဘုတ်ကလပ်ရှေ့ မြက်ခင်းရင်ပြင်တွင် စားပွဲများ ခင်းထားသည်။ သစ်ပင်အရိပ် အာဝါသများက ကောင်းလှသည်။ လေပြည်လေညှင်းကလေးကလည်း အင်းလျားရေပြင်ပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ကာ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လာနေ၏။ အင်းလျားမျက်နှာပြင်တွင် လူးလွန်နေသော လှိုင်းငယ်ကလေးများသည် ကမ်းခြေကို မထိတထိ တသွင်သွင် ရိုက်ခတ်ကစားနေကြ၏။ မော်တော်ကား ယာဉ်ရထားသံတွေကိုလည်း မကြား၊ လူသူလေးပါး အော်ဟစ်ဆူညံသံတွေလည်း မကြားရ၊ ကမ္ဘာလောကကြီးမှ သီးခြားကင်းကွာလှသော ရိပ်ငြိမ်သာယာ ကမ္ဘာကလေး ဖြစ်နေ ပေ၏။

ကျွန်တော်က ထိုနေရာ ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကို ချစ်နေလေသည်။ မစ္စတာဝဲလ်စ်အား ဧည့်ခံရန် ဤ နေရာကို ရွေးတတ်သူအား ချီးကျူးနေမိသည်။ ကိုသိန်းဖေကတော့-

“စိတ်ကူးယဉ် စာရေးဆရာအတွက် စိတ်ကူးယဉ်ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နေရာကလေးပါပဲ”

မလိုတမာ ပြောလိုက်လေသည်။ စာရေးဆရာတွေ၊ သတင်းစာဆရာတွေ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သာ ရှိသေးသည်။ ကိုသိန်းဖေကား ပးါစပ်က ပစ်ပယ်သောစကားကို ဆိုနေစေကာမူ ဤနေရာ ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေသည်မှာ သူ့မျက်နှာတွင် ထင်ရှားနေ၏။ အတန်ကြာ ကြည်နူးနေပြီးနောက် သူက-

“အိုင်ဆေး ရဲဘော်တင်ထွန်း၊ မစ္စတာဝဲလ်စ်ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို ကိုယ်တို့အရေးတော်ပုံ မရောက်ရောက်အောင် သွင်းပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပေးဖို့ စာရွက်စာတမ်းအစုံ ယူလာခဲ့ပါတယ်၊ ပြင်ဆင်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါထက် ကိုသိန်းဖေ ဗမာပြည်မှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီဆိုတာ မရှိဘူးလား”

ကိုသိန်းဖေသည် ကျွန်တော်မေးလိုက်သော မေးခွန်းကြောင့် အံ့ဩသွားဟန်ရှိသည်။ တော်တော်နှင့် မဖြေသေးဘဲ ကျွန်တော့်အား စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေဘိသလော။ အတန်ကြာမှ ဖြည်းဖြည်းနှင့် ခပ်အုပ်အုပ်-

“ရှိတော့မရှိသေးဘူး ကိုယ့်လူ၊ ဘယ်သူ့မှလည်း မပြောနဲ့နော်၊ ရှိအောင် ကြိုးစားနေကြတယ်။ ကိုယ်နဲ့ သခင်လှဖေ ကလကတ္တားက အိန္ဒိယကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင်ကြီး မူဇာဖာအာမက်ကို ပြောပြီး ကွန်မြူနစ်စည်းရုံးရေးသမားတစ်ယောက် ဖိတ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီရဲဘော်ဟာ အခု ရန်ကုန် ရောက်နေတယ်။ သူက ခုအတွင်း ဆွေးနွေးတုန်း သင်တန်းပေးတုန်းပဲ ရှိတယ်။ ကဲ ဒီလောက်ပဲ ကိုယ့်လူကို အသိပေးနိုင်မယ်၊ ဘယ်သူ့မှလည်း မပြောနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါဗျာ”

ထိုအတွင်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သို့လည်း လူအများရောက်လာလေသည်။

မစ္စတာဝဲလ်စ် ရောက်လာသောအခါ တက္ကသိုလ် စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော ကိုညိုမြက ပရိသတ်နှင့် တစ်ယောက်စီလိုက်၍ မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

မစ္စတာဝဲလ်စ်သည် ကျွန်တော်တို့စားပွဲဆီသို့ ရောက်မလာသေးမီ ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်က ကိုသိန်းဖေအား-

“၁၉၃၆ခုနှစ် တုန်းကတော့ ကိုညိုမြဟာ သပိတ်မှောက် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်နော်၊ ခုတော့ သူ မပါပါကလား”

“အေး ဒီကောင်က ကျောင်းသားတွေ နိုင်ငံရေးမလုပ်ရဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံအော်ပြီး ဘေးမှာ ထိုင်နေတယ်”

“သူက ဘိလပ်သွားပြီး သတင်းစာပညာသင်ဖို့ သင်္ဘောစောင့်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားလည်း ဘိလပ်သတင်းစာ ပညာတော်သင် လျှောက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒီကိစ္စတွေမှာ ငါက ကိုယ့်သဘောနဲ့ မစီမံပါဘူးကွာ။ စစ်စဉ်တုန်းက ကိုယ်တောင် မသိဘူး၊ ကိုနုသဘောပါပဲ။ ငါအိန္ဒိယသွားတာလည်း ကိုနုက သွားဖို့ကောင်းတယ်ဆိုလို့ သွား တာပဲ။ တစ်ခါ ခုတစ်ခေါက် အိန္ဒိယကပြန်လာတော့ အမ်အေ ဘီအယ်လ် ဘွဲ့တွေ မလိုချင်ပါနဲ့ တဲ့၊ အိန္ဒိယမှာ ၂နှစ်နေရ တော်ရောပေါ့တဲ့၊ ဘိလပ်သွားရအောင် သူ ဒေါက်တာဘမော်ကို ပြောဆိုပြီးပြီတဲ့၊ နိုင်ငံခြားရောက်တဲ့ ဗဟုသုတ လိုရင်းပဲတဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း သဘောတူပြီး သတင်းစာပညာတော်သင် လျှောက်တာပဲ။ နောက်ကျတော့ ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းကိစ္စတွေ၊ ခု အရေးတော်ပုံတွေ ပေါ်လာတော့ ကိုနုကပဲ မင်း ဘိလပ်သွားဖို့ဟာ ဂရုစိုက်မနေနဲ့တော့တဲ့၊ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ရမယ်တဲ့၊ ဒါလည်းမှန်တာပဲ၊ ဒီအချိန်မှာ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို မဆန့်ကျင်ရင် ငါတို့ဟာ တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင် ကိုကြီးနုစကားကို နားထောင်လျက်နဲ့ ဟိုညတုန်းကတော့ ဘာကြောင့် သူ့ကို ဘုမူတ်နေတာလဲ”

“အဲဒါကတော့ နိုင်ငံရေးအယူအဆ ကွဲလွဲမှုကိုးကွဲ”

ထိုအတွင်း မစ္စတာ ဝဲလ်စ် ကျွန်တော်တို့စားပွဲသို့ ရောက်လာလေသည်။

ကိုညိုမြက ကိုသိန်းဖေနှင့် စ၍ မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“သူဟာ ဗမာပြည်ရဲ့ မာတင်လူသာပဲ”

ကိုသိန်းဖေ-

“အဲဒီလောက်တော့ မကြီးကျယ်ပါဘူး”

မစ္စတာ ဝဲလ်စ်က ကိုညိုမြအား-

“ဗမာပြည်က မာတင်လူသာ ခေါ်ရအောင် သူ့ဆောင်ရွက်ချက် သိပါရစေဦး”

ကိုညိုမြက ကိုသိန်းဖေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာနာကို ပြုပြင်ရန် တက်ဘုန်းကြီးဝတ္ထုရေးကြောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ သပိတ်မှောက်ခြင်း ခံရကြောင်းများကို ပြောနေလေသည်။

ကိုသိန်းဖေက ကျွန်တော်နှင့် မစ္စတာဝဲလ်စ်အား မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ကျွန်တော် အသင့် ပြင်ဆင် ယူဆောင်လာခဲ့သော ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံနှင့် ပတ်သက်သည့် စာရွက်စာတမ်း များကို ပေးလိုက်လေသည်။ ၎င်းနောက် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားနှင့် ညွှန်ပေါင်းအစိုးရတို့က ကျောင်းသားများအား ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်နေပုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

မစ္စတာဝဲလ်စ်က “ငါသာ ဗမာပြည်မှာနေရရင် တစ်နှစ်မှာ ၃၆၅ရက် သပိတ်မှောက်နေမှာပဲ” ဟု ရယ်စရာ ပြောသွားသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့စားပွဲနှင့် ကပ်ထိုင်နေသော မြမျိုးလွင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ မစ္စတာဝဲလ်စ်က “ဝတ္ထုရေးဆရာဆိုရင် ဘယ်နှပုဒ် ရေးပြီးပြီလဲ” ဟု မေးသည်။

မြမျိုးလွင်။ ။ “အပုဒ် ၇၀ကျော် ၈၀ထက်မနည်း ရေးပြီးပါပြီ”

မစ္စတာဝဲလ်စ်။ ။ “အို အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ စာရေးဆရာပါကလား၊ ကျုပ်တို့တော့ ဒီလောက် မတတ်နိုင်ဘူး။”

လွတ်လပ်ရေး အမျိုးသမီးများအဖွဲ့ချုပ် အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ စာရေးဆရာမ ခင်မျိုးချစ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ခင်မျိုးချစ်က ကျောင်းသား အလုပ်သမား အရေးတော်ပုံ ဓာတ်ပုံများကို မစ္စတာဝဲလ်စ်အား ပေးလိုက်လေ၏။

မစ္စတာပရမ်းအမည်ခံ ဦးမောင်မောင်ပြေက လူငယ်သတင်းစာအဖွဲ့ကိုယ်စား မစ္စတာဝဲလ်စ်အား စာတမ်းတစ်စောင်ပေးဆက်ရာ ထိုအထဲတွင် အင်္ဂလိပ်ဓနရှင်နှင့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရတို့၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများ၊ အလုပ်သမားလယ်သမားနှင့် ကျောင်းသား စာရေးစာချီ၊ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာနှင့် အခြားသောလူတန်းစားတို့၏ အခြေအနေများ၊ လက်ရှိ နိုင်ငံရေးအခြေအနေများကို ဖော်ပြထားလေသည်။ ကမ္ဘာလည့်နေသော မစ္စတာဝဲလ်စ်သည် ရောက်လာလေရာရာအရပ်တို့၌ ထိုအကြောင်းများကို ဖောက်သည်ချပါလေ။ အင်္ဂလန်ပြန်ရောက်၍ စာအုပ်ရေးပါကလည်း ဤအကြောင်းများကို ထည့်ပါလေဟု တိုက်တွန်းထားလေသည်။

မစ္စတာဝဲလ်စ်ကား အရွယ်အားဖြင့် အတော်အိုမင်းပြီဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ရည်အားဖြင့် အိုစနာတုန်ချည့်ခြင်း လုံးဝမရှိသေး၊ အမူအရာမှာ ဖျတ်လတ်၏။ အပြောအဆိုမှာ ဟာသဉာဏ်ရွှင်လှ၏။

သူ့အား ခေါင်းပေါင်း၊ ပုဆိုးတောင်ရှည်၊ ပိန်းတန်းဖိနပ်စသော ဗမာအသုံးအဆောင်များကို လက်ဆောင်ပေးရာ သူသည် ချက်ချင်း ခေါင်းပေါင်းကို စွပ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးက တပြုံးပြုံးကြည့်နေကြရသေးသည်။

ကိုသိန်းဖေက ဝေဖန်လိုက်သဖြင့် မစ္စတာဝဲလ်စ်၏ စာပေများကို ရှုထောင့်တစ်မျိုးမှနေ၍ ကြည့်မိပြီဖြစ်သော်လည်း မစ္စတာဝဲလ်စ်အား အထင်ကြီးမှု၊ ကြည်ညိုမှုမှာ ပျောက်မသွားချေ။ ခုလူကိုယ်တိုင် တွေ့ရသောအခါ ပိုအထင်ကြီး ပိုကြည်ညိုလာရုံမက ရင်းနှီးချစ်ခင်စိတ်လည်း ပေါက်လာလေသည်။

၃၅

အနုနည်းအစွမ်းကုန်ပြီ

ရှေ့ဘယ်လို စခန်းသွားကြမလဲ။

ကျွန်တော်သာမက ကျွန်တော့်ထက် နိုင်ငံရေးအမြင် ဝါရင့်ကြသော ကိုအေးငွေ၊ ကိုထွန်းရှိန်စသော ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များလည်း အကြံအိုက်နေကြလေသည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်က သူတို့အားမေးတိုင်း သူတို့က တိကျပြတ်သားသော အဖြေကို မပေးနိုင်ဘဲ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့က အချိန်တန်တော့ လမ်းညွှန်ပါလိမ့်မယ်ဟုသာ ပြောတတ်လေသည်။

အစာအငတ်ခံခြင်းကို ရပ်စဲလိုက်သည့် နောက်နေ့ညနေတွင် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား ဆုံမိပြီး ကျွန်တော်က ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ကိုအေးငွေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး-

“အဲဒီကိစ္စ ခဏဘေးချိတ်ထားလိုက်ဦး၊ ကဲ လာ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်”

ကိုထွန်းရှိန်လည်း ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကျပ်အတည်းမှ ထွက်ပေါက်ရ သောကြောင့် အသက်ရှူချောင်သွားဟန်ရှိပြီး-

“ကောင်းတယ်၊ ဘုရင့်ရုံသွားကြရအောင်၊ အဝမ်းက နှစ်ဆောင်ပြိုင်ဇာတ်ကား ပြနေတယ်။ သပိတ်တပ်ပေါင်းချုပ် သတင်းကားလည်းပါတယ်”

အကြံအိုက်နေသော ကျွန်တော်သည်လည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရန် သဘော တူလေသည်။ သို့သော် လက်ငင်းပြဿနာကို မေ့ရမည်ဆိုလျှင် လုံးဝ မေ့ပျောက်စေလိုသော ကြောင့်-

“သည့်ပြင်ရုံ သွားကြပါစို့ဗျာ၊ သပိတ်တပ်ပေါင်းချုပ် သတင်းကားပါနေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့ဟာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် မဖြစ်ဘဲနေမှာပေါ့၊ မေ့မယ့်မေ့ လုံးလုံးမေ့ကြည့်ရအောင်”

ကိုအေးငွေရော၊ ကိုထွန်းရှိန်ပါ အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ကိုထွန်းရှိန်က-

“ဒီလိုမေ့ထားလိုလည်း မရသေးဘူး ကိုယ့်လူ၊ တောရဲတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ တာဇံကား သွားကြည့် တောင် ကိုယ်တို့ကိစ္စတွေ မေ့လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဂေါ်ဆေဖ်သကင်း သီချင်းက မမေ့အောင် လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ ဗြိတိသျှကုန်းတပ်ရေတပ် စစ်မက်လက်ရုံးပြတ်၊ သတင်းကားတွေက မမေ့အောင် လုပ်ပေးလိမ့်ဦးမယ်၊ ကဲ-နှစ်ဆောင်ပြိုင်ဆီကိုသာ သွားကြစို့။”

ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရင့်ရုံသွားလျက် သပိတ်တပ်ပေါင်းချုပ် သတင်းကားနှင့် နှစ်ဆောင်ပြိုင် ဇာတ်ကားကို ကြည့်ကြလေသည်။ သပိတ်ပေါင်းချုပ်ကားတွင် ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်က လက်ခုပ် ဩဘာ ခဏခဏ ပေးကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်အားတက်ကြွ လာကြပေသည်။ ပျော်ရွှင်မြူးတူး လာကြပေသည်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးသောအခါ ဖရေဇာလမ်းမှာ ဖာလူဒါ ဝင်သောက်ကြပြီး ဆူးလေဘုရားဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လန်ချားနှင့် ကူလီကုလားများသည် အိပ်ရာခင်းကုန်ကြလေပြီ။ တချို့မှာ ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားစမြည် ပြောနေကြသည်။ တချို့ကား အိပ်ရာမှာလှဲ၍ ဘီဒီကို မှိန်းနေကြ၏။ ဆောင်းက မကုန်တတ်သေး၍ ခပ်အေးအေးရှိသော်လည်း နေ၍ကောင်းရုံပင် ဖြစ်ပေသည်။ လဆုတ်ဖြစ်သဖြင့် လမထွက်သေးသော်လည်း ကောင်းကင်မှာ တိမ်ခြေမြူနှင်းကင်းစင်သဖြင့် ကြယ်များ စုံညီထွန်းတောက်နေကြသည်။

ကိုထွန်းရှိန်-

“လန်ချားကုလားတွေ ဘယ်တော့များ အိမ်နဲ့ရာနဲ့ နေနိုင်ကြမလဲ မသိဘူးနော်”

ကိုအေးငွေ-

“သူတို့ပြည် လွတ်လပ်တော့ သူတို့လည်း အိမ်နဲ့ရာနဲ့ နေရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်-

“ဘုံဘိုင်မြို့တစ်မြို့တည်းမှာ ခုလို အိမ်မရှိလို့ လမ်းပေါ်အမိုးမပါဘဲ အိပ်ရသူ တစ်သိန်းကျော် ရှိသတဲ့။”

သူတို့က ဟင်းခနဲညည်းပြီး စုတ်သပ်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆူးလေဘုရားလွန်ပြီး ပန်းခြံတွင်းသို့ဝင်ကြ၏။ ပန်းခြံတွင် မီးခပ်ကျဲကျဲ ထွန်းထားရာ မမှောင်လွန်း မလင်းလွန်းသဖြင့် အေးမြေကြည်လင်သော အရိပ်အာဝါသသဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်။ မြင်ချင်လျှင်လည်း ဖြစ်၍ မမြင်ချင်လျှင်လည်း ဖြစ်သည်။ အမြင်မခံချင် လျှင်လည်း ရ၍ အမြင်ခံချင်လျှင်လည်း ရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပင်ရင်း ခုံရှည်တစ်ခုတွင် ထိုင်ကြသည်။ အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ ထားကြရာ ဆူးလေဘုရားလမ်းကြီးပေါ်ရှိ တိုက်ကြီးများကို မြင်နေကြရသည်။ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတိုက်မှတစ်ပါး အားလုံးသော တိုက်ကြီးများမှာ မီးများပိတ်ထားသဖြင့် လည်းကောင်း၊ တံခါးများပိတ်ထားသဖြင့် လည်းကောင်း ခပ်မည်းမည်း ခပ်မှိုင်းမှိုင်း တည်ရှိနေကြပေ၏။

ဘာစကားမျှမပြောဘဲ အတန်ကြာထိုင်နေကြပြီးနောက် ကိုထွန်းရှိန်က-

“ကိုယ်တို့ မပြန်ခင် မြန်မာ့အလင်း ခဏဝင်ရအောင်”

ကိုအေးငွေ-

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ကိုထွန်းရှိန်-

“နောက်ဆုံးသတင်းလေး ဘာလေးလည်း ဖတ်ရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ အယ်ဒီတာတွေနဲ့လည်း တွေ့ရအောင်”

ကိုအေးငွေ-

“လာ ဒါဖြင့် သွားကြစို့။”

ကျွန်တော်-

“နေပါဦးဗျ၊ ဆွေးနွေးစရာကလေးတွေ ဆွေးနွေးကြရအောင်”

ကိုထွန်းရှိန်နှင့် ကိုအေးငွေတို့သည် တစ်ယောက် တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်-

“ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဘယ်လို ခြေလှမ်းကြမှာလဲ ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ မတွေးချင်၊ မဆွေးနွေးချင်လို့ ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ အချိန်ကျတော့ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့က လမ်းစဉ်ချပေးပါလိမ့်မယ် ဆိုရုံနဲ့လည်း မပြီးဘူး”

ကိုအေးငွေ-

“ကိုတင်ထွန်းပြောတာလည်း မှန်တာပဲ ကိုထွန်းရှိန်ရ၊ ခေါင်းဆောင်တွေ ခိုင်းတော့လည်း ထလုပ် တာပေါ့ ဆိုပြီး သဘောထားရုံနဲ့ မပြီးဘူးထင်တယ်”

ကိုထွန်းရှိန်သည် ခုံရှည်ကျောမှီပေါ်တွင် တအားမှီကာ ကျောလှန်ချပြီးနောက် ပြန်မတ်လိုက်ကာ-

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပေါ့၊ သို့ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ အကြံအိုက်သလို သူတို့လည်း အကြံအိုက်နေကြတာပဲ။ ရှေ့တိုးထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ်လှည်းတုတ် ဆိုတာမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေ ရတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် အလယ်မှထိုင်နေသော ကိုထွန်းရှိန်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို လှည့်ထိုင်ပြီး နားထောင်နေကြသည်။

“ကဲ-ခု အစာငတ်ခံပြီးပြီ။ အစကတော့ ရုပ်ဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ၊ ခုတော့ လူကြီးမိဘတွေက ကြားဝင်တောင်းပန်လို့ တော်သွားတာ။ အကြမ်းမဖက်ဘဲနဲ့ လုပ်ခဲ့တဲ့ နည်းတွေကဖြင့် အားလုံး စုံသွားပြီ။ ဒီရှေ့ဆက်လုပ်ဖို့ဆိုရင် တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ သူတို့က အကြမ်းဖက် လက်နက်နဲ့ နှိမ်နေတာကို ကိုယ်တို့က လက်နက်နဲ့ပြန်ပြီး ခုခံချဖို့၊ အင်္ဂလိပ်တွေကို တစ်ခါတည်း မောင်း ထုတ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ကဲ အဲဒါကို လုပ်နိုင်ကြပါ့မလား”

ကျွန်တော်သည် ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။ ကိုထွန်းရှိန်က ဆက်သည်။

“ကိုယ်တို့အားလုံး နားလည်ထားကြဖို့က ဒီနယ်ချဲ့သမားကို လက်နက်နဲ့ ပြန်မချသမျှတော့ ကိစ္စမပြီးဘူးဆိုတာပဲ။ သို့သော် ခုမချနိုင်သေးဘူး။ လက်နက်ဆိုရင် ဓားမတိုတောင် ကောင်းကောင်း မရှိဘူး။ လက်နက်ကို စုဆောင်းရမယ်၊ မရ ရတဲ့နည်းနဲ့ ရှာရမယ်၊ နိုင်ငံခြားနဲ့ အဆက်အသွယ်ယူပြီး လက်နက်ရအောင် လုပ်ရမယ်”

ကိုအေးငွေ-

“အဲဒါကိုတောင် လုပ်နေကြပြီမဟုတ်လား”

“ဒီ နိုင်ငံခြားနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှာတဲ့ လုပ်ငန်း၊ လက်နက်ရနည်းရှာတဲ့ လုပ်ငန်းကို ကိုယ်တို့ တစ်တွေက တစ်ဖက်က လုပ်နေပါတယ်။ ဒါက အင်မတန်လျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်ရမယ့်လုပ်ငန်း သိရဲ့ လား။ နောက်ပြီးတော့ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းတွေကလည်း လိုသေးတယ်။ အခုလို စည်းကမ်း သိပ် မကျသေးတဲ့ အစည်းအရုံးအဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ မဖြစ်သေးဘူး။ အထူးသဖြင့် တို့ဗမာ လက်ရုံးတပ် တို့၊ ကျောင်းသားတပ်ဦးတို့ တပ်ဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ကြရမယ်၊ လေ့ကျင့်ရဦးမယ်”

ကျွန်တော်-

“အင်း၊ ဒါတွေမလုပ်ဘဲနဲ့ လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲ ဆက်သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့ဗျာ”

ကိုအေးငွေ-

“ဒါကြောင့်လည်း ခေါင်းဆောင်တွေက အရမ်းခြေလှမ်းကျလို့ မဖြစ်သေးတာပေါ့”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ဒီတော့ အနုနည်းနဲ့လုပ်တဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ရွေးကြရဦးမယ်၊ ခက်တာက အနုနည်းမှာတော့ အစာအငတ်ခံတာထက် ပိုပြီးနုတာ ပိုပြီး အထက်တန်းကျတာ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်နည်းလိုက်ရမလဲဆိုတာ ရှာမတွေ့လောက်အောင် ခက်နေတာပေါ့။ အသေခံဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ သူများကို အသေသတ်ဖို့က လွယ်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသေခံဖို့က မလွယ်ဘူး။ အစာငတ်ခံတာဟာ တစ်စုံစီမံ အသေခံရတာမို့ ပိုခက်တာပေါ့။ ခု ကိုယ်တို့ အစာငတ်ခံပြီးတော့ ကိုယ်တို့ အမှုဆောင်အဖွဲ့တွေက ရှေ့ခြေလှမ်းအကျဆုံး လှမ်းနိုင်မယ့်လူစာရင်း ပေးကြပါလို့ တိတ်တိတ်လိုက်တောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်နှယောက် စာရင်းပေးသလဲ သိလား”

ကျွန်တော်တို့သည် ငေးကြည့်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ ကျွန်တော်က-

“တော်တော် စာရင်းပေးကြတယ် မဟုတ်လား”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ဘယ်များမှာလဲ၊ ၁၅ ယောက်လောက်ပဲ စာရင်းပေးတော့တယ်၊ အစာအငတ်ခံကြတုန်းက လူ ၂၀၀၀ ကျော်နဲ့စာကြည့်ပေတော့လေ”

ကိုအေးငွေ-

“ရှေ့ ခြေလှမ်းကျကျလှမ်းဖို့ ဒီလူလောက်နဲ့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ခက်ပါတယ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ဖို့ အစီအစဉ်ဆိုတာကလည်း မလွယ်ဘူး။ ခုညွှန်ပေါင်းအစိုးရကတော့ ပြုတ်ကျတော့မှာပဲ၊ သို့ပေမယ့် ကျန်အမတ်တွေက ရာထူးဝင်မယူပါနဲ့လို့ တားလို့မရနိုင်ဘူး ထင်တယ်။ သူတို့ဟာ အမတ်တွေမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး အငတ်တွေချည်းပဲ”

ကျွန်တော်-

“ကိုလှရွှေအကြံပေးသလို အမတ်တွေအကုန် သမဂ္ဂအဆောက်အအုံ ခန်းမဆောင်ထဲ ခေါ်ထည့်ထား၊ ကျောင်းသားတွေက ပိတ်ထား၊ တညီတညွတ်တည်း ရာထူးလက်မခံရေး လုပ်မလား မလုပ်ဘူးလား မေး၊ မလုပ်ဘူးလို့ ကတိမရမချင်း ပြန်မလွှတ်နဲ့။”

ကိုထွန်းရှိန်က မလိုတမာ သရော်ပြီးပြီးလိုက်ပြီး-

“ကတိတော့ ပေးချင်ပေးသွားမှာပဲ၊ လွှတ်တော်ခန်းမထဲလည်းရောက်ရော၊ ရာထူးလုကြရော ဖြစ်မှာ ပါပဲ ဟဲ ဟဲ၊ ဂိန်ဂိန်နဲ့ ကိုက်သံတွေ ဆူညံနေမှာပါပဲ”

ကျွန်တော်-

“ဒီလိုဆိုရင် ဇာဋ္ဌာနအုပ်ချုပ်ရေး တိုက်ဖျက်ဖို့ဆိုတာက မဖြစ်နိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ပေါ့နော်”

ကိုထွန်းရှိန်-

“အမတ်တွေ အားကိုးလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်-

“ရာထူးလက်မခံ ငြင်းပယ်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်မယ်ဆိုတော့ ရာထူးလက်မခံဘူးဆိုရာမှာ အမတ်တွေက ကာယကံရှင်ဖြစ်နေတော့ သူတို့အားမကိုးလို့ ဘယ်သူ့အားကိုးမလဲ၊ ဒီလိုဆိုတော့ အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ဖို့လုပ်ငန်း စွန့်လွှတ်ထားရုံပေါ့နော်”

ကိုထွန်းရှိန်-

“မစွန့်လွှတ်ရပါဘူး။ သခင်နု၊ သခင်လှဖေ၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်အောင်ဆန်းနဲ့ တခြား တို့ဗမာအစည်းအရုံး ခေါင်းဆောင်တွေက စိတ်လည်းမပျက်ကြဘူး။ အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ဖို့၊ ရာထူးလက်မခံရေး၊ ဗြိတိသျှကုန် သပိတ်မှောက်ရေး၊ အလုပ်သမား အထွေထွေသပိတ်ကြီးတွေ တောင်သူလယ်သမားတိုက်ပွဲတွေ ဆက်လုပ်သွားကြမယ်”

ကိုအေးငွေ-

“ဆက်လုပ်တာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခု ညွှန်ပေါင်းပြုတ်ကျရာရော ဆိုပါတော့၊ ကျန်တဲ့ အမတ်တွေ ရာထူးမယူဖို့တော့ လုပ်လို့ အောင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။”

ကျွန်တော်နှင့် ကိုထွန်းရှိန်က ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်မည့်အကြောင်း သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်-

“ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သပိတ်တွေကို ဘယ်လိုလုပ် ဖြေရှင်းမှာလဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်သွားရ မှာလား။”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ကျောင်းသားတွေလည်း ထာဝစဉ် ဆက်ပြီး သပိတ်မှောက်နေနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်သမား တွေလည်း ထာဝစဉ် သပိတ်မှောက်နေနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရေနံမြေသပိတ်တပ်ကြီးလည်း ရန်ကုန်မှာ အမြဲနေလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေနံမြေပြန်ကြရမှာပဲ။”

ယင်းကဲ့သို့ပြောပြီး ကိုထွန်းရှိန်က ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာကာ-

“သည်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။”

“တောင်းဆိုချက်တွေ အထိုက်အလျောက် ရအောင်လုပ်ပြီး သပိတ်ပြန်လွန်ဖို့ပဲ။ သို့ပေမယ့် ခု ညွှန်ပေါင်းအစိုးရနဲ့တော့ စေ့စပ်လို့မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ညွှန်ပေါင်းပြုတ်ကျအောင်တော့ လုပ်ရမှာပဲ။ ပြီးတော့ နောက်တတ်တဲ့အစိုးရနဲ့ ဆက်ပြီး စေ့စပ်ရမှာပဲ။”

ကျွန်တော်-

“ဒီလိုဆိုတော့ ကျုပ်တို့ဘက်က ခိုင်ခိုင်မာမာနေမယ့်လူတွေ နောက်အစိုးရအဖွဲ့ဖွဲ့ရင် ကောင်းမှာ ပေါ့။”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူ ဒီစကားမျိုး ခုမပြောနဲ့ဦး၊ ရာထူးလက်ခံရေး ထောက်ခံသလို ဖြစ်နေဦးမယ်။ မကြားဘူးလား၊ ကိုကြီးသိန်း ဒီစကားပြောမိလို့ ချောက်ကျနေတယ်။ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးက တချို့သခင်ကြီးတွေက တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေဟာ ရာထူးလက်ခံရေး လုပ်နေ တယ်။ အစည်းအရုံးက ထုတ်ပစ်ရမယ်လို့ တောင်းဆိုနေကြတယ်။ ဒီတော့ ဒီစကား ခုမပြောနဲ့ဦး၊ နောက်မှ ပြောချင်ပြော။ ခုပြောရမှာက တို့တောင်းဆိုချက် မရရင် ရှေ့ခြေတစ်လှမ်း တက်ဦးမယ်၊ အိမ်ခြေ တစ်သန်းငါးသိန်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေရမယ်၊ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို ဖြုတ်ချရ မယ်၊ နောက်ထပ် မဖွဲ့နိုင်အောင် လုပ်ရမယ်”

ကိုထွန်းရှိန်သည် ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မတ်တပ်ရပ်လိုက် ကြ၏။

ကျွန်တော်-

“နေပါဦး၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ကိုသိန်းဖေကို တကယ် ထုတ်ပစ်ဦးမှာလား”

“မသိဘူး၊ ထုတ်ချင်ထုတ်မှာ။ ကိုကြီးသိန်းကလည်း ရယ်တာပေါ့၊ အပျော့ပါလို့ သရော်ပြီး သူထင်ရာ စွတ်စွတ်လုပ်နေတော့ ရန်ကုန်စီရင်စု တို့ဗမာအစည်းအရုံးက သိပ်မုန်းနေတယ်။ ကိုကြီးသိန်းက လူထုအစည်းအဝေးတစ်ခုမှာ သခင်ခေါင်းဆောင်တချို့ စည်းကမ်းမဲ့ပုံ ဝေဖန် ထားလေတော့ ပိုမခံရပ်နိုင် ဖြစ်နေကြတာပေါ့”

ကိုအေးငွေ-

“အစကတည်းက ရန်ကုန်စီရင်စု တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ဌာနချုပ် တို့ဗမာအစည်းအရုံး အလုပ် အမှုဆောင်မှာ သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်းတို့လို ကောလိပ်ကျောင်းထွက်တွေ ဝင်လာတာ တယ် မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောသံကြားရတယ်၊ ဒီတော့ ကိုကြီးသိန်းလို ဘုသမားကို ပိုမကြိုက်မှာပေါ့”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ကဲ သွားကြစို့။”

ကိုအေးငွေ-

“မြန်မာ့အလင်း ဝင်ဦးမလို့လား၊ မဝင်ပါနဲ့တော့ဗျာ ညဉ့်နက်နေပြီ”

ကျွန်တော်ကား ဘာမျှမပြောဘဲ စောစောကစကားများကို စိတ်ထဲမှာ စားမြုံ့ပြန်၍ လျှောက်လာသည်။

ကိုထွန်းရှိန်-

“မဝင်ချင် နေပါတော့လေ၊ ရဲဘော်တင်ထွန်း ခုတလော နိုင်ငံခြားရေးသတင်းကလေးများ ဖတ်မိသေးသလား။ အရေးကြီးတာကလေးများ ဖောက်သည်ချပါဦး။”

ကျွန်တော်ကား စကားသိပ်မပြောလိုတော့ချေ။ ခုနင်က ကြားထားသော စကားများကို ကျေညက်အောင် အနုလုံပဋိလုံ ဆင်ခြင်ဖို့ လိုနေသည်။ အတော်ကြာ ဘာမျှမပြောဘဲ လျှောက်လာခဲ့ကြပြီးမှ ကျွန်တော်က-

“စပိန်သမ္မတအစိုးရတော့ လုံးလုံးနိုင်လို့ ဟစ်တလာနဲ့ မူဆိုလိုနီတို့တော့ သိပ်ဝမ်းသာနေကြတာပဲ”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ဒီအရှေ့ဘက်က သတင်းတွေကကော”

“တရုတ်-ဂျပန်စစ်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ တရုတ်ဆီကို တရုတ်-ဗမာ လမ်းမကြီးကနေပြီး လက်နက်ပို့နေတဲ့ သတင်းပဲ အများအပြား ရေးနေကြတယ်။ တချို့လက်နက်တွေကို ရန်ကုန်ဂိုဒေါင်တွေကနေပြီး ဘတ်စ်ကားနဲ့ တိုက်ရိုက် ကွန်မင်းအရောက်ပို့တယ်။ တချို့ကိုတော့ မီးရထားနဲ့ လားရှိုးထိပို့ပြီး တစ်ခါ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပို့ရတယ်။ ဝပ်ဆင်ကုမ္ပဏီတော့ ပွတာပဲ”

ကိုအေးငွေ-

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထရပ်ကား အစီး ၅၀ ရောင်းလိုက်ရတယ်၊ တရုတ်-ဗမာလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ပြေးဖို့လေ”

ကိုထွန်းရှိန်-

“အင်း၊ အင်္ဂလိပ်မှ တကယ့်သိုစားရယ်စားကောင်နော်”

ကိုအေးငွေ-

“ခနရှင်နယ်ချဲ့တွေ ရှိနေသမျှတော့ ကမ္ဘာကြီး ဘယ်တော့မှ အေးမှမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့သည် ပန်းခြံမှထွက်လာပြီး ဆူးလေဘုရားကိုပင် လွန်ခဲ့လေပြီ။ ဆူးလေဘုရားလမ်း အတိုင်း လျှောက်ခဲကြရာ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ကုလားများမှာ အိပ်လျက်နေကြလေပြီ။

ကိုထွန်းရှိန်-

“ဒါထက် ကိုယ်တို့ ဘယ်သွားအိပ်ကြမလဲ”

ကျွန်တော်-

“မြို့မကျောင်းမှာပဲ အိပ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

ကိုအေးငွေ-

“ဘာလဲ ရဲဘော်ထွန်းရှိန်က ကုလားတွေနဲ့အတူ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာပဲ ဝင်အိပ်ချင်လို့လား”

ကျွန်တော်တို့သည် ဖြည်းဖြည်းအေးအေးပင် လမ်းလျှောက်၍ လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့
နောက်မှ လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်ပေးနေသည်။ ။

၃၆

မန္တလေးမှ အာဇာနည်များအတွက်

ထိုအတွင်း ဘုရင်ခံသည် ဥပဒေပြုလွှတ်တော်ကို ကျင်းပပေးလိုက်သည်။

ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင် မိန့်ခွန်းပြောကြားရာ၌ ဘုရင်ခံသည် သတင်းစာများနှင့် အခြား ဆူပူလှုံ့ဆော်ရေး အင်အားစုများကို ရှုတ်ချလိုက်သည်။ ကျောင်းသားကလေးများ ဆူပူလှုပ်ရှားမှုမှာ နိုင်ငံရေးသမားတွေ လှုံ့ဆော်ပေး၍ ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုလေသည်။ ပုလိပ်များ အကြမ်းဖက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မပြော။ တစ်တိုင်းပြည်လုံးက မလိုလားသော ဇာဉ္ဇာန အုပ်ချုပ်ရေးအကြောင်းကို ဘာမျှမပြော။

ဘုရင်ခံသည် အမျိုးသားစိတ်တက်ကြွ၍ ဆူပူလှုပ်ရှားနေသော ဗမာများကို အမျိုးသားအလံတစ်ခုပေး၍ အေးစေလိုဟန်ရှိလေသည်။ ဘုရင်ခံက မြန်မာပြည်အတွက် လျာထားသော အမျိုးသားအလံပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြသည်။ ဗြိတိသျှ ယူနီယံဂျက်အလံ၏ ထောင့်စွန်တစ်ခုတွင် ဒေါင်းရုပ်ပါမည်။ ဤကား မြန်မာအမျိုးသားအလံတည်း။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာတွေက တူတံစဉ်နှင့် ဒေါင်း၊ တူတံစဉ်နှင့် သုံးရောင်ခြယ်များကို အမျိုးသားအလံလုပ်ထားသည်။ ဘုရင်ခံက ယူနီယံဂျက်နှင့်ဒေါင်းကို ပေးရန် ကြံရွယ်နေသည်။

သို့သော် ဥပဒေပြုလွှတ်တော် ကျင်းပလိုက်သည့်အတွက် တိုင်းပြည်၏အာရုံသည် လွှတ်တော်ဆီသို့ ရောက်သွားပေသည်။ လမ်းများပေါ်တွင် အင်အားပြရာ၌ ရောက်နေသော အာရုံသည် လွှတ်တော်တွင်း စကားရည်လုတိုက်ပွဲသို့ ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာဘမော်၊ ဆာပေါ်ထွန်း စသော လူကြမ်းများကို နှိမ်နှင်းရန် ဦးပု၊ ဦးစော၊ ဦးဘဖေတို့က ဇာတ်လိုက်များ၊ အာဇာနည်လူစွမ်းကောင်းများ ဖြစ်လာကြပေသည်။

ဘုရင်ခံက ဥပဒေပြုလွှတ်တော်ကို ခေါ်ပေးသည်။ ဦးစောက ညွှန်ပေါင်းအစိုးရအပေါ်တွင် အယုံအကြည်မရှိမဆို တင်သွင်းလိုက်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးချစ်လှိုင်က ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဒီမိုကရေစီကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးနေကြသည် မဟုတ်ပါလော။ တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ညွှန်ပေါင်း အစိုးရအား အော့နှလုံးနာနေကြ၏။ ဖြုတ်ချလိုကြ၏။

ဖြုတ်ချလိုလျှင် ဖြုတ်နိုင်ကြပါပြီ။ ဥပဒေပြုလွှတ်တော်ကြီးကို ခေါ်ပေးပြီးပါပြီ။ အယုံအကြည်မရှိ အဆိုကိုလည်း လက်ခံပြီးပါပြီ။

တစ်တိုင်းပြည်လုံးသည် ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင် ညွှန်ပေါင်းအစိုးရကို ဖြုတ်ချရတော့မည့် တွက် တာကြောင့် ဝမ်းသာတက်ကြွလာကြသည်။ ဦးစော၏ အယုံအကြည်မရှိအဆို သွင်းမည့်နေ့ကိုသာ စောင့်စားနေကြသည်။ အစိုးရဘတ်ဂျက်တွင် ကုန်ငွေက ရငွေထက်များနေ၍ ကာမိအောင် ဘိလပ်ရေပုလင်းများပေါ်တွင်ပင် အခွန်တော်ကောက်ရန် ဥပဒေပြုသည်ကို လူအများ သတိ မထားလိုက်မိကြ။

ယင်းကဲ့သို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ အယုံအကြည်မရှိအဆိုကို ကြိုဆိုနေကြဆဲ မန္တလေးမြို့မှ သတင်းတစ်ခု ရောက်လာလေသည်။

မန္တလေးမြို့တွင် မြို့လုံးကျွတ် လူထုအစည်းအဝေးကြီးတစ်ခု ကျင်းပပြီး ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများကို ကန့်ကွက်ကြလေသည်။ ၎င်းနောက် လူထောင်သောင်းများစွာ ပါဝင်သော ဆန္ဒပြစီတန်းချီတက်ပွဲ ကျင်းပလေရာ ၂၆လမ်းနှင့် ကျုံးထိပ် ကြွနန်းရုံရှေ့ ရောက်သောအခါ စစ်ပုလိပ်က ရပ်ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ စစ်ပုလိပ်နှင့်အတူ တရားသူကြီးတစ်ဦးလည်း ပါလာ၏။ စစ်ပုလိပ် နောက်တွင် ဘားမားရိုင်ဖယ် စစ်သားများလည်း ရှိလေ၏။ ဆန္ဒပြသော လူထုရှေ့တွင် သံဃာတော်များက ချီတက်နေကြသည်။ လူစုခွဲရန် စစ်ပုလိပ်က အမိန့်ပေးသော်လည်း ဆက်လက် ချီတက်ကြလေသည်။ စစ်ပုလိပ်က လူအုပ်ထဲသို့ သေနတ်ပစ်ထည့်လိုက်ရာ သံဃာတော်အချို့နှင့် လူအချို့ လဲကျသွားလေသည်။ လူထုကြီးသည် ချီတက်ခြင်းရပ်သွားသော်လည်း လူစုမခွဲဘဲ ရပ်ခံ နေသည်။ ၎င်းနောက် “မီးတုတ် မီးတုတ် ရှို့ရှို့၊ သခင်မျိုးဟေ့ တိုဗမာ၊ အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ” စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ကြလေသည်။ ထိုအခါ ဘားမားရိုင်ဖယ်မှ စစ်သား တစ်ယောက်က လူထုထဲသို့ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်ပြန်လေသည်။ လူအများ အတုံးအရုံး လဲကျကုန်လေသည်။ သံဃာတော် ၂ပါးနှင့် လူ ၅ယောက် ချက်ချင်းကျဆုံး၍ ဒဏ်ရာဖြင့်

နောက်ထပ် ကွယ်လွန်သူများပါဆိုသော် ပေါင်း ၁၇ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ဒဏ်ရာရရှိသူမှာ အများအပြား ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့အနက် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂမှ ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်လိုက်သော ကိုလှမောင်၏ပေါင်မှာ သေနတ်မှန်လေသည်။

မန္တလေးတွင် ဤကဲ့သို့ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်နှင့် ညွှန်ပေါင်းတို့က ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်လိုက် ပြန်သည်ဟူသော သတင်းသည် တစ်ပြည်လုံးကို ချောက်ချားသွားစေပြန်၏။ ဒေါသူပုန်ထစေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ရနိုင်သမျှလက်နက်၊ ဓားဖြစ်ဖြစ် တုတ်ဖြစ်ဖြစ် ကောက်ကိုင်ပြီး ထချလို တော့၏။ ထချလို မဖြစ်သေးဘူးဟူသော အခြေအနေနှင့် အသိတို့က တားဆီးနေပြန်ရာ အခံရ လည်းခက် အကြံရလည်း ကျပ်လှလေသည်။

ကျောင်းသားတွေအနေနှင့် စီတန်းလမ်းလျှောက် ဆန္ဒပြဖို့ကလည်း ရိုးသွားသလောက်ဖြစ်နေ၏။ ကျောင်းသားမိဘများ၊ သံဃာတော်များ၊ အမျိုးသမီးများနှင့် ရန်ကုန်စီရင်စု တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ဆန္ဒပြ စီတန်းလမ်းလျှောက်ကာ ကန့်ကွက်ဖို့ စီစဉ်ကြလေသည်။

ပဲခူးမှာ လူတစ်သောင်းကျော် ချီတက်ဆန္ဒပြလေသည်။ ရွှေဘိုမှာ တောင်သူလယ်သမား ၇၀၀၀ ကျော် ချီတက်ဆန္ဒပြသည်။ မြိတ်မှာလည်း သခင်၊ သခင်မ၊ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ ချီတက်ဆန္ဒပြသည်။ တစ်ပြည်လုံးမှာ ကန့်ကွက်ရှုတ်ချခြင်းများ ပြုကြ၏။ အချို့မြို့များ ရွာများ မှာမူ အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြကြ၏။

ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင်ကား စကားစစ်ထိုးနေကြသည့် ဦးစောသည် သူ့အာစလျာစကို အစွမ်းကုန် ပြနေလေသည်။ လွှတ်တော်တွင် ကိစ္စတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူက အစိုးရအား ကန့်ကွက်၍ မဲပေးရာတွင် သူ့နာမည် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတွင် မပါသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌအား တိုင်ကြားသည်။ မြန်မာ့အလင်း သတင်းထောက်သည် သူနှင့် ဂျပန်သို့သွားစဉ်က သူ့ထံမှငွေချေးပြီး ကြွေးပြန် တောင်းသဖြင့် သူ့အားမုန်းနေပြီး နာမည်ကို ချန်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟုဆို၏။ လွှတ်တော်မှာ ဤစကားမျိုး ကြားနေရသောကြောင့် အမတ်များကို ကျွန်တော်တို့ ပို၍အထင်သေးကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့မုန်းလှသော ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျရေးအတွက် သူတို့ ကိုသာ အားကိုးနေရပေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ညွှန်ပေါင်းအစိုးရအား ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင် အယုံအကြည်မရှိ အဆိုသွင်းမည့်နေ့သို့ ကပ်လာခဲ့ပေသည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးက အယုံအကြည်မရှိ အဆိုသွင်းမည့်နေ့တွင် ပြည်သူပြည်သား လူအများ သည် ဆန္ဒပြပွဲများလုပ်ရန် ညွှန်ကြားချက် ထုတ်လိုက်ပေသည်။ တစ်ပြည်လုံး အိမ်တိုင်း အလံနက် များ တစ်ဝက်ထူရန်၊ မနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် သံပုံးတီး၍ တောထုတ်ရန်၊ နံနက် ၁၁နာရီတွင် ‘ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ’ ဟူသော စာရေးထားသည့် ခေါင်းကို လည်းကောင်း၊ ဝန်ကြီးချုပ်အရုပ်များကို လည်းကောင်း၊ မီးရှို့ရန်၊ အရောင်းအဝယ် အသွားအလာ များကို ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျပြီဟူသော သတင်းမကြားရမချင်း ရပ်စဲထားရန် စသည်တို့ ဖြစ်ပေသည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် ရပ်ကွက်တိုင်းလိုလို ထိုအတိုင်းပင် လုပ်ကြလေသည်။ တောထုတ်သံတွေ ဆူညံ သွားသည်။ ဒေါက်တာဘမော်၏ အရုပ်ကြီးများကို မသာချပြီး မီးသင်းဂိုလ်ကြသည်။ ပန်းဆိုးတန်း၌ကား လူတစ်ယောက်သည် ဒေါက်တာဘမော်၏ မိန်းမသဖွယ် ဝတ်ဆင်ပြီး ညွှန်ပေါင်းမသာငိုချင်းရှည် ချလေသည်။

ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင်းမှကား-

ဘန်ကောက်ပုဆိုး၊ ဘန်ကောက်အပေါ်အင်္ကျီ၊ ခေါင်းပေါင်းစ ထောင်ထောင်၊ ကတ္တီပါဖိနပ် စသည်တို့ဖြင့် ဆင်ယင်ထားသော ဦးစောသည် အယုံအကြည်မရှိအဆို တင်သွင်းနေလေသည်။

ဦးစောပြောသောစကားများတွင် အရေးအကြီးဆုံးသော အချက်မှာ “အစိုးရမှာ တိုင်းပြည် ငြိမ်ဝပ် ပိပြားအောင် မအုပ်စိုးနိုင်ကြောင်း” ဟူသောအချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ “ပါတီအသီးသီးတို့တွင် ထင်မြင်ချက်အသီးအသီး ရှိကြမည်ဖြစ်သော်လည်း တိုင်းပြည်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအတွက် အားလုံးပင် အလိုရှိကြကြောင်း”

သူ့စကားတွင် ကျောင်းသားအရေး၊ တောင်သူလယ်သမားအရေး၊ ရေနံမြေသပိတ်တပ်သားများနှင့် တကွသော အလုပ်သမားအရေးကို မည်သို့ ရှင်းလင်းပေးရမည် ဟူသော စကားတစ်လုံးမျှမပါပေ။

အိန္ဒိယအမတ်များ၏ကိုယ်စား မစ္စတာဂန်ဂါဆင်းကလည်း အစိုးရသည် ငြိမ်းချမ်းအောင် မအုပ်စိုး တတ်ဟု ဆိုသွားလေသည်။ သို့သော် အိန္ဒိယအမတ်များသည် အယုံအကြည်မရှိ အဆိုတွင် မဲမပေးဘဲ ကြားနေမည်ဟု ကြေညာလေသည်။

ညွန့်ပေါင်းအစိုးရသည် အိန္ဒိယမဲများကိုလည်း အားထားနေရသော အစိုးရအဖွဲ့ဖြစ်လေရာ မဲမပေးဘဲ ကြားနေခြင်းပင်လျှင် တစ်အားယုတ်သွားလေသည်။

ဥရောပတိုက်သား အမတ်များကိုယ်စား မစ္စတာရစ်ချတ်ကမူ ယခုအစိုးရသည် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်သဖြင့် ၎င်းနေရာတွင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် အုပ်ချုပ်နိုင်သော အစိုးရအဖွဲ့သစ်ကို တင်ဖို့လိုကြောင်း ပြောဆိုကာ အယုံအကြည်မရှိအဆိုကို ထောက်ခံသွားလေသည်။ ၎င်းပြင် ဒေါက်တာဘမော်သည် ဥာဠာနအုပ်ချုပ်ရေး တိုက်ဖျက်မည့် စကားပြောကြောင်း သတင်းစာများ တွင် တွေ့ရသည့်အတွက် သစ္စာမရှိရာရောက်ကြောင်း ပြောသွားလေသေးသည်။

အတိုက်အခံအမတ်များ ပြောပြီးနောက် အစိုးရဘက်က ပြန်လည်ချေပရာ၌ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးချုပ် ဆာပေါ်ထွန်းမှာ အဘော်အရင်းဆုံး ဖြစ်လေသည်။

“အဓိကရုဏ်းအရေးတွင် မိမိတို့ကဲ့သို့ မည်သူမျှ နိုင်နင်းစွာ ဖိနှိပ်နိုင်မည် မထင်ကြောင်း၊ လူယက်သူများနှင့် သတ်ဖြတ်သူများကို သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်ရန်ပင် အမိန့်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ မိမိမှာ ယောကျ်ားပီသစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခု ဆူပူနေသူများမှာ ကုလားများ၊ ဗြိတိသျှ လူမျိုးများနှင့် ဓနရှင်များကို မုန်းတီးသူများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျောင်းသားများအရေးတွင် ပုလိပ်တို့ ပြုမူပုံမှာ နည်းလမ်းကျကြောင်း”

ဒေါက်တာဘမော်ကား သူ့အခြေအနေကိုသူ တင်းတင်းမာမာ မကာကွယ်ရဲချေ။ ယခုလို လူထု ဆူပူနေခြင်းမှာ ဗမာပြည်မှာသာမက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဆူပူခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အိန္ဒိယပြည်မှာ သည့်ထက်မက ဆူပူနေကြောင်းများ ပြောကာ ရာဇဝင်လမ်းကြောင်း၏ သဘောကို သူ မတားဆီး နိုင်သည့်သဘော ပြောလေသည်။ ၎င်းပြင် မစ္စတာရစ်ချတ်၏ စွပ်စွဲချက်ကို ဖြေရှင်းလေသည်။ သူ့အား အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်မည့်သူဟု စွပ်စွဲသွားရာ အမှန်စင်စစ် ညွန့်ပေါင်းတည်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ညွန့်ပေါင်းကို သစ္စာဖောက်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ရေး လုပ်မည်မဟုတ် ကြောင်း၊ ညွန့်ပေါင်းမှာ သဘောကွဲလွဲမှုရှိလျှင် ရာထူးမှနုတ်ထွက်ပြီး ကိုယ်ကြိုက်သလို

ဆောင်ရွက်ရန်သာဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသည်။ သူ့စကားမှာ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဖြစ်ဖြင့် တည်နေလျှင် အုပ်ချုပ်ရေးကိုမဖျက်၊ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရပြုပြီးလျှင် အုပ်ချုပ်ရေးကို ဖျက်မည်ဟု ဆိုလိုရာ ရောက်ပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်တာဘမော်က အတိုက်အခံ အမတ်များသည် နောင် အစိုးရဖွဲ့စည်းသောအခါ မိမိထက် ကံကောင်းကြပါစေဟု ဆုတောင်းသွားလေသည်။ မဲခွဲသောအခါ အယုံအကြည်မရှိ အဆိုဘက်မှ မဲ ၇၀ပေးပြီး အစိုးရဘက်မှ ၃၇မဲသာ ရသဖြင့် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျသွားသောအခါ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ပျော်ရွှင်သွားပေသည်။ သက်ပြင်းချ ပြီး ခဏမျှ သက်သာနေနိုင်ပေသည်။

သို့သော် စိတ်အေးလက်အေးဖြစ်ပြီး အားထုတ်မှု မလျော့နိုင်သေးချေ။ နှစ်နံပါတ် တရားခံသာ ကျဆုံးခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်နံပါတ်တရားခံ မကျဆုံးသေး။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အမှုဆောင်အဖွဲ့အနေနှင့် ကြေညာချက်များ ထုတ်ပြန်လိုက် ပေသည်။

“ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျသော်လည်း ငါတို့တောင်းဆိုချက် မရသေး၊ ရအောင် လုပ်ရဦးမည်။”

“ငါတို့ သွေးစည်းတိုက်ပွဲဝင်လို့ ကျဆုံးသည်၊ သို့သော် ထပ်ပြီး သွေးစည်းကြ ရဦးမည်”

လှရွှေ (၁၆၊ ၂၊ ၃၉)

“ငါတို့ အမှုဆောင်အဖွဲ့၏ စိတ်သဘောထားသည်ကား ညွန့်ပေါင်းအဖွဲ့ကို ယခုလို ဖြုတ်ချလိုက်ရုံနှင့် တိုင်းပြည်၏ ရန်သူအစစ်ကို နိုင်နင်းလိုက်ပြီဟု မယူဆ၊ စင်စစ်မှာကား ညွန့်ပေါင်းအစိုးရအဖွဲ့သည် တိုင်းပြည်ရန်သူအစစ်၏ သားကောင်မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။ ရန်သူအစစ်ကား ဇာဋ္ဌာနအုပ်ချုပ်ရေးပင် ဖြစ်၏။”

အမှုဆောင်အဖွဲ့က အုပ်ချုပ်ရေးကို ဆက်လက်တိုက်ဖျက်ရန် ဆော်ကြ၏။ ၎င်းနောက် ရာထူးငတ် အမတ်များကို သတိပေး၏။ လူထုက ကန့်ကွက်ပါလျက် ရာထူးဇွတ်ယူလျှင် ‘သိမည်’ ဟု သတိပေး၏။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ကြေညာချက်တွင်-

“ဇာဋ္ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးသည်သာ ရန်သူ။”

ရာထူးလက်မခံရေး၊ ပထမအဆင့်။

နောက်ပြီးတော့ ရာထူးလက်မခံရေးကို လက်နက်သဖွယ်အသုံးပြု၍ အုပ်ချုပ်ရေးကို တိုက်ဖျက်ပြီး သကာလ အရွယ်ရောက်သူတိုင်း မဲဆန္ဒပေး၍ တင်မြှောက်သည့် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်များ ပါသော (ကွန်စတီကျူးယင့် အဆင်ဗလီ) တိုင်းပြည်နိုင်ငံပြုလွှတ်တော် ဖွဲ့စည်းကာ ကိုယ့်မင်း ကိုယ့်ချင်း နိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း။”

ဤကား အရေးတော်ပုံကို ခေါင်းဆောင်နေသော အဖွဲ့အစည်းများ၏ ညွှန်ကြားချက်ပေတည်း။

ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျသွားပြီဟု ဆိုသောသတင်းသည် အင်းစိန်မြို့သို့ ညနေပိုင်းတွင် ရောက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ အင်းစိန် အစိုးရကျောင်းသပိတ်၊ အင်ဂျင်နီယာကျောင်း သပိတ်နှင့် စဉ့်ငူစွပ်ကျယ်စက်သပိတ်တို့ ပူးပေါင်းကာ မြို့တွင်းမှာ ချီတက်အောင်ပွဲလှည့်ကြလေသည်။

ညနေစောင်းမှနေ၍ လှည့်ကြရာ ညာဝနာရီလောက်တွင် အင်းစိန်ထောင်ကြီးဘေးမှ စုပြီး အော်ဟစ် ကြသည်။ ကြွေးကြော်သံများ အော်ကြသည်။ အပြင်မှ တရားဟောကြလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အထူးတန်းမှ လူနှစ်ယောက်သည် ထောင်ထောင့် တံတိုင်းအတွင်း ထောင်နံရံပေါ် တက်လာကြသည်ကို အပြင်မှလူထုသည် မြင်ကြရသည်။ သို့သော် မြင်ရုံဖြင့် လူခွဲ၍ မသိနိုင်ကြချေ။ ထိုသူနှစ်ဦးက တရားဟောသောအခါမှ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသား

သမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူး ကိုဗဆွေနှင့် သခင်ထိန်ဝင်းတို့ ဖြစ်ကြောင်း အသံဖြင့် မှန်းဆမိကြ လေသည်။

“ရဲဘော်တို့.... ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျတာဟာ ဝမ်းသာအားရစရာပါပဲ၊ သို့ပေမယ့် နောက်တက်မည့် စားခွက်လုမည့် မျိုးဖျက် အမတ်များကို ကျောင်းသားနဲ့ အလုပ်သမား ပူးပေါင်းစောင့်ကြည့်ပြီး ရာထူးဆိုတဲ့ စားခွက်ဆီကို ဝင်ဟပ်ချင်တဲ့ အမတ်တွေရဲ့နှုတ်သီးကို ရှိုက်ဖို့တာဝန် ရှိသေးတယ်။ ခုအချိန်မှာ လုပ်ငန်းတာဝန်မပြီးသေးဘူး၊ မန္တလေးအာဇာနည် များကို ရက်စက်စွာ သတ်ပစ်တဲ့အတွက် ညွှန်ပေါင်းပြုတ်ရုံနဲ့ မကျေနပ် နိုင်သေးဘူး၊ သပိတ်များ စိတ်မအေးနိုင်သေးဘူး၊ ညွှန်ပေါင်းပြုတ်ကျတာဟာ သပိတ်မှောက်သမားများအတွက် လှေကား ၃-ထစ် မှာ တစ်ထစ်သာ ဖြစ်တယ်၊ ရှေ့ဆက်လုပ်ရဦးမယ်။ ရဲဘော်တို့ တောင့်ထားကြ၊ ရဲဘော်တို့ ဆက်ချီတက်ကြ”

ဤကား ထောင်တွင်းမှ ခေါင်းဆောင်များ၏ အသံပေတည်း။

ရှေ့ဆက် ထမ်းရွက်စရာတာဝန်တွေ ဘယ်လောက်များနေနေ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျသည့် အတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရင်ပေါ်သွားသလို ဖြစ်မိကြပေးသေးသည်။ ‘ရပ်နား’ မနေနိုင်ကြသေးသည့်တိုင်အောင် ‘လစ်’ ထွက်သွားကာ ‘သက်သာ’ နေမိပေလိမ့်မည်။ မမြင့်ဦးနှင့် အတူတူ မြို့ထဲထွက်၍ လည်ပတ်မိပေလိမ့်မည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပေလိမ့်မည်။ ချစ်ရိပ်ချစ်ငွေ့ မကင်းသောစကားနှင့် အပြုအမူများတွင် မထိတထိ ကစားပျော်ပါးမိလိမ့်မည်။ ခုတော့ မမြင့်ဦး ကား ကျွန်တော်လက်လှမ်းမှီရာ သူ့ရပ်ဌာနမှာ ဖခင်၏ အရိပ်အာဝါသကို ခိုလှုံလျက် သူ့စာပေ တွင်သာ မွေ့လျက်ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့အရေးတော်ပုံကိုမှ အာရုံဝင်သေးပါစေ။ ကျွန်တော့် ကိုမှ သတိရပါလေစ။

မမြင့်ဦး ပြန်သွားသည်မှာ မကြာလှသေးပေ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ထံသို့ စာကလေးတစ်စောင် တော့ ရေးထိုက်သည်။ စာရေးလျှင်လည်း ရောက်လာထိုက်ပေပြီ။

ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျပြီး နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ကမာရွတ် နေအိမ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။ ကမာရွတ် အဖော်အပေါင်းများကြားတွင် ‘သက်သာ’ နေရန် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မမြင့်ဦးထံမှ စာများ ရောက်နေမည်လော။ သို့မဟုတ် မိဘများထံမှ စာများ သတင်းများ ရောက်နေမည်လော။ သို့သော် အမှန်အတိုင်းဆိုသော် မိဘထံမှစာကို မကြုံဆိုပါ။ မတောင့်တပါ။ အဖေသည် ကျွန်တော့်အား အရေးတော်ပုံတပ်သား လုပ်နေခြင်းအတွက် ပြစ်တင် မောင်းမဲခြင်း ပြုသောစာမှတစ်ပါး အခြားရေးစရာ အကြောင်းမရှိပါ။

ကမာရွတ်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ စာတစ်စောင်မျှ ရောက်နေသည်ကို မတွေ့ရ။

ကိုကြွယ်နှင့် ဦးလေးမြင့်တို့အား အဆင်သင့်ပင်တွေ့ရသည်။

တပေါင်းလကောင်းကင်ကား ကြည်လင်လှသည်။ အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း အပေါ်စပ်တွင် ကား ပါးလွှာသော တိမ်တောင်ကလေးများသည် တရိပ်ရိပ်လွင့်နေသည်။ ထို တိမ်တောင်ကလေး များဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ကျဆင်းနေပြီဖြစ်သော နေမင်းသည် ဝါသံ့သံ့ ရောင်ခြည်များကို လွှတ်လျက် နေလေသည်။ ဝါသံ့သံ့ရောင်ခြည်များတွင် ရွက်သစ်တို့သည် ပိုသစ်နေ၍ ဖက်ဖူးရောင်အစိမ်းဖြင့် လက်နေကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ် ဝဲယာဘေးနှစ်ဖက်တွင် အုပ်ကိုင်းနေကြသော စိန်ပန်းပင်များကား နီရဲတောက်ပစွာ ပွင့်နေကြ၏။

ထိုရှုခင်းနှင့် ထိုရှုခင်းပတ်ဝန်းကျင်ကြားမှ အားရှိပါးရှိ ပွင့်လင်းလှသော အပြုံးဖြင့် ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသော ဦးလေးမြင့်နှင့် ကိုကြွယ်တို့အား မြင်လိုက်ရသောအခါ မောလာသူကို ဖန်ပြာခွက်နှင့်ကျောက်စက်ရေ ဆီးတိုက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရှိသော်လည်း အရေးတော်ပုံ တိုက်ပွဲ များနှင့် အဆက်ပြတ်ကာ အရေးတော်ပုံ ကြွေးကြော်သံများ မကြားရနိုင်သော ထောင့်တစ်ထောင့် သို့ ရောက်လာသည်ထင်မှတ်စရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ အိမ်ဝင်းထဲဝင်ဝင်ချင်း စိတ်ကို ‘သက်သာ’ ထားလိုက်သည်။ စိတ်ကို ‘သက်သာ’ လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နွမ်းနယ်သော ကိုယ်ကို သတိရလာလေသည်။ အိပ်နေကျအိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်မည်။ ခေါင်းက ယားလာသည်။ ဆံပင်ညှပ်ရမည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နံ့စော်လာသည်။ ရေစိမ်၍ ချိုးလိုက်မည်။

“ဘယ့်နယ်လဲမောင်တင်ထွန်း၊ နောက်အစိုးရကို ဘယ်သူဖွဲ့မှာတဲ့လဲ” ဟု ဦးမြင့်က ဆီးမေးသည်။

“ကျောင်းသားတွေ အရေးကောကွ မောင်တင်ထွန်းရ၊ တောင်းဆိုချက်တွေ ရပျဲမလား” ဟု ကိုကြွယ်က ဆင့်လိုက်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်က ဒီကိစ္စတွေ ခဏမေ့ထားလိုက်ချင်သည်။ သူတို့ သိချင်စေနှင့် မေးနေကြသော်လည်း ကျွန်တော်က ဒီကိစ္စတွေ မပြောချင်။ “နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် အမောဖြေလိုက်စမ်းပါရစေဦး” ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပင် ပြောလိုက်ချင်တော့သည်။ သို့သော် သူတို့အပေါ်မှာ သည်လို မမောက်မာရက်ပေ။

“ညကျတော့မှ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပစ်လှဲလိုက်သည်။ အတန်ကြာတော့ ထပြီး ရေချိုးရန်ပြင်သည်။ အင်္ကျီချွတ်ပြီးမှ ဆံပင်ညှပ်ရန် သတိရလာပြီး အင်္ကျီပြန်ဝတ်ပြန်လေသည်။ ၎င်းနောက် ရေအရင်ချိုးကာ ကောင်းပါ တယ်လေဟု တွေးမိပြန်ပြီး အင်္ကျီချွတ်ပြန်၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်တင်ထွန်း၊ အင်္ကျီချွတ်လိုက် ဝတ်လိုက် ပြန်ချွတ်လိုက်နဲ့ ဘာဖြစ်နေသလဲ”

ဦးလေးမြင့်က မေးလိုက်သည်။ ဦးလေးကား ကျွန်တော့်အား အပြင်မှ လှမ်းအကဲခတ် ကြည့်နေ ဟန်ရှိပေ၏။

ကျွန်တော်က ညောင်နာနာနှင့်ပြုံးပြီး-

“ရေအရင်ချိုးရ ကောင်းမလား၊ ဆံပင်အရင်သွားညှပ်ရ ကောင်းမလား ဖြစ်နေလို့ပါ”

“လူလန်းဆန်းသွားအောင် ရေအရင်ချိုးလိုက်ပေါ့ကွာ”

“အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်သဘောရတယ်”

ကျွန်တော်တို့အိမ်၏ မြောက်ဘက်က ကပ်လျက်ရှိသောခြံမှာ ရှမ်းအမျိုးသား ဦးဒါနပိုင်သော ခြံဖြစ်၏။ ထိုခြံထဲတွင် ရေတွင်းတစ်တွင်းရှိရာ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုရေတွင်းသို့ သွား၍ ရေချိုးကြရ၏။

ရေတွင်းမှာ အုတ်စီဘောင်ခတ်ထားပြီး ရေငင်ရန် မောင်းတပ်ထား၏။ ကျွန်တော်က ရေစည်ပိုင်း တွင်းသို့ ရေအပြည့် ခပ်ထည့်လိုက်၏။ သို့သော် ရုတ်တရက် ရေမချိုးသေးဘဲ ပန်းပင်ကလေး တွေကို လျှောက်ကြည့်နေလေသည်။ ကြက်သွေးရောင် နှင်းဆီနှင့် နှင်းဆီရောင် နှင်းဆီတို့သည် အထူးသဖြင့် စည်ကားစွာ ဖူးပွင့်နေကြ၏။ မေမြို့ရောင်စုံပန်းများသည်လည်း ဆွတ်ခူး၍ မနိုင် နိုင်အောင် ပွင့်နေကြသည်။ ကြည်ပြာပန်းကလေးများကား ကျနေလေပြီ။ ကျွန်တော်ကား ကြည့်ရှုဖြင့် အားမရသဖြင့် နှင်းဆီနွယ်များကို လက်ဖြင့် ညွတ်ယူ၍ ပန်းကိုနမ်းကြည့်မိ၏။ မေမြို့ပန်းများကို ခူးယူပြီး မြောက်ကစားမိ၏။ ကြည်ပြာပန်းချပ်လွှာကလေးများကို လေဖြင့်မှုတ်၍ လွှင့်နေမိ၏။

ကျွန်တော်သည် ပန်း၏အရသာကို တစ်ခါမျှ ဤအခါလောက် မခံစားဖူးဘူးခဲဟု ထင်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း လန်းဆန်းမြူးထူးလာပေသည်။ စိတ်ကလည်း အေးမြချမ်းသာလာသည်။

ကျွန်တော်ရေချိုးတော့မည်ဟု ဖလားကိုင်လိုက်စဉ် ကိုကြွယ်သည် ရေတွင်းပေါင်သို့ ကပ်လာ လေသည်။

“မောင်တင်ထွန်းစားဖို့တောင် ဘာမှမရှိသေးဘူး၊ ထမင်းလည်း မချက်ရသေးဘူး”

“ကိုဘဇံက ဘယ်သွားသလဲ”

“သူလည်း ရွှေတိဂုံသပိတ်စခန်းကို ကမာရွတ်က သပိတ်တွေနဲ့ လိုက်သွားတယ်။ ခုထိ ပြန်မလာ သေးဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် သိပ်မဆာပါဘူး”

“ရေချိုးပြီးရင် ဒေါ်လုံးတင်ဆီသွားပြီး ဘူးသီးကြော် စားကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်က မျက်နှာသစ်ရင်း-

“ကောင်းသားပဲ”

မျက်နှာကို ဆပ်ပြာတိုက်၊ ရေနင့်ဝသွားအောင် သစ်ပြီးသောအခါ ကိုကြွယ်က-

“မင်း ဝင်နီလည်း လက်ထပ်တော့မလို့တဲ့မောင်”

“ဟုတ်လား ဘယ်သူနဲ့တဲ့လဲ”

“အမြတ်တော်ကြေးဝန်ထောက်ဆိုလား ဘာဆိုလား၊ ကောင်းကောင်းတောင် မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုချက်ချင်းတော့ ဟုတ်မယ်ထင်ပါဘူး၊ သင်ကြိုက်အပြီးလောက်မှ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းသားပဲ”

ကျွန်တော်ကား တကယ်ပင် ဝင်နီဖေခေါ် ခင်သန်းဝင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတွယ်အတာ ကင်းနေ ပေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် ဝင်နီမှာ ဘဝချင်း လုံးဝခြားနားနေကြလေပြီ။ အရေးတော်ပုံမတိုင်မီ တုန်းကသာ ဤသတင်းမျိုးကြားရပါက နှမြောခြင်းမဖြစ်တောင် မခမချိမခံသာ ဖြစ်မိပေလိမ့်မည်။ ခုတော့ နည်းနည်းကလေးမျှ မတုန်လှုပ်သောစိတ်ကို ထားနိုင်သည်။ သစ်ပင်မြင့်ထိပ်ဖျားပေါ်ဝယ် ဆွတ်ဖျန်းနေကြသော ဝင်ခါနီးနေမင်း၏ ရောင်ခြည်နီများကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရေတဖွမ်းဖွမ်းလောင်း၍ ချိုးနေတော့သည်။

ရေမိုးချိုး အဝတ်လဲပြီးနောက် ကိုကြွယ်နှင့်အတူ အင်းစိန်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ထွက်ခွာကြလေသည်။

“ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် အရင်ဝင်ချင်တယ်ဗျာ”

ကိုကြွယ်က ကျွန်တော့်ခေါင်းကို စောင့်မော့၍ ကြည့်ပြီး-

“ကောင်းသားပဲ၊ ဆံပင်မညှပ်တာ ဘယ်လောက်များကြာပြီလဲ ရှည်လှပါပကောလား”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ မမှတ်မိပါဘူးဗျာ၊ မအားတာနဲ့ မညှပ်မိဘူး”

“အေး မင်းတို့ကျောင်းသားတွေ ဒီလောက်လုပ်ကြလို့လည်း ခွေးမသားညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျ တာပဲကွ၊ အင်း နောက်တစ်ကောင် မတက်နိုင်အောင် နှုတ်သီးရိုက်ချိုးရဦးမယ်နော်”

ကျွန်တော်ကား ဘာမျှမပြော။ ‘ကမာရွတ် တို့ဗမာဆံသဋ္ဌာန’ ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသော ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ဤဆိုင်မှာ ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်းပြီးမှ ပေါ်ထွက်လာသော ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ဖြစ်လေသည်။ ဤဆိုင်မှ မှန်စီရွှေချဘောင်ကြီးများ တပ်ထားသော ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးနှစ်ချပ်မှာ တို့ဗမာစီးပွား မြင့်တင်ရေးကို အားပေးသောအားဖြင့် တပ်တွင်းကျောင်း ဆရာတော်က စွန့်ကြဲထားသော မှန်ကြီးများဖြစ်လေသည်။ ဆိုင်ရှင်ကိုဘကျူးသည် မီးစာတွင် မီးစွဲခါစဖြစ်သော လက်ဆွဲဓာတ်မီးကို လေထိုးလျက်ရှိ၏။

ကိုဘကျူးသည် ယခင်က ကုလားပိုင် ဆံသဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကူညီရောင်းချရသော လခစား အရောင်းသမားဖြစ်ခဲ့၏။ ယခု သူ့ဆိုင်မှာ ဆံပင်ညှပ်ခုံနှစ်ခုံရှိရာ တစ်ခုံတွင် ကိုယ်တိုင်ညှပ်၊ အခြားတစ်ခုံမှာ လူငှားထားလေသည်။ ညပိုင်းတွင် လူငှားမရှိတော့ချေ။ ဓာတ်မီး လေထိုးနေသော ကိုဘကျူးသည် ကျွန်တော်တို့အား မော့မကြည့်အား။ မီးမှာလည်း တော်တော်နှင့် လေမလိုက်နိုင် သေး။ ကျွန်တော်သည် ဆံပင်ညှပ်ခုံတစ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်၏။ ကိုကြွယ်က ခဏမျှ ကိုဘကျူးအပေါ်မှ မိုးကြည့်နေပြီ-

“ကဲဖယ်စမ်း သခင်ဘကျူး၊ ကိုယ်လုပ်စမ်းမယ်”

သခင်ဘကျူးသည် ချွေးဖြင့်ဝင်းနေသော မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး-

“ဪ သခင်ကြွယ်တို့လား၊ ကဲ-လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဓာတ်မီးက ချေးခဏခဏ ပိတ်တတ်တယ်”

ကိုဘကျူးသည် ဖယ်ပေးပြီး ထလိုက်သည်။ သူသည်အရပ်ရှည်ပြီး ပိန်ပါးပါး ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကို ကိုအောင်ကျော်လို ဗိုလ်ကေညှပ်ထားရာ သူ့ရှုပ်သူ့ရှည်နှင့် များစွာ အဆင်မပြေဖြစ်နေပေသည်။ ကိုဘကျူးသည် အတန်ကြာ ချွေးသုတ်နေပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဪ သခင်တင်ထွန်းပါလား၊ အိမ်ပြန်မအိပ်တာကြာပြီဆို၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်လာသလဲ”

“ခွန်ကပဲ”

ကိုကြွယ်ကား ဓာတ်မီးကို အပ်နှင့်ဆွပြီး လေကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်လုပ်နေရာ မှန်ကြီးများမှာ လျှပ်စစ်ပစ်နေသလို ဖြစ်နေကြသည်။ ကိုဘကျူးက ကျွန်တော့်အနား ကပ်လာပြီး-

“ဘုရင်ခံက ဦးဘဖေနဲ့ ဦးပုကို ခေါ်ပြီး အစိုးရဖွဲ့ဖို့ ပြောတယ်ဆို မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မချိပြုံးပြုံးပြီး သူ့အား စိုက်၍သာ ကြည့်နေသည်။

“ဦးပုကတော့ အစိုးရအဖွဲ့ ဖွဲ့ပါ့မယ်၊ နန်းရင်းဝန်ကြီး လုပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပြီဆို မဟုတ်လား”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

ဓာတ်မီးကား ကိုကြွယ်၏လက်ချက်ဖြင့် လုံးဝလင်းထိန်သွားလေပြီ။

“သခင်တင်ထွန်းတို့ ကျောင်းသားတွေက အမတ်တွေ ရာထူးမယူနိုင်အောင် လုပ်မယ်ဆို မဟုတ်လား”

“ကဲ- ကျွန်တော့်ဆံပင် ညှပ်ပေးစမ်းပါဦး”

ကိုဘကျူးသည် အံ့ဆွဲကိုဖွင့်၍ ဆံပင်ညှပ် ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို ထုတ်နေသည်။ ကိုကြွယ်က ဓာတ်မီးကို ချိတ်မှာဆွဲထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကိုကြွယ်က ကိုဘကျူးဘက်သို့-

“အမတ်တွေကို အားကိုးရတာ ခက်ပါတယ်ဗျာ။ ညွန့်ပေါင်းလည်း ဖြုတ်ချပါ့မယ်၊ နောက် တက်မယ့် အစိုးရကိုလည်း အားမပေးပါဘူး၊ မထောက်ခံပါဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့တဲ့ အမတ် ၂၆ ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒီအထဲက တစ်ခါ အဟွတ်... အဟွတ်..”

ကိုဘကျူးက ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို ပေါင်ဒါရိုက်နေရာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲ သို့ပင် ပြေးဝင်လာကြလေသည်။

“အဲဒီ ၂၆ ယောက်ထဲက ၅ ယောက်က အယုံအကြည်မရှိအဆိုမှာ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရဘက်က မဲပေးခဲ့ကြသေးသလျှင်”

ကိုကြွယ်သည် ထို့ခန့် တံတွေးထွေးလိုက်ပြီး-

“နမပေးတွေ ”

ကိုဘကျူးက-

“အရိုးအရင်း ကိုက်ရတာတောင် ဒီလောက် အငမ်းမရဖြစ်နေကြရင် အင်း....”

အတန်ကြာအောင် ငြိမ်နေကြသည်။ စက်ကတ်ကြေးသံ တရှပ်ရှပ်သာ ကြားရသည်။ ကိုကြွယ်ကား သင်တန်းခားကြီးကို ကိုင်၍ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ပါးသိုင်းမွေးများကို ရိပ်လျက်နေလေသည်။ ကိုဘကျူးကပင် စကားတိုင်ပြန်သည်။

“ကျောင်းသားတွေကကော ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုစခန်းသွားကြမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ တောင်းဆိုချက်တွေရရင် သပိတ်လှန်မှာပဲ၊ တောင်းဆိုချက်ရဖို့ဆိုရင် ဘယ်အစိုးရနဲ့ဖြစ်ဖြစ် စေ့စပ်မှာပဲ၊ ညွှန်ပေါင်းအစိုးရကို ဖြုတ်ချတာဟာ တောင်းဆိုချက် မပေးနိုင် လို့ပဲ”

ကိုကြွယ်က သင်တန်းခားကြီး လက်မှမချသေးဘဲ-

“နောက်တက်မယ့်အစိုးရကတော့ တောင်းဆိုချက်တွေကို ပေးနိုင်မှာတဲ့လား။ ရေနံမြေအလုပ်သမား တွေရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေ၊ အာရ်အီးတီအလုပ်သမား၊ မီးခြစ်စက် အလုပ်သမား၊ သစ်စက် အလုပ်သမား သပိတ်ပေါင်းစုံ တောင်းဆိုချက်တွေကို ပေးနိုင်မှာတဲ့လား။ တောင်သူလယ်သမား တွေရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေကော”

ကိုကြွယ်၏ အမေးစကားများကား သူ့လက်ထဲမှ သင်တန်းစားအသွားလို ထက်မြက်လှပေ၏။ ယင်းအမေးစကားတို့သည် ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးကို ထိရှသွား၏။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲ မှာကား အဖြေမပေါ်လှ။ ကံအားလျော်စွာ စက်ကတ်ကြေး၏ ဖိတွန်းမှုကြောင့် ဇက်စင်းခေါင်းငုံ့၍ ခံနေရလေရာ တစ်စုံတစ်ရာပြန်ပြောရန် မလိုသလို ဖြစ်နေပေသည်။ ကိုဘကျူးက ကိုကြွယ်အား ဖြည့်စွက်လေသည်။

“ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေကဖြင့် ပြင်းထန်မြဲပြင်းထန်နေတာပါပဲ။ မန္တလေးမှာ သေနတ်ပစ်ခံရသူတွေ လည်း ဆေးရုံမှာ ထပ်သေပြန်သတဲ့၊ ပြီးတော့ သေနတ်ဒဏ်ရာသက်သာတဲ့လူ ငှာယောက်ကိုတော့ ဆေးရုံကနေပြီး ထောင်ထဲခေါ်သွားတယ်၊ တရားစွဲချက်တင်ထားတယ်”

သို့ဖြင့် ကိုကြွယ်နှင့် ကိုဘကျူးသည် ကြားသမ္မတတင်များကို အပြန်အလှန် ဖလှယ်ပြောဆိုနေ ကြလေသည်။ သခင်လှကြွေ ခေါင်းဆောင်သော ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး လုပ်သားများ သပိတ်တွင် ဘုန်းကြီးများ ပါဝင်၍ သပိတ်တားရာ ပုလိပ်က နှိမ်နင်းပုံများ၊ မန္တလေး သေနတ်ပစ်မှုအတွက် ကန့်ကွက်သောအားဖြင့် စစ်ကိုင်းဘက်မှ လူ ၁၀၀၀ ဗိုလ်ကေပယ်၍ ခေါင်းတုံးတုံးကြပုံ၊ ကတွန်ကျွဲခြံမှ သခင် သခင်မ ၅၀၀ သထုံသို့ ချီတက်လာပြီး ရုံးနှင့် ထောင်များကို ဝိုင်းကာ ဖမ်းထားသော သခင်ချစ်လှိုင်အား လွတ်ပေးရန် တောင်းဆိုပုံ၊ မန္တလေး အာဇာနည် မသာချရာတွင် လူစည်ကားပုံ၊ စုံနေအောင် သူတို့အချင်းချင်း ပြောနေကြရာ ကျွန်တော့်မှာ ခွကျသောမေးခွန်းများမှ လွတ်ကင်းစွာ ဆံပင်ညှပ်ခြင်း အပြီးသို့တိုင် ရောက်ခဲ့ရ လေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး ဘူးသီးကြော်ဆိုင်သို့ သွားကြလေသည်။

ဒေါ်လုံးတင်၏ ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ကား အင်းစိန်လမ်းမကြီးဘေး မြောင်းနဖူးပေါ်တွင် တည်ရှိလေ သည်။ အမိုးအကာမရှိ။ အကြော်ဖို၏ ဘယ်ဘက်တွင် နီးကြောဖျာများ ခင်းထားပြီး ၎င်းတို့ အပေါ်တွင် စားပွဲဝိုင်းများရှိ၏။ မြောင်းတစ်ဖက်ကမ်းရှိ တစ်ထပ်အိမ်ကလေးကား ဒေါ်လုံးတင်၏ အိမ်ပင်ဖြစ်၏။ အိမ်နှင့် ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ကို ကြမ်းပြားကြီးတစ်ခုဖြင့် တံတားကူးထားလေသည်။

ကျွန်တော်က နီးကြောဖျာပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်လိုက်၏။ ကိုကြွယ်ကမူ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လိုက်လေသည်။

ဒေါ်လုံးတင်ကား အသက် ၄၀ကျော်၊ သမီး အပျိုဖြန်းကလေး ၂ယောက်၏မိခင် မုဆိုးမဖြစ်၏။ ဒေါ်လုံးတင်၏ ထူးခြားချက်မှာ ၄က်ပျောဖူးနှင့်တူအောင် ခေါင်းသေး အောက်ရှူးပြီး အလယ်ဖောင်းသည့် ကိုယ်ခန္ဓာရှိခြင်းတည်း။ ကြည့်ပါဦး၊ ဤကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့် အကြော်ဖိုအနီး ဖင်ထိုင်ခုံကလေးပေါ်တွင် ဖင်ချထိုင်လျက် ခြေနှစ်ဖက်ကို ကားဆင်းထားပြီး ရှေ့ကဇလုံတွင် မုန့်နှစ်နယ်နေရာ ခုံကလေးနှင့်မဆံ့အောင် တင်ပါးဖင်သားများက ပိုနေသဖြင့် ဘေးတွင် အိဆင်းနေသည်။ လက်က လှုပ်ရှားသလောက် ကိုယ်ခန္ဓာက မလှုပ်ရှားသော်လည်း သေးငယ်သော ခေါင်းကလေးက လေလျော့နေသော ကြက်ပေါင်းစေးရုပ်၏ ဦးခေါင်းလို ဟိုသည်ယိမ်းထိုးလျက် ရှိသည်။ ပါးစပ်တွင်ကား ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ခဲထားသည်။

ဒေါ်လုံးတင်သည် ကိုကြွယ်အား လင်လုပ်လိုသည်မှာ လူသိနတ်ကြားဖြစ်၏။ ကိုယ်ကြွယ်က တုံ့ပြန်၍မကြိုက်။ သို့သော် ကိုကြွယ်သည် ဒေါ်လုံးတင်အား အခင်မပျက်၊ ကူညီစောင့်မစရာ ရှိလျှင် ကူညီစောင့်မ၏။ သူ့အား ဒေါ်လုံးတင်က လိုက်စားလိုလားသည်ကိုလည်း မတော်မတရား အမြတ်မထုပ်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ဆက်ဆံကြပုံမှာ လွန်စွာပင် ရင်းနှီးကြ၏။

သမီးအကြီး မြကြည်မှာ အသက် ၁၆နှစ်မျှ ရှိပြီး အုပ်လုံးသိမ်းစ ဖြစ်သည်။ လုံးကြီးပေါက်လှ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာခေါင်းပြားပြားနှင့် ကြည့်ပျော်ပျော်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အငယ်မြရီမှာ ၁၃နှစ်ကျော်ကျော် ၁၄နှစ်နီးပါး၊ ဆံတောက်ဖားစဖြစ်၏။ သူကား အမေနှင့်လည်းမတူ၊ အစ်မနှင့်လည်းမတူ၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ မျက်လုံးပြူးပြူး ဖြစ်၏။ မြကြည်က အကြော်ကြော်လျက်ရှိပြီး မြရီသည် ဘူးသီးကြော်စားလာသူများအား စားပွဲထိုးလျက် ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မမြရီက-

“ဦးလေးတို့ ဘယ်ကလျောက်လာသလဲ၊ အကြော်စားပါဦးလား”

ကိုကြွယ်က-

“စားမယ်လို့ ထိုင်တာပေါ့ဟ”

ကိုကြွယ်ပြောလိုက်သည်ကို ဒေါ်လုံးတင် ကြားလိုက်သည်။ ဇလုံကိုင်ထားသောလက်ဖြင့် ပါးစပ်ထဲက ဆေးလိပ်ကို ထုတ်ယူထားလိုက်ပြီး-

“ကိုရင်ကြွယ်က မစားရင် မထိုင်တော့ဘူးတဲ့လား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီနေ့တော့ စားဖို့ တမင်လာလို့ပါ၊ ဟောဒီက မောင်တင်ထွန်း ညစာမစားရသေးတာနဲ့”

မြရီက ဝင်စွက်လိုက်သည်။

“ဦးလေးကိုတင်ထွန်းတို့များ မမြင်ရတာ ကြာလှပြီ”

သည်ကောင်မကလေးသည် ကျွန်တော့်အား ကိုကြွယ်နှင့်တွဲသိသဖြင့် ဦးလေးဟု ရောခေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက ဦးလေးခေါ်တိုင်း ကျွန်တော်က ခံပြင်းသည်။ ကသိကအောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူလိုအရွယ်က ဦးလေးခေါ်ရန်အရွယ်မဟုတ်ဟု ယူဆထားသည်။

“မမြင်တာကြာပြီဆို၊ ငါက မြို့မကျောင်းဌာနချုပ်ကို သွားနေရတားကိုးကွ ”

“ဘာကြော်ထည့်ခဲ့ရမလဲ ဦးလေး”

ကိုကြွယ်က အကြော်ဖိုဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း-

“ရှိတာထည့်လာခဲ့ဟာ။ မလုံးတင် ဒီနားမှာ ကောင်ညှင်းပေါင်းဖြစ်ဖြစ်၊ မုန့်ပေါင်းဖြစ်ဖြစ် မရနိုင်ဘူးလား”

ဒေါ်လုံးတင်သည် မုန့်နှစ်ထဲသို့ ဘူးသီးချောင်းကလေးများကို ဖြည့်ထည့်ရင်း-

“စာတိုက်နားက မယ်ခင်ဆီမှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းကျည်တောက်တွေ မြင်ခဲ့တယ်၊ ရှင့်သမီးကို အဝယ်လွှတ်လိုက်ပါလား”

“ရှင်သမီး” ဆိုသည်မှာ မြရီကိုဆိုလိုသည်။ သူတို့မှာ ဒီလိုချိတ်ခြင်းမျိုးကား ရှိနေပြီ။ သမီးတွေ ကိုလည်း ရှာစရာမလိုကြတော့ပြီ။ ကိုကြွယ်က-

“ဟဲ့-သမီး မြရီရေ သွားဝယ်ချေဟာ၊ ကျည်တောက်နှစ်ချောင်းလောက်”

ကိုကြွယ်က ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသည်ကို မြရီက မယူ။ သူတို့က ဝယ်ကျွေးမည်ဟု ဆိုကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မြကြည်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ မြကြည်၏မျက်နှာကား မီးရှိန်ကြောင့် နီရဲနေ၏။ သူသည် အကြော်များကိုထည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရှေ့သို့ လာချသည်။ ၎င်းနောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး လာချရင်း-

“ကိုတင်ထွန်းတို့ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံတွေ ပြီးတော့မှာလား”

မြကြည်ကမူ ကျွန်တော့်အား ဦးလေးဟု မခေါ်တော့ပေ။ တစ်ခါက သူကလည်း ကျွန်တော့်အား ဦးလေးဟု ခေါ်သေး၏။ “ငါ့ကို ဦးလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ကွာ” ဟု တစ်ခါတုန်းက သူ့အားပြောရာ သူက အတန်ကြာတွေနေပြီးမှ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ကောက်သွားသည်မသိ၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း လုပ်လျက် “နောက်မခေါ်ပါဘူး” ဟု ပြောကာ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ တဟိဟိလည်း ရယ် သွားလိုက်လေသည်။

“မပြီးသေးပါဘူး”

“ဇာဋ္ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးဆိုတာ ဖျက်မှ ပြီးမှာပေါ့နော်”

“အင်း အင်း”

ကျွန်တော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ ‘အေး’ ဟု ဖြေလိုက်မိသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြင်၍ ပြောလို သောကြောင့် အတိအကျ ဘယ်လိုဖြေရပါ့မလဲ စကားစရာနေစဉ်ပင် မြကြည်သည် အကြော်ဖိုသို့ သွားလေသည်။ ဘူးသီးကြော်များကို တုတ်ချောင်းကလေးနှင့် လှန်ပေးနေလေသည်။

ကိုကြွယ်က-

“ကိုယ့်လူရ၊ ဥာဠာန အုပ်ချုပ်ရေးဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ ပျက်ပျက်မလားကွ”

“အဲဒါပေါ့ ခက်နေတာ၊ လူတွေက လွယ်လွယ်နဲ့ ပျက်မယ်ထင်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ထင်ခဲ့တာပဲ။ တကယ်ဖျက်ကြည့်တော့ မလွယ်ဘူးဗျ၊ ပထမအဆင့်ဖြစ်တဲ့ ညွှန်ပေါင်း အစိုးရ ဖြုတ်ချရတာကပဲ ဘယ့်လောက်ခက်သလဲ။ နောက်တစ်ဆင့်မှာ ဘယ်အမတ်မှ ရာထူး လက်မခံအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဒါကလည်း လုပ်လို့မဖြစ်သေးဘူး။ ရာထူးလက်မခံရုံ အစိုးရ အဖွဲ့ ဖွဲ့မဖြစ်ရုံနဲ့ ဥာဠာနအုပ်ချုပ်ရေး ပျက်သွားမလား မသွားဘူးလား ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ သခင်ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ သတင်းစာတချို့ကတော့ ရာထူးလက်ခံတဲ့လူမရှိလို့ အစိုးရ ဖွဲ့မဖြစ်ရင် ပျက်မှာပဲလို့ ပြောနေကြတယ်။ ကိုလှရွှေတို့၊ တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေ တို့ကတော့ မပျက်ဘူးတဲ့၊ ဘုရင်ခံကြိုက်သလို အုပ်ချုပ်သွားမှာပဲတဲ့။”

မြရီသည် ကောင်ညှင်းကျည်တောက်ကြီးများကို တစ်ဖက်တစ်ချောင်းကိုင်၍ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား လာ၏။

“နို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ” ဟု ကိုကြွယ်က အားမလိုအားမရအသံဖြင့် မေးလေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ”

“နို့ မင်းတို့ဌာနချုပ်က ခဏခဏ ကြေညာနေတယ်မဟုတ်လား၊ အာဏာရှင် ကိုလှရွှေမဟုတ်လား၊ ဥာဠာနအုပ်ချုပ်ရေးကို ဖျက်ပစ်မယ်၊ တစ်ပြည်လုံး အိမ်ခြေလေးသန်း လှုပ်ရှားသွားမယ့် လုပ်ငန်းစဉ်တွေ ချမယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောတယ်”

“ပြောရင် အဲဒါက ဘာလုပ်ငန်းစဉ်လဲ”

“ကျွန်တော်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဟင် မင်းတို့က အထက်ကနေပြီး မပြောတတ်တာတွေ ပြောနေသလား ကိုယ့်လူရဲ့”

ကျွန်တော့်မှာ ခွကျနေပြန်ပါပြီ။ အကြော်စားလိုက် ကောက်ညှင်းစားလိုက်နှင့် လုပ်ပြီး ငြိမ်နေ လိုက်ရပါသည်။

ကိုကြွယ်သည် အတန်ကြာ ငြိမ်နေပြီးနောက် ဆက်ပြောပြန်လေသည်။

“ဘာပြောပြော တိုင်းပြည်ကတော့ ခုနက မြကြည်ထင်သလိုပဲ၊ မင်းတို့တစ်တွေဟာ ဇာဋ္ဌာန အုပ်ချုပ်ရေးကို ပျက်အောင် ဖျက်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ သပိတ်တွေလည်း ဆက်မှောက် နေကြတယ်။ အင်အားပြပွဲတွေ ဆက်လက်လုပ်နေတယ်။ တောင်သူလယ်သမားတွေက မြို့တက်ပြီး ရုံးတွေ၊ ဂါတ်တွေ၊ ထောင်တွေကို ဝိုင်းပြီး အရေးဆိုနေတယ်။ အဲဒါတွေ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီဘူး”

“ဒါဖြင့် ကိုလှရွှေတို့၊ ကိုသိန်းဖေတို့က ဘာပြောသလဲ”

“ကိုလှရွှေကတော့ ဘာမှမပြောဘူး၊ သည့်ပြင်ခေါင်းဆောင်တွေလည်း ဘာမှပြောသံ မကြား သေးဘူး။ ကိုသိန်းဖေကတော့ ရသလောက် အခွင့်အရေးတွေယူပြီး တိုက်ပွဲတွေကို ရုပ်သိမ်းရ မှာပဲတဲ့။ ဒီစကား သူက သိပ်ပြောနေလို့ သခင်ခေါင်းဆောင်တွေက သူ့ကို မကျေနပ်ကြဘူး”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကိုသိန်းဖေကို သခင်ခေါင်းဆောင်တွေက မကျေနပ်တာ မှန်တာပဲလို့ ထင်တယ်။ တိုက်ပွဲတွေ ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲ၊ အစိုးရကလည်း ဘယ်လောက်နှိပ်စက်နေသလဲ၊ မင်းအသိပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအထင် တိုက်ပွဲတွေ ဘယ်ထိဆက်ရင် ကောင်းမလဲ”

ကိုကြွယ်သည် မဖြေနိုင်တော့ချေ။ သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ကောက်ညှင်း စားလိုက်၊ အကြော် စားလိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ကျိုက်ချလိုက် လုပ်နေပေတော့သည်။

ဒေါ်လုံးတင်က မြကြည်အား-

“မြကြည် လက်ဖက်တစ်ပန်းကန် ထည့်ပြီး ပေးလိုက်ပါဦး”

မြကြည်သည် အကြော်ဖိုမှထ၍ ဒေါ်လုံးတင်က အကြော်ဖိုတွင် ထိုင်ရစ်သည်။

အကြော်ဖိုနှင့် တစ်လံကွာလောက်တွင် စင်ကလေးတစ်ခုရှိသည်။ စင်ကလေးပေါ်၌ ဖန်ဘူးကြီးများ ရှိ၏။ ဤကား သူတို့သားအမိ ဖွင့်ထားသော လက်ဖက်၊ ချင်းသုပ် ဆိုင်ကလေးပင်တည်း။

မြကြည်က လက်ဖက်ထည့်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

“ကဲ-ကိုကြွယ် သွားကြစို့ဗျာ”

ဒေါ်လုံးတင်က ခင်ကျယ်ကျယ်-

“နေကြဦး နေကြပါဦး လက်ဖက်ပြင်နေတယ်၊ ယဲ မြကြည် မြန်မြန်လုပ်လေ”

“ကျွန်တော် မစားချင်တော့ဘူးဗျ၊ ညအိပ်မပျော်ဘဲနေမှာ စိုးတယ်”

ကိုကြွယ်က ထိုင်ရာမှ မထဘဲ-

“နေဦးလေ၊ နည်းနည်းဖြစ်တော့ စားဦးမှပေါ့၊ ကိုယ်က ခပ်များများ စားပစ်လိုက်ပါ့မယ်”

လက်ဖက်ပန်းကန်ကို လာချသော မြကြည်အား ကျွန်တော်သည် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကိုယ်ခန္ဓာကလေးတွင် တပ်မက်စိတ်များ ရောက်သွားပေ၏။ ယင်းသို့ သော အဖြစ်ကို ကိုကြွယ် ရိပ်မိသွားဟန်ရှိ၏။ မြကြည်သည် သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေသောအခါ ကျွန်တော့်အား ကိုကြွယ်က အသံတိုးတိုးကလေးဖြင့်-

“ဒီကောင်မလေးတွေလည်း ပင်ပန်းရှာတယ်၊ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း မိုးရောနေ့ရော အားရတယ် မရှိဘူး။ ဈေးရောင်းတဲ့အခါရောင်း၊ ဆေးလိပ်တဲ့အခါလိပ်၊ ဒါနဲ့လည်း ထမင်းနပ်မှန် စားရရုံပဲ

ရှိတယ်။ ဆင်းရဲတော့ ကြိမ်ကြိရာ ကြံတာပဲမောင်ရင်၊ သူ့အမေ ကုလားနဲ့ ပေးစားမယ်လို့တဲ့ တစ်နေ့က ပြောတယ်”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

“သူ့အမေက ကိုယ့်ကိုတိုင်ပင်တယ်၊ ကိုယ်က ဖျက်ထားရတယ်၊ ကွာ-ကုလားနဲ့ ပေးစားမယ့် အစား ဗမာဆီမှာ မယားငယ်အဖြစ် အပ်ရတာက ကောင်းဦးမယ်”

“ဒါလည်း မကောင်းပါဘူးဗျာ”

ကိုကြွယ်သည် ငြိမ်ပြီး လက်ဖက်ကိုသာ စားနေတော့သည်။ ကျွန်တော်ကား မျက်နှာမော့ကာ ကောင်းကင်အာကာပြင်ထဲတွင် ငေးမောနေလေ၏။ လထက်ခြမ်းသည် ကုက္ကိုပင်ထိပ်ဖျားမှာ ပွင့်လင်းနေ၏။ ကျွန်တော်သည် လထက်ခြမ်းပေါ်၌ တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ အာကာပြင်ထဲတွင် လွင့်နေမိသည်။ အဖြေမပေးနိုင်သော ပြဿနာအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော အရေးတော်ပုံနှင့် ဝေးသည်ထက် ဝေးရာသို့ လွင့်ကြည့်သည်။ ဆင်းရဲခြင်းကြောင့် ကုလားမယားငယ် ဖြစ်ရမည် ဆိုသော မြကြည်တို့နှင့် ဝေးရာ၊ သည့်ထက်သည် ဝေးရာသို့ လွင့်နေမိလေသည်။ သို့သော် သိပ် ကြာရှည်လွင့်မနေနိုင်ပါ။ လထက်ခြမ်းပေါ်မှ ပြုန်းခနဲလိမ့်ကျလာပါသည်။

အကြောင်းကား လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူငယ်တစ်စုသည် သီချင်းသံပြိုင်ဆို၍ ဘယ်ညာညီစွာ ချီတက်လာကြသောကြောင့်တည်း။

ရဲရဲတောက် တို့ဗမာပြေ။
သတ္တိခဲတွေ
ရာဇဝင် ထိုးလောက်အောင် စွန့်ပေ၊
ဗမာ့လက်ရှုံး တပ်တော်သားပေ၊
အာဇာနည်သွေးတွေ၊
အရိုးကြေကြေ၊

တို့ပြေ တို့မြေ၊
 ခေတ်ဆွေးကို ပြောင်းပြန်၊
 တက်ခေတ်ကို စီမံ၊
 တိုးတက်အောင် စိတ်သန်၊
 ညီစေနေော်၊
 စစ်ရဲမော်၊
 ချီတက်ကြစို့ ပျော်ပျော်။
 ဘယ်ညာဘယ်ညာ။
 ဗမာပြေ ငါတို့ပြေ၊
 ဗမာမြေ ငါတို့မြေ၊
 ခင်ခင်မင်မင် အမျိုးစောင့်ကြ၊
 ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ၊
 (သည်ချိန်ခါ) ဗမာပြေ
 ဇာတိသွေး အရောင်တင်စေ၊
 ဗမာဆို ဂိုဏ်းကဏစိတ် ပျောက်ဖို့ တော်ပြီလေ။ ။

ကျွန်တော်တို့သည် ချီတက်သွားသော လက်ရုံးတပ်သားများကို ငေးကြည့်ကျန်ရစ်စဉ် ကိုကြွယ်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်ပြီး-

“ကြားလား၊ လူတိုင်းကို ချီတက်ကြစို့လို့ ခေါ်နေတုန်း မင်းတို့က နောက်ဆုတ်မယ်များ မကြံနဲ့နော်” ဟု သတိပေးလေသည်။ ။

၃၇

ထိုးချင်သောဆင် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်

အဲဒီအတောအတွင်း သုံးလေးရက် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများအတွက် ရင်တဖိုဖိုနှင့် နေကြ သောရက်များ ဖြစ်သည်။ တစ်ခုခုကို မဆုံးဖြတ်ဘဲမရ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်နှစ်၍ ရှေ့ကိုသာ ချီတက်မည်လော။ ထိုးချင်သောဆင် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ဆိုသော စကားကဲ့သို့ အချိန်ကောင်း၊ အခွင့်ကောင်းကို စောင့်ရင်း နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်မည်လော။

စိတ်ဓာတ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် အရေးတော်ပုံကြီး ရှေ့ဆက်ချီတက်ရေးတွင်သာ ချိန်ခွင်ညှာ သာနေ သည်။

သို့သော် အခြေအနေအဖြစ်အပျက်များက နောက်မဆုတ်လျှင် မဖြစ်။

စိတ်ဓာတ်နှင့် အခြေအနေ အတိုက်အခံဖြစ်နေကြလေသည်။ အစာအငတ်ခံ တိုက်ပွဲကတည်းက ဆက်၍ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သော ကျောင်းသားအရေအတွက် နည်းလာသည်မှာ သိသာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ ထင်သလို အမတ်များအား ရာထူးလက်မခံအောင် မတားဆီး နိုင်ကြ။

အင်္ဂလိပ်အာဏာပိုင်များနှင့် ၎င်းတို့၏ အာဏာစက်ယန္တရားကား စက်ကုန်မောင်းနေတုန်းဖြစ်၏။ တစ်ကမ္ဘာလုံးအခြေအနေနှင့် ကပ်ကြည့်လျှင် အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့အာဏာသည် ပြိုပျက်ရန် အလား အလာ မရှိသေး။ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ် မဖြစ်သေး။ မီးကုန်ယမ်းကုန် အကြမ်းဖက်၍ ကျွန်တော်တို့၏ အရေးတော်ပုံကို တိုက်ခိုက်မည်သာ ဖြစ်၏။ ရာထူးလက်ခံမည်သူမရှိက ဘုရင်ခံတစ်ဦးတည်း အုပ်စိုးလိမ့်မည်။ ဥပဒေပြုလွှတ်တော်ကို ဖျက်သိမ်းလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အား အလျှော့ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့မှာကား လက်နက်ဆို၍ ဓားမတိုတစ်ချောင်းမျှမရှိ။ စည်းရုံးရေးကလည်း စခါစ ရှိသေးသည်။ နိုင်ငံခြားအကူအညီ ဆိုသည်မှာလည်း မျှော်လင့်နိုင်သောအရာမဟုတ်။ နိုင်ငံခြား များနှင့် အဆက်အသွယ်ပင် မရှိကြ။

ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်များသည် ဤအခြေအနေများကို လူထုအား အသိမပေးကြ။ လူထု၏ စိတ်ဓာတ်ကိုသာ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မြင့်တင်ပေးထားကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် လူထုက “ညီစေ နော် စစ်ရဲမော်၊ ချီတက်ကြစို့၊ ပျော်ပျော်၊ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ၊ ဗမာပြည် ငါတို့ပြေ” ဟု သံပြိုင်ဆို၍ လက်ရုံးဆန်တန်းနေကြစဉ် “ရာထူးလက်ခံရေး အလိုမရှိ”၊ “ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ပြီးရင် နောက်ထပ်အစိုးရ မတက်စေနှင့်”၊ “ဗြာဠာန အုပ်ချုပ်ရေး တိုက်ဖျက်ပစ်” စသော ကြွေးကြော်သံများကို အော်နေကြစဉ် ဂုဏ်မပျက်သော နောက်ဆုတ်ရေးကို ရှေးရှု၍သာ ထွက်ပေါက် ရှာနေကြရလေသည်။

ထိုအတွင်း ဘုရင်ခံက ဆာပေါ်ထွန်းကိုပင် နန်းရင်းဝန်ခန့်၍ အစိုးရဖွဲ့စေတော့မည်ဟု သတင်းများ ပျံ့လွင့်လာလေသည်။

ထိုသတင်းကို ကျွန်တော်တို့၏ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များသည် ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် စဉ်းစား ကြသည်။ ကိုလှရွှေ၊ ကိုသိန်းအောင်၊ ကိုအေးကျော်၊ ကိုစိုးမောင်၊ ကိုထွန်းရှိန်၊ ကိုကျော်မြင့်၊ ကိုဘစ်၊ ကိုသန်းတင်၊ ကိုသောင်းခင်။

သူတို့နှင့်အတူ အပြင်မှ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များဖြစ်သော သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ တက်ဘုန်းကြီး ကိုသိန်းဖေ၊ ကိုကျော်ငြိမ်း၊ ကိုချစ် စသူတို့လည်း ခေါင်းချင်းရိုက်ကြသည်။

ဆာပေါ်ထွန်း နန်းရင်းဝန်မဖြစ်အောင်ဟူသော နည်းလမ်းတစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် အောက်ပါစာကို ဦးသွင် ထံသို့ ရေးလိုက်ကြလေသည်။

ဦးသွင်

အထက်လွှတ်တော်အမတ်

ဦးမင်းခင်ဗျား

(၁) ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ၏ တောင်းဆိုချက်များနှင့်တကွ တိုင်းပြည်တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော အချက်များကို ကျေနပ်စွာ ရရှိအောင် ဦးကိုယ်တိုင် နန်းရင်းဝန်ရာထူးကို လက်ခံမှ ဖြစ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ပါလျှင် နန်းရင်းဝန်ရာထူးကို လက်ခံ၍ အထက်ပါ တောင်းဆိုချက်များကို ဆောင်ရွက် ပေးပါ။

(၂) အကယ်၍ အထက်ပါအချက်များကို သင့်လျော်သောအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကျေနပ်လောက်အောင်မရခဲ့သော် နန်းရင်းဝန်ရာထူးမှ ထွက်ခွာပါ။

(၃) အကယ်၍ အထက်ပါ အချက်များကို ရရှိပြီးသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အသင်းအမှုဆောင်အဖွဲ့အနေနှင့် ဦးသည် ရာထူးဆက်လက် လက်ခံနေခြင်းအားဖြင့် တိုင်းပြည်အကျိုးမများဟု သဘော ရရှိ၍ အထွက်ခိုင်းသောအခါ ရာထူးမှထွက်ခွာပါ။

(ပုံ)လှရွှေ

ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အမှုဆောင်အဖွဲ့။

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးသွင်၏ သမာဓိနှင့် ကျောင်းသားများအပေါ်တွင် ထားအပ်သော စေတနာကို လုံးဝ ယုံကြည်ကြသည်။ ဦးသွင်သည် မည်သည့် နိုင်ငံရေးဂိုဏ်းဂဏတွင်မျှ မပါသောကြောင့် လည်း ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ ရာထူးမတွယ်သော အစိုးရအဖွဲ့ကို ဖွဲ့ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တို့၏ စီရင်ချက်ကို ကျွန်တော်တို့သည် အသင့်လျော် ဆုံးနှင့် အလုပ်အဖြစ်နိုင်ဆုံး အစီအစဉ်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ပေသည်။ ထိုအတောအတွင်း ဦးပုသည် အစိုးရအဖွဲ့သစ်ဖွဲ့ရန် ဘုရင်ခံအား ကတိပေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းများပါလေသည်။

မြို့မိမြို့ဖလူ ကြီးအချို့သည် မြန်မာကုန်သည်ကြီးများအသင်းတိုက်၌ စည်းဝေးကြပြီး အောက်ပါ ကြေညာချက်ကို ထုတ်လိုက်လေသည်။

(၁) ကျောင်းသားများ၏ တောင်းဆိုချက်သည် သင်လျော်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ သဘောရရှိသည့်အတိုင်း မည်သည့်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မဆို အစိုးရသစ် မဖွဲ့စည်းမီ ကျောင်းသားများ၏ တောင်းဆိုချက်ကို ပေးအပ်မည်ဟု ဘုရင်ခံ ထံမှာ ရှေးဦးစွာ ဝန်ခံချက်ရရှိစေရန် ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း။

(၂) ဘုရင်ခံထံမှ ထိုဝန်ခံချက် မရရှိလျှင် အစိုးရအဖွဲ့သစ်ဖွဲ့စည်းရန် လုပ်ငန်း တာဝန်ကို မည်သည့်ပါတီကမျှ လက်မခံရန် တိုက်တွန်းကြောင်း။

(ပုံ) ဦးသွင်

။ ဦးလှဘူး

။ ဦးညွန့်

။ ဦးဘိုးဗျော

။ ဦးမြင့်

။ ဦးဘိုးအောင်

။ ဦးထွန်းဦး

မြို့မိမြို့ဖများ ကြေညာချက်နှင့် မရေးမနှောင်းပင် စီအင်န်အီးခေါ် အမျိုးသားပညာရေးကောင်စီ ကလည်း အလားတူပင် ကြေညာလေသည်။

ဦးပုသည် အစိုးရဖွဲ့ရန် ကြိုးစား၏။ ဦးဘဖေအား အစိုးရအဖွဲ့တွင် ဝန်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် လက်ခံရန် ဦးပုက ဖိတ်သည်။ သူ့ ငါးပွင့်ဆိုင် ဂျီစီဘီအေကလည်း လက်ခံရန် တိုက်တွန်းသည်။ ဦးဘဖေက လက်မခံ။ ဘာကြောင့် လက်မခံသည်ကိုလည်း မရှင်း။ ဦးပုသည် ဦးစောအား လက်ခံရန် ဆွဲ၏။ ဦးစောကား လူသိနတ်ကြား လက်မခံပါ။ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရကို ဖျက်ပြီးနောက်

နောက်အစိုးရတက်လျှင် မထောက်ခံဘဲ ဇာဋ္ဌာနအုပ်ချုပ်ရေး ဖျက်ရန်ကိုသာ လုပ်မည်ဟု ကြေညာပြီးဖြစ်၏။ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂကိုလည်း ကတိလက်မှတ် ရေးထိုးပေးပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုအခါ လေသံပြောင်းလာသည်။ ဦးသွင်စသော မြို့မိမြို့ဖများ၏ အသံကို လိုက်လာသည်။ ကျောင်းသားများတောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောအောင်လုပ်ပါမည်ဟု ဦးပုက ဝန်ခံလျှင် ရာထူးလက်ခံမည်ဟု ဆိုလေသည်။

နောက်ဆုံး ဦးပုသည် ကျောင်းသားများအရေးကို အေးအောင် ပြီးပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဦးသွင်စသော မြို့မိမြို့ဖ ကုန်သည်ကြီးတို့ကလည်း ကျောင်းသားအရေးပေးရမည်။ ကျောင်းသားများနှင့် ကျေအေးရမည်။

စီအင်န်အီး အမျိုးသားပညာရေးကောင်စီတို့ကလည်း ကျောင်းသားအရေး ပေးရမည်။ ကျောင်းသားများနှင့် ကျေအေးရမည်။

ဂဠုန်ဦးစောကလည်း ကျောင်းသားများတောင်းဆိုချက် ပေးရမည်။ ကျောင်းသားများနှင့် ကျေအေးရမည်။

ဦးပုကလည်း ကျောင်းသားတို့အရေး ပြီးပြတ်ကျေအေးအောင် ဆောင်ရွက်ပါမည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေကလည်း လယ်သမားအလုပ်သမားနှင့် အကျိုးထပ်တူ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ကြွေးကြော်ပြီး အရေးတော်ပုံကြီးကို စခဲကြသော်လည်း ခုတော့ ကျောင်းသားများအရေး ပြီးခြင်းတွင်သာ အာရုံစိုက်နေကြလေပြီ။ အလုပ်သမား လယ်သမားတို့ တောင်းဆိုချက်များကို မမေ့သော်လည်း တောင်မင်း မြောက်မင်းမကယ်နိုင် ဖြစ်ပြီ။ ကိုယ့်အရေးကိုယ် ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ကြရုံသာ ရှိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် နန်းရင်းဝန်ဦးပုတို့သည် ဦးသွင်အိမ်၌ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၄ရက်နေ့တွင် တစ်ကြိမ် ၂၅ရက်နေ့တွင် တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံ စေ့စပ်ရေး လုပ်ကြလေသည်။ ၂၄ရက်နေ့ အစည်းအဝေးတွင် နန်းရင်းဝန် ဦးပုနှင့် ဦးသွင်၊ ဦးဘိုးဗျော၊

ဦးညွန့်စသော မြို့မိမြို့ဖ လူကြီးများနှင့် ကိုလှရွှေ၊ ကိုသိန်းအောင်၊ ကိုသန်းတင်စသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ တက်ကြလေသည်။ ၎င်းပြင် သခင်နုနှင့် ဒေါက်တာထင်အောင် တို့လည်း တက်ကြ၏။ ၂၅ရက်နေ့မှာကား အထက်ပါလူကြီးများနှင့် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် များအပြင် ဂဠုန်ဦးစောနှင့် သခင်အောင်ဆန်းတို့လည်း တက်ရောက်ကြသည်။ ထိုသို့ ကျောင်းသားအရေး ကျေအေးပြီးပြတ်ရန် ဆွေးနွေးနေကြစဉ် နေရာအနှံ့အပြားမှာကား နန်းရင်းဝန် ရာထူးကို ဆက်ခံသွားသော ဦးပုအား ရှုတ်ချသံများ ပေါ်လာပေသည်။ ဦးပုမှာ ရမည်းသင်း အလယ်ပိုင်း မဲဆန္ဒနယ်မှ အမတ်ဖြစ်လေရာ ရမည်းသင်းအလယ်ပိုင်း မဲဆန္ဒရှင်များက ချက်ချင်း အစည်းအဝေးလုပ်ပြီး ဦးပုအား ရှုတ်ချလေသည်။ အစည်းအဝေး ဥက္ကဋ္ဌလုပ်သူမှာ ဦးပု၏တူ တော်သူ ပျဉ်းမနားသခင်မြ ဖြစ်ပေ၏။ သူတို့သည် ရန်ကုန်အရောက်ချီတက်ကာ ကန့်ကွက်ကြ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လေသည်။ အစိုးရသစ်ကို တောထုတ်ခြင်းလည်း ပြုလေသည်။ ရန်ကုန် တို့ဗမာ အစည်းအရုံးကလည်း ဦးပု အစိုးရသစ်ဖွဲ့ခြင်းကို ကန့်ကွက်ရန် အစည်းဝေးခေါ်၏။

သေခါနီးမှ ရိက္ခာယူ

အဘိဇ္ဇာထူကာ ငပု ငပု။
 ညွန့်ပေါင်းလက်သစ် ရာထူးယူ
 တိုင်းပြည်ဆူရင် သူတို့ကြောင့်ပဲ။
 ဗမာပြည်ကြီး နစ်ဖို့ဖန်
 ကလိမ့်ဉာဏ်နှင့် ငစော ငစော။
 ငစောမို့ တက်လို့လာ
 သူ့မျက်နှာ အရှက်မရှိ။
 ညာတာဝါဒ လှိမ့်လှိမ့်ဖန်
 မျိုးချစ်ဉာဏ်ဟာ ဘမော်လိုပဲ။ ။

ဘတ်စ်ကားများဖြင့် လှည့်၍ သံချပ်ထိုးသူက ထိုးကြလေသည်။

ဦးပုအစိုးရနှင့် စေ့စပ်နေသော ၂ရက်အတွင်း ကျွန်တော့်မှာ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေပေသည်။ လည်ပင်းတရှည်ရှည်နှင့် ထွက်လာမည့်အဖြေကို စောင့်နေရင်း ဌာနချုပ်မှာ အငြိမ်မနေနိုင်။ ၂၅ရက်နေ့ ညနေ ကိုလှရွှေတို့လူစု ဦးပုနှင့်ဆွေးနွေးရန် ဦးသွင်၏အိမ်သို့ ထွက်ခွာသွားကြရာ ကျွန်တော်သည် ရေကျော် မခင်သစ်တို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။ သက်သက် ဂနာမငြိမ်လို့ လမ်းရှာကာ ထွက်လာမိသလော၊ သို့မဟုတ် မခင်သစ်ကလေးအား တွေ့ချင်စိတ်ပေါက်လာ၍ ထွက်လာခဲ့မိသလော၊ သို့မဟုတ် သူတို့တစ်တွေ အထူးသဖြင့် ဆရာဖေနှင့် ဆရာကတော် ဒေါ်ညွန့်တို့နှင့် နီးစပ်သော မြန်မာကျောင်းဆရာနှင့် ကျောင်းသားတို့၏ အခြေအနေကို စုံစမ်း လေ့လာလို၍ ထွက်လာခဲ့မိသလော။ ကိုယ်တိုင်ခွဲခြားမသိပါ။

မခင်သစ်တို့၏ အိမ်အောက်ထပ်ရှိ ဆေးဆိုင်တွင် ကျွန်တော်မမြင်ဖူးသေးသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်သည် မခင်သစ်ထိုင်လေ့ရှိသော ကွပ်ပျစ်တွင်ထိုင်လျက် ဆေးပေါ့လိပ် မှိန်းနေလေ သည်။ ထိုမိန်းမကြီးအပြင် ဘယ်သူမျှမရှိ။ ထိုမိန်းမကြီးမှာ ဆရာဖေ၏ အရပ်အမောင်းလောက်ပင် ရှိ၍ ဆရာဖေ၏ မျက်နှာနှင့် ချွတ်စွပ်တူလေသည်။ ခေါင်းမှာ ဆံပင်ဖြူအနည်းငယ်နှင့် နဖူးပြင် တွင် အရေးသုံးကြောင်းထင်အောင် အရေတွန့်နေပြီဖြစ်၍ ဆရာဖေ၏ အစ်မကြီးဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် တပ်အပ်တွက်လိုက်ပေသည်။

“ဆရာနဲ့ဒေါ်ဒေါ်တို့ ရှိကြပါသလားခင်ဗျာ”

မိန်းမကြီးသည် ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ ကျွန်တော့်အား စုံစမ်းသည့်သဘောဖြင့် စေ့စေ့ကြည့် နေသေးသည်။

“မရှိဘူး၊ မင်းကဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်တော်က ကျောင်းသားများသမဂ္ဂကပါ ခင်ဗျာ၊ မခင်သစ်ကော ရှိပါသလား”

မိန်းမကြီးသည် ကျွန်တော့်အား ဧည့်ဝတ်ပျူငှာလည်းမပြု၊ နေရာထိုင်ခင်းလည်း မပေး၊ စုံစမ်းသည့် အကြည့်ဖြင့်သာ စေ့စေ့ဆတ်ကြည့်ပြီးနောက်-

“ဘယ်ကျောင်းက သမဂ္ဂလဲ”

“တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသမဂ္ဂပါခင်ဗျာ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ယိုယိုကလေး ပြုံးနေမိသည်။ အတန်ကြာမှ-

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဒီအိမ် ခဏခဏ ရောက်ဖူးပါတယ်။ မခင်သစ်နဲ့လည်း ကောင်းကောင်း သိပါတယ်”

“သစ်သစ်တစ်ယောက်တော့ အပေါ်မှာရှိတယ်၊ တွေ့ချင်ရင် တက်သွားပေတော့”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကျွန်တော်သည် အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ ခပ်တွေတွေ ဖြစ်နေသည်။

“တက်သွားလေ တက်သွား”

လှေကား ပထမဆုံးအထစ်ကို တက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တသုန်သုန်လွင့်လာသော စောင်းသံသဲ့သဲ့ကလေးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ငြိမ့်ညောင်းသာယာသော စောင်းကောက်သံ။

တစ်ထစ်၊ နှစ်ထစ်၊ သုံးထစ် တက်၍တက်၍သွားလျှင် စောင်းသံသဲ့သဲ့ကလေးသည် ပို၍ ပို၍ ပီသစွာ ရိုက်ခတ်လာသည်။ နားထောင်ချိုအေးသော သီချင်းဆိုသံ ခပ်တိုးတိုးကလည်း စောင်းသံ လှိုင်းကို စီး၍ လိုက်ပါနေသည်မဟုတ်လော။

ကျွန်တော်သည် အပေါ်ထပ်ရောက်ရန် လှေကားသုံးထစ်သာ လိုသောနေရာတွင် ရပ်နေပြီး နားထောင် နေလိုက်သည်။

ငြိမ့်ညောင်းသော စောင်းသံနှင့် ချိုအေးသော ကြိုးသီချင်းသံကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မသွားစေလို။

မခင်သစ်သည် မိခင်က သားငယ်အား ပိုက်ထားသလို စောင်းကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထားပြီး သွယ်ပျောင်းသည့် လက်ချောင်းကလေးများကို ကြိုးများပေါ်တွင် ကစားနေလေသည်။

အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားပြီး အာကာပြင်ပြာလဲလဲထဲသို့ ငေးစိုက်ကာကြည့်ရင်း ချိုအေးသည့် အသံလှိုင်းများကို လွှင့်နေလေသည်။

“စောင်းတော်သိင်္ဂါ အေးအေးညှင်းညှင်း။ မြည်သံသာလှ မှန်ရာတွင်း၊ ထံပေါင်းတေ တျာသွင်း၊ သာခြင်း သာခြင်း၊ လွန်သာယာစွာ တီးဘွဲ့လက်သံမှာ၊ ပန်းပွားပန်းပွား၊ ဝေဆာဆာ၊ ရွှေလက်ရိုးငယ် တိုးကိန္နရာ၊ လက်သံ လက်သံ လက်သံ ရှိန်ပြင်း၊ သာတည့်သာ ဘိခြင်းငယ်နှင့်၊ သုံးယံ သန်းခေါင်တွင်းပေမို့၊ တံမွာတံရှည် ညှင်းပါလို့၊ စောင်းမင်းပဉ္စသိန်လေတည့်မှ စောင်းမင်းပဉ္စသိန်”

မခင်သစ်သည် သီချင်းဆုံးသော်လည်း အတီးမရပ်၊ အခြားကြိုးသံများကို ဆက်နေလေသည်။ မျက်နှာကို စောင်းပေါ်တွင် ငုံ့ထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အာရုံဟူသမျှကို စောင်းကြိုးနှင့် လက်ချောင်းကလေးများဆီသို့ လွှတ်ထားဟန် ရှိပေသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေချိန်တွင် မခင်သစ်ကား ငြိမ်းအေးသက်သာ ရှိလှပေ၏။ အများတကာက ကြွေးကြော်သံတွေ အော်နေကြခိုက် မခင်သစ်က ငြိမ့်ညောင်းသော စောင်းသံနှင့် ချိုအေးညှင်းသာသော ကြိုးသီချင်းသံတို့တွင် နစ်မြုပ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက်တော့ မခင်သစ်အား အံ့ဩမိ၏။ သို့သော်တွေးကြည့်တော့ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည်လည်း ကမာရွတ်သွား၍ ပန်းများအကြားတွင် လိပ်ပြာကလေးများနှင့်အတူ ဝဲပျံနေခဲ့သည်။ တပေါင်းလ၏ ညနေခင်းအလှတွင် နစ်မြုပ်နေခဲ့သည်။ လထက်ခြမ်းပေါ်စီး၍ ကောင်းကင်ပြာလဲလဲတွင် လွင့်နေခဲ့သေးသည်။ မအံ့ဩရုံမကသေး၊ မခင်သစ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဉာဉ်တူသည်။ ဝါသနာတူသည်ဟုပင် အောက်မေ့မိသေး၏။

“တက်သွားလေ၊ တက်သွား၊ ဟဲ့-သစ်သစ် ဧည့်သည်လာနေတယ်”

ဟူသော မိန်းမကြီး၏ ကျယ်လောင်သောအသံသည် လှေကားခြေရင်းမှ အပေါ်သို့ တက်လာလေရာ ကျွန်တော့်မှာ ဒိတ်ခနဲပင် ဖြစ်သွားတော့၏။ သည့်တော့မှ မခင်သစ်လည်း ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်လေသည်။ အံ့ဩသွားသော မျက်နှာမှာ ခဏအတွင်း ချိုသွားသည်။ သို့သော် ပြုံး၍သာ နှုတ်ဆက်ပြီး လက်ကတော့ ကြိုးပြီးအောင် ဆက်တီးနေပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တီးပြီးသည့်တိုင်အောင် သူ့မျက်နှာလေးကို တစ်မိမ့်မိမ့် ကြည့်နေလိုက်သည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်းခနဲ ဝင်းပလာသော အပြုံးသည် တော်တော်နှင့် ပျောက်မသွား။ စောင်းကြိုးများပေါ်တွင် လက်ကလေးများ သော့လိုက်သောအခါ ဆံတောက်ကလေးသည် လုပ်လဲလုပ်လီ ဖြစ်နေပေသည်။

“ဆရာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဘယ်သွားကြသလဲ မခင်သစ်”

“ဖေဖေက ဘတ်စ်ကားသပိတ်လှန်မယ့် အစည်းအဝေးတက်ဖို့တဲ့၊ ဦးလေးဦးဘချိုနဲ့ ဦးလေးနုတို့က ခေါ်သွားတယ်။ မေမေကတော့ လွတ်လပ်ရေးအမျိုးသမီးအဖွဲ့ရယ် ဆေးလိပ်ခုံအမျိုးသမီးတွေနဲ့အတူ ဘတ်စ်ကားတွေနဲ့ ထွက်သွားကြတယ်။ ဦးစော ရာထူးယူမယ်လို့ ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြဖို့တဲ့”

“ဒီတစ်ခါ မခင်သစ်တော့ လိုက်မသွားဘဲကိုး”

“ကောင်းကောင်း နေမကောင်းတာနဲ့ လိုက်မသွားဘူး ဆရာရဲ့”

“ခုနကဆိုတဲ့ ကြိုးဟာ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်၊ မခင်သစ် စောင်းတီးတာကလည်း သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“အင်း၊ ဟန်မပါပေလို့သာပေါ့ သစ်သစ်ရယ်၊ ဟန်သာပါရင်”

မခင်သစ်သည် စောင်းကို ခုံပေါ်တင်ထားလိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆရာက ဂီတဝါသနာ မပါဘူးနော်”

“ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“ဒို-အရင်တစ်ခါတုန်းက ဆရာပဲပြောတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်သားပဲ၊ သစ်သစ်က တယ်မှတ်မိတာကိုး”

ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်ကလေးက ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားကို မှတ်သားထားသဖြင့် ကျေနပ်ပြီး အပြုံးကြီးပြုံးနေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ မခင်သစ်ကလည်း ပြုံး၍နေသည်။

“ခုနကကြိုးဟာ စောင်းတော်ဘွဲ့ကြိုးတဲ့ဆရာရဲ့။ စောင်းကြိုးရဲ့အသံ၊ စောင်းတီးသူရဲ့ လက်သံ သာယာပုံကို ချီးကျူးဖွဲ့ဆိုရုံတင်မက စောင်းကြိုးမှာ ပန်းပွားတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေဆာတယ်၊ တိုးရုပ် ကိန္နရာရုပ်တွေက ဘယ်နေရာမှာ ပါတယ်ဆိုတာတွေကိုလည်း ဖော်ပြထားတယ်။ ဗဟုသုတလည်း ဖြစ်စေတဲ့ ကြိုးပေါ့ ဆရာရယ်”

“ဒါထက် သစ်သစ်ကိုတစ်ခု သတိပေးရဦးမယ်”

မခင်သစ်၏မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် ညိုသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ စောင်းတီးတဲ့အခါမှာလေ အိမ်ရှေ့ဘက် မျက်နှာမူပြီး မတီးစေချင်ဘူး။ အလင်းရောင်တွေက တိုက်ရိုက်မျက်စိကိုထိုးတော့ မျက်စိကို ထိခိုက်မှာစိုးရတယ်သိလား”

ထိုအတွင်း အိမ်ရှေ့တည့်တည့် လမ်းပေါ်မှ ကျယ်လောင်စွာ သံပြိုင်ဟစ်လိုက်သော ကြွေးကြော်သံများသည် ကျွန်တော့်စကားများကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပါလေသည်။

ဂဠုန် ဂဠုန် ဦးစော ဦးစော
လိမ်တာ လိမ်တာ သူပဲ သူပဲ။
အုပ်ချုပ်ရေး အုပ်ချုပ်ရေး
တိုက်ဖျက်ကြ တိုက်ဖျက်ကြ။
ဦးစောလိမ်တာ သူ့အကြံ
ငါတို့မခံ ဘာထင်လို့လဲ။
ရာထူးငယ်တဲ့ မောင်ဂဠုန်

အကြံကုန်လို့ ဂဠုန်ဆားချက်။

သံပြိုင်အော်ကြပြီးနောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က “ဂဠုန်ရက်ဖွယ်” ဟု ဟစ်လိုက်သည်။ အခြား တစ်ယောက်က “လဒရက်ဖွယ်” ဟု အော်သောအခါ အခြားတစ်ယောက်က “နံ့ပြည်စုတ် ရက်ဖွယ်” ဟု ဟစ်ပြန်လေသည်။

မခင်သစ်သည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားကြည့်ရင်း-

“ဟော-မေမေတို့ ပြန်လာကြပြီ”

ကျွန်တော်ကား ထိုင်မြဲသာထိုင်နေသည်။ အချို့အမျိုးသမီးများ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသံကို ကြားရသည်။ အောက်ထပ်တွင် ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရသော မိန်းမကြီးနှင့် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အပြန်အလှန် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် စကားပြောကြသံကိုလည်း ကြားလိုက် ရပေသည်။

မိန်းမကြီး-

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့၊ ဂဠုန်အိမ် ရောက်ခဲ့ကြရဲ့လား”

“ရောက်လည်းရောက်ခဲ့ပါ၊ ကြွေးကြော်သံတွေလည်း အော်ခဲ့ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် ပြီးရောပေါ့အေ ”

“မပြီးဘူးအမိရေ့၊ ဂဠုန်အိမ်က ကောင်တွေကောင်မတွေက လှန်ပြလိုက်ကြတယ်။ တို့က ဂဠုန်သာ အရက်မရှိဘူးထင်တယ်၊ ခုတော့ သင်းတို့ တစ်မျိုးလုံးတစ်ဆွဲလုံး အရက်ကိုမရှိတာကိုး အမိရဲ့”

ထို့နောက် ဘတ်စ်ကားထွက်သွားလေသည်။ မကြာမီပင် ဒေါ်ညွန့်သည် အပေါ်သို့ တက်လာလေ သည်။ ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဆီးကြိုနေသည်။

“ဪ မောင်တင်ထွန်း၊ ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“ထိုင်ပါကွယ် ထိုင်ပါ၊ သစ်သစ်ရေ မေမေ့ကို ရေတစ်ခွက်ပေးစမ်းကွယ်”

ဒေါ်ညွန့်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တော်တော်ပင် မောလာခဲ့ဟန် ရှိသည်။ အလိုလို ပေါ်နေချင်သော အတန်ငယ်ခေါ်သည့် သွားများသည် ပြုံးရောင်သမ်းနေသော နှုတ်ခမ်းများကြားမှ ဖွေးခနဲပေါ်နေကြသည်။ မခင်သစ်က ရေခပ်ပေးသည်ကို သောက်ပြီးနောက်-

“ဘယ့်နှယ် မင်းတို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက ငစောနဲ့ စေ့စပ်နေကြပြီ ဆိုပါကလား”

“ဦးစောနဲ့ ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ဦးပုနဲ့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးနေတာပါ”

“အတူတူနဲ့ အနုနုပေါ့ကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့သဘောကတော့ဟေ့ သပိတ်လှန်တာကို မကြိုက်ဘူးကွ၊ ဇာဋ္ဌာနအုပ်ချုပ်ရေး မပျက်မချင်း သပိတ်မလှန်စေချင်ဘူး”

မခင်သစ်သည် သူ့အမေ၏ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ကျွန်တော်ဘာပြောမည်ကို သိလိုစောနှင့် စောင့်ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ကား ရုတ်ခြည်း ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်။ အတော် ကန့်ကွက် ချေပရန် ခက်သော စကားများပေတည်း။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ကတော့ဟေ့ မြိတ်မြို့က ကျောင်းသားမိဘတွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြိုက်သကဲ့။ လွတ်လပ်ရေးမရမချင်း သပိတ်မှောက်နေမယ်တဲ့”

ကျွန်တော်ကား ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ချေ။ ဒေါ်ဒေါ်သည် သူ့သမီးအား မော့ကြည့်ပြီး-

“သမီးရေ အမေဆာပြီကွယ်၊ ကဲ-နောက်ဖေးသွားပြီး ထမင်းပြင်ဖို့ပြော၊ သမီး ဖေဖေအတွက် ချန်ထားလိုက်နော်၊ မောင်တင်ထွန်း ထမင်းစားသွားပါလား”

“မစားပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“ဘာလို့မစားတာလဲကွဲ့၊ ဒါထက် မောင်လှရွှေတို့ ဦးပုနဲ့စေ့စပ်နေကြတာ ဘာတွေများ ရသတဲ့လဲ”

“အပြီးသတ် မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူးတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မည်မည်ရရ မသိသေးဘူး။ ကိုလှရွှေတို့လည်း ဒီနေ့ညနေပဲ ဦးသွင်အိမ်ကို သွားကြလေရဲ့၊ သူတို့ အဲဒီ သွားကြတုန်း ကျွန်တော် ဒီကိုလာတာပဲ”

ဒေါ်ဒေါ်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ ငေးနေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ငြိမ်၍နေလိုက်သည်။

အတော်ကြာသောအခါ မခင်သစ်က ထမင်းစားလာခေါ်သဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်သည် ထိုင်ရာမှထရင်း-

“လာလေကွယ် မောင်တင်ထွန်း ထမင်းစားသွားပါလား”

“မစားတော့ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ဆရာတော့ တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာသေးဘူး ထင်တယ်နော်”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ဘတ်စ်ကားသမားတွေရဲ့ အစည်းအဝေးကို ဆရာဦးဘချိုနဲ့ လိုက်သွားတာပဲ။ ဘတ်စ်ကားသပိတ်တွေကတော့ လှန်ကြမှာထင်ပါရဲ့၊ ဆရာဦးဘချိုတို့ ဝင်စေ့စပ်လို့ တောင်းဆိုချက်တွေ တော်တော်များများပဲရတယ်။ ကော်ဖီသောက်ပါဦးလား”

ကျွန်တော်လည်း ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး-

“မသောက်တော့ဘူးဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“သွားတော့မလား အေးအေး”

ဒေါ်ဒေါ်အားကြည့်ရသည်မှာ အတော်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ ဆာကလည်း အတော်ဆာနေသည်။ ကျွန်တော့်အား မလွဲသာ၍ ဧည့်ခံပြောဆိုနေရသော်လည်း ကျွန်တော်သွားတော့မည်ဆိုသောအခါ အတော်သက်သာရာ ရသွားသည်ဟု ထင်သည်။

မြို့မကျောင်းသို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုလှရွှေတို့လူစုကား ပြန်မရောက်ကြသေး။

ယနေ့ စေ့စပ်ရေးအစည်းအဝေးသို့ ကိုလှရွှေ၊ ကိုအေးကျော်နှင့် ကိုစိုးမောင်တို့သာ လိုက်ပါသွားပြီး ကျန်အမှုဆောင်များ နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကား ကိုလှရွှေတို့အလာကို တမျှော်မျှော်နှင့် စောင့်နေကြသည်။ အချို့က စာဖတ်နေကြသည်။ အချို့က အိပ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်ကား ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသည်။ စကားဝိုင်းသို့ မဝင်ချင်။ စာလည်း မဖတ်ချင်။ ပျော်သွားအောင်သာ အိပ်ပစ်လိုက်လိုပေသည်။ သို့သော် ဤလို ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ရသော အချိန်မျိုး၌ လှဲလိုက်လျှင်လှဲလိုက်ချင်း အိပ်ပျော်နိုင်သည် မဟုတ်ပေ။ စစ်မြေပြင်တွင် သဲသဲမဲမဲ တိုက်နေကြဆဲ အိပ်လို၍ ခေါင်းချလိုက်လျှင် အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်ဆိုသော စစ်သူကြီး နပိုလီယံကို ပြေးသတိရမိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့် သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဆွဲယူပြီး အခန်းတစ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လေသည်။ ပက်လက်လှန်လှဲ၍ ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် ဇိမ်ယူနေသော ကိုထွန်းရှိန်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ပြန်မလာကြသေးဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သူ့ဘေးမှာ ခေါင်းအုံးချရင်း-

“မလာကြသေးဘူး၊ သူတို့ပြန်ရောက်လောက်ပြီဆိုပြီး ကျွန်တော်ပြန်လာတာ”

“ကိုယ့်လူက ဘယ်ကပြန်လာတာတုံး”

“ရေကျော်က ဆရာဖေတို့အိမ်က”

ကိုထွန်းရှိန်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို လွင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက်-

“သူတို့ဆီက ဘာထင်မြင်ချက်တွေများ ပေးကြသလဲ”

“ဆရာကတော်ကလေး ဇာဠာနအုပ်ချုပ်ရေးပျက်မှ သပိတ်လှန်ရမယ်တဲ့။ ဗြိတိန်က မြို့မိမြို့ဖတွေ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ဟို လွတ်လပ်ရေးမရမချင်း သပိတ်မှောက်ရမယ် ဆိုတာလေ။ အဲဒါကို ဆရာကတော်က သဘောကျနေတယ်”

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ လှဲလိုက်သည်။

ကိုထွန်းရှိန်က သူ့ဘာသာသူ ပြောဟန်နှင့် ကျွန်တော်ကြားလောက်အောင်-

“အင်း ခက်တော့တာပဲ”

ကျွန်တော်သည် သတင်းစာဖတ်၍ နေလိုက်လေသည်။

“ပုသိမ်ညွန့်ဆားဂိုဒေါင်တွင် ထည့်ထားသော လက်နက်များကို တရုတ်ပြည်သို့ တင်ပို့လိုက်ပြီ”

“ပြင်သစ်အစိုးရသည် စပိန်ပြည်သူပုန် ဖရန်ကိုအစိုးရကို အသိအမှတ်ပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း”

“ပညာတော်သင်ရန် ဂျပန်ပြည်သွားချင်သလား”

ဤ နောက်ဆုံးခေါင်းစဉ်မှာ သတင်းမဟုတ်၊ ကြော်ငြာဖြစ်သည်။ ထိုကြော်ငြာကို ထည့်သူမှာ မည်သူပါလဲ။ International Students Institute, Tokyo နှင့် ဆက်ရမည် ဟု ဆိုထားသည်။ ဂျပန်ပြည်ကနေပြီး ဤကြော်ငြာကို မပို့တန်ရာ။ ဗမာပြည်မှာ ဂျပန်ကိုယ်စားလှယ် ရှိတန်ရာ၏။

ကျွန်တော်သည် သတင်းစာဖတ်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေခိုက် ကိုထွန်းရှိန်က-

“ကိုယ့်လူရဲ့ သူငယ်မကလေးကော တွေ့ခဲ့သေးသလား”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲဗျ”

“ဆရာဖေ့သမီး မခင်သစ်လေ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်တောင်မကူးမိသေးပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့လား ကိုယ့်လူ၊ တကယ်စိတ်မကူးတာလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တို့တောင် ပြိုင်ပွဲဝင်နိုင်သေးတာပေါ့”

“တကယ် စိတ်မကူးသေးပါဘူး၊ ကောင်မလေးက ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတယ်ဗျ”

“တောက်တီးတောက်တဲ၊ ဘယ်ငယ်ရမှာလဲ၊ ဘုန်းတော်ကျော်ကျော်ရောပေါ့၊ ကိုယ့်လူ ဟန်ဆောင်မနေနဲ့၊ ဘေးလူအဖြစ်နဲ့ အကဲခတ်ကြည့်တော့ ကိုယ့်လူဟာ ကောင်မလေးကို ဘာကလိုတိုတို ဖြစ်နေပြီ ဟဲ ဟဲ”

ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ဟဲ ဟဲ နှင့် အသံထွက်၍ ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။

သူပြောခါမှ မခင်သစ်ကလေးအား မြင်ယောင်နေသည်။ အလှကြီးလှသည် မဟုတ်သော်လည်း ကျက်သရေရှိသည်။ ချိုသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည်။

သတင်းစာကို ဆက်ဖတ်သည်။

“လားရှိုးနှင့်ချိုကင်း လေယာဉ်ပျံ အမြဲသွားတော့မည်”

မခင်သစ်ကလေးဟာ ငယ်ပေမယ့် လိမ္မာတယ်။ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတယ်။

“ဂျပန် ကြိုးဝါးသံကို ဖတ်ပါ”

မခင်သစ်ကလေးဟာ ကဗျာဂီတမှာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် တော်တယ်။

“ဂျပန်တိုင်းသတင်းစာကို ဖတ်ပါ၊ အရှေ့အာရှအကြောင်း နားလည်ပါ”

သတင်းစာကို ရင်ဘတ်ပေါ် ချထားလိုက်သည်။

မခင်သစ်၊ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ မခင်သစ်၊ ဖရန်ကို၊ ချိန်ဘာလိန်၊ မခင်သစ်၊ မျက်စိထဲမှာ ထွေးလုံး ရစ်ပတ် ပေါ်နေသည်။

အိပ်ပျော်သွားလိုက်သည်မှာ မနက်၅နာရီခွဲလောက် ကိုထွန်းရှိန်လာနှိုးမှ နိုးတော့သည်။

“ကိုလှရွှေတို့၊ ပြန်လာကြပြီလား။”

ကိုထွန်းရှိန်၏ မျက်နှာမှာ အဆီတွေဝင်းနေသည်။ မျက်တွင်းလည်း အနည်းငယ် ဟောက်နေပုံ ရသည်။

“ကြာလှပြီ ပြန်ရောက်တာ”

“ဘာတွေရခဲ့ကြသလဲ၊ အခြေအနေဘယ်လိုနေသလဲ”

ကိုထွန်းရှိန်သည် သူ့ထက်ထဲက စာရွက်တွေကို ကျွန်တော့်အားပေးရင်း-

“အဲဒါတွေပဲ။ ကိုယ်တို့ မနေ့ညက ၂နာရီမှာမှ အစည်းအဝေးလုပ်ရတယ်။ ကိုလှရွှေ၊ ကိုသိန်းအောင်၊ ကိုအေးကျော်၊ ကိုစိုးမောင်၊ ကိုကျော်မြင့်၊ ကိုသောင်းခင်၊ ကိုဘစ်၊ မြို့မကိုသန်းတင်နဲ့ ကိုယ်တို့ တက်ကြတယ်။ တို့ဖိတ်ကြားချက်အရ အပြင်ကတက်တဲ့ လူတွေ ကတော့ သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်သိန်းဖေ၊ ကိုကျော်ငြိမ်းနဲ့ ကိုချစ်တို့ဖြစ်တယ်။ ကိုလှရွှေတို့လူစုက နန်းရင်းဝန်ဦးပုနဲ့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးချက် သဘောတူညီချက်များကို တင်ပြကြ တယ်။ တစ်ညလုံး ဆွေးနွေးပြီး လက်ခံကြဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ခုပဲ အစည်းအဝေးပြီးတယ်”

“သပိတ်လှန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“အင်း၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ အဲဒါတွေကို ကိုယ့်လူ လက်နှိပ်စက်လုပ်ပေးဦးမှပဲ။ ချက်ချင်း သတင်းစာ တိုက်တွေကို ပို့ရမယ်၊ ဟုတ်လား”

စာရွက်များကိုယူ၍ ဟိုလှန်သည်လှန် အပေါ်ယံလျှံ၍ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်က-

“ဟုတ်ပြီလေ လုပ်တာပေါ့”

“ကိုယ်တော့ အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုထွန်းရှိန်သည် ကျွန်တော့်ခေါင်းအုံးကိုပါ သူ့အိပ်ရာသို့ ယူသွားပြီး ခေါင်းအုံး ၂လုံးကြားမှာ ခေါင်းကိုထား၍ တစောင်းခွေကာ အိပ်နေလေသည်။

သပိတ်လှန်လိုက်ပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဤသတင်းကို အငြိမ်မနေနိုင်အောင် စောင့်နေခဲ့သော်လည်း ကြားရတော့ မအံ့။ မျှော်လင့်နေပြီဖြစ်သည်။ ဝမ်းလည်းမသာ ဝမ်းလည်းမနည်း။

တောင်းဆိုချက်တွေကော အငြိမ်မနေနိုင်အောင် စောင့်နေခဲ့သော်လည်း ကြားရတော့ မအံ့။ မျှော်လင့်နေပြီဖြစ်သည်။ ဝမ်းလည်းမသာ၊ ဝမ်းလည်းမနည်း။

တောင်းဆိုချက်တွေကော ဘယ့်လောက်ရလို့ ဘယ့်လောက်မရသလဲ။ ဦးပုအစိုးရနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်တွေ ဘာတွေများ သဘောတူညီခဲ့ကြသလဲ။

ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲမှ စကြိုသို့ ထွက်ခဲ့ပြီး စကြိုတံတိုင်းပေါ်တွင် လက်ပိုက်၍ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ မြင်းပြိုင်ကွင်းဟောင်းကြီးထဲတွင် မြူတွေဆိုင်းနေသည်။ နေမင်းကား မထွက်သေး။ အရှေ့ကောင်းကင်မှာ နှင်းဆီရောင်စိုနေသည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကား မြူများကြားတွင် ဝှမ်းနုလွှာကြားက ရွှေတောင်ကြီးလို တည်နေလေသည်။ ငှက်များသည် ၂၃ဟို ပျံသန်းရင်း နံနက်သီချင်းများ ကျူးရင့်နေကြ၏။ ဥဩတွန်သံသည် ရင်တွင်းမှာ စိမ့်သွားအောင် သာယာအေးမြသည်။

ကျောင်းပိတ်ချိန်ပါတကား။

သို့သော် ကျောင်းတွေကို သပိတ်လှန်လိုက်ပေပြီ။

အတန်ကြာ နံနက်ခင်းအလှကို နံနက်ခင်းလေညှင်းနှင့်တကွ ရှုရှိုက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းချ၍ ရင်လေးမှုကို ပေါ့စေပြီး တိုက်ပိရိုက်ရမည့် စာရွက်များကို ဖတ်လိုက်သည်။

မြို့မိမြို့ဖများနှင့် အစိုးရမင်းတို့သည် ကျောင်းသားများကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါ အချက်များကို သဘောတူညီကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း။

မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂအသင်းက ၎င်းတို့ လက်အောက်ရှိ ကျောင်းသားအားလုံးကို အောက်ပါအချက်အလက်များကို လိုက်နာစေရမည်။

(က) တရားဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သော အမှုများကို ပြုလုပ်ခြင်းမှဖြစ်စေ၊ အားပေးခြင်းမှဖြစ်စေ၊ ရှောင်ကြဉ်ကြရမည်။

(ခ) ယခု လက်ရှိ တက္ကသိုလ်ကျောင်းနှင့် စာသင်ကျောင်း သပိတ်မှောက်ခြင်း များကို ရပ်စဲရမည်။

အစိုးရက အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း။

၁။ အစိုးရကို အကြည်ညိုပျက်အောင် ဟောပြောခြင်း၊ အကြမ်းပြုလုပ်ခြင်း၊ အကြမ်းပြုလုပ်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးခြင်း ပါဝင်သော အမှုများမှတစ်ပါး ယခုလက်ရှိ ဆူပူသပိတ်မှောက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖမ်းဆီးခြင်း၊ သို့မဟုတ် စစ်ကြောစီရင်၍ အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းခံရသော တပည့် ကျောင်းသားများအား လွှတ်မည်။

အစိုးရအား အကြည်ညိုပျက်အောင် ဟောပြောခြင်း၊ အကြမ်းပြုလုပ်ခြင်း အကြမ်းပြုလုပ်စေရန် လှုံ့ဆော်ပေးခြင်းများ မပါဝင်သည့် အမှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးတော်တွင် အစစ်ဆေးခံနေရသူတို့အတွက်မှာ အစိုးရမင်း တို့က စီရင်စုနယ် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးအား ဆိုင်ရာအမှုလိုက် ရှေ့နေနှင့် တိုင်ပင်၍ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် သင့်မသင့်ကို စဉ်းစားရန်အတွက်

ပြောကြားလိမ့်မည်။ ဤအချက်၌ တရားဥပဒေအရ တရားရုံးတော်က ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း တည်မည်။

၂။ ယနေ့မတိုင်မီ လက်ရှိ စာသင်ကျောင်းနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်း သပိတ်မှောက်ခြင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျူးလွန်ကြသော အမှုများအတွက် ကျူးလွန်သည့်အမှုသည် အကြမ်းဖြစ်စေ၊ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်စေ၊ မကျူးလွန်လျှင် တပည့်ကျောင်းသားများအား ကျောင်းစည်းကမ်းအရ အရေးယူလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

၄။ ကျောင်းစားမေးပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ယခုလက်ရှိ သပိတ်ကို လှန်ပြီးနောက် အနည်းဆုံး သုံးလခွာ၍ နောက်ထပ် စာမေးပွဲများ ကျင်းပလိမ့်မည်။ ၎င်း စာမေးပွဲအတွက် ဝင်ခများမှာ စာမေးပွဲဝင်သည့်ကျောင်းသား ဖြေဆိုမည့် ဘာသာရပ်အတွက် အချိုးကျ ပေးရလိမ့်မည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်း စာမေးပွဲအတွက်လည်း ထိုနည်းအတူ အရေးယူရန် အစိုးရက ဆိုင်ရာသို့ ထောက်ခံအကြံပေးလိမ့်မည်။

၅။ ၁၉၃၈-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ရက်နေ့တွင် အတွင်းဝန်များရုံးအနီး၌ ပုလိပ်များနှင့် ကျောင်းသားများ ဖြစ်ပွားသည့်ကိစ္စအတွက် စုံစမ်းရေးကော်မတီကြီးတစ်ခု ခန့်ထားလိမ့်မည်။ ၎င်းအဖွဲ့၌ အစိုးရအရာရှိ မဟုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ပိုမိုပါဝင်လိမ့်မည်။

(ပုံ) မောင်ပု၊ နန်းရင်းဝန်ကြီး

၂၆-၂-၃၉

(ပုံ) ဦးသွင်၊ မြို့မိမြို့ဖအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ

၂၆-၂-၃၉

(ပုံ) လှရွှေ၊ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ

ကျောင်းသားများသမဂ္ဂအသင်း

၂၆-၂-၃၉

‘အထက်ပါ လက်မှတ်ထိုးသောစာတမ်းကို ထပ်မံ၍ အဓိပ္ပာယ်များ ပေါ်လွင်အောင် ရှင်းလင်းပြ သောအခါ အောက်ပါ အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းများကို ထောက်ထား၍ နားလည်ကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း’ ဟုဆိုကာ ၂၃ရက်၊ ၂၅ရက်နေ့က အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းများကို ဖော်ပြထား လေသည်။

ထိုမှတ်တမ်းများတွင် ကျောင်းသားများသည် မကျေနပ်သော အချက်များကို တောင်းဆို၏။ ရသင့်သောအချိန်တွင် မရ၍ အကြမ်းမဖက်ဘဲ အနုသက်သက်ဖြင့် သပိတ်မှောက်ခဲ့သော်၊ သို့မဟုတ် သပိတ်တားခဲ့သော် မတရားဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း။ ‘အစိုးရအား အကြည်ညိုပျက်မှု’ ဆိုသော စကားပါသော်လည်း အကြည်ညိုပျက်မှုနှင့် အကြမ်းဖက်မှုတို့ဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်း၊ စစ်ဆေးခြင်း၊ အပြစ်ပေးခြင်း ခံရသောအမှု တစ်ခုမျှ မရှိကြောင်း။ ဘုရင်ခံ၏ တစ်ချက်လွတ် ရန်ကုန်မြို့ လတ်တလောလိုခြံရေးဥပဒေနှင့် အခြား ပြည်သူ့လွတ်လပ်မှုကို ချုပ်ချယ်သော ဥပဒေများကို ပြန်၍ရုပ်သိမ်းရန် အစိုးရအဖွဲ့က ဘုရင်ခံအား တိုက်တွန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ၎င်းအပြင် တစ်ပြည်လုံးတွင် ပုဒ်မ(၁၀၇)၊ (၁၀၈)၊ (၁၄၄) ပုလိပ်ဥပဒေနှင့် ဘုရင်ခံ တစ်ချက် လွတ် ဥပဒေများအရ တရားစွဲခံရ၍ အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရသော ကျောင်းသားမဟုတ်သူများအား ကျောင်းသားများနည်းတူ လွတ်ပစ်ရန် အစိုးရအဖွဲ့က ဘုရင်ခံအား တိုက်တွန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မန္တလေးတို့၌ ပုလိပ်နှင့် စစ်ပုလိပ်တို့က တုတ်နှင့်ရိုက်ခြင်း၊ သေနတ်နှင့်ပစ်ခြင်းစသော ကိစ္စများကို စုံစမ်းရန် ဖွဲ့သော စုံစမ်းရေးကော်မတီများတွင် ကျောင်းသားများ ကျေနပ်သော ဟိုက်ကွတ်တရားသူကြီး တစ်ယောက်ကို ထည့်ရန် နန်းရင်းဝန်ဦးပုက သဘောတူကြောင်း။ ကျောင်းသားများအရေး ပေါ်သည့်နေ့မှစ၍ အမျိုးမျိုးသော အကူအညီပေးသော ကျောင်းဆရာ ဆရာမများနှင့် ကျောင်းများပေါ်တွင် လုံးဝအပြစ်မယူပါကြောင်း စသည်များပါလေသည်။

၎င်းပြင် ပုဒ်မာ၎င်း ထုတ်ထားသော မြို့ပေါင်း ၁၆မြို့ရှိခဲ့ရာ စေ့စပ်ချက်ပြုသော အချိန်တွင် ၃မြို့မှာသာ ထုတ်ထားသည်ဖြစ်ပြီး ကျန် ၁၃ မြို့တွင် လူမျိုးရေးအဓိကရုဏ်းရှိနေသဖြင့် မရုပ်သိမ်း ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဦးပုက ဖြေရှင်းထားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ကျောင်းသားများသည် ရေနံမြေသပိတ်များကို ကူညီရန်သွားကြသော ကိုဘဟိန်းနှင့် ကိုဗဆွေတို့အား အစိုးရတို့က ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများကို ဖိဆန်ပွဲ၊ အင်အားပြပွဲများ လုပ်ခဲ့သည်။ သပိတ်မှောက်ခဲ့ကြသည်။ ပြည်သူတို့၏ လွတ်လပ်ခွင့်များ ဒီမိုကရေစီ အခွင့် အရေးများအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ ယခု ထိုကိစ္စများတွင် အစိုးရက အတော်အတန် အလျှော့ပေးရန် သဘောတူညီခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်များ သပိတ်လှန်ရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် တကယ်တော့ အရှုံးပေးခြင်း မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် အမှုဆောင်အဖွဲ့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကျေနပ်စွာ လက်ခံပေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည်

“အလုပ်သမား၊ လယ်သမားနှင့် ကျောင်းသားတို့ သွေးစည်းပြီး အရေးတော်ပုံကြီး အောင်မြင်အောင်လုပ်ကြ”

“ဇာဋ္ဌာန အုပ်ချုပ်ရေး ဖြိုဖျက်ကြ”

“ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး အရယူကြ”

စသော ဆောင်ပုဒ်များကို အများဆုံး ဖော်ထုတ်ထားကြသည်။

ပြည်သူလူထုများကလည်း ကျွန်တော်တို့၏ အရေးတော်ပုံသည် ထိုဆောင်ပုဒ်များကို ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်တော့မည်ဟု ထင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်-

အလုပ်သမားလယ်သမားတို့အရေး မအေးဘဲနှင့် ကျောင်းသားက ခွဲပြီး ဘာလို့ စေ့စပ်အေးငြိမ်း ရမည်လဲ။

ဥာဠာအုပ်ချုပ်ရေး မပျက်ဘဲ ဘာလို့ သပိတ်လှန်ရမှာလဲဟူသော မေးခွန်းများသည် ပျံ့နှံ့လာပေ၏။

သံသယများသည် ရှုပ်ထွေးစွာပေါ်လာပေ၏။ လွတ်လပ်ရေးရမှ သပိတ်လှန်ရမည်ဟု တိုက်တွန်းသူတို့က တိုက်တွန်းလာကြပေ၏။

ရဲရဲတောက် ကိုသန်းတင်သည် အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့တုန်းက သပိတ်လှန်ရန် သဘောတူပြီးမှ အပြင်တွင် ကန့်ကွက်ကာ အတိုက်အခံလုပ်လာ၏။ သမဂ္ဂအလုပ်အမှုဆောင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထောက်ခံသောအားဖြင့် တစ်နာရီမျှ သပိတ်လှန်ပြီး ဆက်၍ သပိတ်မှောက်ကြရန် သူ့လူစုအား လမ်းစဉ်ချပေး၏။ သပိတ်လှန်ရေးလမ်းစဉ်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးများ ရာထူးမျှော်မှန်းနေသူများ၏ လမ်းစဉ်ဟု ပုတ်ခတ်၏။ သူတို့ဘက်က ဟိုက်စကူးကျောင်းများ၊ တိုင်းရင်းမြန်မာများ ပါသည်ဟု ဆိုပေ၏။

တိုးတက်ရေးသတင်းစာ၊ ဆယ်သန်းသတင်းစာ စသည်တို့က ရဲရဲတောက်တို့ဘက်မှ အသားပေးဖော်ပြကြ၏။ သပိတ်လှန်ဘက်က နေသူများအား အမျိုးမျိုး ပုတ်ခတ်ရေးသားကြ၏။

‘ကိုလှရွှေသည် အောင်ကျော်အားသတ်သော တရားခံ’ ဟူ၍ စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ရှုတ်ချကြ၏။ ‘ကျောင်းသားများက သင့်အား အာဏာကုန်ပေးအပ်ခြင်းသည် လိုလားချက်ကလေးမဟုတ်၊ မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရရန်ဟု မျှော်လင့်တကြီးကြီးစွာနှင့် သင့်အား ခေါင်းဆောင် တင်မြှောက်ခြင်းကို သင်မသိ၍ ဤကဲ့သို့ ဦးပုစသော ဝန်ကြီးချုပ်အဖွဲ့နှင့် သဘောတူစာချုပ် ချုပ်ခြင်းပေလော” ဟု မေး၏။

တိုးတက်ရေးသတင်းစာတွင် ‘ကျောင်းသားကိစ္စနှင့် သခင်ကိစ္စ’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သခင်နု ဓာတ်ပုံနှင့် တက်ဘုန်းကြီးကိုသိန်းဖေတို့၏ ဓာတ်ပုံများကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ထည့်ကာ ဆောင်းပါးတစ်ခု ထည့်လိုက်လေသည်။ သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်သိန်းဖေ။ ဤရဲဘော်သုံးဦးသည် ကျောင်းသားမဟုတ်သော်လည်း ကျောင်းသားကိစ္စ၌ ပါဝင်၏။ သခင်မဟုတ်သော်လည်း သခင်လုပ်ကြ၏။ နိုင်ငံရေး၌လည်း ပါဝင်ကြသေး၏။ အကြောင်းမည်သို့နည်းဟု မေး၏။ ဤရဲဘော်သုံးဦးကြောင့် သပိတ်လှန်သည်ဟုဆို၏။ ၆-၃-၃၉ နှင့် ၉-၃-၃၉ တိုးတက်ရေးသတင်းစာ သတင်းနှင့် မှတ်ချက်၌ လေးကျွန်းသား စကားပြောခန်းတွင် ကျောင်းသား

အရေးတော်ပုံသည် တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေ၊ သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်းတို့ကြောင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကြသည်ဟု ထင်ကြေးပေး၏။ ထိုသုံးဦးသည် ပူးသတ်ကြသော သူလျှို့လိုလူစားများဖြစ်သည် ဟု ရေးထားပေ၏။

ရန်ကုန်စီရင်စု တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ‘ကျောင်းသားများသည် အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ရန် နိုင်ငံရေးစကားများ ဆက်အော်ခဲ့ကြသော်လည်း အုပ်ချုပ်ရေး တည်တံ့စေသော သဘော သက်ရောက်နေသဖြင့် ဝမ်းနည်းကြောင်း’ ဟု ဆုံးဖြတ်လေသည်။ ၎င်းနောက် တက်ဘုန်းကြီး သခင်သိန်းဖေအား ရန်ကုန်စီရင်စု တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ ထုတ်ပစ်သည်ဟု ကြေညာလေသည်။

အထက်ပါ အရေးအသား အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ များစွာ အားယုတ်မိသည်။ စိတ်ပျက်မိသည်။ သပိတ်မလှန်လျှင် မဖြစ်ဟု နားလည်နေသော်လည်း သပိတ်လှန်ရေးဘက်က နေပြီး ပြောရ၊ ဆိုရ၊ လုပ်ရ၊ ကိုင်ရမှာ ကြောက်လာလေသည်။ မမြင့်ဦးလို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရွာ ပြန်ပြီး အေးအေးစာဖတ်၍သာ နေလိုတော့သည်။

မမြင့်ဦးဆီ လိုက်သွားပြီး အတူစာဖတ်နေရလျှင် ပိုကောင်းဦးမည်ဟုပင် စိတ်ကူးပေါက်မိသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ထွက်လိုသာ ထိုင်နေလိုက်ချင်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် သပိတ်လှန်ရန် တစ်လမ်းတည်းသာ ရှိတော့သည်ဟု နားလည်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗမာပြည်လုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ အလုပ်အမှုဆောင်တို့က နောက်တက် ဦးပုအစိုးရထံမှ အတတ်နိုင်ဆုံးသော လိုက်လျော ချက်များကို ရယူကာ သပိတ်လှန်ရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်းတွင် အမှားဟူ၍ တစ်ရွေးသားမျှ မမြင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် စိတ်အတက်အကျမြန်သော အရပ်သားတို့က ဤအရေးတော်ပုံနှင့် ကျောင်းသားသပိတ်မှ ဗမာပြည်၏လွတ်လပ်ရေး ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ပြီး လွတ်လပ်ရေးရမှ သပိတ်လှန်ရ မည်ဟု တောင်းဆိုနေလေသည်။ ချိန်ခွင်ကိုင်နေသော ဈေးသည်တို့သည် ကုန်ချိန်တွယ်ရာမှာ ချိန်ခွင်လျှာကို ထိန်းနိုင်သော်လည်း နိုင်ငံရေးဝေဖန်ခန်းတွင် ချိန်ခွင်လျှာကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ကိုလှရွှေအား အာဏာရှင်ဟု ခေါ်ရင်းက ကိုလှရွှေပြောသမျှစကားတို့သည် အာဏာရှင်လို တန်ခိုး

ထက်ရမည်ဟု ယူဆလာလေသည်။ အာဏာရှင်ကိုလှရွှေက တစ်ချက်ဟောက်လျှင် ဗြိတိသျှ အင်ပိုင်ယာကြီး ပျက်မလောက် ထင်မြင်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်းဆိုချက် တစ်ဝက် တစ်ပျက်ရရှိနှင့် တိုက်ပွဲကို မရှုပ်သိမ်းသေးဘဲ အိမ်ခြေတစ်သန်းငါးသိန်း သွက်သွက်ခါ လှုပ်ရှား သွားသည်အထိ ဆင်နွဲစေချင်ကြသေးသည်။

ထိုသူတို့အား ရှင်းလင်းပြ၍ ကိုယ့်ဘက်သို့ ပါလာအောင် သိမ်းသွင်းရန် ကျွန်တို့မှာ နိုင်ငံရေး ကျွမ်းကျင်မှုမရှိ။ သူတို့ပြောသမျှကို ခံနိုင်သော နိုင်ငံရေးအရေထူမှုလည်း မရှိ။ အရှုံးကို ရင်ဆိုင် ရဲသော ဇွဲလည်းမရှိပေ။

ကျွန်တော်ကား အတွေ့အကြုံများစွာနည်းသေးသော ကျောင်းသားနိုင်ငံရေးသမား မနူးမနပ်ကလေး မျှသာ ဖြစ်ပေသည်တကား။

အခက်တကား အခက်ဆုံးမှာ မြို့မကိုသန်းတင်တို့လူစု ဖြစ်လေသည်။

ကိုသန်းတင်တို့သည် ဗမာပြည်လုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အသင်းပေါင်းချုပ် အလုပ် အမှုဆောင် တစ်ဦးအနေနှင့် ဦးပု၊ ကိုလှရွှေ သဘောတူညီချက်ကို လက်ခံပြီး သပိတ်လှန်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်တွင် သူလည်းပါဝင်၏။ သတင်းစာထဲ၌ သပိတ်လှန်ရန်ထောက်ခံသော သူ၏ သီးခြားကြောငြာချက်ကိုပင် ထုတ်ပြန်ခဲ့သေးသည်။

သို့ပါလျက် သူခေါင်းဆောင်သော ရန်ကုန်မြို့ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အထက်တန်းကျောင်းများနှင့် မြန်မာစာ အထက်တန်းကျောင်းများမှ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်အချို့တို့သည် အဆိုပါ သပိတ်လှန်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကဖျက်ကဖျက်လုပ်လာလေသည်။ ‘ကိုလှရွှေ၏ အမိန့်ကို နာခံသောအားဖြင့် သပိတ်လှန်ရမည်နေ့တွင် နံနက် ၆နာရီမှာ လှန်ပြီး နံနက် ၇နာရီတွင် မူမမှန် သော သပိတ်လှန်ခြင်းကို မကျေနပ်သောအားဖြင့် ပြန်မှောက်ရမည်’ ဟု ညွှန်ကြားချက် ထုတ်လေ သည်။ ကိုသန်းတင်၏ ကောင်းမှုကြောင့် မှောက်သူမှောက်၊ လှန်သူလှန် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သပိတ်ကို မှောက်လိုက်လှန်လိုက် လုပ်ကုန်ကြသည်။ ကိုသန်းတင်တို့လူစုသည် တိုက်ပွဲကို ကလေးကလား ကစားသလို လုပ်ပစ်နေကြလေ၏။

ရဲရဲတောက် ကိုသန်းတင်။

ရဲရဲတောက် ကိုသန်းတင်အား တိုးတက်ရေး ဆယ်သန်းစသော သတင်းစာများတွင်ကလည်း မြင့်တင်ပေးကြ၏။

ရဲရဲတောက်လုပ်ငန်းများ ဆက်လုပ်ရန်ဟူသော ရဲရဲတောက်ကြေညာချက်များကို ထုတ်လျက် ရဲရဲတောက် ကိုသန်းတင်နှင့် အဖော်တစ်စုတို့သည် မြို့မသပိတ်စခန်းမှ ရွှေတိဂုံစခန်းသို့ ရွှေ သွားကြလေ၏။ ဇာဌာနအုပ်ချုပ်ရေး ပျက်မှသော်လည်းကောင်း၊ လွတ်လပ်ရေး ရမှ သော်လည်း ကောင်း သပိတ်လှန်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချကြလေကုန်၏။

သူတို့ကလည်း ရွှေတိဂုံရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ အစည်းအဝေးကြီး ကျင်းပလေသည်။ သူတို့၏ ကျောင်းသားအင်အားစုသာမက လွတ်လပ်ရေးမရမချင်း သပိတ်မှောက်နေစေလိုသော မြို့မိမြို့ဖ အချို့နှင့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးခေါင်းဆောင် သခင်အချို့ တက်ရောက်ကြလေသည်။ ထို အစည်း အဝေးတွင် ကိုသန်းတင်နှင့် အခြား ရဲရဲတောက်တစ်စုက ကိုလှရွှေနှင့် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်တို့သည် မိုးလားကဲလားပြောပြီး အဖျားရူးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကျောင်းသားများနှင့် တိုင်းသူပြည်သားတို့အား အသက်သေသေ အရိုးကြေကြေ ဇာဌာနအုပ်ချုပ်ရေး ပျက်သည်အထိ ရဲရဲတောက်ချီတက်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးပြီး၊ ခုတော့ ဇာဌာန သက်ဆိုးရှည်စေမည့် ဦးပုအစိုးရထံမှ ဘာမျှမဖြစ်လောက်သော လိုက်လျောချက်ကလေးများကို လက်ခံကာ သပိတ်လှန်ခြင်းမှာ သစ္စာ ဖောက်ရာ ရောက်ကြောင်းများ ဟောပြောကြလေသည်။ ဗမာပြည်လုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ အသင်းချုပ်ကြီးသည် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးနှင့် သီးခြားလို နေခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုလေသည်။ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အသင်းချုပ် ခေါင်းဆောင်များသည် ဤသို့သော အမှားသို့ ရောက်ရန် သြဇာပေးကြိုးကိုင်နေသူများမှာ သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေ၊ ဆရာချစ်နှင့် ကိုကျော်ငြိမ်းတို့ဖြစ်ကြောင်း တရားခံများအဖြစ်နှင့် ဖော်ထုတ်လေသည်။

သို့သော် ကိုသန်းတင်လူစုက ဘယ်လိုပင်ပြောပြော၊ ကျောင်းသားအများက ဗမာပြည်လုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ၏ ညီညွတ်ရေးကိုသာ တောင့်တနေကြသည်။ တကွတပြား လုပ်ကြခြင်းကို မလိုလားကြ။ ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်း စင်ပြိုင်ထောင်ခြင်းကို ကန့်ကွက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအစည်းအဝေးမှ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ညီညွတ်ရေးကို ထိန်းသိမ်းရမည်၊ ထောင်က ထွက်လာပြီ ဖြစ်သော ဥက္ကဋ္ဌ ကိုဘဟိန်းနှင့် အတွင်းရေးမှူး ကိုဗဆွေတို့ ကြီးမှူးခေါ်ဆိုလိုက်သည့် ကျောင်းသားလွှတ်တော်သို့ တက်မည် စသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလေသည်။

ကိုသန်းတင်လူစု အများဆုံး ပြောဆိုနေသော စကားတစ်ခုမှာ ‘ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေ ထင်ရာလုပ်သွားလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်’ ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ ကိုသန်းတင်တို့လူစု၊ အထက်တန်း ကျောင်းသား အတော်များများနှင့် မြန်မာဘာသာ ကျောင်းသားများ၊ အရပ်သူ အရပ်သား အချို့၏ အထင်တွင် သမဂ္ဂအသင်းချုပ် အလုပ်အမှုဆောင်တွင် ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေသာ လွှမ်းနေ သည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားတို့သည် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးနှင့် ရာထူးရာခံတွေအတွက် ပြင်ဆင်နေ သူများ ဖြစ်သည်။ ရာထူးရာခံ ကိုယ်ကျိုးနှင့်များလျှင် ပါလွယ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းသို့ ဦးပုအစိုးရနှင့် စေ့စပ်ပြီး သပိတ်လှန်ခြင်းမှာ ရာထူးရာခံ ပညာတော်သင်စသော ဆုလာဘ်များကို မျှော်မှန်း၍ လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုလှရွှေသည် ပညာတော်သင်အဖြစ်ဖြင့် အရွေးခံရ လိမ့်မည်။ ဦးပုက ကိုလှရွှေအား သမက်ဖမ်းတော့မည်။ တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေသည် ဦးသွင်အား နန်းရင်းဝန်တင်ပြီး အတွင်းဝန်ဖြစ်တော့မည် စသော မဟုတ်တမ်းတရမ်း ကောလာဟလ သတင်း များ လွင့်လာခြင်းဖြစ်လေ၏။ ဤသို့သော ထင်မြင်ယူဆချက်သည် ကျောင်းသားပရိသတ်အား သွေးကွဲစေ၏။ ကောလိပ်ကျောင်းသား၊ ဘီအေ၊ အမ်အေလောင်းများကို အင်္ဂလိပ်မြန်မာနှင့် မြန်မာဘာသာသက်သက် ကျောင်းသားများသည် သင်္ကာယနမကင်းဖြစ်စေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအစည်းအဝေးက အသစ်ဖွဲ့မည့် သမဂ္ဂအသင်းချုပ် အမှုဆောင်တွင် အင်္ဂလိပ်မြန်မာနှင့် မြန်မာဘာသာသက်သက်ကျောင်းများမှ ကိုယ်စားလှယ်များ သီးသန့်ပါရမည်ဟု တောင်းဆိုလေ သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က ပြဿနာများကို ယခုလို အကွကျကျ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ဆက်စပ်၍ မကြည့်မြင်တတ်သေးချေ။ ထို့ကြောင့် ခိုင်မာသော ယုံကြည်မှုရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံတွင် အတွင်းကျကျ ပါဝင်နေရသဖြင့် ကျောင်းသားတို့၏ အခြေအနေ မှန်ကို သိရကာ သပိတ်လှန်မှုဖြစ်မည်ဟု ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနည်းတူပင် ယုံကြည်လေ သည်။ သို့သော် များစွာသော အရပ်သူအရပ်သားများနှင့် ရဲရဲတောက်ကိုသန်းတင်တို့ကဲ့သို့ပင် ထိုအရေးတော်ပုံမှ လွတ်လပ်ရေး ဖြစ်ပွားလာလိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း၊ အစိုးရအဖွဲ့ ပြောင်းသော် လည်း ရှေ့ဆက် သပိတ်မှောက်လိုက်လျှင် ၉၁-၉၂နှစ်အုပ်ချုပ်ရေး ပျက်သွားလိမ့်မည်ဟု လည်း ကောင်း အထင်ကြီးနေမိခဲ့ပေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုသန်းတင်အား အမှားကြီး မှားနေသူများ အဖြစ်ဖြင့် အပြစ်မတင်၊ မဝေဖန်။ သူတို့သည် ကျောင်းသားထုအနေနှင့် ညီညီညွတ်ညွတ် တိုက်စရာရှိ အတူတူ၊ ဆုတ်အတူတူ၊ မှန်စရာရှိ အတူတူ၊ မှားစရာရှိ အတူတူ၊ သာအတူ၊ နာအတူ မလုပ်ဘဲ သွေးခွဲစကားပြောခြင်း၊ မညီမညွတ် ကဖျက်ယဖျက် လုပ်ခြင်းများအတွက်သာ ကိုသန်းတင်တို့အား အပြစ်တင်ပေသည်။ မုန်းတီးပေသည်။ ကျွန်တော်ကား ညီညွတ်ရေးတွင်

အားတက်တက်သူဖြစ်သလောက် ကွဲရေးတွင် အားပျက်တတ်သူ မဟုတ်ပါလား။ အကွဲအပြဲ အရှုတ်အချများကို ရင်မဆိုင်ရဲသူ မဟုတ်ပါလား။ အခက်အခဲများသည် အခြားသူများအား သံမဏိဖြစ်စေနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့်အား ဖယောင်းဖြစ်စေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အတိုက်အခံများသော သံပုံးတီးခြင်း တောထုတ်ခြင်းပင်ခံရသော သပိတ်လှန်ခြင်းကို မကာကွယ်ရဲချေ။ ကျွန်တော်သည် ကိုလှရွှေစသော ခေါင်းဆောင်များ၏ စင်ကြယ်မှုကို လုံးဝယုံကြည်သော်လည်း ကိုသန်းတင်တို့လူစုနှင့် အခြားသူများက သွားပုပ် လေလွင့် ပြောကြသည်များကို မခုခံရဲချေ။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားထု ညီညွတ်ရေးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျောင်းသားထု ညီညွတ်ရေးကို ဖျက်ဆီးရာ ရောက်နေသော ကိုသန်းတင်တို့၏ လုပ်ငန်းများကို ရှုပ်ရှုပ်ချွံချွံ မတိုက်ဝံ့ချေ။ အချုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့သည် ကွဲခြင်းပြဲခြင်းများအတွက် ဟိုကတစ်ပေါက် ဒီကတစ်သံ ကြားရခြင်းများ အတွက် ဆုတ်သူကဆုတ်၊ တက်သူကတက်၊ ဖရိုဖရဲ တိုက်ပွဲဝင်နေကြသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်တတ်ရုံသာ နားလည်လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ စိတ်ပျက်နေရသည့်အထဲတွင် သပိတ်လှန်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သို့လော သို့လော မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်သွားစေသည့် အကြောင်း တစ်ရပ် ရှိသေး၏။ ထိုအကြောင်းကား ကိုသန်းတင်တို့၏ သပိတ်မလှန်ရေး ရဲရဲတောက် ခြေလှမ်း ကို သခင်လေးမောင်၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စံထွန်းလှ စသော တို့ဗမာ ခေါင်းဆောင်ကြီးများက နောက်ကွယ်ကွယ်မှ အားပေးနည်းပြလျက်ရှိသည် ဆိုသောအချက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့ကား ကျွန်တော်အထင်ကြီးသော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးများ မဟုတ်ပါလော။ သူတို့၏ နိုင်ငံရေး တွက်ကိန်းများသည် ကျွန်တော်တို့တွက်ကိန်းထက် ပိုမမှန်နိုင်ပေဘူးလား။ ကြာလေ ခိုင်မာသော ယုံကြည်မှု နည်းလာလေ၊ စဉ်းစားလေ တွေဝေလာလေ ဖြစ်ပေတော့ရာ ဘေးထွက်ပြီးသာ ထိုင်နေလိုက်တော့သည်။ ။

၃၈

ချစ်သူလမ်းကြားမှ မမထားနှင့်အပါ

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့ညနေတော့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လျှောက်လည်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအဆောက်အအုံ အောက်ထပ် ဦးကံသိန်း၏ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွင် ရေချိုးပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် မျက်နှာတွင် အပေါက်အပေါက်တင်နေသော ရေကို စင်အောင် မသုတ်ရသေးသဖြင့် တက်သွားရင်းပင် သုတ်လျက်ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် လှေကားထိပ်မှာရပ်၍ ကျွန်တော်တက်အလာကို စောင့်နေကြသော သူနှစ်ဦးကို ဂရုမထားမိလိုက်ချေ။

“ဟေ့ ဖိုးတင်ထွန်း၊ မောင်ရင့်ကိုကိုယ်တို့ လိုက်ရှာနေတယ်” ဟု ကိုလှရွှေက ဆီးပြောလိုက်တော့မှ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုလှရွှေနှင့် ကိုဘဟိန်း၊ သူတို့နှစ်ယောက် ယှဉ်ရပ်နေတော့ ကိုလှရွှေက အခါတိုင်းထက် ပိုမည်း၍ ကိုဘဟိန်းက အခါတိုင်းထက် ပိုဖြူသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး၏ အပြုံးများသည် ပြိုင်တူပွင့်လင်းလျက် ကြီးမား၍ ဖြူဖွေးသော သွားများကို ပြိုင်တူ ပြနေကြလေသည်။

“လိုက်ရှာနေကြတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်ရင့်ကို တာဝန်ပေးစရာရှိလို့။”

“ဘာတာဝန်လဲဗျ”

“ခု ဌာနချုပ် ကိုယ်စားလှယ်တွေကို နယ်တွေလွှတ်ပြီး သပိတ်လှန်ရတဲ့ အခြေအနေကို ရှင်းပြနေရတယ်။ ကျောင်းသားလွှတ်တော်ကိုလည်း နယ်ကိုယ်စားလှယ်တွေ စနစ်တကျတက်လာအောင် စည်းရုံးရမယ်။ ရဲဘော်တင်ထွန်းက သရက်နဲ့ အာလံကို သွားရလိမ့်မယ်”

ခါတိုင်းဆိုလျှင် တာဝန်ပေးအပ် ညွှန်ကြားသံကြားရက ကျွန်တော့်မှာ တက်ကြွဖြူးထူးသွားလေ့ရှိပေသည်။ တာဝန်ပေးခြင်းခံရသည်ကိုပင် ဂုဏ်တစ်ခုဟု ထင်မိသည်။ ယခုမူကား ကိုလှရွှေ၏ ညွှန်ကြားသံကို လက်ခံရသောအခါ ရင်လေးသွားပေသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက် ချထားပြီး တွေ့နေသည်။

ကိုလှရွှေက ဆက်၍-

“ဒီနေ့ညရထားနဲ့ ထွက်ရလိမ့်မယ် ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ဘာမျှ အင်း-အဲ မလိုက်ဘဲ သူတို့ကို ငေးကြည့်နေပြန်သောအခါ ကိုဘဟိန်းက ဝင်၍ ပြောလေသည်။

“ကိုယ့်လူကိုကြည့်ရတာ အားမရစရာကြီးပဲ။ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ကိုယ်တို့ကို ပြောစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေခြင်းမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရှိသမျှကို ဖွင့်မပြောရဲ၍ ဖြစ်လေသည်။ သပိတ်လှန်ခြင်းကိစ္စနှင့် ကိုသန်းတင်တို့နှင့်ကွဲခြင်း စသော ကိစ္စများတွင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က တွေ့ဝေနေရာ ဘယ်သို့လျှင် နယ်ထွက်၍ ရှင်းလင်း ဟောပြောလိုပေလိမ့်မည်နည်း။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နည်းနည်း နေမကောင်းလို့ပါ”

ကိုလှရွှေ၏ ညာဘက်လက်သုံးချောင်းသည် ကျွန်တော့်နဖူးပေါ်သို့ ချက်ချင်း ယုယပူနွေးစွာ ရောက်လာပြီ။

“ပြစမ်း ပြစမ်း၊ အဖျားများ ရှိနေသလား”

ကိုလှရွှေ၏ မျက်နှာမှာ အရွှန်းအနောက်ကင်းစင်ပြီး တကယ့်ဆရာဝန်ကြီးလို တည်ငြိမ်နေသည်။
အတန်ကြာ စမ်းပြီး-

“အဖျားတော့ မရှိပါဘူး”

ကိုဘဟိန်းက ရယ်လိုက်ပြီး-

“ဘယ် အဖျားစမ်းလို့ ရမှာလဲ၊ ရဲဘော်တင်ထွန်းက ခုပဲ ရေချိုးခန်းက တက်လာတဲ့ ဥဇ္ဇာ”

ကိုလှရွှေက ပြုံးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲဖမ်းကာ သွေးတိုးစမ်းပြန်လေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ လိမ်မိခြင်းကြောင့် ရှက်သွား၏။ ကျောင်းပြေးချင်၍ နေမကောင်းပါဟု လိမ်မိသော သားအား မိဘလုပ်သူတို့က စိုးရိမ်တကြီး ယုယကုသကြသောအခါ ကျောင်းသွားချင်စိတ် ပေါက်မလာသေး သည့်တိုင်အောင် မိဘများအပေါ်တွင် အချစ်သစ် ပူနှွေးမိသလို ရဲဘော်ကြီး ကိုလှရွှေအပေါ်တွင် ရဲဘော်စိတ် အသစ်သစ် ပူနှွေးခြင်းဖြစ်မိသည်။

“သွေးအားအတိုးကလည်း ပုံမှန်ပါပဲ၊ အဲဒီတော့ သွားမယ်မဟုတ်လား”

“နေမကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲဗျ၊ ငြီးစိစိကြီး ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နုံးနေတယ်။
ပြီးတော့”

ကျွန်တော်က ထပ်လိမ်ရမည်ကို နှောင့်နှေးနေစဉ် ကိုဘဟိန်းက ကြားဝင်၍ ဟားတိုက်ရင်း-

“ဟား ဟား ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ကိုယ့်လူ၊ လာချင် အနီးကလေး မလာချင် ခရီးဝေးတဲ့”

“အဟုတ်ပါ၊ ခုလည်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကလေးတွေ ရှိသေးလို့ သွားစရာ ရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော်က သည်လိုလိမ်ပြီး တိမ်းရှောင်နေသော်လည်း ကိုလှရွှေနှင့် ကိုဘဟိန်းကား စိတ်ဆိုးပုံ မပေါ်။ ကိုလှရွှေက ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ ကိုဘဟိန်းက ပြုံး၍ပြောပြန်သည်။

“ဟော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ပေါ်လာပြန်ပြီ။ ခုလို အများကိစ္စတွေ အရေးတော်ပုံကိစ္စတွေ အရေးကြီးနေတုန်း၊ ကျောင်းသားသပိတ် ကလေးသတ်စရာတွေ အများကြီးလိုနေတုန်း ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စတွေဘာတွေ ထည့်တွက်နေတာဟာ ရဲဘော်တင်ထွန်းအတွက် သဘာဝမကျဘူး။ အခုအခု တခြားအကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့်သာ ရဲဘော် မသွားချင်တာဖြစ်ရမှာပဲ”

ကျွန်တော်က ဘာမျှမပြောဘဲ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့်သာ နေလိုက်လေသည်။ ထပ်လည်း မလိမ်ချင်။ အကြောင်းစုံဖွင့်ပြောပြီး ကျွန်တော်တော့ စိတ်ပျက်နေပြီ။ ထွက်ထိုင်ပါရစေတော့ ဟုလည်း အမှန်အတိုင်း မပြောရဲသေး။ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ တွေဝေနေသည်။ ၎င်းပြင် ဤ ချစ်စရာကောင်းသော ရဲဘော်များ၏ ဆန္ဒကို ငြင်းဆန်ရန်လည်း အားနာနေလေသည်။ ညှိုးငယ် သော ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် သူတို့မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်လာလေသည်။ သူတို့၏ အပြုံးများ သည် တောင်စွယ်မှာ နေကွယ်သလို တဖြည့်ဖြည်းကွယ်သွားရာ နှုတ်ခမ်း ရုတ်တရက်မပုံးနိုင်၍ သွားကလေးများ ပေါ်နေရစ်ရုံသာ ကျန်တော့၏။ ကိုလှရွှေက-

“ကဲ-နောက်မှ ဆက်ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့။ ရဲဘော်တင်ထွန်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ပြီးအောင် သွားလုပ်ချေဦး။ သို့ပေမယ့် ခေါင်းငြီးစိစိဖြစ်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေတယ် ဆိုရင် လုပ်ဖို့ကောင်းတာကတော့ ကောင်းကောင်းစားသောက်ပြီး နင်းကန် အိပ်ပစ်လိုက်။ ကဲ ကဲ ကိုယ်တို့ သွားစရာရှိတာ သွားကြဦးစို့ရဲ့။”

သူတို့နှစ်ယောက် ဆင်းကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ လာခဲ့၏။ စာကြည့်ခန်းကား ကျွန်တော်တို့၏ တည်းခိုရာ အခန်း ဖြစ်နေပေသည်။ တံခါးခေါက်မှာ ဆွဲချိတ်ထားသော ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ကို ယူပြီး ဒိုဘီပေးပြီး ရုပ်လက်တိုနှင့် ပန်းရောင်ပိုးနှင့် အနီရင့်ရောင်ချည်ကို အကွက်ငယ်ကလေးများ ဖော်ကာ ရက်ထားသော ပိုးရောချည်ပါလုံချည်ကို ထုတ်ယူလေသည်။ ခေါင်းဖြီး အဝတ်လဲရင်း ကိုလှရွှေတို့အား လိမ်ခဲသည်တို့ကိုသာ သတိရနေလေသည်။ သူတို့ပေးသော တာဝန်ကို ငြင်းပယ်ခဲမိ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ မြို့ထဲသွားလည်ဖို့ပင် စိတ်မပါ့တပါ ဖြစ်နေပေ၏။

မြို့ထဲသို့ ဘတ်စ်ကားစီး၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်သူ့ဆီ သွားလည်မည်ဟုလည်း မည်မည်ရရ ဆုံးဖြတ်မထား။ ဘာကြည့်မည်ဟုလည်း ရည်ရွယ်ချက်မရှိ။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ တောင်တွေး

မြောက်တွေး တွေးရင်းဖြင့် မမြေ့ထံသို့ အလည်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေသည်။ ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းအတွင်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော မမြေ့၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ စေတနာ ကောင်းရှာသော မမြေ့၊ သွက်ခါပါဒ လိုက်နေသော လင်သည်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲရရှာသော မမြေ့၊ ယခု တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဟိန္ဒူ-မွတ်ဆလင် အဓိကရုဏ်းကြားတွင် ဘယ်လိုများ နေရှာပါလိမ့်။ မမြေ့၏ နေအိမ်သည် မောင်ထော်လမ်းမှာ တည်ရှိသည်ဖြစ်၍ အလုပ်တိုက်မှာ မဂိုလမ်းတွင် ဖြစ်ပေရာ ကုလားကြားထဲမှာ နေရရှာသည်။

အချိန်မှာ ညနေငါးနာရီကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသဖြင့် မမြေ့သည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကောင်းမှ ရောက်ဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အလုပ်တိုက်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

မမြေ့ကား သူ့အလုပ်စားပွဲပေါ်တွင် အလုပ်လုပ်တုန်းဖြစ်လေသည်။ ဘာဘူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေရင်း ကျွန်တော့်အား မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဝမ်းသာအားရဖြင့်-

“လာဟေ့ မောင်တင်ထွန်း မောင်တင်ထွန်းတို့ မျက်နှာကို မမြင်ရတာ ကြာပြီနော်”

ဂန္တီဦးထုပ်အဖြူနှင့် ဆွာဒေရီပင်ဖြူကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ဘာဘူသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တို့ကိုလည်း ပြောင်ချောနေအောင် ရိတ်ထားသည်။ ကွမ်းသွေးအနည်းငယ်သည် စေ့ထားသော သူ့ပါးစပ်ထောင့်များတွင် ယိုထွက် နေလေသည်။

ကျွန်တော်က မမြေ့၏ ဝဲဘက်ရှိ ကုလားထိုင်ဆီသို့ သွားရင်း-

“မမရယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း သပိတ်နဲ့ အလုပ်သိပ်များနေလို့ လာမလည်ရတာပါ။ ခုတော့ သပိတ်လှန်ပြီးပြီ”

“အေး၊ မမလည်း မအားလို့ မလာတာဘဲလို့ သိထားပါတယ်ကွယ်၊ သပိတ်လှန်လိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက မမ မောင်လေးလာလည်မှာပဲလို့ မျှော်နေတာပဲ သိလား”

ဘာဘူသည် ဟင်ဒီစကားဖြင့် သွားတော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း ထလေသည်။ သူ့ဖောင်းကြွသော ဝမ်းဗိုက်ကြီးသည် ရှေ့ကစားပွဲစွန်းနှင့် မလွတ်သောကြောင့် ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ တွန်းရွှေ့ ပြီးမှ ထနိုင်လေသည်။ မမြမှီသည် ဘာဘူ၏ ကိစ္စတွင်သိပ် စိတ်မဝင်စားတော့သော လေသံဖြင့်-

“နောက်မှ ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့လေ”

ဘာဘူသည် ကွမ်းမြူးနေသော ပါးစပ်ကို နောက်ထပ်မဟာတော့ဘဲ မမြမှီကိုရော ကျွန်တော့်ကိုပါ ဆလံပေး၍ ထွက်သွားလေသည်။

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်ကလျှောက်လာသလဲ”

“ဒီကို သက်သက်လာတာပဲ မမရဲ့၊ သပိတ်လှန်ပြီးတော့ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့၊ ပြီးတော့လည်း တစ်နေ့က ဟိန္ဒူ-မွတ်စလင် အဓိကရုဏ်းဖြစ်တုန်းက မမတို့ ဘေးမသီရန်မခ ရှိမှရှိပါလေလား လို့ သိချင်တာနဲ့”

“မမတို့မှာ ဘေးမသီရန်မခပါဘဲ မောင်ရယ်။ ဒီလို သတိရဖော်ရလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ- အဆင်သင့်ပဲ မောင်တင်ထွန်းကလည်း အပျင်းပြေ အလည်လာတယ်၊ မမလည်း အပျင်းပြေ ကန်တော်ကြီး လမ်းလျှောက်ထွက်မယ် လိုက်မလား”

ကျွန်တော်ကား မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်သော အခြေအနေမှာ ရှိလေသည်။

“လိုက်မယ်လေ”

“ဒါဖြင့် ခဏထိုင်လိုက်ဦး၊ မမ နောက်ဖေးခန်း ခဏဝင်ပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်”

မမြမှီ၏ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးပေါင်ဒါများ ပြယ်သလောက်ဖြစ်နေလေပြီ။ နှာခေါင်းနှင့် ပါးမို့ များတွင် အဆီဝင်းစပင် ပြုနေလေပြီ။ နဖူးပြင်မှာ ပြောင်ထင်းနေလေပြီ။ သို့သော် အလှနွမ်းရုံသာ နွမ်းသည်။ အလှကား မပျက်ပါ။ ပြတင်းပေါက်အထက် ကျောက်မှန်မှ ထိုးဝင်နေသော အလင်းရောင်တွင် စိန်နားကပ်နှင့် စိတ်လက်ကောက်တို့သည် တဖျပ်ဖျပ် ဝင်းလက်နေကြ၏။

မမြမှီသည် ဒရိုင်ဘာကိုခေါ်ပြီး ကားအဆင်သင့်လုပ်ရန်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် ဖာလူဒါတစ်ခွက် မှာလိုက်ရန်ပြောပြီး နောက်ဖေးခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ထိုအခန်းသည် လူနေလျှင် မီးဖိုခန်းဖြစ်ဖို့ ရှိလေသည်။ အလုပ်တိုက်ဖြစ်သဖြင့် မမြမှီ၏ ခြယ်သရန်အခန်း ပြုလုပ်ထားဟန် ရှိ၏။

မမြမှီကို စောင့်နေရင်း သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ သပိတ်လှန်ခြင်း အပြစ် ဆိုသော ဆောင်းပါးများနှင့် ရဲရဲတောက် ကိုသန်းတင်တို့အား ထောက်ခံသည့် အထက်တန်း ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ကြေညာချက်များ ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောင်းသား တောင်သူလယ်သမားနှင့် အလုပ်သမားများကို ဆက်လက်ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်နေသော ပြည်တွင်းရေးသတင်းများကိုလည်းကောင်း မဖတ်ချင်ဘဲ မြင်နေရသဖြင့် သတင်းစာကို ခပ်မြန်မြန် လှန်နေပေသည်။ နိုင်ငံခြားသတင်းများ ကိုသာ စေ့စေ့စပ်စပ်ပင် ဖတ်ကြည့်နေမိလေသည်။

ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယားပြည်ရှိ ဂျာမန်လူနည်းစု၊ ဟန်ဂေရီယံ လူနည်းစုများသည် ဆူပူလှုပ်ရှား နေကြသည်။ ဟစ်တလာနှင့် တကွသော နာဇီခေါင်းဆောင်ကြီးများက ဂျာမန်လူနည်းစုကို ဝင်ရောက်ကယ်ဆယ်ရန်မှ တစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိတော့ဟု ကြုံးဝါးနေကြလေသည်။

တရုတ်ဗမာလမ်းမကြီးမှနေ၍ တရုတ်ပြည်သို့တင်ပို့သော ဓာတ်ဆီ၊ ရေနံဆီ များကို အကောက် တော်ခွန် ပလပ်လိုက်ကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရပေ၏။

ကုလားတစ်ယောက်က ဖာလူဒါတစ်ခွက် လာချသဖြင့် သတင်းစာကို ပစ်ချပြီး ဖာလူဒါကို သောက်၏။ တစ်ဇွန်းစီ တစ်ဇွန်းစီ အရသာခံ၍သောက်ရင်း ရင်အေးသွားကာ အရသာခံမိသ လောက် ဖတ်လိုက်မိသော နိုင်ငံခြားသတင်းများအတွက် ရင်မအေးနိုင် ဖြစ်နေပေသည်။

အိန္ဒိယပြည်မှာလည်း အမျိုးသားကွန်ဂရက်ဥက္ကဋ္ဌ ဆူဘတ်စ်ချန်ဒရာဘို.စ်က 'ဗြိတိသျှတို့အား လွတ်လပ်ရေး ပေးမပေး ယတိပြတ်မေး၍ ရာဇသံပေးသင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အိန္ဒိယပြည်သူတို့သည် အဆုံးသတ်လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲရန်အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း' ပြောဆိုလေသည်။

“ဪ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါက်တာဘမော်က သူ့ဖြုတ်ချဖို့ အယုံအကြည်မရှိအဆိုကို ဖြေကြားရာမှာ ဆူပူနေတာဟာ ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း ဆူပူနေတာ၊ ဗမာပြည်မှာသာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဗမာပြည်ကို ငြိမ်းချမ်းစွာ မအုပ်ထိန်းနိုင်တာ သူ့အပြစ်မဟုတ်ကြောင်း ပြောပေတာပဲ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်မစဉ်းစားလိုသော နိုင်ငံရေးများကို စဉ်းစားဥာဏ်ရောက်နေပြန်လေသည်။ ရှေ့ဆက် မစဉ်းစားတော့ဘူးဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းလိုက်ပြီး နောက်ဖေးခန်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်စဉ် မမြေမှီ ထွက်လာလေသည်။

မမြေမှီ၏ဆံထုံးမှာ တစ်ပတ်လျှိုဘီးစိုက် နောက်ကွဲဆံထုံးဖြစ်သဖြင့် ခပ်ကြော့ကြော့ဖြစ်သည်။ စောစောက ပြောင်တင်းနေသော နဖူးပြင်ပေါ်တွင် နံ့သာခြယ်ထားရုံမက ဗျာပါဆံနုကလေးများ ချထားသဖြင့် ယဉ်စစ်ဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို သဘာဝရောင် ဆိုးထားသဖြင့် ဣန္ဒြေရသော အလှကို ဆောင်နေပေသည်။ ဝတ်ထားသောလုံချည်မှာ အပြာရင့်ရောင် စုရတီလုံချည်ဖြစ်၍ အဖြူပြောက်ကလေးများမှာ ဖောင်းကြွတက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပေ၏။

ဇာပန်းမပါသော ရုံသားအင်္ကျီ မထူမပါးကို စိန်ကြယ်သီးကြီးများတပ်၍ ဝတ်ထားသည်။ ကျစ်လျစ်စိုပြည်သည့် နဂိုနေအတွင်းသဏ္ဍာန်ကို မူမှန်သော ကောက်ကြောင်းများနှင့် ပုံမပျက်စေဘဲ ပြေပြစ်ယဉ်ကျေးစွာ မွမ်းမံပေးသည့် အဆင်အပြင် ဖြစ်ပေသည်တကား။

ကျွန်တော် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို မမြေမှီသည် ဝမ်းသာစွာနှင့် သတိပြုမိဟန် တူလေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အရိပ်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်နားကပ်လာပြီး-

“မောင်လေး စောင့်ရတာ ပျင်းမှာစိုးလို့ ကတိုက်ကရိုက် ပြင်ခဲ့ရတာပဲကွယ်”

“ကတိုက်ကရိုက်ပြင်တာ သေသေချာချာ အချိန်ယူပြင်တာတွေက ပဓာနမဟုတ်ပါဘူး မမရယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာကပဓာနလဲ မောင်ရင်ရယ်” ဟု မေးပြီး မမြေမှီသည် မျက်စချီကာ ကျွန်တော့်အဖြေကို စောင့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသော အဓိပ္ပာယ်အတွက် သင့်မြတ်သော စကားများကို ရှာနေသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး မောင်ရင်ရယ်၊ ဘာက ပဓာနတုံး”

“သည်ခရီး သည်ထီးနဲ့တော်တယ်၊ သည်အချိန် သည်ထဘီနဲ့တော်တယ် စသည်ဖြင့် နရီကိုက် အောင် ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်တတ်ခြင်းသာ ပဓာနပါ မမရဲ့။”

“အမယ်လေး ပြောတတ်လိုက်တာ အရွယ်နဲ့မလိုက်ဘူး၊ ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီးမို့၊ ဒီလို ပြောတတ်တာ ထင်ပါရဲ့၊ ကဲ ထသွားကြစို့။”

မမြမှီသည် ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ကသွားရာ ကျွန်တော်က နောက်ကလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဟန်မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်၏။ မမြမှီက ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီး ကျွန်တော့်အား အရင်တက်စေသည်။ ကားပေါ်တွင် မမြမှီက ခံ့ခံ့ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်က မရဲတရဲ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဖိုးအောင် ကန်တော်ကြီးကိုမောင်းပေ့ ”

ဤကားသမားသည်ပင် ဤကားတွင် ကျွန်တော်နှင့်အဖေတို့အား တင်၍ ရန်ကုန်မြို့ကို လှည့်ပတ် ပြခဲ့ပေသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က သူ့နာမည်ကို မသိခဲ့ချေ။ မေးလည်း မမေးမိချေ။

ဆူးလေဘုရားလမ်း ရုပ်ရှင်ရုံများရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မမြင့်ဦးကို ပြေး၍ သတိရလေသည်။ မမြင့်ဦးသာ ရန်ကုန်မှာရှိလျှင် သူနှင့်သာ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေပေလိမ့်မည်။ အခုလို မမြမှီနှင့် ကန်တော်ကြီးသို့ လေညင်းခံထွက်မည်မဟုတ်ဟု ထင်သည်။ မမြင့်ဦးကို လွမ်းဆွတ်သလိုလို၊ တမ်းတသလိုလို ဖြစ်လာပေ၏။

“မောင်လေးရဲ့ စကားမပြော ဘာမပြောနဲ့ ဘယ်သူ့အကြောင်းများ တွေးနေသလဲ”

ကျွန်တော်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြုံးလိုက်ပြီးတော့ “ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ မတွေးပါဘူး၊ ယခု ပြနေတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေအကြောင်း တွေးနေလို့ပါ။ Mad About Music ဆိုတဲ့ရုပ်ရှင်ကားဟာ သိပ်ကောင်းသတဲ့။ ဂျူဒီဂါလင်ဆိုတဲ့ ဇာတ်လိုက်ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်က သိပ်ကြိုက်တာ မမ ကြည့်ပြီးပြီလား”

“မမက အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်မတတ်တော့ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင် သိပ်မကြည့်ပါဘူးကွယ်။ မောင်တင်ထွန်းတော့ ကြည့်ပြီးပြီလား”

“မအားတာနဲ့ မကြည့်ရသေးဘူး၊ သိပ်ကြည့်ချင်တာပဲ”

“မမပြမယ်လေ၊ ကြည့်မှာလား၊ ခုလို အင်္ဂလိပ်စာ ကောင်းကောင်းတတ်တဲ့လူနဲ့ ကြည့်ရတော့ မမမှာလည်း နားလည်ပါးလည်နဲ့ အရသာခံနိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော်က ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ကားသည် တိရစ္ဆာန်ရုံထောင့် ‘ချစ်သူ့လမ်းကြား’ (Lover's Lane) ထိပ်သို့ ရောက်လာသော အခါ မမြမှီက-

“ဖိုးအောင်ရေ၊ ဘုတ်ကလပ်ဘက်ကိုမောင်းကွယ်။ အဲဒီဘက်ကနေပြီး မမတို့နှစ်ယောက် သမ္မာန်နဲ့ အလယ်ကျွန်းကို ကူးကြမယ်၊ မင်းက အလယ်ကျွန်းထိပ်မှာ သွားပြီးစောင့်နေပေတော့”

ကားသည် ဘော်တယ်နီကယ်ဂါဒင်ဘက်သို့ ချိုးလိုက်ပြီးနောက် တစ်ခဏ၌ မမြမှီက-

“ဖိုးအောင်ရေ၊ ရပ်ပေးစမ်းကွယ်။ မမတို့ ဟောဟိုလမ်းကြားထဲကပဲ လျှောက်ပြီးသွားတော့မယ်။ မင်းက အလယ်ကျွန်းထိပ်ကိုသာ သွားစောင့်ပေတော့။ တော်တော်ညောင်းနေတော့ လမ်းပိုလျှောက်မှ ကောင်းမယ်”

ကားရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်းပြီး ‘ချစ်သူ့လမ်းကြား’ တွင်းသို့ ဝင်လေသည်။ မဂိုလမ်း ဆူးလေဘုရားလမ်း စသည်တို့နှင့် ကွာခြားလှသော လမ်းကြားကလေးပင်တည်း။ ရွက်သစ်တို့ဖြင့် စည်ကားလှသော ဝါးပင်၊ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်တို့ကြောင့် ညနေခင်း အလင်းရောင်မှာ စိမ်းလဲ့လဲ့အရောင်ဟပ်နေပေသည်။ ထို စိမ်းလဲ့လဲ့နောက်ခံအရောင်တွင် စိန်ပန်းပွင့်၏ နီရဲသောအရောင်၊ ငှက်လား၏ နီလာရောင်နှင့် ငှက်ခွေ၏ ရွှေဝါရောင်တို့က စုတ်တံကစားထားကြပေသည်။ လေပြည်မှာလည်း လတ်ဆတ်သည်သာမက သင်းနေသည်ဟု ထင်ရပေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘေးတိုက်လျှောက်သွားကြသည်။ အခါတိုင်း မမြေမှီအား ကျွန်တော့်ထက် အရပ်အမောင်း အနည်းငယ်မြင့်ဦးမည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ယခုလို ယှဉ်လျှောက်လိုက်တော့မှ ကျွန်တော့်ထက်ပင် အနည်းငယ်နိမ့်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရပေသည်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုရင်ကြီးကိုဘသန်းက ‘ယောကျာ်းဟာ မိန်းမထက် ပိုဘုန်းကြီးတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အချင်းချင်းယှဉ်လိုက်ရင် ယောကျာ်းက ပိုမြင့်ခြင်း ဖြစ်တယ်’ လို့ ပြောခဲ့တာပဲ။ နွေဦးရာသီ၏ စိမ်းလဲလဲ ရောင်ခြည်များကြားတွင် ပြည့်ဖြိုးတောင့်တင်းသော ကိုယ်ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် လန်းဆန်းစွာ လှပနေသော မမြေမှီမှာ နုပျိုနေသည်ဟုပင် ကျွန်တော်ထင်မိသည်။ ယင်းသို့သော အကြောင်းတွေကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် မမြေမှီတို့၏ကြားဝယ် ဆယ်နှစ်မျှ ကွာခြားနေသော အသက်တာသည် တစ်စစ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“မောင်တင်ထွန်း ဒီလမ်းကလေးရဲ့နာမည်ကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲကွဲ့။”

Lover’s Lane တဲ့မမမရဲ့၊ ဟဲဟဲ ချစ်သူလမ်းကြားပါလို့ ဘာသာပြန်ကြပါစို့ မမရယ်”

မမြေမှီကလည်း ကိုယ်မလုံဟန်ဖြင့် သဲသဲရယ်လိုက်ပြီး-

“ချစ်သူလမ်းကြားတဲ့နော်၊ ဟဲ ဟဲ နာမည်ပေးသူကလည်း တော်တယ်၊ ဘာသာပြန်တဲ့သူကလည်း တော်တယ်”

ကျွန်တော်ရော မမြေမှီပါ တဖြူဖြူပြီးရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ဖြည်းဖြည်းကလေး လျှောက်နေ ကြလေသည်။ တော်တော်နှင့် စကားစ မတွေ့နိုင်ကြ။ သစ်ပင်မြင့်ဖျားဆီမှ ဥဩတွန်သံ ပေါ်လာ သည်။ ပြီးတော့ ရေမွှေးပက်ဖျန်းထားသော လက်ကိုင်ပုဝါကို ဖြန့်လျက် ယပ်ခတ်နေသည်။ သင်းမြသော အနံ့ကလေးသည် ကျွန်တော့်အား ယစ်စေလေသည်။

ကျွန်တော်က ငိုက်စိုက်ချထားသော မျက်နှာကို မော့ပြီး မမြေမှီအား ကြည့်လိုက်သည်။ မမြေမှီသည် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် ရှေ့သို့ ငေးကြည့်နေသည်။

“မမကုသိုလ်ကံဟာ သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ချစ်သူယောကျာ်းရှိပေမယ့် သွားအတူ လာအတူ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် မနေရဘူးကွဲ့၊ သူ့ကိုလည်း သနားပါတယ်”

“သူ့ရောဂါ ဘယ်တော့ပျောက်မှာတဲ့လဲ မမ၊ ဆရာဝန်တွေက ဘယ်လိုပြောသလဲ”

“ဘယ်တော့မှ ပျောက်မယ်လို့ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်တဲ့ အခြေမှာ ရှိပါတယ်ကွာ ခက်တာပဲ”

ကျွန်တော်သည် မမြမှီအား တကယ်ပင်သနားမိသည်။ ‘စေ’ တစ်လုံးပိုင်လျှင် ကောင်းလေစွဟု တောင့်တမိသည်။ မမ၏ယောက်ျား သွက်ခါပါဒအခြေမှ ချက်ချင်းပျောက်စေဟု မန်းမှုတ်လိုက် မည် ဖြစ်၏။ ခုတော့ ဘာမျှမရေရာသော စကားဖြင့်ပင် နှစ်သိမ့်စေရတော့၏။

“တစ်နေ့တော့ ပျောက်မှာပေါ့ မမရာ၊ ကံဆိုတာ အမြဲတမ်း နိမ့်နေရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး”

ထိုအချိန်တွင် မျောက်များက အူလိုက်သည်။ နောက်ဆက်ပြီး ကျားတွေ၊ ခြင်္သေ့တွေက ဟောက်ကြ သည်။ နောက်ပြီး ဘာသံမှခွဲမရသော တိရစ္ဆာန်ရုံဆူသံကြီးကို ကြားရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဘုတ်ကလပ်အနီး ရောက်ကြလေပြီ။ သမ္ဗန်တစ်စင်းကို ငှားကြ၏။

မမြမှီက သမ္ဗန်ခတ်သူကို ကျောပေးလျက် သမ္ဗန်ဦးကို မျက်နှာမူကာ ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်က သမ္ဗန်ဦးကို ကျောပေးလျက် မမြမှီကို မျက်နှာမူကာ ထိုင်သည်။

ဆည်းဆာရောင်ခြည်သည် အတော်ပင်လင်းတုန်း ဖြစ်သည်။ ကြည့်လင်သော ကောင်းကင်ပြင် ကလည်း တောက်ပနေပေသည်။ လေညှင်းကလေးက တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။

မမြမှီသည် ရွှင်ပြုံးလာပြန်ပြီး လက်ကို ရေထဲမှာချ၍ ကစားနေသည်။

“မောင်တင်ထွန်းကြည့်တဲ့ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးက ဘယ်ကားလဲ”

“ဘယ်ကားဟာ အကောင်းဆုံးလို့ ပြောဖို့ခက်တယ်မမရဲ့။ မကြာသေးခင်က ကြည့်လိုက်ရတဲ့ ကားတစ်ခုဟာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ‘မေရီယာဝယ်လူ့စံကာ’ တဲ့။ ဇာတ်လိုက်တွေက ဂရိတာ ဂါဘိုနဲ့ ချားလ်ဘွိုင်ယာ၊ ဂရိတာဂါဘိုလောက် ကောင်းတဲ့မင်းသမီး ကျွန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

မမြမှီသည် လေညင်းကလေးက ဆွသဖြင့် ပွနေသော မဟာနဖူးဆံစများကို သပ်ရင်း-

“ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပါဦးကွ”

ကျွန်တော်သည် စကားမရှိလိုသာ ဤဇာတ်ကားအကြောင်းကို ပြောလိုက်ရသော်လည်း ဇာတ်လမ်းကိုကား မပြောချင်။ ဇာတ်ကားကို ကြိုက်မိ၍သာ ကြိုက်မိကြောင်း ပြောလိုက်သော်လည်း ဇာတ်လမ်း၏သဘောကို မမြမှီအား မသိစေချင်။

“ပြောစမ်းပါဦးကွ၊ မမတို့က အင်္ဂလိပ်ဇာတ်ကားတွေ မကြည့်နိုင်တော့ မင်းတို့လိုက ဖောက်သည် ချမှကွယ့်”

“ဇာတ်လမ်းရဲ့ အတိုချုပ်ကတော့ ပိုလန်ပြည်ကို နပိုလီယံစစ်ချီသွားတော့ အရွယ်အိုမင်းတဲ့ ပိုလန်မြို့စားကြီးတစ်ဦးရဲ့ အရွယ်နုပျိုတဲ့ မြို့စားကတော်နဲ့ တွေ့ကြတယ်။ နပိုလီယံက တမ်းတမ်းစွဲ လိုက်ပိုးပြီး သိမ်းပိုက်တယ်။ ပရဒါရကံကျူးလွန်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမို့ သင်ခန်းစာက မကောင်းဘူးမမရဲ့”

မမြမှီက ငေးနားထောင်နေရာမှ ဝတ်ကျေတန်းကုန် ပြောလိုက်ဟန်ဖြင့်-

“အေးပေါ့ မကောင်းဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ချားလ်ဘွိုင်ယာက နပိုလီယံကို အက်လုပ်တာ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဂရိတာဂါဘို မြို့စားကတော်လို အက်တင်းကလည်း သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီကားကို ကြိုက်တာ”

မမြမှီသည် ဘာမျှမပြောဘဲ နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော အလယ်ကျွန်းဆီသို့သာ ငေး၍ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ရှေ့ကထိုင်နေသော ကျွန်တော့်ကိုပင် မြင်ဟန်မရှိတော့ချေ။ ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိတာ မှားသွားလေပြီလား။ ကျွန်တော်သည် ဤဇာတ်လမ်းကို မသန်ရှင်းသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြောသည်ဟု မမက ထင်သွားလေပြီလား။

မမ၏နှလုံးအိမ်တွင် စက်ဆုပ်ခြင်း၊ ရွံ့မုန်းခြင်း စသည်တို့၊ ချင်းနင်းဝင်ရောက်သွားလေပြီလား။ သို့မဟုတ် မမ၏နှလုံးအိမ်တွင် ကြာခိုသော ဇာတ်လမ်းခင်းပြီး မှောင်ကြီးကျနေပြီလော။

ကျွန်တော်အဖို့ကား ထိုဇာတ်လမ်းသို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ရောက်သွားသည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ ထိုခဏထိုအခိုက်ထိ မမြေ့အပေါ်တွင် ကျွန်တော်ထားခဲ့သောမေတ္တာမှာ ရိုးသားစင်ကြယ်ရိုး ဧကန်မှန်ပါသည်။ အကယ်တိ မမြေ့၏ ရူပါရုံ ဂန္ဓာရုံ စသည်တို့တွင် ကျွန်တော် ယစ်မူးခဲ့ပါမူ သဘာဝဓမ္မ မလွန်ဆန်နိုင်၍သာ ဖြစ်ပါသည်။ မမြေ့၏ ရုပ်အဆင်းက လှပသကဲ့၊ လူမှန်လျှင် အလှကို ချစ်မြတ်နိုးသည် မဟုတ်ပါလား။ မမြေ့၏ ကိုယ်ခန္ဓာက တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းသကဲ့၊ လူမှန်လျှင် တပ်မက်စရာကို တွယ်တာသည် မဟုတ်ပါလား။ မမြေ့ အခြယ်အမှုန်းတို့က မွှေးကြိုင်ပေသကဲ့၊ လူမှန်လျှင် ဂန္ဓာရုံတွင် ယစ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် တုံ့ပြန်မှုများသည် ဤတွင်သာ ရပ်ခဲ့သည်။

တစ်ဆင့်တက်၍ စိတ်မကစား၊ ကာမပိုင်လင်ရှိသည်ဟူသော အသိနှင့် အသက်ကွာခြားမှုတို့က တံတိုင်းကြီးတွေလို ကာဆီးထားခဲ့သည်။ ခုတော့ မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် မေရီယာဝယ်လုစ်ကား ဇာတ်လမ်းကို ပြောမိရာမှ ကြာခိုသောဇာတ်တွင် စိတ်ကစားကြည့်နေမိလေပြီ။ မရိုးမသား တောတွေ့တောင်တွေ့ တွေးမိလေပြီ။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးသည် ချောက်ချားလာ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် ညစ်ညူးလာ၏။

ကမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်က အရင်တက်ပြီး ကြိုနေရာ စောင်းသွားသောသမ္ဗန်မှ မမြေ့သည် ကျွန်တော့်ပုခုံးကို ကိုင်ပြီး တက်လိုက်လေသည်။ ကမ်းပေါ်ရောက်သော်လည်း ကျွန်တော့်ပုခုံးမှ လက်ကို တော်တော်နှင့်မလွှတ်။ လှုပ်ရှားစေသော ရူပါရုံနှင့် ဂန္ဓာရုံတို့ အပေါ်တွင် မရိုးမရွ ဖြစ်နေသော ဖေဋ္ဌဗ္ဗာရုံက သရဖူဆောင်းပေးလိုက်ပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်ကား စိတ်လှုပ်ရှား သလောက် လူက ငြိမ်ရပ်နေသည်။ ဘာလုပ်ရ၊ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ။ ယုတ်စွအဆုံး အုပ်လှေကား အဆင့်ကလေးတွေတွင် တက်သွားရမည်ကိုပင် မသိ ဖြစ်ပါလေ၏။

ခဏများစွာကြာအောင် ၂ယောက်သား ငြိမ်ရပ်နေပြီးမှ မမြေ့က လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

“ကဲ- မောင်လေး ဘာလုပ်နေသလဲ တက်လေ ”

အပေါ်ရောက်သောအခါ မမြမှီသည် ထိုင်ခုံကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ဘေးကဝင်ထိုင်ရန် ကျွန်တော့်အား ကိုယ်အမူအရာဖြင့် နေရာပေးနေလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်ထိန်းနိုင်ပြီဖြစ်၍-

“ပြန်ကြဦးစို့လား မမရယ်၊ တော်တော်ကြာ မှောင်လာတော့မယ်”

“ထိုင်ပါဦးကွာ၊ တော်တော်နဲ့မမှောင်သေးပါဘူး၊ မတွေ့ဘူးလား လူများတွေလည်း မပြန်ကြသေးပါဘူး”

ထိုအခါ မမြမှီက ခပ်စူစူမျက်နှာထားလိုက်ပြီး အောင့်သက်သက်လေသံဖြင့်-

“အောင်မယ်လေး မောင်ရင်ရယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ချိန်းထားလို့ ဒီလောက်လောဆော်နေတာလဲ၊ အားတယ်ပျင်းတယ်ဆိုလို့ မောင့်ကို မမက ခေါ်လာတာ။ ကဲ-ဒီလောက်တောင် ပြန်ချင်ရင် ပြန်မယ်”

မမက ထပြန်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် အောက်တွင် ချွတ်ချထားသော ဖိနပ်ကို လျှိုလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကား ဝမ်းနည်းအားနာဖြစ်သွားကာ သူ့ဘေးက ဝင်ထိုင်ပြီး ပြုံးတုံးတုံး လုပ်နေလိုက်လေသည်။

လေညင်းကလေးက တသွင်သွင် တိုက်လာပြန်သည်။ မမသည် ရေမွှေးဆွတ်ဖျန်းထားသော လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ယပ်ခတ်နေပြန်သည်။ ဟိုမှာ တစ်တွဲ၊ ဒီမှာ တစ်တွဲ၊ ဟိုမှာ သုံးယောက်၊ ဒီမှာ သုံးလေးယောက် တစ်ဖြောက်ဖြောက် တွေ့ရသေးသော်လည်း လူရှင်းစပြုလေပြီ။ ဆည်းဆာ ရောင်ခြည်ကား တစ်တစ်စ မှိန်ခဲလေပြီ။

မမြမှီသည် ပေါင်တစ်လုံးပေါ် တစ်လုံးထပ်ပြီး ခါးကိုကော့လျက် ထိုင်ခုံကျောမှီပေါ်တွင် တအားပစ်ပြီးမှီနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ ပတ္တာဆက်ထားပြီး မော့နေသော ခေါင်းအောက်မှာ ကပ်ထားသည်။ အိစက်လုံးချောသော ပေါင်တံ၊ ကျစ်လျစ်ပြည့်ဖြိုးသော တင်၊ သွယ်ဝိုင်းသည့် ခါးနှင့် မောက်မိုးသော ရင်သားတို့ကို ကောက်ကြောင်းထင်ရှားစွာ ပြနေသော နေထိုင်ဟန်ပင်တည်း။ ထိုသဏ္ဍာန်သို့ ကျွန်တော့်မျက်စိအစုံသည် အမှောင်ရိပ်များ တစ်လွှာပြီး

တစ်လွှာ ကျရောက်လာလေလေ ရစ်ဝဲမိလေလေ ဖြစ်လာမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် စကားမရှိ စကားရှာရလေသည်။

“မမ မြန်မာရုပ်ရှင်တွေကို ကြည့်တယ်ပြောတယ်၊ ဘယ်ကားကို အကြိုက်ဆုံးလဲ”

“မြားနတ်မောင်ကို အကြိုက်ဆုံး”

“ဟင်၊ ဟုတ်လား”

“မင်းကော မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ အတော်ကောင်းတဲ့ကားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂကတောင် ရွှေတံဆိပ်ပေးသေးတာပဲ”

သို့ဖြင့် မမထားနှင့် မောင်ကလေးအပါတို့၏ ချစ်ခန်းတွင် စိတ်ကစားနေပြန်လေပြီ။ မမထား နေရာမှ မမြဲမှီ၊ အပါနေရာမှ ကျွန်တော်တင်ထွန်း ရောက်သွားလေပြီ။ လှုပ်လေမြုပ်လေ ဆိုသကဲ့သို့ ဤလို မသန့်ရှင်းသောအတွေးကို ရှောင်ခါမှ ထိုအတွေးစက်ကွင်းသို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်ရပေသည်။ သည်စိတ်မျိုးမှာ စပရိန်လို ဖိလေကြွလေပါတကား။ မဖြစ်ဘူး။ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာက ဆတ်ခနဲထလိုက်သည်။

“မမရေ၊ သွားကြစို့ မှောင်လာပြီ”

မမြဲမှီသည် ကျွန်တော့်အား မော့၍ ချိုသာပျော့ပျောင်းစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လက်များကို ဆန့်တန်းကာ အညောင်းဖြေရင်း-

“အေး၊ ပြန်ကြမယ်”

မမစိတ်ထဲမှာ မချင့်မရဲပင် ဖြစ်နေသလား။ သို့မဟုတ် ကျေကျေနပ်နပ် ဖြစ်သလား။ ကျွန်တော်က အကဲမခတ်တတ်ပေ။ မမသည် ထိုင်ခုံမှ သွက်လက်စွာထပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့ကပင် လျှောက်နှင့်၏။

ကျွန်တော်က နောက်ကလိုက်နေရာ ကိုက် ၅၀ လောက် ရောက်ကြလျှင် မမသည် ကျွန်တော့်အား ဘေးချင်းယှဉ်မိသည့်တိုင်အောင် စောင့်ပြီး လျှောက်၏။

“မောင်တင်ထွန်းမှာ ရည်းစားရှိသလား”

“ရည်စားရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး မမရယ်”

“အို-မင့်စကားက ဆန်းလှချေလားကွ၊ ရည်းစားရယ်လို့ မရှိရင် ဘာအနေနဲ့ ရှိတာလဲ”

“ဒီလိုမမရဲ့၊ ဝင်နီဖေဆိုတဲ့ ခင်သိန်းဝင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တယ်။ သူတို့ ကလည်း ကျွန်တော့်ကို လိုလားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုက်မိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် အတိအလင်း ဖွင့်မပြောရသေးဘူး။ နောက်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဝါသနာချင်း ရည်ရွယ်ချက်ချင်းမတူတာနဲ့ ခပ်ခွာခွာနေလိုက်တယ်။ ခုတော့ ဝင်နီဟာ ယောကျာ်းယူတော့မယ် လို့တောင် ကြားတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်း ကျန်ရစ်ပေါ့ကွ”

“ကျန်ရစ်လို့လည်း မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကမှ ငမ်းငမ်းစွဲမလိုက်တာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျောင်းနေဖက် မမြင့်ဦးပဲ။ သူက မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတန်းက၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကိုချစ်တယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်လို့ တပ်အပ်ပြောနိုင်တယ်။ သို့ပေမယ့် တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဖွင့်မပြောရသေးဘူး၊ သူငယ်ချင်းလည်းမက ရည်းစားလည်းမကျ ဆိုတာလိုပေါ့ မမရယ်”

“ဟင် မင်းဟာက မရေမရာကြီးကွာ၊ ဒီလိုပဲ ဖွင့်မပြောဘဲနေရင် လွဲသွားဦးမယ်နော်။ ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်မပြောသလဲ၊ တကယ်ချစ်ရင် ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့”

“ဒီလို မမရဲ့၊ စသိခါစက ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေအနေနဲ့ သူ့ဆီ စာတစ်စောင်ရေးတယ်။ နည်းနည်းအရေးမှားသွားတဲ့ စကားကလေးကြောင့် သူ့ကို ရိသဲသဲ ပိုးတိုးတိုး လုပ်ရပျံ့မလား ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ရန်တွေ့တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း မခံချင်တာနဲ့ ‘တက်တက်စင်

ရိုးပါလျက်ကယ်နှင့်၊ ကလက်တက်တက် ထင်သူရယ်၊ တစ်မျိုးသဒ္ဒါမပျက်စေနှင့်၊ အပိုးဝါသနာ
ဘက်ကိုတဲ့ ကွင်းသမိုပယ်၊ ငြင်းလို့ကွယ်နိုင်ပါရဲ့၊ ဖြောင့်စွာသဘော၊ မင်းတို့အရွယ်ကိုဖြင့်
ကျောင်းတကာ မစော' ဆိုတဲ့ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရဲ့ လေးချိုးကြီးတစ်ပုဒ်ထဲက ကောက်နုတ်ပြီး
ပြန်ရှင်းတယ်။ အခုလည်းမပိုးဘူး၊ နောက်လည်းမပိုးဘူး၊ နှုတ်လွန်လက်လွန် ဖြစ်သွားတာ
ပေါ့လေ။ သူနဲ့ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းကတည်းက ရင်းနှီးသွားကြတာပဲ၊ တစ်စနဲ့တစ်စ တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် ချစ်လာကြတယ်။ သို့ပေမယ့် အဲဟိုအစတုန်းက စကားလွန်ထားလို့ ဖွင့်ပြောရမှာ
ခက်နေပြီ”

ကျွန်တော်သည် ပြောရင်းပြောရင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းသံပါလာသည်။ မမြမီကတော့ ရယ်လိုက်
သည်။

“အောင်မယ်လေးဟဲ့၊ ဘာများ ခက်စရာရှိသေးသလဲ၊ ဖွင့်သာပြောလိုက်။ ယောကျားကလေးနဲ့
မိန်းကလေးတို့ရဲ့ အချစ်ဟာ မုန်းတယ် မချစ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားနဲ့ စတတ်ကြတာပဲ။ အဲဒီတော့
နှုတ်လွန်လက်ကျံနေတာကို ပြင်ရုံပဲရှိတယ်။ မောင်လေးရဲ့ကိစ္စမှာ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို
တည်ဖို့ အရေးကြီးသလောက်၊ မချစ်ဘူးမပိုးဘူးဆိုတဲ့ ကတိကို ဖျက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။
တော်တော်ကြာ ဖွင့်မပြောလို့ မောင်မင်းကြီးသားက မသေချာပါဘူးလေဆိုပြီး သည့်ပြင်လူကို
လက်ခံသွားရင် ကျန်ရစ် နှစ်ခါဖြစ်နေရဦးမယ် ဟဲ့ ဟဲ့”

“ကျန်ရစ်ဖြစ်လည်း ကောင်းတာပါပဲလေ” ဟု ကျွန်တော်က မူလကျီလုပ်၍ သံဝေဂသံ ပေးလိုက်
သောအခါ-

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နောက်ထပ်တစ်ယောက် တွေ့နေလို့လား၊ ပြောစမ်းပါဦး နောက်ထပ် တွေ့သူ
ကလေးရဲ့ အကြောင်း”

“ဟဲ့ ဟဲ့ မတွေ့ပါဘူး၊ တွေ့လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် ဘူးကွယ်လိုက်ရသော်လည်း ကိုယ်မလုံချေ။ မခင်သစ်ကလေး တစ်ယောက်အား
နောက်ထပ်တွေ့ထားသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် မခင်သစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်
ပိုင်းဖြတ်ထားခြင်းလည်း မရှိသေး၊ ၎င်းပြင် ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်အား ကိုယ်တစ်ဦးတည်းသာ

သိအပ်သော လျှို့ဝှက်အပ်သည့် ကျောက်မျက်ရတနာကလေး တွေ့ထားသည့်သဖွယ် သဘောထား ပေသည်။

မမြမှီသည် အကင်းပါး၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးကွယ်နေကြောင်း ရိပ်မိ၏။

“နောက်ထပ်တွေ့ထားတဲ့ မိန်းကလေးအကြောင်းကိုတော့ မပြောတာက မမဖျက်မှာစိုးလို့လား”

“အိုမဟုတ်ပါဘူး မမကလည်း၊ နောက်ထပ်မတွေ့လို့ ပြောတာပါ”

“နောက်ထပ်တွေ့ရင်လည်း ပြောဦးနော်၊ မမက အကြံဉာဏ်ပေးတတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မောင်လေးက တွေ့ထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေအကြောင်း ပြောပြရင် ဘယ်မိန်းကလေးဟာ မင်းကိုချစ်တယ်၊ ဘယ်မိန်းကလေးဟာ သဘောသကာယကြီးတယ် ဆိုတာတွေကို မမတို့ မိန်းမသားချင်းက ပိုသိနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သားများဟာ ကိုယ့်ရည်းစားအကြောင်း အမေနဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရင် မမှားတတ်ဘူး၊ မောင်တင်ထွန်းမှာတော့ အမေနဲ့ခွဲနေရတော့ မမကိုပဲ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပေါ့ကွယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

အလယ်ကျွန်း အပေါက်ဝသို့ ရောက်လာကြလေပြီ။ ပတ်လမ်းပေါ်တွင် ကားသုံးစီး ရပ်ထားသည် ကို မြင်ရသော်လည်း အမှောင်လွှမ်းနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဘယ်ကားသည် ကျွန်တော်တို့၏ကားဟုပင် ခွဲခြား၍ မသိနိုင်ပြီ။

ကားများဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာကြစဉ် အက်ဒဝပ်ကြေးရုပ်ခြေရင်းတွင် ထိုင်နေသော ဖိုးအောင်အား ကျွန်တော်တို့က သတိမထားမိ။ ဖိုးအောင်က ပြေးလိုက်လာပြီး ကားပေါ်ပြေးတက် သွားလျက် အတွင်းမီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မမြမှီက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး ကျွန်တော့်အား အရင်အတက်ခိုင်းသည်။ ကားသည် ဗဟန်းဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ မမြမှီသည် ကူရှင်ပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုလှန်ချပြီး မှီကာ သမ်းလိုက်သည်။ ကားပေါ်တွင် ခံ့ညားလှသော တစ်ဖွေတစ်ပိုက် မမြမှီ ကြီးပါကလားဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင်းမှာ ကျိတ်၍ ဥဒါန်းကျူးနေမိပြန်ပါသည်။

“မောင်တင်ထွန်း ရုပ်ရှင်လိုက်ကြည့်မယ် မဟုတ်လား”

“ကနေ့တော့ အချိန်မရှိတော့ပါဘူး မမရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းသာပြန်ပို့ပါတော့”

“အို ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ မြို့ထဲလိုက်ပြီး စားဦးမှပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် မောင်လေး ဆာနေမယ်”

“မဆာပါဘူး ကျောင်းသာ ပြန်ပို့ပါတော့ မမရယ်”

မမသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်အား အားမလိုအားမရ မူဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် မမကို အားနာသွားသည်နှင့်-

“မမဆာရင်တော့ ကျွန်တော် အဖော်လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း၊ မောင်လေးမှမဆာဘဲ မမက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဖိုးအောင်ရေ ကောလိပ်ကျောင်းဘက်ကို မောင်းဟော့”

အင်းလျားကန်စောင်း ယူနီဘာစီတီရိပ်သာလမ်းသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဘာမျှ မပြောကြတော့ပေ။

လထွက်လာပြီ။ သို့သော် ငွေရောင်ခြည်ကား မဖြာသေး။ သို့သော် အင်းလျား၏ ရှုခင်းကား မှုန်တိမှုန်ဝါး အကြမ်းခြယ်ထားသော ပန်းချီကားပမာ တစ်မျိုးလှနေ၏။ ညဉ့်ငှက်တို့၏ ပဏာမ သီချင်းသံကို ကြားနေရလေပြီ။ ကားထဲသို့ တိုးဝင်လာသော လေပြည်သည် ကျွန်တော်တို့အား ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် နမ်းရှုတ်ကြ၏။

“သာယာတယ်နော် မောင်လေး”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်သာယာတာပဲ၊ အလယ်ကျွန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်း မမ၊ ကျွန်းဟာ ရေပေါ်မှာ မျောနေတယ်ထင်ရတယ်၊ ကြယ်တာရာတွေလည်း ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်ကို ရွှေမှုန်ငွေမှုန်တွေ ကြံချနေကြပြီ”

“ဟဲ ဟဲ အဲဒီလို ကဗျာစပ်ပြီး မမြင့်ဦးဆီ ပို့လိုက်ပါလားကွာ။ အဆုံးသတ်မှာတော့ မမြင့်ဦးရေ ရွှေမှုန်ငွေမှုန်နဲ့ မကျေနပ်ဘူး၊ ရွှေတုံးငွေတုံးတွေ ကြံချပေးပါ။ အဖြူအမည်းသဲသဲကွဲကွဲ သိပါရ စေလို၊ ရေးထည့်လိုက် ဒါမှ ပြောပြီးဆိုပြီး ဖြစ်သွားမှာကွဲ့ ဟဲ ဟဲ”

မမသည် သူ့ဟာသူ သဘောကျနေသည်။ မမ၏ သဲသဲရယ်နေသံသည် ကျွန်တော့်အား ကလိဆွနေသလို ရှိနေပေသည်။

ကားသည် သမဂ္ဂတိုက်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်က-

“ကိုဖိုးအောင် ညာဘက်က အဆောက်အအုံဝင်းထဲ ဝင်ရမယ်”

ကားသည် အဝိုင်းကလေးကို လှည့်နေစဉ် မမက-

“ကဲ ဘယ်တော့ မမဆီလာတွေ့ဦးမှာလဲ”

“သုံးလေးရက်အတွင်း လာခဲမယ်”

“တစ်ည ရွှေမန်းတင်မောင်ဇာတ် သွားကြည့်ရအောင်၊ မောင်လေး ကြည့်ဖူးရဲ့လား”

“နာမည်တော့ တော်တော်ကြီးနေတာပဲ၊ သို့ပေမယ့် ခုထိ မကြည့်ဖူးသေးဘူး”

“အေး၊ ဒါဖြင့် နောက်တစ်ခေါက်လာရင် ရွှေမန်းတင်မောင် သွားကြည့်ကြမယ်”

ကျွန်တော်က ဖိုးအောင်အား ကားရပ်ရန် နေရာညွှန်းပြီးနောက်-

“မမသွားပေရော့နော်”

မမသည် ကျွန်တော့်အား ပြန်နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ကျွန်တော် ကားပေါ်ကဆင်းသွားသည်ကို မကြည်မသာမျက်နှာဖြင့် ငေးကြည့်ကာ ကျန်ရစ်လေသည်။ ကားထွက်သောအခါ ဖိုးအောင်အား မမက-

“ပြည်လမ်း သိန်းသိန်းတို့အိမ်ကို မောင်းဟော့” ဟု ပြောလိုက်သံ ကြားရပေသည်။ ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းအတွင်းက မမြမှီအား ကျွန်တော်တို့ ပို့လိုက်ရသော သူ့သူငယ်ချင်းများ၏ အိမ်ဖြစ် ဟန်ရှိပေသည်။

၃၉

ကျောင်းသားလွတ်တော်၏ အတည်ပြုချက်

သမဂ္ဂအဆောက်အအုံ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကျောင်းသားလောကထဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ‘ဇိမ်’ အိပ်မက် မြင်မက်ပြီး ရုတ်တရက်နိုးလာသူနှင့် တူပေတော့၏။ မော်တော်ကား၊ မမြမို၊ ချစ်သူလမ်းကြား၊ ကန်တော်ကြီး၊ နပိုလီယံ ‘ကြာခိုဇာတ်လမ်း’၊ မြားနတ်မောင် ဇာတ်လမ်း စသည်နှင့် သမဂ္ဂအဆောက်အအုံပတ်ဝန်းကျင်၊ အလုပ်များနေကြသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် များ၊ တိုက်ပဲရိုက်သံများ၊ ဂျက်စတင်နာလိုမိုသံများနှင့် ငြင်းခုံဆွေးနွေးသံများသည် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်နှင့် တကယ့်အဖြစ်လို ကွာခြားချင်တိုင်း ကွာခြားနေပေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွင် မည်မျှ သာယာနေခဲ့ပါသနည်းဆိုသော် သမဂ္ဂတိုက်ရှေ့မြက်ခင်းပေါ်သို့ တစ်ယောက်တည်းသွားထိုင်ကာ အိပ်မက်ခန်းကို စားမြုံ့ပြန်နေလိုပေသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ပြန်လာသည်ကို ဘယ်နေရာကနေပြီး မြင်လိုက်မှန်း မသိနိုင်သော ကိုအေးငွေက ဆတ်ခနဲ ကျွန်တော့်လက်မောင်း လာဆွဲပြီး-

“ဟေ့လူ လာခဲ့၊ ဘယ်သွားနေသလဲ၊ အလုပ်တွေရှိတယ်”

“ဘာအလုပ်တွေလဲဗျ”

“ကျောင်းသားလွတ်တော်ခေါ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြေညာချက်တွေကို သတင်းစာတိုက်တွေ ပို့ရမယ်။ ဟေ့ ဒါထက် ကိုယ့်လူ ဘယ်ကပြန်လာသလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“မြို့ထဲကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စရှိလို့ သွားပြီးပြန်လာတာပါ”

“မောင်ရင့်ကို ကားကြီးနဲ့လိုက်ပို့တာက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်အဒေါ်တစ်ယောက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့လား ကိုယ်မြင်လိုက်တော့ အဒေါ်အရွယ်နဲ့ မတူပါဘူး။ ခပ်ငယ်ငယ် ဖောင်ကောင်းကောင်း”

“ဟာ တော်စမ်းပါ ကိုအေးငွေရာ၊ မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်အဒေါ်က အသက် ၄၀ကျော်လို့ ငါးဆယ်တွင်းတောင် ရောက်တော့မယ်။ ဆံဖြူ သွားကျိုး၊ အရေတွန့် ဟား ဟားကဲ လာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်မယ်”

ကိုဘဟိန်း၊ ကိုဗဆွေ၊ ကိုလှရွှေ၊ ကိုထွန်းရှိန်၊ ကိုစိုးမောင် စသည်တို့အားလုံး ရှိကြ၏။ ဦးကံသိန်းကြီးလည်း ဟိုပြေးရသည်လွှားရ၊ မာလီကုလားပင်လျှင် ဂျက်စတင်နာ ဝင်လိုမှီရသေးသည်။ အားလုံးသည် ကျောင်းသားလွှတ်တော်အတွက် ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။

စောစောက ကျွန်တော့်မှာ ဘေးထွက်ထိုင်နေလိုသောဆန္ဒ အပြင်းအထန် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရဲဘော်စိတ်နှင့် ဆက်ဆံကြသော ကိုလှရွှေနှင့် ကိုဘဟိန်းတို့ကြောင့် ထိုဆန္ဒမှာ လျော့ပါးသွားခဲ့သည်။ ကိုလှရွှေတို့ပေးသော တာဝန်ကို ရှောင်ခဲ့သည့်အတွက် နောင်တကြီးစွာပင် ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။ ခုတော့ ချစ်လှစွာသော ကိုအေးငွေက အလုပ်ရှိသည်ဆိုကာ မြို့ထဲသို့ခေါ်ပြန်ပေရာ မငြင်းရက် မငြင်းနိုင် မငြင်းအား ဖြစ်ကာ လိုက်သွားရပေတော့၏။

အပြန်တွင် ဘတ်စ်ကားမရမည် စိုးသဖြင့် သမဂ္ဂမှ ငှားထားသော မောရစ်အိတ်တက္ကစီကလေးကို စီးသွားကြလေသည်။

တက္ကစီဒရိုင်ဘာ ကိုစံပကား အရပ်အလောတော်၊ ခပ်ပိန်ပိန် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးပြူးပြူး နှာတံ ခပ်သွယ်သွယ်နှင့်ဖြစ်ရာ ဗမာမဆန်လှသော မျက်နှာဖြစ်သည်။ ခေါင်းတုံးတုံးထားသည် ထင်ရလောက်အောင် တိုသော ဗိုလ်ကေရှိပေ၏။ ကိုစံပမှာ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ၏ ဖောက်သည်ဖြစ်ရုံမက မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်နေပေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ရဲဘော်ရဲဘက် သဖွယ်လည်း ဖြစ်နေကာ ကျွန်တော်တို့၏ အရေးတော်ပုံတွင် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပါဝင်နေလေသည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ ကိုအေးငွေ”

“သတင်းစာတိုက်တွေကို”

ဤမျှသာ ကိုစံပအား ပြောရသည်။ သူ့ဘာသာသူ အစီအစဉ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ သွားနေကျ သတင်းစာတိုက်များသို့ မောင်းသွားတော့၏။ မြန်မာ့အလင်း၊ သူရိယ၊ ဆယ်သန်း၊ တိုးတက်ရေး စသည်။

မြန်မာ့အလင်းတွင် အယ်ဒီတာ ဦးချစ်မောင်နှင့် တွေ့ရလေသည်။ ဦးချစ်မောင်သည် ကျွန်တော်တို့၏ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် ရင်းနှီးသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်ကား မရင်းနှီးလှပေ။ ဦးချစ်မောင်၏ နှာခေါင်း၊ နဖူးနှင့် ခေါင်းတုံးဗိုလ်ကေတို့သည် ဒရိုင်ဘာ ကိုစံပနှင့် များစွာတူသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ နှာခေါင်းချွန်ပြီး အသားမည်းသဖြင့် ကိုစံပ ထက် ပိုပြီး ကုလားနှင့်တူ၏။ မျက်မှန်အထူကြီးက ဖုံးထားသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများမှာ ကိုစံပလို ခပ်ပြူးပြူး ဟုတ်မဟုတ် မခန့်မှန်းတတ်ချေ။

များစွာသော အယ်ဒီတာတို့သည် စားပွဲတွင် ခါးကုန်းလျက် ထိုင်တတ်ကြ၏။ ဦးချစ်မောင်ကား ခါးဆန့်ပြီး ခပ်မတ်မတ်ထိုင်လေသည်။ သူသည် ပင်နီအပေါ်အင်္ကျီနှင့် ဖျင်ရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ် ထား၏။

ဦးချစ်မောင်က ကိုအေးငွေအား-

“ဘာကြေညာချက်လဲဗျို့”

“ပြည်လုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားလွှတ်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကြေညာချက်တွေပါဗျာ”

“ဘယ့်နှယ်လဲ စုံစုံညီညီ တက်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စုံစုံညီညီတက်အောင် ကြိုးစားနေကြတာပါပဲ။ ရန်ကုန်ကဆိုရင် သပိတ်လှန်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကိုယ်စားလှယ် ၂ယောက်၊ သပိတ်ဆက်မှောက်နေချင်တဲ့ ကိုသန်းတင်တို့ ဘက်က ကိုယ်စားလှယ် ၂ယောက် တက်ခွင့်ပေးထားတာပဲ။ ကိုသန်းတင်ဟာ ဗမာပြည်လုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အသင်းချုပ်ကြီးရဲ့ အလုပ်အမှုဆောင်တစ်ဦးအနေနဲ့ တက်ရဦးမှာပဲ”

ဦးချစ်မောင်က ကြေညာချက်ကို ခပ်သော့သော့ဖတ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့က ထွက်ခွာကြတော့ မည် လုပ်နေစဉ် လေပြည်တိုက်သလို ညင်သာစွာနှင့် သူက ပြောပြန်သည်။

“အေးဗျာ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ညီညွတ်စေချင်တာပါပဲ။ လွှတ်တော်ကြီးက သပိတ် အလှန် အမှောက်၊ အမှန်အမှားကိစ္စ၊ ကိုသန်းတင်တို့ ခွဲထွက်သွားတဲ့ကိစ္စ ဒါတွေကို ခုံသမာဓိသဖွယ် စဉ်းစားရမှာပါပဲ။ ကျောင်းသားလွှတ်တော်မှာ အများဆန္ဒနဲ့ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမှာ တညီ တညွတ်တည်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြရင် ညီညွတ်ကြမှာပါပဲ”

“ကိုဘဟိန်းတို့ကလည်း ဒီမူချပြီး လုပ်နေကြတာပါပဲ”

“ဒါထက် ကိုသိန်းဖေတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေသလဲ သိကြရဲ့လား”

“ကိုအေးငွေက အံ့ဩသွားသော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းခါပြီး-

“ဟင် မသိဘူး၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိနေတယ်ထင်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှမ်းပြည်လားရှိုးရောက်နေတယ်၊ အဲဒီကနေပြီး တရုတ်ဗမာလမ်းမကြီး သူ သွားကြည့်ပုံ သူဆောင်းပါးရေးပို့လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား တရုတ်ဗမာနယ်စပ်အရေးများလည်း သိရဦးမှာပေါ့။ ကဲ ကျွန်တော်တို့ တခြား သတင်းစာတိုက်တွေ သွားဦးမယ်။ နောက်ဆုံးဖောင် မမိဘဲနေမှာစိုးရတယ်”

ကိုချစ်မောင်က ပြုံးကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ သူ့မျက်မှန်ထူကြီးမှာ လက်နေသည်။

အခြားသတင်းစာတိုက်များသို့ သွားပြီးနောက် ကျွန်တော့်အား ဆာလောင်ခြင်းက ဖိစီးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ကိုအေးငွေ ကျွန်တော် ထမင်းမစားရသေးဘူး”

“စောစောက မြို့ထဲရောက်တုန်းက ကိုရင့်အဒေါ်က မကျွေးလိုက်ဘူးလား”

“ကျွေးတော့ ကျွေးပါရဲ့၊ ကျွန်တော်က အားနာနေတာနဲ့ မစားခဲ့ဘူး”

ကိုအေးငွေက ကျွန်တော့်အား မသင်္ကာသော မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ပြီး-

“အဒေါ်တစ်ယောက်လုံးများ အားနာနေရသေးသလား”

“ခုလောက်လည်း မဆာသေးလို့ အားနာတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ တရုတ်တန်းသွားကြမယ်နော်”

“မဂိုလမ်းမှာပဲ စားရအောင်”

ကျွန်တော်သည် ကုလားစာကို စားရမည်ထက် မဂိုလမ်းတွင် မထိုင်ချင်သောစိတ်က ဗျာများ နေပေသည်။ မဂိုလမ်းမှာ မမြေမှီတို့ ကျက်စားရာလမ်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ဆိုင်မှာ ထိုင်စားနေ သည်ကို မမြေမှီမြင်သွားရင် အဖြေရကျပ်နေပေလိမ့်မည်။ သူက စားဖို့ခေါ်တုန်းကတော့ ဘာလို့ လိုက်မစားသလဲ။

“ကဲပါဗျာ၊ တရုတ်တန်းကိုသာ သွားစားရအောင်၊ ကိုစံပ တရုတ်တန်းကိုဗျို့။”

ကိုစံပသည် ကားရှင်းသော လတ္တီလမ်း (လသာလမ်း) ဘေးတစ်နေရာတွင် ကားကို ရပ်လိုက် လေရာ ကိုအေးငွေ၏အကြိုက် ဆိုင်သို့ရောက်အောင် ဒါလဟိုဇီလမ်းတစ်လျှောက် အနည်းငယ် လျှောက်ကြရသေးသည်။ တရုတ်အစာကို ကျွမ်းကျင်နားလည်စွာ မှာတတ်သော ကိုအေးငွေသည် ဘဲကင်၊ ဝက်ခေါက်ကင်၊ ဝက်အူချောင်းတို့ ချိတ်ဆွဲထားရာ ရှေးမှာရပ်ပြီး ပေါက်ဖော်ကြီးနှင့် အလုပ်များနေခိုက် အညော်နှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးသော စားပွဲတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်က သွား၍ ထိုင်နေလေသည်။ မျက်နှာကို လမ်းဘက်သို့ မှုထားသော်လည်း၊ မျက်စိမှာကား ကိုအေးငွေထံသို့ လည်းကောင်း၊ ကျွမ်းကျင်သပ်ရပ်စွာ ခုတ်လှီးနေသော တရုတ်လူကြီးထံသို့ လည်းကောင်း၊ အကြော်အပြုတ်တို့ကို ပျော်ပျော်ကြီးလုပ်နေသော တရုတ်လူလတ်ထံသို့ လည်းကောင်း၊ အသယ် အပိုနှင့် အခေါ်အမှာများကို မနားတမ်းလုပ်နေရသော တရုတ်လူငယ်ထံသို့လည်းကောင်း တစ်လှည့်စီ ရောက်နေပေသည်။ နားထဲမှာလည်း တောက်တောက်စဉ်းသံနှင့် ရဲ့ရဲ့ကြော်သံကိုသာ ကြားနေရစဉ်-

“ဟေ့ မောင်တင်ထွန်း”

ဟူသော ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးမှုအပြည့်ပါသော အသံတစ်သံကို ထူးခြားစွာ ကြားရလေသည်။ အသံ လာရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ဆိုင်ခြားဆိုင်ရှေ့တွင် ကပ်ရပ်ထားသော ကားပေါ်မှ ဝင်းထွက်နေသော မမြမှီ၏ မျက်နှာကို အံ့ဩစွာ မြင်ရလေသည်။

ကျွန်တော်က မမြမှီထံသို့ အသော့သွားပြီး ကလေးဆိုးပမာ ပြုံး၍ရပ်နေမိသည်။

“လာခဲ၊ မင်းတော့မိနေပြီ မမခေါ်တုန်းကတော့ လိုက်မစားဘူး။ သိန်းရေ ဒီသူငယ်ကို မှတ်မိလား”

ကားပေါ်မှာ မသိန်းသိန်း ပါလာလေသည်။

မသိန်းသိန်းမှာ မမြမှီနှင့် ရွယ်တူဖြစ်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မမြမှီလို ရုပ်ရည် မပျိုမျှစစ်။ ဝလည်း အတန်ငယ်ဝလွန်းသည်။ မျက်စိမေးသည်။ အသားမှာမူ မမြမှီကဲ့သို့ပင် ဖြူဝင်းသည်။

မသိန်းသိန်းက ကိုင်ထားသော ကြွေဖွန်းကို ကားပေါ်မှာတင်ထားသော ကြမ်းပြားပေါ်ရှိ ဟင်းချို ပန်းကန်တွင် ထည့်လိုက်ရင်း-

“မြင့်ဖူးသလိုလိုတော့ ရှိတယ်ထင်တယ်၊ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူး မြရဲ့”

“ကုလားဗမာ အဓိကရုဏ်းဖြစ်တုန်းက ကောလိပ်ကျောင်းသားကလေးတွေ မြကို သိန်းတို့အိမ် လိုက်ပို့တာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“အို ဟုတ်ပြီ စိတ်မရှိပါနဲ့ကွယ်၊ ခေါက်ဆွဲစားပါဦးလား”

မမြမှီကလည်း-

“ဒီဆိုင် ပြောင်းစားပါလားကွ”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက မှာနေပြီမမရဲ့၊ ဟိုမှာတွေ့လား”

ကိုအေးငွေသည် ကျွန်တော်ထိုင်ခဲ့သော စားပွဲသို့ ပြန်ရောက်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

“မမရဲ့ ကျောင်းလည်းပြန်ရောက်ရော သတင်းစာတိုက်တွေ သွားရမယ်ဆိုလို့ မြို့ထဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့ ချက်ချင်းထွက်ခဲ့ရတယ်။ ခု သတင်းစာတိုက်တွေက ကိစ္စပြီးလို့ ဆာလာတာနဲ့ ဝင်စားကြတာ”

မမြမှီက ပြုံး၍ နားထောင်နေသည်။ နောက် ဘာမျှမပြောသေးဘဲ ခေါက်ဆွဲကို ဆက်စားနေစဉ် မသိန်းသိန်းက-

“သတင်းစာတိုက်တွေက ဟိုသတင်း၊ နောက်ဆုံး ဘာကြားခဲ့သေးသလဲ၊ ကုလားလင်မယား အဖြစ်အပျက်လေ၊ မယားက ထမင်း ရုတ်တရက်ခူးမကျွေးလို့ ဒေါပွပြီး မယားနှုတ်ခမ်းကို သင်တုန်းဓားနဲ့ လှီးပစ်တဲ့ ကုလားအမှု”

“ဘာမှတော့ နောက်ထပ်မကြားခဲ့ဘူးခင်ဗျ၊ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေလို့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အိမ်ပြန်လာတုန်း အခန့်မသင့်ဖြစ်သွားတာလို့တော့ ပြောကြတာပဲ။ သို့ပေမယ့် ဒီကုလားကိုတော့ ဖမ်းထားပြီ”

မသိန်းသိန်းကား ရှေ့ကခေါက်ဆွဲကိုပင် မေ့နေရောသလားမသိ။

“ဟိုသတင်းကော နောက်ဆုံး ဘာကြားသေးသလဲ၊ ရေကြည်တော်ဝတ်အသင်းနဲ့ ရွှေတိဂုံ ဘုရားလူကြီး ဖြစ်ကြတဲ့အမှုလေ”

“ကျွန်တော် အဲဒီအမှု ဘာမှမသိဘူးခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဟိုသတင်းကော”

မမြမှီက ငေါက်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ဝင်ဟန်လိုက်၏။

“အို သိန်းကလည်းကွယ် အလုပ်မရှိတိုင်း သတင်းစာတွေဖတ်၊ နောက်ဆုံးသတင်း လျှောက်မေး၊ တော်တော့ကွယ်၊ မောင်တင်ထွန်း ဟိုမှာ မင်းသူငယ်ချင်းက စားဖို့ စောင့်နေပြီ”

မသိန်းသိန်းကား ကလေးကြီးလို လျှာတစ်လစ် တစ်ချက်ထုတ်ပြီး ငြိမ်ကျသွားကာ ခေါက်ဆွဲကို သာ ဆက်စားလေတော့၏။ ကျွန်တော်မှာ မမြမှီအစားပင် အားနာသွားသေး၏။

မမြမှီကား မသိန်းသိန်းအပေါ်တွင် အစ်မကြီးက ညီမငယ်လို နိုင်ဟန်ရှိပေသည်။

ကျွန်တော်သည် စားပွဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုအေးငွေ၏ အမေးကို မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်ရုံမက ‘ဖြီး’ ရန် အဆင်သင့်လည်း ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်လူကို ခုနင်က လိုက်ပို့တဲ့ကား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုယ့်လူအဒေါ်က ငယ်လှပါလား၊ သွားလည်း ကျိုးသေးမယ်မထင်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က ကျိတ်ရယ်လိုက်ပြီး-

“ဟိုဘက်ကထိုင်နေတာ ကျွန်တော့်အဒေါ်လေ၊ ခင်ဗျား ဒီကနေပြီး ဘယ်လိုလုပ်မြင်ရမှာလဲ”

ကိုအေးငွေသည် တွေ့သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီဘက်ကထိုင်နေတာက ဘယ်သူလဲ၊ တော်တော်ချောတယ်”

ကျွန်တော်က သူမေးတာ မကြားကျိုးကျွန်ဆောင်ပြီး စားစရာကို ကုန်းလွေးနေလေသည်။ မကြာခင်ပင် သူလည်း လိုက်လွေးရလေတော့၏။

မမြမို့တို့ဆီသို့ စကားပြန်မရောက်အောင် ကျွန်တော်က ကိုအေးငွေအား မြို့မကိုသန်းတင်တို့၏ အင်အားအခြေအနေကို မေးလိုက်လေသည်။

“အရည်မလည်ခင်သာ နည်းနည်းအားရှိနေတာပါ။ ဒီလို စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်နေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ သပိတ်မလှန်ဖို့၊ ဆက်လက်ဆူပူနေဖို့ ဆွပေးသူကို ကြိုက်သူတွေရှိတာ မဆန်းပါဘူး။ သို့ပေမယ့် အခြေအနေကို လိပ်ပတ်လည်လာအောင် မြင်မယ်ဆိုရင် သန်းတင်တို့ကို ထောက်ခံမယ့်လူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျောင်းသားလွတ်တော်ကျရင် ဘယ်လိုနေမယ်ထင်သလဲ”

“ကိုယ်တို့ဘက်က နိုင်မှာပေါ့။ အခြေအနေမှန်ကို တင်ပြမယ်။ သပိတ်မှောက်ဟာ မှောက်ဟာ လွတ်လပ်ရေးမရမချင်း မှောက်နေဟာ မသေမချင်း မှောက်နေဟာဆိုတဲ့ လမ်းစဉ်မျိုးဟာ လက်တွေ့ မရဘူး ဆိုတာ နယ်ကိုယ်စားလှယ်တွေ မြင်လာမှာပါပဲ”

“မမြင်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မမြင်ရင် မြင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒါမှ သပိတ်ကြီး ရေစုန်မမျောမယ်၊ အရေးတော်ပုံကြီး ရေစုန်မမျောမယ်။ ခုလို မှောက်သူလှန်သူ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေမယ်၊ ခုလို သွေးခွဲရေးသမားတွေ အရမ်း ကာရော မဟုတ်တာတွေ ပြောနေတာ လွမ်းမိုးနေမယ်ဆိုရင် အန္တရယ်သိပ်ကြီးတယ်။ အရေးတော်ပုံ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံး အများကြီးနာမယ်၊ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲလည်း အတော်ပဲနာမယ်။ ဒီတော့ ခုလို အန္တရယ်ကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်တို့တစ်တွေက ပိုလုပ်ကြရလိမ့်မယ်။ မှန်တဲ့ လမ်းစဉ်အတွက် မကြောက်မရွံ့ အားမနာပါးမနာ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ဘဲ လုပ်သွားရမယ်”

ကိုအေးငွေကား မရည်ရွယ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အား တိုက်ရိုက်ဆုံးမနေသည်နှင့် တူပေတော့၏။ စိတ်ပျက်ချင်နေသော ကျွန်တော့်အား သွေးထိုးပေးနေသည်နှင့် တူပေ၏။

ထိုအခိုက် ဒရိုင်ဘာ ဖိုးအောင်သည် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရှင်အား ငွေ ၅ ကျပ်တန် ထုတ်ပေးရင်း ကျွန်တော်တို့စားပွဲကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

“ဟေ့ ကိုဖိုးအောင် ဘာလုပ်တာတုံး”

“မမက ခင်ဗျားတို့အတွက် ပိုက်ဆံပေးရမယ်ဆိုလို့”

“အို နေပါစေ၊ ပိုက်ဆံပြန်ယူသွား”

ဖိုးအောင်ကား ပြန်မယူ၊ ဇွတ်ပေးသွားလေသည်။

ကျွန်တော်က စားနေရာမှထပြီး မမြမှီထံသွား၍ နှုတ်ဆက်ဦးမည် လုပ်သေးသည်။

သို့သော် ကားကထွက်လေပြီ။ မမြမှီကလည်း ပြုံး၍ လက်ပြနှုတ်ဆက်နေလေပြီ။

ကိုအေးငွေက-

“ဟေ့လူ၊ ဒီဘက်ကထိုင်နေတာ ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတာ မပြောသေးပါဘဲကလား”

“ဒါက ကျွန်တော့်အစ်မပေါ့ဗျာ”

“အညာသားက ဒီလို ၀၀ဖြိုးဖြိုး ဖြူဖြူဝင်းဝင်း ဆွေမျိုးတွေ ရန်ကုန်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ယုံစရာ မဟုတ်ဘူး ရဲဘော်”

ကျွန်တော်တို့လည်း လက်စသိမ်းလိုက်ကြပြီးနောက် ပြန်ကြလေသည်။

သမဂ္ဂအသင်းတိုက်မှာကား ပျားအုံလို အလုပ်များဖြင့် လှုပ်ရှားနေပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပျားအုံတွင် သူများနည်းတူ လှုပ်ရှားလာပြန်လေပြီ။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခြင်းလည်း ပျောက်ကင်းလာ လေသည်။ ကျောင်းသားလွှတ်တော်အတွက် အားတက်သရော ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ပြန်ပါသည်။ ကျောင်းသားလွှတ်တော်သည် ကျောင်းသားညီညွတ်ရေးကို တည်ဆောက်မည် မဟုတ်ပါလော။

သို့ဖြင့် ၁၉၃၉ မတ် ၈ရက်နေ့တွင် ကျောင်းသားလွှတ်တော် အစည်းအဝေးကြီး ကျင်းပခဲ့သည်။

၁၉၃၉ခုနှစ်၊ မတ်လစရက်နေ့။

နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားလွှတ်တော် ကျင်းပသောနေ့။

နံနက် ၁၀နာရီ တိတိမှာ စလေသည်။

နေ့မှာ ဝင်းထိန်သာယာနေသည်။

ကျောင်းသားတို့အဖို့ ခါတိုင်း စာမေးပွဲဖြေနေကြရသောအချိန်။ ယခုတော့ သပိတ်လှန်ခြင်းကို ထောက်ခံမည်လော၊ ဆက်မှောက်ခြင်းကို ထောက်ခံမည်လောဟု ဆုံးဖြတ်နေကြရသည်။ တစ်ပြည်လုံးရှိ ကျောင်းသားအားလုံးလိုပင် ဤလွှတ်တော်ဆီသို့ နားစွင့်နေကြသည်။ တစ်ပြည်လုံးကလည်း ဤလွှတ်တော်၏ ဆွေးနွေးချက်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်များတွင် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းထောက်များ အထူးအလုပ်များနေကြ၏။ လက်ရေးတိုသမားက ကြားသမျှကို ကောက်ရေးနေသည်။ ဓာတ်ပုံသမားက မြင်သမျှ ဖမ်းရိုက်နေသည်။ ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်များ ထမင်းစားနေကြပုံကိုပင် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြသေး၏။

ဘေးထွက်ထိုင်နေတော့မည်ဟူသော စိတ်ကူးတိမ်တိုက်များသည် ကျွန်တော့်ရင်တွင် အုံ့ဆိုင်းမနေကြတော့ဘဲ လုံးဝကင်းစင်သွားပါလေပြီ။

ကျွန်တော်ကား သပိတ်လှန်ရသည့် အကြောင်းခြင်းရာများကို အစမှအဆုံး နားလည်ပေသည်။ မှန်သည်ဟုလည်း လက်ခံသည်။ သို့သော် ဆန့်ကျင်ဘက် အင်အားစုအမျိုးမျိုး၏ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြားတွင် ထိုအမှန်ကို မယိမ်းမယိုင်အောင် မထိန်းကိုင်နိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ကိုဘဟိန်း၊ ကိုလှရွှေ စသော ခေါင်းဆောင်များ၏ ရဲဘော်စိတ်နှင့် စိတ်ရှည်စွာ ဖျောင်းဖျာပေးခြင်းနှင့် ကိုအေးငွေစသော ရဲဘော်များ၏ ဖေးမခေါ်ယူခြင်းဖြင့် အမှန်ကို ထိန်းကိုင်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

ကျောင်းသားများလွှတ်တော်သို့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ရာကျော်မျှ တက်ရောက်သည့်အပြင် သခင်နု၊ မြို့မ ဆရာဟိန်နှင့် မြို့မိမြို့ဖ ၃၈-ဦးကော်မတီ၏ ကိုယ်စားလှယ် လူကြီး ၃ ဦးလည်း တက်ရောက်၍ အကဲခတ်လေသည်။

ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ ကိုဘဟိန်းက အစည်းအဝေး သဘာပတိအဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်၍ အတွင်းရေးမှူး ကိုဗဆွေက အခမ်းအနားမှူးအဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်လေသည်။

ကိုဘဟိန်းက သဘာပတိမိန့်ခွန်းကို ‘ကျောင်းသားများဟာ ညီညွတ်စွာနှင့် တစ်သံတည်းဟစ်ပြီး အတတ်ကြီးတက်ခဲပြီးမှ အခုလို သပိတ်အလှန်တွင် ကျောင်းသားအချင်းချင်း အနည်းငယ် သဘောကွဲလွဲကြလို့ ဝမ်းနည်းပါတယ်” ဟူသော စကားဖြင့် စတင်လေသည်။

ကိုဘဟိန်းက လက်ရှိမြန်မာပြည်တွင် တကယ့်လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို တိုက်နေသည့် အစည်းအရုံးကြီးမှာ ၂-ခုသာရှိ၍ တစ်ခုမှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့် အခြားတစ်ခုမှာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အစည်းအရုံးကြီးသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့မှာ မှန်ကိုထောင်၍ တက်နေရသဖြင့် အလွန်ခက်ခဲစွာ လုပ်ဆောင်နေရသဖြင့် တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် မရနိုင်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း တက်လှမ်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု ကျောင်းသားကိစ္စမှာ အာဏာကုန်လွှဲအပ်ထားသည့် အမှုဆောင်များက ကောင်းတယ်ထင်သဖြင့် လုပ်ဆောင်လိုက်ရာ ကန့်ကွက်စရာမလိုကြောင်း၊ အမှုဆောင်များကို မကျေနပ်က ဖြုတ်ပစ်အပ်ကြောင်း၊ စင်စစ်မှာ သပိတ်လှန်သူရော၊ မှောက်သူရောမှာ မြန်မာပြည်၏ ရဲရဲတောက်ကလေးချည်းဖြစ်သဖြင့် အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု ကွဲရသည့် အရေးမှာ စိတ်တက်ကြွလွန်း၍သာ ဖြစ်ပေါ်လာရကြောင်း၊ ယခု ကျောင်းသားလွှတ်တော် အစည်းအဝေးမှာ ခုံသမာဓိသဖွယ်ဖြစ်၍ ထိုက်သင့်သလို အရေးယူရန်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောသွားလေသည်။

အမှုဆောင်အဖွဲ့၏ အစီရင်ခံစာကို ကိုလှရွှေက တင်သွင်းပြီး ရှင်းလင်းချက်များ ဖြည့်စွက်ပြောဆိုလေသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ရာ၌ အစက အမတ်များအား အထင်ကြီးပြီး လုပ်ငန်းစဉ်များ ချခဲသည်။ သို့သော် အမတ်များအား အထင်ကြီးခြင်းမှာ အမှားတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ မြန်မာအမတ် ၉၀အနက် ၆၇ယောက်က သဘောတူမည် ထင်သော်လည်း အမတ် ၂၆ယောက်သာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့သည်။ အယုံအကြည်မရှိ အဆိုသွင်းသောအခါ ထို ၂၆ယောက်ထဲမှ ၅ဦးသည် အစိုးရဘက်မှ မဲပေးပြီး ၂ဦးမှာ ကြားထိုင်နေခဲ့သည်။ ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရ ပြုတ်ကျခြင်းမှာ ကျောင်းသားများ အစာငတ်ခံပြီး ဆူပူခဲ့သဖြင့် ဖြစ်သည်။ အစာငတ်မခံလျှင် ညွန့်ပေါင်းအစိုးရပင် ပြုတ်ချင်မှ ပြုတ်ပေမည်။

“ဒီအခြေအနေမှာ အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ဖို့ ဆက်လုပ်မလား၊ တောင်းဆိုချက် ၅-ချက်ကို ယူပြီး သပိတ်လှန်မလားဆိုတာ ရွေးရမယ်။ အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ဖို့ ဆက်လုပ်ရင် လူ၊ လက်နက်၊ ငွေ၊ သတ္တိ စသောအရာများ အလွန်လိုတယ်။ ခု ဒီဟာတွေ ဘာမှ မပြည့်စုံသေးဘူး။ ကျောင်းသားတွေရဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုတောင်မှ အစကလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ တဖြည်းဖြည်း ကျောင်းသားအင်အား နည်းလာတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီအချက်ကို အပြစ်တင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အိုင်ယာလန်ဟာ လွတ်လပ်ရေးရအောင် အနှစ် ၅၀၀ တိုက်ရတယ်၊ ဒါတောင်မှ ခုထိ လုံးဝ လွတ်လပ်ရေးရပြီလို့ မဆိုနိုင်သေးဘူး။ ရုရှားပြည်မှာ ဇာဘုရင်နှင့် ဓနရှင်ကြီးများလက်အောက်မှ လွတ်အောင် ဘယ်လောက်ကြာအောင် တိုက်ရသလဲ ကြည့်၊ ခုမှပဲ လွတ်လပ်ရေးရကြတယ်” စသည်ဖြင့် ကိုလုရွှေက အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်သည်ဆိုခြင်းမှာ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်က လွတ်မြောက်အောင် တိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ လွတ်လပ်ရေးအား လွယ်လွယ်နှင့် သဘောမထားနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခုအရေးတော်ပုံတွင် သပိတ်တိုက်ပွဲများကို လွတ်လပ်ရေးစစ်ပွဲကြီးအတွက် တိုက်ပွဲကလေးများ အဖြစ်ဖြင့်သာ ယူဆရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အခြေအနေကိုကြည့်၍ ယခု သပိတ်ကို တောင်းဆိုချက် ၅-ချက်ရရှိဖြင့် အနိုင်နှင့်ပိုင်းရခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

“ကျုပ်တို့အမှုဆောင်က သပိတ်လှန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမှာ ကျောင်းသားမိဘများကို ဘာကြောင့် မတိုင်ပင်သလဲလို့ မေးကြတယ်။ သပိတ်မှောက်တုန်းက မိဘများကိုတိုင်ပင်ပြီး မှောက်တာမဟုတ်၊ မိဘများက တိုက်တွန်းလို့လည်း မှောက်တာမဟုတ်၊ ဒါကြောင့် တိုင်ပင်ဖို့မလိုဘူး။ တချို့က သပိတ်လှန်ရာမှာ ကျောင်းသားလွတ်တော်ခေါ်ပြီး ဘာလို့မတိုင်ပင်သလဲလို့ မေးကြတယ်။ ပထမအချက်ကတော့ အချိန်မရလို့ ကျောင်းသားလွတ်တော်မခေါ်နိုင်ဘူး။ ဒုတိယအချက်ကတော့ သပိတ်မှောက်နေစဉ်က ကျင်းပခဲ့တဲ့ ကျောင်းသားလွတ်တော်က အလုပ်အမှုဆောင်ကို သပိတ်လှန်လိုက် လှန်ဖို့ အာဏာအပြည့်အစုံ ပေးအပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် မတိုင်ပင်တာပါပဲ။ အမှုဆောင်အဖွဲ့မှာလည်း တစ်ယောက်မကျန် သဘောတူတဲ့အတွက် သပိတ်လှန်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဘမော်အစိုးရ ဖြုတ်ချပြီး မောင်ပုအစိုးရကို ဘာကြောင့် မဖြုတ်သလဲလို့ မေးကြတယ်။ အမှုဆောင်အဖွဲ့လုပ်ငန်းအတိုင်း ယနေ့ မဖြုတ်သော်လည်း နက်ဖြန် ဖြုတ်ချင် ဖြုတ်မယ်။ ဖြုတ်မယ် မဖြုတ်ဘူးဆိုတာ ယတိပြတ် ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး”

ဤသို့ပြောပြီး ကိုလုရွှေက အချို့သတင်းစာများက သူ့အား မဟုတ်တမ်းတရမ်း ရေးနေကြပုံများ ပြောပြလေသည်။

“ခုလို မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲနေကြရာမှာ ခိုင်လုံစွာ အထောက်အထားနှင့် ပြောဆိုနိုင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ အမှုဆောင်တစ်ဖွဲ့လုံးကို သတ်ပစ်ချင်လျှင် သတ်ပစ်ပါ။ ခင်ဗျားတို့က ဆုံးဖြတ်ပါ” ဟု ကိုလှရွှေက ရဲရဲကြီးပြောလိုက်သောအခါ ကိုယ်စားလှယ်များက အားတက်သရော သြဘာပေး ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုလှရွှေပြောနေစဉ် ကိုယ်စားလှယ်များ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ကိုယ်စားလှယ်အများစုသည် အမှုဆောင်အဖွဲ့၏ အကြောင်းပြချက်များကို သဘောပေါက်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။ ကိုယ်စားလှယ်အများစု၏ ထောက်ခံမှုကို အမှုဆောင်အဖွဲ့က ရရှိပြီဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်လာသည်။ ကျွန်တော့်မှာ များစွာအားတက်လာသည်။ မှန်မှန်းသိလျက် ဆန့်ကျင်ရေးသမားတို့၏ ကန့်ကွက်သံ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြားတွင် မတ်မတ်မရပ်နိုင်ခဲ့သော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ရက်ပင်ရှက်မိပါသည်။

၎င်းနောက် ကိုသိန်းအောင်က စာမေးပွဲကို ရွှေ့ဆိုင်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အချက်များကို ရှင်းပြလေသည်။ စာမေးပွဲကို အာဏာပိုင်တို့က ရွှေ့ပေးသည်။ ပထမစာမေးပွဲတွင် ကျသူများ သည် ဇွန်လတွင် ကျသောဘာသာ၌ ဖြေဆိုခွင့်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

နယ်ကိုယ်စားလှယ်များအား မေးခွန်းမေးခွင့်ပြုသောအခါ နယ်ကိုယ်စားလှယ်အများပင် မေးမြန်း ကြသည်။ ထိုသို့မေးရာ၌ သပိတ်လှန်ခြင်းကို ဆန့်ကျင်၍မေးခြင်းက မများလှဘဲ သပိတ် လှန်ခြင်းကို လက်ခံထားပြီး မေးခြင်းသာ များပေ၏။ သပိတ်လှန်ခြင်းကို လက်ခံထားပြီး မေးသူများမှာ သဘောတူညီချက်အရ ဖမ်းဆီးထားသော ကျောင်းသားများကို ဘယ်တော့ လွှတ်မည်နည်း။ စွဲထားသောအမှုကို ဘယ်လိုရုပ်သိမ်းမည်နည်း။ ကျောင်းသားများကို ထောင်မှ လွှတ်သကဲ့သို့ ဖမ်းဆီးထားသော အလုပ်သမားများ၊ လယ်သမားများ၊ ဈေးသူဈေးသားများအား လွှတ်မည်လား စသော ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုနှင့်ပတ်သက်သော မေးခွန်းများ၊ အတန်းအမျိုးမျိုးအတွက် စာမေးပွဲအမျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက်သော မေးခွန်းများ၊ ကျောင်းလခပေးရေးနှင့် ပတ်သက်သော မေးခွန်းများကို မေးကြသည်။

အချို့မှာ သပိတ်လှန်ခြင်းအကြောင်းရင်းများကို နားလည်သော်လည်း နယ်ပြန်သွားလျှင် ရှင်းပြဖို့ ခက်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ သူတို့မှာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ဆန့်ကျင်ရေးသမားများ၏ ကန့်ကွက်သံ လေမုန်တိုင်းကြားတွင် အမှန်ကို ထိန်းကိုင်ထားနိုင်သူများသာ ဖြစ်လေသည်။

မြောင်းမြကိုယ်စားလှယ်က နယ်ပြန်ရောက်၍ ရှင်းပြလျက် နယ်ကျောင်းသားတွေက မကျေနပ်လျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟု မေးလေသည်။

ကိုဘဟိန်းက “ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျာနယ်အပေါ်မှာ ဩဇာရှိမယ်လို့ထင်တယ်။ ခင်ဗျားနယ်က လူများကို နားလည်အောင် ပြောပြနိုင်မယ့် အရည်အချင်းရှိမယ်လို့ ယူဆတယ်။ ခင်ဗျားကို ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်တာဟာ ခင်ဗျာနယ်က အများစုက ယုံကြည်လို့ လွှတ်လိုက်တယ်လို့ ယူဆတယ်” စသည်ဖြင့် ရှင်းသော်လည်း ထိုသူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ် ပေါက်ဟန် မတူသေး။

“ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်နယ်က မှာလိုက်တယ်။ လမ်းမှန်မှန်လုပ်ခဲ့ပါ။ လမ်းမှန်လုပ်ရင်း ခေါင်းပြတ်ကျန်ရစ်ရင် ကျုပ်တို့က သရဏဂုံတင်လိုက်မယ်။ လမ်းမှားလာရင် သင်္ဘောဆိပ်က နေပြီး သံပုံးတီးမယ်တဲ့။”

ကိုဘဟိန်းနှင့် အခြားခေါင်းဆောင်များက ဤကျောင်းသားလွှတ်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နယ်က လက်ခံရမည်သာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသော်လည်း သူသည် စိတ်အေးဟန်မတူ။ နောက်ဆုံး သူက-

“နယ်က မကျေနပ်လျှင် ဒီကကူပြီး ရှင်းပေးမလား”

“ကူပြီးရှင်းပေးမယ်”

ထိုအခါကျမှ ကျေနပ်သွားပေတော့သည်။ ဤမျှ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန် တက်ကြွနေချိန်တွင် သပိတ်လှန်ရခြင်းမှာ တကယ်ပင် မလွယ်ကူပါတကား။

အချို့က နယ်ကို မတိုင်ပင်ခြင်းကိစ္စ ထပ်မေးကြသည်။ တစ်ယောက်က အစာငတ်ခံ၍ လူတွေ သေကုန်လျှင် တိုင်းပြည်ပို အကျိုးမရှိပေဘူးလားဟု မေးသည်။ အချို့က ကျောင်းသားတွေ အားလျော့သွားသည် ဆိုသောအချက်ကို စောဒကတက်ကြရာ မြို့မကိုသန်းတင်က ထိုသူတို့အား ထောက်ခံပြီး-

“အစာငတ်ခံနေကြစဉ်က နောက်လုပ်ငန်းအတွက် ကိုလှရွှေက လူ ၂၀၀ လိုတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ စာရင်းယူတော့ ၁၀၀၀ ရပါတယ်။ ဒါကို ဘယ်လိုပြောမလဲ”

ကိုလှရွှေ-

“လူ ၂၀၀ ရမယ်မှန်းတယ်၊ ၇၁ ယောက်ပဲ ရပါတယ်”

ကိုသန်းတင်-

“ဒါဟာ အစာငတ်ခံစဉ်ကလား”

အလုပ်အမှုဆောင်လူကြီး ကိုအေးကျော်က-

“အစာငတ်ခံပြီး ၂ရက်အကြာမှ ယူတဲ့စာရင်းပါ”

ထိုအချိန်တွင် ကိုလှရွှေနှင့် ကိုသန်းတင်အား ထောက်ခံသူတစ်စုတို့ အပြန်အလှန် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် စကားများနေကြရာ အင်းစိန်မှ ကိုမောင်မောင်က ဥက္ကဋ္ဌအား မဆိုသော မေးခွန်းများ ကို လက်မခံဘဲ ကျောင်းသားတောင်းဆိုချက်များနှင့် ပတ်သက်သော မေးခွန်းများကိုသာ ခွင့်ပြုဖို့ တိုင်ကြားရာ သြဘာသံကြီး ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ကိုသန်းတင်တို့ သွေးခွဲရေးသမား စုကို ရှုတ်ချသော သြဘာသံပေတည်း။

တစ်ယောက်သော ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်က-

“အခု ကျောင်းသားများ နိုင်ငံရေးဆောင်ရွက် လို့ဆိုတယ်၊ ဘယ်အဖွဲ့ဝင်ပြီး ဆောင်ရွက်ရင် ကောင်းမလဲ”

ဥက္ကဋ္ဌကိုဘဟိန်း-

“ခင်ဗျာသဘောပေါ့”

“ဥက္ကဋ္ဌသဘော သိပါရစေ”

ကိုဘဟိန်း-

“တို့ဗမာအစည်းအရုံး”

ထိုအခါ ဩဘာသံကြီး ဆူညံစွာပေါ်လာလေသည်။ ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်များက ကိုဘဟိန်းကိုသာမက တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးကိုပင် ဩဘာပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကိုဘဟိန်းက ယခုနှစ်အတွင်း၌ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားကွန်ဖရင့်တစ်ခု ကျင်းပဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလေသည်။

၎င်းနောက် ကိုလှရွှေက-

“သမဂ္ဂအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့မှ သပိတ်လှန်ခဲ့သည်ကို ဤကျောင်းသားလွှတ်တော်မှ အတည်ပြုကြောင်း” ဟူသော အဆိုကို တင်သွင်းရာ ကိုသိန်းအောင်က ထောက်ခံလေသည်။ ထိုအဆိုကို မြို့မကိုသန်းတင်က အနည်းငယ်ရှင်းပြီး ကန့်ကွက်လေသည်။ ကိုသန်းတင်အား အာလံကိုသောင်းလှက ထောက်ခံသည်။

စက္ကူတွင် လက်မှတ်ရေးထိုး၍ မဲပေးခြင်းစနစ်ဖြင့် မဲခွဲပြီး ကိုဘဟိန်းက သက်သေလေးဦးရှေ့တွင် ရေတွက်ရာ သပိတ်လှန်ရန် အမှုဆောင်၏ အဆိုမှာ ၈၇မဲရပြီး ကန့်ကွက်သည့်ဘက်မှ ၂၃မဲရလေသည်။ ထိုအခါ တစ်ခဲနက်ဩဘာသံကြီး ပေါ်လာပြန်၏။

ကိုဘဟိန်းက ကျောင်းသားလွှတ်တော်၏ အများဆန္ဒကို အားလုံးက လိုက်နာကာ ကျောင်းသားညီညွတ်ရေးကို ဆက်လက်ခိုင်မြဲအောင် လုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ညီညွတ်ရေးမိန့်ခွန်းဖြင့် အဆုံးသတ်လေသည်။ နောက်ဆုံး တို့ဗမာသီချင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်ကြလေသည်။

“ကျောင်းသားများ စည်းလုံးညီညွတ်ရေး”

ဤသည်ကား ကျောင်းသားလွတ်တော်၏ နောက်ဆုံးသတိပေးလိုက်သော ဆောင်ပုဒ်ပေတည်း။

သို့သော် ကိုသန်းတင်တို့လူစုကား သွေးခွဲရေးစကားနှင့် အလုပ်များကို မရပ်စဲကြပေ။

သူတို့အား အခြားသတင်းစာများကလည်း အားပေးနေကြသေးသည်။

ကျောင်းသားလွတ်တော်တွင် သူတို့လူစုသည် လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်မရဟု ဆိုကြလေသည်။

ကျောင်းသားလွတ်တော်တွင် သမဂ္ဂအမှုဆောင်၏ သပိတ်လှန်အဆို အောင်မြင်အောင် ကိုဘဟိန်းက လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကြိုးကိုင်သွားသည်ဟု ထွေကြလေသည်။ အချို့သတင်းစာက ကိုဘဟိန်းသည် သည်အတွက်နှင့် သည်မျှ ပါးနပ်လိမ္မာခြင်းမှာ သူ့အရည်အချင်း သက်သက် ဟုတ်ဟန်မတူ၊ အပြင်က သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်သိန်းဖေ စသူတို့၏ သွန်သင်ချက် ပါဟန်တူသည်ဟု ရေးကြသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်း စင်ပြိုင်ထောင်ရန်ကား အားမရှိကြပေ။ ဆန့်ကျင်ဘက် မဲပေးခဲ့သူများထဲမှပင် ကျောင်းသားလွတ်တော် အများဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်ခံ၍ ကျောင်းသားညီညွတ်ရေးကို တည်ဆောက်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ မကြာမီ ကိုသန်းတင်(မြို့မ)၊ ကိုကြည်လွင်(မြို့မ)၊ မောင်ဝိုင်း (စိန်ပေါ)၊ မောင်ရွှေ(ဦးညီပု ဆရာအတတ်သင်ကျောင်း) အစ ရှိသော ကျောင်းသား ၃၄ဦးသည် ကျောင်းထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး သတင်းစာများတွင် ကြေညာချက် တစ်ရပ် ထုတ်လေသည်။

“ပြည်သူ့လွတ်လပ်မှုကို အသက်နှင့်လဲ၍ ကာကွယ်မည်။”၊ ‘အိမ်ခြေတစ်သန်းနှင့် ငါးသိန်း သိမ့်သိမ့်တုန်စေမည်’၊ ‘ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ အရိုးတောင်လိုပုံစေမည်’ စသော များပြားစွာသော ကြားလုံးဝါးလုံးတို့ကို ရေလဲနှင့် ခေါင်းဆောင်များ သုံးခဲ့ကြသည်။ ထိုစကားတွေကို ကျွန်တော် တို့လည်း ယုံစားပြီး သုံးခဲ့ကြသည်။ ကြားသလောက် အလုပ်မပါသဖြင့် အရေးတော်ပုံ ရှုံးခဲ့ပြီ။ ထောင်ကျခံရတာ၊ အောင်ကျော်သေရတာ၊ မန္တလေးအာဇာနည်တွေ သေနတ်နှင့် အပစ်ခံရတာတွေ အချည်းနှီးဖြစ်ပြီ စသည်ဖြင့် သူတို့ကြေညာချက်က ညည်းညူ၏။

သို့သော် ကျောင်းသားအဖြစ်ဖြင့် စင်ပြိုင်မထောင်ဘဲ ကျောင်းမှထွက်ကာ နိုင်ငံရေးလုပ်တော့မည် ဟု ဆို၏။ ကျန်ကျောင်းသားတို့ကို ကျောင်းများသို့ ပြန်တက်ကြပါဟု တိုက်တွန်း၏။

နောက်များမကြာမှီ သတင်းတစ်ရပ် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ကိုသန်းတင်တို့လူစုမှ ကျောင်းသား ကျောင်းသူအချို့သည် သပိတ်လှန်သောကြောင့် စိတ်ပျက်ပြီး ထွက်သွားကြရာ ဘယ်ပျောက်နေ သည်မသိဟု ဆိုလေသည်။ ကိုသန်းတင်က သတင်းစာမှနေ၍ ပြန်ခံ့ရန်ခေါ်သည်။ သူတို့လူစု လိုက်ရှာကြသည်ဟုလည်း ကြားရသည်။ နောက် ဘာဖြစ်သည်ကိုကား မသိရတော့ချေ။ ကျွန်တော် တို့ လူစုကြားမှာကား ပြက်လုံးထိုးစရာ ဖြစ်နေပေတော့၏။

ကိုသန်းတင်က သူတစ်ဦးတည်းအနေနှင့် ကြေညာလိုက်ပြန်သည်။ သပိတ်လှန်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ သည့်အတိုင်း အခြားကျောင်းသားများသည် ကျွန်ုပ်ညာကိုပင် ‘သစ်မရှိခင်စပ်ကြား ဝါးကူ’ ဆိုသလို သဘောထား၍ ကျောင်းပြန်တက်ကြရန် တိုက်တွန်းသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ ကျောင်း ထွက်တော့မည်ဟု ဆိုသည်။ ‘ထိုင်နေအကောင်းသား၊ ထသွားမှ အကျိုးမှန်းသိ’ ဆိုသကဲ့သို့ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံကြီး မလုပ်ခဲဘဲနေရင် အကောင်းသား၊ လုပ်ခဲသောကြောင့် ကျောင်းသားတွေ နာခဲကြသည်။ ဒါ ငါတို့အပြစ်ပါပဲဟု ဆို၏။

ထောင်ကျနေသော ကျောင်းသားအချို့သည် ‘ထိုင်နေအကောင်းသား၊ ထသွားမှ အကျိုးမှန်းသိ’ ဆိုသော စိတ်ဓာတ် ကူးစက်ပြီး အစိုးရအား ဝန်ချတောင်းပန်ကာ လက်မှတ်ထိုး၍ ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

အချို့ နယ်ကျောင်းများတွင် သပိတ်မလှန်ကြ။ ကျောင်းသားလွှတ်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်မခံဟု ဆိုသည်။

အချို့ ကျောင်းဆရာကြီးများသည် အစိုးရနှင့် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ သဘောတူညီချက်ကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ သပိတ်ပြန်လှန်သော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်အချို့ကို အပြစ်ပေးကြ လေသည်။

ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အလုပ်အမှုဆောင်အနေဖြင့် အောက်ပါညွှန်ကြားချက်ကို ထုတ်ရလေသည်။

“နယ်သမဂ္ဂများသည် ကျောင်းသားလွှတ်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပုန်ကန်လျှင် ချက်ချင်းအရေးယူကာ အပြစ်ဒဏ်ပေးမည်။ သပိတ်ကိစ္စ၌ ဆောင်ရွက်သည့် အတွက် အာဏာပိုင်တို့က အပြစ်ပေးလျှင် အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားပါ။”

ဗဆွေ(အတွင်းရေးမှူး)

ဗမာပြည်လုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ

သမဂ္ဂအသင်းချုပ်ကြီး

ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းသားအားလုံးက လွှတ်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်ခံလာအောင် အပြင်းအထန် ကြိုးစားကြရသည်။ သွေးခွဲသူတို့၏ ဝါဒဖြန့်ခြင်းများကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ချေပ ရှင်းလင်းရသည်။ နယ်သို့ လူများလွှတ်၍ သပိတ်လှန်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှင်းလင်းပြပြီး ကျောင်းသားညီညွတ်ရေးကို တည်ဆောက်ကြရ၏။

(စီရင်သလိုခံမည်)

ကိုယ်ကျိုးအတွက် ငွေယူသည်၊ ရာထူးယူလက်ခံသည်၊ ခေါင်းပုံဖြတ်သည်၊ ကိုယ်ကျိုးရှာသည်ဟု ခိုင်လုံစွာပြနိုင်လျှင် စီရင်သလိုခံမည်။

(ပုံ) လှရွှေ၊ သိန်းအောင်၊ အေးကျော်၊ စိုးမောင်၊

ကျော်မြင့်၊ သောင်းခင်၊ ဘစံ၊ ဘသန်း၊ ထွန်းရှိန်

ဤသို့လည်း ရဲ့ဝံ့စွာ လုပ်ကြရသည်။

ပြည်သူတို့ထံမှ အလှူခံငွေစာရင်းနှင့် အသုံးစာရင်းများကိုလည်း မည်သူမဆို လာရောက် စစ်ဆေး နိုင်ကြောင်း ဖိတ်ကြားလိုက်ပေသည်။

အံ့ဩစရာနှင့် ချီးကျူးစရာ အကောင်းဆုံးသော အရာမှာ ကျွန်တော်တို့၏ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် အချင်းချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယုံကြည်မှု ဖြစ်ပေသည်။ ယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် လည်း မရိုးသားမှုနှင့် ကိုယ်ကျိုးရှာမှု ကင်းကြသည်။ ထောင်ထဲမှာ ကျနေခဲ့သော ကိုဘဟိန်းနှင့် ကိုဗဆွေတို့သည် တကယ်ဆိုလျှင် အခြားကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် ကင်းကွာနေခဲ့၍ အခြားခေါင်းဆောင်များအပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်စရာ ပေါ်လာမည်ဆိုလျှင် ပေါ်နိုင်သည်။ သို့သော် ထောင်ထဲကနေ၍ ထောင်ပြင်ကရဲဘော်များကို ယုံကြည်သည်။ သူတို့ ထွက်လာသော အခါ ငါတို့မရှိလို့ မင်းတို့ဒီလိုအမှားတွေ လုပ်နေတယ် ဟူသော ဝေဖန်ချက်မျိုး၊ အပြစ်ရှာမှု မျိုးလည်း မတွေ့ရ။

ဤလို အချင်းချင်း ယုံကြည်မှုရှိနေသော ရဲဘော်တို့၏ အသိုင်းအဝိုင်းမှ ကျွန်တော်သည် ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မပစ်ခွာနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

၄၀

ရည်းစားစကားတွေ သိပ်မပြောကြနှင့်ဦး

အင်းလျားရေမျက်နှာပြင်တွင် တိမ်သလောကင်းစင်သော ကောင်းကင်ပြင် မိုးပြာ ထင်ဟပ်နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပြာနုရောင်ဖြင့် ဝင်းလက်နေသည်။ နေ့လယ်ခင်းရောင်ခြည်သည် ပြာနုရောင်ကြောင့် ကြည်လင်အေးမြနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ လေညင်းကလေးက တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် လှိုင်းကလေးများ တရေးတရေး တဖြည်းဖြည်း တွန့်သွားနေကြ၏။ ရွက်သစ်တို့ဖြင့် စည်ကားနေသော သစ်ပင်ကြီးများကလည်း အရိပ်အာဝါသအစွမ်းကုန် ပေးနေကြသည်။

“အမျိုးသမီးတို့၊ နတ်ရေကန်ရှင့်၊
ဇီဝကထံမှာ၊ ကြွရောက်စုံစမ်း။
ဘရဏီမိုးနတ်၊ ကြီးပြတ်ပုံရှင့်၊
သမီးတော်ခင်ရုံ၊ ဆေးကလွန်စွမ်း”

ကိုအေးငွေက ခပ်ကြောင်ကြောင်အသံ မတော်မတည့်ဆိုဟန်ဖြင့် သီဆိုနေလေသည်။ သူသည် အင်္ကျီလုံချည်ချွတ်ပြီး ပိတ်ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က အင်္ကျီချွတ်ပြီး ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ရင်း-

“ဟေ့လူ ဘယ်ကသီချင်းကို ဆိုနေတာလဲဗျ၊ အပေါက်လည်း မတည့်ဘဲနှင့်”

“ရတာဆိုရတာပဲလေ၊ သမီးတော်ခင်ရုံ ဆေးကြော်ငြာတဲ့ဗျ၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ မဒီကာတွန်းရုပ်တွေနဲ့ ခဏခဏ တွေ့နေလို့ ဒီသီချင်း အလွတ်ရတောင် နေပြီ”

စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် ညစ်တီးညစ်ပတ်နှင့် ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ကာ ဖင်ချထိုင်စရာနေရာရှာနေသည့် ကိုထွန်းရှိန်က-

“ဆိုချင်းဆိုရင်ကွာ မြစ်ဧရာကြိုးကလေး ဘာကလေး ဆိုရောပေါ့!”

ကျွန်တော်တို့သည် အင်းလျားကန် ဘွဲ့နှင့်သဘင်ခန်းမနှင့် ဘုတ်ကလပ်ကြားရှိ ကျွန်းဆွယ် ကလေးတစ်ခုတွင် ရေချိုးရန် လာရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်စင်စစ် ပျော်ပွဲစားထွက်သည် ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ နွားနို့ပုလင်းများနှင့် ကိတ်မုန့်မျိုးစုံကို ယူခဲ့ကြသည်။

ကိုထွန်းရှိန်-

“ကဲလေ ရေမချိုးခင် စားကြဦးစို့ရဲ့။”

ကျွန်တော်-

“ရေချိုးပြီးမှ စားရင် မကောင်းဘူးလား။”

ကိုအေးငွေ-

“အကောင်းဆုံးကတော့ ရေတစ်ချိုကူးပြီး နို့ပုလင်းတစ်ဝက်သောက်၊ မုန့်တစ်ဝက်စား။ ပြီးတော့ ရေထပ်ကူး၊ ရေကူးရာက တက်တော့မှ ကျန်တာစား။”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ဒီလိုလုပ်၊ ရေမချိုးခင် သုံးပုံတစ်ပုံစား၊ ရေချိုးရင်း အလယ်ကောင်မှာ တစ်ပုံစား၊ နောက် ရေချိုးပြီးတော့ ကျန်တာစား၊ ဒါအကောင်းဆုံးပဲ။”

ကိုထွန်းရှိန်၏ အကြံပေးချက်ကို လက်ခံပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် သူ့အား ဝဲယာခြံလျက် ထိုင်ကြလေသည်။ တစ်ယောက် နို့ပုလင်းတစ်လုံးစီ ကောက်ကိုင်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နို့ပုလင်းကို မော့၍သောက်နေကြစဉ် ရှေ့တွင် ယက်ချ်ခေါ် အင်္ဂလိပ် ရွက်လှေကလေးတစ်စင်း ဖြတ်သွားသည်ကို မြင်ကြရသည်။ ၎င်းပေါ်တွင် ရေကူးအဝတ်နှင့် မျက်နှာဖြူစုံတွဲ ပါလေသည်။

ကိုအေးငွေ-

“ဒီကောင်တွေ၊ ကောင်မတွေတော့ ဘယ်လိုဇိမ်ခံရမယ်ဆိုတာ နားအလည်ဆုံးပါပဲကွာ”

ကျွန်တော်-

“အင်း ဇိမ်ပဲ၊ ဟိုကောင်မက မျက်မှန်အနက်ကြီးတပ်ထားလို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ဟိုဟာတောင် မြင်ရဦးမယ်”

ကိုအေးငွေ-

“ဘာလဲကွ”

“မျက်စိကလေး မှိန်းထားတာလေ”

ကိုထွန်းရှိန်သည် နို့ပုလင်းသုံးပုံတစ်ပုံကို ကုန်ပြီဖြစ်သဖြင့် ချထားပြီး မုန့်တစ်ခုကို ကောက်ယူ ရင်း-

“တို့ဗမာထဲမှာလည်း သူတို့လောက်နီးပါး ဇိမ်ယူတဲ့ကောင်တွေ မင်းတို့သိရဲ့လား”

ကိုအေးငွေ-

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူတွေလဲ”

“မင်းတိုင်ပင်အမတ်တွေပေါ့ကွ၊ ဖာနဲ့ ဇိမ်ခံတဲ့ မင်းတိုင်ပင်အမတ်တစ်ယောက် ဖာက ခြောက်လုံးပြူး ယူကစားလို့ ပေါင် ခြောက်လုံးပြူးမှန်သွားတာ မှတ်မိသေးလား။ အမတ်

ဦးချစ်ဖေမှာတော့ သူများမယား စိန်စိန်ကို ခိုးယူပေါင်းသင်းမှုနဲ့ တရားစွဲခံနေရတယ်။ လွတ်တော်အတွင်းဝန် ဦးမြသိန်းမှာတော့ စားစရိတ် အမှုဖြစ်နေတယ်”

ကျွန်တော်-

“အင်း သတင်းမထွက်ဘဲနဲ့ တိတ်တိတ်ဇိမ်ယူနေမယ့် အမတ်တွေနဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်တွေလည်း အများကြီး နေမှာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ရေကူးကြဦးစို့။”

ကျွန်တော်နှင့် ကိုအေးငွေတို့သည် ရေထဲပြေးဆင်းပြီး တော်တော်ဝေးအောင် ကူးကြသည်။ ကိုထွန်းရှိန်ကား စွပ်ကျယ်ချွတ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်ကာ ရေထဲဆင်းရန် ဟန်ပြင်နေသည်။ လုံချည်မှာ ဒရီးဒရွတ်နှင့်။

ကျွန်တော်တို့ ရေကူးရာမှ ပြန်လှည့်လာသည့်တိုင်အောင် ကိုထွန်းရှိန်သည် ရေထဲသို့ မဆင်းသေး။ ရေချိုးရမှာ ကြောက်သလိုလိုလုပ်ရင်း ကျောနှင့်ပေါင်တို့ကို တဖြင်းဖြင်းကုတ်နေလေသည်။

ကိုအေးငွေ-

“ဟေ့လူ ဆင်းလေ၊ ရေချိုးမှာ ချိုးတာမဟုတ်ဘူး”

ကိုထွန်းရှိန်သည် လုံချည်ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ဆင်းလာ၏။

အတန်ကြာ ရေကစားကြပြီးနောက် ကုန်းပေါ်တက်၍ နို့သောက်မုန့်စား လုပ်ကြပြန်၏။

အင်္ဂလိပ်စုံတွဲ၏ ရွက်လှေကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ပြန်လှည့်ဖြတ်သွားပြန်လေသည်။

ကိုထွန်းရှိန်-

“အင်္ဂလိပ်တွေ မကြာခင် ချောက်ကျတော့မယ်၊ သူတို့ကို ဟစ်တလာက အုပ်တော့မှာကွ။ ချိန်ဘာလိန်တို့လူစုက လူလည်လုပ်ပြီး ဆိုဗီယက်ရုရှားနဲ့ တိုက်ပေးဖို့ ဟစ်တလာတို့လူစုကို လက်သပ်မွေးလာတယ်။ တို့ဘက်မလာနဲ့၊ ရုရှားဘက်သွားတိုက်ချေ ဆိုပြီး အစာချော့ကျွေးတယ်။”

ခုတော့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ ဟစ်တလာကို ချောမရတော့ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်ဘက် ပြန်ချမှာပဲ။ ကောင်းတယ်၊ အင်္ဂလိပ်ကို လူနိုင်ပေါ့မှ ကောင်းတယ်။ ဒီတော့မှ တို့ချက်ကောင်းဖြစ်တယ်”

ကျွန်တော်-

“ဟုတ်ကဲ့၊ အင်္ဂလိပ်ကို နိုင်မယ့်လူပေါ်လာတာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ သို့ပေမယ့် ဟစ်တလာတို့ လူစုဟာ လူကောင်းတွေမဟုတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ အားပေးဖို့ခက်တယ်။ ခု ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် စော်ကားသလဲ၊ ချိန်ဘာလိန်ရဲ့ သဘောတူညီချက်နဲ့ ဆူဒေတန်နယ်ကို သိမ်းယူခဲ့ တယ်။ ဒီတင်မရပ်ဘူး၊ နောက်ဆုံးသတင်းအရတော့ ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယားမှာ ဟစ်တလာက သူမွေးထားတဲ့ ဖက်ဆစ်တွေနဲ့ ဂျာမန်လူနည်းစုတွေကို အဆူခိုင်းတယ်။ သူ့လူ ဖက်ဆစ် ခေါင်းဆောင်တွေကို ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယား အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာ ထည့်ရမယ်လို့ တောင်းတယ်။ ခု ဆူဆူပူပူ ဖြစ်လာတော့ ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယားမှာ Law and order မရှိတော့ဘူး၊ အသက်နဲ့ စည်းစိမ်တွေ မလုံခြုံတော့ဘူးဆိုပြီး နာဇီတပ်တွေကို အဝင်ခိုင်းတယ်။ ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယားကို သိမ်းလိုက်တယ်။ ဂိုးအားရင်းက ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယားနိုင်ငံဟာ မရှိတော့ဘူးလို့ ကြေညာ တယ်”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ဒါဟာ အင်္ဂလိပ်အရှိုက်ကို ထိုးတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်အရှိုက်ကို ထိုးတာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် လက်ငင်းခံရတာကတော့ ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယား ပြည်သားတွေ။ ဂျာမနီက ကျူးကျော်စော်ကားပြီး သူတို့ကျွန် လုပ်လိုက်တာ။ ဒီလို ကျွန်လုပ်လိုက်လို့ အင်္ဂလိပ်ဩဇာပျက်သွားတာ မှန်တယ်။ သို့ပေမယ့် နာဇီဂျာမနီဟာ သူ့ကျူးကျော်ချင်သလို ကျူးကျော်ခွင့်ရပြီး ရှေ့လျှောက် ရမ်းဦးမယ်။ ရုရှားဘက်ကို ဝင်မရမ်းဘူးလို့လည်း မဆိုနိုင်ဘူး”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ရှုရှားဝင်ရမ်းရင် သူ့ကို အုပ်လွှတ်မှာပေါ့။ တစ်နေ့က စတာလင်က ပြောတယ်ဆို မဟုတ်လား၊ အချို့က ဆိုဗီယက်နဲ့ ဂျာမနီပြည်ကို ရန်တိုက်ပေးတဲ့သဘောနဲ့ ဆိုဗီယက် ယူကရိန်းပြည်ကို ဂျာမနီတွေက တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြံစည်နေတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်တဲ့။ ဂျာမနီမှာလည်း အဲဒီလို သိမ်းပိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနေတဲ့ အရူးများရှိတယ်လို့ သူနားလည်ထားပါတယ်တဲ့။ သို့ပေမယ့် အဲဒီအရူးမျိုးတွေ ဆိုဗီယက်ယူကရိန်းထဲ ဝင်လာရင် ဝတ်ပေးဖို့ Strait-jacket တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်တဲ့။”

ကိုအေးငွေ-

“အိုင်ဆေး စထရိတ် ဂျက်ကက်ဆိုတာ ဘာလဲကွ”

ကိုထွန်းရှိန်-

“အင်္ကျီတစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကို ဝတ်ပေးထားရင် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်မရတော့ဘူးတဲ့။ စတာလင်က စကားလုံးပြောင်တယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် မင်းဟစ်တလာ ရှုရှားဘက် မသွားရဲပါဘူး။ အားရှိရင် အင်္ဂလိပ်ဘက်သာ သွားမှာပါ။”

ကျွန်တော်-

“ခု နာဇီတွေက ရူမေးနီးယားကို တောင်းဆိုချက် ထုတ်လိုက်ပြန်ပြီ။ ရူမေးနီးယားဟာ စက်မှုလက်မှုထူထောင်ရေးတွေ မလုပ်ရဘူးတဲ့။ လုပ်လက်စဟာတွေကိုလည်း ရပ်လိုက်ရမယ်တဲ့။ ရူမေးနီးယားဟာ စိုက်ပျိုးရေးဘက်မှာသာ အာရုံစိုက်ပြီး ထွက်သမျှ ကောက်ပဲသီးနှံနဲ့ ကုန်ကြမ်းတွေကို ဂျာမနီကို ရောင်းရမယ်တဲ့။ ဘယ်လောက် ဆိုးဝါးရမ်းကားတဲ့ နာဇီတွေလည်း ဆိုတာ ဒါပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့”

ကိုထွန်းရှိန်-

“အင်း ဒါလည်း အင်္ဂလိပ်ကို ထိတာပဲ၊ ရူမေးနီးယားဆိုတာ အင်္ဂလိပ်နေရှင်ရဲ့ အရင်းအနှီး အများဆုံး မြုပ်နှံထားရာ ဒေသပဲ”

ကိုအေးငွေ-

“ဒီတော့ ဒါတွေကို အင်္ဂလိပ်က ကြည့်နေသလား”

ကျွန်တော်-

“ကိုယ့်အတတ်နဲ့ ကိုယ့်ပြန်စူးတာပေါ့လေ။ ရုရှားဘက်သွားပြီး တိုက်လိမ့်မယ် ယုံကြည်ချက်နဲ့ လက်သပ်မွှေးခဲ၊ အစာကျွေးခဲ၊ အလျှော့ပေးခဲ၊ သမ္မု သူ့ပြန်ထိနေတာပေါ့။ ခုတော့ အင်္ဂလိပ် နန်းရင်းဝန် ချိန်ဘာလိန်က ပြောတယ်။ ဟစ်တလာဟာ သူ့ကို မြူနစ်ချ် မှာတုန်းက ဆူဒေတန်ကို သိမ်းခြင်းဟာ နောက်ဆုံးပါပဲ။ နောင် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အင်္ဂလိပ်ကို အသိပေးပါမယ်လို့ ကတိ ပေးခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒီတုန်းက ပေးခဲ့တဲ့ ကတိတွေအားလုံး ဖျက်တယ်တဲ့။ ခု ချက်ကိုစလိုဗက် ကီးယားကို သိမ်းတာဟာ မတော်မတရား လုပ်တာတဲ့၊ ရပ်တန်းက မရပ်ရင် အင်္ဂလိပ်က ပြင်သစ်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အရေးယူတော့မယ်တဲ့။”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ဒီတော့ ဟစ်တလာက အင်္ဂလိပ်ဂျာမန် ရေတပ်ဘက်ဆိုင်ရာ သဘောတူညီချက်ကို ဖျက်သိမ်းမယ်၊ လေတပ်ကိုလည်း ချဲ့မယ်ဆိုတဲ့ လေသံလွှင့်ပြီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်တယ်။ ဂျာမန်ရေတပ်ဟာ အင်္ဂလိပ်ရေတပ်ရဲ့ ၃၅ရာခိုင်နှုန်းသာ ထားရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောတူညီချက်ကို ဖျက်ပစ်တော့ မှာပေါ့”

ကျွန်တော်-

“အင်း၊ စစ်ကြီးကတော့ ဖြစ်လာတော့မှာပါပဲ မကြာပါဘူး၊ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား တွေတော့ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ကိုထွန်းရှိန်-

“စစ်ဖြစ်ရင် ကိုယ်တို့ ချက်ကောင်းပေါ့၊ နယ်ချဲ့စစ်ပွဲကို တို့လွတ်လပ်ရေးစစ်ပွဲဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်”

ကိုအေးငွေ-

“ကဲ စစ်ရိပ်စစ်ငွေတွေက ပူလှပြီ၊ ရေစိမ်ကြဦးစို့ရဲ့”

ကိုအေးငွေသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် နို့ပုလင်းကို ထောင်ပြီး နှစ်ကျိုက် သုံးကျိုက် သောက်လိုက်သည်။

ကိုထွန်းရှိန်ကား ထိုင်ရာမှမလှုပ်သေးဘဲ-

“ခုအချိန်မှာ ဣန္ဒြေအရဆုံးကတော့ စတာလင်ပဲ။ သူပြောတဲ့စကားတွေ ဘယ်လောက် အဆီပါ သလဲ၊ ၁၇-ကြိမ်မြောက် ကွန်မြူနစ်ကွန်ဂရက်မှာ ပြောတာလေ။ ‘ငါတို့ဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို အလိုရှိတယ်၊ နယ်စပ်တူဖြစ်တဲ့ အိမ်နီးချင်း တိုင်းပြည်ကြီးတွေနဲ့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အတုံ့အလှည့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဖွံ့ဖြိုးစေလိုတယ်၊ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံနေရသော လူမျိုးများနှင့် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ် လွတ်လပ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ လူမျိုးတို့ကို ကူညီထောက်ပံ့လိုတယ်။ ငါတို့နယ်စပ်ကို ကျူးကျော်စော်ကားသူ၊ စစ်ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်သူတွေကို နှိမ်နင်းဖို့ အသင့်ရှိတယ်’ တဲ့”

ကိုအေးငွေ-

“ကိုင်း ဆရာတို့၊ ကမ္ဘာကြီးကို မေ့ကြဦးစို့ရဲ့၊ အေးမြကြည်လင်တဲ့ အင်းလျားရေကန်ထဲက ငါးတွေနဲ့ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားကြဦးစို့ရဲ့”

ကိုထွန်းရှိန်က ထိုင်ရာမှထရင်း-

“အင်း၊ တို့မှာတော့ ငါးနဲ့ပဲ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေတယ်”

ကိုအေးငွေ-

“ပိုပျော်စရာကောင်းမှာကတော့ မိနီဆက်တို့လို အင်းလျားဆောင်က ရေကူးမယ်တွေနဲ့ ပြေးတမ်း လိုက်တမ်း ကစားရရင် ပိုကောင်းမှာပေါ့”

ကျွန်တော်-

“ဒီစကားတွေ ပြောနေတော့ ကျွန်တော်က ရာမနဲ့သီတာ ရေကစားကြတာ သတိသွားရတယ်။ ရာမမင်းသားက သီတာမင်းသမီးကို သူ့ပြည်ဆောင်ယူသွားစဉ်က လမ်းမှာ ကြာမျိုးငါးမည်နဲ့ တင့်တယ်တဲ့ ကန်တစ်ခုကို တွေ့တယ်တဲ့။ အမောအပန်းပြေ ကိုယ်လက် လန်းဆတ်ခြင်း ဖြစ်အောင် ကန်ထဲမှာ ရေဆင်းချိုးကြတယ်တဲ့။ ဒီလိုချိုးကြရင်း သီတာဒေဝီက ‘စိန်ခေါ်တော့မယ်၊ မောင်တော်ဘုရား နှမတော်ကို လိုက်ရှာပါတော့’ ဆိုပြီး ရေမှာ ၎င်းလျှိုးပြီး ကြာပွင့်တွေကြား ပုန်းနေသတဲ့။ ရာမမင်းသားလည်း အရှာရခက်သွားတယ်။ ဒီတော့ ရာမမင်းသားက ‘အိုနှမတော် သီတာဒေဝီ၊ ကြာပွင့်တွေကြားက ကြာပွင့်ကို မောင်ဘုရား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာနိုင်ပါ့မလဲ’ လို့ တမ်းတကြွေးကြော်လိုက်သတဲ့။ ကြာလိုလှ ကြာလိုမွှေး ကြာလိုလန်းဆတ်တဲ့ သီတာက ‘ဝါး’ ခနဲလုပ်ပြီး ‘အို မောင်တော်ရာမ၊ အခြားအခြားသော ကြာတွေက ပျားပိတုန်းတို့သာ ဝတ်ရည်စုပ်မှီဝဲရာ ဖြစ်ပါတယ်။ နှမတော်သီတာကတော့ မောင်တော်ရာမ ဝတ်ရည်မှီဝဲရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရှာမတွေ့နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ ဘုရား’ လို့ဆိုပြီး အဖမ်းခံတော့ သတဲ့ဗျ”

ကိုအေးငွေသည် ‘စိန်’ ဟု အော်ပြီး ဖြန်းခနဲ ရေထဲဆင်းပြေးလေသည်။

ကိုထွန်းရှိန်-

“ကိုရင့်ဘာသာကိုရင် စိန်ပေတော့၊ ဘယ်သူမှ လိုက်ဖမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရေကန်ထဲ မိကျောင်း ရှိရင်တော့ ဖမ်းလိုက်မှာပဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် ခုန်ပေါက်မြူးထူး ရေကူးကြပြန်သည်။ အားရအောင် ရေကစားပြီးမှ တက်ကြသည်။

သစ်ပင်ရိပ်မှာထိုင်ပြီး ကျန်နေသေးသော မုန့်များကို စားသောက်ကြလေသည်။ ဘယ်အရသာနှင့်မျှ မတူအောင် စိတ်ကြည်ရွှင်သွားကြ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာ လန်းဆတ်ပေါ့ပါးသွားကြ၏။ အားသစ်တွေ တက်လာသလိုလည်း ထင်ရပေသည်။

ကိုအေးငွေသည် နောက်ဆုံးအကြိမ် နို့ပုလင်းကိုမော့ချပြီး-

“အင်း တယ်ကောင်း တယ်ကောင်း၊ ရေကူးလို့လည်းကောင်း စားလို့လည်းကောင်း သောက်လို့လည်းကောင်း”

ကိုထွန်းရှိန်သည် စိုနေသေးသော ဆံပင်မှ ရေများကို မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်နေရာမှ-

“ပေါ့လိပ်တော့မပါဘူး၊ ဂိုးလ်ဖလိတ်တစ်ဘူး ဝယ်ခဲ့တယ်”

ကျွန်တော်က လွယ်အိတ်ထဲမှ စီးကရက်တစ်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ဖွင့်ယူပေးသည်။

ကိုထွန်းရှိန်-

“အင်း ကိုယ်တို့တော့ ဒီနေ့ တယ်ပြီး ဘူဝေါဆန်နေကြတာပဲ”

စီးကရက်ကို သုံးယောက်စလုံး သောက်နေကြသော်လည်း ကျွန်တော်ကား အဖော်ကောင်းဤသာ ဖွာနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကိုထွန်းရှိန်က စီးကရက်ကို မှိုန်းရင်း-

“ကိုယ်တော့ ဒီဒုတိယပတ်မှာလည်း ပထမသိန်းဆုကြီးကို လွတ်သွားပြန်ပြီ။ သိန်းထီပေါက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

ထိုအခါ ကိုအေးငွေသည် တခစ်ခစ်ရယ်၍နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ကိုထွန်းရှိန်က သူ့အားကြည့်ပြီး ယားကျိကျိ ကသိကအောက် ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်-

“ဘာများ ဒီလောက် ရယ်နေရတာလဲဗျ”

ကိုအေးငွေသည် မေးတော့မှ ဟားတိုက်၍ ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဟား ဟား၊ ကိုယ်က သိန်းဆုနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ရှူးခဲမိတာ တစ်ခုရှိလို့ပါ။ ကိုယ်က သိန်းဆုကို မျှော်ရုံမကဘူး၊ ဟားဟား ထိပေါက်တော့ နတ်တလင်း မငွေမြဆိုတာ ပေါက်သွား တယ်ဆိုတော့ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကိုယ်တို့ဟာ ပိုက်ဆံရှိမှ နိုင်ငံရေးကို စိတ်ချလက်ချ လုပ်နိုင်မယ်မဟုတ်လား။ နို့မဟုတ်ရင် ဝမ်းရေး၊ သားကျွေးမှု မယားကျွေးမှုတွေ လုံးပန်းနေ ရတာနဲ့ နိုင်ငံရေးလုပ်ရာမှာ ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ သိန်းဆုရင် မငွေမြ ဆိုတာကို သွားပြီးပိုးရကောင်းမှာပဲ၊ ဘာညာနဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ရှူးပစ်လိုက်တယ်။ ၇၀ကျော် အမယ်ကြီး ဖြစ်နေတယ် ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်တော်တို့လည်း ရယ်မိကြသည်။

ကျွန်တော်-

“အမယ်ကြီးဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ကိုယ့်ချည်း ငွေတွေသုံးရတာပေါ့၊ အပျို ဟုတ်မဟုတ် သွားစုံစမ်းပါဦးလား ဟဲ ဟဲ”

“ဟာ မစုံစမ်းတော့ဘူး ကိုယ့်လူရာ သည့်ပြင်နည်းနဲ့ပဲ ပိုက်ဆံရှာပါတော့မယ်”

ကိုထွန်းရှိန်-

“အကောင်းဆုံးကတော့ အိမ်ထောင်မပြုဘဲနဲ့ နိုင်ငံရေးလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ သံယောဇဉ် လုံးလုံးကင်းတယ်၊ ဆူဘတ်စ်ချန်ဒရာဘို့စ်တို့လိုပေါ့၊ အခုထိလူပျိုကြီး”

ကျွန်တော်-

“မိန်းမမယူဘဲနေဖို့ဆိုတာ သဘာဝနဲ့ဆန့်ကျင်နေတော့ ပြောသလောက် တကယ်လုပ်ရတာ မလွယ်ဘူး ထင်တယ်”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ဟဲ ဟဲ မောင်ရင်ကတော့ မှန်းထားပြီးရှိနေတာကိုး၊ ဒီစကားမျိုးပြောမှာပေါ့။ ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်ရင်မြင့်ကြီး ပြန်မလာသေးဘူးလား။”

“သူ့ဆီက ဘာသံမှမကြားဘူး၊ စာမေးပွဲနီးပြီမို့ မကြာခင် လာမယ်ထင်တယ်”

ကိုအေးငွေ-

“ရဲဘော်တင်ထွန်းကို ကြည့်ရတာ မြင့်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး၊ မှန်မှန် ပြောစမ်း ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ”

“အမှန်က ရည်းစားရယ်လို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခေါ်ရလောက်အောင် တစ်ယောက်မှ မရှိသေးတာ အမှန်ပါပဲ”

ကိုထွန်းရှိန်-

“ကဲ ကဲ ခုနေအခါမှာ ရည်းစားစကားတွေ သိပ်ပြောမနေကြဦးစို့နဲ့၊ တော်တော်ကြာ သန်းတင်တို့ လူစုက နောက်ပိုးခေါင်းဆောင်တွေ မကြိုက်လို့ သပိတ်လှန်တာပါလို့ ပြောနေဦးမယ်”

ကျွန်တော်-

“ကိုသန်းတင်တို့လူစုက ကျုပ်တို့ သပိတ်မှောက်ခဲ့တာတွေ၊ အရေးတော်ပုံ တိုက်ပွဲတွေ လုပ်ခဲ့တာ တွေဟာ ဘာမှအကျိုးမရှိဘူးတဲ့။ ထိုင်နေ အကောင်းသား၊ ထသွားမှ အကျိုးမှန်းသိဆိုတာလို မလုပ်ဘဲနေခဲ့ရင် ကောင်းမယ်တဲ့ ဘယ်လိုလူတွေမှန်းလဲ မသိဘူး”

ကိုထွန်းရှိန်-

“သက်သက် နားမလည်လို့ ပြောတာ။ စိတ်ဓာတ်မရင့်မာသူ၊ နားဝေးသေးတဲ့လူတွေ ထွက်ထိုင် ကုန်အောင် ပြောတဲ့စကားပဲ။ အမှန်က အခုလောက် မဃာပြည်မှာ နီးကြားလာတာ၊ နိုင်ငံရေး စိတ်ဓာတ် ဝင်လာတာ ဒီ အရေးတော်ပုံတိုက်ပွဲတွေကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။ လွတ်လပ်ရေး မရသေး ပေမယ့် လွတ်လပ်ရေးစိတ်ဓာတ်တွေ၊ နိုင်ငံရေးဗဟုသုတတွေ တစ်ပြည်လုံးရလာကြတယ် မဟုတ် လား၊ ဒါဟာ အမြတ်ပေါ့။ ပြီးတော့ သပိတ်လှန်လိုက်ရုံနဲ့ တို့က လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲလည်း ရုပ်သိမ်းလိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီပြင်နည်းတွေနဲ့ စခန်းသွားကြမှာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီ အရေးတော်ပုံ ကြောင့် လူထုတွေ ဘယ်လောက်စည်းရုံးကြသလဲ။ တို့ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အင်အား ပိုကြီးလာ တယ်၊ ပိုကျယ်ပြန့်လာတယ်။ ခု တို့သမဂ္ဂဟာ ရွာကြီးတွေကိုတောင် ရောက်နေတယ်။ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံးကြီးတွေ ပေါ်လာတယ်၊ အလုပ်သမားအစည်းအရုံးတွေ ပေါ်လာတယ်။ ခု ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးကလည်း မော်လမြိုင်မှာ ညီလာခံ ခေါ်ဦးမယ်။ ခုအရေးတော်ပုံကြီးကြောင့် နိုင်ငံရေးမှာ အလုပ်သမားတွေ၊ ကျောင်းသားတွေသာ တကယ့်ထိရောက်တဲ့ အင်အားစုတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြလိုက်တယ်မဟုတ်လား။”

“ခုနေခါမှာ သပိတ်မှောက်တာ လှန်တာက အဓိကမဟုတ်ဘူး။ ညွန့်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျတာ၊ မောင်ပုအစိုးရတက်တာ ဒါတွေက အဓိကမဟုတ်ဖူး။ အမှန်က ဒါတွေဟာ ဘုရင်ခံ မျက်နှာဖုံး ပြောင်းတာလောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဓိကအလုပ်က တို့တစ်တွေ စိတ်မပျက်ဖို့၊ တို့တစ်တွေ ဆက်လက်ညီညွတ်ဖို့၊ ယခု အရေးတော်ပုံတွင်းမှ နိုင်ငံရေးရဲ့ အထိရောက်ဆုံး အင်အားစုအဖြစ်နဲ့ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားနဲ့ ကျောင်းသားထုတွေရဲ့ အင်အားကို မပျက်အောင် လုပ်ဖို့၊ အစည်းအရုံး ပိုမိုခိုင်မာအောင် စနစ်ကျအောင် လုပ်ဖို့ဖြစ်တယ်”

ကိုထွန်းရှိန်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ မှိန်းပြန်သည်။

ကိုအေးငွေ-

“အင်း သန်းတင်တို့လူစုကတော့ တို့ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေကို မေ့တာ၊ မလုပ်ခဲရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ဆိုနေတာတွေဟာ သတ္တုချကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့ဆက်လုပ်ငန်း မလုပ်အောင်၊ စိတ်ဓာတ်ပျက် အောင် သွေးကွဲအောင် လုပ်တာသက်သက် ဖြစ်နေတာပဲ”

သုံးယောက်သား ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်တွေးရင်း ငြိမ်နေကြလေသည်။

လေရှူးတသုန်သုန် ဆော်မြူးလာသည်။ လှိုင်းလုံးကလေးများသည် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်နေကြ၏။
ပြာနုရောင် ရေမျက်နှာပြင်မှာ နေခြည်သည် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ရောင်ပြန်လက်၍နေသည်။

ကိုထွန်းရှိန်က ထိုင်ရာမှထရင်း-

“ကဲပြန်ကြဦးစို့ရဲ့၊ ကိုယ်က ကိုဘဟိန်းနဲ့အတူ ရွှေတိဂုံအလုပ်သမားသပိတ်စခန်းကို သွားရ
ဦးမယ်”

ကျွန်တော်သည် နွားနို့ပုလင်းလွတ်များကို လွယ်အိတ်ထဲမှာထည့်သည်။

ကိုအေးငွေ စပို့ရှပ်ကို ခေါင်းပေါ်မှ စွပ်ချရင်း-

“မိုင် ၄၀၀ ချီတက်အင်အားပြခဲတဲ့ ရေနံသပိတ်တပ်သားတွေရဲ့ ဇွဲကို ချီးကျူး မှတ်တမ်းတင်
လောက်တယ်။ ပြီးတော့ ခုထိ ကြံ့ကြံ့ခံကျန်ရစ်တဲ့ သပိတ်တပ်သားတွေဟာ သံမဏိနဲ့
လုပ်ထားတဲ့ အသည်းနှလုံး ရှိတယ်လို့ဆိုရမှာပဲ။ တစ်နေ့က အာဠာဝကသခင်ဘိုးလှကြီးနဲ့
သပိတ်သမား ၈၀ ခန့်တော့ ဘီအိုစီနဲ့ အိုင်ဘီပီ အပေါက်ဝမှာ သပိတ်တားရင်း အဖမ်းခံရတယ်။
နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အဖမ်းမခံရဘဲ ကျန်ရစ်တဲ့ ရေနံသပိတ်သမားတွေဟာ ကုမ္ပဏီရုံးကြီးများ
ကို သပိတ်တားရင်း ပုလိပ်နံပါတ်တုတ်နဲ့ အရိုက်ခံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျန်တဲ့လူက ဆက်လုပ်
နေတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် သမဂ္ဂအဆောက်အအုံသို့ အဓိပတိလမ်းအတိုင်း
ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

၄၁

မလှန်သေးသော အလုပ်သမားသပိတ်အား

ကျောင်းသားသပိတ်ကြီးကို လှန်လိုက်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းမှာ မလျော့ချေ။

သပိတ်လှန်ခြင်းမှာ လမ်းမှန်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းရခြင်းနှင့် ကျောင်းသားညီညွတ်ရေး၊ စည်းရုံးရေးကို တည်ဆောက်ရခြင်းမှာ နေ့ည ဆိုင်းထား၍ရသော အလုပ်များမဟုတ်ပေ။

ထို့ပြင် အစိုးရနှင့် သဘောတူညီချက်အတိုင်း ဖမ်းထားသော ကျောင်းသားများကို အမြန်လွှတ်ပစ်ရန် လုပ်ရခြင်းနှင့် သဘောတူညီချက်ကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ သပိတ်လှန်ကျောင်းသားများအား နှိမ်လိုနှိမ်၊ အပြစ်ပေးလိုပေး၊ သရော်လိုသရော် လုပ်သော ပညာရေးအာဏာပိုင်တို့နှင့် အတိုက်အခံ လုပ်ရခြင်းတို့မှာ လက်မလည်အောင် အလုပ်ရှုပ်ပေသည်။

အလုပ်သမားသပိတ်အချို့မှာ လှန်ကုန်ပြီဖြစ်သော်လည်း သပိတ်အများအပြား ကျန်နေသေးသည်။ အာရ်တီးတီ၊ ဂျီအီးစီ၊ ခနောင်တို့ မီးခြစ်စက်၊ ပုသိမ်ညွန့်မီးခြစ်စက်၊ ကြိုးစက်၊ ကော်စက်၊ သင်္ဘောကျင်းကူလီ၊ ရာဘာစက်၊ စတီးတုံကင်း၊ စတီးစာရေး၊ မှော်ဘီအစိုးရ စိုက်ပျိုးရေး၊ ဧရာဝတီ သင်္ဘောကျင်း (ဒလ)၊ အစိုးရ သင်္ဘောကျင်း(ဒေါပုံ) သပိတ်များမှာ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရတုန်း ဖြစ်သည်။

အလုပ်သမားသပိတ်များနှင့် အလုပ်သမားလွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ သခင်သိန်းမောင်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားလွှတ်တော် ကျင်းပနေစဉ်ပင် ဘုရင်ခံအိမ်ကို ဝိုင်း၍ အင်အားပြကြသေးသည်။ နောက်နေ့များတွင်ကား စက်ရုံများ၊ အလုပ်တိုက်များနှင့် အာရ်အီးတီ ထရော်လီနှင့် ဘတ်စ်ကားများကို သပိတ်တားကြသည်။ သပိတ်တားသူများကို အစိုးရက အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဖမ်းဆီးသည်။ နံပါတ်တုတ်နှင့် ရိုက်နှက်သည်။ မျက်ရည်ယိုပုံးဖြင့် လူစုခွဲသည်။ ကျွန်တော်တို့က သပိတ်လှန်လိုက်ခြင်းကို အမြတ်ထုတ်ကာ အလုပ်သမား သပိတ်တားများကို မဲ၍ နှိပ်စက်သည်

ဟုပင် ထင်စရာဖြစ်ပေတော့၏။ ရန်ကုန်မြို့တွင် မတ်လ ၁၄ရက်နေ့ တစ်နေ့တည်း၌ပင် အလုပ်သမား ၃၀၀ ဖမ်းဆီးခဲ့လေသည်။

ဖမ်းဆီးသူ များလှသဖြင့် ရန်ကုန်ထောင်ကြီး မဆံ့ဖြစ်လေရာ အချို့ကို တံတားကလေး အရူးထောင်သို့ ပို့ထားခဲ့လေသည်။

တောင်သူလယ်သမားတို့၏ သီးစားခနှင့် အခွန်တော်လျှော့ပေါ့ရေး ဆန္ဒပြပွဲများမှာ တစ်ပြည်လုံး မှာ အနှံ့အပြား ပေါ်နေသည်။ မော်လမြိုင်ကျွန်းသို့ ကျေးရွာများစွာမှ လယ်သမား ၁၀၀၀ ချီတက်လာသည်။ ဓနုဖြူမြို့ပေါ်သို့ လယ်သမား ၂၀၀၀၊ စစ်ကိုင်းမြို့ပေါ်သို့ ၅၀၀၀၊ မုံရွာမြို့ပေါ်သို့ ၃၀၀၀၊ ရွှေဘိုမြို့ပေါ်သို့ ၅၀၀၀၊ ဗန်းမော်မြို့ပေါ်သို့ ၂၀၀၀၊ သန်လျင်မြို့ပေါ်သို့ ၂၀၀၀၊ ခရမ်းမြို့ပေါ်သို့ ၃၀၀၀၊ သုံးခွမြို့သို့ ၁၀၀၀ စသည်ဖြင့် ကျေးရွာများမှ မြို့များသို့ ချီတက်လာကာ အစိုးရမင်းများသိအောင် ဆန္ဒပြကြလေသည်။

အစိုးရအဖွဲ့သစ်တွင် ဝန်ကြီးရာထူး လက်ခံသွားကြသော အမတ်များ၏ ပိုမိုပြင်းထန်သော ကန့်ကွက်ရှုတ်ချပွဲများ ကျင်းပလေသည်။ အထူးသဖြင့် ဦးစောအား ရွေးကောက် တင်မြောက်လိုက်သော ဟင်္သာတမြောက်ပိုင်းနယ်တွင် ပြင်းထန်လေသည်။ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စံထွန်းလှနှင့် သီချင်းရေးဆရာ ဒဂုံဆရာတင်တို့သည် ဟင်္သာတမြောက်ပိုင်းနယ်တွင် ပိုက်စိပ်တိုက်လှည့်လည်ဝါဒဖြန့်ကြရာ ဂဠုန်အင်အား ပြီးလေသည်။

ဝန်ကြီးဦးထွန်းအား ရွေးကောက်လိုက်သော ဓနုဖြူတွင် လူ ၂၀၀၀ စည်းဝေး၍ ဦးထွန်းအား သူပုန်ဟု ကြေညာလေသည်။ အစည်းအဝေးကျင်းပနေဆဲ ဓနုဖြူ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌ သခင်ဗသိန်းနှင့် အတွင်းရေးမှူး သခင်မြသန်းတို့အား ပုဒ်မ ၁၀၇ အရ သမ္မာန်ပေးလေရာ ‘ငါတို့သည် မဟာသာကီမင်းမှ ဆင်းသက်သော မင်းမျိုးမင်းနွယ် မင်းသွေးရှိသူများဖြစ်၍ ရိုးရိုး တန်းတန်း ခေါ်ခြင်းဖြင့် မလိုက်နိုင်။ ဝေါ၊ ခြွေရုံ စသည်တို့နှင့် လာခေါ်မှ လိုက်မည်’ ဟု သခင်မြသန်းက ပြောလွှတ်လိုက်ပြီး ရုံးကို သပိတ်မှောက်နေကြလေသည်။ နောက် အာဏာဖိဆန်မှုဖြင့် သခင်ဗသိန်းနှင့် သခင်မြသန်းတို့အား ဖမ်းဆီးသောအခါ လူနှစ်ထောင် ဂါတ်ကို ဝိုင်း၍ လွတ်ပစ်ရန် ဆူပူကြလေသည်။

သို့ကလို တစ်ပြည်လုံး လှုပ်ရှားနေချိန်တွင် ကျွန်တော်သည်လည်း လှုပ်ရှားနေပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများ၏ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများတွင် ဇောက်ချ၍ လုပ်နေရင်းက တောင်သူလယ်သမား အလုပ်သမားနှင့် မြို့သူမြို့သားတို့၏ လှုပ်ရှားစည်းရုံးမှု များတွင်လည်း စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်ပါ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် မြို့ပေါ်ရှိ သပိတ်တားရာ နေရာများကို လိုက်ကြည့်သည်။ ကုန်သည်လမ်း ဘီအိုစီစသော အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီကြီးများရှေ့တွင် သပိတ်တားနေကြသည်ကို ကြည့်ပြီးနောက် အာရ်အီးတီ ဓာတ်ရထားနှင့် ထရော်လီများကို သပိတ်တားသည့် နေရာသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ပန်းဆိုးတန်းနှင့် မောင်ဂိုမာရီလမ်းထောင့်တွင် ဓာတ်ရထားကို သပိတ်တား ကြလျက် ဖရေဇာလမ်းနှင့် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထောင့်တွင် ထရော်လီကို သပိတ်တားကြလေသည်။

နံနက် ၁၁နာရီ ကျော်ကျော်ဖြစ်သည်။ နေသည် ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ်ကြီး ပူနေပြီ။

သပိတ်တားများကို ကြည့်နေကြသော ပရိသတ်ကြီးမှာ လမ်းဘေးတွင် ပြည့်ညှပ်နေ၏။

သပိတ်တားကြသူများတွင် ရွှေတိဂုံသပိတ်စခန်းမှ သပိတ်မှောက် အလုပ်သမား၊ အာရ်အီးတီ သပိတ်မှောက် အလုပ်သမားများသာမက ကန်တော်လေး မသန်းရှင်ဆေးလိပ်ရုံ၊ မခင်စော ရွှေလက်ဝါးဆေးလိပ်ရုံနှင့် မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ရုံမှ အမျိုးသမီးများနှင့် အခြား အမျိုးသမီးများ ပါလေသည်။ ၎င်းပြင် သိမ်ဖြူတိုက်နယ် ရဲရဲတောက် ရဟန်းပျိုများလည်း အထက်ပါ အမျိုးသမီးများအား ခေါင်းဆောင်၍ သပိတ်တားကြလေသည်။

သပိတ်တားသူများအား ရေတိုက်ခြင်း၊ ဆေးလိပ်တည်ခြင်း၊ နေပူမှ အကာအကွယ်ရှာပေးခြင်း စသော ဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်ပေးနေကြသူများမှာ ဒီးဒုတ်ဒေါ်လှမေ ဦးစီးသော မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး အမျိုးသမီးအဖွဲ့ချုပ်ဝင်များ ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေး အမျိုးသမီးများတွင် ဒေါ်ညွန့်နှင့် သမီးမခင်သစ်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်အား မမြင်ကြ။ သူတို့ဘာသာ အလုပ်များနေရာ ကျွန်တော်သည် ခပ်လှမ်လှမ်းမှ အကဲခတ်၍ ကြည့်နေလေသည်။

ဒေါ်ညွန့်သည် ဒန်အိုးကြီးတစ်လုံးတွင် လိုင်းမဂျူးစ်ဖျော်ရည် ဖျော်နေသည်။ မခင်သစ်က သူ့အမေအနီးမှာ မတ်တတ်ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။ အခြားအမျိုးသမီးများမှာ ရေခဲခွဲသူခွဲ၍

ဖန်ခွက်ဆေးသူက ဆေးနေကြ၏။ အိပ်လျက်တစ်ဖုံ၊ ရပ်လျက်တစ်နည်း သပိတ်တားနေကြ လေသည်။ ထီးမိုးပေးသူပေး၍ အဝတ်ကာပေးသူ ပေးနေကြ၏။

ဒေါ်ညွန့်သည် ရေခဲတုံးကြီးများကို ဖျော်ရည်အိုးထဲထည့်ပြီး ခွက်တစ်ခုဖြင့် မွှေရာ ကျွန်တော် အနီးကပ်လာသည်ကို မမြင်ပေ။ မခင်သစ်ကလည်း မမြင်သေး။

“ဒေါ်ဒေါ်၊ သပိတ်တားတွေ ဖျော်ရည်အေးအေးကို သောက်လိုက်ရရင် ကိုယ်ရောစိတ်ရော အားတက်သွားကြမှာပဲ”

ကျွန်တော်က သို့ကလို အသံပြုလိုက်တော့မှ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်ကြသည်။ မခင်သစ်က ကျွန်တော့်အား ပြုံးပြနေစဉ် ဒေါ်ညွန့်က-

“ဟေ့ မောင်တင်ထွန်းပါလား၊ မင်းတို့ကျောင်းသားတွေ သပိတ်လှန်ပေမယ့် အလုပ်သမားတွေက သပိတ်မလှန်သေးဘူးကွ”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ဒေါ်အား အသင့်လျော်ဆုံးသော စကားလုံးဖြင့် ချေပရန် စဉ်းစားနေခိုက် မခင်သစ်က ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍သာ ကြည့်နေသည်။ အပြုံးကြားမှ ပင်ပန်းနွမ်းလျနေခြင်းကို သတိပြုမိသည်။

“ထိုးချင်တဲ့ဆင် တစ်လှမ်းဆုတ်တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ဒေါ်သည် ရှေ့သွားပုံးပေါ်သည့်တိုင်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး လက်ကမူ ဖျော်ရည်အိုးတွေ မွှေရင်း-

“ကောင်းပါလေ့ မောင်ရယ်၊ အဲဒီဆင်တွေ တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ထိုးတဲ့အခါကျရင် ဒေါ်ဒေါ်တို့က ကြံလာကျွေးမယ် ဟဲ ဟဲ”

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ဥက္ကဋ္ဌတော့ ပါလာတယ်၊ အတွင်းရေးမှူး ခင်မျိုးချစ်တော့ မတွေ့ပါကလား”

ဒေါ်ဒေါ် လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“အေး၊ ဒီစာရေးဆရာမကို ပုလိပ်က အလိုရှိနေတယ်ကြားလို့ ရှောင်နေတယ်”

ထို့နောက် ဒေါ်ညွန့်သည် သူ့အမျိုးသမီးများအား သပိတ်တားများကို ဖျော်ရည်တိုက်ရန် စီစဉ်ပေးနေလေသည်။ မခင်သစ်သည် လက်တစ်ဖက်လျှင် ဖျော်ရည်တစ်ဖန်ခွက်စီ ကိုင်လျက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် အလုပ်များနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝဲနှင့်ယာမှ ရပ်နေကြသော အာရ်အီးတီ ထရော်လီကားများကို ကြည့်ပြီး အင်္ဂလိပ်အရင်းရှင် စက်ယန္တရားကြီးတစ်ခုလုံး ရပ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်သည်။ သပိတ်တားနေသော အလုပ်သမားများနှင့် အမျိုးသမီးများအား ပွေ့ဖက်မွေ့ယမ်းပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်သို့ မြောက်တင်လိုတော့သည်။ သူတို့အား ဖျော်ရည်လိုက်တိုက်နေသော မခင်သစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ အသည်းနှလုံးတို့သည် တစ်ခုတည်းသော ဟဒယရုပ်ဝတ္ထုအိမ်တွင် ကိန်းဝပ်နေကြပြီဟု ထင်လိုက်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ မခင်သစ်သည် ဖန်ခွက် ၂လုံးကို သူ့အမေလက်သို့ပေးရင်း မျက်စိမှေးထားကာ-

“မေမေ သစ်သစ် ခေါင်းနည်းနည်းမူးတယ်”

ဒေါ်ဒေါ်သည် ပျာလောင်ခတ်သွားသည်။ မခင်သစ်အနီးမှာ သွားရပ်ပြီး-

“သမီး ထိုင်လိုက်ထိုင်လိုက်၊ မေမေပြောသားပဲ မဟုတ်လား၊ မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့လို့။”

မခင်သစ်သည် သူ့မိခင်၏ ဖေးမခြင်းဖြင့် သူ့မိခင်နှင့်အတူ ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖြင့် သူ့ခေါင်းသူ ကိုင်ထားသည်။ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသော ကျွန်တော်သည်လည်း သူတို့ သားအမိအနီးမှာ ရပ်နေရာမှ ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်ရင်း-

“ဒေါ်ဒေါ်က သစ်သစ်ကို မလိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောတယ်ကွဲ့၊ ပြောမရဘူး။” အခြားတစ်ဦးက သွေးဆေးလာပေးသည်။

မကြာခင်တွင် မခင်သစ်သည် အမူးပျောက်သွားပြီး ခေါင်းကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို လွှတ်လိုက်ကာ-

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေရာ၊ ပျောက်သွားပါပြီ”

သွေးဆေးလာပေးသော အမျိုးသမီးက-

“သစ်သစ် အိမ်ပြန်နေရင် ကောင်းမယ်ကွယ်၊ နေကလည်း သိပ်ပူတယ်”

ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော့်အား အားကိုးတစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး-

“ဒေါ်ဒေါ်တော့ သစ်သစ်ကို ပြန်ပို့ချင်တာပဲ၊ မောင်တင်ထွန်း စီစဉ်နိုင်မလား”

“ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ တက္ကစီတစ်ခုလောက် သွားခေါ်ဦးမယ်”

ဒေါ်ဒေါ်အဖြေကိုမျှ မစောင့်တော့ဘဲ ကျွန်တော်သည် လန်ချားကို အပြေးနှင့်၍ ပေငါးဆယ်သို့ လာခဲ့သည်။ အဆင်သင့်ပင် ကျွန်တော်တို့၏မိတ်ဆွေကြီး ကိုစံပနှင့် တွေ့ရပေသည်။ ကိုစံပ၏ မော်ရစ်(စ)ကားစိမ်းကလေးကို စီးပြီး ဒေါ်ဒေါ်တို့ဆီ ပြန်ရောက်သောအခါ မခင်သစ်သည် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်နေလေပြီ။

“အိမ်ပြန်ဖို့တောင် မလိုတော့ပါဘူး မေမေရယ်”

“အို သမီးကလည်းကွယ် ပြန်မှဖြစ်မယ်။ ကဲ-မောင်တင်ထွန်းရေ အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ပါကွယ်၊ သူ့အဖေတော့ ရှိမယ်မထင်ဘူး၊ အိမ်မှာ သူ့ဒေါ်ကြီးတော့ ရှိပါတယ်”

“ကဲ-လာမခင်သစ်”

မခင်သစ်သည် ကျွန်တော့်နောက်မှ ခပ်ယိုယိုလိုက်လာလေသည်။

မခင်သစ်အား ကားနောက်ခုံမှာ အထိုင်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော်သည် ရှေ့ခုံတွင် ကိုစံပဘေးက ထိုင်၍ လိုက်ပေသည်။

ကျွန်တော်က နောက်လှည့်၍-

“ခါဘယ့်နယ် နေသေးသလဲ သစ်သစ်”

“ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး ဆရာရဲ့”

“နေကလည်းပူ ပင်ကိုကလည်း အားနည်းတော့ မူးတာပေါ့ သစ်သစ်ရယ်၊ အပင်ပန်းလည်း သိပ်မခံနဲ့၊ အားရှိအောင်လည်း အားတိုးဆေးကလေး ဘာလေး မှန်မှန်စားမှပေါ့”

“အသစ် စတုမဂ္ဂ မှန်မှန်စားနေတယ်”

“ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား ကျန်းမာရေးလည်း မလုပ်ဘူးလား”

“မလုပ်ဘူးဆရာ”

“အို လုပ်မှပေါ့၊ ဘာမှမကစားတတ်ရင် လမ်းလျှောက်ရမယ်၊ သစ်သစ်ကို ကြည့်ရတာ နေထိ မခံတဲ မိန်းကလေးလိုပဲ”

“ကုသိုလ်ကံပေါ့ ဆရာရယ်”

“အို သစ်သစ်ကလည်း အရာရာမှာ ကံကိုပစ်မချရဘူး။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အကြောင်းလေးပါး ညီညွတ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

သစ်သစ်က မပွင့်တပွင့်ပြုံးနေသည်။ ရေကျော်လမ်းထဲသို့ ကားချိုးဝင်ခဲ့ပြီ။

“သစ်သစ်တို့အိမ်က အဒေါ်ကြီးက ဘယ်သူလဲ၊ သစ်သစ်အဖေရဲ့ အစ်မနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့။ ဆရာက ရုပ်ကိုဖမ်းပြီး မှန်းတယ်ထင်ပါရဲ့။ သစ်သစ်အဒေါ်ကြီးရဲ့ နာမည်က မရွှေသစ်တဲ့။ သစ်သစ်မွေးတော့ သူကပဲ မခင်သစ်လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာတဲ့။”

“ဪဟုတ်လား၊ ကိုစံပ ဟောဟိုအိမ်ရှေ့ကို ရပ်ဗျို့”

မခင်သစ်တို့အိမ်ရှေ့တွင် မရွှေသစ်က ဆီးကြိုနေသည်။

“အလိုမခင်သစ် ပြန်လာပြီလား၊ ညည်းအမေကော ဘယ်သဝေထိုးကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ”

သစ်သစ်သည် သူ့အဒေါ်ကြီး ဘယ်ဘက်လက်ကို ကိုင်ဆွဲထားလိုက်ပြီး-

“သပိတ်တားရာမှာ နေရစ်တယ် ရွှေရွှေရဲ့၊ သစ်သစ်လေ ခုနစ်မူးနေလို့၊ ဒါနဲ့ မေမေက အိမ်ပြန်တော့ဆိုပြီး ဟောဒီက ကိုတင်ထွန်းကို အပို့လွှတ်လိုက်တာ”

ကျွန်တော်က ဒေါ်ရွှေသစ်အား အရောဝင် ဖော်ရွေစွာ ကြည့်ပြီးနေသည်။ ဒေါ်ရွှေသစ်ကား ကျွန်တော့်ကို စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေလေရာ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် သူ့တူမကို ကျွန်တော့်အား အပ်လွှတ်လိုက်သော ယောက်မကို အပြစ်တင်နေခြင်းပေလော၊ သို့မဟုတ် သည်အရွယ် သူငယ်မကလေးနှင့် သည်အရွယ် သူငယ်ကလေးတို့ အရောဝင်သည်ကို အားမပေးလို သဘောမကျလို သဖြင့်လောဟူ၍ သို့လောသို့လော ဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီး မျက်နှာလွဲကာ ပြန်သွားတော့မည့်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဒီသူငယ် အိမ်ကိုရောက်ဖူးတယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော်-

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခေါက်ခေါက် ရောက်ဖူးပါတယ်။ အဒေါ်နဲ့လည်း တွေ့ဖူးပါတယ်”

“အေး အေး မှတ်မိပြီ”

“ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်”

“အို နေဦးလေကွယ်၊ ခဏဝင်ပါဦးလား၊ ဟဲ့-သစ်သစ် ခေါ်လေ”

“ဆရာ အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး”

ကျွန်တော်ကား မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုစံပထံသွား၍ ငွေသုံးကျပ်ထုတ်ပေးပြီး ပြန်ချင်လျှင်ပြန်ရန် ပြောသည်။ တစ်နေ့လုံးငှားလျှင် ၈ကျပ်နှင့် ဓာတ်ဆီဖိုးသာ ပေးရလေရာ ၃ကျပ်သည် ရက်ရောသောပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုစံပက-

“ဟာ ဒီနဲ့ဒီ ဘာဝေးတာလိုက်လို့၊ မယူပါဘူး။ ဒီကနေပြီး ကျောင်းပြန်မလား လိုက်ပို့မယ်လေ။ ဘယ်တော့လောက် ပြန်ခဲ့ရမလဲ” ဟု ဆိုလေသည်။

“ဟာနေပါစေ၊ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းပြန်ပါ့မယ်”

ကိုစံပ ထွက်သွားသောအခါ မခင်သစ်နောက်သို့လိုက်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။ ဒေါ်ရွှေသစ်က နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာသည်။

“တက်ကြ၊ တက် တက်၊ ငါ နံကထိုင်တွေ လုပ်ထားတယ်၊ ကျွေးရဦးမယ်”

လှေကားမှတက်ပြီး ထိပ်တိုက်ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လျှင် မခင်သစ်က-

“ထိုင်ပါဦးဆရာ” ဟု ကုလားထိုင်တစ်ခုကို ရိုသေစွာညွှန်ပြပြီး နောက်ဖေးခန်းဆီသို့ ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် လမ်းဘက် ကျောပေးလျက်ထိုင်ကာ ဗန္ဓုလဂျာနယ်ကို ဆွဲဖတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းကြီးပိုင်း စာမျက်နှာကို လှန်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် အထူးလုပ်ပြီး ဖော်ပြလိုက်သော တောင်းပန်စာသို့ မျက်စိရောက်သွားပေသည်။

တောင်းပန်ခြင်း

ဗန္ဓုလဂျာနယ် ၂၃-၂-၃၈ နေ့ထုတ်တွင် ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုအား တရုတ်များက ငွေတစ်သိန်းပေးသည်ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်၍ ရေးသား ပါရှိသော သတင်းမှာ အလျှင်းမမှန်သော သတင်းဖြစ်၍ ဦးဘချိုအား ဂုဏ်သရေကို များစွာ ထိခိုက်နေသည့်အတွက် ကျွန်တို့က များစွာ ဝမ်းနည်းပါကြောင်း။ ထိုသတင်းကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါကြောင်း။

(ပုံ) ဘိုးမင်း

ဗန္ဓုလ

ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုသည် ဂျပန်စစ်ဝါဒီတို့က တရုတ်ပြည်အား ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်သည်ကို ကန့်ကွက်ရှုတ်ချခဲ့၏။ ခုခံတိုက်ခိုက်နေသော တရုတ်ပြည်ဘက်မှ ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်တွင် အားပေး ရေးသားရုံမက အရပ်ရပ်တွင် တရားဟောစင်တက်၍လည်း ဟောပြောသေးသည်။ ဂျပန် ကျူးကျော်မှုကို ကန့်ကွက်သောအားဖြင့် ဂျပန်ကုန်များကို သပိတ်မှောက်ရန်လည်း လှုံ့ဆော်ခဲ့ သည်။ ဗန္ဓုလဂျာနယ်ကား ဒေါက်တာဘမော်၏ ဆင်းရဲသားပါတီတွင် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးစိန်၏ ဂျာနယ်ဖြစ်လေသည်။ ဦးဘချိုသည် ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရအား ဆန့်ကျင်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်က ဂျပန်အား အားကိုးလိုလားနေသော သူတို့သည် ဂျပန်ကျူးကျော်မှု ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်သူများကို မလိုမုန်းထားနေကြသည်။ ဂျပန်ကျူးကျော်မှုကို တိုက်ရိုက် မထောက် ခံရဘဲ ဂျပန်ကျူးကျော်မှု ဆန့်ကျင်သူတို့အား ပုဂ္ဂိုလ်ရေးစွပ်စွဲချက်များဖြင့် အမနာပ ရေးသား ပြောဆိုကြလေသည်။ ဦးဘချိုအား တရားအားထုတ်သူ (တရုတ်အားထားသူ) ဟု သရော်ကြ သည်။ ဗန္ဓုလကမူ တရုတ်များက ငွေတစ်သိန်းပေးသည်ဟုပင် စွပ်စွဲလေသည်။

ပီမိုးနင်း၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေစဉ် မခင်သစ်ပြန်ထွက်လာ၏။ မခင်သစ်ကား မျက်နှာသစ် လာခဲ့သည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး ပေါင်ဒါကလေးမျှ မတို့ခဲ့သဖြင့် မျက်နှာမှာ ပြောင်တင်းနေသည်။ ကုပ်ပေါ်နှင့် ဆံတောက်မြိတ်များတွင် ရေစိုလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ နှာရောင် အနည်းငယ် ကောက်သည် ထင်မိသဖြင့် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သောအခါ နှာရောင်ကောက်ခြင်း၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့တော့ချေ။ လန်းဆတ်သော မျက်နှာသည် ချိုပြုံးခြင်းဖြင့် ထွန်းပ နေသည်ကိုသာ တွေ့နေရတော့သည်။ ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့်သည်ကို မခင်သစ်သည် ကြာရှည်

ခံနိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် မျက်လွှာချ၍ လက်မထိပ်ဖြင့် လက်သန်းလက်သည်းခွံကို ပွတ်တိုက်နေလေသည်။

သို့ဖြင့် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေကြရာ အတန်ကြာသွားပေသည်။ ဤသို့ မိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်တည်းတွေ့စဉ် စေ့စေ့ကြည့်မိကြရာမှ မျက်လွှာချပြီး စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေခြင်းသည် စိတ်ကို များစွာလှုပ်ရှားစေသည်။ ပါးစပ်က လှုပ်ရှားပေးမှ စိတ်က ငြိမ်သွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က မခင်သစ်အား ဗန္ဓုလဂျာနယ်ကို ညွှန်းပြီး-

“တွေ့လား မခင်သစ်၊ ဗန္ဓုလက ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုကို ဝန်ချတောင်းပန်နေပြီ”

“တွေ့တယ်ဆရာ၊ သတင်းစာတွေထဲမှာလည်း ထည့်ပေးရတယ်။ မတောင်းပန်ရဘဲ နေမလားဆရာ ဦးလေးဦးဘချိုတို့က အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲလိုက်တာကိုး။ မဟုတ်တာတွေ အသားလွတ်ရေးထားတော့ ဗန္ဓုလ တရားရှုံးဖို့သေချာတယ်၊ လျော်ကြေးပေးရဖို့ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် တောင်းပန်တာ ဆရာ”

“အင်း လူတွေဟာ လုပ်ကြံစွပ်စွဲတဲ့နေရာမှာဖြင့် သိပ်လေ့ကြတာပဲ။ ကိုယ်နဲ့ သဘောအယူအဆ မတူရင် အဲဒီ အယူအဆမတူကြတာကို ဓမ္မဒိဋ္ဌာန်ကျကျ ပြန်လည်ချေပခြင်း မပြုတတ်ကြဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ ကလော်တုတ်ဖို့ပဲ တတ်ကြတယ်၊ ခေါင်တွေးပြီး စွပ်စွဲချက်အမျိုးမျိုး လုပ်ကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ သစ်သစ်ဖြင့် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲနဲ့ ကလော်တုတ်တာတွေ အားကြီးမုန်းတာပဲ။ ခုဆို ကြည့်ပါဦး၊ နေရာတကာမှာ ကလော်သံ စွပ်စွဲသံတွေနဲ့ချည်း ဆူနေတာပဲ”

“အင်း၊ ကိုလှရွှေကို တစ်ခါတုန်းက အာဏာရှင် အာဏာရှင်လို့ ခေါ်သူအချို့ဟာ အခုတော့ ခွာနာရှင်လို့ ခေါ်နေကြတယ်။ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ကိုလှရွှေတို့ရဲ့ သဘောအယူအဆကို ဝေဖန်နိုင်သလားဆိုတော့ မဝေဖန်နိုင်ဘူး၊ ကိုလှရွှေဟာ ဝန်ကြီးချုပ်သမက် ဖြစ်ချင်လို့ ဆိုပြီး ကြံကြံဖန်ဖန် စွပ်စွဲတယ်။ တကယ်ကတော့ ကိုယ်တို့ အတွင်းသိပါ၊ ကိုလှရွှေမှာ သူ့ရည်းစားနဲ့ သူ ရှိတယ်”

“ဪ ရည်းစားရှိသတဲ့လားဆရာ”

ထိုသို့ပြောနေကြစဉ် နောက်ဖေးဆောင်ဆီမှ မခင်သစ်၏အဒေါ် ဒေါ်ရွှေသစ် ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ရွှေသစ် ဘယ်တုန်းက အိမ်ပေါ်ရောက်နေသည်ကို မသိလိုက်သဖြင့် အံ့ဩသွားရသည့်အထဲ မခင်သစ်နှင့်ပြောရာတွင် ရည်းစားဆိုသော စကားလုံးပါသွားကာ နားစွန့်နားဖျားကြားပြီး အထင်လွဲသွားမှာလေလားဟုလည်း ထိတ်လန့်မိပေသည်။ မခင်သစ်မှာမူ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်မျှ ထိတ်လန့်ပုံမပေါ်ပေ။

ဒေါ်ရွှေသစ်နောက်မှ အခိုင်းအစေ မိန်းမတစ်ယောက်သည် နံကထိုင်ဖန်ခွက် ၂လုံးတင်ထားသော ဗန်းကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ခပ်ကုန်းကုန်း လိုက်ခဲ့သည်။ ထိုမိန်းမသည် ကျွန်တော့်ရှေ့ တစ်ဖန်ခွက်။ မခင်သစ်ရှေ့ တစ်ဖန်ခွက် ချပေးနေစဉ် ဒေါ်ရွှေသစ်က-

“ကဲ သောက်လိုက်ကြ။ သစ်သစ် ကုန်အောင်သောက်နော်၊ နေပူမိလို့ ပင်ပန်းပြီး မူးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ နံကထိုင်ဟာ ရင်အေးမယ်၊ အားရှိမယ် ကြားလား။ ကုန်အောင်သောက်၊ ဟဲ့ မယ်ခင် သစ်သစ် ကုန်အောင်မသောက်ရင် ငါ့လာပြောလှည့်”

စသည်ဖြင့် ပြောရင်းဆိုရင်း လှေကားထစ်များတွင် ဆင်းနေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ရွှေသစ်အား မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“မခင်သစ်အဒေါ်ဟာ ဘယ်တုန်းက အိမ်ပေါ်ရောက်နေတာတုံး၊ ခုနင်က ကိုယ်တို့ကိုသာ အပေါ်တက်ကြခိုင်းပြီး သူက အောက်မှာ နေရစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ နောက်မှ နောက်ဖေးလှေကားက တက်လာတာ”

“ဪ အိမ်နောက်ဖေးမှာ လှေကားရှိသေးတာကိုး”

“ဒါထက် သစ်သစ်ရဲ့အဒေါ်ဟာ ခုထိ သစ်သစ်ကို ရိုက်တုန်းလား”

ကျွန်တော့်အမေးကျွန်တော် သဘောကျပြီး ခစ်ခနဲပင်ရယ်လိုက်မိသည်။ မခင်သစ်က အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ရိုက်တော့ မရိုက်ပါဘူး၊ ခဏခဏတော့ ဆူတယ်၊ ပြီးတော့ ခုထိ သစ်သစ်ကို ကလေးထင်နေတာ ဆရာရဲ့။ ကဲ ကဲ သောက်လိုက်ပါဦး”

ကျွန်တော်သည် ဖန်ခွက်ကောက်ကိုင်ပြီး သောက်တော့မည်လုပ်ပြီးမှ ဖန်ခွက်ကိုပင် မကိုင်သေး သော မခင်သစ်အား-

“သစ်သစ်လည်း သောက်လေ”

“သောက်ပါဆရာရဲ့၊ ဆရာစသောက်ပါ”

ကျွန်တော်သည် တစ်ခွက်သောက်ပြီး-

“ကဲလေ သစ်သစ်လည်းသောက်၊ နို့မဟုတ်ရင် ကိုယ်ပဲ ဒေါ်ရွှေသစ်ဆီ သွားတိုင်လိုက်မယ် သိလား ဟဲ ဟဲ”

သည်တော့မှ သစ်သစ်လည်း ရယ်ပြီး ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လေတော့သည်။ ကျွန်တော်က တစ်ခွက်လုံး သောက်ပြီးသောအခါ သစ်သစ်မှာ တစ်ဝက်မျှ ကုန်သေးသည်။ သစ်သစ်က ဖန်ခွက်ကို ချထားပြီး-

“ဆရာ စာမေးပွဲ ဖြေဦးမလား” ဟု မမျှော်လင့်သောမေးခွန်းကို ထုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဤမေးခွန်းကို မျှော်လင့်မထားသည်သာမက ဖြေရန်အဆင်သင့်လည်း မရှိသေးချေ။ စာမေးပွဲ ဖြေမည်မဖြေမည်ကို လည်းကောင်း၊ ကျောင်းဆက်တက်မည် မတက်မည်ကိုလည်းကောင်း ယတိကျ ဆုံးဖြတ်ထားခြင်း မရှိသေးချေ။

“မပြောတတ်သေးဘူး သစ်သစ်ရယ်”

အမှန်မှာ ဖြေရန်စာရင်းပေးပြီးဖြစ်၏။ တကယ် ဝင်ဖြေရန် မဖြေရန်သာ မဆုံးဖြတ်ရသေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်ုပ်ညာတွေ၊ ကျွန်အမြီးဘွဲ့တွေ၊ ဒီဂရီတွေ ရလို့လည်း အပိုပါပဲဆရာရယ်။ စာမေးပွဲ ဖြေမနေပါနဲ့တော့”

“ဒီလိုလည်း ပုံသေထားလို့မဖြစ်ဘူး။ ခုအခါမှာ ကျွန်ုပ်ညာဆိုပြီး မသင်ဘဲထားရင် ဘာမှတတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်ုပ်ညာကိုတတ်ပြီး ကျွန်ုပ်ညာမှန်းသိဖို့သာလိုတယ်။ အဲဒီလို သိတော့မှလည်း ကျွန်ုပ်ညာကို သခင်ညာဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်မယ်”

သို့ကလိုပြောပြီး မခင်သစ်အား အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးသူငယ် ပုံနားထောင်သလို နားထောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး ကျွန်ုပ်ညာ သခင်ညာများအကြောင်း၊ ကျောင်း တစ်ခါတည်း ထွက်ထိုက် မထွက်ထိုက်အကြောင်း၊ ဇာဋ္ဌာနအုပ်ချုပ်ရေး မပျက်မချင်း သပိတ်မှောက်မည်ဆိုသောလမ်းစဉ် မှားကြောင်းများကို ပြောနေပေသည်။ သစ်သစ်က စိတ်ပါ ဝင်စားစွာ နားထောင်သလောက် ကျွန်တော်က စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြောနေသည်မဟုတ်ပေ။ အတန်ကြာ ပြောပြီးသော် စကားစဉ် ပြောင်းပြစ်ချင်လာလေသည်။

“ကဲ ကဲ သစ်သစ် နံကထိုင် ကုန်အောင်သောက်လေ”

“သောက်မှာပါ ဆရာရဲ့”

“သောက်မှာဆိုရင် သောက်မှပေါ့ သစ်သစ်ရဲ့၊ အကုန်မသောက်ရင် သွားတိုင်မယ် နော် ဟဲ ဟဲ”

သစ်သစ်က နံကထိုင်သောက်နေစဉ် အောက်ထပ်တွင် ဒေါ်ညွန့်တို့ ပြန်ရောက်လာကြသံ ကြားရသည်။

“ဖမ်းသွားပြန်ပြီ မရွှေသစ်ရေ” ဟု မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အေးဟယ် ညည်းပါမသွားသေးတာ တော်သေးတာပေါ့” ဟု ဒေါ်ရွှေသစ်က ပြန်ပြောနေ၏။ ဒေါ်ညွန့်ကား အပေါ်သို့သာ တက်လာနေသည်။ သစ်သစ်က လှေကားဝသို့ သွားကာ အမေအား ကြိုသည်။ ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်မှ မတ်တတ်ထကာ ကြိုသည်။

“သမီး ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ”

“လုံးလုံးပျောက်သွားပြီ မေမေ”

ဒေါ်ညွန့်သည် ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကာ သွားကြီးတွေ ဖွေးခနဲပေါ်အောင် ပြုံးပြီး-

“သမီးတို့ မောင်တင်ထွန်းကို ဘာကျွေးကြသလဲဟေ့”

“ရွှေရွှေက နံကထိုင်လုပ်ထားတယ် မေမေ၊ အဲဒါ တိုက်ပြီးပြီ”

“အင်း အင်း ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်-

“ဘယ်နှစ်ယောက် ဖမ်းသွားသလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ဒေါ်တို့ သပိတ်တားစခန်းမှာတော့ ၃၀ လောက် ဖမ်းသွားတယ်၊ တစ်မြို့လုံး ဆိုရင်တော့ နှစ်ရာထက်မနည်းဘူး ကြားတာပဲ။ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးလည်း မဆံ့တော့ဘူး၊ ယောကျ်ားအကျဉ်း သမားတွေ အရူးထောင်ပို့၊ မိန်းမအကျဉ်းသမားတွေကို သာယာဝတီထောင် ပို့နေတယ်”

“ဖိနပ်ချုပ်ချယ်မှုတွေက မရပ်တဲ့အပြင် တိုးလာတယ်တောင်ထင်တယ်၊ အစိုးရအဖွဲ့ ပြောင်းပေမယ့် ဒါကတော့ မပြောင်းဘူး ဒေါ်ဒေါ်”

“အစိုးရအဖွဲ့ ပြောင်းတယ်ဆိုတာက ဘုရင်ခံက မျက်လှည့်ပြတာကိုးကွယ့်၊ ကဲ ကဲ သစ်သစ်နဲ့ စကားပြောရစ်ဦး”

ဒေါ်ဒေါ်သည် အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သစ်သစ်သည် စကားဆက်ရန် စကားစ ရှာမရကြချေ။ အတန်ကြာသော် ဒေါ်ဒေါ်သည် အိမ်ခန်းထဲမှထွက်ပြီး နောက်ဖေးခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်က နောက်ဖေးမှလှမ်းပြီး-

“သစ်သစ်ရေ ခဏဟေ့”

မခင်သစ်သည် ထိုင်ရာမှထရင်း တောင်းပန်သည်။

“ခဏနေရစ်ဦး ဆရာ”

“ကိုယ်လည်း သွားတော့မယ်” ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“အို...” ဟု အာမေဇိုင်တံသံပြုပြီး မခင်သစ်က ကျွန်တော့်အား အံ့ဩစွာငေးကြည့်နေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကိုသာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတော့”

ကျွန်တော်သည် လှေကားမှဆင်းစဉ် မခင်သစ်သည် လှေကားထိပ်မှ စီးကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်သည်။

နောက်ဖေးမှ-

“မခင်သစ်ရေ ခဏလာဦးကွယ်”

ကျွန်တော်သည် လှေကားအောက်ဆုံးထစ်ရောက်ပြီး ဖိနပ်စီးရင်း အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မခင်သစ်အား မမြင်ရတော့ပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဟာတာတာနှင့် ကျွန်တော့်အမူအရာမှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီး ခဏမျှတွေ့ကာ ရပ်နေမိသည်။

“ပြန်တော့မလား၊ ဘယ်သူကွယ့် မင်းနာမည်”

ထိုအသံကြားမှ ဒေါ်ရွှေသစ်အား ထိတ်လန့်တကြား သတိရတော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရွှေ၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ မောင်တင်ထွန်းပါခင်ဗျား”

“မင်းက ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ကျွန်တော် ကမာရွတ်မှာနေပြီး ကျောင်းတက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“စာမေးပွဲ မဖြေဘူးလား”

“မပြောတတ်သေးဘူး ခင်ဗျား”

“ဘာလို့မပြောတတ်ရမှာလဲ၊ ဖြေမှပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ရွှေသစ်၏ အာဏာသံကြောင့် အခံရမခက်ရုံမက ပြုံးပင်ပြုံးမိသေးသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တူမ သစ်သစ်ကတော့ စာမေးပွဲ မဖြေပါနဲ့ပြောတယ်”

ဒေါ်ရွှေသစ်က ကျွန်တော့်အား သစ်သစ်ကိုယ်စားထားပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ဟင်း ဒင်းက ဘာနားလည်လို့လဲ၊ ဒီကောင်မလေးက သူ့အမေ သံယောင်လိုက်ပြီး ပြောနေတာ။ ကိုရွှေဖေကလည်း ဘာမှအသွန်အသင်မရှိဘူး၊ မယားရော သမီးရော ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားတာ။ သပိတ်မှောက်တဲ့အခါမှောက်၊ လှန်တဲ့အခါလှန်၊ ကျောင်းတက်တဲ့အခါတက်၊ စာမေးပွဲဖြေတဲ့အခါဖြေ၊ ခုတော့ သူတို့က ဒီလိုမဟုတ်ပေါင်တော်၊ အမြဲတမ်း သပိတ်မှောက်နေရမယ်တဲ့။”

ဒေါ်ရွှေသစ်သည် မောင်နှင့် ယောက်မတို့အား မည်မျှလောက်ကြာကြာက မည်မျှလောက် ကြီးမားသောထုထည်ဖြင့် အခဲမကျေ ဖြစ်နေသည်မသိ၊ ကျွန်တော်ကသာ သွားရန်ဟန်မပြုလျှင် စကားမျှင်မပြတ်။ ကရားရေလွတ် တတွတ်တွတ် မြည်တွန်နေဦးမည် ထင်ရသည်။

“ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါ်ဒေါ်ရွှေ”

“အင်း သွားတော့” အသံ မာကျောသလောက်တော့ ဒေါ်ရွှေသစ်၏မျက်နှာ မမာမကျောပါ။ ကျွန်တော်သည် လမ်းပေါ်သို့ ဆင်းထွက်နေဆဲ နောက်မှနေ၍ ဒေါ်ရွှေသစ်က ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“သူငယ် ခဏနေဦး”

ဒေါ်ရွှေသစ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ရောင်းရန်ဆေးများထည့်ထားသည့် ဗီရိဆီသို့ သွားပြီးဖွင့်သည်။ ဆေးအချို့ကို ယူလာပြီး-

“ရှေ့ ဒီဆေးထုပ်တွေယူသွား၊ စာကောင်းကောင်းကျက်၊ သို့ပေမယ့် အညောင်းမိပြီး ဝမ်းမချုပ်အောင် ဟောဒီ ဝမ်းနှုတ်ဆေးကိုစား၊ ညစာကျက်ပြီးရင် ဟောဒီ သွေးဆေးကို ကွမ်းသီးလုံး လောက်စား၊ ဒါမှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်မယ်။ အိပ်တယ်ဆိုတာ ခဏသာ ဖြစ်ပေမယ့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ရင် ကောင်းတာပဲ ကြားလား။ စာကောင်းကောင်းကျက်၊ စာမေးပွဲကို အောင်အောင်ဖြေ ကြားလား”

ယင်းသို့ ဩဇာပေးသည်ကို ကျွန်တော်က ပြုံးနားထောင်ပြီး “ဪ သည်အရွယ် အပျိုကြီးဟာ အရွယ်ရှိတုန်းက ယောကျ်ားရဲ့ရင် သူ့သားသမီးကို သည်လိုပဲ ဩဇာပေးနေမှာပဲ” ဟု စဉ်စားနေမိသည်။ ပေးသော ဆေးများကိုလည်း ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လက်ခံပြီး “ဪ သည်မိန်းမကြီးဟာ စကားအပေါက်ဆိုးပေမယ့် စေတနာတော့ မဆိုးဘူး” ဟု ဆင်ခြင်ရင်း ထွက်လာခဲ့တော့ သတည်း။

၄၂

အရေးတော်ပုံမှ သင်ခန်းစာများ

ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ ရှင်းနေပြီ။ လက်ရှိ ဥပဒေပြုလွှတ်တော်အမတ်တွေကို အားကိုး၍ ဇာဌာန အုပ်ချုပ်ရေးကို မဖျက်နိုင်။ သို့သော် အချို့မှာတော့ မရှင်းကြသေး။ ဦးပုအစိုးရအဖွဲ့ ပြုတ်ကျ အောင် အယုံအကြည်မရှိအဆို သွင်းသူကသွင်းသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ‘အမျိုးသားအစိုးရ’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားသော ဦးပုအစိုးရအားနည်းအောင် ဦးဘဖေ ရာထူးမယူဖို့ ပြောသူက ပြောကြ သည်။ ဦးဘဖေအား ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး လုပ်လှည့်ပါဟု ဘုရင်ခံသဘောတူညီချက်ဖြင့် ဦးပုက ဆွယ်သည်။ အမျိုးသမီးအစည်းအရုံးက ဦးဘဖေအိမ်သို့ နေ့ရောညပါ ဝိုင်းထားပြီး သပိတ်တား ထားသည်။ ဦးဘဖေအား ရေဦးတိုက်သစ်ဆရာတော်ဘုရားက ရာထူးလက်ခံရန် မေတ္တာရပ်ခံသည် ဆိုပြီး ဦးဘဖေက ရာထူးလက်ခံသည်။ ကျမ်းကျိန်သွားရန် အမျိုးသမီးတို့က လမ်းဖယ်မပေးသော အခါ ပုလိပ်အကူအညီခေါ်၍ ဖယ်ရှားပြီး ဘုရင်ခံအိမ်သွားကာ ကျမ်းကျိန်လေသည်။

ဂဠုန်ဦးစောလည်း ကျကျနန အဆောင်အယောင်အပြည့်ဖြင့် ဝန်ကြီးဖြစ်သွားလေပြီ။ “ကျွန်တို့ အမျိုးသားအစိုးရဟာ ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားများကို အထူး ကာကွယ်နေပါတယ်” ဟု လွှတ်တော်တွင် ပြောပြီး အခွန်တော်များကို အတင်းအဓမ္မ တောင်းခံနေလေပြီ။ သပိတ်တွင် ပါရမည်လောဟု အလုပ်သမားများအား အလုပ်ထုတ်ပစ်နေသည်ကို ကြည့်နေလေသည်။ ဥရောပ တိုက်သားတို့၏ ညဉ့်ဝတ်အပေါ်ရုံရှည်ကြီးကို ဝတ်လျက် တွဲဖြူကြီးစီးပြီး အရပ်တကာတွင် ဂဠုန်တပ်သား ၃-သိန်းစုမည်၊ ဂဠုန်လေတပ်တွေ ထားမည်၊ ပြီးတော့ ဗမာပြည်ကို ပြန်ပေးဖို့ တောင်းဆိုမည် စသည်ဖြင့် ဟိန်းဟောက်နေလေပြီ။ သည်လို ဟိန်းဟောက်ရင်း သူ့ ဂဠုန်တပ်သားများသည် ဝါးရင်းတုတ်များ ကောက်ကိုင်နေကြသည်။ ဦးစောအား သံပုံးတီး၍ တောထုတ်နေသော သခင်များအား ရိုက်နှက်ရန် ပြင်ဆင်နေလေသည်။

ရာထူးလက်မဲ့ဖြစ်သွားသော ဒေါက်တာဘမော်တို့ လူစုသည် အုပ်ချုပ်ရေးတိုက်ဖျက်ရေး စကား ပြောသည်။ ဦးပုအစိုးရအဖွဲ့အား အယုံအကြည်မရှိအဆို သွင်းနေကြသည်။ သူတို့၏

သတင်းစာများ ဂျာနယ်များမှ ကိုလှရွှေနှင့်တကွသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များအား သပိတ်လှန်သည့်အတွက် ပြစ်တင်ရှုတ်ချကြသည်။ စွပ်စွဲကြသည်။

ထိုသို့လျှင် အမတ်အသီးသီးတို့၏ နိုင်ငံရေးခြေလှမ်းကို မြင်နေရခိုက် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မကောင်းသတင်း များကလည်း ဖုံးမရအောင် ပေါ်နေလေသည်။ အမတ်တွေ လာဘ်စားပါသည်ဟု ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင်ပင် အမတ်အချင်းချင်း ဖော်ထုတ်ကြသည်။ သူများ သားမယား ခိုးယူပေါင်းသင်းမှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ မယားငယ်စရိတ် မပေးမှုဖြင့်လည်းကောင်း တရားစွဲခံရသော အမတ်များကလည်း ဟိုလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် လက်ရှိအမတ်များနှင့် လူကြီးပိုင်းမှ ခေါင်းဆောင်များကို ကျွန်တော်တို့သည် အယုံအကြည် မရှိကြ။ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် သူတို့အား ထည့်မတွက်ရုံမက သူတို့ကို ဆန့်ကျင်၍ လုပ်ရမည်ဟုပင် နားလည်ထားကြ၏။

အရေးတော်ပုံ လက်တွေ့သင်ခန်းစာပေးနေသည်မှာ အင်္ဂလိပ်အာဏာပိုင်တို့သည် အစိုးရအဖွဲ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းပေးမည်။ ဥပဒေပြုလွှတ်တော် တစ်ခုဖြုတ်ပြီး တစ်ခုရွေးကောက်စေမည်။ သို့သော် သူတို့၏ တကယ့်စိုးမိုးမှုကိုကား မပြောင်း။ အချုပ်အခြာအာဏာကို အင်္ဂလိပ်တို့၏ လက်ထဲမှာ မလွတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ယင်းသို့သော အင်္ဂလိပ်တို့၏ စိုးမိုးမှုကို နောက်ဆုံး တစ်နေ့တွင် လက်နက်နှင့် ပုန်ကန်တော်လှန်၍ ဖြိုဖျက်ရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် လက်နက်ကိုင်နိုင်မည့် အဖွဲ့အစည်းများကို ဖွဲ့ကြသည်။ ‘ရဲ’ အဖွဲ့ကို ကျွန်တော်တို့ အထင်မကြီး။ ‘ရဲ’ အဖွဲ့မှာ ရာထူးနိုင်ငံရေးသမား အမ်အေဦးမောင်ကြီး၏ အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုဗမာအစည်းအရုံးက ဗမာ့လက်ရုံးတပ် ဖွဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများက သံမဏိတပ်များ ဖွဲ့သည်။ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ အလုပ်အမှုဆောင်မှ သံမဏိတပ်ဖွဲ့စည်းရန် တာဝန်လွှဲအပ်ခြင်းခံရသော ကိုထွန်းရှိန်က “လက်နက်သည် ပထမ၊ လက်နက်သည် ဒုတိယ၊ လက်နက်သည် တတိယ” ဟု ပြောလေ့ရှိပေသည်။

ဤမျှ အရေးကြီးသော လက်နက်ကို ဘယ်ကရကြမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ လုပ်နိုင်ဖို့လည်း မမြင်။ တိတ်တိတ်ပုန်း ခိုးဝှက်ဝယ်ယူနိုင်သည်ထားဦး၊ ဝယ်ယူရန် ငွေအလုံအလောက် ရဖို့

မမြင်။ ထို့ကြောင့် အဆုံးသတ် တစ်ချိန်ချိန်တွင် နိုင်ငံခြားတစ်ခုခုမှ လက်နက်အကူအညီ ရအောင် ယူရမည်ဟု နိုင်ငံခြားကို အားကိုးနေကြပေသည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း စည်းရုံးရေး များစွာလိုသည်ဟု သဘောပေါက်နေကြသည်။ ယခု အရေးတော်ပုံကို သည့်ထက်ပြတ်သားစွာ သည့်ထက်ပို၍ မဆောင်ရွက်နိုင်သည်မှာ စည်းရုံးရေး ချို့တဲ့နေ၍ ဖြစ်သည်။ လူများ၍ပွဲမစည် ဖြစ်နေသည်။ စည်းရုံးရေး အားနည်းသဖြင့် စည်းကမ်းမရှိ တိုက်ပွဲဆင်ခြင်းများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ အရေးတော်ပုံတွင်းတွင် အရေးတော်ပုံ စိတ်အား ထက်သန်မှုသည် များစွာ ကြီးမားခဲ့၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်အားထက်သန်မှုသည် မီးနှင့် တူသည်။ သည်တိုင်းထားလျှင် လောင်ချင်ရာလောင်နိုင်သည်။ စည်းရုံးရေးသည် ထိုမီးကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သည်။ လောင်စေချင်သောအရာကို လောင်စေနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အထဲတွင် “စည်းရုံးရေးသည် ပထမ၊ စည်းရုံးရေးသည် ဒုတိယ၊ စည်းရုံးရေးသည် တတိယ” ဟု ပြောဆိုသူတို့လည်း ရှိကြပေ၏။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂကို စနစ်ကျစွာနှင့် ပို၍ကျယ်ပြန့်စွာ စည်းရုံးကြ၏။ ဗမာတစ်ပြည်လုံးတွင် အလုပ်သမားသမဂ္ဂများကို စည်းရုံးကြ၏။ တောင်သူ လယ်သမား အစည်းအရုံးများကိုလည်း ဖွဲ့စည်းကြ၏။ ဗမာတစ်ပြည်လုံးအတွက် ဗဟိုဌာနချုပ်များ လည်း ပေါ်လာ၏။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးကလည်း နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ညီလာခံကြီးကို မော်လမြိုင်မြို့၌ ခေါ်ထားလေသည်။ ထိုညီလာခံကြီးအတွက် ပြင်ဆင်မှုများကို အစောကြီး ကြိုတင်ပြုလုပ်ကြသည်။ မန္တလေးမှ လက်ရုံးတပ်များက မော်လမြိုင်အရောက် စက်ဘီးများဖြင့် ချီတက်လာမည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးရှိ လက်ရုံးတပ်များက ပူးပေါင်းလိုက်ပါကြမည်။

ရန်ကုန်စီရင်စု၊ ပဲခူးစီရင်စု၊ ဟင်္သာတစီရင်စု၊ မန္တလေးစီရင်စု စသော စီရင်စုညီလာခံများ ကျင်းပ ကြပြီး နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ တို့ဗမာညီလာခံကြီးသို့ ကိုယ်စားလှယ်များ ရွေးကောက်နေကြသည်။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းသည် သခင်နှစ်ခြမ်းကွဲစက ဆုံးမမရ၍၊ စေ့စပ်ရေးမအောင်မြင်၍ ထွက်တော့ မည်ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်း၊ သခင်သန်းထွန်း စသော ခေါင်းဆောင်များနှင့်အတူ တစ်ပြည်လုံးလှည့်လျက် တို့ဗမာတရားဟော၍ မော်လမြိုင် ညီလာခံ ကြီးအတွက် စည်းရုံးနေကြပေသည်။

အရေးတော်ပုံမတိုင်မီက သခင်နု၊ သခင်အောင်ဆန်း စသူတို့သည် ကျောင်းမှထွက်ပြီး တို့ဗမာ အစည်းအရုံးသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ယခု အရေးတော်ပုံအတွင်းတွင် ကိုဘဟိန်းသည် ကျောင်းမှထွက်ပြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ဝင်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ဝင်၍ နိုင်ငံရေးလုပ်ရန် ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် မဆုံးဖြတ်သေးပေ။ ခြေလှမ်းကတော့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးထဲ ရောက်နေပေပြီ။ ကိုလှရွှေနှင့် တိုင်ပင်သည်။ ကိုလှရွှေက အမ်ဘီဘီအက်စ် (ဆရာဝန်စာမေးပွဲ) အောင်သည့်တိုင် ကျောင်းဆက်နေဦးမည်ဟု ဆိုသည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှ တစ်ခုခုရှိထားမှ နိုင်ငံရေးလုပ်၍ ကောင်းမည်ဟု သူက ဆိုသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့နမူနာကို အားကျသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဘီအေမှာ ဆရာဝန်လို လွတ်လပ်သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုသို့ မပို့နိုင်။ ဘီအေအောင်ပြီး ကိုကျော်ငြိမ်း တို့လို၊ ကျွန်တော့်ဖခင်ကြီးက ခေါင်းထဲရှိက်သွင်းထားခဲ့သလို အိုင်စီအက်စ် ဖြေလျှင်ဖြေ သို့မဟုတ် အစိုးရအလုပ်တစ်ခုခုဝင်ပြီး ကျွန်အကြီးစား လုပ်လိုက လုပ်နိုင်ပေသည်။ ဤလမ်းကိုလည်း ကျွန်တော် မလိုက်ချင်တော့ပြီ။ ဘီအေအောင်လျှင် ဘီအယ်သင်၍ ရှေ့နေ လိုက်ကာ လွတ်လပ်သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုပြု၍ နိုင်ငံရေးလုပ်မည်လော။ ဘီအယ် အောင်ရန် ကျောင်း ၂နှစ် ဆက်နေရဦးမည်။ ကျောင်း ၂နှစ် ဆက်နေရန်လည်း စိတ်မရှိတော့ပြီ။ ကျွန်တော့်ရှေ့ရေးမှာ ဝေခွဲ၍မရအောင်ပင် ဖြစ်နေပေသည်။ စာမေးပွဲဝင်ဖြေဖို့၊ မဖြေဖို့ပင် ယတိပြတ် မဆုံးဖြတ်ရသေး။

ကျောင်းသားလွတ်တော် ပြီးကတည်းက သမဂ္ဂအဆောက်အအုံမှာ တဖြည်းဖြည်း ခြောက်သွေ့လာသည်။ ကိုဘဟိန်း၊ ကိုထွန်းရှိန် စသော နိုင်ငံရေး ခြေစုံပစ်ဝင်သူတို့သည် မြို့ထဲ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးသို့ သွားနေကြသည်သာ များသည်။ ကိုလှရွှေ၊ ကိုဗဆွေ၊ ကိုသိန်းအောင်၊ ကိုစိုးမောင် စသော ကျောင်းမထွက်ဘဲ ကျောင်းသားအရေး ပြီးပြတ်အောင် လုပ်နေရသော အမှုဆောင် လူကြီးများမှာလည်း သပိတ်လှန်ရာ ပေါ်ထွက်လာသော ပြဿနာများကို လိုက်ဆောင်ရွက်နေကြရသဖြင့် သမဂ္ဂအဆောက်အအုံမှာ နားမနေကြရ။ သပိတ်လှန်ပြီး ကျောင်းပြန်တက်သော ခေါင်းဆောင်များအား ကျောင်းမှ လက်မခံဟု လည်းကောင်း၊ ဝန်ချတောင်းပန်ရမည်ဟု လည်းကောင်း၊ ဒဏ်ငွေ တစ်မျိုး၊ ထောင်မှ မလွတ်သေးသော ကျောင်းသားများအား လွှတ်ပေးဖို့ အစိုးရနှင့် သွား၍ အရေးဆိုနေသည်က တစ်မျိုး၊ ရဲရဲတောက် ကိုသန်းတင်တို့ လူစု၏ စွပ်စွဲချက်များကို သွားရောက် ဖြေရှင်းရသည်က တစ်မျိုး၊ သမဂ္ဂများ မပြုလဲဘဲ စည်းကမ်းကျကျ၊ ထူထူထောင်ထောင် ရပ်တည်နိုင်အောင် လိုက်လံစည်းရုံးနေရသည်က တစ်မျိုး အမျိုးမျိုး အလုပ်များကာ လှုပ်ရှား သွားလာ နေကြရလေသည်။ အခြားကျောင်းသားများမှာ စာမေးပွဲဖြေရန် ကျောင်းစာအုပ်များကြား သို့ တိုးဝင်နေကြရလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်လို ဘာလုပ်ရမည် မရေရာသေးသောသူအချို့သာ သမဂ္ဂအဆောက်အအုံမှာ ယောင်ချာချာနှင့် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပေသည်။

တစ်ည ၇နာရီခွဲ ၈နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သမဂ္ဂ စာကြည့်တိုက်ခန်းတွင်း တွင် စာဖတ်လျက်ရှိပေသည်။ ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးနှစ်လုံးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ချထားပြီး တစ်လုံးမှာထိုင်၍ တစ်လုံးပေါ် ခြေတင်ထားသည်။ အပေါ်တည့်တည့်က မီးတစ်လုံး ဖွင့်ထား သည်မှတစ်ပါး တစ်ခန်းလုံးရှိ အခြားမီးများကို ပိတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းစာအုပ်များကို ဖတ်ချင်စိတ်မရှိ။ ကောက်၍ပင် မကြည့်မိ။ ယခု ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေသော စာအုပ်များမှာ ဘီလပ်မှထုတ်ဝေသော လက်ဝဲစာအုပ်ကလပ် (Left Book Club) စာအုပ်များနှင့် နဂါးနီစာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ ထိုညက ဖတ်နေသော စာအုပ်မှာ ဂျန်စထရပ်ချီရေးသော ဆိုရှယ်လစ်သဘောတရားနှင့် လက်တွေ့ Theory and Practice of Socialism ဖြစ်သည်။ စာအုပ်တစ်နေရာမှာ အရင်းရှင်စနစ်လက်အောက်တွင် ပညာရှင်တို့၏ အကြံဉာဏ်ပညာများသည် မတော်မတရား အသုံးချခံရပုံကို ဖတ်ရပြီး သဘောပေါက်ကြည်နူးပြီး ဧကက္ခရာ ကျနေသောခဏ၌ လူနှစ်ယောက် စာဖတ်ခန်းဆီသို့ လာနေသံ ကြားရသည်။ ကျွန်တော့်အပေါ်တည့်တည့်ကသာ မီးရောင်ကျဆင်းပြီး ဘေးဘက်မှာ ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်သဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ရုတ်တရက်မသိ။

“ဟေ့ ဖိုးတင်ထွန်း၊ တစ်ယောက်တည်းလား။”

ကိုအေးငွေပင်ဖြစ်သည်။ ကိုအေးငွေက ကျွန်တော့်ထံလာနေစဉ် သူနှင့်ပါလာသူက တံခါးဝမှ တွေ့၍ ရပ်နေသည်။ ထိုသူ၏ သဏ္ဍာန်ကို မှုတ်တိမှုန်ဝါးသာ မြင်ရသော်လည်း ထိုသဏ္ဍာန်ကို ကျွန်တော့်မျက်စိ ကျက်မိနေသည်ဟု ထင်သည်။ ကိုယ်ထည်ကြီးမားပြီး ခြေလက်က မမျှမတ သေးငယ်သော သဏ္ဍာန်ဖြစ်သည်။ ယင်းသဏ္ဍာန်ကို ကျွန်တော်က စိုက်ကြည့်နေစဉ် ကိုအေးငွေက-

“ရဲဘော်တင်ထွန်း၊ တစ်ယောက်တည်းလား။”

“ဟုတ်တယ် အားလုံး အပြင်သွားနေကြတယ်”

“အင်း ကောင်းပါတယ်”

ကိုအေးငွေက သူနှင့်ပါလာသူဘက်သို့ လှည့်၍ “ဝင်ခဲပါဗျ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါက ကျွန်တော်နဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ ရဲဘော်ပါ”

ထိုသဏ္ဍန်သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ မီးရောက်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာရာ ကျွန်တော် အံ့အားသင့် သွားလေသည်။ ထိုသူကား ကမာရွတ်မှ သခင်တင်ကြီးပင် ဖြစ်ပေ၏။ သူသည် ကိုအေးငွေက ခေါ်၍သာ ကျွန်တော်တို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ရမှာ ဝန်လေး နေကြောင်း သိသာပေသည်။

ဤ သခင်တင်ကြီးမှာ တစ်ခါတုန်းက အင်ဒိုချိုင်းနားမှာ မြင်ကွန်းမင်းသားကြီးနှင့် ရင်းနှီးသည် ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့အား ငွေစက္ကူလုပ်ပေးမည်၊ လက်နက်သွင်းပေးမည်ဟု ပြောဖူးသော သခင်တင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ဤ သခင်တင်ကြီးမှာ ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်း အတွင်းက အဓိကရုဏ်း လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့သော သခင်တင်ကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဤ သခင်တင်ကြီးမှာ ဂျပန် လိုလားသော ဝါဒကို ကျွန်တော်တို့အား ဟောပြောခဲ့ဖူးသော သခင်တင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ဤ သခင်တင်ကြီးကား ကိုကြွယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့က ပုလိပ်စသောသူများနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဆက်သွယ်နေဟန်ရှိသည်ဟု ယူဆပြီး ခပ်ခွာခွာရှောင်ထားသော သခင်တင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် တိုက်ရိုက်ထိုးကျနေသော မီးရောင်ထဲသို့ ဝင်မလာဘဲ မီးရောင်အပြင်ဘက်မှာ ရပ်ကာ ကျွန်တော့်အား မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးကာ ကြည့်နေသည်။

ကိုအေးငွေ-

“ဟောဒါက ရဲဘော်တင်ထွန်းတဲ့ဗျ၊ အယုံကြည်ရဆုံး ကျွန်တော့်ရဲဘော်တစ်ဦး ပါပဲ။ ကိုတင်ထွန်း ဟောဒါက ပွဲစားကြီး ဦးတင်တဲ့ဗျ”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သို့သော် အံ့အားသင့်ခြင်းကို ရုတ်တရက် ဖျောက်ဖျက် လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း သိပြီးပါပြီ။ ပွဲစားကြီး ဦးကြီးတင် ခုဘယ်ရောက်နေသလဲ”

သခင်တင်ကြီးက သွားတစ်ချက်ဖြုတ်လိုက်ပြီး-

“ခု မြို့ထဲမှာပဲနေတယ်။ မဲဆောက်က ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး”

“ညောင်ဒီလိုကိုး၊ ဒါဖြင့် ယိုးဒယားရောက်ခဲ့သေးတယ် ထင်ပါရဲ့”

ကိုအေးငွေက သခင်တင်ကြီးအား ကုလားထိုင်တစ်ခု ထိုးပေးပြီး-

“ကဲ ထိုင်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့သုံးယောက် အတူတူ စကားပြောကြမယ်”

သခင်တင်ကြီးက မီးရောင်ကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာကိုရှုံ့လိုက်ကာ မီးပွင့်ကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။
ပြီးနောက် ဘေးဘီကို ကျီးကန်းလူမိ ကြည့်နေလေသည်။

ကိုအေးငွေသည် ပျာလောင်ခတ်သွားပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့်-

“မီးပိတ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ခြေကိုရုပ်လိုက်ရင်း-

“မီးတော့ ပိတ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ မီးပိတ်ရင် ပိုပြီးမသင်္ကာစရာဖြစ်မယ်။ ဥပမာ ခင်ဗျားတို့နောက်က
လူတစ်ယောက်လိုက်ပြီး ချောင်းကြည့်နေမယ်ဆိုပါတော့။ မီးကိုပိတ်လိုက်ရင် “ဟာ ဒီလူလည်း
တက်သွားရော အခြေလည်း ပျက်သွားရော” လို့ တွက်လိုက်မှာပဲ။ ပြီးတော့လည်း မီးပိတ်ပြီး
စကားပြောနေကြတယ် ဆိုပါတော့၊ တစ်ယောက်ယောက်တက်လာရင် ဘယ်လိုဆင်ခြေပေးမလဲ”

ကိုအေးငွေသည် ပျာလောင်ခတ်သော အမူအရာဖြင့်ပင်-

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“မီးကို ဒီတိုင်းထား၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ မီးရောင်ပြင်ဘက်ကျတဲ့ ဟိုထောင့်မှာ စကားပြောကြတာပေါ့”

သခင်တင်ကြီးက ပညာရှိဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ညိတ်ကာညိတ်ကာနေသည်။ ကျွန်တော်ညွှန်ပြသော ထောင့်တွင် သုံးယောက်သား ထိုင်ကြလေသည်။ အတန်ကြာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ငြိမ်နေကြပြီးနောက် ကိုအေးငွေက အုတ်နံရံများမှာပင် နားရွက်များ ရှိနေသလော ဟူသော စိုးရိမ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်၍-

“ကဲ ဦးကြီးတင် ဆိုစမ်းပါဦး”

ဦးကြီးတင်(ခေါ်) သခင်တင်ကြီးသည် အပြင်စကြိုတံတိုင်းကိုကျော်ပြီး စုံထောက်ရှိမရှိ ကြည့်နိုင်ရန် ဟန်ပြင်သောအားဖြင့် ခါးဆန့်ပြီး မေးကို ရှေ့သို့ထိုးလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ-

“ဒီကိစ္စကတော့ ကောင်းကောင်းကြီးလျှို့ဝှက်မှ ဖြစ်မယ်နော်၊ နှစ်ယောက်စလုံးဗျ”

ကိုအေးငွေ-

“စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်ကိုရော ရဲဘော်တင်ထွန်းကိုရော စိတ်ချပါ”

“ဒီလိုဗျ၊ ကျုပ်အကြောင်းကတော့ သခင်တင်ထွန်းလည်း သိသလောက် သိပြီးသားပါ။ ခုအခေါက် ယိုးဒယား မသွားခင်ကတည်းက ဒီမှာ ဂျပန်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကတင်ပြတဲ့ အချက်တွေဟာ အရေးကြီးလွန်းအားကြီးတော့ ဒီမှာရှိတဲ့ ဂျပန်အဆက်က သူနဲ့မပြီးနိုင်ဘူး၊ ယိုးဒယားကို တိတ်တဆိတ်သွားပါဆိုလို့ ကုန်းကြောင်းနဲ့ပဲ သွားရတယ်။ မဲဆောက်ကနေပြီး ယိုးဒယားထဲ ဝင်ရတယ်။ ယိုးဒယားနယ်ထဲ ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဂျပန်အဆက်က ဆက်ပေးလိုက်တဲ့ လူက ကြိုနေပြီး ချက်ချင်း ဘန်ကောက် ပို့ပေးတာပဲ။ ဘန်ကောက်ကျတော့ အတော်ကြီးတဲ့ ဂျပန်အရာရှိတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရတယ်။ ကျုပ်တောင်းတာကတော့ ဒီက ကျောင်းသားတွေ၊

သခင်တွေကို ဗြိတိသျှကို ပုန်ကန်ဖို့ လက်နက်နဲ့ငွေ တောင်းတာပဲ။ ပေးပါ့မယ်လို့ ကတိ အခိုင်အမာ ရခဲ့တယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လမ်းပေါ်က ကားအသွားအလာပင် အဆက်ဝေး နေသည်။ ကိုအေးငွေ သက်ပြင်းချသည်ကိုပင် ကြားနိုင်၏။ အရေးတော်ပုံ အောင်နိုင်ရေးသည် လက်နက်ရရေးတွင် မှီနေသည်ဟု ယူဆထားကြသော ကျွန်တော်တို့အား လက်နက်ပေးမည် ဆိုသော ကတိသည် မည်မျှ ချောက်ချားသွားစေမည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ကြပေသည်။ သခင်တင်ကြီး၏ စကားများသည် သူ့အကြောင်း မသိသူတစ်ဦးအား လေထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေ သလို အထင်ရောက်စေနိုင်ပေသည်။ ကျွန်တော်ကား သခင်တင်ကြီးအား မယုံကြည်မိအောင် အထူးကြိုးစားနေရ၏။ သခင်တင်ကြီးက ဆက်ပြန်သည်။

“ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကျောင်းသားတွေက ပုန်ကန်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြရမယ်။ လျှို့ဝှက်တဲ့ အဖွဲ့အစည်း တွေ ဖွဲ့ကြရမယ်။ ကျုပ်ကတစ်ဆင့် ဘာလက်နက်တွေ လိုတယ်၊ ငွေ ဘယ်လောက်လိုတယ်ဆိုတာ ဘန်ကောက်က ဂျပန်အရာရှိကြီးဆီ အကြောင်းကြားရမယ်”

ကိုအေးငွေက မေးကို ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းကလေးများနှင့် ပွတ်တိုက်နေရာမှ-

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးဦးမယ်ဗျ၊ လက်နက်ဆိုတာကတော့ လိုချင်တာပေါ့ဗျ၊ သို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးရဦးမယ်”

သခင်တင်ကြီး-

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က ကိုဘဟိန်းတို့၊ ကိုလှရွှေ၊ ကိုဗဆွေတို့နဲ့ တွေ့ချင်တာပေါ့ဗျ”

ကိုအေးငွေ-

“အေးလေ တွေ့ဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

ကျွန်တော်သည် ကိုအေးငွေအား ဟန်တားခြင်းဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးချင်သော်လည်း ရှေ့လွန်ကုန်လျှင် ခက်မည်စိုးသဖြင့်-

“နေဦး ကိုအေးငွေ၊ ဦးကြီးတင်နဲ့ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ တွေ့မပေးခင် ဦးကြီးတင်ကို အစုံအလင် မေးကြပါဦးစို့ရဲ့၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား ဂျပန်အဆက်က ဘယ်သူလဲဗျ”

“ဟာ ဒါကတော့ ဘယ်အသိပေးလို့ဖြစ်မှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ဗမာလား ဂျပန်လားဆိုတာတော့ ပြောအပ်ပါတယ်ဗျာ”

“လျှို့ဝှက်ရေးဆိုတာ ဒါတွေ မပြောရဘူး၊ သခင်တင်ထွန်းလည်း သိသားနဲ့။”

“ကဲ ဒါ ထားပါတော့ဗျာ။ မယုံလို့မေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင် တွေက မေးရင် ပြောရအောင်၊ ခင်ဗျား ယိုးဒယားသွားတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာခဲ့သလဲဗျ၊ ဒါကတော့ လျှို့ဝှက်ရေး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

သခင်တင်ကြီးသည် သူ၏ သေးငယ်သော လက်ကလေးများကို ကုလားရှုပ်ကြီး လက်ယမ်းသလို လျော့ရဲရဲယမ်းပြီး-

“နှစ်ရက်ပဲ ကြာတယ်”

“ဘန်ကောက်မြို့ဘယ်လမ်းမှာ တည်းခဲသလဲဗျ”

“ဆေးဂုံလမ်းမှာ”

ကျွန်တော်သည် ဘန်ကောက်မြို့အကြောင်း ကောင်းစွာမသိပေ။ ဆေးဂုံလမ်းဆိုတာ ရှိမရှိလည်း မသိပေ။ သို့သော် သိလေဟန်ဖြင့်-

“ဪ ဆေးဂုံလမ်း ကြားဖူးတယ်၊ ဝိဇယစေတီဆိုတာ ရှိတယ်၊ ဝင်ဖူးခဲ့သေးလား”

သခင်တင်ကြီးသည် အတန်ကြာတွေ့သွားသည်။ သို့သော် သတိတခြားရောက်သွား၍ ရုတ်တရက် မဖြေမိဟန် ဆောင်လျက်-

“အင်း အင်း တစ်ခေါက်ရောက်သေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဘန်ကောက်မြို့၌ ဆေးဂုံလမ်းရှိမရှိ မသိသော်လည်း ထိုလမ်း၌ ဝိဇယစေတီ မရှိသည်ကိုကား အသေအချာသိ၏။ ဝိဇယစေတီသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲမှာသာ ရှိသည်။

“စာထဲမှာ ဖတ်ရတာကတော့ ဝိဇယစေတီဟာ ယိုးဒယားမှာရှိတဲ့ အခြားစေတီပုံများနဲ့မတူ၊ မြန်မာပြည်က စေတီပုံများနဲ့သာ တူတယ်ပြောတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

ထိုသို့လျှင် ဟုတ်တာရော၊ မဟုတ်တာရော မေးမြန်းကြည့်လိုက်သောအခါ သခင်တင်ကြီးသည် ယိုးဒယားသို့ မရောက်ခဲ့ဘဲ ရောက်ခဲ့ဟန်ဆောင်၍ နေသည်ကို ကျွန်တော်သိရလေသည်။ သခင်တင်ကြီးသည် ခဏကြာလျှင် စိတ်တိုလာသည်။ သို့သော် ချုပ်တည်းထားပြီး ခပ်တည်တည်ဖြင့် ရှောင်ထွက်ရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။

“ဒီမှာ သခင်တင်ထွန်း၊ လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်ရတယ်ဆိုတာ အကြောင်းမှန်ကို ဖုံးနိုင်သမျှ ဖုံးရတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်ရေးလုပ်ငန်းမှာ လုပ်သူအချင်းချင်း တစ်ယောက်ကိစ္စ တစ်ယောက် မစပ်စုချင်ရဘူး မဟုတ်လား၊ သိသင့်သိထိုက်တာကို သိဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ကဲ သခင်တင်ထွန်းက ကိုယ့်ကိုသိထားတဲ့နာမည်နဲ့ အခု ရဲဘော်အေးငွေက ကိုယ့်ကို သိတဲ့နာမည် မတူတာဘဲ ကြည့်ပေတော့ ကဲ ကိုသွားမယ်”

ကိုအေးငွေသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန် တူသည်။ ကျွန်တော့်အား မကျေမချမ်းကြည့်လျက်-

“ဖိုးတင်ထွန်းကလည်း မမေးအပ်တာကို မေးမနေပါနဲ့။ နေပါဦး ဦးကြီးတင်ရဲ့ မသွားပါနဲ့ဦး”

သခင်တင်ကြီးက မချီပြုံးပြုံး၍ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ရင်း-

“သခင်တင်ထွန်း မေးတာကို ဗွေမယူပါဘူး၊ သူက မေးနေကျပါ။ သို့ပေမယ့် သွားမှဖြစ်မယ်။ ချိန်းထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ချိန်းတွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ငွေကိစ္စ လက်နက်ကိစ္စတွေ စဉ်းစားထားကြနော်၊ လက်နက်မပါဘဲနဲ့ အရေးတော်ပုံ မအောင်ဘူး အင်္ဂလိပ်တွေကို မောင်းထုတ်ဖို့၊ ဒီပြင်နည်းမရှိဘူး၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်အတွက် လက်စားချေဖို့၊ ဒီပြင်နည်းမရှိဘူး၊ ဂျပန်ဗမာ ပူးပေါင်းပြီး လက်နက်နဲ့ ပုန်ကန်မှဖြစ်မယ်။ ကဲ သွားမယ်”

သခင်တင်ကြီးသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ သခင်တင်ကြီးသည် သူ့လူ ငါ့ဘက်သား လုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ထံမှ စကားများကို နှိုက်ယူလို၍ ဤစကားများ ပြောဆိုနေသည်ဟု ကျွန်တော်စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က-

“ကျွန်တော်တို့က ဂျပန်ဗမာပူးပေါင်းရေး လုပ်မယ်မလုပ်ဘူး၊ လက်နက်အကူအညီ ယူမယ်မယူဘူး ဆိုတာတွေ မစဉ်းစားခင် ဂျပန်တွေအကြောင်းကို စဉ်းစားရဦးမယ်ဗျ။ တရုတ်ပြည်မှာ ဂျပန်တွေ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိကြသားပဲ။ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ နည်းတွေနဲ့ သူများပြည်တွေကို ဝင်အုပ်ချုပ်နေသူတွေမို့ ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး၊ ရှင်ကြီး ကျားထက်ဆိုး ဆိုတာလို ဖြစ်နေမှာ စိုးရတယ်”

သခင်တင်ကြီးသည် များစွာ မသက်သာသော မျက်နှာဖြင့် နာရီကိုကြည့်ပြန်ပြီး-

“ ကိုယ့်လူက အင်္ဂလိပ် ဝါဒဖြန့်ထားတာတွေ ယုံနေတာကိုး၊ ကဲ ကဲ နောက်မှ ဆွေးနွေးမယ်လေ ”

သူသည် အပေါက်ဆီသို့ ခြေသုံးလှမ်းမျှ လှမ်းပြီးနောက် ခြေတုံ့လျက် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်ရာ တစ်ခါတုန်းက သခင်တို့၏ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် ငွေနှင့်လက်နက် သူ တာဝန်ယူ၍ရှာပေးမည် ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော့ထံမှ ထွက်ခွာသွားခါနီး ငွေ ၅ကျပ် ချေးငှား ခဲ့ပုံကို သတိရလိုက်မိလေသည်။ အခုလည်း ငွေချေးဖို့ ခြေတုံ့ခြင်းပင်လော။

“ကိုအေးငွေ”

“ဘာပြောချင်ပါသလဲ ပွဲစားကြီး ဦးကြီးတင်”

“ကိုဘဟိန်း၊ ကိုဗဆွေ၊ ကိုလှရွှေတို့နဲ့ ဘယ်တော့လောက်တွေ့နိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မေးကြည့်ပါဦးမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လာပြောပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့် ရဲဘော်နဲ့ကိုယ် နောက်အပတ်စနေနေ့ တွေ့မယ်၊ ဒီနေ့တွေ့တဲ့အချိန် အဲဒီနေရာမှာပဲ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

သခင်တင်ကြီး ထွက်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ထံမှ ငွေမချေးသည်ကို ထောက်သော် အတော် ကလေး ပွနေပြီဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။

ကိုအေးငွေက ကျွန်တော့်အား မကျေမချမ်းကြည့်ပြီး-

“ရဲဘော်တင်ထွန်း ခုနက ပြောပုံတွေက ခွတောနေတာနဲ့တူတယ်”

“လာ လာ ထိုင်ကြဦးစို့ရဲ့၊ ခင်ဗျားက သူ့အကြောင်းမသိဘူး”

မီးရောင်ထိုးကျနေသော ခုနက စာကြည့်ခဲရာ ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်ကြလေသည်။

“သူ့နာမည်က ကိုတင်ကြီးတဲ့၊ အရင်က ကမာရွတ်ဈေးကြီးနားမှာ နေတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော်နဲ့ သခင်ကြွယ်တို့က ပုလိပ်သူလျှိုလို ထင်နေကြတယ်”

ကိုအေးငွေအား သခင်တင်ကြီးအကြောင်း ကျွန်တော်တို့သိသဘောက် ဖောက်သည်ချရလေသည်။ ခုနက သခင်တင်ကြီးသည် ဘန်ကောက်သို့ မရောက်ခဲဘဲ ရောက်လေဟန် လှည့်ဖြားပုံကိုလည်း ရှင်းပြရသည်။ ကိုအေးငွေမှာ ငိုငိုကျသွားလေ၏။

ပွဲစားကြီး ဦးကြီးတင်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ရန် ချိန်းသည်ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းလိုက်ကြ ရလေသည်။ ။

မမြင့်ဦးအား ပေးရသည့်ကတိ

အင်းလျားဆောင်

ထွန်းကလေး

မြင့်ကြီးတော့ အင်းလျားဆောင်ကို ပြန်ရောက်နေပြီ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ ပြန်လာ တယ်လေ။ တစ်မိနစ်မှ အအားမထားနိုင်အောင် စာကျက်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထွန်းကလေးနဲ့တော့ တွေ့ချင်သေးတယ်။ အရေးတော်ပုံကြီးနဲ့ ကင်းဝေးနေ တာလည်း ကြာပြီ။ ထွန်းကလေးနဲ့ ကင်းဝေးနေတာလည်း ကြာပြီ။ တစ်ညနေ အင်းလျားဆောင် လာခဲ့ပါဦး။ မြင့်ကြီး ဘယ်မှမသွားဘူး။ အမြဲ အဆောင်မှာပဲ ရှိနေတယ်။

မြင့်ကြီး

ဪ မမြင့်ဦးတစ်ယောက် ပြန်ရောက်နေပြီကိုး။

‘ကွယ်ရင်မေ့၊ တွေ့သေအောင်လွမ်း’ ဆိုသော လူစားမျိုးကား ကျွန်တော်လိုပင် ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ မမြင့်ဦးသည် ဗိုလ်အောင်ကျော်ကိစ္စ ပြီးစလောက်က အိမ်ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ ယခုဆိုလျှင် နှစ်လကျော်သုံးလမျှ ကြာသွားပေပြီ။ ရှည်ကြာလှသော ကာလမဟုတ်ပါ။ သို့ပါလျက် ဤ ကာလအတွင်း အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာနှင့် တိုက်ဆိုင်သဖြင့် မမြင့်ဦးအား ကွက်ခနဲ ကွင်းခနဲ သတိရတတ်သော်လည်း တငွေငွေလွမ်းခြင်း မဖြစ်ခဲ့။ တမြည့်မြည့်တမ်းတခြင်း မရှိခဲ့။ မမြင့်ဦး အိမ်အပြန် သင်္ဘောဆိပ်လိုက်ပို့သည့် နေ့ကသာလျှင် လွမ်းငွေ့ကလေး ဝေခဲသည်။ ကျွန်တော် အနည်းငယ် နောက်ကျသွားသဖြင့် သင်္ဘောထွက်ခွာနေပြီဖြစ်ရာ စကားမပြောလိုက်ရဘဲ ခပ်လှမ်း လှမ်းမှ မျက်ရိပ်မျက်ခြည် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်သာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရလေသဖြင့် အားမလို

အားမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး တမြည့်မြည့်တမ်းတမိသည်။ နောက်နေ့များမှာမူ မမြင့်ဦးအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ပူဇွေးသောခံစားမှု မရှိတော့ချေ။ အေးစက်သော ခံစားမှုသာ ရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ရုံတစ်မည်သာ ကျန်လေတော့၏။ ဘာကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ရသလဲ။ စက္ကန့်နှင့် အတူ လှုပ်ရှားနေသော အရေးတော်ပုံကြီးတွင် နစ်မြုပ်နေသည့် ကျွန်တော့်အခြေနှင့် တောပြန် စာဖတ် အေးဆေးစွာနေရသည့် မမြင့်ဦး၏ အခြေအနေတို့ ကွာခြားမှုကြောင့် ဖြစ်လေသလော။ မမြင့်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် သမီးရည်းစားများအဖြစ်ဖြင့် ခိုင်မြဲစွာ ကတိချည်နှောင်ထားခြင်း မရှိပါပေလော။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်၏ပူဇွေးသော ခံစားမှုတို့သည် နီးနီးကပ်ကပ်တွေ့နေရသော မမြေမီကြီးနှင့် မခင်သစ်ကလေးတို့ဘက်သို့ ရေစီးကြောင်းပြောင်းသွား၍ ပေလော။

မမြင့်ဦးထံမှ ဤလို ဖိတ်ကြားစာရလျှင် သာမန်အားဖြင့် မြူးထူးခုန်ပေါက် ဝမ်းအမြောက်ကြီး မြောက်အပ်ပေသည်။ ယခုမူ ထိုသို့မဟုတ်။ “ဪ မမြင့်ဦးတစ်ယောက် ပြန်ရောက်နေပြီကိုး” ဟုသာ သံဝေဂကျူးရင့်သူ၏ အေးစက်ခြင်းဖြင့်သာ ရွတ်ဆိုမိသည်။ သို့သော် မမြင့်ဦးအား မတွေ့ချင်မမြင်ချင်တော့ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ချိန်းသည့်အတိုင်း အင်းလျားဆောင်သို့ သွား လိုက်ပါသည်။

ကံ့ကော်ပင်များတွင် ရွက်သစ်တို့သည် ရွက်ဟောင်းများအပေါ်မှ ထပ်ဆင့်ဝေဆာနေကြရာ အစိမ်းပေါ် နီညိုရောင် ခြယ်လိမ်းထားသည်နှင့် တူနေပေ၏။ ပိတောက်ပင်များသည် သင်္ကြန်ခါ အတွင်း ပူးပွင့်ရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။

အင်းလျားရေပြင်ပြာမှ ဟပ်လိုက်သောအရောင်သည် အင်းလျားဆောင်ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို ကြည်လင်ပြာလဲစေလေသည်။

အင်းလျားဆောင်သည် အသက်ဝင်လျက်ရှိသည်။ ဥဒဟိုဝင်ထွက်သွားလာနေသော ကျောင်းသူများ၊ ကျောင်းဆောင်မျက်နှာစာ မြက်ခင်းမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသော ကျောင်းသူ များ၊ တင်းနစ်(စ်) ရိုက်နေသော ကျောင်းသူများ၊ ရေချိုးပြီး ထဘီရင်ရှားဖြင့် စကြိုမှာ လျှောက် သွားသော ကျောင်းသူများ အားလုံးပင် လှုပ်ရှားနေပေသည်။ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကြားတွင် မလှုပ်မရှား ရပ်တန့်နေသူများမှာ ကျွန်တော်နှင့်တကွ ကျွန်တော့်လိုပင် ခင်မင်ရင်းနှီးအပ်သော ကျောင်းသူတို့ကို တွေ့ရန် တံခါးဝမှာစောင့်နေသော ကျောင်းသားတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်စောင့်နေစဉ် အချို့သော ကျောင်းသူတို့သည် အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားခိုက်

ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်ကြည့်သွားကြရာ လှောင်ပြောင်သရော်ခြင်း၏ အရိပ်အငွေ့ သူတို့၏ အကြည့်မှာ တွေ့နိုင်သည်။ နောက်ပိုင်းလာကြတာလားရှင်ဟု ပါးစပ်က မမေးသော်လည်း ကလိဆွသော ထိုအကြည့်များဖြင့် မေးနေကြသည်။

မမြင့်ဦးကား ဆင်းမလာသေး။

မော်တော်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်သည်။ ကျောင်းသူတစ်ဦး အထုပ်အပိုး ဝန်စည်စလွယ်နှင့် ကျောင်း ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မမြင့်ဦးသည် လှေကားပေါ်မှပင် ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ကော့နေသော မျက်တောင်အောက်မှ ဝိုင်းစက်ကြည့်လင်သော ထိုမျက်လုံးများနှင့် ညိုစိမ့်သည့် ပါးပြင်ဝယ် ထင်းခနဲပေါ်လာသော ထိုပါးချိုင့်များသည် ကျွန်တော့်အား အဟောင်းမှအသစ် ဖြစ်စေပါသည်။ သုံးလတာမျှ ကင်းကွာပြီး ခပ်အေးအေး ဖြစ်သွားသော ခံစားမှုကို ပူနွေးသော ခံစားမှုအဖြစ်သို့ ပြန်ပို့လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စကားမပြောနိုင်ကြ။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ဝဝကြည့်ပြီး ပြုံး၍သာ နေကြသည်။ နောက် မမြင့်ဦးက ဧည့်ခန်းသို့သွားသည်။ ကျွန်တော်ကား စက်မောင်းသော အရုပ်လို ရွှေသွားကာ မမြင့်ဦးနောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် စားပွဲလွတ် ကုလားထိုင် လွတ် မတွေ့နိုင်သဖြင့် စင်္ကြံမှာ ဆက်လျှောက်ကြသည်။ ဟိုဘက်ထောင့် ကုလားထိုင်များ၊ စားပွဲများကား လွတ်နေသည်။ နားငြီးစရာကောင်းသော သူများတကာ ပြောကြားသည့် စကားများ မှ ကင်းဝေးကာ နားထောင်၍မငြီး၊ ကြားနာ၍မဝသော စကားများ ကိုယ့်အချင်းချင်း ပြောဆို နိုင်ပါသည်။ သို့သော် မမြင့်ဦးက ဧည့်ခန်းထဲသို့ မဝင်တော့ဘဲ -

“ကန်ပေါင်မှာ လမ်းလျှောက်ရရင် ကောင်းမှာပဲ”

“လျှောက်မယ်လေ၊ မမြင့်ဦးမှာ သိပ်ညောင်းနေမယ်ထင်တယ်၊ စာချည်း တကုပ်ကုပ် ဖတ်နေတာ ကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်ညောင်းနေတယ်”

ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ရွာတုန်းက အနင်းအနှိပ်ခံ ခဲ့ရမှာပေါ့နော်”

“ရွာတုန်းက မညောင်းပါဘူး ကိုတင်ထွန်းရယ်၊ ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေပြုပြင်ရေး၊ တံမြက်စည်းလှည်းရင်း၊ တောက်တိုမည်ရလုပ်ရင်း အညောင်းပြေတယ်၊ လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာတောင် လမ်းလျှောက်ထွက်သေးတယ်”

ထိုမှစပြီး မမြင့်ဦးတို့ရွာကြီးအကြောင်း၊ မမြင့်ဦးတို့ရွာကြီးနှင့် ကပ်နေသော မြို့ကလေးအကြောင်း ရောက်သွားကြလေသည်။

“ကိုတင်ထွန်း နည်းနည်းပိန်သွားတယ်နော်၊ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦးမှပေါ့”

သူ့ရပ်ရွာအကြောင်း ပြောနေရာမှ မမြင့်ဦးက ကရုဏာသံကလေးနှင့် ကျွန်တော့်အား ပြောလိုက်သည်။ ထိုအမေးနှင့် ထိုအသံကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိတွေ ဖြာခနဲပျံ့သွားသည်။ ခပ်ငေါ့ငေါ့ပိန်သွားသလားဟင်၊ ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်သားပဲ”

သို့ဖြင့် အရေးတော်ပုံအတွင်းက အလုပ်ရှုပ်ပုံများသို့ ရောက်သွားကြသည်။ တချို့ညတွေမှာ မိုးထိန်ထိန်လင်းသွားသည့်တိုင် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ တချို့နေ့တွေမှာ တစ်နေ့လုံးကုန်အောင် ခြေလျင်လျှောက်ကာ အလှူခံကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အသံတွေကွဲကုန်အောင် ကြွေးကြော်သံ အော်ဟစ်ကြသည်။ မမြင့်ဦးက ကျွန်တော့်အား သနားသွားလေ၊ ကျွန်တော်က သနားစရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြောလေဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘွဲ့နှင့်သဘင် အဆောက်အအုံကြီး မြောက်ဘက်လမ်းပေါ်မှ အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးလမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ကန်ပေါင်ရိုးလမ်းမှာ ကျောက်စရစ်ခဲများ၊ ကျောက်မီးသွေးမှုန့်များ၊ သဲများဖြင့် ပြန့်ပြူးနေ၏။ အနောက်ဘက်တွင် ကမာရွတ်သည် သစ်ပင်များကြားတွင် မြုပ်နေ၏။ နေမင်းသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားကို ထိလှနီးပါး ကျဆင်းနေ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ရှည်လျားသော အရိပ်ကြီးများသည် အင်းလျားရေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးဆင်းနေကြ၏။

“ကိုတင်ထွန်းရော စာတွေ တော်တော်ကျက်ပြီးပြီလား”

“ကျောင်းစာဆီ မရောက်တာ အတော်ကြာပြီ၊ စာဖတ်ဖို့နေနေသာသာ စာအုပ်တောင် ကောက်မကိုင်မိသေးဘူး”

“ဟင်း-စာမေးပွဲက နီးလှပြီ”

မမြင့်ဦး၏ မျက်နှာသည် အံ့ဩခြင်းမှ ညှိုးငယ်ခြင်းသို့ ကူးပြောင်းသွားလေသည်။ ကျွန်တော် တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ ‘မနဗေဒ’ နည်းပြဆရာ ကိုဘသိန်းသည် ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာ၏။ သူသည် နည်းပြဆရာလုပ်ရင်း အိုင်စီအက်စာမေးပွဲအတွက် ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ စာတော်သည်ဆိုသော ဂုဏ်သတင်းသည် တက္ကသိုလ်နယ်တစ်ဝိုက်တွင် ပျံ့လွင့် လျက်ရှိပေသည်။ “စာမေးပွဲက နီးလှပြီ” ဆိုသော မမြင့်ဦး၏ ညည်းညူသံကို ထောက်လျှင် မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော် စာမေးပွဲဝင်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆထားကြောင်း သိသာပေသည်။ ကျွန်တော်ကား စာမေးပွဲအကြောင်းကို မဆွေးနွေးဘဲ ရှောင်ကွင်းလိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ညည်းညူလိုက်သော်လည်း ဘာမျှမတုံ့ပြန်ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ကိုဘသိန်းက ကျွန်တော်တို့အား ပြုံး၍ အသိအမှတ်ပြုပြီး ဖြတ်ကျော်ကာ လျှောက်သွားလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျောင်းသူသုံးဦး မြက်ပေါ်ထိုင်ကာ တလွန်လွန်လှုပ်ရှားနေသော လှိုင်းလုံး ကလေးများကို ကသိုဏ်းရှုနေကြသည်။

“စာမေးပွဲ မဖြေတော့ဘူးလား”

“မဖြေတော့ဘူး အောက်မေ့တာပဲ”

“အို မဖြေလိုဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ တစ်သက်လုံး သင်လာတာတွေဟာ ဒီဂရီမရရင် အလဟဿ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။ ဘုရားတည်ပြီး ထီးမတင်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဒီဂရီရပြီး အစိုးရအလုပ် လုပ်ရမယ်လို့ မြင့်ကမဆိုလိုပါဘူး၊ ဒီဂရီတော့ ရအောင်ယူရမယ်”

သူက ဒီဂရီယူရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဟီးရိုးလုပ်ပြလိုက်ချင်သည်။ ဒီဂရီဘီအေဘွဲ့ကို စွန့်လွှတ်ရဲသော ဧရာမ လူစွမ်းကောင်းကြီး အဖြစ်ဖြင့် မမြင့်ဦးက မြင်စေချင်ပေသည်။

“အို ဒီဂရီတွေဘာတွေ မလိုချင်ပါဘူး၊ လူအများတွေက တန်ဖိုးထားပေမယ့် ကိုယ်က တန်ဖိုး မထားတော့ဘူး။ မြင့်ကလည်း ဒီဂရီကို တန်ဖိုးထားတုန်းပဲလား။”

မမြင့်ဦး၏ မျက်နှာသည် မာတင်းလာသည်။ ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းတစ်ဖက်ထိုးပြီး-

“လောကကြီးအကြောင်း သိထားတဲ့လူဆိုတော့ တန်ဖိုးထားတာပေါ့။ ဒီဂရီရှိတယ်ဆိုရင် လူရှိသေ တာပေါ့၊ ပြီးတော့”

မမြင့်ဦးက ရှေ့မဆက်ဘဲ ခဏတွေနေသည်။ လေပြည်ကလေးက တစ်ချက်မွှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“အို ရှေ့ရေးလည်း ကြည့်ရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ ရှေ့ဘာလုပ်မှာလဲ”

“နိုင်ငံရေးလုပ်မယ်လေ”

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးလုပ်ရန် စိတ်ဒုန်းဒုန်းချထားခြင်းမရှိသေး။ သို့သော် မမြင့်ဦးအား ထိုအတိုင်း သိစေလိုသည်။

“နိုင်ငံရေးလုပ်တာလည်း လုပ်ပေါ့၊ နိုင်ငံရေးလုပ်လည်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု တစ်ခုရှိရမယ် မဟုတ်လား။ အူမတောင့်မှ သီလစောင့်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလည်း သတိရပါဦး။ ကျွန်မ သဘောကတော့ ကိုတင်ထွန်းဟာ ဘီအေအောင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဘီအယ်လ် တက်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဝတ်လုံတော်ရ ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်၊ ဝတ်လုံတော်ရလုပ်ရင် နိုင်ငံရေးလည်း လုပ်နိုင်တယ်”

ကျွန်တော်ကား ထိုစကားကို မချေပနိုင်တော့ပြီ။ ဘာမျှမပြောဘဲ လျှောက်လာကြသည်။ စိတ်ထဲ မှာတော့ တစ်ခါက မမြင့်ဦးသည် သူဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးထားတယ်ဆိုပြီး ရေးပေးခဲ့သော ဝတ္ထုတို

ကလေးကို ပြန်လည် ဖတ်ကြည့်နေသည်။ ဝတ္ထုတိုကလေးမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားနှင့် ကျောင်းသူ သမီးရည်းစားဖြစ်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မျိုးချစ်စိတ်ရှိကြသည်။ စာကိုလည်း ကြိုးစားသင်ကြသည်။ ကျောင်းသားက ဝတ်လုံတော်ရဖြစ်လာပြီး ကျောင်းသူက အမျိုးသား ကျောင်းတိုက်တွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဖြစ်လာသည်။ နှစ်ဦးလက်ထပ်ပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေရင်း နိုင်ငံနှင့် အမျိုးသားအကျိုး ဆောင်ရွက်ကြလေသတည်း ဟူ၍ဖြစ်လေ၏။ ဝတ္ထုမှာ ကျွန်တော့်အား လမ်းညွှန်အဖြစ်ဖြင့် ရေးပေးခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်ကပင် သိခဲ့ပေ၏။

ရိုးစွဲဘဝသစ်ကလေးကို ရောက်သော် ပြန်လှည့်လျှောက်ကြ၏။ ကျွန်တော်ကား ဘာမျှမပြောဘဲ စဉ်စားခန်း ဝင်နေသည်။ မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော်က သူပြောသမျှကို စဉ်စားနေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် တတွတ်တွတ် စာမေးပွဲဖြေရန် ဆုံးမသွန်သင်နေလေသည်။ စာမေးပွဲ မဖြေရလျှင် ကျွန်တော့်မိခင်ဖခင်များပင် များစွာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်မည်ထင်ကြောင်း ပြောပြီးနောက်-

“ကိုတင်ထွန်း အရည်အချင်းကို မြင့် ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ စာမကျက်နဲ့ဦးတော့ ဖြေရင် အောင်မှာပဲ။ မဖြေရင် နှမြောစရာကောင်းလွန်းလို့ မြင့်က တောင်းပန်နေတာပါ သိလား၊ ကဲ ဖြေမယ်မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်က မမြင့်ဦးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲဖြေမယ်လို့ ကတိပေးပါ ထွန်းကလေးရယ် ဟုတ်လား။”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာမကြီးရယ်” ဟုပြောပြီး ရယ်လိုက်မိသည်။ မမြင့်ဦး၏ ရှမ်းစိုသော မျက်လုံး ဝိုင်းကြီးများသည် ပြုံးလျက် ရယ်လျက် နေကြပေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စာမေးပွဲဖြေဖြစ်သွားလေ၏။ မမြင့်ဦးပြောသလိုပင် စာမကျက်ဘဲနှင့် ဘီအေ အောင်ခဲ့ရလေသတည်း။ ။

ဘဝလုံခြုံမှုအလုပ်နှင့် သခင်နိုင်ငံရေးသမား

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်၌ သင်္ဘောစီးနေရသည်နှင့် တူလေသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောကြီးအား ဖြတ်ကျော်ပြီး အိဆင်းသွားလေရာ သင်္ဘောစီးရခြင်းသည် အေးငြိမ့်ညင်သာသွားပေသည်။ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ကြည့်လျှင်ကား လှိုင်းများသည် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးကြကာ အချင်းချင်း ကြက်ခွပ်နေကြသည်ကို ဖွေးခနဲ ဖွေးခနဲ မြင်နိုင်ပေသည်။ သည့်ထက်ဝေးဝေး ကြည့်လျှင်ကား တောင်လုံးကြီးများသဏ္ဍာန်ဖြင့် ခုံးတက်နေသော လှိုင်းလုံးကြီးများကို မြင်နိုင်ပေ၏။

ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ကျွန်တော်တို့အား ဖြတ်ကျော်ပြီး အိဆင်းသွားလေရာ ကျွန်တော်တို့၏ဘဝမှာ အေးငြိမ့်ညင်သာသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စာမေးပွဲခန်းမတွင် ထိုင်နိုင်ကြလေပြီ။ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းကို ကြည့်ရင်း ဘဝလုံခြုံမှုအတွက် အလုပ်အကိုင်များကိုပင် မျှော်မှန်းစဉ်းစားနိုင်ကြပေ၏။ ကျောင်းသားလောက ပြင်ပကို ကြည့်လျှင်ကား အရေးတော်ပုံတိုက်ပွဲလှိုင်းတို့သည် ကြက်ခွပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရေနံမြေ သပိတ်ခေါင်းဆောင် သခင်ဘိုးလှကြီးသည် ထောင်ထဲမှနေပြီး အခွင့်အရေးအတွက် အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဝင်နေ၏။ ဦးပု၏ ညွန့်ပေါင်းသစ်အစိုးရသည် ရေနံမြေသပိတ်တပ်သားများအား စရိတ်စကပေး၍ ရေနံမြေသို့ပြန်ရန် စီစဉ်လျက်ရှိ၏။ ဓနရှင်ကုမ္ပဏီတို့သည် အခွင့်အရေး အနည်းအကျဉ်းပေး၍ သပိတ်များ ပြေပျောက်အောင် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိ၏။ တောနယ်များမှာကား တောင်သူလယ်သမားတို့သည် သီးစားခလျှော့ပေါ့ရေး၊ အခွန်တော်လျှော့ပေါ့ရေး၊ ကြွေးမြီရွှေ့ဆိုင်းရေး စသည်များအတွက် ဆူပူလှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ရုံးစိုက်ရာ မြို့များသို့ ချီတက်လျက် အရေးဆိုနေကြ၏။ အာရှအရှေ့ဖျားနှင့် ဥရောပတိုက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ကမ္ဘာစစ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်နေသော စစ်ပွဲများ ပေါက်ကွဲနေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ကျွန်တော်ကား ကျောင်းသားတစ်ယောက်အနေနှင့် နီးကပ်သော ပတ်ဝန်းကျင်၏ အေးငြိမ့်ညင်သာမှုကို မခံစားဘဲ မနေနိုင်ပါ။ စာမေးပွဲတွင် ဝင်ဖြေဖြစ်သည်သာမက အောင်လည်း

အောင်ခဲပါပြီ။ အောင်စာရင်းကို ကြည့်ရင်း ဘဝလုံခြုံမှုအတွက် အလုပ်အကိုင်များကိုပင် မျှော်မှန်း စဉ်းစားမိပေသည်။ ဘီအေအောင်လျှင် ဘဝ၏ ဘယ်ခရီးတွင် လျှောက်ရမည်ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ရသည်မှာ ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ ဓမ္မတာလို ဖြစ်နေပေပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော်ကား ရိုးရိုးကျောင်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သခင်တစ်ပိုင်း ကျောင်းသား ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အဖို့ ဘဝလုံခြုံမှု အလုပ်အကိုင်ကို မျှော်မှန်း စဉ်းစားခြင်းမှာ မလွယ်ကူပါ။ ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ကိုယ့်ဘဝလုံခြုံမှု တစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်လျက် အလုပ်အကိုင် ရွေးချယ်မည်လော။ ကိုယ့်ဘဝလုံခြုံမှုကို လုံးဝဂရုမပြုဘဲ ခြေသလုံး အိမ်တိုင် ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလိုစား၍ သခင်နိုင်ငံရေးသမားအဖြစ်သို့ ဝင်မည်လော။ သို့မဟုတ် ကိုယ့်ဘဝလုံခြုံရေးတစ်ပိုင်း သခင်တစ်ပိုင်း လုပ်နိုင်သည့် အလုပ်တစ်ခုခုကို ရှာမည်လော။ တွေဝေသည်ဟု သူများအား စွပ်စွဲရန်၊ သို့မဟုတ် ငှါနယ် တွေဝေရန်ကောဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်ရန် လွယ်ကူ၏။ သို့သော် ပြတ်သားရန်မှာ မလွယ်ကူပါ။

ကျွန်တော့်အား ပိုမိုဆွဲဆောင်နေသော ဘဝခရီးမှာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလိုစား သခင်နိုင်ငံရေးသမားဘဝ ဖြစ်ပေသည်။ ကိုယ်ကျိုးကို လုံးဝစွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်းသည် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျင့်စဉ်ကဲ့သို့ မြင့်မြတ်သည်ဟု ထင်ပေသည်။ ထောင်၊ တန်း၊ စက်တိုင် စသည်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်ရသော ခရီးသည် စွန့်စားလိုသော လူငယ်လူရွယ်၏ စိတ်ကို လှုံ့ဆွပေး နေသည်။ လောကနှင့်ပတ်သက်သော ကျွန်တော်၏ အတွေးအခေါ်အထင်အမြင်တို့သည် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့နှင့် မြေရှင်ပဒေသရာဇ်တို့၏ နောင်ကြီးမှ ရုန်းကန်ထွက်ရန် ခေါင်းဆောင်နေသော သခင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးဆီသို့ မျက်မှောက်ပြုနေပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ဖခင်ကြီးထံမှ စာမေးပွဲပြီးလျှင် အိမ်ပြန်ခဲ့ဖို့ စာရေးခေါ်သော်လည်း အိမ်မပြန်ဘဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ မအောင်လျှင် နောက်စာမေးပွဲ ဆက်ဖြေဖို့ စာကြိုးစားရန် ဟူသော ဆင်ခြေဖြင့် ဆက်နေခဲ့လေသည်။ တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့် သခင်ခေါင်းဆောင်များ၏ အနီးအနား တွင် ရစ်ဝဲနေခဲ့သည်။ စာမေးပွဲအောင်သောအခါ ပို၍ကောင်းသော ဆင်ခြေကို ရပြန်လေသည်။ ဘီအေအောင်ပြီး မိဘများအား လုပ်ကျွေးရန် အလုပ်ရှာနေပြီ စသည်ဖြင့် အကြောင်းပြကာ အိမ်မပြန်ဘဲ နေပြန်လေသည်။ မိဘများထံပြန်လျှင် အဖေက ကြိမ်းလားမောင်းလား တုတ်တစ် ပြတ် ဓားတစ်ပြက်ဖြင့် နိုင်ငံရေးကို စွန့်လွှတ်ရန်၊ အဖေတသက်လုံးမှန်းထားသော ရာထူးစာမေးပွဲ

ဝင်ရန် ပြောပေလိမ့်မည်။ အမေကမူ မျက်ရည်စကလေးဖြင့် “နိုင်ငံရေးမလုပ်ပါနဲ့. သားရယ်” ဟု အသနားခံလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော်တော့ အဖေ့ကြိမ်းဝါးသံကိုလည်း နားမထောင်ချင်ဘူး၊ အဖေ့မျက်ရည်စကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ဦးလေးမြင့်အား ပြောလိုက်လေသည်။ ဦးလေးမြင့်သည် အဖေက သူ့ထံရေးလိုက်သော စာရွက်ကလေးကို ကတော့လုပ်ရင်း အတန်ကြာ တွေ့နေပြီးနောက်-

“အေးလေ ငါတော့ နောက်ထပ် ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး၊ မင်းလည်း အရွယ်ရောက်ပြီပဲ၊ မင်းဘာသာ စဉ်းစားနိုင်လောက်ပါပြီ။ ငါ့သဘောအချုပ်ကတော့ နိုင်ငံရေးကို အလျှင်း မလုပ်ရဘူးလို့ မပိတ်ပင်ချင်ဘူး၊ သို့ပေမယ့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။ အကျိုးဆောင်ရာမှာ လောကတ္ထစရိယ လောကလူအများအကျိုး၊ ဉာတတ္ထစရိယ ဆွေမျိုးသားချင်းကို ပစ်ထားရယ်ဆိုရင် မဟန်သေးဘူး မဟုတ်လားကိုကြွယ်”

ဘာမျှမပြောဘဲ တိုင်မှာမှီကာ ကြမ်းပြင်တွင် ခြေဆင်း၍ထိုင်နေသော ကိုကြွယ်အား ဦးလေးမြင့်က စစ်ကူတောင်းလိုက်လေသည်။

ကိုကြွယ်က ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်တွင် နဖူးပြင်မှာ အရေးသုံးခု တွန့်ထင်သွားပေသည်။

“အင်း အကျိုးသုံးပါးစလုံး တစ်ပြိုင်နက်ပြီးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန် တံခွန်နှင့်ဘုရားပေါ့”

“ဦးလေးမြင့်ရယ်၊ အဖေ့ဆီကို ကျွန်တော်ဟာ အကျိုးသုံးပါးစလုံးပြီးတဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်နိုင်ဖို့ အလုပ်ရှာနေတယ်လို့ပဲ ကောင်းအောင် ကြည့်ရေးလိုက်ပါတော့ဗျာ”

ဦးလေးမြင့်က မျက်စိမှေးသွားအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ကောင်းအောင် ကြည့်ရေးလိုက်ဆိုတော့ မောင်တင်ထွန်းက ဒီအတိုင်း သဘောမကျလိုလား။ အတ္ထစရိယာ၊ ဉာတတ္ထစရိယာ မပါဘဲ လောကတ္ထစရိယာသာ ကျင့်ချင်လို့လား”

“ဟဲ ဟဲ သည်လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

အတန်ကြာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသားသည် တစ်အိမ် တည်း နေကြသော်လည်း လသာမှန်အိမ်အောက် အခုလို ဆုံပြီး စကားပြောရသည့် အခွင့်အရေးမှာ မကြာခဏပေါ်သည်မဟုတ်ပေ။ ဦးလေးမြင့်မှာ သတင်းစာပုံနှိပ်တိုက် ဒုတိယဖိုမင်အဖြစ်ဖြင့် တစ်လခြား ညအလုပ်ဆင်းရသည်။ ကိုကြွယ်မှာ ရပ်ရေး၊ ရွာရေး၊ သာရေး၊ နာရေး၊ ကုသိုလ်ရေး ဗဟိုရက်စွဲ များသဖြင့် မကြာခဏ အပြင်ထွက်နေရတတ်သည်။ ကျွန်တော်ကမူ အရေးတော်ပုံ စကတည်းက တစ်ညတလေသာ အိမ်ပြန်အိပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

“ဒီမှာ ဦးလေးမြင့်ရဲ့၊ ကိုယ့်အကျိုး၊ ဆွေမျိုးသားချင်းအကျိုးကို လျစ်လျူရှုထားဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲ သလောက် အမျိုးသားလွတ်လပ်ရေး၊ ဗမာတွေသခင်ဖြစ်ရေး အလုပ်ကို လျစ်လျူရှုထားဖို့ ခက်ခဲ တာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် လျစ်လျူရှုထားဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်သူ သေသေ ငတေမာပြီးရောဆိုပြီး ကိုယ့်စာကိုယ်ကျက်နေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့တယ်။ သို့ပေမယ့် မရဘူး၊ စာကိုဖတ်ရင်း အဲဒီစာထဲက အကြောင်းတွေ စဉ်းစားခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း နေတုန်းက ကိုယ့်ဗမာပြည်နိမ့်ကျတာ သိပ်မသိခဲ့ဘူး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်း ပညာသင်တော့ ကိုယ့်ဗမာပြည် နိမ့်ကျတာ၊ ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ မျက်နှာငယ်တာ ပိုသိလာရတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း နေတုန်းက ကမ္ဘာဟာ သိပ်မကြီးလှဘူး၊ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ ကမ္ဘာဟာ ဗမာထက် အဆပေါင်း များစွာ ကြီးတာ တွေ့လာရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေကို စာဖတ်ခန်းအပြင် စာသင်ခန်းအပြင် လှမ်းမကြည့်အောင် ပိတ်လိုလည်း မရနိုင်ဘူး။ အပြင် လှမ်းမကြည့်ရအောင် ပိတ်လေလေ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားတွေနဲ့ အာဏာပိုင်တွေ အတိုက်အခံဖြစ်လေလေ ဖြစ်ရတာ ပဲ။ အတိုက်အခံ ဖြစ်နေတာထဲမှာ ကျွန်တော် မပါဘဲနေရအောင် ကြိုးစားကြည့်တယ်။ နေမရတာ ကိုတွေ့ရတာပဲ။ အလွန်တရာသန်တဲ့ ရေစီးကြားက သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးလိုပဲ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ၁၉၃၆ခုနှစ် တုန်းက မျက်နှာဖြူဆရာကြီးတွေဟာ ဆရာစိတ် မရှိ၊ ဗျူရိုကရက်အရာရှိစိတ်ဝင်ပြီး ကျောင်းသားတွေအပေါ်မှာ မောက်မာကြတယ်။ အသွေးအရောင် ကွဲတဲ့ လူတွေအဖြစ်နဲ့ မတူမတန် သဘောထားပြီး နှိမ်ချင်ကြတယ်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် တွေကို ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းကလေးတွေပြုပြီး ထုတ်ပစ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းသား သပိတ်ကြီး ပေါ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျောင်းသားအများနဲ့ လမ်းခွဲပြီး ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စာဖတ်ခန်းထဲ သေခတ်ပြီး ပိတ်ထားဦး၊ စာအုပ်ကို ကိုင်ကြည့်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုအရေးတော်ပုံကျတော့ ဘေးထွက်နေဖို့ ပိုခက်တယ်။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေ

ကို ဖမ်းတယ်၊ ဆီးတယ်၊ နောက်ပြီး ကျောင်းသားထုကို ရိုက်တယ်၊ နှက်တယ်၊ မြင်းနဲ့ တိုက်တယ်၊ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငြိမ်နေနိုင်မှာလဲ။ ဗိုလ်အောင်ကျော် အလောင်းကို အလံလုပ်ပြီး ချီတက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေရဲ့ အရေးတော်ပုံခေါ်သံကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး မထူးဘဲ နေနိုင်ပါ့မလဲ”

သူတို့ရှေ့တည်တည့်သို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသော ဦးလေးမြင့်နှင့် ကိုကြွယ်တို့သည် ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြလေသည်။

“ဒါတော့အမှန်ပဲ မောင်တင်ထွန်း”

“ဒါကြောင့်လည်း ဦးလေးတို့ကိုယ်တိုင် ထောက်ခံအားပေးခဲ့ကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်ထောက်၍ ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်စကားစဉ် ပျက်သွားသည်။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပေသည်။ အနောက်ဘက်မှ မီးရထားခုတ်မောင်းသံကို တဂုန်းဂုန်း ကြားလာရပေ၏။

ဦးလေးမြင့်က ဆင်းထားသောခြေကို ရုပ်ပြီး တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက်-

“ဒါပေမဲ့ အရေးတော်ပုံက အမြဲဖြစ်နေမှာ မဟုတ်ဘဲ၊ ခုဆိုရင် မင်းတို့ ကျောင်းသား အရေးတော်ပုံက ပြီးနေပြီပဲ”

“တစ်သက်လုံး အမြဲဖြစ်နေမှာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံ ကွက်ကွက် ကလေး ကြည့်ရင်လည်း ပြီးပြီလို့ ပြောမယ်ဆို ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗမာအရေးတော်ပုံက မပြီးသေးပါဘူး။ ကြည့်လေ၊ လောလောဆယ်ကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်မှာ အေးသလိုလို ရှိနေ ပေမယ့် နယ်တွေ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ အလုပ်သမားအရေး အေးသလိုလိုရှိနေပေမယ့် တခြား လူတန်းစားအရေးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ တောင်သူလယ်သမားတွေဟာ မြိတ်၊ တနင်္သာရီက နေပြီးတော့ ဗန်းမော်၊ မြစ်ကြီးနားအထိ လှုပ်ရှားဆူပူနေကြတယ်။ ရုံးစိုက်ရာ၊ ဂါတ်တည်ရာ၊ ထောင်ရှိရာ မြို့တွေကို ကျေးရွာက တောင်သူလယ်သမားတွေ ရာလိုက်ထောင်လိုက် ချီတက်ပြီး ရုံးဂါတ်တွေကို ဝိုင်းပြီး အရေးဆိုနေကြတယ်။ ဒါတွေကို မေ့ပျောက်ထားလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော်

ဟာ စာမေးပွဲဖြေနေတုန်းက မေ့ထားလို့ ရသလောက် ရပါတယ်။ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းကြည့်ပြီး အလုပ်အကိုင် တွေးတောရင်း မေ့ထားလို့ ရသလောက်ရတယ်။ သို့ပေမယ့် ခဏပဲ ဦးလေးမြင့်ရဲ့။ ပြီးတော့ ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ အချက် ရှိသေးတယ်။ တောင်သူလယ်သမား အရေးတော်ပုံဟာလည်း အမြဲတမ်းပေါ်နေမယ့် အရေးတော်ပုံတော့ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတဲ့အခါပြီး၊ ငြိမ်တဲ့အခါ ငြိမ်သွားမှာပဲ။ သို့ပေမယ့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး အရေးတော်ပုံကြီးက ပြီးဖို့ဝေးသေးတယ်။ အသွင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆက်ဆက် ပေါ်နေဦးမှာပဲ။ အဲဒီ လွတ်လပ်ရေးအရေးတော်ပုံကြီး အောင်မြင်ပြီးဆုံးတဲ့တိုင် စည်းရုံးခေါင်းဆောင်နေတဲ့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးရဲ့ နိုင်ငံရေးထဲဝင်ဖို့ ဆိုတာကတော့ အရေးတော်ပုံ အရေးကြုံလာတုန်း ဝင်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ရက်အကန့်အသတ်နဲ့ လုပ်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အမြဲတမ်း ဝင်လုပ်ရတာ။ ခု ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေဟာ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးကြီးထဲကို ဝင်ပြီး အမြဲတမ်း ဆောင်ရွက်နေကြပြီ။ ကိုနု၊ ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုဘဟိန်း တို့ကို ကြည့်ပါလား။ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဖြစ်သလိုစား၊ ဖြစ်သလိုနေပြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ကျွန်တော်တော့ သူတို့ကို မကြည့်ညိုဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ အားမကျဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ သူတို့လိုပဲ ကိုယ်ကျိုးကို လုံးလုံးစွန့်ပြီး နိုင်ငံရေးထဲ ပစ်ဝင်ချင်တယ်”

ကိုကြွယ်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး ခြောက်ကပ်သောအသံဖြင့်-

“အေးလေ၊ သံယောဇဉ်ပြတ်လို့ လုပ်နိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဦးလေးမြင့်က မာဆတ်ဆတ်အသံဖြင့်-

“သံယောဇဉ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ကချည်းကြည့်ပြီး ဖြတ်နေလို့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး။ မောင်တင်ထွန်း မှာ ကိုယ့်ဆန္ဒချည်းကြည့်ပြီး သံယောဇဉ်ဖြတ်လို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ မိဘဘက်ကလည်း နေကြည့်ရဦးမယ်။ ကိုယ့်ကို ဒီအခြေရောက်အောင် ကျွေးမွေးသုတ်သင်လာတဲ့ မိဘမျက်နှာ ကိုလည်း ငဲ့ရသေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးမြင့်အား ချေပရန် ဆင်ခြေရှာမတွေ့သဖြင့် ဖျာပေါ်တွင် ထောက် ထားသောလက်ကို ရုပ်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါးတွင်ထင်နေသော ဖျာကွက်ကလေးများကို စေ့စေ့ကြည့် ပြီး အတန်ကြာ တွေ့နေမိလေသည်။ နောက်မှ-

“ဗျာ- အဖေအမေမရှိတဲ့ မိဘမဲ့ဖြစ်နေရင်လည်း အကောင်းသား”

ဦးလေးမြင့်က သရော်ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး-

“မိဘမဲ့ဖြစ်နေရင် မောင်တင်ထွန်း ဒီအခြေဒီအနေတောင် မရောက်ဘူး။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးတွေ၊ လူအများကောင်းစားဖို့တွေ တွေးနိုင်လောက်အောင် ပညာသင်ကြားခွင့်တောင် ရနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ တောက်တီးတောက်တဲ၊ ကျေးဇူးမဲ့စကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မိဘကျေးဇူးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ရဘူး”

ဦးလေးမြင့်သည် ပြောပြောဆိုဆို ထသွားပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဘုရားဝတ်ပြုလျက်နေလေသည်။

ကျွန်တော်က ကိုကြွယ်အား အမိပွယ်မဲစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုကြွယ်ကလည်း ကျွန်တော့်အား အမိပွယ်မဲစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘုရားဝတ်ပြုနေသော ဦးလေးမြင့်အား လှမ်းကြည့်ကြ၏။

ကိုကြွယ်က ကျွန်တော့်ကို လက်ဖြင့်ကုတ်လျက် တိုးတိုးကလေး-

“ကဲ လာ၊ ဆွမ်းချက်အိမ်ကို သွားရအောင်”

ကျွန်တော်တို့သည် ဘုရားဝတ်ပြုနေသော ဦးလေးမြင့်အား ရိုသေလေးစားသောအားဖြင့် ဖြည်းဖြည်းရွရွကလေးထကာ ကြမ်းသံပင်မမြည်အောင် လျှောက်၍ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဆွမ်းချက်အိမ်ကား ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးမည့် မြင်းလှည်းသမား ဦးဖိုးခင်၏ အိမ်ဖြစ်ပေသည်။ ဦးဖိုးခင်၏ သမီးဖြစ်သူ မတင်ရွှေ၏ယောကျာ်း ကိုပြုံးမှာ ကမာရွတ်ဘူတာတွင် အလံပြ လုပ်နေပေသည်။ သူတို့၏ နှစ်ခါလည်သားကလေး၊ ဦးဖိုးခင်၏ မြေးကလေးသည် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ မနက်ဖြန် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးမည့် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးဖိုးခင်တို့အိမ်သားတစ်စုနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်ပေ၏။ ဦးဖိုးခင်၏သား ကိုတင်ဖေနှင့်ဆိုလျှင် သံဃာဒါန ဆွမ်းလောင်းသင်းမှ ဆွမ်းဆန်စိမ်းထွက်စဉ်က ဟိုဘက်သည်ဘက် ထမ်းပိုးထမ်းရသူများ ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော်

မအားခဲ့သဖြင့် ကလေးအလောင်းသာ မြေသို့ရောက်၍ ကျွန်တော်ကား မသာအိမ်သို့ တစ်ခေါက်
မျှ မရောက်ခဲ့ချေ။ ခု ရက်လည်ဆွမ်းချက်တော့မှ ရောက်ရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းကြားကလေးမှ လျှောက်ကြသည်။ ဟိုဘက်သည်ဘက်တွင် ပုဏ္ဏရိုက်ချို
များနှင့် ကြခတ်ဝါးရုံများ ရှိလေသည်။ အတော်ကလေးမှောင်သော်လည်း သွားနေကျ လာနေကျ
လမ်းကြားဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ ခြေများသည် စမ်းတဝါးဝါး မဟုတ်ကြပေ။

“ကိုကြွယ်၊ ကလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာလဲဗျ”

“သူငယ်နာရီးရိုးပါပဲ”

ပြည်မသိဗာရာဏသီ ဆိုသကဲ့သို့ ကလေးရောဂါမသိ သူငယ်နာဟု အမည်တပ်လိုက်ကြသည့်
ထုံးစံအတိုင်း ကိုကြွယ်က ဖြေလိုက်ပေသည်။

“ဆရာဝန် ခေါ်သေးသလား”

“မခေါ်ဘူး၊ မယ်ဇေလီကုန်းက ဆရာစိန်ရဲ့လက်ထဲမှာပဲ ကိစ္စတုံးသွားတာပဲ”

“ဆရာဝန်ကလေး ဘာလေး ခေါ်ဖို့ကောင်းသဗျာ”

“ဘယ်မှာ ဆရာဝန်ခေါ်နိုင်လိမ့်မလဲ မောင်တင်ထွန်းရာ၊ ဆရာဝန်ခြေကြွခေါ်တယ်ဆိုရင် အစိတ်
သုံးဆယ်တောင် ကုန်မယ်မဟုတ်လား။ သူ့အဖေလခတောင် သည်လောက်မရဘူး”

ကျွန်တော်ကား ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ တွေးတောစရာအပြည့်နှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ လိုက်လာခဲ့
ပေသည်။ သိပ္ပံပညာက တွေ့ထားသော တန်ခိုးထက်မြက်သည့် ဆေးဝါးတို့သည် မြင်းလှည်း
သမားခြေ၊ မီးရထားအလံပြု၏ သားကလေးအတွက် တွေ့ထားခြင်း မဟုတ်ပေတကား။ သည်လို
နှင့်ပင် ဗမာ့လူဘောင်၏ အောက်လွှာတွင် ကလေးပေါင်းများစွာ သေနေရပေ၏။ ကျွန်တော်သည်
ကလေးဆုံးသဖြင့် ချိုးချ၍ငိုနေသော မတင်ရွှေ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေသည်။

ဦးဖိုးခင်၏အိမ်မှာ အထပ်အခင်းဟူ၍ မရှိ။ မြေကြီးမာကိုပင် အခင်းထားပြီး တိုင်ရှည်စိုက်ကာ အမိုးမြင့်မြင့်မိုးထားသည်။ ဘေးသုံးဘက်မှာ ကပ်ကာထားပြီး မျက်နှာစာမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သည်။ ခေါင်တိုင်များ၏ကျောဘက် အိမ်နောက်ပိုင်းတစ်ခြမ်းတွင်မူ အထပ်ခိုးတစ်ခု လုပ် ထားသည်။ ထိုအထပ်ခိုးတွင် လူများအိပ်ကြသည်။ အထပ်ခိုးရှေ့ အိမ်ရှေ့ပိုင်းတွင် မြင်းလှည်းနှင့် မြင်းကို ထားလေ့ရှိပေသည်။ ယနေ့ညမူ မြင်းနှင့်မြင်းလှည်းကို အပြင်ထုတ်ထားပြီး ထိုနေရာမှာ ဆွမ်းချက်နေကြလေသည်။ အထပ်ခိုးအောက်၌ ကွပ်ပျစ်တစ်ခုရှိ၏။

မီးဖိုပေါ်တွင် ဒယ်အိုးကြီးတည်ထားသည်။ ဝက်သားနီဒယ်အိုးကြီး ပေတည်း။ ဟင်းချက်နေသူမှာ ဦးဖိုးရှင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဝက်သားနီချက်၊ မယ်ဇေလီဟင်းချိုချက်တို့တွင်သာ ထူးချွန်သည် မဟုတ်။ မုန့်ဟင်းခါးဟင်း၊ ကြာဇံကြီး၊ ခေါက်ဆွဲဟင်းချက်များ၌လည်း ထူးချွန်လှပေသည်။ သို့သော် သူသည် အချက်အပြုတ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်စားသူမဟုတ်။ နှင်းဆီခြံစိုက်၍ စားလေသည်။ သာရေးနာရေး အကျွေးအမွေးရှိလျှင် သူ့အား ချဉ်းကပ်ကြရ၏။ သူသည် ချက်ပြုတ်ရမည် ဆိုလျှင် မနက်ဈေးပို့စရာ နှင်းဆီကောက်ဖို့ကိုပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ လိုက်လာလေ့ရှိပေသည်။ အနုပညာဆရာသည် မိမိဖန်တီးလိုက်သော အနုပညာလက်ရာကောင်းတစ်ခုခုတွင် ကြည်နူး၍ မဆုံးနိုင်သကဲ့သို့ ဦးဖိုးရှင်သည် သူ့ချက်ပြုတ်လိုက်သော ဟင်းကောင်းတစ်ခုခုတွင် ကြည်နူး၍ မဆုံး ဖြစ်နေတတ်ပေသည်။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူ့အလှူမှာ ငါချက်လိုက်တာ ဘယ်သူကတောင် ချီးကျူးရတာပဲဟု သူ့အောင်မြင်ချက်များကို လိပ်-နေ့စွဲနှင့်တကွ ပြောလေ့ရှိပေသည်။

ဦးဖိုးခင်နှင့် ဦးဖိုးရှင်တို့သည် လူချင်းလည်းခင်၊ နာမည်ချင်းလည်း ဆင်သော်လည်း ညီအစ်ကို များ မဟုတ်ကြကုန်။

မီးဖိုဘေးတွင် မိန်းမသုံးယောက် ကြက်သွန်အခွံသင်နေကြလေသည်။ အကြီးဆုံးမှာ ဦးဖိုးခင်၏ ဇနီး ဒေါ်လှမေဖြစ်၍ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ဘူးသီးကြော်ဖိုရှင် ဒေါ်လုံးတင်၏ သမီးအကြီး မြကြည်နှင့် အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

မတင်ရွှေမှာကား မီးဖိုအနီး မီးကျီးပေါ်တွင် တင်ထားသော ရေနွေးပုံးထဲမှ ရေနွေးကို မှုတ်ဖြင့် ခပ်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကရားထဲသို့ ထည့်လျက်ရှိပေသည်။ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိသဖြင့် အကုန်းအကွ အထိုင်အထ ခွကျနေသည်ကို မြင်နိုင်ပေသည်။ ကလေးသေပေမယ့် ဖျော်ဖြေစရာ အစားရတော့မည်ဖြစ်ရာ တော်ပေသေး၏ဟု အောက်မေ့လိုက်မိ၏။ သို့သော် မျက်တွင်းဟောက်၍

ညှိုးနွမ်းနေသော မျက်နှာကို မြင်လိုက်သောအခါ နောက်မွေးမယ့်ကလေးလည်း ဒီလို မသေသင့်ဘဲ သေရရင် သူ့ခမျာ လူ့ပြည်မှာတောင် နေချင်တော့မှာမဟုတ်ဘူးဟု တွေးမိပြီး သနားနေမိ လေသည်။

ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ကား ဦးဖိုးခင်သည် လူသုံးယောက်နှင့်အတူ ထိုင်နေလေသည်။ တစ်ယောက်မှာ ဦးဖိုးခင်၏သား ကိုတင်ဖေဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ယောက်မှာကား ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဆံပင် ညှပ်သမား ကိုဘကျူး၊ သို့မဟုတ် သခင်ဘကျူးပင်ဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော် မသိသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ မြင်လျှင်မြင်ချင်း သူ့မျက်နှာမှာ ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်၏ မျက်နှာနှင့် အလွန်တူသည်ကို သတိပြုလိုက်မိပေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုကြွယ် ရောက်သွားလျှင်သွားချင်း သခင်ဘကျူးက ဆီး၍-

“လာဟော့ သခင်တင်ထွန်း၊ လာကိုကြွယ် ထိုင်၊ ဆွမ်းဆန်မဆေးခင် စကားကလေးဘာကလေး ပြောကြသေးတာပေါ့” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ဦးဖိုးခင်က တစ်ဖက်သို့ ဖင်ရွှေ့ရင်း ထိုင်စရာနေရာ လုပ်ပေးနေသည်။ ဦးတင်ဖေကမူ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဦးဖိုးရှင်ကလည်း ခေါ်ပြန်သည်။

“ဟေ့မောင်ကြွယ်၊ ခဏလာပြီး ငါ့ဟင်း မြည်းကြည့်စမ်းပါဦး”

ဦးဖိုးရှင်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း ဝက်သားနီဒယ်အိုးကြီးတွင် ယောက်မကြီးစိုက်ပြီး မွေလိုက်သည်။ ဦးဖိုးရှင်ကား အင်္ကျီမပါ၊ လက်နီးထက် မသာလှသော မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားသည်။ သူ၏ထူ၍ နီကြင့်သော ချိုင်းမွှေး (ဂျိုင်းမွှေး) များကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရပေ၏။ ဦးဖိုးရှင်မှာ ကျယ်သောနဖူး၊ ပြောင်သောခေါင်းတုံးနှင့် ဝဖြိုးသော ကိုယ်ခန္ဓာရှိလေရာ သင်္ကန်း ဝတ်လိုက်ရလျှင် ဘယ်လောက် ဆရာတော်ကြီးနှင့် တူမလဲဟု တွေးထင်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခေါ်ကြသူများအကြားတွင် ခဏမျှတွေ့၍ ရပ်နေရာမှ ကိုကြွယ်က ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်ပြီး-

“လာ ဝက်သားဟင်း မြည်းကြည့်ကြဦးစို့ရဲ့”

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးဖိုးရှင်၏ အနီးတွင် သွား၍ရပ်ကြသည်။ ဦးဖိုးရှင်သည် ယောက်မကို ချထားပြီး ဒန်ဇွန်းကြီးတစ်ခုဖြင့် ဝက်သားတုံးတစ်တုံးကို ခပ်ယူ၍ ကိုကြွယ်အား ပေးလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ အဆီဝင်းနေသော သူ့မျက်နှာနှင့် နဖူးပြင်ကို လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါဖြင့် သုတ်နေရင်း ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ကိုကြွယ်သည် အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် အနံ့သင်းနေသော ဝက်သားတုံးပါသည့်ဇွန်းကို ကိုင်လျက် မြကြည်အား-

“ဟ မြကြည် နင့်အမေ မပါဘူးလား”

ကြက်သွန်အခိုးဝင်သဖြင့် မျက်စိပေကလတ်ပေကလတ်ဖြစ်နေသော မြကြည်က-

“အမေ အကြော်ဖိုသိမ်းပြီးမှ လာလိမ့်မယ်”

မျက်နှာသုတ်ပြီးပြီဖြစ်သော ဦးဖိုးရှင်က-

“ဟေ့ မောင်ကြွယ်ရ၊ လုံးတင်က မင်းကို ပစ်မပြေးပါဘူး။ ဟင်းမြည်းမယ့်ဟာ မြည်းစမ်းပါဦး”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က မြကြည်ကို ပန်းကန်ကလေးတစ်ချပ် အယူခိုင်းမယ်လို့ နှုတ်ဆက်တာပါ။ မြကြည်ရေ ပန်းကန်ကလေးတစ်ချပ် ယူခဲ့စမ်းပါဟာ”

မြကြည်သည် ငုံ့ပြီး ကြက်သွန်အခွံသင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူကား ဟန်ဇားပင်နီအင်္ကျီ ခပ်ကျပ်ကျပ်ကလေး ဝတ်ထားရာ ရင်သားများမှာ ထင်း၍နေပေသည်။ မြကြည်သည် ပန်းကန်ပြား သွားယူနေစဉ် ကိုကြွယ်က ခပ်တိုးတိုး ဦးဖိုးရှင်အား ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျာ ဝက်သားဟင်းက မလုံးတင်ထက် ကောင်းမှာကတော့ သေချာပါတယ်ဗျ”

ဦးဖိုးရှင်သည် ပြက်လုံးလည်းဖြစ် ဩဘာသံလည်းဖြစ်သော ကိုကြွယ်၏စကားကို သဘောကျပြီး တဟားဟား ရယ်လေသည်။ ကြက်သွန်အခွံသင်နေကြသော ကျန်မိန်းမနှစ်ယောက်လည်း ကြားလိုက်ဟန်ရှိပြီး တခစ်ခစ်ရယ်နေကြ၏။

မြကြည်သည် ပန်းကန်ပြားကလေးတစ်ခုကို လာပေးသောအခါ ကိုကြွယ်သည် ဝက်သားတုံးကို ထည့်လိုက်ပြီး ဇွန်းသွားဖြင့် ထက်ဝက်ဖြတ်လိုက်သည်။ ဝက်သားတုံးကား တီခနဲ ပြတ်သွားခြင်း အားဖြင့် မည်မျှနူးမြည့်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေ၏။ ကိုကြွယ်က တစ်ပိုင်းကို ယူစားပြီး ကျွန်တော့်အား တစ်ပိုင်းကို ပေးလေသည်။

စားပြီးလျှင် ကိုကြွယ်သည် ဝက်ဆီဖြင့် ဝင်းနေသောနှုတ်ခမ်းများကို မသုတ်ဘဲ-

“အဟုတ်ပဲဗျ၊ ကျွန်တော်ခုနစ်ကပြောတာ မမှားဘူး ”

ဦးဖိုးရှင်ကား တဟားဟားရယ်၍ နေရစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ သွားကြသည်။ ကျွန်တော်က ကိုတင်ဖေ၏အနီးမှာ ထိုင်ပြီး သူ့ခူးကို လက်နှင့်ပုတ်ရင်း-

“ကိုပြုံးတစ်ယောက်တော့ မမြင်ပါလား ”

“ညအလုပ်ဆင်းနေရတယ် ”

“ခုလို ကိုယ့်သားကိစ္စ ရှိနေတာတောင်မှ ခွင့်မရဘူးလားဗျ ”

“အသုဘကိစ္စတုန်းက ခွင့်ယူလိုက်တာနဲ့ ခွင့်ရက်တွေက ကုန်သွားဆိုထင်ပါရဲ့ဗျာ။ မနက် ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးမိတော့ ပြန်ရောက်လာမှာပါပဲ ”

ကျွန်တော်သည် ကိုပြုံး၏ စိတ်နာဖွယ်ကောင်းသောအဖြစ်တွင် စိတ်ကူးနယ်ချဲ့တော့မည် လုပ်နေဆဲ ကိုကြွယ်က စကားပိုင်းအဆက်ကို ပြန်ကောက်လိုက်လေသည်။

“ကဲ ဘာတွေများ ပြောဆိုဆွေးနွေးနေကြသလဲ၊ အဘိဓမ္မာလား၊ ပုဂံရာဇဝင်လား၊ ကိုဘကျူး ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ မိုးညှင်းအဘိဓမ္မာ စကားဖြစ်မှာပဲ ”

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှင် ကိုဘကျူးက ပြုံးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုကြွယ်ရေ၊ ဒီနေ့ညတော့ အရေကလာပ် အဖတ်ကလာပ်တွေအကြောင်း မဆွေးနွေး တော့ဘူး၊ သင်ကြိုက်တုန်းက ဗမာတွေရဲ့ အသုံးအဖြုန်းတွေကို ပြောနေကြတယ်”

ပါမောက္ခဦးဖေမောင်တင်၏ မျက်နှာရှိသော ဧည့်သည်က ဝင်၍-

“ကျုပ်တို့ဗမာတွေဟာ သုံးရာအဖြုန်းရာမှာဖြင့် ပထမတန်းပါပဲဗျာ”

ကိုဘကျူး- “ရန်ကုန်မှာ အခုလို အကြီးအကျယ် ရေသဘင်ကျင်းပတာ မကြာသေးဘူးဗျ။ ဟိုတုန်း ကတော့ ရေပက်ချင်သူတွေက လိုက်ပက်ကြတယ်၊ မော်တော်ကားတွေနဲ့ လိုက်ပက်တာလည်း ထုံးစံမရှိပါဘူး။ မော်တော်ကားကြီးနဲ့ ရေပက်ခံထွက်တာတို့၊ အလှပြထွက်တာတို့ဟာ တစ်မြန် နှစ်ကမှ စပေါ်တာ မဟုတ်လား”

ကိုကြွယ်- “ဟုတ်တယ်၊ မော်လမြိုင်က သင်ကြိုက်ကို အတုခိုးတာလေ”

ကိုဘကျူး- “ဒီနှစ်တော့ ရေပက်ခံဦးထုပ်ကလည်း ပေါ်လာသေးတယ်။ ဂျပန်ကောင်းမှုပေါ့ဗျာ၊ ဂျပန်ကတော့ ဘယ်လို အမြတ်ထုပ်ရပုံမလဲလို့ ကြည့်နေတာပဲ။ အမျိုးသားနေ့မှာ လူတွေ စိတ်အားထက်သန်တာ မြင်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဒေါင်းအလံတွေ လုပ်လာပြီး ရောင်းတာပဲ။ ဟော- သင်္ကြန်ပွဲတော်မှာ လူတွေ စိတ်အားထက်သန်တာမြင်ပြန်တော့ ရေပက်ခံ ရာဘာဦးထုပ်တွေ လုပ်လာတယ်၊ တစ်လုံးတစ်မတ်ဆို ထင်ပါရဲ့၊ ဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ ဓာတ်ဆီဖိုးတို့၊ ကားခတို့၊ အဝတ်ဖိုးတို့၊ ဦးထုပ်ဖိုးတို့၊ ဖြုန်းလိုက်ကြတဲ့ငွေဟာ ရန်ကုန်မှာချည်း ခုနှစ်သိန်းကျော်လောက် ရှိမယ်လို့ သတင်းစာတစ်စောင်မှာ စာရင်းတွက်ပြထားသဗျ”

ပါမောက္ခဦးဖေမောင်တင်၏ မျက်နှာရှိသော ဧည့်သည်က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ဆွဲယူရင်း-

“အင်း-ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်ကလည်း ကပ်နေပြီနော်”

သခင်ဘကျူးက ဆေးပေါ့လိပ်ကို အစီခံဘက်က သူ့လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်ထဲမှာ နှစ်ပြီး တဆတ်ဆတ်ခါရင်း-

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲပေါ့ဗျာ၊ ပွဲများရာမှာဖြင့် ကျုပ်တို့ဗမာကို မိတ်လူမျိုး ကမ္ဘာမှာ ရှိမယ်မထင်ဘူး”

ကိုကြွယ်- “အင်း ဗမာတွေက ပွဲကနေတုန်း ကမ္ဘာကြီးကတော့ စစ်ကြီးပဲဖြစ်တော့မလိုပါကလား ”

ယခုထိ ဘာမျှတစ်လုံးတစ်ပါး ဝင်မစွက်သေးဘဲ သူများပြောသမျှကို စိုက်နားထောင်နေသော ဦးဖိုးခင်က ကျွန်တော့်အား များစွာအားထားသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး-

“မောင်တင်ထွန်းရေ တို့တစ်တွေကို ကမ္ဘာ့သတင်းကလေးဘာလေးလည်း ဖောက်သည်ချစမ်းပါဦး၊ စစ်ဖြစ်နေပြီလိုလိုလည်း ကြားရရဲ့။ ဟောဒီက ကိုအုန်းဖေ ကြားလာတာကတော့ ဒိဗ္ဗစက္ခု ဆရာကျော်ရဲ့ ဟောကိန်းအရ ဟစ်တလာဆိုတာ ဘုန်းကြီးဦးမယ်တဲ့။”

ဦးဖိုးခင်က ‘ဟောဒီက ကိုအုန်းဖေ’ ဆိုသည်မှာ ပါမောက္ခဦးဖေမောင်တင်၏ မျက်နှာရှိသော ဧည့်သည်အား ဆိုလိုကြောင်း တွေ့ရပေသည်။ ပါမောက္ခမျက်နှာရှိသော်လည်း ဒိဗ္ဗစက္ခုဆရာကို မျက်မှောက်ပြုသူပေတကားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပေသည်။

ကိုဘကျူးသည် လက်ဖက်ရည်တစ်ကျိုက် ကျက်ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား ကြီးစွာသော အားထားခြင်းဖြင့် ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးနောက်-

“ကဲ လုပ်စမ်းပါဦး၊ ကမ္ဘာနိုင်ငံရေးကလေးများ ကြားရအောင်”

ကွပ်ပျစ်ပေါ်က လူတိုင်းသည် ကျွန်တော့်အား အာရုံစိုက်နေကြသည်။ ကမ္ဘာ့သတင်း စစ်ကြီး သတင်းကို လူတိုင်း နားထောင်ချင်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကား လက်ဖက်ရည်ကြမ်း နှစ်ကျိုက် သုံးကျိုက် စိမ်ပြေနပြေသောက်နေ၏။ အားလုံးက ဘာမျှမပြောဘဲ ကျွန်တော့်စကားကို စောင့်နေ ကြသည်။ ကျွန်တော်ကား နောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း နှစ်ကျိုက်သုံးကျိုက် စိမ်ပြေနပြေ သောက်နေပြန်လေသည်။ ကြေးကိုင်းခြင်းကား မဟုတ်ပါ။ ဘယ်ကစပြောရမည်လဲဟု အစရှာ နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ခုတလော အရေးကြီးဆုံးကတော့ ဂျာမနီက မင်းမဲလ်ဆိုတဲ့ မြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်တဲ့ ကိစ္စပဲဗျ။ မင်းမဲလ်ဆိုတာက လစ်သူယေးနီးယား ပြည်ကလေးမှာရှိတဲ့ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးဗျ။ လစ်သူယေးနီးယားဆိုတဲ့ ပြည်က ဂျာမနီနဲ့ ရုရှားကြားမှာ ရှိတယ်”

ကိုကြွယ်-

“နိုင်ရာစားခေတ်ကြီးမှာ တိုင်းပြည်ကြီးက ပြည်ငယ်ကလေးရဲ့မြို့ကို သိမ်းတယ်ဆိုတာ ဓမ္မတာပေါ့။ ဂျာမနီနဲ့ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျာမနီနဲ့ ရုရှားပြည်ကြီး အချင်းချင်းဖြစ်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခွေးလေးခုန်လို့ ဖုန်မထ ဆိုတာလိုဖြစ်မှာပေါ့”

“သည်လိုလည်း သေးငယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပြည်ကြီးအချင်းချင်း တိုက်ရိုက်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပေမယ့်လို့ ကိစ္စတွေက ဆက်နေတယ်ဗျ။ ဟစ်တလာ ဂျာမနီ သိမ်းလာတာတွေက များပြီကိုး။ မကြာခင်က ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယားပြည် အားလုံးကို သိမ်းခဲ့တယ်။ ပထမ တစ်ပိုင်းသာ သိမ်းစဉ်တုန်းက အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အလျှော့ပေးသဘောတူခဲ့တယ်။ တစ်ပြည်လုံး သိမ်းတဲ့အခါကျတော့ အင်္ဂလိပ်အသံက မာလာရတယ်ဗျ။ ဟေ့ ဂျာမနီ နောက်ထပ်မကျူးကျော်နဲ့၊ တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်တွေကို သိမ်းပိုက်တဲ့အလုပ်ကို မရပ်ရင် တိုမခံတော့ဘူးလို့ ချိန်ဘာလိန်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်နန်းရင်းဝန်ကြီးက ကြေညာရတယ်။ အဲဒီလို ကြေညာပြောဆိုနေတဲ့ ကြားထဲက ဟစ်တလာ ဂျာမနီက ခုနကပြောခဲ့တဲ့ မင်းမဲလ်မြို့ကို သိမ်းတာပဲဗျ။ ဒီတော့ ဒီအပြုအမူဟာ တစ်နံပါတ်အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကို ဂျာမနီက အန်တုဖက်ပြိုင်ကြောင်း ကြေညာတာဖြစ်တယ်ဗျ။ နှစ်နံပါတ်အားဖြင့် ရုရှားနယ်စပ်မှာရှိတဲ့ ပြည်ကလေးတစ်ပြည်က မြို့ကို သိမ်းတယ်ဆိုတာ ရုရှား ပြည်ကြီးအနီးမှာ ဂျာမနီစစ်စခန်းချနိုင်ဖို့လည်း လုပ်ခြင်းဖြစ်သဗျ။ လစ်သူယေးနီးယားမှာရှိတဲ့ အစိုးရကလည်း ဓနရှင်အစိုးရဆိုတော့ ရုရှားဆင်းရဲသားအစိုးရကို သဘောမကျဘူး၊ ဒီတော့ မင်းမဲလ်မြို့ကို ဂျာမနီသိမ်းတဲ့အခါမှာ သဘောတူ ထိုးအပ်တဲ့သဘော လုပ်ခဲ့တယ်ဗျ။ ဒီလိုနဲ့ လစ်သူယေးနီးယားတစ်ပြည်လုံးက ဂျာမနီစစ်ခြေကုပ်ယူစရာ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတော့ ရုရှားကို ခြိမ်းခြောက်နေရာလည်း ရောက်နေသဗျ။ ဒါကြောင့် သေးငယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဥရောပ အခြေအနေဟာ မီးပွားတစ်ခုကျရုံနဲ့ ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲနိုင်တဲ့ ယမ်းပုံကြီးလို ဖြစ်နေတယ်”

ပါမောက္ခဦးဖေမောင်တင်၏ မျက်နှာရှိသော ဦးအုန်းဖေက သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ပြီး-

“အင်း စစ်ကြီးဖြစ်လာရင်တော့ ကပ်ကြီးသုံးပါး ဆိုက်လာတော့မှာပဲ။ မဖြစ်အောင် ဘယ်လို လုပ်လို့မှ မရတော့ဘူးထင်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားသာ သက်တော်ထင်ရှားရှိရင် ကပိလဝတ်နဲ့ ကောလိယပြည်တို့ စစ်ဖြစ်ခါနီးမှာ စစ်တပ်များကြားမှ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူပြီး ငြိမ်းချမ်းရေး တရား ဟောတော်မူသလို စစ်မဖြစ်အောင် တားဆီးဆုံးမတော်မူမှာပဲ။ ခုလို ဆုတ်ကပ်ကြီးမှာတော့ မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်းမရှိ၊ ဘုရားတရားတော်ရဲ့ အဆုံးအမမှာ တည်သူလည်း မရှိ၊ ခက်တော့ တာပဲ”

“ခုတော့ တစ်ခုပဲ မျှော်လင့်ချက်ရှိသမျှ။ ခုအခါ နေရာတကာ လိုက်ကျူးကျော် ရန်စနေတာက ဂျမနီ ခေါင်းဆောင်တဲ့ ဖက်ဆစ်တွေဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ကျူးကျော်ရန်စသူကို ဝိုင်းပြီး ခုခံ ကာကွယ်ဖို့ဆိုတဲ့ စည်းလုံးမှုရှိရင် ကျူးကျော်ရန်စသူကို ဟန့်တားသလို ဖြစ်မှာပဲ။ အရေးအကြီး ဆုံးက အင်္ဂလိပ် ပြင်သစ်နဲ့ ဆိုဗီယက်ရုရှား စတဲ့နိုင်ငံကြီးတွေက ပူးပေါင်းလုံခြုံရေးဆိုတဲ့ မူနဲ့ စုပေါင်းခုခံဖို့ သဘောတူညီကြမယ်။ ကြံ့ကြံ့ခံပြီး ရပ်တည်ကြမယ်ဆိုရင် စစ်ကြီးကိုတားဆီးလို့ ရမှာပဲ။ ခုဖြစ်နေတာက အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပြင်သစ်က ရုရှားနဲ့ မပူးပေါင်းချင်ဘူး။ ဟစ်တလာ ဂျာမနီကို အားပေးပြီး ရုရှားဘက်ကို ရှူးတိုက်ပေးချင်ကြတယ်။ သို့ပေမယ့် ဟစ်တလာတို့လူစုကလည်း အမေရိကန် ပြင်သစ်နဲ့ အင်္ဂလိပ်တို့က အားပေးလို့ အားရှိလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရုရှားဘက် မလှည့်ဘဲ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပြင်သစ်ဘက် လှည့်နေတာသာ တွေ့နေရတယ်။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပြင်သစ်တို့ရဲ့ အကျိုးကို ထိပါးနေတာသာ တွေ့နေရတယ်။ ဒါကြောင့် အခုဆိုရင် ပူးပေါင်းလုံခြုံရေးမူကို အခြေခံပြီး ရုရှားနဲ့ အင်္ဂလိပ် ပြင်သစ်တို့ ဆွေးနွေးစေ့စပ်နေကြပြီပျ။ အောင်မအောင်တော့ မသိဘူး။ ခက်နေတာက ခုထိ အင်္ဂလိပ်အစိုးရဟာ မလွဲသာလို့ ဆိုဗီယက်ရုရှားနဲ့ ဆွေးနွေးစေ့စပ် နေရပေမယ့် နှစ်ဦးနှစ်ဝ အကျိုးတူ တန်းတူ စိတ်တူ သဘောတူထားပြီး မပူးပေါင်းချင်ကြ သေးဘူး။ ရုရှားဘက်ကို ဂျာမန်စစ်ဦးလှည့်ပေးဖို့သာ စိတ်ထက်သန်နေတုန်းပဲ။ သူတို့သဘောက ရုရှားနဲ့ ဂျာမနီ ချနေကြပြီး နှစ်ဖက်စလုံးမှ ကြက်နှစ်ကောင် အခွပ်ခိုင်းပြီး မောတော့မှ နှစ်ကောင် စလုံး ဖမ်းစားတဲ့ ဥပမာအတိုင်း လုပ်ချင်ကြတယ်”

ကိုကြွယ်က ထို့ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်ပြီး-

“အင်္ဂလိပ်ဆိုတဲ့ အယုတ်တမာကောင်ပါရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ ဒင်းတော့ တစ်နေ့နေ့ ချောင်ပိတ်ပြီး ဘေးထိပါစေဗျာ”

ကိုတင်ဖေက-

“အင်္ဂလိပ်လည်း မကောင်းဘူး၊ ပြင်သစ်လည်း မကောင်းဘူး၊ အမေရိကန်လည်း မကောင်းဘူး။ ဓနရှင်နိုင်ငံကြီးတွေမှန်ရင် ဘယ်ကောင်မှ မကောင်းဘူး”

ဦးဖိုးခင်က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များတွင် လက်ဖက်ရည်ထည့်လိုက်ပြီးနောက်-

“ဒီအရှေ့ဘက်မှာလည်း မအေးဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို နှစ်ကျိုက်သုံးကျိုက် စိမ်ပြေနေပြေသောက်ပြီး-

“ဟုတ်တယ် မအေးဘူး။ တရုတ်ပြည်ကြီးထဲ ဂျပန်က အလုံးအရင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း သိမ်းပိုက်ဖို့ ဝင်တိုက်နေတာ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ရှိနေပြီ။ ခုတလော တရုတ်ဂျပန်စစ်ဟာ ပိုပြင်းထန်လာတယ်။ တစ်နေ့ကပဲ တရုတ်ပြည် ကျန်စုပြည်နယ်မြို့တော် နန်နင်းကို ဂျပန်တပ်တွေက သိမ်းလိုက်တယ်။ တရုတ်-ဗမာလမ်းမကြီးကိုလည်း ဂျပန်က မကြာခဏပုံးလာကြတယ်လို့ ကြားရတယ်။ စစ်ဟာ ကျွန်တော်တို့နယ်စပ် ရောက်လာတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ဂျပန်နဲ့ ဆိုဗီယက်ရုရှားကလည်း သူတို့ နယ်စပ်မှာ စစ်ပွဲကလေးများ ဖြစ်နေတယ်”

ဦးဖိုးခင်-

“ရုရှားနဲ့ ဂျပန် နယ်စပ်ဆက်နေသလား၊ မင်း ခုနကပြောတော့ ရုရှားနဲ့ ဂျပန်ကလည်း ကြားမှာ ပြည်ကလေးတစ်ပြည်သာ ခြားတယ်ဆို မဟုတ်လား၊ ရုရှားကြီးက ကြီးလှပါကလား”

“ဟုတ်တယ် ဆိုဗီယက်ရုရှားဟာ အာရှရော၊ ဥရောပမှာရော ခွပြီး တည်ရှိတယ်။ ကမ္ဘာမြေပြင်ရဲ့ ခြောက်ပုံတစ်ပုံ ကျယ်တယ်ခင်ဗျ။ ရုရှားမှာ ပစ္စည်းမဲ့အစိုးရ တည်ထောင်ထားတယ်”

ထိုအချိန်တွင် အိုးသူကြီး ဦးဖိုးရှင်သည် ကျွန်တော်တို့စကားပိုင်းတွင် လာ၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ ချွေးစို့နေသော သူ့ရင်ဘတ်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်လျက်ရှိသည်။

ဦးအုန်းဖေ-

“ပစ္စည်းမဲ့ အစိုးရဆိုတာ ဘာလဲကွဲ့။”

ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာ မဖြေရသေးခင် ကိုကြွယ်က-

“ခင်ဗျား သခင်နုရေးတဲ့ လူမွဲတို့ထွက်ရပ်လမ်းဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို မဖတ်ရဘူးလား”

ဦးဖိုးရှင်က မတ်တတ်နေရာမှပင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်ကို ဆွဲယူရင်း-

“သူကမှ စာမဖတ်တတ်ဘဲဟာ ကိုရင်ကြွယ်ကလည်း”

အို-ဦးအုန်းဖေက ဘုန်းကြီးကျောင်းကပွဲယ လုပ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ စာမတတ်ဘူးလို့ ဘယ် ထင်မိမှာလဲဗျ”

ဦးဖိုးရှင်-

“စာဆိုတာ သင်မှတတ်တော့မှာပေါ့၊ ကျောင်းနေတိုင်း တတ်ရမှာလား”

ဦးအုန်းဖေကား ရှိုးတိုးရှန်တန်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအား တောင်းပန်တိုးလျှိုး သော မျက်နှာဖြင့်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့-

“ငယ်ငယ်က စာမတတ်တော့ ကြီးမှစာသင်ဖို့ ခက်တယ်ဗျ၊ မြေးလောက်ကလေးတွေနဲ့အတူ ကကြီးကခွေးသင်ရမှာ ရှက်တယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် မသင်ဖြစ်တာပဲ”

ပါမောက္ခဦးဖေမောင်တင်၏ မျက်နှာရှိသော ဦးအုန်းဖေသည် စာတစ်လုံးမှ မတတ်သော ဘုန်းကြီး ကပွဲယ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းမှာ ကျန်တော့်အဖို့ များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။

ဦးဖိုးရှင်က ကျန်သောလက်ဖက်ရည်ကို မော့ချလိုက်ပြီး ပန်းကန်ကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက် သည်။

ပြီးတော့-

“ကဲ ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာတို့၊ ဆွမ်းဆန်ဆေးကြဖို့ ကောင်းပြီ”

ကိုကြွယ်က အရင်ထလိုက်သည်။ ကိုဘကျူးက ဆေးလိပ်တိုကို အိမ်အပြင်ရောက်အောင် လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ကိုတင်ဖေသည် ရေထမ်းရန် ထသွားလေသည်။ ကျွန်တော်ကား ဦးဖိုးရှင်အား ဆွမ်းဆန်သယ်ရာမှာ ဝိုင်းကူလေသည်။ ကိုကြွယ်နှင့် ကိုဘကျူးတို့က ဆန်ဆေးကြလေ၏။

မြကြည်တို့ မိန်းမဆိုက်ကား ကြက်သွန်အခွံသင်၍ ပြီးကြပြီဖြစ်သဖြင့် ငရုတ်သီး ထောင်းသူက ထောင်း၊ ခရမ်းသီး ဓားနှင့်လှီးသူက လှီး၊ ပုစွန်ခြောက်ပြာသူက ပြာ လုပ်နေကြလေသည်။

ထိုသို့ အသီးသီး အလုပ်များနေကြချိန်တွင် မြကြည်က ဦးဖိုးရှင်အား-

“ဦးကြီး ဦးဖိုးရှင်၊ ဦးကြီးရဲ့ မယ်ဇေလီဟင်းချိုဟာ ဘာကြောင့် သည်လောက် နာမည်ကြီးနေတာလဲ ဝှက်ထားတဲ့ နည်းကလေးများရှိရင် ကျွန်မတို့ သိပါရစေရှင်”

“ရှိတော့ရှိတာပေါ့ဟ၊ သို့ပေမယ့် လူတိုင်းပေးလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မယ်ဇေလီဟင်း နာမည်ကျော်တာ အတော်ကြာပြီဟ၊ ဟိုဝံသာနုတွေ ပေါ်ခါစက ဦးဥတ္တမ သိပ်နာမည်မကြီးခင် တို့က မာရွတ်တပ်တွင်းကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါက တပ်တွင်းကျောင်းမှာ ကိုရင်ကြီးဝတ်နေတယ်၊ ဒီတုန်းက ငါချက်တဲ့ မယ်ဇေလီဟင်းကို ဦးဥတ္တမ ဘုဉ်းပေးရတာကိုးဟ။ ဒီတော့ ဦးဥတ္တမဟာ သဘောကျလွန်းလို့ သူများအတွက်တောင် မချန်ဘူး၊ သူချည်း ဘုဉ်းပေးသွားတယ်။ ဦးဥတ္တမက ငါ့မယ်ဇေလီဟင်းချိုကိုလည်း ခဏခဏ ချီးကျူးတယ်”

“ဝှက်ထားတဲ့နည်းကလေးကို ပေးခဲ့ပါ ဦးကြီးရယ်”

အခြားမိန်းကလေးကလည်း နည်းတောင်းနေလေသည်။ ဦးဖိုးရှင်ကား ဘာမှမဖြေသေးဘဲ ပြုံး၍ သာနေ၏။ ကိုကြွယ်က မိန်းကလေးများအား ဖြည့်စွက်၍-

“ဆေးနည်းဂှက်ထားတဲ့ သမားတော်တွေလို မလုပ်နဲ့ဗျို၊ ခင်ဗျားလည်း သချိုင်းနီးနေပြီ။ နည်းကလေးဘာကလေးများ အမွေ ပေးခဲ့မှဖြစ်မယ်”

ဦးဖိုးရှင်က ပြင်ထားသော ဟင်းချိုအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်ပြီးနောက် စွယ်သွားနှစ်ချောင်း ပေါ်သည့် တိုင်အောင် အားရှိပါးရှိပြုံးပြီးနောက်-

“ဂှက်ထားတဲ့နည်းကလေးကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဟင်းချက်ရင်း ကိုယ်ကထွက်တဲ့ ချွေးကို ဟင်းချိုအိုးထဲ အနည်းဆုံး တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက်ဖြစ်ဖြစ် ထည့်ပေးရတယ်။ ချွေးများလေ ဟင်းလေးလေပဲ ဟဲ ဟဲ”

မိန်းကလေးများသည် တခစ်ခစ်ရယ်နေကြ၏။ ဦးဖိုးရှင်သည် ဤသို့ ရယ်စရာပြောပြီး စကားလွဲလိုက်ခြင်းမှာ လျှို့ဝှက်သောနည်းကို မပေးချင်၍လော၊ သို့မဟုတ် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် အားထုတ်၍ ချက်ပြုတ်လျှင် ဟင်းကောင်းသည်ဟု ဆိုင်ချင်လေသလော မပြောတတ်ပေ။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဆန်ဆေး၍ ပြီးကြလေပြီ။

ဦးဖိုးရှင်နှင့် ဦးအုန်းဖေတို့သည် မီးဖိုတစ်ခုခွဲဖိုပြီးနောက် ရေခွေးကျိုနေကြလေသည်။

နောက် ဆွမ်းအိုးတည်ကြ၏။

ဆွမ်းအိုးတည်ထားစဉ် ကျွန်တော်တို့သည် ကွပ်ပျစ်မှာထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ပြန်ကြလေသည်။ ဦးဖိုးခင်က ကိုဘကျူးဘက်သို့-

“တို့ကမာရွတ်က သခင်ခင်မောင်တစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေသလဲကွ၊ မတွေ့တာ ကြာပါကော”

“ပေါက်ခေါင်းမှာ ကျောင်းဆရာလုပ်နေဆို ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“သခင်တွေကွဲတုန်းက ဘယ်သူ့ဘက်ပါသွားသလဲ”

ကိုဘကျူးက မဖြေမီပင် ကျွန်တော်က ကြားဝင်လိုက်၏။

“သခင်ဗစိန်တို့ဘက်ကို ပါသွားတယ်ကြားတယ်ဗျ”

ကိုဘကျူး-

“အဲဒီလိုလည်း သေသေချာချာ ဟုတ်မထင်ပါဘူးဗျာ”

ကိုကြွယ်-

“တို့သခင်တင်ကြီးတော့ ကမာရွတ်ကို အလည်တောင် မလာဘူးထင်တယ်”

ဦးဖိုးခင်-

“တစ်နေ့ကတော့ မြင်လိုက်တယ်ဟေ့၊ ငါက ဈေးကြီးနားမှာ မြင်းလှည်းရပ်ထားတုန်း သူက မော်တော်ကားကြီးနဲ့ ဖြတ်သွားတယ်။ သူ့ဘေးက တရုတ်လိုလို ဘာလိုလို လူတစ်ယောက်နဲ့။ သူ့ကြည့်ရတာလည်း ပြောင်ပြောင်လက်လက်ပဲ။ ကြီးပွားနေတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ငါ့ကိုပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်သွားတယ်ကွ”

ဦးအုန်းဖေ-

“ကာမာဝစရကုသိုလ် အကျိုးပေးချိန်တန်ပြီဆိုရင် ဘယ်သူတားလို့မှ မရဘူး၊ ကြီးပွားလာတာပဲ”

ကိုကြွယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး သခင်တင်ကြီးအကြောင်း အသိကိုယ်စီနှင့် ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ကိုဘကျူးသည် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ဖင်ပိုင်းမှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတွင်နှစ်၍ တဆတ်ဆတ် ခါပြန်ပြီး-

“မော်လမြိုင်မှာ ကျင်းပသွားတဲ့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးညီလာခံကြီးဟာ တယ်ကြီးကျယ် ဆိုပါ ကလား၊ သခင်တင်ထွန်း လိုက်မသွားဘူးလား”

“ကျွန်တော်တော့ လိုက်မသွားဘူးခင်ဗျာ၊ စာမေးပွဲကိစ္စတွေနဲ့ မအားဘူး။ စည်ကားတယ် ဆိုတာတော့ သွားတတ်တဲ့ သခင်ခေါင်းဆောင်တွေဆီက ကြားပါတယ်။ မော်လမြိုင် ဒိုင်းဝန် ကွင်းကြီးဆိုတာ ဧရာမကွင်းကြီးပဲ။ အဲဒီထဲမှာ မဏ္ဍပ်အကျယ်ကြီးထိုးပြီး ကျင်းပသတဲ့။ ကိုယ်စားလှယ်တွေလည်း ဗမာပြည်အရပ်ရပ်က အစုံလာကြတယ်။ မော်လမြိုင်မြို့ပေါ်မှာ သခင်ကြီးတို့၊ သခင်သန်းတို့၊ သခင်ထွန်းစိန်တို့ အင်အားက အင်မတန်ကြီးတော့ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတာပေါ့။ ဗမာ့လက်ရုံးတပ်သားတွေ လုပ်လိုက်ပုံကလည်း တစ်ပြည်လုံးကို လှုံ့ဆော်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ မန္တလေးမြို့က လက်ရုံးတပ်သားတွေ မော်လမြိုင်အထိ စက်ဘီးတွေနဲ့ ချီတက်လာကြတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာရှိတဲ့ လက်ရုံးတပ်သားတွေက ဆီးကြိုပြီး လိုက်ကြတယ်။ ရန်ကုန်က လက်ရုံးတပ်သားတွေက မော်လမြိုင်ထိ ခြေကျင်ချီတက်ပြီး တစ်လမ်းလုံး ဆော်ဩသွားကြတယ်”

ဦးအုန်းဖေ-

“လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီးလည်း မော်လမြိုင်ညီလာခံကို တက်သလား”

“ကိုယ်တိုင်တော့ မတက်ပါဘူး။ ဆရာကြီးက ကောင်းကောင်းမမာဘူးဗျ။ ဒီတော့ မုံရွာကနေပြီး ညီလာခံကို သဝဏ်လွှာပို့တယ်။ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘုံဝါဒဟာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲသလို အောင်မြင် ထွန်းကားလာမယ့်အကြောင်း၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးက ဘုံဝါဒ လက်ခံတာကို ဆရာကြီးက ထောက်ခံကြောင်း ရေးပြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က အားပေးမယ့်အကြောင်း ကတိပြုတယ် ဆိုပဲဗျ”

ဦးအုန်းဖေ-

“အင်း သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့၊ ပေါင်းဖက်တွေ့ဆိုတာကို ဆရာကြီး သခင် ကိုယ်တော်မှိုင်းနဲ့ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီးတို့ ဖတ်မိကြတာပေါ့ဗျာ”

ကိုကြွယ်-

“အင်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးတော့ အားတက်နေတာပဲ၊ အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာပ၊ တို့ခေတ်ကိုသာ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါဆိုတဲ့ သီချင်းဟာ တယ်မင်္ဂလာရှိတဲ့ နိမိတ်ပဲ”

ယင်းသို့လျှင် တို့ဗမာညီလာခံကြီးကို စားမြုံ့ပြန်နေကြခိုက် ဆွမ်းအိုးပွက်နေပြီ ဖြစ်၍ အသီးသီး လုပ်စရာရှိတာ ထလုပ်ကြရပြန်လေသည်။

မိန်းကလေးများကား အလုပ်ပြီးသဖြင့် လုပ်စရာပင် မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ဦးဖိုးခင်၏ဇနီး ဒေါ်လှမေပါ ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောနေကြလေသည်။

ဦးဖိုးခင်က မိန်းကလေးများဘက်သို့-

“ဟဲ့ကောင်မလေးတွေ ခဏ အိမ်ပြန်ကြပါဦးလား၊ အရုဏ်တက်တော့ တို့လာပြီး နှိုးမှာပေါ့”

မိန်းကလေးများမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်မလား၊ မပြန်ဘူးလား အဖော်ညိုနေကြရာ ဦးဖိုးခင်က-

“ဟဲ့ မြကြည် အိမ်ပြန်အိပ်ပါဦးလား”

မြကြည်က ကိုယ်ကိုဆန့်၍ လက်နှစ်ဖက်အညောင်းဆန့်ရင်း-

“ပြန်တော့ပြန်ချင်သားပဲ”

ဦးဖိုးခင်-

“လှမေရေ နင့်သားနဲ့အတူ ဒီကောင်မကလေးကို လိုက်ပို့လိုက်ပါဟာ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ကိုတင်ဖေရော၊ မမြကြည်ပါ အခြေပျက်နေသည်ကို သတိပြုမိပေသည်။ ကိုတင်ဖေကလည်း လိုက်မပို့ချင်သလို မမြကြည်ကလည်း သူ့လိုက်ပို့လျှင် မသွားချင်သလိုလို၊ ဒေါ်လှမေကလည်း သူ့သားနှင့် မြကြည်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။ ဘာမျှ ရိပ်မိဟန် မတူသော ဦးဖိုးခင်ကမူ-

“ဟဲ့- လိုက်ပို့လိုက်ကြပါ ဆိုနေတာ”

ကိုတင်ဖေ ရေထမ်းထမ်းပိုး ကောက်ကိုင်ရင်း-

“ကျွန်တော်ရေထမ်းရဦးမယ် အဘရ”

ကိုကြွယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ကဲ ကဲ မြကြည်ကို ကျုပ်နဲ့ မောင်တင်ထွန်း လိုက်ပို့လိုက်မယ်၊ ဟဲ့ မြကြည် နင့်အမေကလည်း လိုက်လာမယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ လိုက်မလာသလဲ”

“အိပ်ပျက်မခံနိုင်လို့ထင်ပါရဲ့ ဦးလေးရယ်”

ဦးဖိုးရှင်-

“ကဲ မောင်ရင်ကြွယ် မင်းသမီး မင်း လိုက်ပို့ပေရောလေ၊ သို့ပေမယ့် ပြန်တော့ပြန်လာခဲ့ဦးနော်”

ကိုကြွယ်-

“ပြန်တော့လာမှပေါ့ဗျ၊ ညောင်ပူဇော်ရဦးမှာပဲ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ကိုကြွယ်က မြကြည်အား လိုက်ပို့ကြသည်။ အခြားသူများက အခြား မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့ကြလေသည်။ အချိန်ကား သန်းခေါင်ကျော် ၂နာရီခန့်ဖြစ်၏။ မချောသော်လည်း ကြည့်၍မဆိုးသော နှာခေါင်းပွ၊ မျက်နှာပြားနှင့် မြကြည်ကား ယခင်တစ်ခါ တွေ့ရတုန်းကထက် ပို၍ လုံးကျစ်အိထစ်နေသည်ဟု ထင်ပေသည်။

မြကြည်အား သူ့အိမ်သို့ပို့ထားခဲ့ပြီး ပြန်လာကြရင်း ကိုကြွယ်က-

“မြကြည်နဲ့ တင်ဖေ ကြိုက်နေတယ်ကွ”

“အခုနင်က ရိပ်မိလိုက်သားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မညားကြသေးသလဲ”

“ကောင်ကလေးက အလုပ်မရှိသေးဘူးကွ။ ကောင်ကလေးအလုပ်ရရင် ငါတော့ ပေးစားလိုက်မှာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် ကောင်မလေးဟာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မယားငယ်ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်။ ငါလည်း ကောင်မလေးအတွက် အလုပ်ရှာနေတယ်။ မင်းလည်း ရှာလိုက်စမ်းပါကွာ”

“ရှာမယ်လေ ဟဲ ဟဲ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း အလုပ်ရှာရဦးမယ်”

နောက် ဘာမျှ မပြောကြတော့ဘဲ ထမင်းချိုးနှင့် ဝက်သားအနှစ်လူးကာ ညောင်ပူဇော်ရန် ဆွမ်းကျွေးအိမ်သို့ တန်း၍ အေးဆေးစွာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ကား စကားမပြော သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော်နှင့် ကိုတင်ဖေအဖို့ အလုပ်ရှာရမည့်အရေးကို အနုလုံ ပဋိလုံ ဆွေးနွေးနေပေသည်။

၄၅

အရေးတော်ပုံ ဖိုလ်မှူးသင်တန်း

တစ်နေ့သ၌ ညဉ့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ကိုလှရွှေနှင့်အတူ ကိုလှရွှေ၏အစ်ကို သခင်လှဖေ နေထိုင်ရာ ဘားလမ်း တိုက်ခန်းတစ်ခုသို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ကိုလှရွှေကား ကျောင်းထွက်၍ နိုင်ငံရေးခြေစုံပစ်ဝင်သောလမ်းကို မလိုက်ဘဲ ကျောင်းတက်ပြီး ဆေးပညာဘွဲ့ အမ်ဘီဘီအက်စ် ပြီးစီးအောင်သင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်လေသည်။ မုဆိုးမ ဖြစ်ကျန်ရစ်ပြီး သားများအား တင်းကြပ်စွာ ချုပ်ကိုင်လေ့ရှိသော သူ့မိခင်၏ အလိုနှင့် ဆန့်ကျင် ကာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဇွတ်နှစ်၍ သူ့ချစ်သူ မခင်ရီအား လက်ထပ်ယူရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိပေသည်။ သခင်လှဖေထံသို့ သွားခြင်းမှာ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လေသည်။

ထိုစဉ်က သခင်လှဖေသည် တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေနှင့် အတူနေလေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်စိုးတို့ကား အတည်တကျ နေစရာမရှိ။ တကယ့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်များဖြစ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဌာနချုပ်မှာ အိပ်ကြပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ကိုသိန်းဖေတို့ အခန်းမှာ အိပ်ကြသည်။ သခင်သန်းထွန်းနှင့် ကိုဘဟိန်းတို့ကား စာရေးဆရာဝန် အိမ်ခန်းမှာ နေထိုင်ကြ လေသည်။ ထိုနှစ်အိမ်စလုံးမှာ လူပျိုအိမ်များဖြစ်၍ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝင်ထွက် သွားလာနိုင် ပေသည်။

ကိုသိန်းဖေတို့ နေထိုင်ရာ ဘားလမ်းတိုက်ခန်းသည် ဒုတိယထပ်မှာ ရှိလေသည်။ ပထမထပ်တွင် မည်သူနေသည်ဟု ကျွန်တော် မသိသော်လည်း လှေကား၏ ဝဲဘက်တွင် ဂေါ်ရင်ဂျီများ နေသည် ကိုလည်းကောင်း၊ ယာဘက်တွင် ဗျပ်ထိုးခေါင်းရွက် ဗမာဈေးသည်များ နေသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရ၏။

လှေကားအဝတွင် လမ်းမီးရောင်ဝင်သဖြင့် အနည်းငယ် လင်းနေသော်လည်း အပေါ်၌ကား မှောင်မည်းနေလေသည်။ ရှေ့ကတက်သွားသော ကိုလှရွှေ၏ ဖျတ်လတ်သေချာသော ခြေလှမ်းတို့ သည် တဖြည်းဖြည်း မှောင်ထုပိုထူလာသော လှေကားပေါ်တွင် စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်လာပြီး-

“ကိုယ့်လူ အရင်က ဒီကိုရောက်ဖူးသလား”

“မရောက်ဖူးဘူး ကိုလှရွှေ”

“ဟား ဟား အလင်းရောင်တွေဆီကို ရောက်ခါနီးရင် မှောင်မြဲပဲ”

ကျွန်တော်ကား သူ့စကား၏ အဓိပ္ပာယ်တွေကို ဝေခွဲရန်ကြိုးစားရင်း စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် တက်လိုက်၏။

ဒုတိယထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုလှရွှေက တံခါးကိုခေါက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်အား လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ မှောင်ထဲတွင် သူ့မျက်မှန်ကိုတော့ မြင်ရသည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာနေတဲ့ လူတွေဟာ အလင်းရောင်တွေချည်းပဲ သိလား၊ ဒါကြောင့် အလင်းရောင်တွေ ဆီကို မရောက်ခင် တို့တစ်တွေ အမှောင်ထဲတိုးရတာ ဟား ဟား”

ကျွန်တော်လည်း လိုက်၍ သဲ့သဲ့ရယ်မိ၏။ ကိုလှရွှေက တံခါးကို ခေါက်ပြန်သည်။ အတွင်းမှ တံခါးဖွင့်သံ ကြားရပြီးနောက် တံခါးပွင့်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ သခင်လှဖေ ရပ်နေ သည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

“ဟင်-ကိုစုလား၊ လာ လာ ဝင်ကြ၊ ဒီရဲဘော်ကလေးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့၊ မေ့နေလို့”

ကိုစုဟု အခေါ်ခံရသူ ကိုလှရွှေက-

“မောင်တင်ထွန်းတဲ့”

ကျွန်တော်တို့ ဝင်ပြီးသောအခါ တံခါးကို ချက်မချဘဲ စေ့ထားလိုက်သည်။

တိုက်ခန်းမှာ ပေ ၄၀ တော့ ကျော်လိမ့်မည်ထင်သည်။ သုံးပိုင်းကန့်ထားရာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ နှင့် မီးဖိုမှာ နောက်ဖေးခန်းတွင်ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် သခင်စိုးနှင့် ကိုသိန်းဖေတို့ ထိုင်နေကြ လေသည်။ အလယ်ခန်းတွင်ကား သခင်အောင်ဆန်း တစ်ယောက်တည်း ရှိလေသည်။ လှေကားမှ ဝင်ဝင်ချင်း ရောက်သောအခန်းမှာ ထို အလယ်ခန်းဖြစ်၏။

အလယ်ခန်း ခေါင်းရင်းဘက် အလယ်ကြွက်လျှောက်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်ထွန်းပြီး သခင် အောင်ဆန်းသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် စာဖတ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသည်ကို လှည့်၍မျှ မကြည့်ပေ။

ရှေ့ပိုင်းတွင်ကား စားပွဲတင်မှန်အိမ်တစ်ခုကို ထွန်းပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာချထားသည်။ မှန်အိမ်ဘေး တွင် သခင်စိုးနှင့် ကိုသိန်းဖေတို့သည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက် စကားပြောနေကြလေသည်။ သခင်လှဖေကား သူတို့ထံမှ ထလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့အား သူတို့ထံသို့ ခေါ်သွား လေသည်။

သခင်စိုးက ထိုင်ရာမှ ကျွန်တော်တို့အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးမှ ဘေးတိုက်လာ သော အလင်းရောင်တွင် သူ၏ မောက်နေသော နဖူးနှင့် ကောက်နေသော နှာရောင်တို့သည် ထင်ရှားလှပေ၏။ ကိုသိန်းဖေကမူ ရှေ့တည့်တည့်သို့သာ ငေးကြည့်နေ၏။ သခင်စိုးက တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်မြဲထိုင်၍ ကိုသိန်းဖေက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ကိုလှရွှေက ကျွန်တော့်အား သခင်စိုးတို့ဘေးတွင် သွားထိုင်စေလေသည်။ သူနှင့် သခင်လှဖေက အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်ပြီး တီးတိုးစကားပြောနေကြလေသည်။ ကိုလှရွှေ၏ အိမ်ထောင်ပြုရေး အတွက် ဆွေးနွေးကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်ပေသည်။

သခင်စိုးတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ လေးလေးနက်နက် ဆွေးနွေးကြရာ ကျွန်တော်တို့ဝင်လာသဖြင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့အနား ဝင်ထိုင်သော်လည်း ရှိုးတိုး ရှုန်တန် ဖြစ်နေသည်။ အားနာသလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ကလည်း သူတို့ဘာသာ အတွေး ကိုယ်စီနှင့် ငေးနေကြပြီး ကျွန်တော့်အား စကားတစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မပြောကြ။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ထံမှ ထသွားချင်နေသည်။

ထိုအခိုက် အလယ်ခန်းတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် စာဖတ်နေသော သခင်အောင်ဆန်းသည် အသံထွက်၍ စာဖတ်လိုက်၏။ စာအုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ဖြစ်သည်။ အသံထွက်နေပုံ လေယူ လေသိမ်းပုံမှာ ဒေါက်တာဘမော်ဟန်ဖြစ်သည်။ သခင်စိုးနှင့် ကိုသိန်းဖေတို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြသည်။ သခင်အောင်ဆန်းအား လှောင်ကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ရိပ်မိပါ၏။

သခင်စိုးက ပြုံးရုံမက ဟဲလိုက်ပြီး-

“ဖိုးအောင်ဆန်း ကျင့်ပြန်ပြီ၊ ကိုသိန်းဖေရာ ထကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘမော်လို ပါးစပ် ရွဲ့ရဲ့လားလို့။”

ကိုသိန်းဖေသည် သခင်အောင်ဆန်းဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း လှမ်းကြည့် လိုက်၏။ သို့သော် သခင်အောင်ဆန်းအား နောက်ကျောမှသာ မြင်ကြရသည်။

ကိုသိန်းဖေက သဲ့သဲ့ရယ်လိုက်ရင်း-

“မရွဲ့ဘဲ နေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ထောင်ထဲတုန်းက ဘမော်စတိုင်နဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်တောင် ခဲစမ်း နေသေးတယ် ဟဲ ဟဲ”

သူတို့၏ မျက်နှာများသည် ပြုံးနေရာမှ တင်းမာသွားကြပြန်သည်။ သခင်အောင်ဆန်းက ဘမော်လေ ကျင့်နေသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြားလိုဟန်မရှိသည်မှာ ထင်ရှား၏။ နားကြားပြင်းကတ်ခြင်းမှ သက်သာစေလိုသောဟန်ဖြင့် သခင်စိုးက-

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကျောင်းသားကိစ္စတွေ၊ ဘယ်သူတဲ၊ ရဲဘော်နာမည်မေ့နေလို့။”

ကိုသိန်းဖေက ကျွန်တော်မဖြေခင် ဝင်ဖြေသည်။

“ရဲဘော်တင်ထွန်းလေ၊ ကျွန်တော်ပဲ ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာ”

“မှတ်မိပါပြီ၊ မှတ်မိပါပြီ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂနဲ့ အစိုးရချုပ်တဲ့ စာချုပ် စက္ကူစုတ်လောက်မှ အစိုးရတန်တော့ဘူးလို့ ကြားရတယ်။ အင်း သပိတ်မှောက် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ သွေးစည်းစဉ်တုန်းက ဗမာတစ်ပြည်လုံး သွက်သွက်ခါအောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေနိုင်ခဲ့တယ်။ သွေးကွဲလာတဲ့အခါ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဓနရှင်အလိုတော်ရိ သာပေါင်းညာစား နိုင်ငံရေး အချောင် သမားများက ဝင်ရောက် စော်ကားလာတယ်။ သပိတ်မှောက် အလုပ်သမားတွေ သွေးစည်းမိ တုန်းက စုံစမ်းရေးအဖွဲ့၊ ဖျန်ဖြေရေးအဖွဲ့ စသည်တွေ ဖွဲ့စည်းပြီး ဓနရှင်တွေက လိုက်လျောခဲ့ တယ်။ အလုပ်သမားများရဲ့ စည်းလုံးမှုခွန်အား ပျက်ပြားလာတဲ့အခါ အဲဒီ ဖျန်ဖြေရေးခုံအဖွဲ့၊ စုံစမ်းရေးအဖွဲ့ အစီရင်ခံစာမှာပါတဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေကို ဓနရှင်ကိုယ်တိုင် အလိုတော်ရိတွေ အကူအညီနဲ့ နေ့ကြောင်တောင် မြောင်ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီး ကြတယ်။ လယ်ယာ တောင်သူ ဆင်းရဲသား တွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ ခံကြရတယ်။ လယ်ယာဆင်းရဲသားတွေ ညီညွတ်တုန်းက လုပ်ထားတဲ့ လယ်သီးစားဥပဒေကို သူတို့ကွဲပြားပြီး စည်းရုံးရေးမရှိတဲ့အချိန်မှာ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးအချို့က ဖျက်ဆီးကြတယ်။ အနိုင်ကျင့်နည်း စာချုပ်တွေနှင့် လယ်သီးစားသမားများကို စော်ကားကြတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းသားတွေ ခု ခံစားနေရတာဟာ မဆန်းဘူး။ ကျောင်းသားတို့၊ ပညာတတ် လူတန်းစားတို့ဆိုတာ ဓနရှင်ပေါက်စတွေပေါ့၊ ကောက်ရိုးမီးလို ဟုန်းဟုန်းထတောက်ပြီး ပြီးတာ ပဲ။ ပထမသပိတ်ကြီးတုန်းကလည်း ကြည့်ပါလား၊ ကောက်ရိုးမီးလိုပဲ တဟုန်းဟုန်း ထတောက်ခဲ့ တယ်။ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပဲ။ အချို့ ကျောင်းသားတွေ အစိုးရကျောင်းများမှာ ခေါင်းလျှို ပြီး ပြန်ဝင်တယ်။ အချို့သပိတ်ခေါင်းဆောင်တွေကတော့ အစိုးရအရာရှိအဖြစ်နဲ့ ဝင်ပြီး အမှုထမ်း သွားကြတယ်။ ကျောင်းသားတွေကို နိုင်ငံချဲ့စနစ်အောက်မှာ ကျွန်ုပ်ပီပီနေစေတဲ့ ပညာရေးစနစ်မှာ တော့ ဖြိုတောင်မဖြိုဘူး”

ကျွန်တော်သည် သခင်စိုး၏ ကျောင်းသားနှင့်ပတ်သတ်သော စကားများကို နားမဝင်နိုင်အောင် ရှိနေပါသည်။ သို့သော် ခွန်းတုံ့ခွန်းပြန် ပြောရန်ကား အားမရှိပါ။ ကိုသိန်းဖေက ကျွန်တော့် ကိုယ်စား ပြောလိုက်သလို ရှိပေတော့သည်။

“ပထမကျောင်းသားသပိတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သခင်စိုး ပိုင်းခြားဝေဖန်ပုံကို ကျွန်တော် သဘော မတူဘူး။ ခင်ဗျားပြောပုံက ပထမကျောင်းသားသပိတ်ကြီးဟာ အချည်းနှီး အကျိုးမဲ့သလို ဖြစ်နေ တယ်။ မှန်ပါတယ်။ နယ်ချဲ့ပညာရေးစနစ်ကြီးကို လုံးဝ ဖျက်ဆီးမပစ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် နယ်ချဲ့ပညာရေးစနစ်ကြီးဟာ ကြီးမားတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ရသွားတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ လုံးလုံး ပျောက်အောင် ကုမရတဲ့ဒဏ်ရာလို့ ဆိုရမယ်။ ပြီးတော့ နယ်ချဲ့ပညာရေးစနစ်ရဲ့ ဓားသွားကို

တုံးစေတဲ့ အမျိုးသားကျောင်းများ ပေါ်ပေါက်လာစေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်ကတော့ ခု ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကျောင်းသားများ ဒီလောက် စိတ်တက်ကြွလာတာဟာ အဲဟိုခေတ်က စိတ်ဓာတ်အမွေကို ခံရလို့ဖြစ်တယ်”

သခင်စိုးသည် ခါးကိုဆန့်လိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျား ဘာပဲပြောပြော ကျောင်းသားဆိုတာ ပညာတတ်လူတန်းစားပဲ၊ ဓနရှင်ပေါက်စဉာဉ် ရှိတယ်၊ တွေဝေတယ်၊ ယိမ်းယိုင်တယ်၊ သစ္စာဖောက်တယ်”

သခင်စိုးတွင် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားများအား အပ်နှင်းစရာ ဘွဲ့ထူးမည်မျှ နောက်ထပ် ရှိသေးသည်ဟု မသိရတော့ပါ။ သခင်လှဖေနှင့် ကိုလှရွှေတို့ ဝင်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှာ ထိုင်ပြန်သဖြင့် စကားရပ်သွားပါသည်။ ကိုလှရွှေသည် ဖင်ချ၍မျှ မထိုင်ဘဲ-

“ကျွန်တော်တော့ သွားစရာရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဆွေးနွေးပွဲကို နားထောင်ချင်ပေမယ့် မနေအား တော့ဘူး၊ ရဲဘော်တင်ထွန်းတော့ နေချင်နေခဲ့၊ ကိုယ်အပြန်ကျတော့ ဝင်ခေါ်မယ်” ဟု ဆိုပြီး ထသွားလေသည်။ သခင်လှဖေသည် သူ့ညီအား တံခါးပိတ် လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ဆီ လာ၍ ထိုင်ပြန်လေသည်။ သူထိုင်ပုံကား ဒူးတစ်ဖက်ချ တစ်ဖက်ထောင် မုဆိုးထိုင်ဖြစ်၏။

အလယ်ခန်းမှ သခင်အောင်ဆန်း၏ ဘမော်စတိုင် စာဖတ်သံကို ကြားနေရသည်။ လမ်းမှ ‘ဂျာဘားနေးဝါလား’ အော်ဟစ်သံက တက်လာသည်။

သခင်လှဖေသည် မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ မီးရှေ့မှာ ထောင်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်မှန်ကား ပါဝါ များဟန်ရှိ၏။ မျက်မှန်မပါသော သူ့မျက်လုံးများသည် မီးရောင်တွင် ရှုံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်နေကြသည်။ မျက်မှန်ကိုသုတ်ရင်း-

“ဆွေးနွေးပွဲ ဘယ်အခန်းရောက်နေကြပြီတုံး ကိုသိန်းဖေ”

“ဟောဒီ ရဲဘော်တင်ထွန်းလာတာနဲ့ ကျောင်းသားအရေးရောက်သွားတယ်”

သခင်လှဖေသည် မျက်မှန်တပ်ပြီးနောက် တင်ယူခဲ့စွထိုင်လိုက်သည်။ သခင်စိုးဘက်သို့-

“ကဲ ဆက်လုပ်စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဗမာ့နိုင်ငံရေးသမိုင်းကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပုံ၊ သာယာဝတီသူပုန် အရေးရောက်နေပြီနော်”

သခင်စိုးသည် ခေါင်းကိုငုံ့၍ အတန်ကြာတွေးပြီးနောက်မှ ခေါင်းကိုမော့လိုက်သည်။ ခေါင်းမော့ လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ အသက်ရှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းကြီးချပြီးလျှင်-

“ဂဠုန်သူပုန်အရေးတော် ပေါ်လာရတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲလို့ စဉ်းစားရမယ်။ နိုင်ငံချဲ့အစိုးရ တည်ထောင်ထားတဲ့စနစ်၊ နိုင်ငံချဲ့ ဓနရှင်ဥပဒေကို ဖျက်ဆီးသုတ်သင်ပြီး တိုင်းသူပြည်သား ဆင်းရဲသားတွေ မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဥပဒေအသစ်တစ်မျိုးကို အသစ်တစ်ဖုံ ထူထောင်ပြီး အဲဒီ ဥပဒေအသစ်အရ ဗမာပြည်ကြီးကို အုပ်စိုးရန် ကြံစည်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဓနရှင်အစိုးရက ရေးဆွဲထားတဲ့ ဥပဒေအမျိုးမျိုး စည်းမျဉ်းအမျိုးမျိုးတွေဟာ ဓနရှင်တွေက ဆင်းရဲသားတွေကို ချောင်းမြောင်းသတ်ဖြတ်ရန် ပုန်းကွယ်စောင့်ဆိုင်းရာ ချုံကြိုချုံကြားနဲ့ အလားသဏ္ဍာန်တူတယ်လို့ မှာကံစိက ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။ သူပုန်ထတာဟာ အဲဒီ ဥပဒေစည်းမျဉ်းများကို ဖြတ်တောက်ဖို့ ထခြင်းဖြစ်တယ်။ စီးပွားရေးစခန်းမှာ ထင်သလိုခြယ်လှယ်နိုင်ဖို့ နိုင်ငံရေးစခန်းကို ပထမ ဝင်စီးရ တယ်။ ဗမာပြည်ကို ဗြိတိသျှနိုင်ငံခွဲသမားတွေ စစ်ပွဲသုံးပွဲတိုက်ပြီး နိုင်ငံရေးအာဏာအပိုင်စီးပြီး ဗမာ့စီးပွားရေးစနစ်ကို အပိုင်စီးတယ်။ အဲဒီနည်းအတိုင်းပဲ ဆင်းရဲသားတွေကလည်း စီးပွားရေး စခန်းမှာ ထင်သလိုခြယ်လှယ်ပြုပြင်ချင်ရင် နိုင်ငံရေးစခန်းကို ပထမဝင်စီးရမယ်။ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဆင်းရဲသားတို့ရဲ့ သက်သာချောင်ချိရေး ရွေးစေ့မှုမရနိုင်ဘူး။ အရာရာမှာ ကြီးဆွဲနေတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို ဝင်ရောက်ကြိုးကိုင်နိုင်ဖို့ လက်ရှိအခြေအနေကို လုံးဝ ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်။ ပြည်သူဆင်းရဲသားတွေရဲ့ အကျိုးနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆန့်ကျင်နေတဲ့ ဓနရှင်စနစ် တည်တံ့နေသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ဘယ်တော့မှ ကောင်းစားနိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိကြပြီး ငတ်၍သေမည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် လက်နက်ကိုကိုင်၍ လက်ရှိ အခြေအနေကို တော်လှန်ပုန်ကန်ခြင်းဖြင့် သေမည်လား၊ အမေး ၂ခုမှာ ဒုတိယအမေးကို ဂဠုန် အရေးတော်ပုံသမားတွေ ဖြေလိုက်တယ်”

သခင်စိုး၏ အသံကား ခပ်မှန်မှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့စကားများတွင် စာဟန် ပေဟန်ကို ဂရုပြုမိ၏။ သခင်လှဖေသည် သေတော့မည့် ဖယောင်းတိုင်မီးကို အသစ်တစ်တိုင်ဖြင့်

အသက်ဆက်ပေးနေသည်။ ဘားလမ်းသို့ အလျားလိုက် စီးဝင်တိုက်ခတ်လာသော လေသည် ကျွန်တော်တို့အခန်းတွင်းသို့ ဖြာဆင်းဝင်ရောက်လာ၏။ ထိုလေတွင် မိုးနံ့ကလေးပါလာသည်။ သခင်စိုးသည် လှုပ်ရှားနေသော မီးတောက်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဂဠုန်အရေးတော်ပုံကြီး မရှုမလှ ဆုံးရှုံးခဲ့ပုံကို ဆက်လက်ပြောပြနေလေသည်။ နောက်ပြီး ရာဇဝင် သင်ခန်းစာများ ကောက်ချက်ချ ပြလေသည်။

“သင်ခန်းစာတစ်ကတော့ လောကဓာတ်ပညာနဲ့ထွင်ပြီး အဆန်းတကြယ် စီမံလုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်နက်အပြည့်အစုံရှိတဲ့ နိုင်ငံချဲ့သမားကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မနိုင်နင်းနိုင်၊ လက်နက်ချင်းမတူဘဲ ရင်ဆိုင်ကြရင် အချည်းအနီးပဲ ဖြစ်မယ်”

ကိုသိန်းဖေက ဝင်ဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာဗျာ သခင်စိုး၊ အင်ပီရီရယ်လစ်ကို နိုင်ငံချဲ့သမားလို့ ခေါ်မနေပါနဲ့တော့၊ ခု အများခေါ်သလို နယ်ချဲ့သမားလို့သာ ခေါ်ပါဗျာ”

သခင်စိုးကား ဆင်ခြေလည်း မတက်၊ အင်းအဲလည်း မလိုက်။ သူ့စကားစဉ်ကိုသာ ဆက်ကောက် ပြန်သည်။ အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းမရှိတာကို ထောက်တော့ တစ်မျိုးသားလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး နိုင်ငံချဲ့အဓမ္မစနစ်အောက်မှ လွတ်လပ်လိုစိတ် မပေါက်သေးဘူးဆိုတာ သိနိုင်တယ်။ ဟိုပြောက်ကျား သည်ပြောက်ကျား ထဲခဲတာဖြစ်တဲ့အတွက် ဟိုတစ်ခါတုန်းက ထဲခဲကြတဲ့ မင်းလောင်း မင်းသန့်၊ စံဖဲ၊ ရှမ်းငနီ တို့တစ်နည်း ခပ်ကြီးကြီးပဲ ဖြစ်တယ်။ အချက်သုံးကတော့ ခေတ်သစ်မဆန်ဘဲ ခေတ်အလိုက် စစ်ချီစစ်ဆုတ် စစ်ပရိယာယ် ဝေဂုဏ်ကို မသုံးရင် အရေးတော်ပုံဆုံးရှုံးရမှာ အမှန်ဖြစ်တယ်။ တရုတ်ပြည်ကွန်မြူနစ်တွေ မိမိတို့ထက် လက်နက်လည်း ပိုကောင်း၊ လူအားလည်း ပိုကောင်းတဲ့ ဓနရှင်တွေနဲ့ တိုက်တိုင်း မိမိတို့ချည်း အနိုင်ရတာဟာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်တွေ စစ်တိုက်ရာမှာ ကျန သေသပ်လွန်းလို့ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ ကျောင်းသားအလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့ တလုံးတစည်းတည်း ပူးပေါင်းပြီး ကျင့်သားရဖူးသူတို့ရဲ့ ရှေ့ဆောင်မှုမပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဟာ ဂဠုသူပုန်တွေက သွေးနဲ့လဲပြီး အမွေပေးခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာတွေဖြစ်တယ်”

သခင်စိုးက နားလိုက်သည်။ ကိုသိန်းဖေက ဖြည့်စွက်ထောက်ခံသောအားဖြင့်-

“ဟုတ်တယ်၊ သွေးနဲ့လဲပြီးပေးခဲ့တဲ့ အမွေပါပဲ၊ ခုအရေးတော်ပုံ မအောင်မြင်ဘဲ မအီမလည် ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းထဲမှာလည်း ခင်ဗျားပြောတဲ့ နောက်ဆုံးအချက်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ။ ကျောင်းသားအလုပ်သမား လယ်သမားတွေ တလုံးတစည်းတည်းပူးပေါင်းပြီး ကျင့်သားရဖူးသူတို့ ရှေ့ဆောင်မှု၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင်မှု မပါခဲ့တဲ့အချက်ဟာ အရေးကြီးတဲ့ ချွတ်ယွင်းချက် ပဲ၊ ခု ချွတ်ယွင်းချက် ပြုပြင်နေကြတာ..”

ကိုသိန်းဖေသည် သူ့စကားကို ဆတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သခင်စိုး၊ သခင်လှဖေတို့၏ မျက်လုံးများကလည်း ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဒေါက်ခနဲ ရောက်လာကြ သည်။ ကျွန်တော်ရှိနေ၍ ဤကိစ္စကို ဤတွင်ရပ်ထားရန် သူတို့လိုလားသည်ကို ကျွန်တော် ရိပ်မိပါ၏။ ကျွန်တော့်မှာ အနေရအထိုင်ရ ကျပ်သွားသည်။ သို့သော် သခင်စိုးက ဂဠုန်သူပုန် ဆွေးနွေးခန်း ကောက်ဆက်လိုက်သဖြင့် တော်ပေသေး၏။

“အချိန်အခါ မဆိုက်ရောက်မီ လူနည်းစုအင်အားနဲ့ သူပုန်ထတဲ့ သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးထိုက် တယ်၊ မိမိတို့အသက်စည်းစိမ်ကို ပဓာနမထားဘဲ နိုင်ငံချဲ့စနစ်အောက်မှာ ငါတို့မနေလို၊ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့လို့ စွန့်စားလိုက်တဲ့ သတ္တိကို အံ့ဩလို့မဆုံးနိုင်ဘူး။ သို့ပေမယ့် အတုယူ ထိုက်တဲ့ အရာတော့ မဟုတ်ဘူး။ စနစ်ကျကျ ခေါင်းဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိတဲ့အတွက် တချို့ ဒီစကြိုတ်များမှာ အချင်းချင်း လှယက်တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ကြ၊ ရန်ငြိုးရှိဖူးသူတွေတစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကလဲစားချေကြ၊ ကုလားလူမျိုးများ လိုက်ပြီး သတ်ဖြတ်ကြ၊ အိမ်ရာ ကျီကြများ မီးတင်ရှို့ကြ၊ ဒါတွေထောက်တော့ သူပုန်ထခဲ့တဲ့ သူတွေမှာ နိုင်ငံရေးမျက်စိပွင့်မှု၊ နိုင်ငံရေးနိုးကြားမှု လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ်။ သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ စီးပွားရေးငန်း အဖမ်းခံရသူ များသာ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားတယ်”

ကျွန်တော်သည် သခင်စိုး၏ စကားများမှာ ရင့်သီးလှသည်ဟု ထင်သည်။ နားဝင်ခါးလှပေသည်။ သို့သော် ငြိမ်သက်စွာ ခါးခါးနှင့်ပင် နားထောင်နေလေသည်။

“သူပုန်တပ်သားများက တစ်ဖက်၊ ပုလိပ်များစစ်သားများက တစ်ဖက် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လူတွေသေကြ၊ ဥစ္စာပစ္စည်း ပျက်စီးတာတွေထက် အဆပေါင်းများစွာ အပြစ်ကင်းစင်သူ ကြားလူ တွေမှာ ဘေးတွေ့ရတယ်။ တချို့သူပုန်တပ်များဟာ စစ်တပ်ပုလိပ်တို့ကို ရှောင်ရှားပြီးရင် ရွာစဉ် လျှောက် ဓားပြတိုက်ကြတယ်၊ ရွာပေါင်းများစွာကို မီးတိုက်ခဲ့တယ်၊ သူပုန်အရေးမှာ ပါဝင်သူတွေ

အများအပြား သေကျေပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ သမီးပျိုများအချို့ သူပုန်နဲ့ စစ်သားတို့ရဲ့ ကျူးလွန် စော်ကားခြင်း ခံရတယ်။ ပုလိပ်များကို မကူညီတဲ့ ရွာများကို ပုလိပ်နှင့်စစ်သားများက မီးတင်ရှို့ တယ်။ သူပုန်ကို မကူညီတဲ့ ရွာများကို သူပုန်က မီးတင်ရှို့ကြတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေမှာ ရှင်ကြီးလက်မှ ကျား၊ ကျားလက်မှ ရှင်ကြီး၊ အပြန်အလှန် သက်ဆင်းခံစားကြတယ်။ သူပုန် မထမီက လှုံ့ဆော်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ ပျိုးထားတဲ့ ဝါဒတွေကတော့ နောက်လိုက်သူပုန်များနဲ့ နိုင်ငံရေးအယူအဆမှာ များစွာမတူလှတဲ့ သူပုန်ခေါင်းဆောင်များရဲ့ လက်တန်း ကြိတ်ထားတာ တွေသာ ဖြစ်တယ်”

သခင်စိုးသည် ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာ မြင့်မားသော အဆောက်အအုံကြီးကို ဖြိုချ ဖျက်ချ ဆွဲချ နေသည်နှင့် တူပေသည်။ ဂဠုန်သူပုန်အပေါ် ကျွန်တော်၏ အထင်အမြင် အဆောက်အအုံကြီး။

မိုးတဖြောက်ဖြောက် ကျလာသည်။

ကျွန်တော်သည် သခင်စိုး၏ ခါးသောစကားကို မကြားလိုတော့၍လား၊ သို့မဟုတ် စကားဝိုင်းကို မိုးမဖျက်စေလိုသော စေတနာကြောင့်လားမသိ၊ ဖြုတ်ခနဲ ထပြီး တံခါးတွေ လျှောက်ပိတ် နေလေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းသည် စာအုပ်ကို ကြွက်လျှောက်ခေါ် နံရံတန်းပေါ်မှာ ထောင်၍ တင်ထားခဲ့ပြီး နောက်ဖေးခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ကိုင်ထားသည်။ မိုးသည်ထန်စွာ ရွာကျလာ၏။ ဆူညံသော မိုးသံသည် သခင်စိုး၏ စကားများကို လွှမ်းအုပ်ရန် ကြိုးစားနေ၏။ သခင်စိုးက အနိုင်မခံ။

ကျွန်တော်သည် အတန်ကြာအောင် ယောင်ချာချာနှင့် မတ်တတ်ရပ်နေသေးသည်။

သခင်စိုးကား ကျမ်းကျေသူဖြစ်ရုံမက ကျမ်းကိုးတတ်သူလည်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ရည်ရွယ်ချက်ဝါဒမရှိသော လုပ်ငန်းသည် အမြဲနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ လက်တွေ့လုပ်ငန်း မပါသော ရည်ရွယ်ချက်ဝါဒသည် သက်မဲ့အရာဝတ္ထုနှင့်သော်လည်းကောင်း အလားသဏ္ဍာန် တူသည်လို့ လက်ရှိ ကမ္ဘာ့အလုပ်သမား ဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်တဲ့ ဂျိုးဇက်စတာလင်က ပြောခဲ့သေး တယ်”

ကိုသိန်းဖေ- “လက်တွေ့နှင့် သဘောတရား ညီညွတ်ရမှာပေါ့”

သခင်လှဖေ- “လက်တွေ့မပါသော သဘောတရားသည် အမြဲ၊ သဘောတရားမပါသော လက်တွေ့သည် အကန်းလိုပဲ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား”

သခင်စိုး- “ဟုတ်တယ်၊ ဆိုထားတယ်။ ကျုပ်တို့က ဒီနှစ်ခု ပေါင်းပေးရမယ်။ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်ပြည့်စုံတဲ့ အရေးတော်ပုံဗိုလ်မှူးတွေ ပေါ်လာအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ လက်တွေ့မှာလည်း ကျွမ်းကျင်၊ သဘောတရားမှာလည်း ထက်မြက်တဲ့ အရေးတော်ပုံဗိုလ်မှူးတွေ အလိုရှိနေတယ်။ အရေးတော်ပုံခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်တဲ့ လီနင်က ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးဝါဒ မပေါ်ပေါက်ဘဲ ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်မှု ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးလုပ်ငန်း မပေါ်ပေါက်နိုင်၊ ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်မှုလုပ်ငန်း မပေါ်ပေါက်က ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်မှု အောင်မြင်ခြင်း မဖြစ်နိုင်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သခင်စိုး၏ ပြောပုံမှာ နူးညံ့လာသည်။

“အရေးတော်ပုံ ဗိုလ်မှူးတွေမှာ မရှိမပြီးတဲ့ အရည်အချင်းတွေက တစ်အချက် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းရမယ်။ ဓနရှင် ကိုယ်ကျင့်တရားမျိုးကို မဆိုလိုဘူး၊ အဓမ္မ ချုပ်ချယ်ညှင်းပန်းမှု ဟူသမျှတို့ကို လုံးဝပယ်ဖျောက်ရန် ရည်ရွယ်ရင်းရှိတဲ့ အစည်းအရုံးအလုပ်စခန်းမှာ ဖော်ကောင်၊ သတင်းပေး၊ သစ္စာဖောက်၊ လူလိမ်လူကောက် မလုပ်မယ့် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဆိုလိုတယ်။ တော်လှန်ရေးတာဝန်ကို ရှောင်ကွင်းခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ဆောင်ရွက်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဆိုလိုတယ်။ အချက်နှစ်က တကယ့်အရေးကျလျှင် အသေခံရဲ့တဲ့ သတ္တိရှိရမယ်။ နောက်ဆုံးအချက် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ ရှုပ်ပိုင်းအဘိဓမ္မာ၊ ရှုပ်ပိုင်းရာဇဝင် စသည်တို့ကို အခုအခံအထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ဒိုးလိုမွေ့နိုင်တဲ့ ပညာအရည်အချင်း ရှိရမယ်”

ထိုအတွင်း အိမ်သာထဲမှ ရေမောင်းကို ဆွဲလိုက်သောအသံ တဂျောင်းဂျောင်း တဂျွန်းဂျွန်း ပေါ်လာလေသည်။ သခင်အောင်ဆန်းသည် ရေလွယ်လွယ်မဆင်းသဖြင့် စိတ်တိုနေဟန်ရှိ၏။

ကျွန်တော်သာ သခင်အောင်ဆန်းဆီသို့ အာရုံရောက်နေသည်။ သခင်စိုး သခင်လှဖေနှင့် ကိုသိန်းဖေတို့ကား ဆွေးနွေးပဲမှာသာ အာရုံစူးစိုက်နေကြဟန်ရှိသည်။ သမာဓိ ကောင်းလွန်းကြ၍

လော။ သခင်အောင်ဆန်း တဂျောင်းဂျောင်း တဂျုန်းဂျုန်း လုပ်သံကို ကြားဖူးဖန်များသဖြင့် ထုံနေကြပေပြီလော မသိပါ။

“အရေးတော်ပုံ ရဲဘော်ဗိုလ်မှူးတွေဆိုတာ ဗိုလ်မှူးဖြစ်ရမယ့် ပါရမီထူးရှိရမယ်။ ပါရမီဆိုတာ အကျင့်ကို ပြောရတာ၊ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်ကြီး ဧကန်အမှန် ဆိုက်ရောက်တော့မည်ကို သိပြီး အပျင်းမပွားဘဲ လွတ်လပ်ရေးလမ်းမှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ အားထုတ်ရမယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်သားရပြီးမှ အရေးတော်ပုံဗိုလ်မှူး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခေတ်ပြောင်း တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းအတတ်သည် နေ့ချင်းညချင်း တတ်မြောက်အောင်မြင်အပ်သော လုပ်ငန်း မဟုတ်။ ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းသည် အတတ်ပညာကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း သင်ယူ ရသော အရာဖြစ်သည်လို့ ကားလ်မားကစ်က ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

သခင်အောင်ဆန်း ထွက်လာသည်။ ခေါင်းရင်းနံရံတွင် အဝတ်တင်ထားသော ကြိုးတန်းကလေး ရှိသည်။ သူသည် ထိုကြိုးတန်းဆီသို့ သွားသည်။ သူ့လက်မှ ရေတွေ ရွဲနေခြင်းအားဖြင့် နောက်ဖေးသွားရာ ရေကိုင်ခဲသည်မှာ ထင်ရှားနေ၏။

ကြိုးတန်းပေါ်တွင် လုံချည်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါများကို လှန်းထားရာ သခင်အောင်ဆန်းသည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆွဲယူ၍ လက်သုတ်နေလေသည်။ ကိုသိန်းဖေသည် သူ့ဘက်ကို လှမ်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး-

“ဟေ့လူ့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ နောက်ဖေးကုန်းလာတဲ့ လက်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ သုတ်ရသလား။ ခင်ဗျားဟာ စည်းကမ်းကလေး ဘာလေးလည်း ထားပါဦးမှပေါ့ဗျာ။ လုံချည်ဆိုလည်း ကျုပ်က တရိုတသေ နေ့ခင်းသွားတုန်းလာတုန်း ဝတ်ဖို့ထားတဲ့ လုံချည်ကို ခင်ဗျားက ညအိပ်ရာဝင် ကောက်ဝတ်တယ်”

သခင်အောင်ဆန်းကား ဟဲဟဲနှင့် စပ်ဖြူလုပ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ စကားမတုံ့ပြန်ပေ။

ထိုကိစ္စကြောင့် ဆွေးနွေးပွဲမှာ ဆိုင်းသွားလေရာ ကိုသိန်းဖေကပင် ဆက်လိုက်လေသည်။

“ခုအခါမှာ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ သဘောတရားလေ့လာဖို့ ဖြစ်တယ်ဗျ။ သဘောတရား လေ့လာပြီး လက်တွေ့လုပ်ငန်းမှာ လေ့ကျင့်ဖို့ ဖြစ်တယ်ဗျ။ သခင်စိုးပြောတာလို ပါရမီပြည့်တဲ့ အရေးတော်ပုံ ဗိုလ်မှူးကေဒါတွေ အများအပြား ပေါ်လာအောင် လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတာဝန်ကို ရည်စူးပြီး ယနေ့လက်ငင်း တို့တာဝန်ဆိုတဲ့ စာတမ်းကလေးတစ်ခု ကျွန်တော်ရေးနေတယ်။ နဂါးနီကထုတ်မယ်။ အများဖတ်ဖို့အတွက် တစ်ပဲတစ်မူးလောက်နှင့် ရောင်းဖို့ပဲ”

သခင်စိုး-

“ကျုပ်လည်း ဒီရည်ရွယ်ချက်နှင့် ‘ဗမာ့တော်လှန်ရေး’ စာအုပ်ကို ရေးနေတယ်။ ခင်ဗျားဟာလို တိုတိုမဟုတ်ဘူး၊ ကျမ်းတစ်စောင် ခေါ်လောက်မယ်”

ကျွန်တော် ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်ကို မှတ်မိပါသည်။ နှစ်အုပ်စလုံးကိုလည်း ထွက်ထွက်ချင်း ဝယ်ဖတ် လိုက်မိသဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ အကြောင်းမူကား ထိုစာအုပ်များ ထွက်လာပြီး နောက် အစိုးရက ပိတ်ပစ်လိုက်သောကြောင့်တည်း။

သခင်လှဖေ-“စစ်ကြီးဖြစ်ဖို့ကလည်း တစ်နေ့တခြား နီးလာတယ်ထင်တယ်။ နာဇီတွေဟာ ရလေ လိုလေ အိုတစ္ဆေဖြစ်နေတော့ ချိန်ဘာလိန်တို့လူစု နောက်ထပ်လိုက်လျော့ဖို့ ခက်နေပြီဗျ”

ကိုသိန်းမေ-“မြီတိန်နဲ့ ပြင်သစ်က လိုလိုချင်ချင်နဲ့ ဆွေးနွေးဟန် မတူပါဘူးဗျာ၊ မရိုးပါဘူး။ ဂျာမနီကို ခြောက်လှန့်ရှုံ့လောက် ရုရှားနဲ့ ဆွေးနွေးနေတဲ့ သဘောပဲထင်ပါရဲ့။ သူတို့လွှတ်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ကို ကြည့်ပါဦး၊ ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမှာ ဝန်ကြီးတစ်ဦးဦး လွှတ်တာ မဟုတ် ဘူး၊ ဆာဝီလီယန်စရင်းဆိုတဲ့ ဆိုဗီယက်ဆန်ကျင်ရေးသမား ဒုတိယအတွင်းဝန်တစ်ဦးကို လွှတ် တာပဲဗျ။ ပြီးတော့ ပြင်သစ်နဲ့ မြီတိသျှတို့ရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေဟာ တစ်ဖက်သတ်ကျလွန်းအား ကြီးတယ်။ ဥပမာ ရုရှားက ဂျာမနီတိုက်ဖို့ အရေးကြုံလာရင် ပိုလန်၊ ဖင်လန်စတဲ့ နိုင်ငံတွေကို ဖြတ်သွားရမယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဖြတ်ခွင့်မပေးဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ဂျာမနီက ရုရှားထဲ လာတိုက် အောင် လက်ပိုက် စောင့်နေရမလို ဖြစ်နေတယ်”

သခင်အောင်ဆန်းကား ဘာမျှမပြော။ ထိုင်လည်းမထိုင်။ ခါးထောက်၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ သခင်စိုးတို့ ပြောသမျှကို နားထောင်နေလေသည်။

သခင်လှဖေ- “မကြာခင်က တိုးတက်ရေးသတင်းစာထဲမှာ သတင်းထူးပါလာတယ်။ နာဇီ၊ ဂျာမနီနဲ့ ဆိုဗီယက်ရုရှား အချင်းချင်း မကျူးကျော်ရေး စာချုပ်ချုပ်ဖို့ စေ့စပ်နေကြတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဗြိတိသျှသတင်းစာတစ်စောင်က သတင်းဦး သတင်းထူးအဖြစ်ဖြင့် ရေးတာဖြစ်သတဲ့ဗျ”

ကိုသိန်းမေ- “ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲ။ တစ်ဦးတစ်ဦး မကျူးကျော်ရေး စာချုပ်ဆိုတာ ဆိုဗီယက်ရုရှားက ဘယ်သူနဲ့မဆို ချုပ်နိုင်တာပဲ။ မင်းငါ့မစနဲ့၊ ငါလည်း မင်းမစဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စလောက် ဟာပဲ။ အပြန်အလှန် ကူညီရေးသဘောတွေ ဘာတွေလည်း ပါတာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ နာဇီဂျာမနီနဲ့ ချိန်ဘာလိန်ဗြိတိသျှတွေ ဘာထူးသလဲ၊ နယ်ချဲ့သမားတွေချည်းပဲ”

သခင်အောင်ဆန်းက ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အတူတူနဲ့ အနှုန့်တွေပါပဲ၊ ဘယ်သူမှ ဘိန်းတစ်ပဲခိုး ပိုမရှုထိုက်ပါဘူး”

သခင်စိုးက လေးနက်စွာ တွေးတော၍ ပြောဟန်ဖြင့်-

“ထူးသလောက်တော့ ထူးသေးတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ခဏငြိမ်သွားကြသည်။ မိုးကား အတော်ပါးသွားပြီ။ မောင်ဂိုမာရီလမ်းပေါ်မှာ အတင်းတရကြမ်းမောင်းသွားသော ဓာတ်ရထားသံကို ကြားရသည်။ ဓာတ်ရထားတွေ သိမ်းကုန်ပြီ။ ကိုလှရွှေကား ယခုထိပြန်မလာသေး။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား ဝမ်းပင်သာသေး၏။ သူတို့ ပြောသမျှ နားထောင်ရသည်မှာ ကြုံကြိုက်ခဲ့သော အခွင့်အရေးပင် မဟုတ်ပါလော။

သခင်လှဖေ “ပြင်သစ်ဝန်ကြီးချုပ်က ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိပါတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပြင်သစ်ကာကွယ်ရေး အခြေအနေဟာလည်း စိတ်ချစရာပါပဲတဲ့။”

ကိုသိန်းမေ- “သူတို့တစ်တွေကတော့ ပါးစပ်က ပြောချင်တာတွေ ပြောနေတာ၊ နာဇီတွေကို ပါးစပ်ကတော့ ရှုပ်ချနေတယ် မဟုတ်လား၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စာချုပ်တွေ ဖောက်ဖျက်တာ မတရားပါဘူး၊ လက်နက်တွေ အပြင်းအထန် တပ်ဆင်နေတာ လမ်းမကျပါဘူး၊ ချက်ကို စလိုဗက်ကီးယား သိမ်းတာ ကျူးကျော်စော်ကားနေတာပါ စသည်ဖြင့် ပြောတော့ပြောတာပဲ။

ရုရှားနဲ့ ပူးပေါင်းကာကွယ်ရေး အလုပ်ကျတော့ ဖြစ်အောင် မလုပ်ဘူး။ ဒါကို ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ဟာ စကားသာပြောပြီး လက်မပါဘူးဆိုတာ မြင်ရတယ်။ ချိန်ဘာလိန်လည်း ကာကွယ်ရေး လက်နက်အင်အားတွေ နှစ်ဆတိုးပြီလို့ ကြေညာတယ်။ စစ်လေယာဉ်ပျံ အော်ဒါတွေ အပ်နေပြီလို့ ကြေညာတယ်။ ရုရှားနဲ့အတူတကွ ပူးပေါင်းကာကွယ်ဖို့တော့ ကဖျက်ယဖျက် လုပ်နေတယ်။ တကယ့်သော့ချက်က နာဇီဖက်ဆစ်စတဲ့ ကျူးကျော်ရေးသမားတွေကို အင်အား ပြင်သစ်၊ ရုရှား၊ အမေရိကန်စတဲ့ နိုင်ငံများက ပူးပေါင်းကာကွယ်ရေးလုပ်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒါမလုပ်မချင်း နာဇီ ကျူးကျော်မှု မရပ်စဲနိုင်ဘူး၊ ကျူးကျော်မှု မရပ်စဲရင် စစ်ဖြစ်ဖို့ သေချာတာပဲ”

သခင်အောင်ဆန်းသည် ခါးထောက်ထားရာမှ လက်ရုံးဆန့်တန်းလျက်-

“စစ် စစ် စစ်ကြီးကတော့ လာနေပြီ၊ ကျုပ်တို့က ပြင်ဆင်မှုမရှိဘဲနဲ့ စစ်ကြီးကို ရင်ဆိုင်ရ တော့မယ်”

ထိုသို့ သခင်အောင်ဆန်းက ပြောလိုက်သောအခါ အားလုံးငြိမ်ကျသွားပြီး စဉ်းစားခန်းဝင် နေကြ လေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့မျက်ခွက်တွေကို ကြည့်ပြီး သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေ မည်ကို အကဲခတ်နေလေသည်။ မိုးက လုံးဝစဲသွားပြီ။ ရန်ကုန်မြို့၏ ဆူညံသံတို့သည် မိုးနှင့် ရောပါသွားသလို ရှိပေတော့၏။ ဆူညံသည့်နေရာတွင် ဆိတ်ငြိမ်လာသောအခါ တစ်လောကသို့ ရောက်သွားသလို ခံစားရသည်။ အာရုံတွေ ပိုထက်မြက်လာကြသည်။ သောတ အကြည်ဓာတ်က ပို၍ သန့်ရှင်းထက်မြက်လာသည်။ သခင်မိုး၏ သက်ပြင်းချသံ၊ သခင်လှဖေ၏ အံကြိတ်သံ၊ ကိုသိန်းဖေ၏ လက်ဆစ်ချိုးသံ၊ သခင်အောင်ဆန်း၏ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သံတို့သည် ကျွန်တော့်အား ငြိမ်သည်ထက်ငြိမ်သက်စွာနေရန် ဩဇာပေးနေဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ငြိမ်သည်ထက် ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေခါမှ ကျွန်တော့်နှလုံးသားတို့သည် တဒုတ်ဒုတ်ခုန်နေကြသည်ကို ကျွန်တော် ကြားနေရ၏။

သခင်လှဖေ- “ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက် ပြင်ဆင်ပြီး စစ်ကိုရင်ဆိုင်ရမယ်”

သခင်မိုး- “အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အရေးတော်ပုံဗိုလ်မှူးတွေ ပေါ်အောင် အားတိုက်ခွန်တိုက် လုပ်ကြရမယ်”

ကိုသိန်းဖေ- “နယ်ချဲ့စစ်ပွဲကြီးကို ပြည်တွင်းစစ်ပွဲဖြစ်အောင် ပြောင်းပစ်”

သခင်အောင်ဆန်း- “နိုင်ငံခြားအကူအညီ ရအောင်ယူရမယ်”

အားလုံးငြိမ်သွားပြီး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် နေကြလေသည်။ ကျွန်တော်ရှိနေလို့ ရှေ့ဆက် ဆွေးနွေးရမှာ ကျပ်နေပြီလားဟု ကျွန်တော် အားနာမိသည်။ ထိုင်ရာမှထပြီး ကိုလှရွှေပြန်လာနိးနှင့် မျှော်ကြည့်ရင်း-

“ကိုလှရွှေကလည်း ပြန်မလာသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘာသာကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

သခင်လှရွှေ-

“မောင်စု မပြန်လာလည်း ရဲဘော်ဒီမှာပဲ အိပ်ပေါ့၊ မပြန်နဲ့တော့”

ကျွန်တော့်မှာ ၈၀၀၀၀၀ ဖြစ်သွားသည်။ အခြားသူများသဘောက ဘယ်လိုလဲသိရန် မျက်နှာငယ် ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သခင်အောင်ဆန်းသည် လက်များကိုခါကာ အညောင်းဆန်ပြီးနောက် သမ်းလိုက်သည်။ အလယ် အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး သင်ဖြူးတစ်ချပ်ကို ခင်းနေလေသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှမ်းပြီး-

“ကိုသိန်းဖေ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး လုပ်ပါအုံး”

ကိုသိန်းဖေသည် အလယ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

သခင်စိုးကား ဘာမျှစကားမပြောဘဲ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရာမှလည်း မလှုပ်ရှားဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ တွေးနေ၏။ သခင်လှဖေက သခင်စိုးအား ကျောပေးထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်အား-

“ထိုင်လေ ရဲဘော်တင်ထွန်း၊ လှရွှေပြန်လာပါလိမ့်မယ်၊ သွန်မဆင်လမ်း (ဗိုလ်တထောင် ဘုရားလမ်း) ပဲ သွားတာပါ”

ကျွန်တော်က သခင်လှဖေအနားမှာ ထိုင်လိုက်ရာ သခင်စိုးက ခေါင်းထောင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် ဘက်သို့-

“ရဲဘော်တင်ထွန်း ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးမှာ ဗိုလ်မှူးကောင်းဖြစ်ဖို့ လေ့ကျင့်ပါလား”

ကျွန်တော်က သူ့အား ကြောင်ကြည့်နေသည်။ အဖြေကို ရုတ်တရက် မပေးနိုင် ဖြစ်နေသည်။

“လေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင် အချိန်ပြည့်လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်နေပြီး နေ့ရော ညရော ဆိုတာလိုပဲ လုပ်ရမယ်၊ နိုင်ငံရေးသင်တန်းလည်း တက်ရမယ်”

ကျွန်တော့်ရင်မှာ တဒုန်းဒုန်းခုန်နေသည်။ ထွက်လာသောအသံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့်-

“ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ချင်တဲ့စိတ်ရှိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ဝမ်းရေးအတွက်လည်း တစ်ဖက်က အလုပ်လုပ်ချင်သေးတယ်၊ ဝမ်းရေးအလုပ်လည်း လုပ်၊ နိုင်ငံရေးလည်း လုပ်နိုင်တဲ့ အစီအစဉ်မျိုး ရှာနေပါတယ်”

သခင်စိုးသည် သရော်ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချနေပြန်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကြီးလေးသော အပြစ်တစ်ခုခု ကျူးလွန်မိခဲ့သလို ခံစားနေရ၏။ သခင်စိုးသည် တင်ပျဉ်ခွေရာမှ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်ခွက်ကို စေ့စေ့စူးစိုက် ကြည့်လျက် သရော်ပြုံးဖြင့်-

“အင်း ပညာတတ်လူတန်းစားဟာ ကျောရိုးမရှိတတ်ဘူးလို့ဆိုတာ အမှန်ပဲကိုး”

ကျွန်တော်သည် ရှက်လည်းရှက်၏။ ဝမ်းလည်းနည်း၏။ အပြစ်ကြီး ကျူးလွန်မိပြီဟုလည်း အားငယ်နေ၏။ သည့်ထက်သာ အသက်ငယ်ပြီး သည့်ထက် အတွေ့အကြုံနည်းပါက ချုံးချ၍ ငိုမိလေမည်လား မဆိုနိုင်ပါ။

သခင်စိုးသည် ထိုသို့ပြောပြီး နောက်ဖေးသို့ ထသွားလေသည်။ ကိုသိန်းဖေသည် အိပ်ရာလိပ်ကို မယူလာပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးအနီးတွင် ခင်းရန်ပြင်လေသည်။ နောက်မှ မိုးဖွားစိုနေသည်ကို တွေ့ရပြီး အတွင်းဘက်တိုးကာ ခင်းလိုက်လေသည်။ သူ့အိပ်ရာလိပ်မှာ ရွက်ထည်သားရေတို့ဖြင့် ကျကျနန

ချုပ်လုပ်ထားသော အိပ်ရာလိပ်ဖြစ်၏။ သက္ကလတ်စောင်တစ်ထည်နှင့် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ရေချိုးရာ၌သုံးသော အနီစင်းနှင့် ကုလားနံငယ်ပိုင်းတစ်ထည်ကို တင်ထားလေသည်။ ထိုနံငယ်ပိုင်းဖြင့် အိပ်ရာကို ပုတ်ခတ်ရင်း ကိုသိန်းဖေက ကျွန်တော့်အား-

“ရဲဘော်တင်ထွန်း၊ ဒီမှာအိပ်မယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ဆီက စောင်တစ်ထည်ရမယ်၊ ကိုလှဖေဆီက ခေါင်းအုံးတစ်လုံး ယူ”

“ကိုလှရွှေ ပြန်လာရင် ကျွန်တော်ပြန်မှာပါ”

“ပြန်မနေပါနဲ့တော့၊ ကမာရွတ်ရောက်အောင် ပြန်ရမယ်မဟုတ်လား၊ ခုမှ ဘတ်စ်ကားဆိပ်သွားရင် နာရီပြန်တစ်ချက်ထိုးမှ ကားရတော့မယ်။ ဖိုးလှရွှေပြန်လာရင် ဒီမှာ အိပ်ချင်အိပ်၊ မအိပ်ချင် သွန်မဆင်လမ်းကို ပြန်အိပ်ဖို့ ပြောရမယ်၊ ရော့ စောင်”

သက္ကလတ်စောင်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် သက္ကလတ်စောင်ကို ပွေ့ထားလိုက်၏။ ကိုသိန်းဖေသည် နောက်ဖေးသို့ လှမ်းပြီး သခင်စိုးအား-

“သခင်စိုးကြီးတော့ အလယ်ခန်းထဲမှာ ဖိုးအောင်ဆန်းအနားမှာပဲ အိပ်ပေတော့၊ ကျွန်တော် ဖျာခင်း ထားခဲ့တယ်၊ စောင်တစ်ထည်လည်း ထားခဲ့တယ်၊ ခေါင်းအုံးကတော့ စာအုပ်ပေါ့ဗျာ”

သခင်လှဖေကား ကျွန်တော့်အနီးမှာ ထိုင်မြဲထိုင်သည်။ အိပ်ရာမပြင်သေး။

“ဘာအလုပ်လုပ်မယ် ရည်ရွယ်ထားသလဲ”

“ရှာတုန်းဗျ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုလည်းဖြစ်၊ နိုင်ငံရေးလည်း လုပ်ချိန်ရတာဖြစ်ဖို့ အဆင် သင့်ဖို့လိုတယ်”

“အေးလေ၊ ရှာပေါ့၊ ကိုယ်တို့လည်း ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်”

ထိုအချိန်တွင် လှေကားမှတက်လာသော ခြေသံပြင်းပြင်းကို ကြားရသည်။ သခင်လှဖေက-

“ဟော မောင်စုလာပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုလှရွှေရဲ့ ခြေသံပဲ”

သခင်လှဖေက လှေကားဆီသို့ ထသွားရာ ကျွန်တော်သည် စောင်ကြီးကို ပွေ့လျက်ပင် နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ကိုလှရွှေက ကျွန်တော့်အား ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဒီမှာအိပ်မယ်လို့လား၊ မောင်ရင့်ကို ကျုပ်က ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒီမှာအိပ်ဖို့ စောင်တစ်ထည်ရတယ်ဆိုရင် မနည်းပါဘူး၊ သို့ပေမယ့် ထားခဲ့ပါ သွားကြပါစို့။”

ကိုသိန်းဖေက အိပ်ရာပေါ် ကျောခင်းနေရာကပင်-

“လှရွှေရေ မပြန်ပါနဲ့တော့ မြို့ထဲမှာ အိပ်ပါလားကွာ၊ မင်းမအိပ်ချင်ရင် သွန်မဆင်လမ်း သွားအိပ်၊ ရဲဘော်တင်ထွန်းတော့ ဒီမှာအိပ်ပစေပေါ့ကွာ”

“ကိစ္စရှိသေးလို့ ပြန်ရဦးမယ် ကိုယ့်လူရ၊ ကဲ ကိုလှ ကျွန်တော်ပြန်မယ်”

“မင်းကိစ္စကော ဟန်ကျရဲ့လား”

“ဟန်ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား တီးတိုးစကားပြောနေရစ်စေပြီး စောင်ကို တရိုတသေယူ၍ ကိုသိန်းဖေသို့ သွားပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်သွားတော့မယ်”

“ကိုလှရွှေက ကိစ္စရှိသေးတယ်ဆိုတော့ ပြန်ကြရုံပဲပေါ့”

ကျွန်တော် သူ့အနားသို့ ရောက်သွားသည်ဆိုလျှင်ပင် ကိုလှရွှေက-

“ဟေ့ ဖိုးသိန်းဖေ ပြန်တော့မယ်နော်၊ ကဲ အားလုံး ဝတ်နိုက်၊ ခြင်ကိုက်ခံကြရပါစေသော် ဟား ဟား”

သခင်အောင်ဆန်းနှင့် သခင်စိုးတို့အား အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲပြီး ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်စီဖြင့် စာကြည့် နေရစ်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လှေကားပေါ်ရောက်၍ သခင်လှဖေ၏ အသံကိုကြားရသည်။

“ဗျို၊ သခင်စိုး ဟောဒီခေါင်းအုံး အုံးအိပ်ဗျို၊ စာအုပ်ထက်တော့ ကောင်းပါတယ်” ။

၄၆

သတင်းစာတိုက်မှ အလုပ်

ဘုန်းတော် အလွန်တရာကြီးတော်မူသော ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အရိပ်အာဝါသတွင် ခိုလှုံနေ ရသော မြန်မာနိုင်ငံတွင် အခက်အခဲဆုံးအလုပ်သည် အဘယ်အရာနည်းဟု မေးလျှင် အလုပ်ရှာရ သည့် အလုပ်ဖြစ်သည်ဟု ဖြေရပေလိမ့်မည်။ အလုပ်ရှာရသည့် အလုပ်။

ဘီအေအောင်ပြီးသည့်တိုင်အောင် ပညာတွေသင်ထားရသဖြင့် အလုပ်ရှာရာ၌ မလွယ်ကူဘူးလားဟု မေးစရာရှိသည်။ ကျွန်တော့် လက်တွေ့ကတော့ ဘီအေအောင်ထားသဖြင့် အလုပ်ရှာရပိုခက်သည်။ ပညာမတတ်၊ ကျရာကြိုရာ လုပ်မည်ဆိုလျှင် အလုပ်ရ လွယ်ဦးမည်။ ကူလီထမ်းမည်လား၊ လမ်းပေါ်ဟစ်အော်၍ ဈေးရောင်းမည်လား၊ တောင်ယာစိုက်ပျိုးမည်လား၊ ကပွိယလုပ်မည်လား၊ ဈေးဆွယ်သူ လုပ်မည်လား။

ဘီအေအောင်ပြီးမှ တစ်လ ၇ဝိ နှင့် စာရေးကြီး ဝင်လုပ်သူတို့ကို ကျွန်တော်တွေ့ရ၏။ ယခင်က ထိုလူများအား နံတွဲလူတွေကိုးဟု အောက်မေ့မိ၏။ မကောင်းသော သနားခြင်း ဖြစ်မိ၏။ ယခု ကိုယ်တိုင် အလုပ်ရှာကြည့်တော့မှ ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ ရာထူးစာမေးပွဲ မအောင်ဘဲ ဘီအေ အောင်ရုံဖြင့် ဘာသွားလုပ်မည်နည်း။ စာမတတ်သူလို ကူလီထမ်းရဖို့လည်း မဖြစ်၊ လမ်းပေါ် လျှောက်ဟစ်အော်ကာ ဈေးရောင်းလိုလည်း မဖြစ်၊ တစ်လ ၇ဝိ စား စာရေးကြီးသာ လုပ်စရာရှိ သည်။ ဆယ်တန်းသမားတွေနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုးရလျှင် ခပ်ချောင်ချောင်ပင် နိုင်နိုင်သည်။ ဘီအေ အောင်ထားသည်ဆိုတော့ တစ်နေ့ ရုံးဝန်ထောက် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ မြို့အုပ်ရာထူးဖြင့် ချီးမြှင့် မစခြင်း ခံရနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အဖို့တော့ သည်လမ်းက လုံးဝပိတ်နေသည်။ ကျွန်တော့်တို့နိုင်ငံအား ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် ကျွန်အဖြစ်မှ ရုန်းမလွတ်အောင် ပြုလုပ်နေသော စက်ယန္တရားကြီးတွင် ကြီးသည်ငယ်သည်မဟူ၊ ဘယ်နေရာကဖြစ်ဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခြင်း မပြုနိုင်ပါ။ စာရေးလုပ်ရင်း သခင်လုပ်လျှင်လည်း အထုတ်ခံရမည်သာ။

ဘီအေအောင်ရုံဖြင့် လွယ်လွယ်နှင့်လုပ်နိုင်သော အလုပ်မှာ ကျောင်းဆရာဖြစ်၏။ အစိုးရ ကျောင်းများမှာထက် နေရှင်နယ်ကျောင်းများနှင့် အခြား အထောက်အပံ့ခံ ကျောင်းများမှာ ပို လွယ်ကူသည်။ သခင်သန်းထွန်းသည် မွတ်စလင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဆရာလုပ်ရင်း နိုင်ငံရေး လုပ်နေနိုင်သေးသည်။ ကျွန်တော်ကော သူ့လို မလုပ်နိုင်ပေဘူးလား။ သူ့မှာ ကျွန်တော့်လို ဘီအေပင် မအောင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဆရာအလုပ် လိုက်ရှာ၏။ ရုတ်တရက် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ မရ၊ မြို့မကျောင်းမှာပင် ဆရာတွေ ပြည့်နေသည်။ ခရမ်း နေရှင်နယ်ကျောင်းမှာ ရနိုင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မြို့မှ မထွက်ခွာလို။ သခင် ခေါင်းဆောင်များနှင့် ကင်းဝေးမည့်အရပ်သည် ကျွန်တော်နှင့် နဂါးလှည့်မတည့်။

သို့နှင့် အလုပ်အပေါက်မတည့်နိုင် ဖြစ်နေစဉ် နေရေးထိုင်ရေးက ခက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ဖခင်ကြီးထံသို့ ကျွန်တော်ဘီအေအောင်ပြီး လွတ်လပ်သောအလုပ်တစ်ခုခု ရှာနေပါပြီ။ မကြာမီ ရပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ငွေပို့မပေးပါနှင့်တော့ဟု စာတစ်စောင် ရေးခဲ့ပြီးပြီ။ ယင်းသို့ အလုပ် မသေချာသေးဘဲနှင့် ငွေမပို့ရန် စာရေးခြင်းမှာ အဖေအမေ မကြိုက်တာ ကြိုက်တာ အပထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်ရန် ဖြစ်ပေသည်။ သူများ ငွေအကူအညီ မပြောနှင့်၊ ကိုယ့်မိဘငွေ ယူသုံးခြင်းသည်ပင်လျှင် ကိုယ့်လွတ်လပ်ရေးကို ထိခိုက်စေမည် မဟုတ်ပါလော။

အဖေထံမှ ငွေလည်းမလာ၊ စာလည်းမရောက်၊ ငွေမရောက်သဖြင့် ဦးလေးမြင့်အား ထမင်းလခ မပေးနိုင်။ ဦးလေးမြင့်ကတော့ မတောင်းပါ။ မကြည်မဖြူ လက္ခဏာကိုလည်း မပြပါ။ သို့သော် သူ့မှာလည်း တစ်လ စာ လောက်သာရသော ဒုတိယဖိုမင်မို ချောင်လည်လှသည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်က သူ့အား အားနာနေသည်။ အားနာနာနှင့် ထမင်းစားနေလို့ရသေးသည်။ အားနာနာ နှင့် အိမ်မှာနေလို့ ရသေးသည်။ သည့်ထက်ကျပ်သည်မှာ အသေးသုံးမရှိခြင်း ဖြစ်၏။ အဝတ်တွေ ကို ဒိုဘီပေးဖို့ ခက်လာ၏။ ကိုယ်တိုင် လျှော်ပြန်တော့ ဆပ်ပြာဝယ်စရာ လိုလာသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဆာတုန်း ‘တောက်တောက်’ နှင့် တုံးခေါက်၍လာသော ခေါက်ဆွဲတရုတ်အား လှမ်း၍ ခေါ်လိုသည်။ အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိသဖြင့် တောက်တောက်နှင့် တုံးခေါက်သံ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည့်တိုင် ဆာလောင်ခြင်းကို သည်းခံနေလိုက်ရသည်။ ခရီးစရိတ်မရှိသဖြင့် အသွား အလာ ကျုံ့ပြန်သည်။ သခင်တို့မည်သည် အာပေါင်အာရင်း သန်ရမည်သာမက ခြေသန်ရမည်ဟု ဆိုသော်လည်း နေရာတကာ ခြေကျင်လျှောက်နေ၍လည်း မပြီး။

ကျွန်တော်သည် ယခင်ကဆိုလျှင် မိဘများထံမှလွဲ၍ သူများထံမှ ကိုယ့်အတွက် သုံးစွဲရန် လက်ဝါးဖြန့်ခံကာ မတောင်းပေးပါ။ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံထဲ ရောက်လာသောအခါ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံအတွက် အလှူခံရဲလာသော်လည်း ကိုယ့်အတွက် သုံးစွဲရန် မတောင်းရဲသလောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံတွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲဘော်ရဲဘက် ဖြစ်လာသူများထံမှ တောင်းယူသုံးစွဲရန်ကား တဖြည်းဖြည်းရဲလာသည်။ သူ့မရှိ ကိုယ်ကပေး၊ ကိုယ့်မရှိ သူကပေး၊ ဘာမျှ အားနာစရာ ရှက်စရာ မရှိကြတော့ပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားရဲဘော် အချင်းချင်းမှာသာ တောင်းရဲ ရမ်းရဲ ငှားရဲ ချေးရဲပေသည်။ ယခုလို ကျောင်းမှ ထွက်ပြီး သခင်နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်း ပြင်ပလောကသို့ ဝင်ရောက်သောအခါ အကျပ်တွေ့ပြန်ပါသည်။ ခရီးစရိတ် တစ်မူးတစ်မတ်မရှိလို့ ဖွင့်မပြောရဲ၊ တောင်းဖို့လည်း လက်မရဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘတ်စ်ကားခမရှိသဖြင့် ခြေကျင်လျှောက်ရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိတ်ထဲမှာ ပဲစေ့တစ်စေ့ပါ၏။ လက်ဖက်ရည်လည်း ဆာ၏။ သောက်မည်ဆိုလျှင် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ဝယ်၍ သောက်နိုင်၏။ သို့သော် ဘေးကအဖော်တွေကို မတိုက်နိုင်သဖြင့် ကိုယ်လည်း လက်ဖက်ရည် မသောက်လိုက်ရဘဲ အာခေါင် အခြောက် ခံထားရလေသည်။

ကျွန်တော်၏ ဤအခက်အခဲများကို ကိုဘဟိန်း၊ ကိုလှရွှေ၊ ကိုထွန်းရှိန် စသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် ကိုအေးငွေ စသော ကျောင်းသားသူငယ်ချင်းများက သိကြ၏။ ကိုယ်ချင်းစာကြ၏။ သူတို့မှာရှိလျှင် ကျွန်တော့်အား မျှကြ၏။ မတောင်းရဘဲ ပေးတတ်ကြ၏။ အတူ ခရီးသွားလျှင် အလိုက်သိစွာ သူတို့ကပင် ပိုက်ဆံထုတ်ပေးကြ၏။ စားကောင်းသောက်ဖွယ် အခွင့်အလမ်း ပေါ်လျှင် ကျွန်တော့်ကိုပါ ခေါ်သွားတတ်ကြ၏။ သူတို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်နိုင်လျှင် ကျွန်တော့်ကိုပါ ခေါ်တတ်ကြပေ၏။ တစ်ယောက်တည်း တစ်ကျပ်တည်းက ကြည့်မည့်အစား ကျွန်တော့်ပါ ခေါ်ပြီး ရှစ်ပဲတန်းက ကြည့်ကြ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကိုအေးငွေနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လျှောက်ပြီးနောက် မောကလည်းမော၊ ညောင်းကလည်း ညောင်းသောကြောင့် ဂလုပ်ရုံတွင် ညနေပွဲကြည့်ရန် ငါးမူးတန်း လက်မှတ်ပေါက်၌ တိုးနေကြလေသည်။ ငါးမူးတန်းမှာ လူကြိတ်ကြိတ် တိုးနေသော်လည်း အထက်တန်းများမှာကား တဖြောက်ဖြောက် လာနေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် လက်မှတ် မရလိုက်မရှိရန် လက်မှတ်ပေါက်ဆီသို့ စူးစိုက်စွာ ဦးတည်၍ တိုးနေစဉ် လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆရာကလေး မမတို့က ခေါ်နေတယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာကို မြင်ဖူးသလိုလို ရှိသော်လည်း ဘယ်သူဘယ်ပါဟု ခွဲခြားသတိမရပေ။

“လက်မှတ်ရအောင်ယူပြီးမှ လာခဲ့မယ်လို့ ခင်ဗျားတို့မမကို ပြောလိုက်ပါဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ အချီအချပြောနေစဉ် ဘေးကလူများက ကျွန်တော်တို့အား ဝိုင်းကြည့်နေလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဆရာလေး၊ မမတို့က သူတို့နဲ့ လာကြည့်လှည့်ပါတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆရာတို့ဖို့ ပထမတန်းလက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ခိုင်းလိုက်ပြီ”

ကျွန်တော်က အံ့သြနေသည်။ ကိုအေးငွေက ကျွန်တော့်အား မျက်စပစ်လိုက်သည်။

“လာပါဆရာ၊ မမလေးတို့ စောင့်နေတယ်”

“နေပါဦးဗျ စိတ်လည်းမရှိပါနဲ့၊ ခင်ဗျားမမတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

ထိုသူသည် အံ့သြစွာဖြင့်-

“အို-ဆရာလေး ကျွန်တော့်ကို မေ့သွားပြီလား၊ ကျွန်တော် အငြိမ်းစားဝန်ထောက်ကြီး ဦးဖေအိမ်က ဒရိုင်ဘာလေ၊ ဒေါ်ဌေးကြည်က အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ဝင်နီရော မေစီရော ပါလာတယ်”

ကျွန်တော်က အူကြောင်ကြောင်လုပ်နေစဉ် ကိုအေးငွေက ကျွန်တော့်ဖင်ကို လက်သီးနှင့် ကျိတ်ထိုးလိုက်ပြီး-

“ကဲ မူလကျီလုပ်မနေနဲ့၊ သူတို့နဲ့အတူတူ သွားကြည့်ကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် လူအုပ်ထဲမှ ရုန်းထွက်ခဲ့ပြီး ဒရိုင်ဘာနောက်သို့ လိုက်ကြလေသည်။

ဒေါ်ဌေးကြည်။ ခါတိုင်းလိုပင် ၀၀ စိုစို ချိုချိုဖြစ်သော မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်ဌေးကြည်ပါကလား။

သမီး ဝင်နီဖေ ခေါ် ခင်သိန်းဝင်းကား ခါတိုင်းနှင့်မတူဟု ထင်မိသည်။

ပထမအကြိမ်တွေ့စဉ်က ဝင်နီ၏ လန်းဆန်းသောအလှကို သူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်အိုကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်ယှဉ်ပြိုင်၍ သတိထားမိခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဝင်နီ၏အလှသည် ညှိုးရော်နှမ်းလျနေသည် ဟု ထင်သည်။ ဝင်နီကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ယောကျာ်းရသွားပြီဆိုသော သတင်းကို သတိရ လိုက်၏။

ညီမ မေစီကား မာနရောင်ဟပ်နေသည့် မျက်နှာနှင့် ကြော့ကြော့မော့မော့ ရှိပေသည်။

သူတို့အနား ရောက်သွားလျှင်သွားချင်း ဒေါ်ဌေးကြည်က ဆီး၍-

“မတွေ့ရတာ ကြာပါပြီကော မောင်တင်ထွန်း၊ ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှချည့်လားကွယ်၊ ဘယ့်လောက်ပဲ အလုပ်များပေမယ့် ခဏတစ်ဖြုတ်လောက်တော့ အိမ်လာလည်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

သမီးတွေကလည်း ကျွန်တော့်အား မပွင့်တပွင့်ပြုံးဖြင့် ရန်တွေ့နေကြသည်။

“မအားလွန်းလို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ မလာချင်ဘဲနေပါ့မလား၊ ဒါထက် ကျွန်တော်ကြားတဲ့ သတင်း မှန်လားမသိဘူး”

အမေရော သမီးများပါ နားစွင့်နေကြသည်။

“ဘာသတင်းများပါလိမ့်၊ မောင်တင်ထွန်းရယ်”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့် အမူအရာများကို ကျွန်တော့်သတင်း မမှန်လည်း ရယ်စရာ ဖြစ်လေအောင်၊ မှန်လည်း ကျွန်တော်က ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ပေါ်အောင် ပေါ့ဆဆ ဖြစ်နိုင်သလောက် ဖြစ်စေပြီး-

“ဝင်နီ လက်ထပ်သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းလေ”

ဝင်နီက ရှက်သွားဟန်ရှိသည်။ မေစီက ကလိဆွသော အပြုံးကို ပြသည်။ ဒေါ်ဌေးကြည်က ခပ်တည်တည် ဣန္ဒြေဆည်ပြီး-

“အေး ခုမဟုတ်သေးပါဘူး၊ အန်တီတို့ဘက်က စဉ်းစားတုန်းပဲ၊ သမီးရှင်ဆိုတာ အရာရာမှာ စဉ်းစားရတယ် မဟုတ်လား။ ယောကျ်ားလေးဘက်ကတော့ ခပ်မြန်မြန် ပြီးစေချင်ကြတယ်ကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဒေါ်သဘောက ယောကျ်ားလေးဘက်က ဘယ်လောက် လိုလားလိုလား သမီးရှင် ဘက်က ဝတ္တရားကျေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရမှာတွေ ရှိတယ်”

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ဈေးဆစ်လို့ မတည့်ကြသေးဘူး” ဟု တွက်မိ၏။

ထိုအခိုက် ဒရိုင်ဘာသည် လက်မှတ်များ ဝယ်ယူလာခဲ့လေပြီ။

“ကဲ မောင်တင်ထွန်း ရုံထဲဝင်ကြစို့၊ မင်းမိတ်ဆွေက ဘယ်သူတဲ့လဲ”

သည်တော့မှ မိတ်ဆက်ပေးရန် သတိရပြီး-

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ကိုအေးငွေပါတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်။ ကိုအေးငွေ ဒါက ကျွန်တော် ခဏခဏပြောဖူးတဲ့ ဒေါ်ဌေးကြည်ဆိုတာလေ၊ အငြိမ်းစားဝန်ထောက်ကြီး ဦးဖေရဲ့ မစ္စက်ပေါ့”

ဒေါ်ဌေးကြည်က ရှေ့ကသွားရင်း-

“ကဲ ကဲ လာကြ အပေါ်ကျမှ စကားပြောတာပေါ့”

လှေကားပေါ်သို့ တက်ကြရင်း ဒေါ်ဌေးကြည်က ကျွန်တော့်အား လှည့်ကြည့်ပြီး-

“မောင်တင်ထွန်း ဘီအေအောင်သွားပြီနော်”

“အောင်သွားတယ်ခင်ဗျ၊ ကံကောင်းလို့ အဝင်ချိတ်သွားတာပေါ့”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ကွယ်၊ မောင်တင်ထွန်းက သိပ်တော်ပါတယ်၊ ဉာဏ်အင်မတန် ကောင်းတယ်”

ရုံထဲသို့ ဝင်ကြသောအခါ ဒေါ်ဌေးကြည်သည် ကိုအေးငွေအား အရင်ဆုံး သွင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သားကလေး၊ နောက်မေစီ၊ သည့်နောက် ဝင်နီ၊ နောက်ပြီးတော့ ဒေါ်ဌေးကြည် ကိုယ်တိုင်ဝင်သည်။ နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော်က လိုက်ရသည်။ သည်အစီအစဉ်အတိုင်းပင် ထိုင်ကြရသည်။

“မောင်တင်ထွန်း ဘီအေအောင်ပြီး ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

“လုပ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးလုပ်နေတယ်၊ အခု သခင်ပေါက်စ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဝါးဖတ် ဦးထုပ်ဆောင်း သခင်၊ ဗမာပြည်တစ်ဝန်း အကုန် တို့အိမ်မှတ်ထင်တဲ့ သခင်အပြည့်အဝဖြစ်နေပြီ ဟဲ ဟဲ”

“ဟဲ ဟဲ အန်တီက ဒါကို မေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်အကိုင်ကို ပြောတာပါ”

“အဲဒါတော့ မလုပ်သေးဘူး အန်တီ၊ လုပ်မယ်လည်း မအောက်မေ့ဘူး၊ ခြေသလုံး အိမ်တိုင်နေပြီး နိုင်ငံရေးကိုပဲ ရှိသမျှ အချိန်ယူပြီး လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လုပ်မယ် စိတ်ကူးနေတယ်”

“ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မှာလဲကွယ်၊ အသက်မွေးဖို့ အလုပ်ကို လုပ်ရမှာပေါ့”

“လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး အန်တီ”

ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ဌေးကြည်အား သို့ကလို အားကျမခံ ပြောနေသော်လည်း စိတ်ထဲကမူ ဒေါ်ဌေးကြည် မှန်ကြောင်း ထောက်ခံနေသည်။ လက်တွေ့အားဖြင့်လည်း အလုပ်ရှာနေသည် မဟုတ်ပါလော။ သို့ရာတွင် အလုပ်ရှာနေသည်ဟူသော ဘဝသည် သိမ်ငယ်သည်။ အလုပ်မရသေး ဟူသောအဖြစ်သည် အောက်ကျသည်။ ရှက်စရာကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်ဌေးကြည်တို့လို လူများရှေ့တွင် ဖုံးကွယ်ထားရမည်ဟု ထင်သည်။

“မင်း စိတ်ကူးမလွဲသင့်ဘူးကွယ်၊ အိုင်စီအက်စာမေးပွဲ မဖြေတောင် ဘီစီအက်စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေဖို့ ကောင်းတယ်၊ မောင်တင်ထွန်းရဲ့ ဉာဏ်မျိုးနဲ့ဆိုရင် အောင်ဖို့ခက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ကျွန်တော်ကား ဖြေရှင်းမနေချင်တော့ပါ။ တော်ပါသေး၏။ ကံအားလျော်စွာ ရုပ်ရှင်ပြရန် မှောင်ချ လိုက်လေပြီ။

ရုပ်ရှင်ပြနေစဉ်တွင် ရုပ်ရှင်ဆီသို့ တော်တော်နှင့် အာရုံမရောက်ပါ။ အလုပ်အကိုင် ရာထူးဌာနနှုတ်ရ ဂုဏ်စသည်များကို စဉ်းစားနေမိလေသည်။ ဒေါ်ဌေးကြည်တို့ မိသားတစ်စု အကြောင်းကိုလည်း တွေးမိသည်။ အငြိမ်းစား ဝန်ထောက်ကြီး ဦးဖေကား အိမ်မှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေစားပြီး သွားကြားထိုးရင်း မြင်းစာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်နေပေရောမည်။ ဝင်နီ လက်မထပ်ဖြစ်သေးသည့် အကြောင်းရင်းမှာ ဘာဖြစ်သနည်း။ သတို့သားက လိုလိုချင်ချင် ဖြစ်နေလျက် သူတို့က ဘာကြောင့် အင်တင်တင်လုပ်နေကြသနည်း။ သူတို့က လက်ဖွဲ့ခန်းဝင်ပစ္စည်း မထည့်နိုင်၍လော။ ဝင်နီ၏အလှမှာ ညှိုးနွမ်းနေသည်။ သူတို့အိမ်အိုကြီးနှင့် ပစ္စည်းဟောင်းများလို ဖြစ်လာသည်ဟု ထင်သည်။ အန်တီက အိမ်ကိုဖျက်၍ တိုက်သစ်ဆောက်မည်ပြောတိုင်း မအောင်သဖြင့် သမီး လုပ်သူ စိတ်ညစ်ပြီး လန်းဆတ်သောအလှမှာ ညှိုးနွမ်းသွားလေသလော။ သို့မဟုတ် သတို့သား လုပ်သူက ပူးတွဲပြီးမှ ခွဲခွာသွားသောကြောင့် လန်းဆတ်သော ပန်းအလှ ညှိုးနွမ်းကျသွား လေသလော။

မာနာလွှဲငါး၏ ကုလားမဟန် အမူအရာနှင့် ရူပါရုံတို့ကား ဆွဲငင်မှု ပြင်းထန်လာပါသည်။ အနောက်နိုင်ငံသူတို့သည် ဆာရီကို ဝတ်လိုက်လျှင် နွဲ့နှောင်းပြေပြစ်လာပြီး ပို၍ အလှအယဉ် ထွက်လာသည်ဟု ထင်ပါသည်။ တိုင်ရုံးပါဝါ၏ ဟန်အမူအရာနှင့် ရုပ်ကလည်း ခံ့ညားသပ်ရပ် လှသည်။

သည်နောက်တော့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ နှစ်မြုပ်သွားပါတော့သည်။ အားလပ်ချိန်ပေးသောအခါမှာပင် ပြောကြသောစကားမှာ ရုပ်ရှင်ကားနှင့် ပတ်သက်သောစကားများ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ရုပ်ရှင်ပြီး၍ ဆင်းခဲကြသောအခါ ဒေါ်ဌေးကြည်က သူတို့ကားနှင့် လိုက်ခဲဖို့ ခေါ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့က ကျေးဇူးတင်စွာနှင့် ငြင်းဆန်ကြလေသည်။ သူတို့ ကားပေါ်သို့ရောက်အောင် လိုက်ဖို့ကြစဉ် ဒေါ်ဌေးကြည်က-

“အိမ်လာလည်ဦးနော်၊ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်များများ ဘယ်အလုပ်မျိုးပဲ လုပ်နေနေ အန်တီတို့ဆီ လာဖြစ်အောင် လာပါကွယ်၊ မင်းအန်ကယ်ကလည်း စောင့်နေတယ်၊ မောင်တင်ထွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေ လည်း လာနော်”

ကားက အခါတိုင်းကားဟောင်းပင် ဖြစ်သည်။ မကြာခဏ လူကကားကိုမစီးရ။ ကားက လူကို စီးသည့် ကားပင်ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း စက်နှိုး၍မရသေး။ ဒရိုင်ဘာခမျာမှာ အောက်ဆင်း၍ ကောက်နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက် အပေါ်တက်ပြီး ဆယ့်လံစတာနှင့် စမ်းလိုက် ဖြစ်နေလေသည်။ ဒေါ်ဌေးကြည်က ထိုအခက်အခဲမှ မျက်နှာမပျက်ဘဲ စကားဖြင့် ကျော်ထွက်နေသည်။

“ကားအသစ်လဲဖို့ဟာလည်း စိတ်တိုင်းကျကို မရသေးဘူး၊ မင်းအန်ကယ်လ် အလိုဆိုရင် လဲပြီးတာ ကြာပြီ။ အန်တီကတော့ ကားနဲ့ပတ်သက်ရင် ကြေး (ဂျိုး) များတယ်လေ၊ မောင်တင်ထွန်းလည်း သိသား မဟုတ်လား”

ထိုအတွင်းကား စက်နှိုးသွားသည်။ မှန်နေကြသော ဝင်နီနှင့် မေစီတို့၏ မျက်နှာများကား လင်းလာကြသည်။

“သွားပြီနော် မောင်တင်ထွန်း”

“ဘိုင် ဘိုင် ကိုတင်ထွန်း”

ကားထွက်သွားသောအခါ ကိုအေးငွေက ကျွန်တော့်အား ပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး-

“သမီးတွေထက် အမေကြီးက ပိုပြီး ဟဲ ဟဲ အိအိစက်စက် ဝဝဖြိုးဖြိုး ဖွေးဖွေးကြီးဆိုတော့”

“ဟုတ်တယ် လူတစ်ဖက်သားကို တိမ်းညွတ်လာအောင် ဆွဲငင်နိုင်တဲ့ ရုပ်ကောင်းကြီးပါပဲ၊ အင်မတန် ဖော်ရွေတယ်”

“ကဲ ကိုယ်တို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် ကိုယ့်လူ ပြန်ပေရော၊ ကိုယ်တော့ မြို့ထဲမှာ သွားစရာအိမ်တွေ ရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ခွဲခဲကြသည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ ဦးလေးမြင့်က ဆီးပြီး ဘယ်ရောက်ခဲ့သလဲဟု မေးလေသည်။ အလုပ် ရခဲပြီလားဟုလည်း စုံစမ်းသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သင့်လျော်မည့်အလုပ် မတွေ့ခဲ့ဟု ပြောလိုက်သောအခါ-

“တို့သတင်းစာတိုက်မှာ လုပ်မလား။ ကြေးနန်းသတင်းတွေ ဘာသာပြန်ပေးရမယ်၊ ညည အလုပ် ဆင်းရမယ်၊ တစ်ချက်ထိုးလောက်အထိပေါ့။ လုပ်မယ်ဆိုရင် တိုက်အုပ်ကို ဦးလေး ပြောလိုက်ရုံပဲ၊ တစ်လကို ၇၅ကျပ် ရမယ်ထင်တယ်”

အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ခါးကြားညှပ်ထားပြီး ပစ္စည်းပျောက် လိုက်ရှာ နေသည်နှင့် တူလှသည်။ အိမ်ကထွက်ထွက် အလုပ်ရှာနေရသည့်ရက် များလှလေပြီ။ အလုပ်က တော့ အိမ်မှာပင် ရနေလေပြီ။

“ကောင်းတယ်ဦးလေးမြင့်၊ ကျွန်တော်လုပ်မယ်” ။

၄၇

ဗေဒကဝိန်နှင့် အတူနေခြင်း

ခေါ်တော့ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ၊ ရတော့ တစ်လ ၆၅ကျပ်။ ဤကား ကျွန်တော့်ဘဝသစ် ဖြစ်သည်။

လက်ထောက်အယ်ဒီတာဟု ဆိုသော်လည်း အယ်ဒီတာအလုပ်ကို လုပ်ရသည်မဟုတ်။ ကြေးနန်း သတင်းများကို ဘာသာပြန်ရလေသည်။

ရိုက်တာ ကြေးနန်းသတင်းများမှာ ညနေပိုင်းလောက်မှာ စလာပြီး ညတွင် များများလာလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ညနေပိုင်းတွင် အလုပ်ဆင်းပြီး သန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ အလုပ်လုပ်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ကောလိပ်ကျောင်းမှာ နေတုန်းကပင် နိုင်ငံခြားသတင်းများကို အထူး စိတ်ဝင်စား စွာ ဖတ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။ ယခု သတင်းစာတိုက်၌ အလုပ်ဝတ္တရားအနေနှင့် နိုင်ငံခြားမှလာသော ကြေးနန်းသတင်းများကို ဖတ်ရသောအခါ အချို့ရှာ သကားတွေ့သလိုသာ နေတော့၏။ ဘာသာ မပြန်ခင် ကြေးနန်းသတင်းများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်လိုက်၏။ ကျေညက်အောင် မှတ်သားထား လိုက်၏။ ပြီးတော့မှ ကောက်ဘာသာပြန်လိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာကိုလည်းနိုင်၊ မြန်မာစာကိုလည်း နိုင်သော ဘီအေတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပြန်ရကား ကျွန်တော့် ဘာသာပြန်ကြေးနန်းသတင်းများမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် ကောင်းနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ညအယ်ဒီတာမှစ၍ အယ်ဒီတာချုပ်ကပါ သဘောကျနေကြလေသည်။

သူတို့သဘောကျခြင်းကြောင့် မသက်သာလှပေ။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် ညအယ်ဒီတာသည် ကြေးနန်း သတင်းအချို့ကို ခွဲယူ၍ ဘာသာပြန်ရသေးသည်။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကိုချည်း လွှဲပေးလေတော့၏။ ထို့ပြင် အယ်ဒီတာချုပ်သည် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းများမှ ဆောင်းပါးအချို့ကို ဘာသာပြန်ခြင်း၊ မှီးခြင်းများပြု၍ ကျွန်တော်တို့သတင်းစာမှာ ထည့်လေ့ရှိပေရာ ကျွန်တော်

ရောက်တော့ ကျွန်တော့်အား ခွဲပေးပြန်လေသည်။ မသက်သာသော အလုပ်ဖြစ်သော်လည်း မောရမှန်း ညည်းရမှန်းမသိ ဖိလုပ်ပါသည်။

ကမ္ဘာကြီးက လှုပ်နေသည်။ နိုင်ငံခြားသတင်းတွေက ထူးနေသည်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍သာ လှုပ်၏။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍သာထူး၏။ တစ်နာရီထက်တစ်နာရီ ပို၍ပို၍လှုပ်၏။ တစ်နာရီထက်တစ်နာရီ ပို၍ပို၍ထူး၏။ ဟစ်တလာက ကြုံးဝါးသည်။ မူဆိုလိုနီက ထစ်ချုန်းသည်။ ချိန်ဘာလိန်က အာခံစကားပြောသည်။ ရှေ့တစ်လှမ်းမတိုးနှင့်၊ တိုးလျှင် သိမယ်ဟု ဆိုသည်။ ဟစ်တလာက ဇွတ်သိမ်းလိုက်သည်။ မူဆိုလိုနီက တပ်လှန်ပြီး အချောင်နှိုက်သည်။ ချိန်ဘာလိန်က ဒါနောက်ဆုံးပဲ ဟုဆိုကာ နောက်ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ပေး အလျော့ပေးလိုက်သည်။

ဂျပန်က မန်ချူးရီးယားနယ်စပ်မှာ ဆိုဗီယက်တပ်နီတော်နှင့် တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းလိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်တို့က ရင်ပေါ်သွားပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။ ဂျပန်နှင့် နားလည်မှု ယူရန် မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ကြသည်။ ချန်ကေရိုတ်တို့က ဆိုဗီယက်ဆန်ကျင်ရေး မဟာစစ်ပွဲကြီးကို ကျိတ်၍မျှော်ရင်း ယာယီမဟာမိတ် ကွန်မြူနစ်အား ကိုယ့်တပ်ကိုယ်ပြန်နင်းမှုများ တိုး၍ လုပ်လာကြသည်။

ဂျပန်တို့သည်ကား ဆိုဗီယက်တပ်နီကိုလည်း မနိုင်၊ ဆိုဗီယက်နယ်မြေ တစ်လက်မကိုမျှလည်း မရ။ တရုတ်ပြည်မှ နယ်မြေများကိုသာ တိုးချဲ့သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။

ဆိုဗီယက်က အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်တို့နှင့် စုပေါင်းလုံခြုံရေးမဟာမိတ်ဖွဲ့ရန် တောင်းဆိုသည်။ ချိန်ဘာလိန်ကား ဆိုဗီယက်နှင့် နားလည်မှု မလိုချင်။ ဟစ်တလာနှင့်သာ နားလည်မှုလိုချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အလျော့ပေးပြီးရင်းပေးရင်း နယ်ကျွေးပြီးရင်းကျွေးရင်းသာ နေလေသည်။ သို့သော် ဟစ်တလာကား ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေ။ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကား ပေါက်ကွဲလုနီးလေပြီ။

ဘယ်တော့ ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်မှာလဲ။ ဤကား တို့ဗမာအပေါင်းတို့ မေးခွန်းဖြစ်နေတော့၏။ ဤမေးခွန်းဖြင့် သတင်းစာများကို လှန်လှော့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန်၍ ထုတ်ဝေကြ ရသော သတင်းများသည် ဤအမေးများကို ပိုမိုများပြားစေလေသည်။ သတင်းစာ ခေါင်းကြီးနှင့် ဆောင်းပါးများမှာ ဤမေးခွန်းကို ဆွဲပေးနေကြပေသည်။

လူတိုင်း၏ အသိတွင် စစ်ကြီးသည် အနှေးနှင့်အမြန် နေ့လားညလား လာတော့မည်ဟု စွဲကပ် နေလေပြီ။

ဘယ်သူမျှ စစ်ကြီးဖြစ်မလာအောင် တားဆီးနိုင်မည်ဟု မထင်ကြ။ မယုံကြည်ကြ။ စစ်သည် မလွဲမသွေ ဖြစ်ရမည်အရာတည်း။

မလွတ်လပ်သော ဗမာ့လက်တွင် စစ်ကိုတိုက်ရန်သော် လည်းကောင်း၊ တားဆီးရန်သော် လည်းကောင်း အာဏာမရှိ၊ အခွင့်အရေးမရှိ တာဝန်မရှိ။

ဤကဲ့သို့ တွေးကြသည်။ ဤကဲ့သို့ပင် သတင်းပေးကြသည်။

တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးကို ရှေးရှုသော သူတို့အဖို့လည်း စစ်သည် ထွက်ပေါက်လို ထင်နေရ သည်။ အင်္ဂလိပ်အခက်၊ ဗမာ့အချက်။ ဤကား ဒေါက်တာဘမော်၏ တိတ်တဆိတ် ကြွေးကြော်သံ၊ ဝန်ကြီး ဂဠုန်ဦးစော၏ ကျိတ်ကြံခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ နယ်ချဲ့စစ်ကို ပြည်တွင်းစစ်သို့ ပြောင်းပစ်။ ဤကား သခင်များ၏ ကြွေးကြော်သံ၊ ပြင်ဆင်မှု။

ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာများသည် အစိုးရဥပဒေကို ကြောက်နေသဖြင့် ရှောင်ကာ ကွေ့ကာ ရေးနေရသော်လည်း ဖော်ပြပါ ကြွေးကြော်သံများဆီသို့သာ ညွတ်နေကြပေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ သတင်းစာတိုက်တွင် သန်းခေါင်ကျော်ထိ အလုပ်လုပ်ရသည်။ နောက်ဆုံးဖောင် ကလည်း ၂နာရီထိုးမှ ပိတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကမာရွတ်နေအိမ်သို့ ပြန်မအိပ်နိုင်။ များသော အားဖြင့် အယ်ဒီတာခန်းရှိ စားပွဲများပေါ်မှာ သတင်းစာပိုင်ကို ခေါင်းအုံး၍ တုံးလုံးပက်လက် ဆိုသလို အိပ်ရတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းဆိုးတန်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ သွားအိပ်ရသည်။ မွေ့ရာ ခြင်ထောင်တို့နှင့် လုံးဝမတွေ့ထိရ။ ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံအတွင်းက ဤသူခမျိုးနှင့် မတွေ့ထိရသည်မှာ မထောင်းတာ၊ အမှုမထား။ ခု အလုပ်အကိုင်နှင့် ဖြစ်နေသည့်အပြင် ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံလို ထူးခြားသော အခြေအနေမျိုးအရ သွေးကြွနေခြင်းလည်း မရှိရကား ကသီလင်တ အိပ်နေရသည့် ကိစ္စအတွက် စိတ်ထိခိုက်လာပေသည်။

ထို့ကြောင့် မြို့ထဲမှာ ပြောင်းရွှေ့နေရန် စဉ်းစားရလေတော့သည်။ ကမာရွတ် အိမ်ရှင် ဦးလေးမြင့်နှင့် ပထမဆုံး တိုင်ပင်ရ၏။ ဦးလေးမြင့်က ကျွန်တော့်အခက် ချက်ချင်းမြင်သည်။ ကိုကြွယ်က မခွဲချင်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုကြွယ်နှင့် မခွဲချင်။ ကိုကြွယ်ကား ကျွန်တော့် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်နေလေပြီ။ ကျောင်းမှတွေ့ဆုံရသော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေကောင်းနှင့် ပေါင်းရသည့် အရသာက တစ်မျိုး၊ အရပ်ထဲမှာ အတူနေရသော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေကောင်းနှင့် ပေါင်းရသော အရသာက တစ်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ကိုကြွယ်မှာ ကျွန်တော့်ထက် များစွာကြီး၏။ သို့သော် ပြောမနာ ဆိုမနာ ဆိုးတူကောင်းဖက် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလို ပေါင်းသင်းခဲ့ကြ၏။ အကြော်သည် မလုံးတင်တို့ သားအမိနှင့်လည်း ကင်းဝေးကြရဦးမည်။ ကိုကြွယ်နှင့်အတူ ဘူးသီးကြော်အနံ့ခံရင်း၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပူပူ မှုတ်သောက်ရင်း ပြောခဲ့၊ ဆိုခဲ့၊ လှောင်ခဲ့၊ ပြောင်ခဲ့ကြရသည်များကို သတိရ တသနေရပေဦးမည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် သခင်ဘကျွန်း၊ မြင်းရထားသမား ဦးဖိုးခင်တို့ မိသားတစ်စုနှင့် ရပ်ရေး၊ ရွာရေး၊ သာရေး၊ နာရေး ဆွေးနွေး လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းများမှာလည်း အဖိုးတန်သော အတွေ့အကြုံများပင်။ ဦးဖိုးခင်၏ သမီးနှင့်သမက် မီးရထားအလုပ်သမားတို့၏ ဒုက္ခများတွင် ကျွန်တော့်စိတ်သည် နူးညံ့ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ကမာရွတ် စွပ်ကျယ်စက်၊ ဒန်အိုးစက်၊ ကြိုးစက် အလုပ်သမားတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများ၊ စည်းရုံးမှုများ၊ သပိတ်များ၏ အရှိန်ဟပ်သဖြင့် ကျွန်တော်အားတက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ အဖျင်းဆုံး သခင်တင်ကြီးလို နိုင်ငံရေးလေလုံး ပုလိပ်သူလျှိုမျိုးနှင့် တွေ့ဆုံရ ဆက်ဆံခြင်း သည်ပင် ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံကို ကြွယ်ဝစေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကမာရွတ်မှ လေးကန်သောခြေလှမ်း၊ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် နေမိသော မျက်နှာ၊ ပိလေးသော စိတ်နှလုံးတို့ဖြင့် သာလျှင် ရွှေ့ပြောင်းလာရပေတော့သည်။

ရန်ကုန်ထဲတွင် နေစရာနေရာကိုလည်း ဦးလေးမြင့်ပင် ရှာပေးလေသည်။ နေစရာ အဖော်စပ် ပေးသည်ဟုဆိုက ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။ ၄၅လမ်းထဲတွင် တိုက်ခန်းတစ်ခုရှိသည်။ တစ်လမှာ အခန်းခ ၂၅ကျပ်ဖြစ်၍ ဦးလေးမြင့်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ငှားလျက်နေသည်။ ထိုသူမှာ တစ်ဦးတည်းသမား ဖြစ်လျက် အခြား တစ်ဦးတည်းသမားနှစ်ယောက်ကို ရှာနေရာ တစ်ယောက်ရပြီ ဖြစ်သည် ဆို၏။ သူက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထံမှ တစ်ယောက် ဘဝီစီ အခန်းခ ယူမည်ဖြစ်ရာ သူကိုယ်တိုင်က ၄၅ ကျပ်သာ ပေးလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

တိုက်ခန်းမှာ အပေါ်ထပ်တွင်ရှိပြီး အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားရာ ညနေဘက်တွင် နေအတော်ပူလေသည်။ အလျား ၂၅ပေ၊ အနံ ၁၂ပေမျှ ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိပေသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်း၏နောက် ထပ်ဝက်တွင် လှေကားက ကျွန်တော်တို့အခန်းဘက်မှ ၃ပေမျှ ယူထားသေးရာ ငြပေမျှသာ ကျန်ပေသည်။ အခန်းတွင်းမှာ အစိမ်းပုပ်ရောင် ဆိုးထားသဖြင့် အနိန္ဒိယ တောင်ပိုင်း ကုလားပိုင်သော အိမ်ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆလိုက်၏။ ဘယ်နည်းနှင့် ဝင်သည်မသိ၊ အောက်ထပ်က မီးခိုးသည် လှိုမ့်၍ဝင်နေ၏။ ညှော်လျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့ထံ မုချ ညှော်နဲ့ရောက်မည် ထင်ပေသည်။ လွတ်လပ်စိမ်းလန်းသော ကမာရွတ်ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ကား ကွာခြားလှ၏။

ကျွန်တော်နှင့် အတူနေရမည့် ဦးလေးမြင့်၏ မိတ်ဆွေကား အသက် ၄၀မျှ ရှိဦးမည်ထင်သည်။ ပုပုဖိုင့်ဖိုင့်ဖြစ်ပြီး သွားလျှင် ခြေကို ယက်ကန်ယက်ကန် ဘဲလိုသွားသည်။ ဗိုလ်ကေကို အောင်ကျော်ထက်တို့အောင် ဖြတ်ထား၏။ ငယ်ထိပ်ပေါ်တွင် ဆံဖြူကွက်ကလေး ရေးရေးမြင်ရ၏။ ဦးလေးမြင့်က သူ့အား ဆရာဟု ရိုသေစွာခေါ်သဖြင့် ဘာဆရာများဖြစ်ပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော် သိလိုပေသည်။ သို့သော် လူချင်းမရင်းနှီးခင် မမေးအပ်သေးသည့် ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံကို စောင့်ထိန်းနေရသည်ဖြစ်ရာ ဖြည်းဖြည်းမှ အကဲခတ်စုံစမ်းမေးမြန်းရန် အချိန်စောင့်နေရပေတော့သည်။

ပထမတော့ သူသည် ပရွတ်ရီးဒါး စာပြင်ဆရာဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာတိုက်မှာ လုပ်သည်ကား မဟုတ်ချေ။ သို့သော် ဦးလေးမြင့်မှာ သတင်းစာတိုက် တစ်တိုက်တွင် ဖိုမင်တစ်ဦးဖြစ်ရာ စာပြင်ဆရာကို ဤမျှရိုသေဖို့အကြောင်း မရှိဟု တွေးထင်မိသည်။ ထို့ပြင် ပရွတ်ရီးဒါး စာပြင်ဆရာ အလုပ်ကိုလည်း မှန်မှန်သွားလုပ်ဟန် မတူချေ။

“ဆရာ အလုပ်မသွားဘူးလား”

“သည့်ပြင်အလုပ်တွေ များနေတာနဲ့ မသွားအားသေးဘူး”

သူ့အသံမှာ ပြာတာတာနိုင်သော်လည်း ဘုန်းကြီးတရားပေးသံ ပေါက်နေ၏။ သည်လောက်သာ ဖြေပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ မျက်စိမှေး၍ ပုတီးစိပ်နေလေတော့ရာ နောက်ထပ် မမေးတော့ချေ။

တဖြည်းဖြည်း သူ၏ သည့်ပြင်အလုပ်တွေ သိလာရသည်။ သူသည် သတင်းစာထဲမှာ ဗေဒင်ဆောင်းပါးများ ရေးသည်။ သူ့ကလောင်နာမည်မှာ ဗေဒကဝိန် ဆရာဦးတက်ရှိန် ဖြစ်ပေသည်။ ဗေဒင်ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ၅ကျပ်ထက်တော့ ပိုရမည် မထင်ပေ။ ဆရာ ဦးတက်ရှိန်သည် ဗေဒကဝိန် ဖြစ်သော်လည်း ဗေဒင်ဟောသည်ကိုကား မတွေ့ရချေ။ ဇာတာဖွဲ့ပေးဟန်လည်း မရှိ။ အကယ်၍ ဗေဒင်ဟောသည်ဖြစ်ဘိမူ အိမ်မှာမဟောဘဲ ပင့်ဖိတ်ရာလိုက်ဟောခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဆရာဦးတက်ရှိန်အား အပင့်အဖိတ်ကား အတော်များပေ၏။ ဘာလုပ်ဖို့ ပင့်ကြဖိတ်ကြသည်ကို ကျွန်တော် တော်တော်နှင့် မသိသေး။ သူ့ကိုမေးတော့လည်း ဆရာက အတိုင်ပင်ခံဆိုတော့ ပင့်ကြဖိတ်ကြတာပေါ့ဟုသာ ပညာရှိအပြုံးဖြင့် ဖြေပြီး ပုတီးစိပ်နေပြန်လေသည်။

အခန်းအတူနေဘက် အခြားတစ်ယောက်ကား တံဆိပ်ထုအလုပ်သမား ကိုတင်အေးဆိုသူ ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီ တံဆိပ်တုံး၊ အသင်းအပင်း တံဆိပ်တုံး၊ လူနှင့်ဆေးလိပ် တံဆိပ်တုံး၊ တံဆိပ်တုံးအမျိုးမျိုးကို အမှတ်အသားအမျိုးမျိုး၊ စာလုံးအမျိုးမျိုးဖြင့်လည်း လုပ်ပေးနိုင်သည်။ ရော်ဘာနှင့်သာမက ခဲနှင့်လည်း လုပ်ပေးနိုင်သည်။ ကိုတင်အေးမှာ ၂၅နှစ်အောက်မှာသာ ရှိမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူ၊ သို့မဟုတ် များစွာ မကြီးနိုင်ချေ။ အရပ်အမောင်း အလောတော်ဖြစ်၍ အသားမှာ ကော်ရင်ဂျီလောက် မည်းခြောက်ပေသည်။ ဆံပင်လှိုင်းထနေ၏။ လှပသော နှုတ်ခမ်းမှာကား အမြဲတမ်းလိုလို နီမြန်းနေသည်။ အသားမည်းခြင်းကို ထောက်ညှာသောအားဖြင့် နှုတ်ခမ်းလှအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်သော သဘာဝလက်ရာပေလော မပြောတတ်ပေ။

သူ့အလုပ်ခုံမှာ အိမ်သာနှင့် ရေချိုးခန်းဘေး၊ အိမ်နောက်ဖေးပေါက် အလင်းရောင် အောက်တွင် ရှိပေသည်။ အလင်းရောင်ရသည့် အမြတ်သည် အောက်ထပ်မှ တက်လာလေ့ရှိသည့် မီးခိုးနှင့် ညှော်သင်းတို့ကြောင့် အရှုံးပေါ်နေပေသည်။ သူ့အလုပ်ခုံကား ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည် မဟုတ်ပါ။ အလုပ်ပစ္စည်း ကိရိယာအားလုံးကို ထည့်၍ထမ်းရမည်ဆိုလျှင် လက်သမားတစ်ယောက် လောက်ပင် ဝန်စည်စလယ် မကျယ်ပါ။

ဆရာဦးတက်ရှိန်၏ ဘုရားခန်းက အိမ်ရှေ့မှာရှိသည်။ စားပွဲကလေးတစ်လုံးမှာ လှေကားအိမ်နှင့် အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်ကြားမှာ ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်ဝအုပ်မျှသာ ရှိသည်။ စာရေးစရာ ပစ္စည်းလက်နက် တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့သဖြင့် ဆရာဦးတက်ရှိန်သည် ထိုစားပွဲတွင် ဗေဒင်ဆောင်းပါးများ ရေးမည်မဟုတ်ဟု တွက်ဆနိုင်ပေသည်။ ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဆရာဦးတက်ရှိန်က-

“ကိုတင်ထွန်း အဲဒီစားပွဲ သုံးချင်သုံး။ ဆရာမသုံးပါဘူး။ ဆရာက စားပွဲမှာ ထိုင်လေ့မရှိဘူး၊ စာရေးချင်တောင် အားလျားမှောက်ရေးတာ” ဟုဆိုကာ သုံးခွင့်ပြုလေသောကြောင့် များစွာ ဝမ်းသာသွားပေသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော့်နေရာဟု သတ်မှတ်နိုင်သော အလယ်ပိုင်းမှာ အလွန်မှောင်လွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်နေရာဟု သတ်မှတ်ထားသော အပိုင်းတွင် အိပ်ရာခင်းရ၏။ ခြင်ထောင်ထောင်ရ၏။ စာရေးစာဖတ် များစွာလုပ်ရန်လိုသော လက်ထောက်အယ်ဒီတာ၊ နိုင်ငံရေးသမားပေါက်စအဖို့ သင့်လျော်သောနေရာ မဟုတ်ပေ။ ညမှာ မီးခွက်ကို အားကိုးနိုင်သော်လည်း နေ့ခင်း အလင်းရောင်မှာ အားကိုးစရာမဟုတ်ပေ။

ဦးတက်ရှိန်၏ စားပွဲပေါ်က စာအုပ်များကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဗေဒစာအုပ်များ တွေ့ရမည် ထင်သော်လည်း မတွေ့ရဘဲ ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်၊ ဝိပဿနာစာအုပ်၊ ဝတ္ထုစာအုပ်နှင့် နဂါးနီ စာအုပ်များကိုသာ တွေ့ရပေ၏။ စာအုပ်ခေါင်းစဉ်များကို ဖတ်နေတုန်း ကုလားထိုင်မှ ကြမ်းပိုးများ က ဖင်ကို ထိုးနေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးစလုံး ခုတင်မရှိကြ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်ကြရသည်။ သုံးဦးစလုံး အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်စားသူများ မဟုတ်ကြသဖြင့် ဗာဟီရကိစ္စနည်းလှသော အိမ်ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာ ဦးတက်ရှိန် မရှိလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ကိုတင်အေးနှင့် ကျွန်တော်သည် ဦးသူ ဝင်ထိုင် ကြသည်။ ကိုတင်အေးသည် ပက်လက်ကုလားထိုင် ထိုင်ရလျှင် ထိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်က ဦးသွား၍ မထိုင်ရလျှင် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်ကာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ငေးကြည့် နေတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အမြဲမနေသော်လည်း ကြားပေါက် တစ်ခါတစ်ရံ လာအိပ်တတ်သော လူတစ်ယောက် ရှိသေး၏။ ထိုလူကား ရေကျော်ထိပ်ရှိ တရုတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အခစား ကူညီရောင်းချနေသော ကိုစံဖေဆိုသူဖြစ်၏။ သူလည်း ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူ လောက်ပင် ဖြစ်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည် အသားဖြူဖြူ ခပ်သေးသေးဖြစ်ပြီး တရုတ်ဘိန်းစားနှင့် တူပေသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့အားလုံးအား ဆရာဟုခေါ်သည်။ သူသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားအိပ် နေထိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ထံမှာ တစ်ခါတစ်ရံ လာအိပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဆရာဦးတက်ရှိန် တို့ကား အတော်ခင်မင်ကြဟန်ရှိ၏။ သူ ကျွန်တော်တို့ထံ လာအိပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မအိပ်သည်

ဖြစ်စေ၊ နံနက်တိုင်း နို့ဆီခွက်နှင့် လက်ဖက်ရည်ထည့်ခဲ့ပြီး ဆရာဦးတက်ရှိန်အား တိုက်သည်။ ပန်းကန်ဆေးကြောပြီး ထားနေကျနေရာထားပြီးမှ ပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးတက်ရှိန်က တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းသည်ကို လုပ်သွားရသေးသည်။

တင်ထွန်းတစ်ယောက် လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဖြစ်နေပြီတဲ့ဟူသော သတင်းကို အခြားသူများ ဂရုထားလိုက်ကြဟန် မတူသော်လည်း သခင်မိတ်ဆွေများကြားတွင်ကား ချက်ချင်း ဂယက်ရိုက် သွားလေသည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဘွားခနဲပေါက်လာပြီး နောက်ဆုံးကြေးနန်းသတင်း မေးသူက မေးသည်။ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်လာပြီး ထည့်ရန်သတင်း ပုံနှိပ်ရန်ဆောင်းပါး ပေးသူက ပေးသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အာဏာမရှိပါဘူးဆိုသည်ကို လက်မခံ။ နောက်တစ်နေ့ မပါပြန်ပါက လည်း “သခင်တင်ထွန်းဟာ တို့ဗမာမပီဘူး၊ အဖဗမာပြည်ရဲ့ တာဝန်ကို မထမ်းရွက်ဘူး” စသည်ဖြင့် ပြောဆိုဝေဖန်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ လူစုလူဝေးနှင့် ပျော်ရွှင်စွာဝင်လာပြီး လက်ဖက်ရည် လိုက်တိုက်ရမည်၊ မုန့်လိုက်ကျွေးရမည်ဟု ညှဉ်းသူတို့က ညှဉ်းကြသည်။ ကျွန်တော်က ဝင်ငွေရှိသော လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဖြစ်နေပြီကိုး။

ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ သခင်တွေလာလာ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့လို ခြေသလုံးအိမ်တိုင် အချိန်ပြည့် ဝန်ထမ်းသခင် မလုပ်နိုင်သော်လည်း အချိန်ပိုင်း ဝန်ထမ်းသခင်ပေါက်စ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

အလုပ်ဝင်စက ကျွန်တော်သည် ဘီအယ် ဥပဒေတန်းကို တက်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့သေးသည်။ ရသော လခ ၆၅ကျပ်မှ ကျောင်းလခ ၂၅ကျပ် ကိုပေးပြီး ကျန်ငွေ ၄၀ကျပ်ဖြင့် ကမာရွတ်မှာ ဆက်နေ သွားမည်ဟု မှန်းခဲ့သည်။ ယခုတော့ မှန်းတိုင်း မပေါက်တော့ချေ။ ငွေကြောင့်ကား မဟုတ်၊ ထမင်းတစ်နပ် တစ်မတ်နှင့် စားဖြစ်သောကြောင့် ခက်စရာမဟုတ်ပေ။ ညအလုပ် ဖြစ်သောကြောင့် မနက်အစောကြီး ကျောင်းတက်ရန်မဖြစ်နိုင်။ ထို့ပြင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုံ့လစိုက်၍ ဘီအယ်လ် တက်ရန်လည်း ဘီအယ်လ်မက်မောစိတ် မရှိတော့ပြီ။

တစ်ခါတုန်းက နိုင်ငံရေးတွင် ဝတ်လုံတော်ရများ၊ ရှေ့နေများ ထင်ရှားခဲ့ကြသည်။ သူတို့ နိုင်ငံရေးနှင့် သူတို့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအလုပ်ကို နိုင်နင်းလိမ္မာစွာ ယှဉ်တွဲနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များဖြစ်သော ကိုကြီးနု၊ ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုသိန်းဖေ စသည်တို့လည်း ထိုသူတို့အား နမူနာထားရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသေးသည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေး၏

သဘောသည် များစွာ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ယင်းသို့ နမူနာထားခြင်းမှာ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ လက်တွေ့ကြုံကြလေသည်။ သူတို့သည် သင်နေသော ဘီအယ်လ်ကို တန်းလန်း စွန့်ပစ်ကြရလေသည်။

တို့ဗမာနိုင်ငံရေးသည် ဝတ်လုံတော်ရ၊ ရှေ့နေတို့၏ ဥပဒေပညာ၊ အချေအတင် စကားရည် စသည်တို့ထက် များစွာ ကျော်တက်သွားလေပြီ။ တို့ဗမာနိုင်ငံရေးသည် ဝတ်လုံတော်ရ၊ ရှေ့နေ တို့က အမှုလိုက်ရာမှ အားမှပေးသောအချိန်ထက် ခေါင်းဆောင်တို့ထံမှ များစွာပိုပေးနိုင်သော အချိန်ကို တောင်းနေလေပြီ။ ထို့ပြင် တို့ဗမာသခင်တို့သည် ဝတ်လုံတော်ရကြီး၊ ရှေ့နေကြီးများ ခေါင်းဆောင်ခဲ့ကြသော လူကြီးနိုင်ငံရေးကို စားဖား ကိုယ်ကျိုးရှာ နိုင်ငံရေးနှင့် တစ်သားတည်း မြင်နေကြပြီ မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော် ဘီအယ်လ်မတက်ခြင်းကို မမြင့်ဦးက မကျေနပ်။ ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ရန် မမြင့်ဦးက အမျိုးမျိုးဖျောင်းဖျာသည်။ ကျွန်တော်က မပြင်နိုင်။ ဖျောင်းဖျာမရတော့ မမြင့်ဦးက ဝမ်းနည်းစကား ပြောသည်။ စိတ်ကောက်သလို လုပ်ပြသည်။ မမြင့်ဦးသည် ကျွန်တော့်အား ဘီအေစာမေးပွဲ ဖြေအောင် ပြုပြင်ပေးနိုင်၏။ ဘီအယ်လ်တက်အောင်ကား မပြုပြင်နိုင်။ မှတ်မိသေး သည်။ ကျွန်တော်နှင့်မမြင့်ဦးတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးစက မမြင့်ဦးသည် ဝတ္တုတိုကလေးတစ်ပုဒ် ရေးပေးဖူး၏။ ကျောင်းသူနှင့်ကျောင်းသား တွေ့ဆုံကြသည်။ ကျိတ်၍ ချစ်ကြသည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အားပေးကာ စာကို ကြိုးစားသင်ကြသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့် ဝတ်လုံတော်ရကြီး များ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ညားပြီး တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုး ဆောင်ကြလေသတည်း။ ကျွန်တော်ကား မမြင့်ဦး မှန်းထားသည့်အတိုင်း မဖြစ်ဘဲ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ်လေပြီ။

မမြင့်ဦး၏ ဝမ်းနည်းစကားမှာ ဟန်ဆောင်မဟုတ်ကြောင်း သူ့မျက်နှာမှာ တပ်အပ်ပေါ်နေသည်။ မမြင့်ဦး စိတ်ကောက်သလို လုပ်ပြခြင်းမှာ ကျွန်တော့်ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို မပြုပြင်နိုင်တော့၍ ကျွန်တော့် အချစ်စိတ်ကို ဆွဲခြင်းသာဖြစ်သည်ထင်၏။

ဒီလို မမြင့်ဦးက ဝမ်းနည်းစကားပြောပြီး စိတ်ကောက်သလို လုပ်ပြလိုက်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် “ဪ မမြင့်ဦး ငါ့ကို တကယ်ချစ်ပေးသားပဲ” ဟု အောက်မေ့ပြီး ကြည်နူးနေမိသည်။ သို့သော် သူမှန်းထားသလို ကြိုးစားရန်ကား မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ။

၄၈

ဥယျာဉ်မှူးနှင့် နှင်းဆီပန်း

ကျွန်တော်၏နေရာသစ်မှာ ၄၅-လမ်းတွင် ရှိသဖြင့် ရေကျော်လမ်းမကြီးတွင် နေသော မခင်သစ် တို့နှင့် များစွာနီးနေပေသည်။

နေရာသစ်သို့ ပြောင်းလာပြီး မကြာမီပင် မခင်သစ်တို့အိမ် ရောက်သွားလေသည်။

မခင်သစ်ကား အောက်ထပ်မှာ ရှိနေသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ရသည့် ပုံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ တိုင်ကြီးကို ကျောမှီလျက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ခြေဆင်းထိုင်ကာ စာဖတ်နေလေသည်။ ဘာသံမှလည်း ကြားဟန်မရှိ။ ဘယ်အရိပ်ဘယ်အရောင်မျှလည်း မြင်ဟန်မရှိ။ စာတွင်သာ အာရုံစိုက်နေသည်။ သူ့အနီးတွင် သူ့အဒေါ် ဒေါ်ရွှေသစ်က ထိုင်ပြီး ဆေးထုပ်ကလေးများကို စက္ကူအိတ်ကလေးများထဲသို့ ထည့်နေသည်။

ဒေါ်ရွှေသစ်သည် ကျွန်တော်ဝင်လာသည်ကို ချက်ချင်းမြင်သည်။ လက်ကအလုပ်ကို လုပ်မြဲ ဆက်လုပ်ရင်း နေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ ရှိကြလားခင်ဗျာ၊ ဆရာဖေကော ရှိရဲ့လား”

“နှစ်ယောက်စလုံး ရှိကြတယ်ကွဲ့၊ အပေါ်တက်သွား၊ နို့မင်း ခုဘယ်က လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် အိမ်ကလာတာခင်ဗျာ။ ခု ကျွန်တော် ၄၅လမ်းထဲ ပြောင်းလာတယ်လေ”

ကျွန်တော်က အားတက်သရောပြောပြီး ဒီစကားကြောင့် မခင်သစ်က စိတ်ဝင်စားခြင်းဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်လေမည်လားဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မခင်သစ်အား ကြည့်၍

ဖြေလိုက်သည်။ မခင်သစ်ကား စာကိုသာဖတ်နေသည်။ ဘာတွေများ စွဲနေသည်မသိ။ ဒေါ်ရွှေသစ်က-

“အေး အေး၊ ပြောင်းလာရင် အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်တာပေါ့ကွယ်၊ မင်းဒေါ်ဒေါ်နဲ့ တွေ့ချင်ရင် အပေါ်တက်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တက်မယ်လို့ပါပဲ”

ကျွန်တော်သည် လှေကားဆီသို့ လျှောက်ခဲရသော်လည်း ကျွန်တော့်ကိစ္စတွင် စိတ်ဝင်စားမှု မပြသော မခင်သစ်၏ အမူအရာအတွက် မကျေမချမ်းဖြစ်လျက် နောက်လှည့်ကာ-

“သစ်သစ် ဘာတွေများဖတ်နေလို့ သည်လောက် စွဲနေရတာလဲ”

သည်တော့မှ မခင်သစ်သည် ညောင်းနေသော မျက်လုံးကလေးများကို ကျွန်တော်ဆီ ဆန့်လွှတ် လိုက်သည်။ သမ်းဝေခြင်းနှင့် ရောစပ်နေသော အပြုံးနှင့်အတူ စာအုပ်မျက်နှာဖုံးကို ပြလိုက်သည်။ ခင်မြင့်ကြီးဝတ္ထု ဒုတိယတွဲ။

အပေါ်ရောက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ရော၊ ဆရာဦးဖေကိုပါ အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ဒေါ်မှာ တောင်းတစ်တောင်းထဲရှိ ဆေးပုလင်းများကို ရွေးနေသည်။ ဆရာဖေကား ကျောင်းသင်ခန်းစာ စာအုပ်များကို စစ်နေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်”

“မောင်တင်ထွန်းလားဟေ့ ထိုင်ကွာ”

ဒေါ်ဒေါ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မထိုင်ဘဲ ဒေါ်ဒေါ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ထိုင်ပါကွ၊ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ ထိုင်ပါ”

“နေပါစေ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်”

ဆရာဖေသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ စန့်စန့်ထိုင်၍ အနားယူလိုက်ရင်း-

“ဘယ်က ပေါက်လာသလဲဟေ့”

“ကျွန်တော် အခု ၄၅-လမ်းကို ပြောင်းလာတယ်၊ နီးလာလို့ လာလည်တာပဲ”

ဒေါ်ဒေါ်က ပုလင်းများကို ရွေးရင်းပင်-

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်ဘက်လောက်မှာလဲ”

“မောင်ဂိုမာရီ (ဗိုလ်ချုပ်လမ်း)နဲ့ ကပ်လို့ပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“အေး ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ခဏခဏ လာလည်တာပေါ့ကွယ်၊ ကျောင်းဆက်နေသေး သလား”

“အစကတော့ ဘီအယ်လ် ဆက်သင်မယ်လို့ပဲ၊ ခုတော့ မသင်တော့ပါဘူး၊ တန်ဖိုးသိပ်ရှိတယ် လည်း မထင်တော့ပါဘူး”

ဦးရွှေဖေကား ဘာမျှကြားမဝင်တော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောကြသမျှ ကို နားထောင်၍သာ နေလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်က ရွေးထားသော ပုလင်းလွတ်များကို ဂျပံစက္ကူ သေတ္တာတစ်ခုထဲမှာ ထည့်ရင်း-

“ဘာလဲဟေ့ ဘီအယ်လ်ဆိုတာ ဝတ်လုံတော်ရ ရှေ့နေအတတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဒေါ်ဒေါ်”

“အေးကွာ မသင်တာဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လိမ်ရတဲ့ အလုပ်ပါကွယ် ဟဲ ဟဲ”

ဒေါ်ဒေါ်အပြုံးမှာ ရှေ့သွားကြီးများနှင့်အတူ လက်သွားသည်။ ဒေါ်ဒေါ်သည် အလုပ်ကိုချထားပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။

“လာကွာ ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်”

ဒေါ်ဒေါ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်၏။ ကျွန်တော်လည်း ဘေးက လိုက်ထိုင်ရတော့သည်။ ဆရာဖေသည် သူ့ကျောင်းသင်ခန်းစာအုပ်များနှင့် အလုပ်များနေပြန်လေပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်နှင့် ကျွန်တော်ကား စကားတပြောပြောနှင့် မမောနိုင်ကြ။ သခင်အလုပ်အပြင် ဘာလုပ်သေးသလဲ မေးသည်။ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာရပုံကို ပြောပြရသည်။ လုပ်ရသည့် အလုပ်သဘော၊ အလုပ်လုပ်ချိန်မှစပြီး နေရထိုင်ရပုံ၊ စားရသောက်ရပုံပါမကျန် အကြောင်းစုံ မေးမြန်းပြောဆို နေကြလေသည်။

“တို့အိမ်လည်း မကြာခဏ ဝင်ထွက်ပြီး စားချင်တဲ့အခါ လာစားပေါ့ကွယ်၊ တစ်ယောက်တွက် ဆိုတာ မထူးပါဘူး၊ အမြဲ ပိုပိုမိုမို ချက်ထားတာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က အချိန်မှန်တဲ့လူတွေ မဟုတ်တော့ ဆိုင်နဲ့ပဲ ကိုက်ပါတယ်”

“ဆိုင်ထမင်း ဆိုင်ဟင်းဆိုတာ ကြာတော့ ငြီးငွေ့လာတာပဲကွဲ့။ တို့ကိုတော့ အားနာစရာ မရှိပါဘူး၊ စားချင်တဲ့အခါ လာစား၊ ဪ ဝါးကောင်းနေလိုက်တာ မောင်တင်ထွန်းကို ဘာမှ မကျွေးရသေးဘူး”

“နေပါစေဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်မဆာပါဘူး”

ကျွန်တော်က ငြင်းသော်လည်း ဒေါ်ဒေါ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ယူကျွေးရန် ထသွားလေတော့သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ကထသွားတော့ အနီးက သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကောက်ဖတ်လိုက်သည်။ နန်းရင်းဝန် ဦးပုက သူ့ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ အောင်မြင်မှုများအနက် ရေနံမြေမှ ရန်ကုန်ရောက်နေသော သပိတ် တပ်သားများအား အစိုးရစရိတ်ဖြင့် ရေနံမြေသို့ ပြန်ပို့နိုင်ခြင်းမှာ တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ပြောကြား

နေလေသည်။ သံပုံးတီး တောထုတ်နေသော သခင်များအား ဦးစော၏ ဂဠုန်တပ်သားများက ဝါးရင်းတုတ်နှင့် ရိုက်ကြသည်။

“မောင်တင်ထွန်းရဲ့ မင်းတို့သခင်တွေက အယူသီးလွန်းတယ်ကွ”

ကျွန်တော်သည် သတင်းစာဖတ်နေရာမှ အံ့သြစွာ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျောင်းသင်ခန်းစာ စာအုပ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ဆရာဖေ၏ အသံဖြစ်နေ၍ အံ့သြမိသည့်အပြင် သည် ထင်မြင်ချက်မျိုးကို ဆရာဖေထံမှ မမျှော်လင့်သဖြင့်လည်း အံ့သြမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်ကိစ္စမှာ အယူသီးတာလဲ ဆရာ၊ ဦးစောကို သံပုံးတီးပြီး တောထုတ်တဲ့ကိစ္စလား”

“ဟာ ဆရာအဲဒါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငစောလိုလူတွေ တောထုတ်ရုံ မဟုတ်ဘူး။ မသာချ လည်း ချထိုက်တာပဲ။ ဆရာပြောချင်တာက သူတို့ဘုံဝါဒကို ပြောတာ။ ဆရာတို့လည်း ဘုံဝါဒကို ကြိုက်သလောက် ကြိုက်ပါတယ်။ နို့ပေတဲ့ မောင်တို့သခင်တွေရဲ့ ဘုံဝါဒက ပြင်းထန်လွန်းတယ်။ အားလုံးတန်းတူရမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ။ သင်္ဘောကျင်းက ကူလီတစ်ယောက်ရဲ့ အသိဉာဏ် အရည်အချင်းနဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းက ပရော်ဖက်ဆာတစ်ယောက်ရဲ့ အသိဉာဏ်အဆင့်အတန်း ကွာတယ်မဟုတ်လား။ လန်ချားကုလားနဲ့ ဗမာကူလီတောင် အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်း ကွာတယ် မဟုတ်လား။ ကော်ရင်ဂျီကုလားက ဘိတ်ဘိတ်တုံး ဉာဏ်မရှိဘူး၊ ဗမာကူလီက ဉာဏ်ပိုရှိတယ်၊ ဉာဏ်ကို လွှာသုံးတတ်တယ်”

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆက်ပြောမည့် အရှိန်ယူနေတုန်း ဆရာဖေက လှ၍ဝင်လိုက်သည်။

“ပြီးတော့ တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ မောင်တို့သခင်တွေက ရှေးအယူအဆတွေ အားလုံးပယ်ရမယ် ပြောနေတယ်။ ရှေးအယူအဆအားလုံးသာ ပယ်လိုက်ရင် ဗမာတွေ ခုဖြစ်နေတာထက် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်ကုန်ကြမှာပဲ။ ဆရာထင်တယ် လူကြီးသူမ ရှိသေရကောင်းမှန်းမသိ၊ ရှေးပညာတွေ တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်းမသိ၊ ဘုရားတရားသံဃာ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ဖို့မေ့၊ ဟော လောကမှာ အဖိုးတန်သမျှတွေ ပျက်စီးကုန်တော့မှာပဲ။ ဆရာတို့ဟာ သခင်တွေကို တကယ့် အရေးမှာ ထောက်ခံခဲ့တာပဲ။ လွတ်လပ်ရေးကိစ္စမှာဆိုရင် တစ်သဘောတည်းပဲ၊ ခုလို အယူသီးမှုတွေ၊ ဂါရဝနည်းမှုတွေ၊ ရိုင်းမှုတွေကိုတော့ မထောက်ခံနိုင်ဘူး၊ သည်းမခံနိုင်ဘူး”

ဆရာဖေသည် ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်သာ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ငှက်ပျောသီးများယူ၍ ရောက်မလာလျှင် ရှေ့ဆက်၍ မည်မျှ ပြောဦးမည် မသိပေ။ ဒေါ်ဒေါ်က အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်-

“ဟဲ ဟဲ ကိုဖေမှာလည်း ခုတလော သည်းမခံနိုင်တာတွေ များနေပြီ၊ ခုဘာများ သည်းမခံနိုင် ပြန်ပြီလဲ”

“သခင်တွေ့ရဲ့ အယူသီးမှုတွေ၊ ဂါရဝတရားနည်းမှုတွေ၊ ရိုင်းမှုတွေကို ပြောတာပါကွာ”

“အမယ်လေး တော်ပါ၊ သခင်တရားပွဲတဲ့ဆိုရင်ကိုပဲ အရင်ဆုံးရောက်တာ မဟုတ်လား၊ သခင်တွေ သပိတ်မှောက်ပြီဆိုရင်ကိုပဲ အရင်ဆုံး အလှူပြေးထည့်တာ မဟုတ်လား”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ဒါက တခြားပဲ”

ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော့်အား မိခင်က သားငယ်အားကြည့်သလို ပြုံးပြီးကြီး ကြည့်ပြီး-

“ဒီသခင်ကလေးကတော့ တော်ပါတယ် ကိုဖေရယ်၊ ဂါရဝတရား ရှိပါတယ်။ ဟဲ ဟဲ၊ ကဲ ကဲ ရော၊ ကော်ဖီသောက်၊ ငှက်ပျောသီးက ဝက်မလွတ်ကဲ့။”

ဆရာဦးရွှေဖေသည် ကျောင်းသင်ခန်းစာအုပ်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပြန်လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း စကားလက်ဆုံ ကျသွားပြန်လေပြီ။ မခင်သစ်၏ ပညာရေးကို ကျွန်တော်က စမေးမိသည်။ ဟိုတုန်းက သပိတ်ပြန်မလှန်လိုသည် မဟုတ်ပါလား။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကိုယ်တိုင်ပင် လွတ်လပ်ရေးမရမချင်း သပိတ်မှောက်နေခြင်းကို ထောက်ခံခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ မခင်သစ် သည် သပိတ်မလှန်၊ ကျောင်းပြန်မသွား။ သို့သော် စာကိုတော့ သင်ဖို့ကောင်းသေးသည်။ သင်လည်း သင်လိုသည်။ ရှစ်တန်းလောက်နှင့် ရပ်ထားရမည်ဆိုသော် စကောစက ဖြစ်နေသည်။ စာမေးပွဲမဖြေတာ အပထားပြီး ဆယ်တန်းစာလောက်တော့ တတ်ထားအပ်သည် မဟုတ်ပါလော။

သို့ဖြင့် မခင်သစ်အား အလွတ်ပညာသင်ပေးရေးကို ဆွေးနွေးကြသည်။ အင်္ဂလိပ်စာက ခက်သည်။ ဆရာဦးရွှေဖေ မတတ်နိုင်။ သို့ဖြင့် မောင်တင်ထွန်းက သင်ပေးမည်လားဟူသော အမေးသို့ မလွှဲမရှောင်သာ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကား ထိုအမေးကို အားတက်သရော မေးလိုက်ပြီး

နောက်မှ ဘာစဉ်းစားမိသည်မသိ။ နောက်ဆံငင်နေသော အမူအရာ လက္ခဏာ ပေါ်လာသည်။
ကျွန်တော်က-

“ကျွန်တော်ကတော့ သင်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေါ်ဒေါ်သမီးလည်း မေးကြည့်ပါဦး၊
ပြီးတော့”

ဒေါ်ဒေါ်က သူ့အတွေးနှင့်သူ့ ငေးမောနေရာမှ ကျွန်တော်ဆက်ရန် အာလေးနေသော အရာကို
ဆက်လိုက်သည်။

“ကိုရွှေဖေနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်”

သည်မျှနှင့် ပြောစရာစကား ကုန်သလို ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဤကိစ္စတွင် ဒေါ်ဒေါ် နောက်ဆံငင်နေသည့်သဘောကို ကျွန်တော်ရိပ်မိပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ်
တွေးတောငေးမောသွားသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ဖတ်နိုင်ပါသည်။ ဦးရွှေဖေနှင့် တိုင်ပင်ရမည့်
တာဝန်ကိုလည်း နားလည်ပါသည်။ သမီးပျိုကလေးကို လူပျိုကလေးတစ်ဦးနှင့် နီးစပ်စေခြင်းမှာ
တာဝန်ကြီးလှသည် မဟုတ်ပါလော့။ ဘာမျှမဖြစ်ဦးတော့၊ လူပြောစရာများ ဖြစ်နေမည်လော။

သည့်နောက် မကြာပါ။ ညနေတိုင်း ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်အား စာပြပေးရလေသည်။ အစဦး
တုန်းက အင်္ဂလိပ်စာ၊ နောက် မခင်သစ်က ဂျော်မက်ထရီ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် မေးရင်း ဂျော်မက်ထရီ၊
အယ်လ်ဂျီဘရာများ သင်ပြပေးနေမိတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပထဝီ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရာဇဝင်။
ညနေတိုင်း ၃နာရီမှ ၅နာရီအထိ။

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း၏ အနောက်တောင်ထောင့်တွင် စားပွဲပိုင်းကြီးတစ်ခု ခင်းထားသည်။ ထိုစားပွဲပိုင်း
ကြီးကား စာသင်စားပွဲပိုင်းပေတည်း။ ကျွန်တော်တို့ စာသင်သည့်အခါတိုင်း ဒေါ်ဒေါ်သည်
မနီးမဝေးမှာ အလုပ်တစ်ခုခု ထိုင်၍လုပ်နေတတ်သည်။ သို့မဟုတ် မခင်သစ်ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်
ကလည်း ရွှေရွှေဟု လိုက်ခေါ်နေသည့် အဒေါ်အပျိုကြီး မရွှေသစ်သည် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေ
တတ်သည်။ သူတို့မှာ လုပ်စရာတွေကလည်း အများသား။ အိမ်မှုရေးရာ အောက်ထပ်မှ
ဆေးဆိုင်အတွက် ဗာဟီရကိစ္စ၊ ဆေးထုပ်၊ ဆေးပုလင်း တံဆိပ်ကပ်။

ဆရာဦးရွှေဖေကား ထိုအချိန်မှာ မရှိသည်သာ များ၏။ သူ့ကျောင်းအလုပ်နှင့်သူ ကိစ္စများ နေလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ မခင်သစ်အား စာသင်ပေးရခြင်း အလုပ်သည် ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေလေပြီ။ ပန်းပင်ကလေး စိုက်ပျိုးယူပေးနေရသည်နှင့် တူနေသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ ပန်းပင်ကလေးက ဓာတ်ခံ ကောင်းလှ၏။ မခင်သစ်သည် ဉာဏ်ကောင်းသည်။ လုံ့လရှိသည်။ ပန်းဥယျာဉ်ကလေး ဘွားခနဲ စည်စည်ကားကား ပေါက်လာသည်။ ကျွန်တော်ကား ဥယျာဉ်မှူးလည်း ဟုတ်၏။ ပိတုန်းလိပ်ပြာလည်း ဟုတ်၏။

အလုပ် ဘယ်လောက်များများ အချိန်ကျလျှင် စာသင်စားပွဲဆီသို့ ရောက်အောင်လာ၏။ မခင်သစ်က အဆင်သင့်ထိုင်၍ စောင့်နေသည်။

မခင်သစ်အား တွေ့မြင်စက ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ဟန်မရှိသေးဟု ထင်သည်။ ခုတော့ ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့မှာပင် အပျိုဖားဖားဖြစ်လာပေပြီ။ ကျက်သရေရှိ၍ ချိုအေးသော မျက်နှာတွင် ချစ်စရာ ရောယှက်လာသည်။ ယဉ်ကျေးနွဲ့နှောင်းသော ကိုယ်မှာ ကြီးကောင်ဝင်လာ၍ စိုပြည် ဖွံ့ဖြိုး လာသည်။ တကယ့် ၁၆နှစ် သမီးကညာပါပဲ။ ဆံတောက်ကိုကား မသိမ်းသေး။ မဟာနဖူး ချထားလိုက်ပြန်သဖြင့် နန်းဆန်လာပေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်သည် သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အား အကဲခတ်ကြည့်နေရုံမက နားလည်း စွင့်နေဟန်တူသည်။ စာသင်ရာမှနေပြီး သည့်ပြင်စကားကို ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်-

“ဟေ့သူငယ်တို့၊ သူငယ်မတို့၊ စာသင်ရာမှာ လေမဖောကောင်းဘူး ဟဲ့ ဟဲ့၊ လေနာထတတ်တယ် နော် ဟု ဒေါ်ဒေါ်က ရယ်စရာလိုလိုနှင့် ဝင်ဟန့်တတ်သည်။

သည်လိုဟန့်တော့ စကားတန့်သွားသည်မှန်၏။ စာကိုပဲ ဆက်သင်ကြသည် မှန်၏။ သို့သော် စိတ်ထဲကမူ နှစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူမှ မကြားစေဘဲ စကားပြောချင်နေလေသည်။

တစ်ခါသော် ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကိုယ်စား ရွှေရွှေက စောင့်နေသည်။ အင်္ဂလိပ်သင်ခန်းစာမှနေပြီး ရယ်စရာဖြစ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး တခစ်ခစ်ရယ်မိကြလေသည်။ ရွှေရွှေသည် ကျွန်တော်တို့အား မျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး-

“ဟဲ ဟဲ ဘာများ ဟားတိုက်နေကြတာလဲ”

ကျွန်တော်က တခစ်ခစ်ရယ်ရင်းပင်-

“ရွှေရွှေကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဟားမတိုက်ပါဘူး၊ နည်းနည်းရယ်တာပါ”

“မင်းတို့စာမှာ ဘာရယ်စရာပါလို့တုံး”

မခင်သစ်က ပြုံးစိစိနှင့်ပင်-

“အင်္ဂလိပ်စာလုံး အသံထွက်က ရယ်စရာကောင်းလို့ ရွှေရွှေရဲ့။ ဆရာကဆိုပြ၊ သစ်သစ်က လိုက်ဆို၊ ပီလည်းမပီဘူး။ ဘာတဲဆရာ၊ ရွှေရွှေကို အဆိုခိုင်းကြည့်စမ်းပါ၊ ရွှေရွှေ ဆိုကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းသလဲလို့။”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်ကြပြန်သည်။ ဒေါ်ရွှေသစ်ကား မျက်စောင်းတစ်ချက် လက်ခနဲ ထိုးပြီး-

“ငါလည်း မရယ်ချင်ဘူး၊ ညည်းတို့လည်း မရယ်ကြနဲ့။”

ကျွန်တော်တို့ အရယ်ရပ်ကြသည်ကား မှန်ပါသည်။ သင်ခန်းစာကို ဆက်ကြသည်ကား မှန်ပါသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲမှာကား ဘယ်သူမှမကြားစေဘဲ နှစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ရယ်သလို နေပေတော့သည်။

ဟိုအရင်တုန်းကပင် မခင်သစ်သည် ကျွန်တော့်အား ဆရာဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ အလွယ်တကူ ဘယ်လိုခေါ်ရမည်မသိသဖြင့် ခေါ်ဟန် တူလေသည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်၏ဆရာ တကယ်ပင် ဖြစ်ပေပြီ။

တပည့်မကလေး မခင်သစ်။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်က ဆေးပုလင်းများကို ကော်ကပ်ရင်း ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ကြပ် နေသည်။ သင်ခန်းစာ အလယ်လောက်တွင် မခင်သစ်သည် သူ့အမေဘက် တစ်ချက်လောက် လက်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်ရှေ့သို့ စာရွက်ခေါက်ကလေး သေးသေးတစ်ခုကို ချပေးလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဇာတ်ခနဲ ကောက်ယူထားလိုက်၏။ ဘာတွေများ ရေးထားပါလိမ့်။ သိချင်စေကြောင့် စာသင်မဖြောင့်။ ဒေါ်ဒေါ်ရှေ့မှာလည်း မဖတ်ရဲ။ နောက်မှ အကြံရပြီး နောက်ဖေးသွားကာ အိမ်သာထဲဝင်၍ ဖတ်ရလေသည်။

စာရွက်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ခေါက်ထား၏။ စာကို ဖြေလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင်-

‘ကိုကို’ ဟူသော အခေါ်ကို ဖတ်လိုက်ရသည်။ ရှေ့ဆက်မဖတ်နိုင်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားသည်။ ပီတိလှိုင်းတို့သည် ဘောင်ဘင်ခတ်နေလေသည်။ အကြောအခြင်တွေ ထောင်တက်လာသည်ဟု သတိပြုလိုက်မိသည်။ ဘယ်တုန်းကမျှ ဤအရသာမျိုး မခံစားဖူးပါ။ အတန်ကြာမှ စာကိုဖတ်နိုင်သည်။

ကိုကို

ခုလို ကြိုးစားသင်ပြပေးတာ အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆောင်းပါးပြိုင်ပွဲ သစ်သစ် ဝင်ချင်ပါသည်။ သစ်ရေးတဲ့ ဆောင်းပါးကို ကိုကို ကြည့်ပြင်ပေးမယ်လား၊ သိပါရစေ။

သစ်

စာကိုယ်ကား ဘာမျှ မရိုးတာမပါပါ။ ပေးပုံနှင့် ခေါ်ပုံက ဆန်းနေသည်။ ကျွန်တော့်အား တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေပေသည်။ အေးအေးလူလူ ပြန်စဉ်းစားလိုက်သောအခါ မခင်သစ်သည် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဆန်းဆန်းပြားပြား သဘောမထားဘဲ ညီမချစ်ကလေးက ‘ကိုကို’ ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေးမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်အား ထိုစာဖြင့် စလိုက်သည်ဟု အထင်သေးခြင်း လုံးဝမရှိပါ။ ထိုစာကြောင့် ကျွန်တော့် ကိုယ်ကိုတော့ ကိုယ် ကောင်းစွာသိသွားပေပြီ။ မခင်သစ်အား ကျွန်တော် ချစ်နေပေပြီ။

ဘယ့်လောက်ထိ ချစ်သလဲ။

မပြောတတ်သေး။

မခင်သစ် ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် ရေးလိုက်သော ဆောင်းပါးမှာ စကားပြေနှင့်ကာရန် ရောစပ်ထားသည့် ရှစ်လုံးဘွဲ့ကဗျာ နှစ်ပုဒ်ပါသည်။ သဖြန်ကလေးတစ်ပုဒ်နှင့် အဆုံးသတ်ထားသည်။ စကားလုံး ကလေးများမှာ နုလှချိုလှ၏။ နွဲ့လှနေ့လှ၏။ မန္တလေးမောင်ခင်မောင် ခေါ် လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာဦးမောင်ကြီးရေးသော ခင်မြင့်ကြီးဝတ္ထုမှ စာနုစာယဉ်တို့၏ ဩဇာမကင်းသည်ကို သတိပြု မိသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကလည်း ကွန်မြူးတင်ဆန်းလှသည်။ အကျွန်သည် (ဤစကားသုံးရာမှာကား မင်းသုဝဏ် ဆန်လှသည်) တိမ်တောင်တိမ်လိပ်ကြားမှ ဘွားခနဲပေါ်လာသော လမင်းကြီးကို ကြည့်၍ ဤသို့ဆိုမိသည်။ မသာလည်းတ သာလည်းတ ဖိုးရွှေလဟု လူတို့ ခေါ်ဆိုခြင်းမှာ ယုတ္တိရှိလှပါသည်။ အကျွန်မှာ ငွေစန္ဒာမသာတော့ ဘယ်ကျွန်းသွား ထွန်းနေပါလိမ့်လို့ ဖိုးရိမ်မိပြီး အကျွန်ဆီ မထွန်းတော့ဘူးလားလို့ တမိသည်။ ငွေစန္ဒာသာပြန်တော့ အကျွန်ဆီမှာ အမြဲသာ နေပါလားလို့ တမိသည်။ အကျွန်ချစ်ဦးသည် ဖိုးရွှေလပေလော။

မခင်သစ်၏ ဆောင်းပါးကို ပြင်ဆင်စရာ မလိုလှပါ။ ချောပေးလိုက်ရပါသည်။ ကဗျာမှာတော့ ကျွန်တော့်တွင် ပြင်နိုင်သောအရည်အချင်း မရှိပါ။ သို့သော် မခင်သစ်၏ ကဗျာကလေးများသည် ရွတ်ဆို၍ ချိုသည်။ နားဝင်ပီယံဖြစ်သည်။

မခင်သစ်၏ ဆောင်းပါးသည် ရွေးချယ်မည့် အယ်ဒီတာအား မည်ရွှေမည်မျှ ဆွဲဆောင်နိုင်မည်၊ စာဖတ်ပရိတ်သတ်အား မည်ရွှေမည်မျှ နှစ်သိမ့်စေမည်ကို ကျွန်တော်မခန့်မှန်းနိုင်။ ကျွန်တော့် ကိုကား သိမ်းကျုံးဆွဲငင်လိုက်ပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် သူ့ဆောင်းပါးကို သင်ခန်းစာစာအုပ်ကြားထဲမှာ ညှပ်ပြီး ယူသွားရသည်။ အိမ်မှာဖတ်ပြီး ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။ နောက်တစ်ခါ စာသင်ချိန်ကျတော့ သင်ကြားပို့ချ ပြီးသွားသော ‘ဇင်းဒါးကအကျဉ်းသား’ ဆိုသော ဝတ္ထုကို အလွယ်ဖတ်နိုင်ရန် ပြုပြင်ထားသည့် လောင်းဂံမင်း ဖတ်စာစာအုပ်ကို မပိတ်သေးဘဲ-

“သစ်သစ်က စာရေးသိပ်တော်တာပဲ”

သစ်သစ်သည် ပြုံးပြီး ငြိမ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ-

“သစ်သစ်က သည်လောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ သစ်သစ်ရဲ့ ဆရာတွေက တော်တာပါ”

“နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်သတဲ့ သစ်သစ်ကဲ့၊ သစ်သစ် ဆရာတွေက ဘယ်သူတွေလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

“သင်ဆရာ မြင်ဆရာ ကြားဆရာ အားလုံးပေါ့ ဆရာရယ်။ ဖေဖေရယ်၊ ကျောင်းက ဆရာတွေရယ်၊ ဆရာကိုတင်ထွန်းရယ်၊ ဒါတွေက သင်ဆရာတွေပေါ့။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီးတို့၊ မန္တလေးမောင်ခင်မောင်တို့၊ ယုဝတီခင်တုပ်တို့ ဆိုတာတွေက မြင်ဆရာတွေပေါ့”

ကျွန်တော်က တဟဲဟဲရယ်လိုက်မိသည်။ ရယ်သံကိုကြားသဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ ဟဲ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီးရယ်၊ မန္တလေး မောင်ခင်မောင်ဆိုတာရယ်၊ ယုဝတီခင်တုပ် ရယ် တစ်ယောက်တည်းပဲ သစ်သစ်ရဲ့”

မခင်သစ်သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အလွန်အကြူးလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟင် ဟုတ်ရဲ့လားဆရာ၊ အို ဆရာဦးမောင်ကြီးက သိပ်တော်တာပဲနော်”

ဒေါ်ဒေါ်က လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ သူငယ် သူငယ်မတွေ၊ ဝတ္ထုဖတ်ချိန် မဂ္ဂဇင်းဖတ်ချိန် မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော်တို့ အခုသင်ခန်းစာ သင်နေရတာက ဇင်းဒါးကအကျဉ်းသမားဆိုတဲ့ နာမည်ကျော် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်နေတော့ စကားစပ်မိလို့ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာလယ်တီပဏ္ဍိတဆီ ရောက်သွားတာပါ ဒေါဒေါရယ်”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ မသိပါဘူးကွယ်”

“အဲဒီ ဇင်းဒါးက အကျဉ်းသမားဆိုတာ ဒေါဒေါ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖူးမှာပေါ့၊ ‘မောင့်ဒေဝီ’ ဆိုတာလေ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ မကြည့်ဖူးပါဘူး၊ ကြားသာ ကြားဖူးတယ်”

“ဪ အဲဒီရုပ်ရှင်လား၊ ကြည့်ဖူးတာပေါ့၊ လန်ဒန်အတ်က ရိုက်တာ၊ ဘတင့်တို့ ခင်ခင်နုတို့ နာမည်ကြီးတုန်းကပေါ့ကွ၊ သစ်သစ် သုံးလေးနှစ်အရွယ်တုန်းက ပေါ်တဲ၊ ဇာတ်ကား”

“ကိုင်း ဒေါဒေါ၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း ပြောချိန်မဟုတ်ဘူး၊ စာသင်လိုက်ဦးမယ် ဟဲ ဟဲ”

သုံးယောက်စလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။

မခင်သစ်က ညညညစာပေကလေးတွေ ရေးသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာလည်း တာသည့် စာပေ ကလေးတွေ ပဲ့တင်လူးလွန့်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် စာပေသဘော သက်ရောက်သည့် စာ ယခုထိ မရေးဖူးသေးပါ။ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက သတင်းစာမှာ ဆောင်းပါးရေးခဲ့သည်။ သတင်းပို့ခဲ့သည်။ ယခု လက်ထောက်အယ်ဒီတာ အဖြစ်ဖြင့် ဘာသာပြန်များစွာ လုပ်နေရသည်။ ဤသည်တို့ကား စာပေမဟုတ်ပါ။

မမြင့်ဦးကား စာပေသမားဖြစ်၏။ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးယူသူဖြစ်၏။ မမြင့်ဦးကြောင့် ကျွန်တော်သည် စာပေတွင် စိတ်ဝင်စားမှု ပိုလာသည်။ သို့သော် စာပေဖန်တီးရန်ဆန္ဒ ပေါက်ဖွားမလာပါ။ ယခု မခင်သစ်ကြောင့် စာပေဖန်တီးရန်၊ သူများစာပေကို ဖတ်ရုံလေ့လာရုံသာ မရောင့်ရဲမှု၍ ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးရန် ဆန္ဒများ ပေါ်လာပေသည်။

မခင်သစ်၏ ‘မသာလည်းတ သာလည်းတ၊ ဖိုးရွှေလ’ ကို တုံ့ပြန်ရမည်။ ကျွန်တော့် ဇာတ်လိုက်သည် ယာဉ်စကြာရထားသူ ဖြစ်လေသည်။ ရေကြောမြေကြော ရှုံ့၍သွားနိုင်သည်။

တောင်ဇေယျဒီပါ တစ်ခုလုံးကိုလည်း လှည့်လည်ရုံမက မြောက်ကျွန်း၊ အရှေ့ကျွန်း၊ အနောက်ကျွန်းများကိုလည်း လှည့်သည်။ သို့သော် ဘယ်မှာမှ မပျော်ပိုက်။ တောင်ကျွန်းသို့ ပြန်ပြီး သူ့ရွာသို့ လာခဲ့သည်။ သူ့ချစ်သူမျက်မှောက် ရောက်တော့မှ ချမ်းမြေ့ပျော်ပိုက်နိုင်တော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မခင်သစ်တို့သည် စာပေအတုံ့အပြန် ဖန်တီးကြ၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စာပေးစာယူလုပ်ကြသည်မှာလည်း ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်ရွှေတို့ စောင့်ကြပ်သည့်အထဲကပင် ဖြစ်သည်။ သင်ခန်းစာစာအုပ်ကြီးထဲမှာ ခေါက်ထည့်ထားလျှင် In the Exercise Book ဟု အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် အချက်ပေးလိုက်သည်။ ကွန်ပါသေထွာထဲမှာ ထည့်ထားလျှင် In the Compass Box ဟု အချက်ပေးလိုက်သည်။ အခါများစွာ အိမ်သာသည် ထိုစာကလေးတွေကို ဖတ်ရာနေရာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်အပေါ်ဝယ် ဤပုံဤနည်းဖြင့် ဤမျှသာ ညုတာနေရရုံနှင့် မကျေနပ်နိုင်တော့ပြီ။ မမြင်နိုင်သော၊ မရုန်းနိုင်သော သတ္တိတစ်ခုက ဆွဲငင်နေသလို ထင်ရသည်။ နောင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ချစ်လိုတော့သည်။ ထိုအတိုင်းပင် မခင်သစ်အား စာရေးပေးလိုက်ပေ၏။ မခင်သစ်ကား ‘ချစ်ပါသည်’ ဟူသော စကားလုံးပါသည့် စာတစ်စောင်မျှမပြန်။ ပါးစပ်ဖြင့်ပြောရန်ကား ဝေးဘိသေး၏။ မချစ်ဘူးထင်စရာလည်း လက္ခဏာအမူအရာ တစ်ခုမျှမပြု။ ခါတိုင်းလိုပင် ရေးသားပြောဆို ဆက်ဆံနေပေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ထံမှ ‘ချစ်ပါသည်’ ဆိုသောစကားကို အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် ကြားလိုမြင်လိုသည်။ အားမလိုအားမရ လွန်စွာ ဖြစ်ရသော အချိန်ပါတည်း။ ထပ်ခါတလဲမေး၊ မဖြေရင် စိတ်ဆိုးရလိမ့်မယ်ဟု ခြိမ်းခြောက်၍မေး၊ မချစ်လို့လားဟု ခန့်မေးတော့မှ “သစ်သစ်လည်း ကိုကို့လိုပါပဲ” ဟု ပြောပေတော့သည်။ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်တို့သည် ‘ချစ်ပါသည်’ ဆိုသောစကားကို တွန့်တိုလှချေသည် တကား။ သို့ကလိုပင် ကြည်နူးအားရ ဥဒါန်းကျူးမိလေသည်။

မခင်သစ်သည် ကျွန်တော်၏ ရည်းစားဦးဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

လူပျိုဖြစ်ကတည်းက အပျိုကလေးတွေနှင့် တွေ့ခဲ့လှပြီ။ တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်သည်လည်းရှိ၏။ နှစ်ဖက်ကျိတ် ကြိုက်သည်လည်းရှိ၏။ သို့သော် သမီးရည်းစား မမည်နိုင်ပါ။ လူပျိုကြီးဖားဖား ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝ ရောက်ပြန်တော့ ဝင်နီဖေနှင့် တွေ့ရသည်။ ‘ဘာကလိုတိုတို

ဘိုကလာတာတာ’ နှင့် စလယ်ဝင်ဖင်မမည်းခင်က ကွဲခဲ့ရသည်။ မမြင့်ဦးကား သူငယ်ချင်းလည်း မက၊ သမီးရည်းစား လည်းမကျ။

မမြင့်ဦးနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိသိသာသာ ချစ်ကြိုးနှောင်ရန် ဘာမျှမခဲယဉ်းပါ။ အမြဲတမ်း အခွင့်သာသည်။ အစဉ် တံခါးပွင့်နေသည်။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် သာသောအခွင့်ကို မယူခဲ့သနည်း။ ပွင့်သောတံခါးဖြင့် မဝင်ခဲ့သနည်း။ ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် သုံးသပ် ကြည့်မိသည်။ ဘာကြောင့် မခင်သစ်နှင့်တွေ့မှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိသိသာသာ ချစ်ကြိုးနှောင်လိုက်မိသနည်း။ ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ဆင်ခြင်ကြည့်မိသည်။

မမြင့်ဦးထက် မခင်သစ်အား အချစ်ပို၍လား။ သည်ဟာ မဖြစ်နိုင်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်တော် တန်းတူချစ်သည်ဟု ထင်သည်။ ပိုခြင်းပိုလျှင် မမြင့်ဦးအပေါ်မှာသာ ပိုထိုက်သည်။ မမြင့်ဦးနှင့် တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ထွင်းဖောက်၍ သိကြသည်မှာ ကြာပြီမဟုတ်ပါလား။ မခင်သစ်၏ သဘောလက္ခဏာ အကြောင်းအရာတွေကို သိသည်မှာ မကြာသေး။ ပညာအရာမှာ ဆိုလျှင် မခင်သစ်ထက် မမြင့်ဦးက အဆများစွာ သာပေသည်။ မခင်သစ်မှာ ပင်ကိုဉာဏ်နှင့် ပညာလုံ့လ ထူးကဲသော်လည်း ပညာမပြည့်စုံသေး မဟုတ်ပါလား။ ပစ္စည်းဥစ္စာမှာလည်း မမြင့်ဦးက သာပေသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် မခင်သစ်က ငယ်လို၊ လတ်ဆတ်လို၊ ငယ်ရွယ်ခြင်း၏ ထက်မြက်မှုရှိလို၊ ပိုချစ်သွားမိလေသလား။ သို့ရာတွင် မခင်သစ်က ပွင့်သစ်စ မက်မောစရာ အကောင်းဆုံး ပန်းဖြစ်လျှင် မမြင့်ဦးက ပွင့်ကောင်းတုန်း အဝေဆာဆုံး ပန်း၊ ကားကား စွင့်စွင့် ကျက်သရေတင့်သော ပန်း မဟုတ်ပါလား။

မမြင့်ဦး၏အချစ်က ခပ်အေးအေး ခပ်အုပ်အုပ်ဖြစ်၍ မခင်သစ်၏ အချစ်က ခပ်နွေးနွေးခပ်ပွင့်ပွင့် ဖြစ်၍များ ပေလား။

မမြင့်ဦးက ကျွန်တော့်အား သူလိုရာသို့ ပြုပြင်ပုံသွင်းလိုက်ပြီး မခင်သစ်က ကျွန်တော်လိုရာသို့ ပြုပြင်ပုံသွင်းခံချင်သည့် နိမိတ်လက္ခဏာကြောင့် ပေလော။

ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် မခင်သစ်နှင့် ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သမီးရည်းစား ဖြစ်ကြပါပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် မခင်သစ်ထက် ခုနှစ်နှစ်မျှကြီး၏။ လူပျိုပေါက်ကလေး မဟုတ်တော့ပါ။ သို့သော် မခင်သစ်အား လူပျိုပေါက်ကလေးလို အရူးအမူးချစ်၏။

တစ်ခုတော့ ထူးခြားသည်။ ယခင်က ကျွန်တော်သည် မမြင့်ဦးအား ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးသော မိန်းမများအကြောင်း အစီရင်ခံလေ့ရှိသည်။ ဥပမာ ဝင်နီဖေအကြောင်း၊ မမ မမြေမှီအကြောင်း၊ သို့သော် ယခု မခင်သစ်အကြောင်းကိုကား မမြင့်ဦးအား အစီရင်ခံမပါ။

ဒေါ်ဒေါ်တို့၏ စောင့်ကြပ်မှုသည် ပိုမိုတင်းကြပ်လာသည် ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြပြီဟုလည်း ရိပ်မိပြီး ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ သို့သော် စောင့်ကြပ်ခြင်းကား မလွန်အောင် စောင့်ကြပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဒေါ်ဒေါ်သည် ကျွန်တော့်ကို သားကဲ့သို့ ချစ်သောအမူအရာ ကို ပြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မိသားဖသားပီပီ ချစ်ကြပြီး အချိန်တန်တော့ တင့်တောင့် တင့်တယ် ညားကြလျှင် ဒေါ်ဒေါ်ထက်ဝမ်းသာမည့်သူ ရှိမည်မထင်ပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ အချစ်ယာဉ်သည် ဒေါ်ဒေါ်ခင်းပေးသော လမ်းအတိုင်းသာ ဒေါ်ဒေါ်သတ်မှတ်သောနှုန်းဖြင့် မောင်းရမည်။ မတိမ်းရ၊ မစောင်းရ၊ မလွန်ရ။

သို့သော် ဒေါ်ဒေါ်ညွှန်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်ရွှေတို့၏ စောင့်ကြပ်ခြင်းကို တင်းလွန်းလှသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လေသည်။ စာသင်စားပွဲဝိုင်းတွင် ဒေါ်ဒေါ်တို့မျက်မှောက်၌ ချစ်ရသည်ကို အားမရ။ စာအုပ်ကြားထဲ စာညှပ်၍လည်းကောင်း၊ ကွန်ပိသေတ္တာထဲ စာထည့်၍လည်းကောင်း၊ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်ထဲ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်ရေး၍ လည်းကောင်း၊ ရင်တွင်းရှိသမျှ ဖွင့်ဟ၍ မကုန်နိုင်ဟု ထင်လာ ပေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့မျက်ကွယ်မှာ တွေ့လိုက်ချင်သည်။ တတ်နိုင်လျှင် နှစ်ယောက်သား မသာ လည်းတ သာလည်းတ ဖိုးရွှေလကြီးအပေါ်တက်၍ သမီးရည်းစားစကား ပြောချင်နေလေသည်။

တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့သတင်းစာတိုက် ပိတ်ရက်ကြိုသဖြင့် ငါးနာရီထိုးပြီဖြစ်သော်လည်း မခင်သစ်တို့အိမ်မှ မပြန်သေး။ ညနေစာထမင်း ဝင်စားနေသည်။ ထမင်းစားပြီးသော် ကျွန်တော် စာသင်စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်နေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကား နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်မှာ ရှိကြသည်။ ဆရာဖေသည် အောက်ထပ် ဆေးဆိုင်မှာ အလုပ်များနေသည်။ မခင်သစ်သည် ကျွန်တော်ရှိရာ စာသင်စားပွဲသို့ လာလိုက်၊ နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင် သူ့အမေဆီ သွားလိုက် လုပ်နေသည်။ မခင်သစ်၏ အမူအရာမှာ သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေး မြက်ခင်းပေါ်မှာ ခုန်ပေါက်သွားလာ နေသည်နှင့် တူ၏။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ကျွန်တော့်ဆီလာပြီး အနားမှာထိုင်လိုက်ကာ ရှိသေး။ ဒေါ်ဒေါ်က ဒေါသသံဖြင့်-

“ဟဲ့ မိခင်သစ်” ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“မိခင်သစ်နော် လွန်ပဲလွန်လွန်းတယ်၊ လာခဲ၊ ဒီကို”

ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံကြောင့် မခင်သစ်၏ မျက်နှာ မည်းသွားလေသည်။ ကတိုက်ကရိုက် ထပြီး သူ့ အမေဆီ ပြေးရလေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်အသံကား မကောင်းဆိုးဝါး တစ်တီတူးအသံထက် ကဲနေ၏။

“ဟိုနား ခဏခဏသွားရတာ ဒါ စာသင်ချိန်မို့လား”

မခင်သစ်က ဘာမျှပြန်ပြောသံ မကြားရပေ။ ဒေါ်ဒေါ်က သူ့သမီး ကျိတ်ဆူနေသံကိုသာ ကြားနေရ၏။ ဒေါ်ဒေါ်၏ ချုပ်ချယ်မှုကြောင့် ကျွန်တော်များစွာ စိတ်ညစ်သွားသည်။ လောကတွင် သည့်ထက် ကျဉ်းကျပ်သောနေရာ မရှိတော့ဘူးဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဘယ်သူ့မျှနှုတ်မဆက်ဘဲ ထလာခဲလေသည်။ အိမ်မှာ ဆရာဦးတက်ရှိန်၏ စားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး စာတစ်ပုဒ် ရေးချလိုက်လေသည်။

ဥယျာဉ်မှူးသည် ခွာညိုရုံကလေးကို တစ်နှစ်လုံးလုံး ရေလောင်းခဲသည်။ ပြုပြင် ယုယခဲသည်။ မြေဩဇာထည့်ခဲသည်။ ပြာသိုလသို ရောက်လာပြီ။ ငွေနှင်းစိုစိုတွင် ခွာညိုပန်းတွေ ပွင့်ဝေလာပြီ။ ဥယျာဉ်မှူးက ခူးတော့မည်လက်လှမ်းတုန်း ပိုင်ရှင်က ‘မပိုင်သူနှင့် မဆိုင်ဘူး၊ မခူးရ’ ဟု တားမြစ်လိုက်လေသည်။ ပြာသိုလ ကုန်သွားပြီ။ ခွာညိုပန်းတွေလည်း တုံးသွားလေပြီ။ ဥယျာဉ်မှူးကား ခွာညိုရုံအနီးတွင် ထိုင်လျက် အသည်းနှလုံး ခွာညိုနှင့်အတူ တုံးသွားသလို မှိုင်းငေးနေရ သည်။ ခွာညိုပင်အနီးကလည်း မခွာနိုင်။

သည်လို ကျွန်တော်ရေးလိုက်သော စာကို မခင်သစ်တုံ့ပြန်လိုက်သော ကဗျာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ-

*အကျွန်သည် ဥယျာဉ်မှူး၏ ပြုစုပျိုးထောင်၍ ပေါက်ဖွားကြီးထွားခဲသည်။
အကျွန်မှာ ရာသီအလိုက်ပွင့်သော ခွာညိုမဟုတ်ပါ။
အကျွန်တွင် ပွင့်ဝေနေသော ပန်းမှာ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပွင့်သည့် နှင်းဆီပန်း ဖြစ်ပါသည်။
အကျွန်ကိုပိုင်ရှင်ရော၊ ဥယျာဉ်မှူးပါ ဆိုင်ပါသည်။ ။*

x x x x x x x x x x x x x x x x

(ပထမပိုင်း ငြိမ်း)